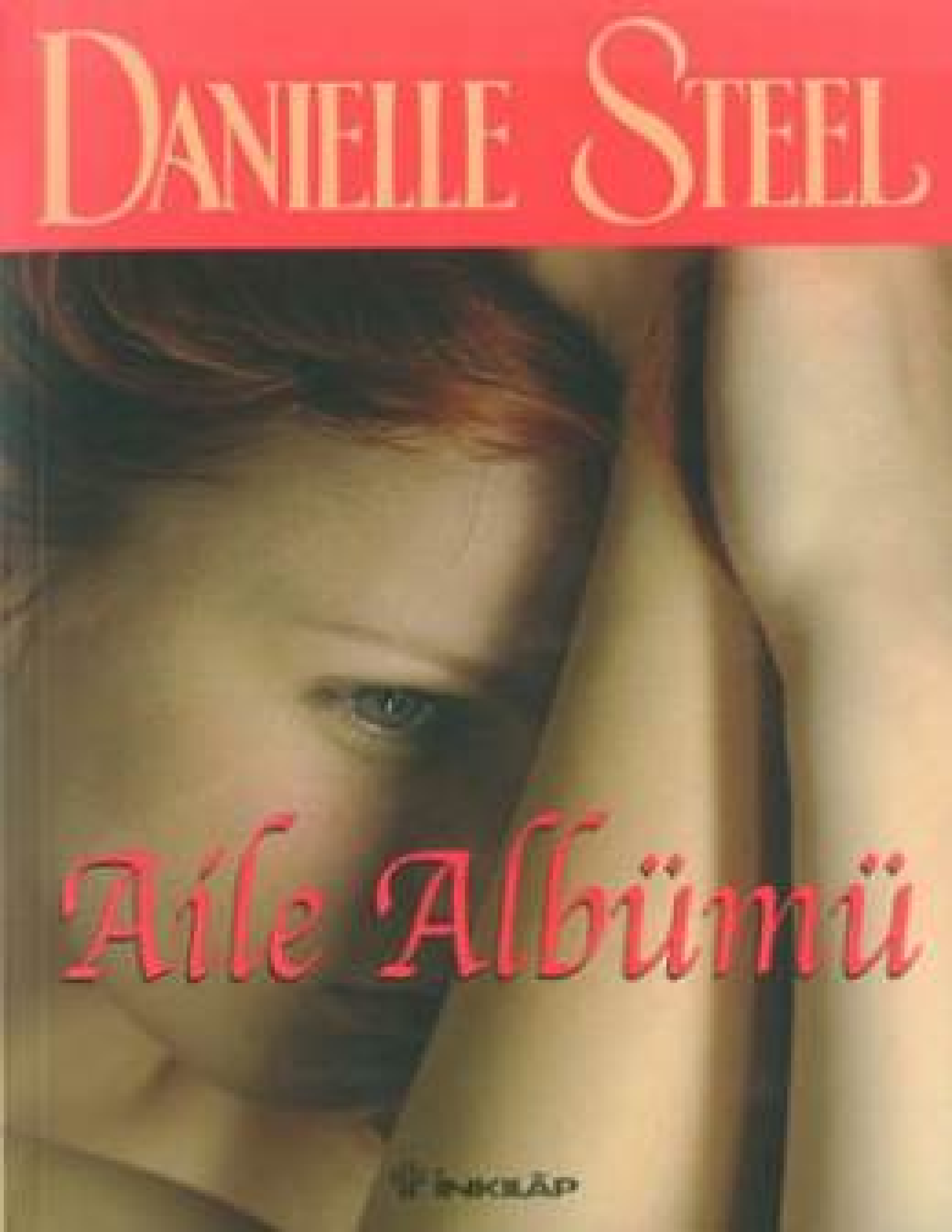

DANIELLE STEEL
Aile Albümü
İNKILÂP

Danielle Steel

Aile Albümü

Sevgilerimle,

Beatrix'e, Trevor'a, Todd'a, Nicholas'a, Samantha'ya ve özellikle., çok özellikle, bütün kalbimle... John'a D.S.

SABAH daha saatin on biri olmasına karşın, güneş öylesine parlaktı ki herkesin gözlerini kamaştırıyordu. Tatlı bir esinti kadınların saçlarını dalgalandırıyordu. Günde garip hüzün veren bir güzellik vardı. ġaşırtıcı sessizlikte yalnızca kuşların cıvıltıları işitiliyor, çiçeklerin ağır kokuları hissediliyordu... Yabani zambaklar, gardenyalar, frezyalar yumuşak toprağa sanki gömülmüşlerdi.

Ama Ward Thayer bunların hiçbirini algılayamıyordu. Gözleri bir süredir kapalıydı ve yeniden onları açtığında ilk defa bu kadar uzun ve anlamsız baktı etrafına. Tıpkı bir uyur gezer gibi. Son kırk yıldır kimse onun bu şaşkın halini görmemişti. Yaşantısı boyunca çarpıcı, etkileyici Ward Thayer, bu sabah ne çekici, ne etkileyici, ne de yakışıklıydı.

Kızgın güneşin altında hareketsiz duruyor, etrafına boş boş bakıyordu. Tekrar gözlerini kapadı. Bu kez sımsıkı ve asla açılmamasını istercesine kapadı. Onun yanına gitmek istiyordu. Bir daha hiç var olmamak istiyordu.

Uzaklarda bir şeyler mırıldanan fakat ona böcek vızıltılarından başka bir şey ifade etmeyen sesler duyuyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu. Hiçbir şey. Neden hiçbir şey hissetmiyorum? diye kendi kendisine sordu. Onun için de mi bir şeyler hissedemiyordu? Her şey koca bir yalan mıydı yoksa? Birden korku dalgası vücudunu sardı... Onun yüzünü

anımsayamı-yordu... Anımsayamıyordu... Saçlarını... Gözlerinin rengini de... Telaşla gözlerini açınca güneş kamaştırdı, yalnızca bir ışık dalgası görebildi ve çiçek kokularını hissetti. Bir arı vızıldayarak yüzünün önünden

geçti. Ve rahip onun adını söyledi. Faye Price Thayer. Sol tarafında bir mırıldanma duydu, derken bir kadın kolundan çekiştirirken flaş

patladı.

9

Gözleri ışığa alışınca, dönüp yanındaki kadına baktı ve birdenbire her şeyi anımsadı. Bütün unuttukları kızın gözlerinin içinde yansıyorlardı. Çok farklı olmalarına karşın genç kız ona ne kadar benziyordu. Dünya yüzünde Faye Thayer'in bir eşi daha olamazdı. Bunu hepsi biliyorlardı. Herkesten iyi de kendisi biliyordu. Yanındaki sanşm kıza bir kez daha baktı, sessizce her şeyi anımsadı ve Faye'i özledi.

Kız çok sakin görünüyordu. Faye'den daha soluktu. Düz san saçlannı sıkıca ensesinde toplamıştı, yanında ciddi görünüşlü bir adam, sürekli kızı kolundan tutuyordu. Herkes kendi halindeydi, hepsi birbirlerinden farklı, ama yine de büyük bir bütünün parçaları gibiydiler... Faye'in parçaları... Ve kendisinin.

Gerçekten ölmüş müydü Faye? Gözyaşları yanaklarından yuvarlanıyor, gazeteciler ordusu da onun çektiği acıyı dünyaya duyurabilmek için sürekli resimlerini çekiyorlardı. Faye Price Thayer'in acılı dul eşi. Ward onundu şimdi.

Hayatta olduğu gibi, ölümde de onundu. Herkes onundu. Kızlan, oğulları, yardımcıları, arkadaşlan, herkes onundu ve hepsi bir daha asla geri gelmeyecek olan bu eşsiz kadına son görevlerini yerine getirmek için toplanmışlardı.

Ailenin bütün bireyleri Ward'ın yanında ön sıradaydılar. Kızı Vanessa, onun gözlüklü ve ciddi kocası, onun yanında Vanessa'nın ikizi, nefes kesen kızıl saçları, güzel yüzü ve kusursuz siyah ipek elbisesiyle Valerie, onun yanında kendisi kadar çarpıcı başka bir erkek.

Öyle güzel bir çift oluşturuyorlardı ki, herkes dönüp dönüp onlara bakıyordu. Val'in Faye'e benzemesi Ward'ı mutlu ediyordu. Bugüne dek hiç dikkat etmemişti, ama şimdi bakınca... Ve Lionel. O da Faye'in bir

kopyasıydı. Uzun, yakışıklı ve sarışındı. Duygulu, şık ve aynı zamanda gururluydu.

Uzaklara bakan Ward, sevdiği diğer insanları anımsadı... Gregory ve John, kaybettiği kardeş, kazandığı dost. Faye'in Lionel'i herkesten daha iyi tanıdığını da düşündü. Belki herkesten iyi onu tanımıştı. Kansı Lionel'i çok iyi tanımıştı.

10

Ward'ın kendisini tanımasından da iyi belki... Onun An-ne'i tanıması gibi. Anne şimdi yanında duruyordu. Genç kadın eskisinden daha güzel ve daha güvenliydi. Yanında sıkı sıkı elini tutan saçları ağarmış adamla tezat oluşturuyorlardı.

Sonuçta hepsi bir aradaydılar. Faye'e o güne kadar kendileriyle birlikte olduğu ve yaptıkları için şükranlarını sunmaya gelmişlerdi. Yıldız, yönetmen, efsane kadın, ana ve arkadaş olduğu için onu kıskananlar da vardı. Faye'in tepelerinde boza pişirip kendilerinden çok şey beklediği insanlar. Bunu en iyi de ailesi biliyordu. Faye onlardan çok şey istemişti ve karşılığında çok da vermişti, ama kendisini zorlamış ve çok ileri gitmişti. Ward bu insanlara bakarken her şeyi hatırlıyordu, daha da gerilere giderek ilk karşılaştıkları günü, Guadacanal'a dek her şeyi tek tek hatırlıyordu. ġimdi buradaydılar, koca bir ömür geçmiş ve herkes onun nasıl biri olduğunu, onlara neler neler ifade ettiğini hatırlıyordu.

Kızgın Los Angeles güneşi altında toplanan bir insan seliydiler. Bütün Hollywood oradaydı. Son bir selam, son bir gülümseme, duygulu gözyaşları! Ward onunla birlikte kurduğu ailesine dönüp baktı. Hepsi de ne kadar güzel ve güçlüydüler... Faye gibi. Onları böyle görseydi nasıl gururlanırdı diye düşündü. Ve gözyaşları tekrar yanaklarını ıslatmaya başladı. Onunla nasıl gurur duyuyorlardı... Sonunda... Çok uzun sürmüştü... Ve tören sona ermişti...

İnanılması olanaksız bir şeydi bu... Daha dün Paris'teydiler... Güney Fransa... New York... Gua-dacanal.

Guadacanal 1943

birinci bolum

H AVA öyle sıcak ve boğucuydu ki insan kendisini bu yoğun rutubetin içinde yüzüyormuş gibi hissediyordu. Sanki hava elle tutulur bir varlıktı, yine de erkekler onu görebilmek için birbirlerini itiyorlar, daha öne geçmeye çalışıyorlardı.

Yerde bağdaş kurmuş omuz omuza oturuyorlardı. Ön sı-radakiler açılır kapanır sandalyeleri kapmışlardı. Gün

batınımdan beri orada bekleşiyorlardı. Sıcaktan kavruluyor, terliyorlardı ama yine de beklemeyi sürdürüyorlardı. Sanki Gu-adacanal'ın bu balta girmemiş ormanlarında yüzyıllardır yaşıyorlarmış gibi sıcağa ve hiçbir şeye aldırmadan bekleşiyorlardı. Sıcaktan kavruluyor, terliyorlardı ama yine de beklemeyi sürdürüyorlardı. Bütün bir ömür boyu onu bekleyebilirdi. Genç kadın onlara... annelerini... kız kardeşlerini... kadınlarını... sevgililerini... geride bıraktıkları, kadınları simgeliyordu çünkü. Orada oturmuş konuşup, sigara içiyorlardı. Ter damlaları enselerinden aşağıya yuvarlanıyor, saçları ıslanıyor, yüzleri parlıyordu. Üniformaları vücûtlarına yapışmıştı. Hepsi de çok gençtiler. Adeta çocuk denecek yaştaydılar... Aynı zamanda yetişkin birer erkektiler...

Yıl 1943'tü, askerler ne kadar zamandır orada olduklarını unutmuşlardı. Herkes savaşın ne zaman sona ereceğini merak ediyordu, sona ererse tabii... Ama, bu gece hiç kimse savaşı düşünmüyordu, nöbetçiler dışında. Bu gece onu

görebilmek için ellerinden geleni yapmış, varlarını yoklarını ellerinden çıkartmışlardı. Her şey Faye Price'i görebilmek içindi.

Orkestra çalmaya başladığında artık hava eskisi gibi boğucu gelmiyor, sıcak onları uyarıyordu, askerler vücutlarının çok uzun zamandır ilk defa böyle uyarıldığını hissediyorlardı. Ona karşı sadece açlık duymuyorlardı. Duygusal, derin tertemiz hislerdi. Kendilerini biraz fazla kaptırdıklarında onları korkutan bir şey...

Onu bekledikçe bu duygu daha da yoğunlaşıyordu. Her dakika biraz daha heyecanlanıyorlardı. Boğaza takılmış minicik bir kılçık gibi acı vericiydi, herkes nefesini tutmuş sessizce bekliyordu. Sahne karanlık ve boştu, sonra aniden onu görür gibi oldular... Tamamiyle emin olmak imkânsızdı, küçük bir spot boşlukta onu arıyordu... Sonunda ayaklarını buldu, gümüşi bir aydınlanma oldu, bir yaz gecesinde kayan yıldız gibi... Onlara doğru yürürken attığı her adım askerlerin kalbine saplanıp, onlara acı çektiriyordu. Sonunda gelip sahnenin ortasında durdu. Kör edici bir kusursuzlukla gümüşi lame tuvaletiyle karşılarında duruyordu. Onu seyredenlerin arzu, hayranlık ve acı dolu iç çekişleri duyuluyordu. Lame tuvaletinin içinde teni uçuk pembe bir kadifeyi, omuzlarına saldığı uzun sarı saçları olgun şeftalileri andırıyordu. Gözleri yerinde duramıyor, ağzı gülümsüyor, şarkı söylerken kollarını onlara doğru uzatıyordu.

Sesi şimdiye kadar duydukları bütün kadın seslerinden daha derin ve içliydi. Tanıdıkları bütün insanlardan daha güzeldi.

Arka sıralardan birisi, "Aman Tanrım..." diye mırıldanınca, yüzlerce kişi gülümsedi.

Hepsi onun için aynı şeyi düşünüyorlardı. Yıllardır orada konser vereceğini duyduklarında bir türlü inanamamışlardı.

Dünyanın dört bir köşesinde böyle veriyordu. Pasifik'te, Avrupa'da, Amerika'da, Pearl Harbour'dan bir yıl sonra kendini askerleri eğlendirmeye adamıştı. Kısa bir süre önce başka bir film yapmak için turnelerine ara vermişti, ama bu gece orada onlarla birlikteydi.

Sesi gittikçe daha hüzünleniyordu, ön sırada oturanlar boynunda atardamarı görebiliyorlardı. O yaşıyordu... Uzan-salar dokunabileceklerdi. Bu onu daha büyük bir hazla izle-16

melerine yol açıyordu. Faye Price kendisine bakan herkesle göz göze gelmeye çalışıyordu.

Faye Price, yirmi üç yaşında olmasına karşın Holly-wood'da efsane olmuştu. İlk filmini on dokuz yaşındayken yapmış, bundan sonra basandan başarıya koşmuştu. Güzeldi, çarpıcıydı ve yaptığı işi iyi biliyordu. Sesi

çağlayan lavlar, eriyen altındı, fildişi yüzünde yeşil gözleri birer zümrüttü. Ama insanları büyüleyen, onun güzelliğinden çok, onu aydınlatan sıcaklığı, gözlerindeki gülüşü, zeka pırıltısıydı. Kelimenin tam anlamıyla bir kadındı o. Erkeklerin birlikte olmak, kadınların doyasıya seyretmek, çocukların da günün birinde ona benzemek istedikleri birisiydi. Masal prenseslerine benziyordu. Liseyi Pennsylvania'nm küçük bir kasabasında bitirdikten sonra, New York'a gelip modellik yapmaya başlamıştı. Altı ay içinde kentteki tüm modellerden daha çok para kazanmaya başlamıştı. Resimleri ünlü dergilere kapak oluyor, fotoğrafçılar ona bayılıyor, onunla çalışmaktan büyük zevk alıyorlardı. Fakat Faye yaptığı işten sıkılıyor, gizlice arkadaşlarına ayakta durmaktan başka bir şey yapmadığından yakmıyordu. Diğer kızlar ise onun aklını yitirdiğine inanıyorlardı. Fakat iki erkek ondaki gizli yeteneği anladılar. Bunlardan birisi daha sonra onun menajerliğini üstlenen, yapımcı Sam Warman'dı. Sam insan sarrafıydı. Bir bakışta altın madenini keşfettiğini anladı. Genç kızın oturuşu, kalkışı, konuşurken karşısındaki insanın gözlerinin içine bakışı, sesi, onun ucuz şeyler peşinde olmadığını kanıtlıyorlardı. Bu kız başkalarının sırtından geçinmeye çalışmıyordu. Menajeri Abe'nin söyledikleri doğruydu. Faye inanılmaz bir yaratıktı. Eşi yoktu. Bir yıldızdı. Bütün istediği sıkı çalışmak, mücadele etmek, üstlendiği işi hakkıyla yerine getirmekti... Sam da ona istediği şansı verdi. Onun elinden tutup Hollywood'a götürdü ve bir filmde küçük bir rol verdi. Önemsiz, oyuncunun fazla zorlanması gerekmeyen bir roldü. Ama, Faye bir yolunu bulup, senaryo yazarını ikna etmeyi başardı. Ve rolü kendi istediği gibi canlandırdı. Arzusunu yerine ge-17

tirmek hem kendisi hem de film için fazlasıyla yararlı oldu. Canlandırdığı rol önemsiz fakat cesaret isteyen bir roldü.

Faye Price'i seyredenlerin nefesleri kesildi. Bu kızın insanları büyüleyen bir yanı vardı. Bazen çocuk, bazen kadın oluyor, kimi zaman sadece yemyeşil gözleri ya da mimikleriyle insanların tüm duygularını canlandırabiliyordu. İlk filmden sonra art arda iki film daha yaptı. Dördüncü filmde Oskar ödülünü kazandı. İlk filmden sonra dört yıl içinde yedi film çevirmiş ve beşinci filmde de şarkı da söyleyebileceği keşfedilmişti. ġimdi konserler veriyor, dünyanın dört bir yanında savaşan askerler için gırtlağını patlatıyordu.

Yaptığı her iş gibi şarkı söylerken de karşısındaki insanlara sesini, yüreğini ve ömrünü veriyordu. Faye Price sıradan birisi değildi ve yirmi üç yaşında artık genç kızlığını geride bırakan, olgun bir kadındı. Onu sahnede seyredenler, onun kadınlığını hissediyorlardı. Onun sahnede hareket edişini görmek, sesini duymak Tanrı'nın kadını ne amaçla yarattığını hissettiriyordu insanlara. O sonsuzluktu... Bu gece onu seyreden herkes, ona bir an dokunabilmek... Onun kollarında olabilmek, öpüşebilmek, ellerini sarı ipek saçlarında gezdirebilmek... Nefesini boyunlarında hissedebilmek için yanıp tutuşuyorlardı. Onu seyredenlerden birisi aniden haykırdı. Arkadaşları gülüştüler. Adam aldırmadı. "Allah kahretsin...

Harikulade değil mi?" Oğlanın gözleri, heyecanla parlıyordu. Etrafındakiler ona gülümsediler. Uzun süre herkes büyük bir sessizlik içinde onu dinledi, ama yanm saat sonra iş çığrından çıktı. Herkes çığlıklar atmaya, bağırmaya, ulumaya, inlemeye başladılar. Son parça bitince öyle korkunç bir gürültü koptu ki, Faye beş altı şarkı daha söylemek zorunda kaldı. Seyirciler görmediler ama, sahneyi terk ederken Faye Price'in gözlerinden oluk gibi yaşlar boşanıyordu. Onlar için çok az şeyler yapabilmişti. Ülkesinden beş bin kilometre uzaktaki bu balta girmemiş ormanda, binlerce askere birkaç şarkı söylemiş, lame tuvaleti içinde bir çift bacak gösterip, onlarla biraz kadınlığını paylaşmıştı. Kimbilir aralarından kaç tanesi bu savaştan sağ çıkmayı başarabilip, yu-18

valarma dönebileceklerdi. Bu düşünce her zaman içini buruyordu. Bu yüzden buralara dek gelip, onları eğlendirmeye çalışmıştı. Askerlere konserler vermeye başladığından beri, alışık olmadığı biçimde açık saçık giyiniyordu. Los Angeles'de yırtmaçlı kıyafetleri asla giymezdi. Fakat askerler kendisinden daha fazlasını istiyorlardı. Faye de onların istediklerini vermek zorundaydı. Sahne ışıklarının güvenliği içinde onlara biraz kendisinden bir şey verebilmenin ne kötülüğü olabilirdi ki?

"Bayan Price?" Faye hemen arkasını döndü. Üs kumandanının yaverlerinden birisi yüzüne bakıyordu. Dışarıda seyircilerin sevgi gösterileri hâlâ devam ediyordu. Faye yaverin sesini güçlükle duyabildi.

"Evet?" Faye sahnede saatlerce şarkı söylemekten yorgun düşmüştü. Yüzü gözü ter içindeydi, yine de yaver, onun hayatında gördüğü en güzel kadın

olduğunu düşündü. Sadece güzelliği değil, onda insanı çeken başka bir şey vardı.

Ona dokunmak istiyordu... kendisine doğru çekip kollarının arasına almak... bu kadın şimdiye dek hissetmediği bir çekim alanı yaratıyordu. Büyülü bir parıltıydı. Adını bile sormaya vakit bırakmadan onu kollarının arasına alıp öpmeye zorlayan bir çekimdi. Faye kendisini bekleyen seyircilerine tekrar selam vermek için sahneye döndü. Genç adam elinde olmadan onun koluna dokunuverdi. Sonra da bu davranışını aptalca buldu. Evet, aptalcaydı. Neydi ki bu kadın? Süslü püslü bir film yıldızıydı. Onu diğerlerinden ayıran nokta hepsinden daha iyi olmasıydı. Her şey bir düş değil miydi?...

Ama genç yaver onun gözlerinin içine bakınca, her şeyin bir düş olmadığını anladı. Faye ona gülümsedi. Bu kadının yapay bir yanı yoktu. Olduğu gibi içtenlikle davranıyordu. "Sahneye dönmem gerek." Dışarıdaki haykırışlara doğru ilerlerken, hafifçe elini salladı. Genç adam başıyla selam verip, bağırdı.

"Kumandanım sizinle yemek yemek istiyor."

"Teşekür ederim." Faye askerlerle tekrar birlikte olmak için yeniden sahneye çıktı. Bu kez neşeli şarkılarla onları eğlendirdi. Hatta iki şarkıyı askerlerle hep birlikte söyledi.

Programın son şarkısı herkesin boğazına hıçkırıkların takılmasına sebep olan, duygusal bir baladdı. Sahneden inmeden önce hepsinin gözlerinin içine tek tek baktı. Sanki hepsine bir anne şefkatiyle iyi geceler öpücüğü dağıtıyordu...

karılarının... sevgililerinin öpücüğüydü sanki... "İyi geceler dostlarım... Tann sizleri korusun." Sesi boğuktu. Askerler büyük bir sessizlik içinde onu dinliyorlardı. Hemen hemen yerlerinden kalkarlarken, hiç kimse konuşmadı. Sessizce barakalarına dağıldılar. Onun gözleri saatlerce kulaklarında yankılandı. Çığlıklar atmışlar, onu alkışlamışlardı, ama konser sona erdiğinde hepsi geriye barakalarına dönmeye hazırdılar. Onu düşünerek, şarkılarını mırıldanarak... yüzünü hatırlayarak... kollarını...

bacaklarını... onları öpecekmiş gibi duran dudaklarını, kahkahalar atıp birden ciddileşen ağzını düşlerinde göreceklerdi. Onun son bakışını kimse unutamıyordu. Gözlerinin önlerindeki bu simge aylarca silinmeyecekti. ġu anda sahip oldukları tek şeydi bu. Fay e de bunu biliyordu. Genç kadın onlar için paha biçilmez bir armağandı.

"O, tam bir kadın" dedi kalın enseli çavuşlardan birisi. Bu sözleri kimse ondan beklemezdi ama yine de şaşırmadılar.

Faye Price hepsini değiştirmişti. Cesaretlerini, yüreklerini ve umutlarını değiştirmişti.

"Evet..." Bu söz onu görenler ve görevde olup da haksızlığa uğradıklarını saklamaya çalışanlar arasındaki konuşmalarda sabaha kadar yankılandı. Sonunda hiç kimse hislerini saklamak zorunda kalmadı. Çünkü, Faye üsse girip görev başında nöbet tutanları da görmeyi rica etmişti. Bu isteği hemen yerine getirildi. Üs kumandanı onun isteğini duyunca şaşırdı ama yaverini ona eşlik etmekle görevlendirdi. Gece yansı genç kadın herkesle el sıkıştı. Böylece onu izleyemeyenler, onunla yüz yüze görüşebildiler, o inanılmaz gözlerine bakabildiler, onlara uzattığı elini tutabildiler.

Sonunda onu sahnede izleyenlerden daha önemli olduklarını hissedebildiler... İzinliler bile o gece görev başında olmadıklanna üzüldüler. Ama herkes mutluydu. Ve gece yarısı Faye kendisine eşlik eden yaverin yüzüne baktı. Genç adamın gözlerinin

içinde sıcacık dostane bir şeyler gördü. Yaver ilk karşılaştıkları anda yüzüne öyle bakmamıştı, ama Faye herkes gibi onun da kalbini kazanmıştı. Genç adam bütün gece ona bir şeyler söylemeye çalışmıştı ama bir türlü doğru zamanı bulamamıştı. Karşılaştıkları ilk dakikalarda ondan şüphe ediyordu, Hollywood'dan gelen soğuk kendisini beğenmiş, Bayan Price... Guadacanal'ın balta girmemiş ormanlarına gelip askerlerin karşısına çıkmakla kendisini bir şey mi sanıyordu? Başlarından geçen binbir türlü olaydan acaba haberdar mıydı? Guadacanal'ı ele geçirmek için gizli gizli giriştikleri sinsi savaşı zaferle kazanıp, Midway ve Coral Sea meydan muhaberesinden ölümle burun buruna gelip canlarını zor kurtarmışlardı.

Faye Price, savaş hakkında ne bilirdi ki? Ward Thayer onunla karşılaştığında bunları düşünüyordu. Ama birlikte geçirdikleri saatler sonunda onun hakkındaki düşüncelerini değiştirdi. O her şeye önem veriyordu. Hem de çok fazlasıyla önem veriyordu. Duygularını gözlerinden okuyabiliyordu. Kendi çekiciliğinden habersiz askerlerle göz göze gelişini seyrederken, onlara daha önce yaşamadıkları bir şeyleri hissettirdiği için ister istemez ilgi duyuyordu. Sıcaklığı, sevecenliği inanılmaz çekiciliğini biraz daha artırıyordu. Genç adamın ona söylemek istediği binlerce şey vardı, ama Faye onun varlığını daha yeni farketmiş gibiydi. Dudaklarının ucunda yorgun bir gülümseme ile ona bakıyordu. Yaver onun gerçek olup olmadığını anlamak için eline dokunup, onu rahatlatmak

istiyordu. Çok uzun ve yorucu bir gece geçirmişlerdi. Çok uzun bir yıl... iki yıl...

"Komutanınız bu gece onunla yemek yemediğim için umarım bana kızmamıştır?" Yorgunluktan bitkin düşen genç kadın gülümseyerek yaverin yüzüne bakıyordu.

"Belki kalbi kırılmıştır ama bu üzüntü onu öldürmez." Yaver, komutanın bir iki saat önce helikopterle gelen iki general ile gizli bir toplantı yaptığını biliyordu. Zaten yemek ister istemez iptal edilecekti. "Komutanım bu gece askerlere verdiğiniz konsere minnettar kalacaktır."

"Bu iş benim için büyük anlamlar taşıyor." Kibarca ko-

nuşmasını sürdürürken büyük beyaz kayanın üstüne oturdu ve başını kaldırıp genç erkeğin yüzüne bakmaya başladı.

Gözlerinin içinde büyülü pırıltılar vardı. Genç adam ona bakarken boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. Ona baktıkça acı duyuyordu. Çünkü Faye onun Amerika'da bırakmak istediği duygulan geri getirmişti. Burada bu duygulara ne yer, ne zaman, ne de insan vardı. Burada sadece öldürmeye, perişanlığa ve kaybetmeye, zaman zaman da öfkeye yer vardı, yumuşak ve insanca duygular, ancak acı veriyorlardı. Bunları düşünürken genç adam başka tarafa bakıyor, Faye de onu seyrediyordu.

Uzun boylu, yakışıklı, geniş omuzluydu. Derin mavi gözleri vardı. ġimdi genç kadının tüm görebildiği, buğday sarısı saçlar ve geniş omuzlardı. Bir şeyler Faye'i ona dokunmaya zorluyordu. Burada çok fazla acı vardı, hepsi de fazlasıyla yalnız, mutsuz ve gençtiler... ve küçücük bir sıcaklıkla, dokunmayla canlanıp gülmüşler, şarkı söylemişlerdi... İşte turnelerde bunu seviyordu, ne kadar yorucu olursa olsunlar. Bu insanlara taze kan getiriyor gibiydi, şu gururlu genç yavere bile. Genç adam yüzünü tekrar ona çevirdi. "Biliyor musun bütün geceyi birlikte geçirdiğimiz halde hâlâ sizin isminizi bilmiyorum." Genç kadın yalnızca onun rütbesini biliyordu. Hiç kimse onları birbirlerine tanıştırmamıştı.

"Thayer. Ward Thayer." Bu isim ona yabancı değildi, ama ne anımsattığını düşünmek istemiyordu. Yaver ona alaycı alaycı gülümsüyordu. Son yıllarda başından çok olaylar geçtiği belliydi, genç kadın bunu hissediyordu. "Karnınız aç mı Miss Price? Bu saatte açlıktan ölüyor olmalısınız." Genç kadın saatlerce şarkı söylemiş, sonra üssü dolaşıp üç saatten fazla bir zamanda teker teker askerlerin ellerini sıkmıştı. Utangaç bir gülümsemeyle başını salladı.

"Açım. Acaba komutanın kapısını çalıp, yiyecek bir şeyler kalıp kalmadığını sorsak mı?" Bu teklife ikisi birlikte güldüler.

"Ben başka bir yerden yiyecek bulacağımızı sanıyorum" diyerek saatine baktı. Faye onu süzüyordu. Ne vardı bu 22

adamda? Bir şeyler onu genç adama uzanmaya, kim olduğunu sormaya ve hakkındaki her şeyi öğrenmeye zorluyordu.

İnsanın bilemediği fakat hissettiği bir şeyler vardı onda. Yaver yine ona gülümsedi. Gülünce olduğundan daha genç görünüyordu. "Acaba mutfağı kolaçan etsek bana gücenir misiniz? Orada karnımızı doyurabilecek bir şeyler bulacağımıza eminim, tabii isterseniz."

"Bir sandviç bulsak iyi olurdu."

"Gidip bakalım öyleyse." Geri dönüp jipe bindiler, kısa sürede askerlerin yemeklerinin hazırlandığı, upuzun Quonset barakasına ulaştılar. Yirmi dakika sonra Faye önünde bir tabak sıcak türlü, uzun sıralardan birisine

oturmuştu. Bunaltıcı sıcak gecede yenilecek bir şey değildi, ama uzun ve yorucu gecenin sonunda çok acıkmıştı. Yemeğin lezzeti de pek fena değildi hani. Ward Thayer de bir tabak almış, karşısında oturuyordu. "Aynı 21 gibi değil mi?" diyerek yine alaycı gülüşüyle Faye'in gözlerinin içine baktı. Kadın da ona güldü.

"Hemen hemen... Yalnızca pek görkemli değil," diyerek Faye ona takılınca genç adam yüzünü buruşturdu.

"Aman Tanrım, sakın aşçıbaşı söylediklerinizi duymasın." Birlikte gülüştüler. Faye okul balolarından sonra gece yarısı yenen yemekleri anımsayıp biraz daha yüksek sesle gülmeyi sürdürdü. Ward güzel mavi gözlerinin üzerindeki samur rengi kaşlarını hafifçe çatarak "Eğlendiğinize sevindim" dedi. "Bir yıldan fazla buradayım, bir gün güldüğümü hatırlamıyorum." Fakat bu sözleri söylerken mutlu görünüyordu. Genç kadınla birlikte olmaktan haz duyuyordu. Faye neden güldüğünü açıkladı.

"Sanki mezuniyet balosundan sonra sabahın beşinde yenen yemekler gibi değil mi?" Sonra gözlerini etrafta gezdirdi.

Ward'm bakışları da onunkileri izledi. Sonra yeniden onun yüzüne baktı.

"Nerelisin?" Artık dost olmuşlardı. Saatlerdir birlikteydiler, savaş alanında birlikte olabilmek önemliydi. Burada her şey farklıydı. Daha hızlı, daha bireysel ve yoğundu. Başka

yerlerde cesaret edilemeyecek şeyler yapılabilir, sorulmayacak sorular sorulabilirdi.

Faye dalgınlıkla yanıtladı. "Pennsylvania."

"Sever miydin?"

"Pek hoşlanmazdım. Çok fakirdik. Bütün bildiğim oradan bir an önce kurtulmaktı. Okulu bitirir bitirmez de oradan kurtuldum."

Genç adam gülümsedi. Onu çok fakir düşünemiyordu.

"Ya sen? Sen nerelisin, yüzbaşı?"

"Ward. Yoksa ismimi unuttun mu?" Genç kadın kızardı. "Ben Los Angeles'da büyüdüm." Sanki daha fazla konuşmaktan nefret ediyor gibiydi. Faye bunun sebebini anlayamadı.

"İleride, şeyden sonra... oraya dönecek misin?" Faye savaş sözcüğünden nefret ediyordu, şimdi genç erkek de o kelimeden nefret ediyordu. Savaş ona çok pahalıya mal olmuştu, bir daha iyileşemeyecek yaralar almıştı, genç kadın bu yaraları görmese bile hissedebiliyordu.

"Herhalde."

"Ailen orada mı?" Faye, Guadacanal'da bu çirkin ve aşırı aydınlatılmış barakada birlikte yemek yediği biraz mahzun, alaycı ve yakışıklı gencin kendisine söylemediği sırlarını merak ediyordu. Onunla ilgili her şeyi öğrenmek istiyordu.

Pencerelerde siyah kalın perdeler vardı, sanki hiç pencere yokmuş gibiydi. Ama ikisi de buna alışmıştı.

"Annemle babam öldüler." Pek duygulanmışa benzemiyordu. Gözlerinin içinde donuk bir bakış vardı. Bugüne dek bu sözleri defalarca tekrarlamış gibiydi.

"Özür dilerim."

"Pek birbirimize yakın değildik zaten. Ama yine de..." Genç kadın onun gözlerini arıyordu ki, genç adam ayağa kalktı.

"Biraz daha yemek alır miydin, veya egzotik bir tatlıya ne dersin? Bir yerlerde elmalı kek olduğunu söylemişlerdi."

Tekrar gülmeye başladı.

"Hayır, teşekkür ederim. Böyle daracık elbiselerle tatlıya pek yer yok." Genç kadın lame elbisesine bir göz attı ve saatlerden sonra yüzbaşı da onun sırtındaki giysiye baktı. Onun 24

bu görünüşüne alışmıştı. Tabii ki Kathy'nin giysilerinden farklıydı... onun beyaz kolalı... sade üniformasından çok farklıydı.

Genç adam bir an ortadan kayboldu. Bir süre sonra elinde küçük bir meyve tabağı ve büyük bir bardak buzlu çayla geri döndü. Burada buzlu çay şaraptan daha değerliydi. Bu sıcakta buz yapmak çok zordu çünkü. Ama Ward bardağı ağzına kadar değerli buz küpleriyle doldurmuştu. Faye bunun önemini anlayacak kadar çok turneye çıkmıştı. Faye çayını keyifle yudumlarken birkaç asker gelip ona* yakından baktılar. Askerlerin bakışlarına aldırmıyordu. Bu duruma alışkındı. Onlara kayıtsızca gülümsedikten sonra, gözlerini hemen Ward'a çeviriyordu. Bir ara esnemesini bastırmaya çalıştı. Ward şakadan kaşlarını çatarak başını salladı. Çok alaycıydı, komik bir yanı vardı, aynı zamanda hüzün verici bir yanı da vardı.

"Garip, benimle konuşan bütün kadınlar aynı şeyi yaparlar. Her seferinde onların uykularını getiririm." Faye güldü ve çayından bir yudum daha aldı.

"Eğer sabahın dördünde kalksaydın, sen de esnerdin. Siz subaylar eminim öğleye dek yataktan çıkmıyorsunuzdur."

Bunun doğru olmadığını biliyordu, ama Faye de ona takılmak istiyordu. Böyle konuşunca onun gözlerindeki

mutsuzluğu biraz olsun dağıtıyordu. Faye onun buna ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Genç adam ona tuhaf tuhaf baktı.

"Bunu neden yapıyorsun Faye?" dedi. İlk kez küçük adını kullanmaya cesaret etmişti ve bunu neden yaptığını bilmiyordu, ama onun adını söylerken kendisini çok iyi hissetmiş, genç kadın da aldırmamış, bu davranışı hakkında bir şey söylememişti.

"Bu bir gereksinim sanırım... Yaşamımda elde ettiğim güzel şeylerin bedelini ödeme duygusu. Hiçbir zaman elde ettiklerimi hak ettiğimi düşünmedim. Bu dünyada herkes borcunu ödemeli." Bu Kathy'nin söyleyebileceği bir şeydi.

Ward' m gözleri yaşlarla doldu. O hiçbir zaman bu duyguları duymamıştı. 'Borcunu' ödemeyi düşünmemişti. Çok şanslı oldu-25

ğu için başkalarına bunu geri ödemeyi ta ki...

"Neden kadınlar her zaman geri ödemeye çalışırlar?"

"Bunun kadınlarla bir ilgisi yok. Bazı erkekler de aynı şeyleri hissederler. Sen yapmıyor musun? Hayatında iyi bir şey olduğunda ilk karşı çıkana bir iyilik yapmak istemiyor musun?"

Genç adamın bakışları birden sertleşti. "Hayatımda çok uzun zamandır hiç iyi bir şey olmadı... Hiç değilse buraya geldiğimden beri."

"Ward, yaşıyorsun ama değil mi?" Sesi çok yumuşaktı ama gözleri adamın canını sıkıyordu.

"Bazen bu yeterli değil."

"Evet, yeterli. Hele böyle bir yerde mutlu olmak için çok bile. Her gün etrafındakilere bir göz at... Yaralılara, sakatlara... Bir daha evine asla dönemeyecek olanlara..."

Genç kadının sesi içine, yüreğine işliyordu ve dört aydan beri ilk kez gözyaşlarını akıtmamak için büyük bir çaba harcıyordu.

"Onları görmemeye çalışıyorum."

"Görsen daha iyi edersin. Belki o zaman yaşadığına şükredip mutlu olursun." Genç kadın ona uzanmak, acıyan yerini tutmak istiyordu. Onun ne olduğunu çok merak ediyordu. Ward ayağa kalktı.

"Umurumda değil, Fay e. Yaşamak da ölmek de benim için aynı şey, diğerleri için de."

"Ama bu korkunç bir şey." Genç kadın şaşkınlık ve acıyla onun yüzüne bakıyordu. "Seni bu hale getiren nedir?"

Ward uzun bir süre Faye'e baktı. Daha fazla konuşmamak için kendisini zorluyor, Faye'in çekip gitmesini diliyordu.

Ama, genç kadın yerinden kımıldamıyor, hareket dahi etmiyordu. Sonunda birden kime ne söylediğine aldırmayarak anlatmaya başladı. Artık ne değişebilirdi ki? "

"Altı ay önce cephede bir hemşire ile evlendim. Aradan iki ay geçmeden Tanrı'nın belası bir Japon bombası, onu öldürdü. Bu olaydan sonra burada hiçbir şeyler hissedemez oldum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

26

Faye oturduğu yerde donup kaldı. Yavaşça başını salladı. Demek buydu gözlerinde gördüğü boşluk. Acaba hep böyle mi kalacak, yoksa günün birinde yeniden hayata dönecek mi diye merak etti. Belki bir gün yeniden güzel şeyler hissetmeye başlardı. "Çok üzgünüm Ward." Söyleyecek fazla bir şey yoktu. Buna benzer hatta daha beter, daha kötü öyküler de vardı. Ama bunlar onu teselli etmekten çok uzaktılar.

"Özür dilerim." Ward sessizce gülümsedi. Dertlerini onun sırtına yüklemenin bir anlamı yoktu. Başına gelenler onun suçu değildi. Ayrıca Faye Kathy'den çok farklıydı. Kathy, çok sessiz sedasız ve abartısızdı. Ward ona deliler gibi âşıktı.

Karşısında duran bu kadın ise tepeden tırnağa bakımlıydı, itinayla boyanmıştı, çarpıcıydı ve dünyada bir ölçüydü.

"Özür dilerim, sana bunları anlatmak istemezdim. Burada buna benzer binlerce acıklı öykü var." Acıklı öykülerin var olduğunu Faye de biliyordu. ġimdiye dek birçoğunu duymuştu, bir yenisini duyması diğerlerinin acısını dindirmiyordu.

Genç erkeğe karşı içinde derin bir acıma duygusu belirdi, onun için çok üzüldü. Ağır ağır jipe doğru yürürlerken, bu geceyi kumandanla yemek yiyerek geçirmediğine sevindi. Bu hisleri Ward'a açıklamakta sakınca görmedi. Genç adam onun yüzüne bakıp gülümsedi. Bu gülüşte çekicilik

vardı. Hatta Faye'in son bir iki yıldır Hollywood'da gördüğü gülüşlerden çok farklıydı.

"Çok naziksin." Faye onun koluna dokunmak istedi, ama cesaret edemedi. Artık ünlü yıldız Faye Price değildi o, kendisiydi. "Bunu içimden geldiği için söyledim Ward."

"Neden, bana acımak zorunda değilsin Faye. Ben küçük bir çocuk değilim. Kendime bakabilirim. Üstelik bu acıyı uzun zamandır içimde taşıyorum." Ama Faye, onun gözlerinin içinde söylediklerinden daha fazlasını gördü. Kathy'ye neler olduğunu, onun nasıl yıkıldığım, nasıl hâlâ yalnız ve acılı olduğunu, küçük sevimli hemşirenin ölümünün onu nasıl yaraladığını gördü. Karısı evlendikten iki ay sonra ölmüştü. Ward olayın detaylarını, Kathy yaralandıktan sonra onu bağlı olduğu birliğe nasıl taşıdığını anlatmıştı. "Yine de bu-27

raya kadar gelip insanları eğlendirmenin çok ince bir davranış olduğunu düşünüyorum."

"Teşekkürler."

Jip durdu. Bir süre birbirlerine bakakaldılar, daha söyleyecek bir sürü şey vardı, ama ne yeri ne de zamanıydı. İnsan nereden ve nasıl başlardı? Yıllar önce Faye'in Gable ile ilişkisi olduğunu okumuştu. Acaba bu ilişki hâlâ devam ediyor muydu, yoksa bitmiş miydi. Faye de onun sevdiği hemşire için daha ne kadar yas tutacağını merak ediyordu.

"Yemek için teşekkür ederim." Bunu çekingen bir gülümsemeyle söylemişti. Ward kapıyı açarken ona güldü.

"Sana söylemiştim... Tıpkı 21 gibiydi."

"Bir dahaki sefere daha şık giyinmeye çalışırım." Tekrar şakalaşmaya başlamışlardı, bu onların tek açık kapısıydı ama Faye'in çadırına doğru yürürlerken Ward'ın gözlerinde daha önce olmayan sessiz, derin ve canlı bir şeyler vardı. Genç adam çadırın kapısını açtı.

"Anlattıklarım için senden özür dilerim. Sorunlarımı senin omuzlarına yüklemeye hakkım yoktu." Uzanıp Faye'in koluna dokundu.

"Neden olmasın Ward? Kötü bir şey yapmadın ki. Burada başka kiminle konuşabilirsin ki?"

"Bizler burada pek böyle konulara değinmeyiz." Omuzlarını silkti. "Zaten herkes biliyordu." Uzun süredir tutmaya çalıştığı gözyaşlarına artık hükmedemiyordu. Başını öbür tarafa çevirirken Faye onu kolundan yakaladı ve kendisine doğru çekti.

"Önemli değil Ward... Hiç önemli değil..." Bundan sonra ona sıkı sıkı sarılıp ağladıklarını anımsıyordu. Birisi kaybettiği karısına, diğeri hiç tanımadığı bir kıza ve daha binlerce ölüp giden, evlerine asla dönemeyecek olanların anısına ağlıyordu. Acılarına ve boşa harcanmışlığa ağladılar. Acı savaş alanında kaçınılmaz bir duyguydu. Sonra genç adam önün gözlerine baktı ve hafifçe saçlarını okşamaya başladı. Faye hayatında gördüğü en güzel kadındı, güzelliği adeta Ward'ı büyülemişti. Bunları düşündüğü için kendisini suçlu hisset-28

miyordu. Belki Kathy neler hissettiğini anlardı... Belki artık bunun önemi yoktu... O hiçbir zaman asla geri dönmeyecekti... Ona bir daha asla dokunamayacaktı... Ve belki Faye'i bu geceden sonra bir daha hiç görmeyecekti.

Bunun doğru olduğunu biliyordu. Bu nedenle bu gece onunla yatmak istiyordu. ġu anda ikisinden birisi ölmeden, ya da birbirlerine hissettikleri kıvılcım herhangi bir bomba gibi sönmeden...

Faye yavaşça odadaki tek iskemleye oturdu. Ward da yerdeki uyku tulumuna. Sessizce birbirlerinin ellerini tuttular, bir ömür boyu konuşulmamış her şeyi bakışarak anlıyor ve hissediyorlardı, balta girmemiş ormanların derinlerinde bir yerlerde kükreyerek hayata karışması gibi.

"Seni hiç unutmayacağım Faye Price. Herhalde bunu biliyorsun."

"Ben de seni hep hatırlayacağım. Burada neler yaptığını düşüneceğim. Hep... Seni her düşündüğümde iyi olduğunu bileceğim." Genç adam onun

doğru söylediğine inanıyordu. O bu tip bir kızdı. Lame elbisesi, ünü ve çarpıcılığına karşın. O elbiseye 'kostüm' diyordu ve onun için başka anlam ifade etmiyordu. İşte onu güzel yapan da buydu zaten.

"Belki bir gün, eve döndüğümde stüdyoya uğrar, sana sürpriz yaparım."

"Beklerim, Ward Thayer." Sesi yavaş ve soğukkanlı çıkıyordu. Gözleri döktüğü onca gözyaşından sonra hâlâ çok güzeldi.

"Beni kapıdan kovar mısın?" Onu sinirlendirmek sanki hoşuna gidiyordu.

"Tabii ki hayır."

"Deneyebilirim."

"İyi." Faye yine ona gülümsedi. Ward onun ne denli yorgun olduğunu farketti. Bu gece kendisinden çok fazla vermişti.

Diğerlerine ve Ward'a. Gece saat dördü geçiyordu. Yeniden yola çıkıp turneye devam etmesi için iki saatten az vakti vardı. Aylardır durmadan çalışıyordu. İki aydır turnedeydi ve ondan üç ay önce de en önemli filmini çevirmişti. Geri döndüğünde kendisini yeni bir film çalışması bekliyor-29

du. Büyük bir yıldızdı. Önemli bir işi vardı. Ama burada hiçbir şeyin önemi yoktu. Burada yalnızca altın kalpli güzel bir kızdı. Ward'ın biraz daha uzun zamanı olsaydı ona kolayca âşık olurdu.

Üzülerek ayağa kalktı ve genç kadının parmaklarını avuçlarının içine alarak dudaklarına götürdü. "Teşekkürler Faye, eğer seni bir daha göremezsem, bu gece için teşekür-ler."

Faye bir süre ellerini onun avuçlarından çekmedi. Bakışları birleşti. "Tekrar görüşeceğiz." Ward onun kadar emin değildi, ama ona inanmak istiyordu. Sonra o anın ağırlığına dayanamayarak havayı yumuşatmak istedi. "Eminim bunu her tanıştığın erkeğe söylüyorsundur."

Genç adam çadırın kapısına yönelmişken Faye gülerek ayağa kalktı. "Ward Thayer çekilmez bir adamsın."

VVard durup, omuzunun üzerinden ona baktı. "Sen de hiç fena sayılmazsın Bayan Price." Aslında genç adamın kafasında o sadece Faye idi, başka bir kişiliği olduğunu düşünmek olanaksızdı... Faye Price... Film yıldızı... Artist...

ġarkıcı... Önemli kişilik... ġimdi sadece Faye idi, bu gecelik. Yüzü birden değişerek, "Gitmeden seni bir daha görebilecek miyim?" Birden bu onun için çok önemli oldu, Faye için de, hatta Ward'ın düşündüğünden bile çok. Faye de gitmeden önce onu görmek istiyordu.

"Belki sabah işler çığırından çıkmadan birlikte bir kahve içebiliriz." Görevlilerin sabaha kadar orkestra aletlerini kullandıklarını, şarkı söyleyip dans ettiklerini tahmin ediyordu. Gittikleri her yerde oluyordu bu, ama istimi atmak zorundaydılar, hiçbir zaman sabaha kadar ayakta kalmaya aldırmıyorlardı. Asıl sıkıntı, ertesi sabah toplanmaya başladıkları zaman çıkacaktı. Uçağa binip bir sonraki durakları için havalanmadan önceki iki saat büyük bir kargaşa içinde geçecekti. Faye, neredeyse hemen hemen aynı olayı yaşıyordu. Uçağa binince herkes uyukluyor, sonra büyülü geceler yeniden başlıyordu. Oradan ayrılmadan önce yapması gereken bir sürü iş vardı. İnsanların toplanmalarına yardım etmek,

eşyaları yüklemek, ama belki... Onun için birkaç dakika ayırabilirdi.. "Seni bekleyeceğim."

"Ben de oralarda olacağım."

Ama ertesi gün saat yedide kargaşa başladığında Ward ortalarda yoktu. Kumandan onu çağırtmıştı. Yeniden

karşılaştıklarında saat dokuzdu ve herkesle birlikte uçağın motorlarının ısınmasını bekliyorlardı. Ward ona bağırarak jip-ten dışarı atlarken Faye'in gözlerinde bir panik ifadesi vardı. Bu Ward'ı mutlu etti.

"Özür dilerim Faye... Kumandan..." Pervanelerin gürültüsünden konuşmak imkânsızdı. Kendisinden geçen sahne menajeri sağa sola emirler yağdırıyordu.

Faye büyüleyici gülüşüyle, "Önemli değil..." dedi. Ward bu sabah onun çok yorgun göründüğünü farketti. İki saatten fazla uyumuş olamazdı. Kendisi de ancak bir saat kadar uyuyabilmişti, ama uykusuzluğa alışıktı. Bu sabah Faye'in sırtında parlak kırmızı bir tulum ve ayağında sandaletler vardı. Bu kıyafet Ward'm komiğine gitti ve güldü. Guadacanal'da son moda... Ve yine Kathy'nin yüzü gözlerinin önünde canlandı. Eski acıyı hissetti içinde. Gözleri Faye'in bakışlarıyla birleşti. Bu arada birisi ona seslendi. "Gitmeliyim..."

"Biliyorum." İkisi de kulakları sağır eden gürültü içinde bağırarak konuşuyorlardı.

Ward bir an onun elini yakaladı ve sıkı sıkı tuttu. Onu öpmek istiyor ama cesaret edemiyordu. "Seni stüdyoda gelip göreceğim.!"

"Ne?" Faye şaşırmış görünüyordu. Bugüne dek binlerce erkek arasında çalışmış kimse kendisine bu adam gibi dokunmamıştı.

"Stüdyoda... Görüşürüz dedim!"

Faye acaba bir daha görüşebilecek miyiz diye merakla düşünüp ona gülümsedi. "Kendine iyi bak!"

"Tabii merak etme." Burada hiçbir garanti, kimse için, verilemezdi. Hatta Faye için bile. Bir sonraki durağına ulaşmadan önce uçağı havada bombalanabilirdi. Herkes bunu kabullenmişti, taa ki çok sevdikleri, önem verdikleri biri ya-31

ralanana dek.. Bir dost, bir oda arkadaşı... Kathy... Hemen bu düşünceyi kafasından attı. "Sen de kendine iyi bak."

Onun gibi bir kadına daha başka ne söyleyebilirdi? "İyi şanslar." Çok fazla şansa ihtiyacı yoktu. Çünkü şanslı doğmuştu. Yoksa var mıydı? Hayatında bir erkek olup olmadığını merak etti. Ama sormak için artık çok geçti. Faye diğerleriyle birlikte uçağa doğru yürümeye başlamıştı. Arada sırada dönüp arkasına bakıp, Ward'a el sallıyordu.

Son dakikada kumandan son kez teşekkür etmek için ortaya çıktı. Ward onların el sıkışmalarını seyretti. Ve sonra Faye hemen uçağa bindi. Son dakikada geri dönüp tekrar el salladı. Ve kırmızı tulumlu kadın birdenbire hayatından sili-niverdi. Belki de bir daha hiç geri gelmeyecekti. Bir daha onu göremeyeceğine kendisini alıştırmaya çalıştı. Zaten aksini düşünmek saçmaydı. Faye de kendi kendisine aynı şeyleri söylüyordu. Uçağın penceresinden aşağıda duran Ward'a bakıp bu adamın niçin kendisini bu kadar etkilediğini düşünüyordu. Belki artık eve dönmesinin zamanı gelmişti. Belki turnelerde karşılaştığı erkekler onu etkilemeye başlamışlardı. Ve bu çok tehlikeliydi... Ama aklından geçen soruların yanıtı bu değildi... Bir gece önce tanıştığı genç yüzbaşıda başka bir şey vardı... Daha önce hiç hissetmediği bir şey. Ama bu duyguları taşıyacak gücü yoktu şimdi. O bir yabancıydı. Ve Faye'in sürdürmek zorunda olduğu bir yaşantısı vardı. Kendisine bazı gerçekleri anımsattı. Onu içine almayan bir yaşantı. Ward savaşıyordu.

Faye'in de kendisine göre bazı savaşları vardı... Turneler... Hollywood... Kendi kendisine hoş-çakal Ward Thayer diye mırıldandı... İyi şanslar... Arkasına yaslanıp, gözlerini kapadı.. Ama VVard'm yüzü haftalarca aklından çıkmadı... O

derin, mavi gözleri, o hüzünlü bakışları tamamiyla unutması için aradan aylar geçmesi gerekti. Ve sonunda onu unuttu.

32

Hollywood

1945

Öette

dört aydır bu ar bu anın gelmesi ile kıvranıyorlaı şey yolunda gitı kes başroldeki e lası da yönetme Christopher Aı Hollywood'un er mara olduğu di gözlerinde yaşla neyi izliyordu. } lirdi. Faye Pri« rıyla son kez ba mahvolan Arnol dardı... Son sahi Bir ses, "Tarr sürecek sessizli! ye, herkes bir a sevinç gözyaşla şampanyalar da dan konuştuğu j lerine iyilikler c topher Arnold, I nin içine baktı. "Faye, senini "Benim için (

İKİNCİ BÖLÜM

SETTE herkes sessiz, hava gergindi. Hemen hemen dört aydır bu anı bekliyorlardı, şimdi ise zamanı durdurmak bu anın gelmesini önleyip, başka bir güne bırakmak arzusu ile kıvranıyorlardı. Bu da o büyülü filmlerden biri olmuş, her şey yolunda gitmiş, uzun süreli dostluklar kurulmuştu. Herkes başroldeki erkeğe deli olmuş, kadınların yarısından fazlası da yönetmene âşık olmuşlardı. Başroldeki erkek oyuncu Christopher Arnold'du ve insanların dediğine bakılırsa Hollyvvood'un en büyük yıldızlarından biriydi. Neden bir numara olduğu da kolayca anlaşılıyordu. ġimdi herkes onun gözlerinde yaşlarla alçak sesle konuşarak çevirdiği son sahneyi izliyordu. Yere bir toplu iğne düşse gürültüsü duyulabilirdi. Faye Price yanağından aşağı süzülen gerçek gözyaşlarıyla son kez başını eğmiş sahneyi terkediyordu.

Üzüntüden mahvolan Arnold onun gidişini izliyordu... İşte hepsi bu kadardı... Son sahne... Ve film bitmişti.

Bir ses, "Tamam, motor stop!" diye bağırdı ve sonsuza dek sürecek sessizlik anılarda kaldı. Çığlıklar birbirlerini izlemeye, herkes bir ağızdan bağırıp gülmeye, birbirlerine sarılıp sevinç gözyaşları dökmeye başladılar. Bütün film ekibine şampanyalar dağıtıldı. Film seti bir anda herkesin bir ağızdan konuştuğu gürültülü bir partiye dönüştü. Herkes birbirlerine iyilikler diliyor, setten ayrılmayı istemiyordu. Christopher Arnold, Faye'i sıkıca kucakladı ve derin derin gözlerinin içine baktı.

"Faye, seninle çalışmak büyük bir zevk."

"Benim için de büyük zevkti." Anlamlı anlamlı birbirleri-

ne gülümsediler. Yaklaşık üç yıl önce birlikte olmuşlardı ve bu yüzden Faye onunla film çevirmeye çekinmişti. Ama her şey hiç aksamadan pürüzsüz yürümüştü. İşe başladıkları ilk günden sonuna dek Christopher tam bir beyefendi gibi davranmıştı. İlk günden beri gözlerinin içinde şehvet pırıltılarından çok, eski beraberliklerini kabullenmenin belirtisi vardı. Aralarında son üç aydır film çalışmalarının dışında hiçbir şey geçmemişti.

Christopher, Faye'i kollarının arasından uzaklaştırırken dostça gülümseyerek, "Seni özleyeceğim. Seni kalbimden silip attığımı sanıyordum." dedi. İkisi de bu sözlere güldüler.

"Ben de seni özleyeceğim." Sonra Faye etrafına bakındı. Herkes neşeyle ve avaz avaza bağırışıyordu. Herkes mutluydu.

Yönetmen ihtirasla sahne yönetmenini öpüyordu. Kadın aynı zamanda karısıydı çünkü. Faye onlarla birlikte

çalışmaktan hoşnuttu. Yönetmen film yıldızlığına başladığı ilk günden beri kendisini çekiyordu. "ġimdi ne yapacaksın Chris?" "Bir hafta sonra New York'a hareket edeceğim. Oradan ver elini Fransa. Yaz sona ermeden Riviera'da birkaç gün geçirmek istiyorum. Herkes Fransa'ya gitmenin doğru olmadığını söylüyor ama benim kaybedecek bir şeyim yok.

Duyduğuma göre orada savaş hiçbir şeyi değiştirmemiş. Sadece biraz daha akıllanmışlar o kadar." Yan yan bakıp, Faye'e göz kırptı. Ondan yirmi yaş büyüktü ama aradaki fark on yaştan fazla görünmüyordu. Belki de kentteki en yakışıklı erkekti. Yakışıklı olduğunu çok iyi biliyordu. "Benimle gelmek ister misin?" Ne kadar çekici olursa olsun, artık Faye'i etkilemiyordu.

"Hayır, teşekkür ederim." Üstünkörü gülümseyip, parmağını salladı. "Yine başlamayalım. Bütün film çekimi süresince kendine hâkim olmuştun Chris." "Elbette o işti. ġimdi başka."

"Ya, öyle mi?" Tam onunla dalga geçmek üzere ağzını açacaktı ki, etraftaki gürültü kaosa dönüştü. Birisi sahneye fırlayıp, Faye'in anlam vermediği bir şeyler okumaya başladı. Birdenbire herkesi bir panik sardı. Sonra etraf şok sessizliği-36

ne büründü. Sonra gözyaşları akmaya başladı. Faye hâlâ neler olduğunu anlayamamıştı. Chris'in kolunu çekiştirip, soran gözlerle yüzüne bakıyordu. Telaşla, "Ne dedi o adam?... Ne?..." diye sordu. Chris sağındakiyle konuşuyordu ve kulakları sağır eden gürültünün arasında Faye onların neler konuştuklarını duymaya çabalıyordu.

"Aman Tanrım!" Chris şaşkınlıkla Faye'e dönerek onu tekrar kollarının arasına aldı. Faye şimdi heyecandan titreyen sesini duyuyordu. "Bitmiş Faye... Savaş sona ermiş. Japonlar teslim olmuşlar." Savaş Avrupa'da aylar önce sona ermişti. ģimdi ise tüm dünyada sona ermişti. Faye'in gözleri yaşlarla doldu. Bir yandan ağlıyor, bir yandan da Chris'e sarılıyordu. Sonunda sette herkes ağlamaya ve gülmeye başlamıştı. Yeni şampanya kasaları ortaya çıktı. Herkes, "Bitti!

Bitti!" diye bağırıyordu. Artık film değil... Fakat savaş sona ermişti.

Faye, Beverly Hills'deki evine doğru yola çıktığında aradan saatler geçmiş gibiydi ve filmi bitirme sancısı çok uzun sürede çıkmıştı. Savaşın bitmesiyle birlikte her şey unutulmuştu. Bu inanılmaz bir şeydi. Pearl Harbour

bombalandığında Faye 21 yaşındaydı ve şimdi 25 yaşında, mesleğinin doruğunda erişkin bir genç kadındı.

Her yıl kendi kendine işte zirve bu olmalı, demişti. Bulunduğu noktadan daha fazla gelişeceğini ve ileriye gideceğini hayal edememişti. Nasıl olabilirdi? Ama olmuştu. Roller her filmde daha büyümüş, önem kazanmıştı Övgüler müsrifçe artmış, kazandığı paralar inanılmaz boyutlara erişmişti. Tüm kusursuzluğu bozan tek olay, anne ve babasının ölümüydü. Onların Faye'in başarısını artık paylaşamayacak olmaları canını sıkmıştı. İkisi de bir önceki yıl ölmüşlerdi.

Babası kanserden, annesi ise Youngstown yakınlarında buzlu bir Pennsylvania yolunda meydana gelen bir trafik kazasında hayatlarını yitirmişlerdi. Annesini babasının ölümünden sonra California'ya getirip, birlikte yaşamaya ikna etmeye çalışmıştı. Ama annesi evinden ayrılmak istememişti. ģimdi hayatta hiç kimsesi kalmamıştı. Pennsylvania Grove City'

deki küçük ev olaydan bir yıl sonra satılmıştı. Faye'in başka kardeşi yoktu. Beverly Hills'deki küçük evinde çalışan sadık çiftten başka kimsesi yoktu artık. Faye Price yalnızdı. Kendisini yalnız hissettiği için de etrafında bir

sürü insan vardı. İşini ve arkadaşlarını seviyordu. Yine de bir ailesinin olmamasını yadırgıyordu. Kimseye ait olmaması. Hâlâ kısa zamanda inanılmaz başarıya ulaştığına ve çok görkemli bir hayat yaşadığına inanamıyordu. Yirmi bir yaşında savaş

yeni patlak verdiğinde, hayatı daha başkaydı. Ama şimdi, en son iki yıl önce çıktığı turneden beri hayatı düzene girmişti. Bir ev satın almış, iki yılda altı film yapmıştı. Tekrar turneye çıkmak istememesine rağmen hiç vakti olmamıştı. Hayatı sonsuz gala geceleri, reklam filmleri, basın toplantıları zinciriydi sanki. Bunları yapmadığı zamanlarda sabah beşte kalkıp, film çekimine gidiyordu. Bundan beş hafta sonra yeni bir film çekimine başlayacaktı.

Bu yüzden gece yatmadan önce senaryoyu okumaya başlamıştı bile. Daha bir filmi yeni bitirdiği halde tekrar çalışmaya başlayacaktı. Yeni film ona garanti bir Oskar getirecekti. Menajeri öyle söylüyordu. Ama Faye bu lafları her duyuşunda gülüyordu... Bu, çok saçma bir düşünceydi... Daha önce bir Oskar kazanmış, iki tanesine de aday gösterilmiş olmasına karşın. Ama Abe bu filmin de büyük olacağına ısrar ediyordu. Faye ona inanıyordu. Garip şekilde bu adam ona bir baba figürü olmuştu.

Summit Drive'a gelince sağa saptı. Pickfair ve Chaplin' le-rin evlerinin önünden geçip, kendi evine geldi. Bütün günü kapısının yanındaki kulübede geçiren ve gelene gidene, dostlara ve Bayan Price'a kapıyı açan görevli dışarı fırladı ve gülümseyerek kapıyı açtı.

"Gününüz iyi geçti mi Bayan Price?" diye soran yaşlı, beyaz saçlı ve işine son derece sadık adam bir yıldan fazladır yanında çalışıyordu.

"Tabii ki Bob. Haberi duydun mu?" Yaşlı adam boş boş baktı. Faye neşeyle, "Savaş sona erdi." deyince, yaşlı adamın gözleri sevinç yaşlarıyla doldu. Birinci Dünya Savaşı patladığında savaşa katılmak için çok yaşlıydı ama tek oğlunu o sa-36

vaşta yitirmişti. Ve şimdi bu savaş ona karısıyla birlikte çektikleri acıları anımsatmıştı.

"Emin misiniz hanımefendi?"

"Evet. Savaş bitti." Ellerini uzatıp, adamın ellerini sıktı.

"Tanrıya şükür." Sesi titriyordu. Gözyaşlarını silmek için arkasını döndü. Tekrar yüz yüze geldiklerinde özür diledi.

"Tanrıya şükür." Faye, hissettikleri için onu öpmek istedi, ama sadece gülümsemekle yetindi ve onun her zaman parlatıp, bakımına büyük özen gösterdiği pirinç kapıyı açmasını sessizce bekledi.

"Teşekkür ederim Bob."

"İyi geceler Bayan Price." Daha sonra mutfakta uşak ve hizmetçiyle birlikte yemeğini yiyecekti. Ama Faye ertesi gün çıkıp gidene kadar onu görmeyecekti. Yaşlı adam yalnızca gündüzleri çalışıyordu ve gece uşağı Arthur ona şoförlük ediyor, kapıyı da anahtarıyla kendi açıyordu. Çoğunlukla Faye arabayı kendi kullanmayı yeğliyordu. Üstü açık, lacivert bir Lincoln Continental satın almıştı ve Los Angeles'da bu arabayı kullanmaktan hoşlanıyordu. Geceleri de Arthur onu Rolls Royce ile götürüyordu. Rolls Royce'u satın almak ilk önce insanı hayrete düşüren bir olaydı, yabancılara arabanın sahibi olduğunu söylerken utanıyordu. Ama çok kullanışlı ve sağlam bir araba olduğu için Faye onu satın alamadan edememişti. İlk bindiğinde müthiş heyecanlanmıştı. Derinin zengin kokusu arabayı sarmıştı. Ayaklarının altında kalın, gri halılar vardı. Arabanın içinde kullanılan tahta aksam bile özel yapılmıştı. Sonunda Faye hiçbir şeye aldırmayarak onu satın almıştı. Yirmi beş yaşındaydı. Artık kazandığı basan bir zamanlar olduğu gibi kendisini rahatsız etmiyordu.

"Aşağı yukarı buna hakkım var," diyerek kendi kendisiyle dalga geçiyordu. Ve hayatta hiç kimseyi incitmiyordu.

Parasını harcayabileceği hiç kimsesi yoktu ve dünya kadar parası vardı. Bu kadar parayla ne yapacağını bilemiyordu.

Menajerinin öğütlerini tutup bir kısmıyla yatırımlar yapmıştı. Geri kalanlar da bir köşede harcanmayı bekliyorlardı.

Ama, Faye diğer artistler gibi parasını çılgınca harcamıyordu. Diğer yıl-

dızlann çoğu tepeden tırnağa zümrütler, pırlantalar içinde yüzüyorlardı. Güçlerinin yetmediği taçlar satın alıyorlardı.

Başka artistlerin gala gecelerinde, samurlar, çinçilalar içinde ortalıkta dolaşıyorlardı. Faye, giysileri ve davranışları konusunda çok tutucuydu. Giymeye bayıldığı çok güzel kıyafetleri ve birkaç kürkü de yok değildi. Çok beğendiği bir beyaz tilki paltosu vardı. Soğuk gecelerde ona sarındığı zaman sarışın bir eskimoya benziyordu. Kışın New York'ta onu giyip dolaştığı zaman insanların hayranlıkla ona bakıp, içlerini çektiklerini duymuştu. Sonra Fransa'dan aldığı koyu kahverengi bir samuru vardı. Ve her güne giydiği bir minki. "Benim gündelik minkim," diye düşünüp kendi kendine gülüm-süyordu... Lincoln'den indiğinde de bunu düşünüyordu. Çocukluğundan beri hayatı nasıl da değişmişti. Hep iyi giyinebilmek için ikinci bir çift ayakkabısı olsun istemişti. Ama ailesi çok fakirdi o zamanlar. Büyük buhran onların da belini iyice bükmüştü. Annesi de, babası da uzun süreler çalışmak zorunda kalmışlardı. Babası garip işler yaparak evi çekip çevirmeye çalışıyor, hayatındaki her şeyden nefret ediyordu. Sonunda annesi de bir sekreterlik işi bulmuştu. Her şey Fa-ye'e çok kasvetli geliyordu. Bu yüzden filmlerin büyülü olduklarını düşünüyordu. Saatlerce bu gerçeklerden kaçabilmenin en iyi yoluydu filmler. Bulabildiği her kuruşu biriktirip sinemaya gidiyor, karanlıkta oturup, hayretten ağzı bir karış açık, filmleri seyrediyordu. Belki de New York'a model olmaya geldiğinde kafasında böyle bir düşünce vardı... Ve şimdi buradaydı, evinin kapısının önündeki üç küçük pembe mermer basamağı çıkıyordu. Kapıyı ciddi yüzlü bir İngiliz uşak açtı ve Faye'in gözlerinin içine bakıp gülümsedi. Karısına dediği gibi, "genç bayana"

dayanamıyordu. O şimdiye kadar yanında çalıştıkları en iyi ve en genç insandı. Ve Holly-wood tipini hiçbir zaman benimsememişti. Hiçbir zaman kendisini büyük görmüyor, yanında çalışanlara karşı her zaman nazik ve düşünceli davranıyordu. O evde çalışmak zevkti, yapılacak öyle az iş vardı ki. Faye çok nadir misafir davet ediyordu. Zamanının büyük bir kısmını çalışarak harcıyor-40

du. Bu yüzden yaptıkları tek iş etrafı temiz ve düzenli tutmaktı. Arthur da Elizabeth de onun yanında çalışmaktan mutluydular.

"iyi akşamlar Arthur."

"Bayan Price." Fazla ciddi bir hali vardı. "Harika bir haber değil mi?" Onun çoktan haberi duymuş olabileceğini tahmin etmiş ve kadının bakışından da bunun doğru olduğunu anlamıştı.

"Evet, gerçekten öyle." Faye onların hakkında endişe duyacakları kimseleri olmadığını biliyordu, ama İngiltere'de savaştan çok zarar görmüş akrabaları vardı, Arthur her zaman onları düşünürdü. RAF'dan Tanrıymış gibi bahsediyordu Arthur. Birkaç kez Pasifik Tiyatrosu hakkında tartışmışlardı, ama artık üzerinde konuşacakları savaş sona ermişti.

Çalışma odasına gidip küçük İngiliz masasına oturup mektupları açmaya başladı ve o güne kadar gördüğü askerlerin kaçının hayatta olduğunu, sıktığı ellerden kaçının artık var olmadığını merak etti. Bu düşünceyle hemen gözleri yaşlarla doldu. Kafasını çevirip bakımlı bahçeye ve yüzme havuzuna baktı. Savaş alanlarındaki kıyımı gözlerinin önüne getirebilmek ne kadar zordu. Zarar gören ülkeleri, ölen insanları... Ward'ın da onların arasında olup olmadığını merak etti. Ondan hiçbir haber alamamıştı ama yıllardır da genç adamı aklından bir türlü çıkartamamıştı. Onu düşündükçe turneye çıkmadığı için kendisini suçlu hissediyordu. Ama turneye çıkacak vakit bulamamıştı. Hele son zamanlarda.

Annesi ve babası öldükten sonra ve mesleğinin sonsuz istekleri başladığı zaman.

Yeniden masasına döndü, menajerinden gelen mektuplara göz attı. Faturaları düzenledi. Geçmişteki insanların yüzlerini kafasından çıkarmaya çalıştı ama şimdiki hayatında işinden başka onu oyalayan çok fazla şey yoktu. Kendinden çok yaşlı bir yönetmenle geçen yıl ciddi bir ilişkisi olmuştu. Sonunda adamla çalışmayı, onunla birlikte olmaktan daha fazla sevdiğini anlamıştı. Onun yaptığı işleri duymaktan hoşlanıyordu. Ama zamanla onun heyecanı da geçti, yolları 41

tamamiyle ayrıldı ve o zamandan beri de hayatında hiç kimse yoktu. Hollywood tipi ilişkiler ona göre değildi. Hiçbir zaman gerçekten değer vermediği bir kimseyle ilişkiye girmemişti. Çoğunlukla her şeyi kendine saklamış, reklam olmaktan kaçınmıştı. Büyük bir artist için, çok sessiz bir

hayat yaşıyordu. Arkadaşı ve menajeri Abe zaman zaman onu saklanmakla suçladığında, evde oturmadığı takdirde şimdiki kadar çok çalışamayacağını söylüyordu. Abe onun dışarıya çıkıp kendisini göstermesi ve diğer arkadaşlarıyla iyi vakit geçirmesi için ne kadar söylenirse söylensin önündeki beş

hafta da aynı işi yapacaktı, rolü için hazırlanacaktı.

Onun yerine San Fransisco'da bir arkadaşını ziyaret etmeye söz vermişti. Kendisinden biraz daha yaşlı ve emekli bir artist arkadaşı. Faye artistliğe ilk adım attığı günlerde tanışmışlardı. Oradan dönerken de Pebble Beach'e uğrayıp arkadaşlarını görmek istiyordu. Ondan sonra Heart'ların çiftliğinde hafta sonu geçirmeyi kararlaştırmışlardı. Çiftlikte her türlü yabani hayvan ve hayvanat bahçesi vardı. Ondan sonra eve gelip dinlenip, çalışmaya başlayacaktı. Her şeyden çok kendi havuzunda vakit geçirmeye, çiçekleri koklayıp arıları dinlemeyi seviyordu. Gözlerini kapatıp, düşüncelere daldı. Bu arada Arthur'un sessizce odaya girişini duymadı. Adamın öksürdüğünü duyunca gözlerini açtı. Arthur öylesine sessizce hareket ediyordu ki insan onun odadan içeri bile girdiğini duymuyordu. Onun cüssesinde ve yaşındaki biri için adeta kedi gibi yürüyordu. ġimdi birkaç adım uzakta, sırtında uzun kuyruklu ceketi, çizgili pantolonu, kolalı gömleği ve papyon kıravatı ile, elinde gümüş bir tepsi tutmuş, birkaç adım önünde duruyordu. Tepside bir fincan çay vardı. Faye çok sevdiği Limoges porseleninden bir çay takımı almıştı. Bembeyaz fincanın üzerinde gelişigüzel serpiştirilmiş minik mavi çiçekler vardı. Faye, Arthur'un fincanı New York'tan aldığı keten peçeteyle birlikte masaya koyduğunu gördü. Eli-zabeth kurabiye göndermişti bugün. Genellikle Faye bu tip şeyler yemezdi ama yeniden film çekimine başlamasına beş hafta vardı. Öyleyse neden yemeyecekti. Arthur'a gülümsedi,

adam ona selam verip odadan çıktı. Faye etrafındaki sevdiği eşyalara bakındı. Kimi eski kimi yeni kitaplarla dolu olan raflara, çiçeklerle dolu vazolara birkaç yıl önce almaya başladığı heykellere, pembe mavi çiçeklerle bezeli Abbusson halısına, büyük bir özenle seçtiği İngiliz masa ve Chippendale iskemlelere ve başka bir avizeye baktı. Bu ev ona gün geçtikçe daha fazla mutluluk veriyordu. Sadece içindeki eşyaların güzelliği

için değil, fakir çocukluğuyla çok ince bir tezat oluşturduğu için de, o çocukluk, evindeki her eşyayı daha değerli kılıyor, gümüş şamdanlardan tutun da dantel masa örtülerine, parlatılmış antikalara kadar. Bunların her biri başarısını ve bunun ödülünü simgeliyordu.

ģık bir oturma odası vardı. Pembe mermerden bir şömine ve sevimli Fransız koltuklarıyla döşenmişti. Faye, İngiliz ve Fransız mobilyaları eskiyle yeniyi birbirine karıştırıp kullanmıştı. Duvarda çok değerli bir dostundan hediye gelen iki empresyonist resim asılıydı. Yukarı çıkan küçük, ama şık bir merdiven vardı. Yukarıda Faye'in yatak odası tamamiyla aynalar ve beyaz ipeklilerle döşenmişti. Tıpkı küçük bir kızken düşlediği, filmlerde gördüğü gibi. Yatağının üzerinde beyaz tilkiden bir yatak örtüsü, kanepede kürk yastıklar, şezlongun üzerine atılmış bir beyaz kürk ve aynalı giyinme odasın-dakinin eşi beyaz mermerden bir şömine vardı. Banyosu baştan aşağı beyaz mermer ve beyaz fayanslarla döşenmişti. Bir tane de küçük oturma odası vardı. Burayı gece geç saatlere kadar senaryolarını okumak, dostlarına mektup yazmak için kullanıyordu. Hepsi bu kadardı. Küçük, kusursuz bir mücevher gibi. Tam ona uygun ölçülerde. İlk katta mutfağın arkasında hizmetçiler bölümü vardı. Büyük bir garajla birlikte Bob'un oturduğu bölüm vardı. Büyük bahçeler, epey büyük bir yüzme havuzu, küçük oyun salonu, bar ve misafirlerin so-yunabilmeleri için de bir bölme.

İstediği her şeye sahipti bu evde, "Kendime göre bir dünya," diye nitelendiriyordu evini. Dışarıya çıkmaktan hoşlanmıyordu. San Fransisco'daki arkadaşını görmeye gideceğine söz verdiğine pişman olmuştu şimdiden.

Ama oraya vardığında birlikte iyi vakit geçirdiler. Harriet Fielding yıllar önce Broachvay sahnelerinde ünlü olmuştu ve Faye ona çok büyük saygı duyuyordu. Harriett'ten çok şey öğrenmişti. Faye ona yeni rolünden söz etti. ģüphesiz mücadele gerektiren bir roldü. Başroldeki erkek oyuncu söylentilere göre zor birisiydi ve en kötüsünden bir primadonna olacaktı. Faye daha önce onunla hiç birlikte çalışmamıştı, aslına bakılırsa buna pek de gönüllü değildi.

Rolü kabul etmekle bir hata yaptığını düşünüyordu, ama Harriett bir hata olmadığı konusunda ısrar ediyordu.

Oynayacağı bölüm göründüğünden de zordu. Ve tecrübe gerektiriyordu. Yani şimdiye dek Faye'in yapmadığı türden bir işti.

Yaşlı dostuyla birlikte körfeze doğru bakarlarken, "İşte beni korkutan da bu," diyerek birlikte güldüler. "Ya yüzükoyun düşüverirsem?" Yeniden bir anneye sahip olmuş gibiydi. Annesinden çok farklıydı Harriett ama onunla

konuşabiliyordu. Faye'in işi hakkında daha bilgili, dünyaya daha fazla açılmış ve kültürlüydü. Margaret Price ise, Faye'in neler yaptığını, nerelere doğru gittiğini hiçbir zaman anlayamamıştı, ama kızıyla gurur duymuştu. Kızının öykülerini herkese anlatıp övünmüştü. Faye eve gittikçe bunun farkına varmış ve annesinin onu ne çok düşündüğünü anlamıştı. Ama artık geri dönecek bir evi yoktu, doğduğu şehirde hâlâ önemsediği kişiler de. Onun yerine Harriet vardı.

Kendisine çok şey veren Harriett. "Çok ciddiyim, ya kötü bir oyun çıkarırsam?"

"Bir kere sen çok kötü olamazsın. İkincisi yüzüstü çakılır-san ki bu zaman zaman hepimizin başına geliyor, ayağa kalkar ve yemden denersin ve bu kez daha iyisini başarırsın. Hem de çok daha iyisini. Sana neler oluyor kuzum? Daha önce hiç bu kadar korkmamıştın, Faye Price." Yaşlı kadın endişelenmiş görünüyordu, ama Faye onun rol yaptığını biliyordu. "Ödevini yap ve başarıya ulaş."

"Sanırım haklısın." Yaşlı kadın ona yanıt verdi. Faye gülümsedi. Harriett'in yanında kendisini çok rahat hissediyordu.

Beş gün boyunca, birlikte San Fransisco tepelerine yürü-

yüp, hayatın tüm konuları hakkında konuşmuşlardı. Savaştan, işlerinden, erkeklerden. Harriett, Faye'in gerçekten konuştuğu birkaç insandan biriydi.

Çok akıllı, zeki ve komikti. Ender bulunan insanlardan biriydi o ve Faye onu bulduğu için çok mutluydu.

Konu erkeklere geldiğinde Harriett sorular sormaya başladı. Bunu ilk kez de yapmıyordu. Ne zaman birlikte olsalar, niçin bir erkeğe bağlanıp, düzenli bir yaşam kurmadığını sorardı.

"Hiçbiri uygun değil sanırım."

"Bazıları uygun olmak zorunda ama." Harriett genç arkadaşını yokladı. "Yoksa korkuyor musun?"

"Belki. Ama yine de şimdiye dek karşılaştıklarımın bana uygun olduklarını pek sanmıyorum. Onlardan istediğim her şeyi elde edebilirim. Orkideler, gardenyalar, şampanyalar, egzotik geceler, harikulade geceler, inanılmaz partiler, bazen pahalı armağanlar, ama bunlar benim istediklerim değil. Hiçbir zaman da olmadı. Çünkü bunların hiçbirinin benim için fazla anlamı yok."

"Tanrı'ya şükür." Harriett'in onu sevmesinin nedenlerinden biri de buydu. "Gerçek değil. Her zaman bunu anlayabilecek kadar akıllıydın. Ama L.A. da başka erkekler de var, sadece yalancılar, numaracılar ve playboylar değil."

Yine de Fay'in bakışlarından ve yıldız olmanın getirdiği durumdan ikisi de bu parlak oburları etkilediğini biliyorlardı.

"Belki doğru birisine rastlamaya vaktim olmadı." İşin komik tarafı da bu insanlardan biriyle bir hayat kurmayı asla düşünmemesiydi. Gable'la bile. Tüm istediği, doğduğu yer olan Grove City'de rastlayabileceği erkeklerin biraz daha kültürlü olanlarıydı. Soğuk kış sabahlarında karları temizleyebilecek, çocuklar için Noel ağacı kesebilecek, onunla uzun yürüyüşlere çıkıp, şömine kenarında oturabilecek, ya da yazın kendisini göl kenarında yürüyüşe çıkarabilecek biri...

Gerçek biri... Konuşabileceği... Onu ve çocuklarını her şeyden, işinden bile üstün tutabilecek birini istiyordu... Yoksa arabasını bir yıldızın sırtına koşup, her filmden büyük pay-45

lar çıkaracak birini değil. Bunlar aklına gelince yine yeni filmini düşünmeye başladı. Harriett'e senaryo veya uygulamak istediği teknikler hakkında sorular sordu. Rol yaparken maceraperest ve yaratıcı olmaktan hoşlanıyordu.

Yaratıcılık gerektiren bir evi ve ailesi olmadığı için bütün enerjisini işine harcıyordu ve bütün dünyanın da bildiği gibi bu sayede dev bir başarı elde etmişti. Ama yine de Harriett uygun bir eş bulamadığı için üzülüyordu. Uygun bir insanla birlikte Faye' in daha önceden keşfedilmemiş bir boyutunun ortaya çıkacağını hissediyordu. Bu boyut onu hem kadın, hem de bir yıldız olarak daha da zenginleştirecekti.

Faye ona bir çocuk gibi soran gözlerle bakarken, "Gelip beni sette izleyecek misin?" diye sordu. Ama Harriett gülümsedi ve başını salladı.

"Biliyorsun ben setlerden nefret ediyorum Faye."

"Ama sana ihtiyacım var." Kızın gözlerinde çok yalnız bir ifade vardı. Harriett bunu ilk kez görüyordu. Onu ikna edercesine koluna vurdu.

"Bir dost olarak benim de sana ihtiyacım var, ama senin bir artist olarak benim vereceğim öğütlere hiç ihtiyacın yok.

Sen benim küçük parmağımda dahi olmayan bir yeteneğe sahipsin. Biliyorum, her şey yolunda gidecek. Benim sette bulunuşum seni yalnızca rahatsız eder." Faye, çok uzun zamandır ilk kez sette her zamankinden fazla morale ihtiyaç duyuyordu. San Fransisco'da Harriett'in yanında planladığından daha fazla kaldı. Hearst'ların alçakgönüllülükle "casa"

dedikleri evlerine doğru yol alırlarken Harriett'i düşünüyor ve kendisini hâlâ emin hissetmiyordu.

Anlayamadığı bir histi. Kendisini yıllardır olmadığı kadar yalnız hissediyordu. Harriet'i, Pennsylvania'daki eski evini, anne ve babasını özlüyordu. Yıllardır ilk defa hayatında bir şeylerin eksikliğini hissediyordu. Ne olduğunu tanımlayama-dığı bir eksikliği. Kendini yeni rolü yüzünden sinirli olduğuna inandırmaya çalışıyordu. Ama ondan başka nedenler de

vardı. Uzun zamandan beri hayatında hiçbir erkek olmamıştı. Harriett'e hak veriyordu. Birisiyle düzenli bir beraberliği

olmaması çok kötüydü, ama kim olacaktı ki bu? ġu anda kendisine çekici gelen bir tek erkek yüzü dahi anımsamıyordu.

Eve döndüğü zaman tekrar görmeye can attığı kimse yoktu. Hearst'lerin malikanesindeki cümbüşler bile hiç bu kadar anlamsız ve boş gelmemişti. Evde düzinelerle konuk vardı, her zamanki gibi çok eğlendirici insanlardı, ama bunlar birdenbire Faye'in sürdüğü hayatta karşılaştığı ya da tanıdığı insanlara etki etmez olmuştu. Hayatındaki tek anlamlı olay işiydi ve canından çok sevdiği iki kişi ondan beş mil uzakta yaşayan Harriett Fielding ve menajeri Abe Abram-som'du.

Sonunda günlerce aralıksız gülümsedikten sonra Los An-geles'e geri dönmek büyük rahatlıktı. Eve geldiğinde Faye kapıyı anahtarla açıp, kendisini yukarı kattaki odasının zengin beyazlığına terketti, dışarıda geçirdiği haftalardan daha mutlu olarak. Evde olmak harikaydı. Evi Hearst'lerin dev malikanelerinden daha iyi geliyordu kendine. Beyaz tilki örtüsünün üstüne gülümseyerek uzandı. Ayakkabılarını ayağından fırlattı, tavandaki sevimli avizeye bakarak, heyecanla, yeni rolünü düşündü. Kendisini tekrar çok iyi hissetmeye başladı. Hayatında kimse olmazsa olmasındı, onu çok mutlu kılan bir işi vardı ya.

Ondan sonraki ay, gece gündüz çalışarak hem kendi, hem de diğer oyuncuların rollerini satır satır öğrendi. Günlerini evinde bir aşağı, bir yukarı dolaşarak, değişik nüansları deneyerek geçirdi. Kendi kendisine rolünü tekrarlayıp, canlandırmak zorunda kaldığı kadının kimliğine girmeye çalıştı. Filmde evlendiği adam yüzünden deliren bir kadını canlandırıyordu. Kocası, çocuğunu ondan ayırıyor, kadın da önce kendisini sonra da kocasını öldürmeye çalışıyor ve yavaş yavaş kocasının kendisine neler yapmak istediğini anlıyordu. Sonunda kocasının sapık olduğunu ispat edip, çocuğunu geri alıp, adamı öldürüyordu. Son sahnedeki şiddet ve öç alma, onun için çok önemliydi. Acaba seyircinin sempatisini kazanabilecek miydi? İşte bu soruların yanıtları kendisi için çok önemliydi. Film çekimine başlanacağı gün, Faye tam zama-47

nmda stüdyoya gelmişti. Elinde, içinde senaryoyu taşıdığı kırmızı krokodilden evrak çantası, aynı deriden makyaj çantası ve sette görmek istediği eşyalarla dolu bir bavulla sessiz ve ciddi bir edayla soyunma odasına girdi. Onu tekrar görmek kimine haz verdi, onunla boy ölçüşemeyenler için de öfke uyandırdı. Kim ne derse desin, Faye Price bir profesyoneldi ve kusursuzluk delisiydi. Ama önce kendisi istemediği şeyleri başkalarının da yapmalarını istemezdi.

Stüdyo hizmetçilerinden birisi Faye'in elbiseleri ve soyunma odasıyla ilgilenmek üzere görevlendirilmişti. Bazıları kendi yardımcılarını getirirlerdi, ama Faye, Elizabeth'i sette hayal dahi edemiyordu. Ve onu hep evde bırakıyordu.

Stüdyo hizmetlileri işlerini iyi biliyorlardı. Bu kez, onunla daha önce de çalışan bir zenciyi emrine vermişlerdi. Çok becerikli bir kadındı. Faye onun konuşmasından hoşlanıyordu. Dürüst bir kadındı. Düşündüklerini insanların yüzlerine söylemekten çekinmezdi. Uzun yıllar bu stüdyoda çalışmıştı. Anlattığı bazı öyküler Faye'in gözlerinden yaşlar getirinceye dek gül-dürmüştü. Bu sabah tekrar karşılaşmaktan mutluydular. Kadın, Faye'in bütün giysilerini astı, makyaj malzemelerini çıkardı ama evrak çantasına dokunmadı. Çünkü bu hatayı daha önce yapmış ve Faye'in

senaryosunun başkası tarafından ellenmesinden hoşlanmadığını öğrenmişti. Sonra ona tam istediği kıvamda süt karıştırdığı kahvesini hazırlamış, saat tam yedide saçını yapmak için berber geldiğinde bir dilim ekmek ve rafadan bir yumurta getirmişti. Bu kadın sette mucizeler yaratması ve "yıldızlarına" çok iyi bakmasıyla ünlüydü. Ama Faye onun bu yeteneklerinden hiçbir zaman aşırı yararlanmayı düşünmezdi. Bu da Pearl'in çok hoşuna giderdi.

"Pearl, beni şımartıyorsun," diyerek şükran dolu gözlerle ona baktı.

Kadın sevinçle gülerek, "İşte bütün mesele de bu ya Bayan Price" dedi. Onunla birlikte çalışmaktan zevk alıyordu.

Çünkü o en iyilerden biriydi. Arkadaşlarıyla onun hakkında konuşmaktan hoşlanıyordu. Faye, anlatılması güç bir erde-48

me sahipti. Aynı zamanda sevecen, zekiydi. Kendi kendisine gülümseyip, çok da güzel bir çift bacağa sahip olduğunu düşündü.

İki saat içinde saçları yapılmış, tam istediği gibi olmuştu. Üzerine de mavi elbisesini giyecekti. Makyajı daha önce yönetmenin belirttiği gibi yapılmıştı. Faye, her zamanki gibi heyecandan yerinde duramıyordu. Neredeyse kanatlanıp uçacaktı. Kameralar sağa sola taşınıyor, senaryo görevlisi kızlar yanlarında dikiliyor, yönetmen ışıkçılara direktifler veriyordu. Başroldeki erkek oyuncudan başka filmde rol alan aktör ve aktristlerin hepsi hemen hemen setteydiler. Faye, içlerinden birisinin, "Her zamanki gibi sete geç kaldı" diye mırıldandığını duydu. Ve başrolü paylaştığı erkek oyuncunun her zaman böyle çalışıp çalışmadığını merak etti. İçini çekip, bir iskemleye ilişti. Eğer gerekirse, onun rolü olmadığı sahnelerden birinin çekimiyle işe başlayabilirlerdi. Ama sadece bugünlük geciktiyse bu gelecek birkaç ay için bir işaret olmalıydı. Faye, gardırop yetkilisi tarafından giydirilen mavi ayakkabılarını incelerken, birisinin kendisine baktığını hissetti. Başını kaldırdığında güneş yanığı tenli, san saçlı ve derin mavi gözlü, çok yakışıklı bir erkekle göz göze geldi. Onun filmde rol alan aktörlerden birisi olduğunu sandı. Belki çekime başlamadan önce merhaba demek istiyordu. Gülümseyerek adamın yüzüne baktı, ama o gülmüyordu.

"Beni anımsıyor musun Faye?" Bir an karşısında kendisini çok iyi tanıyan bir erkeğin varlığından rahatsız olup, küçük düşmek istemediğini hissetti. Bu erkeği gerçekten tanıyor muydu? Yüzünü unutmuş muydu? Olabilir mi?... Ama bu ciddi olamaz... Erkek karşısında durmuş, dikkatle yüzüne bakıyordu, onun bakışlarından ürktü. Kafasında küçücük bir ipucu belirdi. Ama bunu bir yerlere oturtamıyordu bir türlü. Daha önce birlikte rol almışlar mıydı? "Beni hatırlaman için bir neden olduğunu sanmıyorum." Sesi yavaş ve sakindi. Gözleri ona bakarken çok ciddiydi, sanki onu anımsamadığı için hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Faye, gittikçe kendisini daha çok rahatsız hissediyordu. "İki yıl önce Gua-49

dacanal'da karşılaşmıştık. Bizim için gösteri yapmaya gelmiştin. Ben yaverdim." Aman Tanrım!... Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi büyüdü... Birden aklı başına gelmişti... Hepsi... Aynı yakışıklı yüz, uzun

uzun konuşmaları, evlendiği genç hemşire, öldürülen... Hatıralar canlanırken ikisi de birbirlerine bakıyorlardı. Onu nasıl unutabilirdi?

Yüzü aylarca aklından çıkmamıştı. Ama onu yeniden göreceğini hiç ummamıştı. Ayağa kalkıp elini ona doğru uzatınca, adam gülümsedi. Onu ne zaman hatırlayacağını merak etmişti. "Eve hoş geldin Teğmen."

Erkek asker de alıştığı şekilde bir selam çakıp, hafifçe eğildi. Gözlerinin içinde afacan pırıltılar uçuşuyordu. "Özür dilerim, şimdi Binbaşı." Hâlâ hayatta olduğunu görünce çok rahatlamıştı. "İyi misin?"

"Elbette." Sorusunu öyle çabuk yanıtlamıştı ki, Faye gerçekten iyi olup olmadığını anlamak için ona baktı. Ama çok iyi görünüyordu. Aslını söylemek gerekirse harikuladeydi. Birden Faye nerede olduklarını hatırladı. Film çekimi başlamak üzereydi. Tabii rol arkadaşı da gelirse başlayacaktı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Los Angeles'da yaşadığımı söylemiştim, unuttun mu?" Gülümsedi. "Sana söz vermiştim. Bir gün stüdyoya seni görmeye gelecektim ya." Faye gülümsedi. "Bayan Price, ben verdiğim sözleri genellikle tutarım." Buna inanmak çok kolaydı. Faye'in hatırladığından çok daha iyi görünüyordu. Çok çarpıcı, fakat bastırılmış bir yönü vardı. Tıpkı harika bir atın sıkıca dizginlenmesi gibi. ğimdi yirmi sekiz yaşında filan olmalıydı. Çocuk görünüşünü de yitirmemişti. Her haliyle tam bir erkekti artık. Ama Faye'in kafasında başka şeyler vardı... Hâlâ gönünürlerde olmayan rol arkadaşı filan gibi. Onunla ilk kez sette karşılaşması pek acemice olmuştu.

"İçeri nasıl girdin Ward?" Hâlâ adını anımsıyordu. Soruyu sorarken kibarca gülümsedi.

Birdenbire gözlerinin içi yine afacan ışıltılarla parladı. "Birkaç çam yarmasına yağ çekip, senin eski bir dostun olduğumu söyledim... Savaş... Pembe kepler... Madalyalar... Gua-50

canal... rebilmek istediğim kartamadığın yazmak dan gel gönderecekti Eve dönünce; ği karardan çok kez şüph di, burada rüyaların ses, iki

"Ne

Genç verdi, vardı." züne çok bir otelde

"Evet-na, hâlâ ye. Turnede Ward. ġ lar önce yordu... durup, ran Fay

Birdenbire Yönetmen onunla mak z arasında

"Seyredemez gibi bakıyord

"ġimdi hafta sonr

canal... Biliyorsun, olağan laflar." Faye gülüyordu. İçeriye girebilmek için uğraşmıştı. Ama neden? "Seni yeniden görmek istediğimi söylemiştim." Ama son iki yıldır onu aklından çı-kartamadığını açıklamamıştı genç adam. Binlerce kez ona yazmak istemişti. Ama cesaret edememişti. Ya hayranlarından gelen mektupları çöpe atıyorsa? Sonra mektubu nereye gönderecekti ki? Faye Price, Hollywood, A.B.D. adresine mi? Eve dönünceye dek beklemeyi uygun görmüştü.

Fakat verdiği karardan da şüphe ettiği zamanlar olmamış değildi. Birçok kez şüphe etmişti. Ama şimdi buradaydı. Bir rüya gibiydi, burada durup ona bakmak, onunla konuştuğunu duymak, rüyalarında hep Faye'in sesini duymuştu. O

derin duygulu ses, iki yıl kulaklarında çınlayıp durmuştu.

"Ne zaman geri döndün?"

Genç adam yine sırıttı. Ona karşı dürüst olmaya karar verdi. "Daha önce gelecektim ama, yapmam gereken işlerim vardı." Avukatlarını görmek, evrakları imzalamak, hâlâ gözüne çok büyük gözüken eve gitmek gibi işleri vardı. ġimdi bir otelde kalıyordu.

"Evet, anlıyorum." Birden onunla karşı karşıya durduğuna, hâlâ hayatta olduğuna ve eve döndüğüne çok sevindi Faye.

Turnede karşılaşıtğı insanların yaşayan bir simgesiydi Ward. ġimdi önünde uzak düşteki birisi gibi duruyordu. Yıllar önce vahşi ormanların birinde rastladığı birisi gibi duruyordu... ġimdi sıradan bir insan gibi üniformasız

karşısında durup, yüzüne gülümsüyordu. Yalnız onu diğerlerinden ayıran Faye'in daha önceden görmediği bir tarafı vardı.

Birdenbire rol arkadaşı geldi ve sette bir patlama oldu. Yönetmen yine herkese bağırmaya başladı. Faye ilk sahneyi onunla birlikte paylaşacaktı. "Gitsen iyi olur Ward. Çalışmak zorundayım." Faye hayatında ilk kez işi ile bir erkek arasında bocaladığını hissetti.

"Seyredemez miyim?" Hayal kırıklığına uğramış bir çocuk gibi bakıyordu. Ama Faye olumsuzca başını salladı.

"ġimdi olmaz. İlk gün hepimiz için zor bir gündür. Birkaç hafta sonra, hepimiz rahatladığımız zaman." Ward onun ko-51

nuşmasını beğendi. Aslında ikisi de hoşlandılar... 'Birkaç hafta sonra..." Sanki önlerinde uzanan uçsuz bucaksız bir zaman varmış gibi, geleceği birlikte paylaşacaklarmış gibi. Dikkatle gözlerimin içine bakan bu adam kim, diye kendi kendisine sordu Faye. Ne de olsa bir yabancıydı.

Setteki ışıklar birer birer kararırken, Ward fısıldadı. "Bu akşam yemeğe ne dersin?" Faye yanıt vermeye başlamışken, başını salladı. Sonra yönetmen tekrar bağırdı. Ward onunla konuşmaya çalışıyordu, ama Faye elini kaldırdı. Gözleri gözleriyle birleşti. Faye onun gücünü hissetti. Savaşmış ve eve dönmüştü, karısını savaşta yitirmişti ve Faye'i görmeye gelmişti. Belki onun hakkında bilmesi gereken tek şey buydu. Hiç olmazsa şimdilik.

"Pekala," diye fısıldadı. Ward ona adresim sordu. Faye gülümsedi ve adresini kâğıt parçası üstüne karaladı. İçinde yaşadığı lüksü onun göreceği için biraz rahatsız oldu. Aslında olması gerektiği kadar savurgan değildi, ama erkeğin ölçülerine göre, belki onu dehşete düşürecekti. Ama başka bir buluşma yeri ayarlamak için çok geçti. Biraz önce evinin adresini yazdığı kâğıdı onun eline tutuşturmuş, elini sallayarak onu setten dışarıya uğurlamıştı. Birkaç dakika sonra Faye yönetmenden direktifler alıyor, rol arkadaşını tanımaya çalışıyordu. Güçlü, entrikacı ve yakışıklıydı. Ama birkaç saat birlikte çalıştıktan sonra Faye onda eksik bir taraf olduğunu farketti. Sıcaklık... Cazibe... Bir şey... Soyunma odasının dokunulmazlığına sığınan Faye, hizmetçisi Pearl'e rol arkadaşına duyduğu hisleri anlatmaya çalıştı.

"Evet, ne demek istediğinizi anlıyorum Bayan Price. Onda iki şey eksik. Yürek ve beyin," diyerek bir kahkaha attı.

Faye, kadına hak verdi. Evet, onun da hatası zeki olmamaktı. Kendisiyle öyle dolmuştu ki, bu bir süre sonra insana sıkıcı gelmeye başlıyordu. Onun işleriyle ilgilenen bir tabur uşak, sekreter, ayak işlerine bakan insan vardı sette.

Sigarasından cin'ine kadar her şeyini hazırlayan biri. Günlük çalışmaları sona erdiğinde Faye adamın gözleriyle kendisini yiyip bitirdiğini hissetti. Sonra Faye'i yemeğe davet etti.

K.

"Üzgünüm Vance... Bu gece doluyum." Adamın gözleri Noel ağacmdaki süsler gibi panldamaya başladı. Faye neredeyse kendisini öfkesinden tekmeleyecekti. Bundan sonraki on yıl kendisini bir yere davet etmeyen olmasa bile onunla asla birlikte yemeğe gitmeyecekti.

"Yarın geceye ne dersin?"

Faye başını sallayıp, yavaşça onun yanından uzaklaşıp gitti. Vance Saint George ile çalışmak pek kolay olmayacaktı.

Ama zaman zaman adamın çok iyi oyunlar çıkardığını düşünüyordu.

Faye o gece soyunma odasına dönerken, aslında düşündüğü Vance değildi. Saat çoktan altı olmuştu. Tam on iki saattir setteydi, ama buna alışıktı. Giysilerini değiştirdikten sonra Pearl'e iyi geceler dileyip, arabasını park ettiği yere doğru koştu. Beverly Hills'den alabildiğine hızlı geçti. Evin kapısına geldiğinde Bob'u gördü. Adam kapıyı açar açmaz arabayı hızla bahçeye sürdü. Ön kapıda park etti ve arabanın üstünü dahi kapamaya çalışmadan dışarı fırladı. Tekrar saatine baktı. Ward saat sekiz demişti. ğimdi yediye çeyrek vardı.

Arthur ön kapıyı açınca, Faye telaşla merdivenlere koşuşturdu. Arthur arkasından, "Bir kadeh sherry içer misiniz hanımefendi?" diye seslendi.

Merdivenin üst basamağından dönüp, adamın yüreğini ısıtan gülümsemeyle yüzüne baktı.

Adamcağız karısı Elizabeth'e söylediğinden daha fazla beğeniyordu bu kızcağızı.

"Saat sekizde içkiye bir konuğumuz var."

"Pekala hanımefendi. Elizabeth'i yukarıya göndereyim, banyonuzu hazırlasın mı? Size bir kadeh de sherry getirir. "

Arthur onun sette ne kadar çok yorulduğunu biliyordu. Fakat bu gece hiç de yorgun görünmüyordu.

"Hayır, teşekkür ederim. Ben kendi başıma idare ederim."

"Konuğunuzu salonda mı karşılayacaksınız?" Bu gereksiz bir soruydu. Çünkü hanımefendi konuklarını her zaman oturma odasında kabul ederdi. Ama Arthur onun olumsuzca başını salladığını görünce şaşırdı.

"Konuğumuzu çalışma odama götür, lütfen Arthur" deyip gözden kayboldu. Ward'a niçin şehirde buluşmalarını teklif etmediğine lanet etti. Zavallı çocuğun karşısında film yıldızı rolünü oynamak ne kadar komikti. Ama, neyse ki savaştan sağ salim kurtulmuştu. Önemli olan da buydu. Dolapların kapılarını açıp, beyaz mermer banyosuna daldı. Kendisine pek yakışan beyaz sade ipekli bir giysi seçti. Öyle cicili bicili, çok gösterişli bir şey değildi. Üzerine gri ipekten bir tunik giyiliyordu. Mücevher kutusundan bir çift gri inci küpe seçti, gri ayakkabılar ve gri beyaz ipek bir çanta kıyafetini tamamlıyordu. Hepsi bir arada tahmin ettiğinden çok daha gösterişliydi, ama fazlasıyla sade olup da Ward'ı incitmek de istemiyordu. Genç erkek kiminle yemeğe çıktığını biliyordu. Asıl mesele Faye onun kim olduğunu bilmiyordu. Suyu kapatıp, banyodan çıkarken bir an durakladı. Onu anımsayarak bir an boşluğa baktı. Evet iyi bir soruydu. Kimdi bu Ward Thayer denilen adam?

UÇUNCU BOLUM

S AAT tam sekize beş kala Faye aşağıya çalışma odasına inip, Ward'ı beklemeye başladı. Beyaz ipek elbisesini giymiş, gri tuniğini de iskemlenin arkasına asmıştı. Bir iki kere odanın içinde sinirli sinirli dolaşıp, buluşmayı başka bir yerde ayarlamadığına hayıflandı. İki yıl önce Guadacanal' daki kısa görüşmelerinden sonra kalkıp sette karşısına çıkması büyük bir şok olmuştu. Hayat akıl almaz bir şeydi. İşte Ward buradaydı ve onunla birlikte yemek yiyecekti. İtiraf etmesi gerekiyorsa çok heyecanlıydı. Kalbi küt küt yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Çok yakışıklı bir erkekti ve gizemli bir yanı vardı.

Kapının zili düşüncelerini yarıda kesip, kendisine getirdi. Arthur kapıyı açmaya gitti. Faye derin bir nefes alıp, kendisine çekidüzen verdi. Ve birdenbire kendisini o safir mavisi gözlere bakarken buldu, yıllardır duymadığı bir heyecan içindeydi. Ona bakmak, lunaparkta korku trenine binmek gibiydi. Sivil kıyafetle ne kadar yakışıklı

göründüğünü düşündü. Sakin görünmeye çabalayarak ona içki ikram etti. Ward omuzlarına çok iyi oturan, ince çizgili, sade bir kostüm giymişti. Sanki boyu biraz daha uzamıştı. Faye hâlâ savaştan yeni dönen bu askerle birlikte aynı odada bulunmayı çok tuhaf buluyordu, ama bu çok güzel bir jestti ve ortak bir şeyleri olmasaydı zaten onunla görüşmeyi kabul etmezdi. Kendisiyle görüşebilmek için Ward'ın stüdyo bekçisine rüşvet vermesinden pek etkilenmişti. Bu erkekte insanın parmak ba-samadığı bir çekicilik vardı. Guadacanal'da karşılaştıkları zaman da aynı duyguları hissetmişti.

Lütfen otur.' Aralarındaki sessizlik gerilim yaratıyordu. Faye ona söyleyebilecek bir şeyler bulmak için çırpmıyordu ki, onun gülümsediğini gördü. Ward çevresine belirgin bir keyifle bakıyordu. Odadaki en küçük noktaya dikkat ettiği belliydi. Mink heykellere, Aubuusson kilime, hatta ayağa kalkıp raflardaki değerli kitap koleksiyonuna dahi göz attı.

Faye, onun bakışlarındaki pırıltıyı farketti.

"Bunları nereden buldun, Faye?"

"Yıllar önce bir açık artırmadan almıştım. O raftaki kitapların hepsi ilk baskıları. Onlarla gurur duyuyorum." Aslında, sahip olduğu her şeyle gurur duyuyordu. Onları kazanmak çok güç olmuştu. Bu yüzden de daha değerliydiler.

"Kitapları elime alıp bakmamda mahzur var mı?" Omuzu-nun üstünden başını çevirip Faye'e bakarken, daha rahatlamış

görünüyordu. Arthur çalışma odasından içeriye girdi. Elindeki gümüş tepsinin içinde içkileri getirdi. Faye için cin tonik, Ward'a New York'ta Tiffany'den aldığı güzel kristal bardaklar içinde buzlu viski getirdi.

"Elbette bakabilirsin." Faye oturduğu yerden onu seyrediyordu. Ward heyecanla raftan iki kitap aldı. Birini masaya bırakıp öbürünün ince sayfalarına, kalın deri kapaklarının içine baktı. Sonra gülümseyerek Faye'e döndü.

"Tam tahmin ettiğim gibi. Bunlar benim büyük babamın kitapları. Nerede olsalar tanırım." diyerek kitaplardan birinin son sayfasındaki el baskısı mühürü gösterdi. "Bu mühü-rü bütün kitaplarına vururdu. Bende de birkaç tanesi hâlâ duruyor." Onun bu belli belirsiz sözleri, Faye'e onun hakkında ne kadar az bilgi sahibi olduğunu hatırlattı. İçkilerini içip sohbet ederlerken onun biraz olsun kendisinden söz etmesini sağlamaya çalıştı. Ama Ward bu konuda pek açık davranmı-yordu. Üstü kapalı şekilde büyükbabasının gemilerle ilgilendiğini, Hawaii'de geçirilen yaz tatillerinden söz etti. Bir de Faye annesinin orada doğduğunu öğrendi. Babası hakkında tek kelime etmedi. Faye de daha fazla bilgi edinemedi. "Ya sen, sen doğudansın değil mi Faye?" Ward lafı evirip çevirip sürekli Faye'e getirmek istiyordu. Sanki kendi hayatının de-56

tayları Faye'inkilerin yanında önemsizdi. Adeta bir giz olarak kalmaya kararlıydı. Yakışıklı ve gösterişliydi. Tam bir hayat adamıydı. Faye daha fazla bir şeyler öğrenmeye can atıyordu. Onu yemekte konuşturmalıydı. Ward karşısındaki genç kadını sessiz ve takdir eden bakışlarla süzüyordu.

"Ben Pennsylvania'danım, ama çok uzun süredir burada doğup büyüdüğümü hissediyorum."

Ward güldü. "Hollywood insanın kanma girer. Başka bir hayatı düşünmek imkânsız gibidir." İkinci içkisini bitirip saatine baktı ve ayağa kalkıp, Faye'in tuniğine uzandı. "Gitsek iyi olacak, rezervasyonu saat dokuza yaptırmıştım."

Faye nereye gittiklerini çok merak ediyordu. Ama anlamsız sorularla onu sıkmak da istemiyordu. Tuniğini tutmasına izin verdi. Birlikte hole çıktıklarında Ward bir kez daha etrafına bakı-narak, "Çok güzel eşyaların var Faye." dedi.

Demek güzelden ve eşyaların tarihlerinden anlıyordu. Kapının yanındaki İngiliz masayı belirtmeden geçmedi. Ama onun bilmediği tek şey fakir bir hayattan geldikten sonra evinin, eşyalarının kendisi için çok büyük değer taşıdığıydı.

"Teşekkür ederim. Hepsini tek tek bulup topladım."

"Eğlenceli olmalı." Evet, eğlenceden fazla duygular vermişti bu iş kendisine. Hatta bir süre eşyalar kendisi için her şey demekti. ġimdi bu nesneler hayatında daha az önemli, daha az gerçekti. Faye kendisini şimdi daha güvenli

hissediyordu.

Bakışları birleşti. Arthur'un yardım etmesine vakit bırakmadan VVard kapıyı açtı. İngiliz uşağa gülümsedi, onun bakışlarındaki tasvip etmeyen ifadeden rahatsız olmamışa benziyordu. Arthur genç adamın kapıyı açmasının doğru olmadığını düşünüyordu, fakat dışarı çıktıklarında Ward uşağın davranışına aldırmamış, mutlu görünüyordu. Hava sıcaktı. Ward hafifçe koşarak mermer basamaklardan inip ileriye park ettiği arabaya doğru gitti. Araba üstü açık, spor bir Ford'du.

"Ne güzel araba bu, Ward."

"Teşekkürler. Bu gecelik birisinden ödünç aldım." Doğru

birisinden ödünç almıştı. "Benimkisi hâlâ son park ettiğim yerde duruyor. Umarım motoru çalışır durumdadır."

Faye nasıl bir arabası olduğunu sormadı. Ward'ın açık tuttuğu kapıdan arabaya bindi. Kontağı çevirir çevirmez araba hemen çalıştı ve Arthur'un önden gidip açtığı bahçe kapısına doğru yol aldı. Ward ona dostça el sallayarak hızını artırdı. Sırıtarak, "Uşağınız çok ciddi bir adam, hanımefendi." dedi. Faye bu sözlere güldü. Arthur ve Elizabeth kendisine karşı o kadar iyi davranıyorlardı ki dünyadaki başka bir şeye onları asla değişmezdi.

"Sanırım beni biraz fazla şımartıyorlar." Rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Genç adam ona gülümsedi.

"ġımartılmakta sakınca yok, Faye bunun tadını çıkartmalısın."

"Çıkartıyorum." Bu sözü bir çırpıda söyleyiverip, sonra da kızardı. Rüzgâr sarı saçlarını savurdukça Faye onları zaptetmeye çalışıyordu. İkisi de onun haline güldüler.

Hızla kente doğru yol alırlarken, Ward "Arabanın tepesini kapatmamı ister misin?" diye sordu.

"Yo, hayır, ben iyiyim." Gerçekten de kendisini çok iyi hissediyordu. Ward'ın yanında hızla yol almaktan hoşlanmıştı.

Yaptıklarında çok harika eski modalık vardı. Grove City'de bir cumartesi gecesi eğlencesinden döner gibiydiler. Onun yanında otururken Faye kendisini ünlü bir film yıldızı gibi hissetmiyordu. Kendisini bir genç kız gibi hissediyor ve bundan tahmin ettiğinden daha çok hoşlanıyordu. Düşündüğü tek şey, ertesi sabah saat beşte yataktan kalkması gerektiğiydi, bu yüzden fazla geç kalmak istemiyordu.

Arabayı ana caddedeki Ciro'nun önünde durdurdu, büyük bir rahatlıkla arabadan dışarıya atladı. Uzun boylu, yakışıklı zenci kapıcı yanlarına yaklaşınca, adamın yüzü, sevinçten ışıldadı. "Bay Thayer, demek eve döndünüz!" diye bağırdı.

"Tabii döndüm John. Fakat inan bana hiç de kolay olmadı." İki erkek uzun uzun el sıkıştılar ve dostça birbirlerine gülümsediler, birden zenci adam dehşetle arabaya baktı.

"Bay Thayer, arabanıza ne oldu?"

58

"Evde duruyor şimdilik. Sanırım haftaya kullanmaya başlayacağım."

"Tanrı'ya şükür. Ben de onu bu hurda yığınını almak için sattığınızı sanmıştım."

Faye adamın kullandığı kaba tabire ve birbirlerini çok yakından tanımalarına biraz şaşırdı. Demek Ward'ı Ciro'nun yerinde iyi tanıyorlardı. Bu tutum, içeri girdiklerinde de devam etti. ġef garson VVard'ın elini sıkıp, eve dönüşünü kutlarken neredeyse ağlayacaktı. Diğer garsonlar da teker teker gelip onu selamladılar. Onlara en iyi masayı ayırmışlardı. İçkilerini içtikten sonra Ward, Faye'i dans pistine çekti.

"Faye, buradaki en güzel kız sensin." Bu sözleri kulağına fısıldayan ses yumuşak, bedenine dolanan kollar ise güçlüydü.

Faye gülümseyerek, "Eskiden buraya sık sık gelip gelmediğini sormama gerek yok değil mi?" dedi.

Ward bu sözlere gülüp, ustalıkla onu dans pistinde döndürdü. Bugüne dek tanıdığı en nazik kavalye idi. Her geçen dakika, onun gerçek kimliğini öğrenmek için, içindeki istek biraz daha artıyordu. Sadece genç Los Angelesli bir playboy muydu? Önemli biri miydi? Ward Thayer'in "birisi" olduğu açıkça meydandaydı. Fakat onun gerçek kimliğini çok merak ediyordu. Ondan bir şey istediği veya bir şeyler beklediği için değil ama ilginç bir rastlantı sonucu dünyanın bir ucunda birbirlerini tanıdıktan sonra, onun hakkında hiçbir şey bilmeden bu erkekle gezmeye gitmek, ona garip geliyordu.

"İçimden bir ses benden bir şeyler gizlediğini fısıldıyor Bay Thayer."

Faye'in soran bakışları onunkileri buldu. VVard gülerek başını salladı. "Hiç de bir şeyler saklamıyorum."

"Pekala, öyleyse sen kimsin?"

"Kim olduğumu zaten biliyorsun. Sana söyledim. Los Angelesli VVard Thayer'im." Ayrıca numarasını ve rütbesini de söyledi. Birlikte gülüştüler.

"Bunlar senin hakkında en ufacık bir şey söylemiyorlar. Sen de biliyorsun. Ayrıca başka bir şey daha biliyorsun." Fa-59

ye onun kollarının arasından uzaklaşıp, yüzüne baktı. "Böyle davranmak hoşuna gidiyor değil mi? Benimle dalga geçip, esrarlı kişi rolünü oynamak hoşuna gidiyor. Birden benden başka bu Tanrının belası kentte herkesin seni tanıdığı hissine kapıldım Ward Thayer."

"Hayır, herkes tanımıyor. Sadece garsonlar... O kadar... Ben de garsondum..." Fakat tam bu sırada kapıda bir fısıl-daşma oldu ve vücuduna ikinci bir deri gibi yapışan siyah elbise giymiş, ateş kırmızısı saçlı bir kadın içeri girdi. Rita Hayvvorth'du. Her zamanki gibi yanında yakışıklı kocasıyla birlikte gelmişti. O ve Orson Welles pistte dans edecekler ve böylece Orson karısıyla neden bu kadar gurur duyduğunu herkese gösterebilecekti. Adamın karısıyla neden bu kadar gurur duyduğu anlaşılmayacak gibi değildi. Faye birden bu kadının bugüne dek gördüğü tek özellik taşıyan güzel olduğunu düşündü. Onu daha önce bir iki defa çok uzaktan görmüştü. Fakat şimdi yanından geçerken öylesine

etkilenmişti ki, nefesi kesildi. Kadın sanki onun hissettiklerini duymuş gibi durup arkasını döndü. Faye, güzel sarı saçlarının dibine kadar kızarıp, kabalık ettiğini düşündü. Tam ondan özür dilemeye hazırlanırken, birden Rita Hayvrorth'un kollarını açıp kendilerine doğru geldiğini gördü. Sonra hatırladığı tek şey Ward'm kollarının arasından çekilip alınmasıydı. Ward ve Rita sıkı sıkı birbirlerine sarılmışlardı. Orson biraz geride ilgiyle onları izliyordu. Ayrıca gözünün ucuyla da Faye'e bakıyordu. Rita, Ward'm kollarının arasından sıyrılırken bir kahkaha patlattı.

"Tanrım Ward, basardın! Seni kötü çocuk. Bütün bu yıllar boyunca yaşadığına dair bir tek haber yollamadın. Herkes seni sorup duruyor. Onlara

ne yanıt vereceğimi bilemiyordum." Tekrar kollarını Ward'ın boynuna doladı. Gözlerini kapatıp gülümsedi, o gülümseme ki tüm yetişkin erkekleri arzudan çılgına çevirirdi. Faye şaşkınlıkla onlara baktı. Rita onun varlığını farketmemişti bile. Zaten gözü Ward'dan başkasını görmüyordu bile. "Evine hoş geldin kötü çocuk."

Gülümsedi ve Faye'den yana bir göz attı. Başını sallayıp,

"Hımmm şimdi anladım..." diyerek ona takıldı. Bakışlarından Faye'i tanımadığı anlaşılıyordu. "Kimse bu konuda bir şeyler biliyor mu Bay Thayer?"

"Haydi Eita, yapma Allahaşkına. Daha geleli iki gün oluyor."

"Hızlı iş." Ward'a tekrar sarılıp, Faye'e gülümsedi. "Seni yeniden gördüğüme sevindim." Kibar boş sözler. Hiçbir zaman dost olmamışlardı. "Arkadaşıma iyi bak." diyerek Ward' in yanağını okşadı ve uzaktan gülümseyerek Ward'ı selamlayan Orson'un yanına döndü. Çift, salonun öbür ucundaki masalara doğru ilerlerken Faye patlamak üzereydi.

Ward onu masaya götürdü ve içkisinden büyük bir yudum aldı. Faye onun boşta kalan koluna asılıp dürttü.

"Pekala Binbaşı, bu kadar yeter. Gerçek ne?" Yalancı öfkeyle dolu gözlerle ona bakıyordu. Ward elindeki bardağı bıraktı ve Faye'e geldi. "Kendimi iyice rezil etmeden neler döndüğünü anlatmanı istiyorum. Kimsin sen? Bir aktör mü?

Yönetmen mi? Gangster mi?... Yoksa bu yerin sahibi misin?" İkisi de kahkahalarla gülüyorlardı ama Ward çok eğleniyordu. "Jigoloya ne dersin?"

"Saçmalamayı bırak. Hem de çok saçma. Hadi Allahaşkına söyle bana. Önce Rita Hayworth'u nereden tanıyorsun?"

"Kocası ile tenis oynardım. Aslında, onlarla burada tanışmıştım."

Faye çok eğleniyordu. "Garson olarak çalışırken mi?" Bu Guadacanal'da tanıdığı esrarengiz askerin ruhu çok zengindi.

Ama daha fazla bilgi edinmek için de ölüyordu. Onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. Artık gülmemeye çalışarak.

"Haydi, kes artık. Ben burada oturmuş beni yemeğe davet ettiğin için üzülüyorum, sana evimi göstermekten rahatsız oluyorum ve sen benim tanımadığım tüm ünlüleri tanıyorsun."

"Ama benim duyduğum öyle değil, güzelim." "Ya, öyle mi?" diyerek kızardı ve güzel sarı saçlarını geriye attı.

"Gable'a ne demeli?" deyince, Faye iyice kızardı.

61

"Gazetede okuduklarına inanma."

"Gazetelerde okuduklarıma inanmamalıymışım. Ama çok iyi dostlarım da bunu doğruladılar."

"Onu yıllardır görmüyorum." Faye ilgisiz görünmeye çalıştı. Ward bunu anladığını belli etmeyecek kadar beyefendiydi.

Faye tekrar onun gözlerinin içine baktı. "ġimdi bana saldırmaya kalkışma. Allah kahretsin, sen kimsin?"

Ward eğilip onun kulağına fısıldadı. "Yalnız kovboy." Faye güldü. ġef garson yanlarına geldi. Masaya kocaman bir şampanya kovası yerleştirdi ve menüleri ellerine tutuşturdu.

"Eve hoş geldiniz Bay Thayer. Sizi tekrar aramızda görmek bizi çok mutlu etti."

"Teşekkür ederim." Sonra ikisi için yemekler ısmarladı, kadehini Faye'e kaldırdı ve gecenin geri kalan kısmını onunla şakalaşarak geçirdi. Sonra açık Ford'a binip Faye'in evinin kapısının önüne geldiklerinde, onun ellerini avuçlarının içine alıp, "ġaka bir yana Faye, ben işsiz güçsüz bir askerim. Bir

işim yok. Zaten buradan ayrılırken de işim gücüm yoktu. Artık evim bile yok. Zaten buradan ayrılırken onu elimden çıkartmıştım. Beni Ciro'nun Yeri'nden tanıyorlar, çünkü askere gitmeden önce oraya çok sık uğrardım. Önemli birisi olduğum imajını yaratmak istemiyorum. Çünkü önemli birisi değilim. Yıldız sensin. Ve seni ilk gördüğüm günden beri aklımdan çıkartamıyorum. Senin için deli divane oluyorum. Sana çok önemli biriymişim gibi davranırsam yalan söylemiş olurum. Ben sadece senin gördüğün, bildiğin Ward Thayer' im... Evi barkı, işi gücü olmayan, arkadaşından ödünç araba alan Ward Thayer."

Faye kibarca ona gülümsedi. Eğer söyledikleri doğruysa önemi yoktu. Yıllardır bu kadar eğlenceli, hoş bir gece geçirmemişti. Onunla birlikte olmaktan mutluydu. Zeki, eğlenceli ve yakışıklıydı. Harika dans ediyordu. Onda sıcak...

erkeksi... merak uyandırıcı bir taraf vardı. Faye'in aklına bile getirmediği konularda büyük bilgi sahibiydi. Yıllardır tanıdığı erkeklerden çok farklıydı. Hemen hemen bütün Hollywood onu tanıdığı halde, onda Hollyvvood'un o boş

yapaylığı yoktu.

"Her kim olursan ol, çok hoş bir gece geçirdim." Saat ikiye gelmişti, ertesi sabah kendisini nasıl hissedeceğini düşünmek dahi istemiyordu. Tam üç saat sonra sette işbaşı yapması gerekti.

"Yarın geceye ne dersin?" Ward ümitle yüzüne bakıyordu. Adeta bir çocuk gibi gülümsüyordu. Fakat Faye başını olumsuzca salladı.

"Olmaz Ward. Ben çalışan bir kızım. Her sabah beşe çeyrek kala işbaşında olmam gerek."

"Pekala ne zamana kadar?"

"Film bitene kadar."

Ward adeta yıkılmıştı. Belki de hiç iyi vakit geçirmemişti. İki yıl boyunca onu hayallerinde yaşattıktan sonra birlikte oldukları gece çok iyi vakit geçirmesini istemişti. Onu her gece gezmeye götürmek istiyordu. ġarap içip, yemek yiyip, çılgınca eğlenerek bu kızın ayaklarını yerden kesmek istiyordu. Onun film çevirmesini bitirene dek bir kenarda oturup sabırla beklemek istemiyordu.

"Olmaz. O kadar uzun zaman bekleyemem. Yarın gece güzel bir uyku çekip, bir sonraki gece birlikte çıkmaya ne dersin?" Saatine baktı. "O zaman seni bu kadar geç bırakmam. Saatin çok geç olduğunu inan bana hiç fark etmedim."

Faye'in bakışlarını araştırdı. Sesi çok duygulu ve nazikti. "İnan bana Faye, harika bir gece geçirdim." Onu yakından tanımıyordu ama ona sırılsıklam âşık olmuştu. Son iki yıldır onu hep düşlerinde yaşatmıştı. Yıldız çarpmış bir çocuk gibi eve döndüğü zaman hiç vakit kaybetmeden onu aramaya kendi kendisine söz vermişti. Onu da kendisine âşık edene kadar elinden bırakmayacaktı. ġimdi eline geçirmişti artık, kendisine ümitsizce âşık olana dek onu elinden kaçırmayacaktı. Faye'in bilmediği bir şey daha vardı. Ward Thayer aklına koyduğu her şeyi elde ederdi. Hemen hemen her şeyi.

ġimdi yalvaran gözlerle Faye'in gözlerinin içine bakıyordu. Genç kadın ona karşı koyamadı. "Pekala. Fakat beni gece yarısından önce eve getireceksin. Yoksa bal kabağına dönerim, anlaştık mı?"

"Bütün kalbimle yemin ederim Cinderella..." Onun gözlerinin içine bakarak oturdu. Genç kadını kollarının arasına alıp öpmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu, ama cesaret edemedi. Daha çok erkendi. Kim olduğunu bildikleri için pençelerini üstünden eksik etmeyen diğer erkekler gibi olmak istemiyordu. Faye onun için her şeyden çok kıymetliydi.

Arabadan indi, Faye'in oturduğu tarafın kapısını açtı. Faye' in elinden tutup arabadan indirdi.

"Çok iyi vakit geçirdim, sana teşekkür ederim." Başını kaldırıp genç erkeğin gözlerinin içine baktı ve birlikte pembe mermer merdivenleri

çıktılar. Faye onu içeriye bir kadeh içkiye davet etmemek için kendisini zor tuttu. Çünkü o zaman hiç uyuyamayacaktı. Halbuki sete dönmeden önce en az birkaç saatlik uykuya ihtiyacı vardı. Ward kapının ağzında durmuş, boynu bükük bir çocuk gibi bakıyordu. Dudaklarını hafifçe Faye'in saçları üstünde gezdirdi. Sonra çenesinden tutup başını kaldırdı ve şahane yeşil gözlere bir kez daha baktı.

"Bu iki gün içinde seni çok özleyeceğim."

Faye hislerini belli etmek istemediği halde başını salladı ve "Ben de seni çok özleyeceğim Ward..." dedi. Tıpkı Guadacanal'dan ayrıldıktan sonra özlediği gibi. Birkaç görüşmeden sonra, başka kimsenin yapmayı başaramadığını bu adam başarmış ve adeta içine sızmıştı. Bu hisler Faye'i ürkütebilirdi, ama korkmuyordu. Çünkü çok eğleniyordu. Özellikle Ward Thayer'in yanında çok eğleniyordu.

DÖRDÜNCÜ BOLUM

1 J RTESİ sabah Faye tam vaktinde setteydi. Pearl ona üç fincan koyu kahve içirtti.

"Bu kahvelerden sonra saçlarım bile bütün gün diken gibi ayakta durabilir."

"Evet, tatlım ama bunları içmeseydin, bir aşk sahnesinde o koca aptalın kollarında uyur kalırdın."

"Bu her koşulda olabilir." İki kadın kahkahalarla güldüler. Aralarında gizli saklı yoktu. Setteki ikinci günde bile rol arkadaşı hakkında pek iyi düşünmüyorlardı. Baş aktör sete yine geç geldi. Ve çalışanlara kök söktürdü. Odasının sıcaklığından yakınınca vantilatör getirdiler. Bu sefer de cereyan oluyor diye vızıldandı. Ona verilen kuaförü ve makyajı beğenmedi. Odasının aydınlatılmasından ve gardırobundan da şikâyetçiydi. Çaresizlik içinde kalan yönetmen, sonunda öğle yemeği molası vermeyi uygun gördü. Faye soyunma odasına döndüğünde Pearl gazeteyi hazırlamıştı. Bir gece önce öğrenmek için yanıp tutuştuğu her şey Hedda Hopper'in dedikodu sütununda yazılıydı. Bütün sözcükleri dikkatle okudu. Ve sonra bir süre

gazeteye şaşkınlıkla bakakaldı. Sanki okuduklarını içine sindirmek istiyordu. Ayakta onu seyreden Pearl, Faye'in kafasının içinden geçenleri merak ediyordu.

"... Thayer Tersanesi milyonlarının. tek varisi Playboy Ward Gunningham Thayer IV öğrendiğimize göre savaştan evine kazasız belasız dönmüş. Dün gece Ciro'nun yerinde Ri-ta Hayworth ve kocası onu sıcak bir hoşgeldinle

karşılamışlar. Görünüşe bakılırsa, kolunda sevimli bir hanımefendi varmış. Faye Price, bir Oskar sahibi ve bir sürü yakışıklı er-SS

keğin canını yakan Faye — içlerinden birisi hem bizim hem de sizin favorinizdi — daha önce de kendisinden söz ettirmişti. ġimdilik bildiğimiz bu kadar. Merak ettiğimiz yalnız dul işi daha ileriye götürecek mi? Ama Thayer'in bu işi pek gizli tutmaya çalıştığını sanıyoruz. Çok hızlısın Ward. Eve döneli sadece üç gün oldu. Bu arada Faye Vance Saint George ile yeni bir filme başladı. Yönetmen Louis Bernstein bu ikiliye göz açtırmayacağa benziyor. Faye bu işe hayır, teşekkürler demek zorunda. Ward'a iyi şanslar dilemek istiyoruz. Aslında ikisine de iyi şanslar. İleride düğün çanları çalacak mı, bekleyip görelim."

"Aman Allahım, ne hızlı çalışıyorlar değil mi?" Yarı sevinç, yarı endişe ile Pearl'e gülümsedi... "Thayer Tersanesi milyonlarının playboy varisi..." ġimdi ismi anımsamıştı, ama daha önce hiç aklına getirmemişti. Playboy varis... Bu deyimden hoşlandığını sanmıyordu. Onun parasının peşinde olduğunu düşünmesini istemiyordu. Üstelik bir playboy'un elden geçirdiği kadınlardan birisi olmak arzusundaydı. Birdenbire VVard bir gece öncekinden daha az cazip gelmeye başladı. Daha az sıradan ve daha az "doğal". Grove City'deki erkeklere hiç mi hiç benzemiyordu. Aslında tamamıyla onlardan farklıydı. Faye kendi kendisine bile itiraf etmek istemediği kadar onun kimliğinden rahatsız oldu. Bir kez bu konu hakkında konuştuktan sonra Pearl onun tekrar aynı konuyu açmak istemediğini anladı ve ağzını açıp hiç soru sormadı. Her neyse çok zorlu bir gündü.Vance Saint George bütün gün boyunca anlamsız huysuzluklarla herkesin canına tak dedirtti. Saat altıda seti terkettiklerinde Faye yorgunluktan ayakta duramayacak haldeydi. Yüzündeki sahne makyajını dahi silecek hali yoktu. Kahverengi pantolon ve bej kaşmir bir süveter giyip, bal rengi sarı saçlarını toplamadan üstü açık Lincoln arabasına atlayıp tam yola koyulmak

üzereyken, arkasında bir klakson sesi duydu. Dikiz aynasından bakınca, tanıdık kırmızı Ford arabayı görüp, derin derin içini çekti. Hiç kimse ile çene çalacak halde değildi. Hele "milyoner bir playboy" ile aşna fişna yapmaya hiç gücü yok-66

tu. O çalışan bir kızdı. Bir gece önce ancak bir iki saat uyu-yabilmişti. Yalnız kalıp başını dinlemek istiyordu. Ward Thayer'e bile tahammülü yoktu. Ne kadar yakışıklı ve çekici olursa olsun Faye'in sürdürmek zorunda olduğu bir yaşamı vardı. Hele bir de playboy olduğu ortaya çıktıktan sonra onunla uğraşamazdı.

Ward küçük kırmızı arabadan fırlayıp, gülümseyerek Fa-ye'e doğru koştu. Kucağında küçük minicik güller ve

gardenyalardan bir demet çiçek ve bir şampanya şişesi vardı. Faye başını sallayıp ümitsizce ona gülümsedi.

"Biz zavallı artistlerin setten çıkmalarını beklemekten başka yapacak işiniz yok mu Bay Thayer?"

"Dinle Cinderella, heyecanlanma. Ne kadar yorgun olduğunu biliyorum. Ama eve dönerken yolda bu çiçeklerin seni biraz neşelendireceğini düşündüm. Hatta belki seni Beverly Hills Oteli'nde bir kadeh bir şeyler içmeye dahi ikna edebilirim. Ne dersin, şansım var mı?" Umutlu bir çocuk gibi boynunu bükmüş, yanıt bekliyordu. Faye neredeyse yüksek sesle bir inilti koyuverecekti.

"Sahi senin basın ajanın kim?" diye sordu. Sesinden rahatsız olduğu anlaşılıyordu. Ward ona endişeyle baktı.

"Sanırım bu iş Rita'nın başının altından çıktı. Özür dilerim... Senin için önemi yok değil mi?" Hedda Hopper'ın Or-son Welles'ten hoşlanmadığını sağır sultan bile biliyordu. Ama Rita'ya bayılırdı. Ward ve Faye'in bundan haberleri yoktu.

Faye gülümsedi. Bu adama kızmak imkânsızdı. Yapmacıksız, bonkör ve Faye'i görmekten açıkça mutlu olduğu belli oluyordu. Bir Playboy olduğu

halde Faye de onu çok çekici bulduğunu kendi kendisine itiraf etmek zorunda kaldı.

Genç adamda dayanılmaz bir çekicilik vardı. Bunu o gece Guada-canal'da da hissetmişti. ġimdi burada kendi ortamında bu niteliği hemen ortaya çıkıyordu. Etrafına güven ve cazibe yayıyordu. Faye ise ona karşı ilgisiz kalamıyordu.

"Hiç olmazsa şimdi kim olduğunu biliyorum."

Ward gülümseyerek omuzlarını silkti. "Biliyorsun, o saç-

67

malıkların hiçbiri bir anlam ifade etmez. Veya her zaman kehanetler doğru çıkmaz." Yazıda Faye'in dolaştığı

"yakışıklı" erkekler hakkında bir söz etmedi ama, Faye'in yüreğini sıkıştıran bir şekilde gülümsedi. Bakışlarıyla duygularını ifade etmesini iyi beceriyordu. "Faye, onların önerilerini izle-sek mi?" Gözlerinin içinde hınzır bir gülümseyiş vardı. Faye onun ciddi mi yoksa şaka mı yaptığını anlayacak kadar yakından tanımıyordu.

"Ne önerisi?" Düşünemeyecek kadar yorgundu. Ward yanıt verirken onun gözlerinin içine baktı.

"Hani gazetede düğün çanlarından söz ediyorlardı anımsıyor musun?... Bunu gerçekleştirerek bütün dünyayı şaşkına çevirebiliriz."

Faye saatine bakıp gözlerini kıstı, şakayla; "Aman ne güzel bir fikir. Dur bakalım... ġimdi saat altıyı yirmi beş

geçiyor... Bu gece saat sekizde evlenmeye ne dersin? Böylece haber sabah gazetelerine de yetişir."

"Harika." Faye'in karşı koymasına meydan vermeden arabanın öbür tarafına koşup, genç kadının yanına oturdu.

"Haydi, yavrum yola koyulalım." Koltuğuna yaslanıp, Faye'e gülümsedi. Birdenbire Faye de çok eğlendiğini farketti.

Tüm yorgunluğunu unutuverdi. Aslında onu tekrar görmekten çok mutluydu. Hem de tahmin ettiğinden çok daha fazla mutluydu.

"Yani arabayı benim kullanmamı mı istiyorsun? Peki bu ne biçim evlilik?"

"Gazeteleri okudun. Benim Playboy olduğumu yazıyorlardı. Playboylar araba kullanmazlar. Onlar başkalarının kullandıkları arabalarda gezerler."

"Senin söylediklerin jigololardır. Ward Thayer, playboy-luk aynı şey değildir." Her ikisi de kahkahalarla gülüyorlardı.

Ward genç kadına doğru sokuldu. Faye onun sokulduğunu fark etmemiş göründü.

"Niçin playboyları da gezdirmesinler? Çok yorgunum. Bugün canım çıktı. Üç arkadaşımla birlikte öğle yemeğine çıktım. Tam dört şişe şampanya devirdik."

86

"Kalbim kan ağlıyor, seni tembel köpek seni. Ben sabahın altısından beri ırgat gibi çalışıyorum, sen ise şampanya içerek gününü gün ediyorsun!" Faye çok öfkeli görünmek istiyordu ama bir yandan da kahkahalarla gülüyordu. Tam o sırada Vance Saint George'un arabası uzun limuzin yanlarına park etti.

Ward büyük bir ciddiyetle, "İşte, tam sana göre araba Faye" dedi.

"Tam bana göre mi? Saçmalama. Kendim araba kullanmayı seviyorum."

"Ama hanımefendilere araba kullanmak yakışmıyor." Ciddi bir tavır takınarak Faye'e baktı. "Hem sonra bir play-boy kurbanı için hiç de elverişli değil."

"Kurban ben miyim?"

"E, günün birinde olacaksın sanırım." Saatine baktı. "Saat kaçta evleniyorduk. Sekiz demiştin değil mi?... Acele etmeliyiz... Yoksa önce içki mi içmek istersin?"

Faye başını salladı, biraz evvelkinden daha az inandırıcıydı. "Hayır, eve gitmeyi yeğlerim Bay Thayer. Hatırlıyorsan, çalışan benim ve bugün çok yorgunum."

"Seni bir türlü anlayamıyorum. Herhalde dün gece saat onda yatın."

"Hayır." Faye, kollarını kavuşturup ona sırıttı. "Milyoner bir playboy ile çıkmıştım." İkisinin de çok eğlendikleri ortadaydı. Her şey çok saçmaydı, ikisini içeren koca bir şakaydı. Faye daha ciddi olmak istiyordu ama, Ward buna olanak tanımıyordu.

"Yok canım!" ġaşırmış görünmeye çalışarak, "Kiminle?" diye sordu.

"İsmini anımsamıyorum."

"İyi biri miydi bari?"

"Fena sayılmaz. Korkunç bir yalancıydı. Ama bunların hepsi yalancı olurlar biliyorsun."

-

Yakışıklı

mıydı?"

-

Faye onun

gözlerinin

içine bakarak,

"Çok." dedi.

"ġimdi sen

de ondan

Öğrenip yalan söylüyorsun.

Haydi gidelim. Seninle tanıştırmak istediğim dostlarım var.' Kolunu onun omuzuna koydu. Faye onun erkeksi, seksi tıraş losyonunun kokusunu duyuyordu. "Gidip bir içki içelim. Seni erken evine bırakacağıma söz veriyorum."

"Yapamam Ward. Masada otururken uyuklayıveririm."

"Merak etme, ben seni çimdiklerim."

"Arkadaşlarınla buluşacağımız doğru mu?" Bu gece yapmak istediği en son şey yabancılarla tanışmaktı. Tüm arzusu bir an önce eve gitmekti. Senaryoda çalışması gereken yerler vardı. Vance Saint George öyle kötü bir oyun çıkarıyordu ki Faye kendisini daha çok çalışmak zorunda hissediyordu. Yoksa ikisi birlikte filmi batıracaklardı.

Ward başını salladı. "Hayır, arkadaşlar konusunda şaka yaptım. Sadece ikimiz olacağız. Eğer gelirsen seni evime götürmek isterdim ama evim bile yok." diyerek güldü. "Bu da durumu daha güçleştiriyor."

"Galiba."

"Annemlerin evinde kalacaktım, ama ev kapalı, üstelik de çok büyük. Beverly Hills Oteli'nde bir bungalovda kalıyorum, bir yer bulana dek orada kalmak zorundayım. Korkarım şimdi sana önerebileceğim bir otel barından başka yerim yok." Onu bungalovda içki içmeye davet edemezdi. Bunu teklif dahi etmedi. Faye o tip bir kız değildi, ne kadar büyük bir yıldız olursa olsun, ne kadar çok yakışıklıyla gezerse gezsin, onun ne kadar iyi yetişmiş bir hanımefendi olduğu her halinden belliydi. Ward bundan çok hoşlanıyordu. Gazetelerde çıkan yazılar onun hakkındaki düşüncelerini değiştirmeyecekti. "Eee, ne diyorsun? Yarım saat için, sonra seni evine bırakacağım, tamam mı?"

"Peki, peki... Tanrım çok sıkı pazarlık ediyorsun. Seninle çalışmadığıma seviniyorum Ward Thayer."

"Ah, canım." Faye'in yanağından bir makas aldı. "Bunu ayarlayabiliriz. Haydi şimdi yan tarafa kay, direksiyona ben geçiyorum." Dışarıya fırlayıp, arabanın diğer yanına geçti.

"Arabana ihtiyacın olmayacak mı?"

"Seni eve bıraktıktan sonra taksiye atlar, gelir arabayı alırım."

"Çok zahmete girmiş olmuyor musun, Ward?"

Neşeyle Faye'in yüzüne baktı. "Hiç de değil, tatlım. Neden başını arkaya yaslayıp, otele gelene dek dinlenmiyorsun?

Yorgun görünüyorsun." Faye onun sesindeki yumuşaklığı, bakışlarındaki sıcaklığı beğendi... Ona dokunduğu zaman ellerinin yarattığı hissi... Yarı açık gözleriyle onun araba kullanışını seyretti. "İş nasıl gidiyor?"

"Vance Saint Geörge tam bir baş belası. O kadar nasıl ilerlemiş anlayamıyorum." Ward onun nasıl ilerlediğini biliyordu, ama Faye'e bundan söz etmedi. Kadın erkek ayırt etmeden iki ayaklı her varlıkla yatıyordu. Kentte yaşayan herkesten zorla iyilik dileniyordu. Ama günün birinde yaptıklarının cezasını çekecekti.

"İyi mi bari?"

"İstese iyi olabilir. Değişiklik olsun diye yüzündeki makyajının derecesini, giysilerini, hava cereyanlarını unutup, senaryoyu eline alıp rolünü ezberlerse daha iyi olabilir. Onunla çalışmak çok zor. Sete asla hazır çıkmıyor. Hepimizi saatlerce bekletiyor." Otele yaklaşırlarken Faye dik oturup dışarıya baktı.

Ward ona hayranlıkla bakıp, "Sen korkunç bir profesyonelsin Bayan Price." dedi.

Faye gülümsedi. "Bunu sana kim söyledi?"

"Bugün öğle yemeğinde Louis B. Mayer'i gördüm. Senin kentteki en iyi artist olduğunu söyledi. Tabii ben de onu onayladım."

Faye gülerek, "Sen de çok iyi biliyorsun." dedi. "Dört yıldır buralardan uzakta yaşıyorsun. Benim en iyi filmlerimi kaçırdın." Burnunu kurumla havaya kaldırınca Ward kahkahalarla güldü. Onunla olmak mutluluk veriyordu. Yıllardır kendisini hiç bu denli mutlu hissetmemişti.

"Evet, ama seni Guadacanal'da gördüğümü unutma." ġefkatle ona bakıp, sevgiyle eline dokundu. "Kaç kişi bununla övünebilir ki?" Sonra ikisi de birdenbire Faye'in eğlendirdiği binlerce askeri düşünüp kahkahalarla güldüler. "Pekala önemli değil..." Arabayı pembe otelin önünde park edip dışa-71

riya fırladı. Kapıcı ve yardımcısı Ward'ın yanına koşuşturdular, şapkalarını çıkartıp selam verirlerken onun ismini mırıldandılar. Faye'in oturduğu tarafın kapısını kendisi açtı ve onun giydiği pantolona baktı.

"İçeriye bu kıyafetle girebilir miyim?"

"Faye Price?" diyerek sırıttı. "İçeriye mayo ile bile girsen herkes gelip senin önünde diz çöker."

"ġimdi de çökerler mi dersin?" Faye ona gülümsedi. "Yoksa Ward Thayer ile birlikte olduğum için mi bana iltifat ederler?"

"Ne biçim saçmalık bu." Ama her zamanki gibi baş garson salondaki en iyi masayı onlara verdi. Ve bu kez tam üç kişi Faye'in imzasını almak için masalarına geldiler. Bir saat sonra bardan ayrılırlarken, birisi gazetecilere haber vermiş

olmalıydı ki, otelin önünde flaşlar patlamaya başladı.

"Allah kahretsin. Bu tip olaylardan nefret ediyorum." Arabaya sığındıklarında Faye rahatsız olmuş gibiydi. Bir fotoğrafçı yol boyunca onların peşinden ayrılmadı. "Neden bizleri kendi halimize bırakmazlar?

Neden her olaydan bir öykü çıkarmaya çalışırlar?" Faye özel yaşantısı ile ilgili olayların dile düşmesinden hoşlanmıyordu. Bu daha önce de başına gelmişti. Üstelik Ward ile aralarında bir ilişki dahi başlamamıştı. Henüz ikinci buluşmalarıydı.

"Elimizden bir şey gelmez yavrum, sen büyük habersin." Sonra Faye'in adının kendisiyle birlikte anılmasından hoşlanmayacağı aklına geldi. Belki de hayatında başka bir erkek vardı. Daha önce aklına getirmemişti ama pekala da akla yakındı. Onu eve bırakırken yolda nazikçe bu konuya değindi. "Bütün bunlar... Bunlar senin hayatını pek karıştırmaz, sana zararlı olmaz, değil mi Faye?" Endişe ile bakıyordu. Onun bakışlarındaki endişeyi gören Faye gülümsedi.

"Senin ima ettiğin anlamda bir şey olmaz. Ama özel hayatımın reklam edilmesinden hoşlanmıyorum." Hâlâ rahatsız ve yorgun görünüyordu.

"Öyleyse bundan sonra gideceğimiz yerleri daha dikkatli seçelim." Faye başını salladı. Ama bir gece sonra buluştukla-72

rı zaman bir gün önce olup biteni unutmuşlardı. Ward onu almaya kendi arabasıyla geldi. El yapısı bir Duesenberg'di.

Savaştan önce almıştı. Savaşa giderken de garajda takozlar üstünde saklanmıştı. Ciro'nun Yeri'nde kapıcının hayranlıkla sözünü ettiği arabaydı. Ve Faye adamın neden huşu içinde ondan söz ettiğini anladı. Hayatında bu kadar güzel bir araba görmemişti çünkü.

Ward o gece onu Mocambo'ya götürdü. Lokalin beyaz saçlı sahibi Charlie Morrison onu görünce koşarak yanlarına geldi. Ward'ı kucakladı, neredeyse onu öpecekti. Sonra kollarına şakadan yumruklar attı. Herkes gibi o da Ward'ın sağ

salim savaştan gelişini coşkuyla karşıladı. Hiç vakit yitirmeden masaya dev bir şampanya şişesi geldi. Faye kimler var, kimler yok diye etrafına bakındı. Daha önce de buraya gelmişti. Kentin en görkemli lokaliydi. Duvarlardaki dev kafesler içinde eşi bulunmaz kuşlar uçuşuyor, çiftler pistte dans ediyorlardı. ğimdi kendisiyle Ward'ın yaptığı gibi ünlü film yıldızlarının biri gidip, birisi geliyordu.

"Bu gece burada oluşumuz mutlaka dikkati çekecektir. Hatta bahse girerim Charlie gazetecilere haberi kendisi uçurmuştur bile." Ward çok endişeli görünüyordu. "Faye, bu seni çok rahatsız eder mi?" Bu sabah Los Angeles Times'm dördüncü sayfasında çıkan resimlerden pek hoşlanmadığını düşünüyordu. Beverly Hills Oteli'nde içki içtikten sonra kapıda çekilen resimlerin gazetede çıkmasından hiç hoşlanmamıştı.

Fakat Faye ona yalnızca gülümsedi. "Öyle sanıyorum ki, Ward sen saklanmak nedir bilmiyorsun." İkisi de gerçeği biliyorlardı. "Ayrıca çok aldırdığımı da sanmıyorum. İkimizin de saklayacak bir şeyi yok. Özel hayatımızı gözler önüne ser-mesek iyi olurdu, ama bunu becerebileceğimizi sanmıyorum." Bir gece önce bu konuyu etraflıca düşünmüştü.

Sonunda aldırmamaya karar vermişti. Her ikisinin de gocunacak, saklayacak bir şeyleri yoktu.

"Ben daha önce de çok endişelenmemiştim." Ward şampanyasından bir yudum aldı. Galonlarca şampanya içiyordu.

Sanki şampanya içmek onun simgesiydi. "Bu işler böyledir çünkü... Faye, eğer tersane milyonlarının tek varisiysen, üstüne üstlük el yapısı Duesenberg araban varsa elbette..." Ve birdenbire gülmeye başladı.

"Meğer Guadacanal'da rastladığım o tatlı genç teğmenin pahalı yerlerde yemek yiyip, tonlarca şampanya içmeye alışmış şımarık bir mirasyedi olduğunu bilmiyormuşum..." diyerek ona takıldı, ama Ward onun söylediklerine aldırmıyordu. Çünkü gerçekti. Ama onun tanımadığı başka yönleri de vardı. Bazı bakımlardan savaş ona yaramıştı. O

dört yıl hayatının en zorlu günlerini yaşamıştı. Ve kendi kendisine bir şeyler ispat edebilmişti. Hayatta başına ne gelirse gelsin altından kalkabileceğini öğrenmişti. Zorluk, perişanlık, rahatsızlık artık bunların hepsinin üstesinden gelebilirdi.

Dört yıl boyunca hiçbir bağlantısını veya isminin getirdiği gücü kullanmamıştı. Tabii kendisini tanıyanlar da yok değildi, ama onlardan da uzak durmuştu.

Sonra evlendiği o kız vardı. Onun ölümünün ilk günlerinde kendisini bir daha asla toparlayamayacağını sanmıştı. Ölüm daha önceden yüzleşmediği bir gerçekti. Dayanma gücünün daha ötesinde, korkunç bir acıydı. Ve şimdi bütün büyüsü, göz kamaştırıcılığıyla bu özelliklerinin yanı sıra gerçeklere bağlılığı ve büyük yeteneği ile Faye vardı. İlk karşılaştıkları zaman Faye'in onun gerçek kimliğini bilmemesi hoşuna gidiyordu. Eğer bilseydi belki daha farklı davranabilirdi. Belki kendisinin delişmen, eğlence düşkünü olduğunu düşünebilirdi. Zaman zaman öyleydi de, eğlenmeyi seviyordu. Ama gerekince ciddi olmayı da becerebilirdi. Faye'in yeni yeni keşfetmeye başladığı gibi. Faye'in olduğu gibi kendisinin de çok çeşitli boyutları vardı. Çok iyi bir çift oluşturuyorlardı. Sahip oldukları şeyler için değil, birbirlerini oldukları gibi beğeniyorlardı. Birbirleri için biçilmiş kaftandılar. Bu gerçek, Hedda Hopper ve Louella Parsons'un bile dikkatlerinden kaçmamıştı.

"Hayatta en büyük amacın nedir Bayan Price?" Dördüncü kadeh şampanyadan sonra Ward onunla şakalaşmaya başla-74

mıştı. Ward içtiği içkilerden pek etkilenmişe benzemiyordu, ama Faye işi yavaştan almazsa sarhoş olacağını biliyordu.

Ve bugüne dek hiç sarhoş olmamıştı. "Önümüzdeki on yıl içinde neler yapmak istiyorsun?" Bu soruyu sorarken çok ciddiydi. Faye kaşlarını çatıp

ona baktı. Doğrusu çok ilginç bir soruydu.

"Gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

"Tabii."

"Pek emin değilim. Meseleye bu yönden bakınca hep iki seçenek görüyorum. Sanki değişik yönlere giden iki ayrı yol gibi. Hangisini seçeceğime bir türlü karar veremiyorum."

Ward meraklanmıştı. Zaten Faye'in yaptığı her şey onu etkiliyordu. "Peki bu iki yol nereye gidiyor?"

"Yollardan birisi burayı gösteriyor." Hızla gözlerini salonun içinde dolaştırdı ve tekrar Ward'a baktı. "Bu insanlar, bunun gibi yerler... Mesleğim... Başka filmler... Daha fazla şan, şöhret." Onunla çok açık ve dürüst konuşuyordu.

"Sanırım, bunların biraz daha fazlasını..." dedi ve sustu.

ġefkatle genç kadının elini tutan Ward, "Peki öteki yol? Öteki yol nereye gidiyor Faye?" Konuşurlarken sanki etraftaki her şey yok oldu ve baş başa kaldılar. Faye onun gözlerinin içine baktı. O bakışların içinde çok istediği bir şeyler vardı, ama hâlâ ne istediğinden de emin değildi. "Öbür yol mu?"

"Çok değişik bir yere gidiyor... Bir koca... Çocuklar... Bütün bunlardan çok uzak bir yaşam... Daha ziyade küçük bir kızken sürdüğüm yaşantıya benziyor. Artık o hayatı hayal bile edemiyorum, ama böyle bir olasılık olduğunu biliyorum.

Eğer öyle bir seçim yapacak olursam... Ama bu seçimi yapmak da zor." Dürüstçe onun yüzüne baktı.

"İki yaşantıyı birden elde edebileceğini düşünmüyor musun?"

Faye olumsuzca başını salladı. "Sanmıyorum. İki yaşantıyı birleştirmek çok güç. Çalışma hayatıma bak. Sabah beşten akşam altıya kadar. Eve yediden sekizden önce dönemiyorum. Hangi erkek bu hayata dayanır. Ben bir sürü Hollywood evliliği gördüm. Hepsi de başarısızlıkla sonuçlandı. Bu

tip evliliklerin yürümeyeceğini biliyoruz. Eğer evlenip çoluk çocuğa karışırsam mesleğimi sürdürmek istemem."

"Faye, ne yapmak istiyorsun?... Yani çoluk çocuğa karışırsan?"

Faye ona ^gülümsedi. Üçüncü buluşmalarında konuşmak için çok komik bir konu seçmişlerdi. Fakat sanki onu çok yakından tanıyormuş gibi bir hisse kapılmıştı. Üç gün içinde tam üç kez görüşmüşlerdi ama iki yıl önce Guadacanal'da da hissettikleri garip bir ilişki içindeydiler. Sanki yıllar önce aralarında oluşan bağ yıllar geçtikçe sessizce güçlenip sağ-

îamlaşmıştı. ġimdi de ikisini sıkıca birbirlerine bağlıyor ve birbirlerine daha da yaklaştırıyordu. Tekrar Ward'ın sözlerini düşündü.

"Sanırım, durgun, oturgan bir hayat istiyorum. Yıllarca sürecek bir evlilik, sevdiğim, saydığım bir koca ve çocuklar."

"Kaç tane?" VVard sırıtınca, Faye de güldü.

"Oh, en azından on iki tane." Faye de şaka yapmaya başladı.

"O kadar çok mu?... Aman Tanrım... Beş altıya ne dersin?"

"Olabilir."

"Bana göre hiç de fena bir hayat değil."

"Bana da öyle geliyor ama, hâlâ böyle bir yaşamı düşünemiyorum." diyerek içini çekti.

"Mesleğin senin için çok mu önemli?"

"Emin değilim. Altı yıldır canımı dişime takıp çalıştım. Bir anda son vermek zor olabilir... Belki de olmaz.." Birdenbire Faye kahkahalarla güldü. "Eğer şimdi çevirdiğim film gibilerini yapmaya devam edersem, canıma yetip bırakabilirim."

Parmaklarını şıkırdatıp, tekrar elini Ward'ın avucu-nun içine bıraktı.

"Mesleğini bir gün terk etmeni dilerim." Yüzü öylesine ciddi idi ki, Faye şaşırdı.

"Niçin?"

"Çünkü sana âşık oldum. Ve tarif ettiğin ikinci yolu çok beğendim. Çok doyurucu bir yaşam. Birinci yol insanı yalnızlığa sürükler. Fakat sanırım bu yolu benden iyi biliyorsun." 76

Faye usulca başını sallayıp, onun yüzüne baktı. Yoksa kendisine evlenme mi teklif ediyordu? Hayır olamazdı. Ona ne yanıt vereceğini bile bilemiyordu, usulca elini erkeğin avucu-nun içinden çekti.

"Eve daha yeni döndün Ward. ġimdi sana her şey bambaşka görünüyor. Bir süre çok duygusal davranacaksın..." Onun cesaretini kırmak istiyordu. Doğrusu da buydu. Çok hızlı davranıyordu... Tanrı aşkına daha onu iyice tanımıyordu bile, yine de bir daha gelmeyecek anları yaşıyor gibiydiler, ikisi de hâlâ savaştan sağ salim kurtulmanın büyüsü

altındaydılar. Savaş, zamanın büyüsü hâlâ sürüyordu. Fakat bu çok gerçek ve çok özel bir duyguydu.

Ward onun ellerini tekrar avuçlarının içine alıp, parmaklarının uçlarını öptü. "Çok ciddiyim Faye. Hayatımda hiç böyle şeyler hissetmemiştim. Bunu Guadacanal'da karşılaştığımız anda anladım. Fakat orada sana ne söyleyeceğimi

bilemiyordum. Yalnızca ertesi gün öleceğimi biliyordum. Fakat ölmedim. Eve döndüm. Ve bugüne dek tanıdığım en şahane kadınsın..."

"Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsin?" Faye öylesine öfkelenmişti ki, Ward onu kollarının arasına almak istedi. Ama lokantanın ortasında böyle bir şey yapmaya cesaret edemedi. Hem her an yakınlarda bir yerde dikilen gazetecilerin hücumuna da uğrayabilirlerdi. "Beni daha tanımıyorsun bile, Ward. Sadece Guadacanal'da iki saat yaptığım gösteriyi izledin... Daha sonra da yarım saat konuştuk... Döndüğünden beri bu ikinci buluşmamız..."

Çok geç kalmadan onun umudunu şimdi kırmak istiyordu, ama neden böyle davrandığını da anlayamıyordu. Her şey akıl almaz bir hızla ilerliyordu, ama her şeye rağmen ona karşı dayanılmaz duygular vardı. Sanki o gün, gün batımında el ele yürümüş

olsalardı, hayatlarının sonuna kadar her şey yolunda gidecekti. Fakat öyle olmamıştı. Yoksa olmuş muydu? Olamazdı...

Belki de öyleydi... Belki de herkesin sözünü ettiği "gerçek aşk" buydu. "Daha çok erken Ward."

"Ne için çok erken?" Sana âşık olduğumu söylemem için

mi erken? Belki haklısın. Ama gerçek bu Faye, sana âşığım. Sana yıllardır âşığım."

"O zaman sen bir düşe âşıksın."

"Hayır, değilim. Sen tam hissettiğim gibisin. Akıllı ve gerçekçi. Alçakgönüllü ve sıcak bir komiksin ve de güzelsin.

Basının senin hakkında söyledikleri umurumda değil. Kim ne derse desin sen işini seven, çok çalışan, dürüst bir kadınsın. Tanıdığım en temiz ve en dürüst kadınsın. Yaptığın her işin üstesinden geliyorsun... Beş dakika içinde eğer seni buradan sürükleyerek dışarı çıkartıp öpmezsem delireceğim, Faye Price, kapa çeneni yoksa seni burada herkesin içinde öperim."

Faye endişeyle baktı ama gülmekten de kendisini alamadı. "Peki ya altı ay sonra benden nefret etmeye başlarsan ne olacak?"

"Neden nefret edeyim?"

"Belki senin hoşuna gitmeyen huylarım vardır. Ward, bak sana söylüyorum. Beni daha yakından tanımıyorsun. Ayrıca ben de seni tanımıyorum."

"İyi ya, öyleyse birbirimizi tanırız." Ward umursamadan onun elini avuçlarının içine aldı. "Seni pes ettirip evet dedirtene kadar zamk gibi

yapışıp, hiç peşini bırakmayacağım." Söyledikleri pek hoşuna gitmişti ki kadehini başına dikip şampanyasını bir yudumda bitirdi. Sonra hayatından memnun bir halde dönüp, Faye'in yüzüne baktı. "Anlaştık mı?"

"Hayır desem ne farkedecek ki?"

"Hiçbir şey." Faye onun mavi gözlerindeki muzip parıltıları ve gülüşünü sevmeye başlamıştı. Ona karşı koymak çok güçtü. Ayrıca karşı koymak isteyip istemediğini de bilmiyordu. Yalnızca ikisinin de mantıklı davranmalarını istiyordu.

Daha önce başka erkeklerle de ilişkisi olmuştu, ama hiçbiri Ward değildi. Basının sürekli sözünü ettiği kadınlardan birisi olmak istemiyordu. Bir gün birisiyle gezen, ertesi gün bir başkasıyla nişanlanan ve sonunda bütün öykülerin kullanılmış olmakla sonuçlandığı, turşusu çıkmış Hollywood orospularından birisi olmak istemiyordu. Ahlak ve namus denen değerlere hâlâ önem veriyordu, işte bu değerlere büyük kıy-78

met vermesi de VVard'ın çok hoşuna gidiyordu. Faye de onun her yönünü beğendiğini sanıyordu. Ama kısa sürede de pes etmek istemiyordu doğrusu.

"Sen iflah olmazsın."

"Biliyorum." VVard kendisinden hoşnut bir bakış attı ve ondan yana eğildi. "Yoksa bir iş sahibi olmamam mı seni rahatsız ediyor?" Belki de onu rahatsız eden iş ahlakıydı.

"Hayır. Eğer yaşantını çalışmadan sürdürebilecek olanakların varsa, sanırım pek önemsemem. Fakat, VVard canın sıkılmaz mı?" Birdenbire onun boş zamanlarını nasıl değerlendirdiğini merak etti. Kendisi yıllardır ölesiye dek çalışmıştı. Sadece tenis oynayıp, arkadaşlarla öğle yemeklerinde vakit geçirerek yaşamayı düşünemiyordu. Bu çok ruhsuz ve ölgün bir yaşantıydı. Fakat VVard kesinlikle mutsuz görünmüyordu

"Faye." VVard arkasına yaslanıp, onun yüzüne baktı. "Sürdüğüm yaşantıyı çok seviyorum. Çocukluğumdan beri çok iyi bir yaşantım oldu. Hiç sıkılmadım. Babam öldüğü zaman onun gibi ölesiye çalışıp, canımı çıkartmamaya yemin ettim. Kalp sektesinden öldüğünde tam kırk altı

yaşındaydı. Annem ise kırk üç. Sanırım kocasının sürdüğü yaşantıya tasalanmaktan uzun yaşayamadı. İstedikleri bir şeyi yapabilmek için bir dakika bile kendilerine ayıracak zamanlan yoktu. Bir gün boşuna vakit geçirdiklerini anımsamıyorum. Allah kahretsin, bana bile ayıracak zamanları yoktu. Ben de kendi kendime söz verdim, günün birinde çocuklarım olunca, hatta çocuklarım dahi olmadan önce keyfimce

yaşayacaktım. Böyle insanın kendisine vakit ayırmadan yaşamasının hiç anlamı yoktu. Kabaca söylemek gerekirse, kazanılan o paralan keyfimce harcayamadıktan sonra onca para kazanmanın anlamı neydi ki?" Kendisine karşı çok dürüst ve açık konuştuğunu Faye de biliyordu. Faye de farkındaydı ve onu takdir ediyordu. Açık konuştukça onu daha yakından tanıyıp iç dünyasını görebiliyordu. "Büyükbabam da aynı hatayı işledi ve aşırı yorgunluktan elli altı yaşında öldü. Nedir yani? Öldüğün zaman senin fazla çalıştığın kimin umurunda. Yaşadığım sürece hayatın tadını çıkartmak istiyorum ve çıkartıyorum da.

Kim ne isterse söylesin. Bana ne isim takarlarsa taksınlar. Kırk beş yaşında kalp sektesinden ölmek istemiyorum.Veya çocuklarıma yabancı kalmak istemiyorum. Çocuklarımla birlikte onları yakından tanıyarak, onların da beni yakından tanımalarına fırsat vererek hayatın tadını çıkartmak istiyorum. Faye, ben babamı hiç yakından tanımadım. Benim için bir yabancıydı. Senin gibi, ben de hayatın iki yola ayrıldığını görüyorum. Asla sürdürmek istemediğim anne ve babamın yaşamlarının yolu ve şimdi kendi yaşadığım yol ve sürdürmekte olduğum bu hayat tam bana göre. İnşallah bu yaşantı senin de hoşuna gider." Uzun uzun Faye'in gözlerinin içine bakıp, derin bir soluk aldı. "Tabii, eğer sen istersen her zaman kendime bir iş bulabilirim."

Faye ona yanıt vermeden şaşkınlıkla baktı. Bütün söylediklerinde çok ciddiydi. Fakat üç gün içinde nasıl böylesine ciddi bir karar verebilirdi? "Ward, ben istiyorum diye işe girmek zorunda değilsin. Sana hangi hakla işe girmeni söyleyebilirim?" Ve eğer bu yaşam stilini yürütebilecek güçteyse neden alıştığı hayattan vazgeçecekti? Sürdüğü hayat kimseye zarar vermiyordu ki. Onu yüzüne bakıp, usulca konuştu. "Bu denli ciddi olabileceğine inanamıyorum." Uzun süre bakıştılar, Ward başını salladı.

Sonra sessizce ayağa kalkıp, Faye'i piste sürükledi. Bir süre konuşmadan dans ettiler. Masaya döndükleri zaman Ward dikkatle onun yüzüne baktı. Onu sinirlendirip üzmemeyi diliyordu.

"Faye, iyi misin?" Çünkü birdenbire genç kadın derin düşüncelere dalmıştı. Ward ise ona aklından geçenleri açıkça söyleyip, onu korkutmaktan çekiniyordu.

"Bilmiyorum." Dürüstçe gözlerinin içine baktı. "Sanırım söylediklerin nefesimi kesti."

"Çok iyi." Kolunu onun omuzuna doladı ve sıktı. Genç kadının üzerindeki sırtı açık saten giysiye bir kez daha hayran kaldı. Faye'in olgun bir duyarlılıkla seçtiği giysileri çok beğeniyordu. Ona yeni giysiler, mücevherler ve kürkler almak için sabırsızlanıyordu.

Gecenin devamında havadan sudan konuşarak vakit ge-

çirdiler. Faye, onun içini döktüğünü anlamamış gibi davranmaya çalışıyordu. Ward ise genç kadına karşı olan hislerini açıkladığı için eskisinden daha mutlu görünüyordu. Yemekten sonra, onu evine bıraktı. Bu kez Faye genç adamı bir kadeh konyak içmek üzere içeriye davet etti. Onu eve davet ettiği için biraz korkuyordu ama, kendisine karşı neler hissettiğini bile bile onu eve almanın tehlikeli olup olmadığına bir türlü karar verememişti. İçkileri kadehlere koyarken kendi kendisine güldü. Ne saçmasapan şeyler düşünüyordu. Genç adam kalkıp da kendisine tecavüz edecek değildi ya.

Kadehini uzatırken Ward onun neye güldüğünü merak etti.

"Çok güzelsin, Faye... Seni hatırladığımdan da güzelsin."

"Sen iyi bir göz doktoruna gitsen iyi olacak." Bazı kez onun iltifatlarından mahcup oluyordu. Öylesine fazla iltifat ediyordu ki, ayrıca kendisine karşı duyduğu sevgi de gözlerinden açıkça okunuyordu. Dertsiz, mutlu bir adamdı. Evet birkaç küçük hayal kırıklığı ve çok kısa süreli dertlerinden başka hayatta üzüldüğü hiçbir şey yoktu ve kendisine delicesine tutkun

olduğu aşikârdı. "Yarın ne yapıyorsun?" Faye bunu bir şey söylemiş olmak için sormuştu. Ward kahkahalarla güldü.

"Bak sana yapamayacağım bir şeyi söyleyeyim. Çalışmayacağım." Bazı kez bu konuda çok utanmazca davranması Faye'in hoşuna gidiyordu. Çalışma konusunda neler düşünüp hissettiğini yemekte açıkça söylemişti, sanki

çalışmamaktan gurur duyuyordu. Kendisinden milyoner playboy diye söz edilmesine bile aldırmıyordu. "Keşke, sen film çevir-meseydin, Faye. Birlikte gider eğlenirdik." Faye çalışmasay-dı başlarına gelecekleri düşündü. Plajlarda geçirilen tembel günler, alışveriş, birkaç seyahat. İtiraf etmek gerekirse çekici bir teklifti, ama bunu hayal etmeyi bile kendisine izin veremezdi, şimdilik. "Bugünlerde seni Avalon Bay'deki kumarhaneye götürmek isterim, ama geceyi Catalina Adası'nda geçirmemiz gerek. Korkarım hafta sonları da çalışacaksın, değil mi?"

Faye üzüntüyle başını salladı. "Film bitene dek bir yere

81

kıpırdayamam." Birlikte yapacakları şeyleri düşünerek ona gülümsedi. Faye, konyağın baş döndürücü kokusunu içine çekti.

"Seni götürmek istediğim bir sürü yer var. Paris... Can-nes... Venedik... Artık savaş sona erdiğine göre istediğimiz her yere gidebiliriz."

Faye, onun söylediklerine gülerek kadehini elinden bıraktı. "Dostum, seni gerçekten çok şımartmışlar. İkimizden birisinin çalışması gerek, değil mi? Öyle her şeyi bırakıp dünya turuna çıkamam ben."

"Neden olmasın?"

"Stüdyo izin vermez. Bu filmden sonra menajerim kontratımı yenileyecek. Eminim beni daha uzun süre

çalıştıracaklar."

Ward'ın gözleri birden ışıl ışıl parladı. "Bu filmden sonra kontratın bitiyor mu?" Faye başıyla onayladı. "Yaşasın!

Bebeğim! Neden bir yıl çalışmaya ara vermiyorsun?"

"Sen deli misin? Ward sana kalsa her şeyi toptan bırakmalıyım. Ama yapamam."

"Neden yapamayacağını anlamıyorum. Onların elindeki en büyük yıldızlardan birisin. Tanrı aşkına bir yıl izin alır, sonra bıraktığın yerden tekrar başlayamaz mısın?"

"ġüpheliyim."

"Faye Price, buna kesinlikle inanmam. Sen istediğin zaman çeker gider, istediğin zaman da stüdyoya dönebilirsin."

"Bu çok tehlikeli bir iş Ward. Ben mesleğimle oyun oynamak istemem."

Ward onu ciddi gözlerle süzdü. Her şey düşündüğünden çok daha hızlı ilerliyordu. "Yine iki yol ağzı meselesi değil mi Faye? Hangi yolu seçmek istiyorsun? Eskisini mi? Yoksa konuştuğumuzu... Evlilik ve çocuklar... Düzenlilik... Ve gerçek yaşam..." Faye onun yanından uzaklaşıp, pencereye doğru yürüdü ve bahçeye baktı. Hiç konuşmadan bir süre orada durdu. Geri döndüğünde Ward onun gözlerinin yaşlı olduğunu gördü ve şaşırdı.

"Ward, buna bir son vermeni istiyorum."

"Neye son vermemi?" Onu üzmek istememişti. Faye'in gösterdiği tepkiye şaşırdı.

"Böyle saçmalıklarla bana işkence etmeye bir son ver. Birbirimizi tanımıyoruz bile. İki yabancıyız. Bütün bildiğim, gelecek hafta bir figüranla veya Rita Hayworth'la veya bir başkasıyla gezip tozmaya başlayacaksın. Ben bu yere gelebilmek için köpek gibi çalıştım. Ve şimdi bir çırpıda kazandıklarımı feda etmek istemiyorum. Belki de asla onlardan vazgeçmem. Savaştan yeni dönen yarı kaçık bir asker benimle iki yıl önce turnede karşılaştı diye feda edemem. Koca bir hayatı bir anlık zevk uğruna harcayamazsın, Ward Thayer. Zenginliğin benim umurumda değil, ya da ne

kadar gamsız olduğun beni ilgilendirmez. Hayatında bir gün çalışmamış olmana bile aldırmam. Ben ömrümün her günü çalıştım. On sekiz yaşımdan beri her gün durup dinlenmeden çalışıyorum. ġimdi de bu yaşantıma son vermek niyetinde değilim. Buraya gelebildim ve orada ayakta durabiliyorum. Güvencede olduğuma inandığım an yürüyüp gideceğim." Ward onun kullandığı "güvence" sözüne takıldı... Evet, Faye haklıydı. Bulunduğu yere ulaşıncaya dek zorlu bir çalışma vermişti. ġimdi her şeyi bir kalemde silip atması çılgınlıktı. Fakat zamanla ona söylediklerini kalpten, yürekten söylediğine inandıracaktı... Tabii, eğer kendisini dinlerse. "Artık bu teraneyi dinlemek istemiyorum." ġimdi yanaklarından aşağıya gözyaşları yuvarlanıyordu. "Eğer beni görmek istiyorsan sana karşı koymam. Yemeğe çıkarız.

Dans ederiz. Birlikte gülüşürüz. Fakat bir yabancı için mesleğimi terk etmemi isteme. Bu yabancıdan ne kadar hoşlansam ve değer versem de benden yapamayacağım bir şeyi isteme..." Sonra arkasını dönüp, hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Trigere'nin çizgilerini taşıyan şahane giysisinin içindeki omuzları sarsılıyordu. Ward bir adımda onun yanına gidip, genç kadını kollarının arasına alıp, göğsüne yasladı. Yüzünü ipek gibi san saçların içine gömdü.

"Benim yanımda hep güvencede olacaksın yavrum... Her zaman güvencede olacaksın... Söz veriyorum. Seni çok iyi anlıyorum. Seni korkutmak istememiştim. Sadece çok heyecanlıydım... Elimde değil kendimi tutamadım." Yavaşça onu

83

kendisine doğru döndürdü. Yaşlı gözlerini görünce kalbi parçalandı. "Oh, Faye." Onu sıkıca kendisine çekti.

Dudaklarını dudaklarının üstüne bastırdı. Erkekten uzaklaşacağına ona iyice sokuldu. Sanki Faye'in vücudunun her santimetrekaresi Ward'a doğru uzanıyordu. Onun sunacağı teselliye ihtiyacı vardı. Onda gördüğü bir şeye ihtiyacı vardı, şimdiye dek tanıdığı erkeklerin hepsinden çok onu istiyordu.

Sanki saatlerce öpüştüler. Ward onun sırtını okşuyor, dudaklarını onun dudaklarında, yüzünde, gözlerinde gezdiriyor, Faye'in elleri onun boynuna

kenetlenmiş öpüşürken yüzüne dokunuyordu. Biraz önce duymuş olduğu sinir ve korku geçmiş, rahatlamıştı. Bu adam için deli oluyor ve nedenini hâlâ anlamıyordu. Belki de onun yanında hep güvencede olacağına inanıyordu. Ward ona daha önce sahip olmadığı bir güven veriyordu. Yokluk yıllarında ailesinden, veya kendisinin veya tanıdığı diğer erkeklerin veremediği bir güvence hissi duyuyordu. Bu yalnızca parayla ilgili bir his değildi. Görünüşü, yaşam biçimi, vurdumduymazlığı dört dörtlük bir dünyada yaşadığına olan inancı. Ayrıca kendisine taptığı da aşikârdı. Bir saat sonra birbirlerinin kollarının arasından güçlükle ayrıldılar. Daha şimdi istemedikleri bir olaya meydan vermek gerekmiyordu. Ward genç kadının daha hazır olmadığını biliyordu. Eğer şimdi yatağa girseler, Faye'in daha sonra kendisini bu kadar çabuk teslim ettiğine pişman olacağını biliyordu. Ondan bir an önce

uzaklaşmalıydı. Yoksa kontrolünü yitireceğini biliyordu. Çalışma odasında yerde, şöminenin önünde, ya da yukarıda beyaz ipek yatak odasında veya küvette ya da merdivenlerde, herhangi bir yerde ona sahip olmak istiyordu... Bütün vücudu Faye'in vücudunu ar-zuluyordu, ama bu isteğinin çok çabuk gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Bir sonraki gece aralarında geçenler daha tatlı bir hal almıştı. Hemen dudakları birleşti. Duesenberg'in içinde çocuklar gibi bir saat öpüştüler, sonra gülerek Biltmore Bowl'a doğru yola çıktılar.

Büyük bir partiye davetliydiler. Fotoğrafçılar, onları gö-84

rünce deliye döndüler. Bu kez Faye onlara pek karşı koymadı. Dört kısa günden sonra Ward Thayer'in elinden

kurtulamayacağını anlamıştı. Aşklarının onları nereye götüreceğini bilmiyordu ama, artık mücadele etmek de

istemiyordu. Partiye giderken siyah beyaz tuvaletinin üstüne yerlere kadar uzanan beyaz tilki kürk paltosunu giymişti.

Ward'ın kolunda salona doğru yürürken muhteşem ve çok zarifti. Bir an tatlı tatlı Ward'a baktı. O da genç kadına gülümsedi. Tam bu sırada fotoğrafçılar gelip resimlerini çektiler ve bütün gece boyunca bir an olsun Ward ve Faye'in peşini bırakmadılar. Ward söz verdiği gibi onu erkenden evine

bıraktı. Gece geç vakitlere kadar gezmeler, sabahlan Faye'in yüzünde izler bırakmaya başlamıştı. Ama Vance Saint George sete o kadar geç geliyordu ki, Faye sabahları soyunma odasında biraz kestirebiliyordu.

"Eğlendin mi?" Ward başını eğip, ona baktı. Faye başını genç erkeğin omuzuna dayamıştı. "Pek kötü bir parti değildi."

Yeni bir filmi tanıtma partisiydi ve birçok ünlü isim davetliler arasındaydı.

"Bence de eğlenceliydi." Birlikte yaptıkları gece gezilerinden ilk günlerdekinden daha fazla zevk almaya başlamıştı.

"Tanrının belası şu film olmasaydı, daha çok eğlenecektim."

Ward onun sözlerine gülüp, sarı ipek gibi buklesini çekiştirdi. "Bak gördün! Geçen gece sana kontratını yenileme dememin sebebini anladın. Çok eğlenceli bir yaşam değil mi?"

"Evet, alışkanlık haline geliyor. Ama ben çalışan bir kızım Ward." Ona kaşlarını çatıp bakmak istedi, ama ikisi birlikte gülmeye başladılar.

"Bu senin seçimin. Fakat istediğin zaman daha farklı bir seçim de yapabilirsin." Ona anlamlı anlamlı baktı. Faye bu sözlere yanıt vermedi. Evin önüne geldikleri zaman Ward onu ihtirasla öptü. Fakat bu kez kendi kendisiyle mücadele etmek zorunda kaldı.

"Ben gidiyorum." Bunu çaresiz bir sesle söyledi. Kapıdan içeri girerken Faye, onu bir kez daha öptü. Bu tatlı işkence haftalarca sürdü. Sonunda tanıştıkları günden bu yana tam

bir ay geçmişti ki, Ekim ayında bir Pazar öğlenden sonra Fa-ye'in evinin bahçesinde dolaşıp, savaştan ve başka konulardan konuşuyorlardı. Faye eve çekimden yeni dönmüştü. Art-hur ve Elizabeth hafta sonu izinliydiler. Bahçede dolaşırlarken aralarında uyumlu bir sükunet esiyordu. Faye, genç erkeğe çocukluk günlerini anlatıyordu. Annesinden, babasından Pennsylvania'daki yoksulluklarından, New York'taki modelliğin kendisini

nasıl cezbettiğini, bir süre sonra bu işten ne kadar sıkıldığından söz ediyordu. ġimdi de zaman zaman sıkılıyordu.

"Yapabileceğim daha fazla işler olduğunu düşünüyorum... Aklımı kullanarak... Sadece yüzümü veya repliklerimi kullanmak zorunda kalmadığım başka işler. Başkalarının yazdığı sözcükleri ezberlemek istemiyorum artık. Hayatımın sonuna dek aynı işi yürütmekten sıkılacağım."

İlginç bir itiraftı. Ward'ı çok meraklandırdı doğrusu. "Faye, başka ne yapmak isterdin? Yazmak mı?" Her zamanki gibi onu deli gibi arzuluyordu, ama yapabileceği bir şey yoktu. Neyse ki kırk yılda bir yalnız kalabilmişlerdi. Faye işten gelince, Arthur elinde tepsiyle ya başlarına dikiliyor veya giyinip kuşanıp, bir yere eğlenceye gidiyorlardı. Bugün ise böyle bir kaygıları yoktu. Birlikte geçirebilecekleri bir zamanın gelmesini bekliyorlardı. O gece Faye genç erkeğe yemek pişirmeyi teklif etmişti. Birlikte çok güzel bir gün geçirmişlerdi. Havuzun başında tembellik etmişler, bahçede dolaşıyorlardı. "Senaryo mu yazmak istiyorsun?" Faye'den yana döndü ve onun yüzündeki dehşet ifadesini görünce güldü. Senaryo yazmanın düşüncesi bile Faye'i korkutuyordu. Dehşet içinde başını salladı.

"Onu becerebileceğimi sanmıyorum."

"Peki ne?"

"Yönetmek... Bir gün..." Bu sözcükleri adeta fısıldayarak söyledi. Bir kadın için küçümsenmeyecek bir hırstı. Ve Ward daha önce yönetmenlik yapmış bir kadın tanımıyordu.

"Sana izin vereceklerini sanıyor musun?"

Faye gülerek başını salladı. "ġüpheliyim. Hiç kimse bu işi

bir kadının yapabileceğine inanmaz. Ama ben başarabileceğime eminim. Bazen Vance Saint George'u seyrettiğim zaman avaz avaz haykırmak

istiyorum... Ona ne yapacağımı biliyorum... Nasıl yöneteceğimi... Ona ne biçim direktifler veririm. Öyle kaz kafalı bir aptal ki, onun dışa vurabileceği duyguları dile getirmek gerek, inan bana." Üzüntüyle Ward'a bakıp, gözlerini yuvalarında çevirdi. "İyi oyuncular o kadar az ki..."

Ward güldü. Yerden kırmızı bir çiçek koparıp, onun kulağına taktı. "Son zamanlarda senin harika bir kadın olduğunu söylemiş miydim?"

"En azından bir saat önce." Beğeniyle bakıp ona gülümsedi. "Biliyorsun, beni çok şımartıyorsun. Hiç kimse bana senin kadar iyi davranmamıştı." Faye, gerçekten çok mutlu görünüyordu. Ward onunla dalga geçmekten kendini alamadı.

Aralarında ikisinin de büyük keyif aldığı bir rahatlık vardı.

"Gable da mı?"

"Kes bu konuyu." Suratını astı ve koşarak Ward'ın yanından uzaklaştı. Genç kadının peşinden koşan Ward onu yakalayıp kendisine doğru çekti. Çardağın altında uzun uzun öpüştüler. İkisi de nefes nefese kalmışlardı. Ward bu kez ne ellerine ne de dudaklarına hakim olamayacağını hissediyordu. Sonra sanki büyük bir acı içinde kıvranıyormuşçasma geri çekildi.

"Kolay değil biliyorsun." Yavaş yavaş eve doğru yürürlerken Ward'm çektiği acı yüzünden belli oluyordu. Faye, anlayışla başını salladı. Kendisi için de kolay değildi. Ama Ward ile bir hata yapmak istemiyordu. Ward niyetini daha ilk karşılaştıkları gün açıklamakta sakınca görmemişti. Böyle birisiyle oyuna girişmek çok tehlikeliydi. Ward ondan her şeyini istiyordu. İşini, vücudunu, çocuklarını, hayatını. Kendisi için hayattan, her şeyden vazgeçmesini istiyordu... Bazı zamanlar Faye de bu teklifi cazip bulmuyor değildi. Bir süre önce menajerine ikinci kontratı yapmakta acele etmemesini söylemişti. Adam da Faye'in aklını kaçırdığını sanmıştı. Faye düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyleyerek, onu oya-87

lamıştı. Ward ile birlikte olduğu zamanlar düşünmek çok zordu.

Pembe mermer basamakları çıkıp, çalışma odasına doğru yürürlerken erkeğin kulağına, "Biliyorsun, sen de beni çıldırtıyorsun." diye fısıldadı. Çalışma odası çok renksizdi. İçi eşyalarla dolu ve çok resmi havalıydı. Mutfağa çay yapmaya giden Faye yukarıdaki oturma odasına çıkmalarını teklif etti. Orası daha küçük, sıcak ve sevimliydi.

Gerekmediği halde Ward şömineyi tutuşturdu. Alevler yükselmeye başlayınca oda daha sevimli oldu. Yan yana oturup, ateşe baktılar. Faye, "Harika bir filmde yeni bir rol teklif ettiler." dedi. Fakat sesi heyecandan yoksundu. Hatta yeni bir film yapmak istediğinden bile emin değildi. Aslında menajeri onun bu kararsızlığına çok içerliyordu.

"Başka kimler var?"

"ġimdilik kimse yok. Ama çok iyi olasılıklar var."

"Bu filmi çevirmek istiyor musun?" Sinirlenmemişti. Yalnızca merakından soruyordu. Fakat Faye ona yanıt vermeden önce epeyce düşündü. "Bilmiyorum." Yaşamla uyum sağladığından mutlu görünüyordu. VVard'ın gözlerinin içine baktı. "Ward beni çok fena tembelliğe alıştırdın."

"Bunda ne kötülük var ki?" Yüzünü genç kadının boynuna gömdü. Bir eliyle usul usul göğsünü okşarken, onu öpmeye başladı. Faye sevgiyle onun eline dokundu. Göğsüne dokunan parmaklan itmek istiyordu, ama okşanmak o kadar hoştu ki. Onu itmek içinden gelmiyordu. Karşılaştıkları andan beri ona karşı koyamıyordu, ama aklını kullanmalıydı...

Aklını... Birdenbire onun o ateş gibi yanan parmaklarından başka bir şey hissetmez oldu. Dudakları birleşti. Karşı konulmaz derin bir ihtiras ikisini birden sarıverdi. Adeta nefes almıyor gibiydiler. Yavaşça etekliği dizlerine dek sıyrıldı. Elleri onun uyluklarına değdi. VVard'ın parmaklan yukarıya doğru çıktıkça, Faye'in vücudu zevkle titremeye başladı. Sonra birdenbire Ward geri çekildi. Nefesi kesilmiş, adeta tıkanıyordu. Arzudan boğulurcasına ona baktı. Genç kadının yüzünü elleri arasına aldı. "Faye... Dayanamıyorum... Git-88

meliyim..." Artık kendisini kontrol edemiyordu. Uzun zamandır genç kadını öylesine arzuluyordu ki. Gözlerinde yaşlarla Faye'in yüzüne baktı. Ve onu

son bir kez daha öptü. İşte gelecekteki yazgılarını belirleyen de bu öpücük oldu.

Faye Ward'ın öpüşlerine verdiği yanıtla onun gitmesini istemediğini belirtti. Sonra sessizce ayağa kalkıp, onu holün ucundaki görkemli, beyaz yatak odasına götürdü. Ward'ın bir an dahi beklemeye sabrı yoktu. Genç kadını beyaz tilki kürk örtünün üstüne yatırdı. Gözleriyle vücudunu adeta yiyerek, giysilerini teker teker çıkartıp kulağına aşk sözcükleri fısıldayarak, birbirlerinin giysilerini çıkarttılar, beyaz kürk örtünün üstünde çırılçıplak, yan yana bir süre yattılar. Sonra birdenbire artık karşı koyma veya mantıklı davranmayı unutup, bir ihtiras seline tutulup birbirlerine çılgın gibi sarıldılar. Faye bugüne dek bilmediği bir ihtiras seli içinde zevkten kendisini kontrol edemez hale gelmişti. Yabancılara acı gibi gelen ama aslında her ikisinin de şimdiye dek tatmadığı gerçek ihtirası yaşadılar. Sonunda Faye sessizce onun kolları arasında yatarken, Ward daha önce hissetmediği bir aşkla ona baktı.

"Faye, seni yaşamdan daha fazla seviyorum."

"Öyle söyleme..." Ward'ın aşkı bazı kez onu korkutuyordu. Evet, kendisini çok seviyordu... Fakat ya günün birinde bu aşk sona eriverirse ne olacaktı? Faye buna dayanamayacağını biliyordu.

"Neden söylemeyecekmişim? Gerçek bu..."

"Ben de seni seviyorum." Gülümseyerek ona baktı. Ward eğilip onu bir kez daha öptü. Vücudunun bu kadar kısa süre içinde tekrar onu istemesi Ward'ı çok şaşırttı. Faye de şehvetle ona yanıt veriyordu. Ve genç kadının yatağında saatlerce seviştiler. Birbirlerine doyamıyorlardı. Sanki birlikte olmadıkları yılların acısını çıkartıyorlardı. Bunun için de sanki çok uzun zaman beklemiş gibiydiler.

"ğimdi ne yapacağız sevgilim?" Gece yarısı Ward yatağın kenarına oturmuş, genç kadına gülümsüyordu. Faye yattığı yerde yavaşça doğruldu. Gerindi ve sonsuz bir aşkla sevdiği erkeğe gülümsedi.

"Bir banyoya ne dersin?" Sonra birdenbire anımsadı. Gözlerini dehşetle açıp, elleriyle ağzını kapattı. "Oh, Tanrım, sana akşam yemeği hazırlamayı unuttum."

"Hayır, unutmadın." Genç kadını tekrar kendisine doğru çekti. "Bu yemek daha hoşuma gitti." Faye hafifçe kızardı.

Ward onun yüzüne düşen uzun sarı saçlarını arkaya itti. Sonra Faye'in peşine takılıp, beyaz mermer banyoya gitti. Genç kadın küveti sıcak, köpüklü suyla doldurdu ve ikisi birlikte içine girdiler. Ward ayak parmaklarıyla onu gıdıklayıp, parmaklarının uçlarını öptü. "Az önce sana bir soru sordum."

Faye kaşlarını çatıp hatırlamaya çalıştı. "Ne sorusu?"

"Sana şimdi ne yapacağımızı sormuştum."

Faye esrarengiz gülümsemeyle, "Ben de banyo yapacağız, diye yanıt vermiştim."

"Harika. Fakat sen ne demek istediğimi biliyorsun. Seninle sıradan bir ilişki içinde olmak istemiyorum Faye." Hafifçe endişelendiği anlaşılıyordu, ayrıca onun yatağında geçirdikleri zevkli saatlerden çok hoşlandığı da belliydi. "Doğrusunu istersen, o tip bir ilişki fena değil. Fakat sen bundan daha iyisine layıksın." Faye yanıt vermedi. Yalnızca onun yüzüne bakıyordu. Kalbi de yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. "Benimle evlenir misin Bayan Price?"

"Hayır." Faye birdenbire ayağa fırladı. Ward şaşırıp kaldı. Böyle ani reddedilmeyi beklemiyordu. Faye küvetten dışarı fırladı.

"Nereye gidiyorsun?" Çırılçıplak vücudu bir heykel kadar güzel ve muhteşemdi. Faye dönüp ona baktı. "Çocuklarına, babalarının bana bir banyo küveti içinde evlenme teklif ettiğini söyleyemem. Böyle bir şeyi onlara nasıl

söyleyebilirim?" Ward neşeyle ona bakıp gülmeye başladı.

"Dert etme." O da küvetten dışarı çıktı. Faye'i kollarının arasına alıp beyaz tilki kürk örtünün üstüne bir kez daha yatırdı. Sonra yatağın kenarında diz çöküp, ona hayranlıkla bakan Faye'e, "Lütfen benimle evlenir misin sevgilim?"

dedi.

Faye yaramaz bir çocuk gibi ona güldü. Çok mutluydu. Ama verdiği karardan çok korkuyordu. Fakat artık bu yolun 90

dönüşü olmadığını da biliyordu. Sadece onunla yattığı için evlenmeyi kabul etmemişti. İstediği, "Öbür yolu" seçmişti...

İyi hayatı... Onunla evlenip çoluk çocuğa karışacaktı... Ve onunla evlenecek kadar cesaret sahibiydi. Bir anlamda her şeyden vazgeçmesi demekti. Ama aldırmıyordu. "Evet." Duyulması güç bir fısıltıydı. Fikrini değiştirir korkusuyla Ward hemen dudaklarını onunkilerin üstüne bastırdı. Nefes almak için ayrıldıklarında mutluluk ve heyecandan ikisi de gülüyorlardı.

"Emin misin Faye?" Ward emin olmak istiyordu... Emin olmalıydı... Aklını kaçırıp, çılgına dönmeden ona tüm dünyayı vermek istiyordu.

"Evet. Eminim... Evet... Evet... Evet... Evet!"

"Seni seviyorum. Oh, Tanrım, seni seviyorum." Onu tekrar sıkıca bağrına bastı. Faye neşeyle güldü. İlk kez kendisini böylesine mutlu hissediyordu. Sonra birdenbire Ward onun yüzüne baktı. Saçları dağılmış, mavi gözleri duru safirler gibi parlıyordu. Sırıtarak, "Söyle bakalım, çocuklarına sana evlenme teklif ettiğim zaman ne giydiğini söyleyecek misin? Eğer söyleyecek olursan başın büyük belaya girer Bayan Thayer."

"Aman Tanrım... Bunu hiç düşünmedim." Ward'ın kolları arasında güldü. Bir dakika sonra Ward onun yanına uzandı.

Yeniden küvete girdikleri zaman aradan saatler geçmişti. Küveti sıcak suyla doldurmak zorunda kaldılar. Saat sabahın dördüydü. Faye artık gözüne uyku girmeyeceğini biliyordu. Bir saat kadar küvetin içinde oturup planlar

yaptılar, hayatlarından, kimsenin bilmediği sırlarından söz edip, evleneceklerini ne zaman açıklayacaklarına karar verdiler.

Herkesin bu habere ne kadar şaşıracaklarını düşünüp, çocuklar gibi kıkır kıkır güldüler. Sadece evlenmelerine değil, Faye'in beyazperdeyi bırakmasına da şaşıracaklardı. Mesleğini bırakacağını söyleyince Faye bir an titredi ama bu panikten çok duyduğu heyecandandı. ġimdi anlıyordu ki gizliden gizliye bilinçaltında bu konuyu çok düşünmüştü.

VVard'ın kendisinden neler isteyeceğini ve kendisine neler verebileceğini çok

önceden tahmin etmişti. ġimdilik hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordu ve ileride de duyacağını sanmıyordu. Neyi bırakıp neden vazgeçiyordu ki? Sevdiği bir mesleği vardı. Ama zaten çoktan o mesleğin zirvesine erişmişti. Bir Oskar kazanmıştı. Yeterince ilgi çekmiş ve bir düzine ilginç film çevirmişti. Artık geri çekilmenin zamanıydı. Yaşaması gereken başka bir hayat daha vardı. Film çevirmekten daha çok istediği bir hayat. Küvette arkasına yaslanıp, müstakbel kocasına baktı. Ona karşı şimdiye dek hissetmediği bazı şeyler hissediyordu. Güven, sükunet, kararlılık. Doğru yolu seçtiğine emindi.

"Günün birinde pişman olmayacağına emin misin?" Ward hafifçe endişeliydi, ama bu duyduğu mutluluğa gölge düşür-müyordu. O gün öğleden sonra hemen Faye ile ev aramaya çıkmak istedi. Faye ona daha iki ay çalışmak zorunda olduğunu anımsattı.

"Bir saniyesinden bile pişman olmayacağım."

"Bu filmi ne zaman bitireceksin?"

"Eğer Vance Saint George işleri daha önce batırmazsa, sanırım Aralık başında biter."

"Öyleyse, on beş Aralıkta evleniriz. Balayım nerede geçirelim? Mexico, Hawaii? Avrupa? Nereye gitmek istersin?"

Sevincinden yerinde duramıyordu. Ona karşı duyduğu sevgiden Faye'in yüreği kabarıyordu.

"Nasıl bu kadar şanslı olup da sana rastladım?" Faye hayatında hiç olmadığı kadar mutluydu onunla.

"Asıl şanslı olan benim."

Arzuyla öpüştüler, sonra istemeyerek banyodan çıktılar, birkaç dakika sonra Faye aşağı kata indi. Pişirdiği kahveleri fincanlara doldurup tekrar yukarıya çıkarken, evden çıkmadan önce boş fincanları oturma odasına bırakmayı

unutmamalıyım, diye düşündü. Duesenberg'e atlayıp stüdyonun yolunu tuttular. Her ikisi de mutluluktan avaz avaza bağırma-mak için kendilerini güç tutuyorlardı. Önlerindeki iki ay zorlu geçeceğe benziyordu. Ama ikisinin de yapacak çok işi vardı... Yolunu gözleyecekleri birçok şey... Gelecekleri için bir sürü planlar.

beşinci bolum

D ÜGÜN Hollywood Bulvarı'na yakın, North Gower sokağındaki Hollywood Presbiteryen Kilisesi'nde yapıldı.

Muhteşem fildişi saten gelinlik giyen Faye, kilisenin koridorunda mihraba doğru ağır ağır ilerliyordu. Gelinliğin üstündeki incilerle işli motifler, ufak adımlar attıkça kımıldıyordu. Faye dimdik yürüyordu, saçları fildişi satenden bir taç içine toplanmış, aynı minicik inciler tacını süslüyorlardı, tepesinden aşağıya doğru bir tül dalgası peşi sıra hışırtıyla onu takip ediyordu. İnci taçm iki yanından saçları şelale gibi omuzlarına dökülüyordu. Bir kuğuyu andıran uzun boynunda pırlanta bir gerdanlık vardı. Ward büyük annesinden kalan en sevdiği gerdanlığı ona düğün hediyesi olarak vermişti.

Faye menajerinin kolunda yürüyordu. Harriett Fieldding çok karşı çıktığı halde düğünde gelinin nedimesiydi. Faye, bu itirazların üstesinden gelmişti. ģimdi arkadaşı Abe, Fa-ye'i Ward'a teslim ederken gözyaşları içinde onları

seyrediyordu. Genç çift birbirlerine bakışıp gülüştüler. Bir filmdeki iki insandan daha güzeldiler. Kiliseden kol kola çıkarlarken, dışarıda bekleşen yüzlerce kişi onlara mutluluklar diliyorlardı. Hayranları avuçlar dolusu pirinç ve gül yaprağını havalara serpiyorlardı. Genç kızlar Faye'in imzasını alabilmek için adeta birbirleriyle yarışıyorlardı.

Kadınlardan bazıları ağlıyor, erkekler ise sevgi ve şefkatle gülümsüyorlardı. Çift, Ward'ın kendisine ve geline düğün hediyesi olarak yeni aldığı Duesenberg ile ortadan kayboldular. Biltmore'da verilen düğün yemeğine geldikleri zaman Abe, Harriett ve dört yüz davetlinin kendilerini beklediklerini gördüler. Bu, Faye'in

hayatındaki en mutlu gündü. Gazeteciler çektikleri düğün resimleriyle neredeyse bayram ediyorlardı.

Üç hafta sonra Acapulco'daki halaylarından döndükten sonra bile gazetecilerin yarattığı sansasyon devam ediyordu.

Fakat bu kez konu değişikti. Faye iki ay önce düşünüp taşınıp verdiği kararı açıklamıştı. Habere Abe bile şok olmuştu.

Gazete başlıkları o gece her şeyi iki kelime ile açıkladılar. "FAYE PRICE MİLYONER KOCASI UĞRUNA

MESLEĞİNİ BIRAKIYOR." Bu pervasızlıktı. Üstelik de yazı abartılmıştı. Sonuçta bu Faye'in kendi kararıydı, yoksa kocasının milyonları değildi. Tabii bu para onun çalışmasını gerektirmiyordu ama Faye artık yeterince çalıştığına inanıyordu. Kendini, kocasına ve gelecekteki çocuklarına adamak istiyordu. Ward da karısının verdiği karardan hiç de şikâyetçi değildi. Faye'in tamamen kendisinin olmasına çılgın gibi seviniyordu. Onunla Öğleye kadar yatakta miskinleniyor, istedikleri zaman sevişiyorlar, hatta bazen kahvaltılarını ve öğle yemeklerini dahi yatakta yiyorlardı.

Geceleri ise Ciro'nun Yeri, Mocambo veya birtakım dostlarının evinde sabahlara kadar dans ediyorlardı. Ayrıca Ward karısıyla birlikte alışverişe çıkıyor, onun eşsiz gardırobuna yeni giysiler ekliyordu. Faye'in üç kürkü

kocasının yeni hediye ettiklerinin yanında çok fakir kalmıştı. Ward ona iki tane yerlere kadar inen değişik renk ve modelde samur, şahane gümüş tilki, bir kızıl tilki, gümüşi bir rakun almıştı. Faye'in akla gelen her çeşit kürkü vardı. Ayrıca hayat boyu takmaya yetecek kadar da mücevher sahibiydi. Gün geçmiyordu ki Ward bir iki saat ortadan kaybolup, elinde ya kürkçüden veya bir dükkandan ya da mücevherciden elinde bir paketle gelmesin. Yılın her günü Noel gibiydi Faye için.

Faye kocasının bonkörce savunduğu aşkından ve şefkatinden adeta boğuluyordu.

"Buna son vermelisin Ward!" Bunları söylerken çıplak vücuduna geçirdiği yeni kızıl tilki kürkü ve boynunda bir dizi inciyle yatağın kenarında oturmuş gülüyordu.

"Neden?" Ward elinde bir kadeh şampanya ile karısının

D S

yanına oturup, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle onu seyretmeye başladı. Çok fazla şampanya içiyordu ama hiç sarhoş

görünmediği için Faye onun bu alışkanlığına aldırmıyordu. Sevgi ve şefkatle kocasına gülümsedi.

"Bunları yapmana gerek yok. Bir kulübede oturup, giysi yerine gazete kâğıtlarına sarınmak zorunda kalsaydık bile seni severdim."

"Ne iğrenç bir düşünce..." Yüzünü buruşturdu sonra gözlerini kısarak karısının şahane bacaklarına baktı. "Düşündüm de... Gazetenin yalnızca spor sayfasını giyersen harika olursun."

"Deli adam." Koşup onu yeniden öptü. Ward onu kendisine çekip, kucağına oturttu. Elindeki kadehi bıraktı. "Gerçekten bu kadar sorumsuzca harcayacak paran var mı Ward? Biraz dikkatli olamaz mıyız? İkimiz de çalışmıyoruz." Faye hâlâ çalışmadığı için kendisini biraz suçlu hissediyordu. Diğer yandan da o kadar iyi vakit geçiriyordu ki, işini hiç

aramıyordu. Gazetecilere artık yeteri kadar çalıştığını söylemesi doğruydu. Ward'ın yüzüne düşünceli gözlerle baktı.

Evlendiklerinden beri üç aydır, Ward inanılmaz bir servet harcamıştı onun için.

"Sevgilim, bu harcadığımızın daha on kat fazlasını harcayabiliriz." Bu çok iyimser bir düşünceydi. Halbuki avukatları kendisi gibi düşünmüyorlardı. Ama Ward avukatların tutucu adamlar olduklarını biliyordu. Hep pireyi deve yaparlardı.

Kendilerine has hiçbir tarzları, yetenekleri ve aşka saygıları yoktu. Onların daha dikkatli davranması için verdikleri öğütlerden sıkılıyordu. Servetinin ne kadar olduğunu biliyordu, bu kadarcık eğlenceyi ona çok görüyorlardı. ġu anda aynı masrafları bir süre daha sürdürebilir, sonra da daha mantıklı bir hayata başlarlardı. İkisi de hiç çalışmadan böyle görkemli bir hayatı sürdürebilirlerdi. Daha yirmi sekiz yaşındaydı, hayatın tadını çıkartacaktı. Bugünden çalışmaya başlamaya hiç niyeti yoktu. Bekarlık günlerinde de eğleniyordu, ama şimdi gezip tozmanın başka bir tadı vardı. Faye ile yaşantısı tam bir mükemmellik içindeydi. "Bu gece yemeği nerede yemek istersin?"

"Bilmiyorum." Söylemeye çekiniyordu ama, palmiye ağaçları duvardaki egzotik dekorlarıyla Coconut Grove'u çok seviyordu. Uzaktan geçen gemilerin projektörleri masaları aydınlatıyordu. Faye kendisinin sanki yelkenlide olduğunu far-zediyordu. Palmiye ağaçları ise ilk karşılaştıkları Guadaca-nal hissini veriyordu. "Grove'a mı gidelim yine, yoksa oradan sıkıldın mı?"

Ward tekrar güldü. Aşağıdaki vekilharcı çağırıp akşam yemeği için rezervasyon yaptırmasını söyledi. Evi çekip çevirmeleri için bir ordu hizmetkâr tutmuşlardı.

Sonunda Ward ailesinden kalan eski konağa taşınmak isteyip, Faye'e sessiz sinemanın kraliçelerinden birisinin malikanesini satın almıştı. Ev kocaman bir park olabilecek bahçesi, içinde kuğular yüzen bir gölü, bir sürü fıskiyesi,

uzun yürüyüş yollarıyla eski bir Fransız şatosunu andırıyordu. Ward'ın dilinden düşürmediği on çocuğu bu evde rahat rahat yetiştirirlerdi. Evi Faye'in güzel antikalanyla döşediler. Faye kendi evini satılığa çıkardığı gün satıldı. Ward'ın ana ve babasının evinden de beğendikleri eşyaları aldılar. Geri kalan eşyayı da birlikte müzayedeleri dolaşıp topladılar.

Yeni evleri hemen hemen döşenmişti. Ward, ailesinden kalan konağı satmaktan söz ediyordu. Konak onların zevkine göre çok karanlık, eski moda ve büyüktü. Onu daha fazla elde tutmanın anlamı yoktu. Avukatları ise her zaman bir süre daha beklemesini, evlendiği zaman o evin kendisine lazım olacağını öğütlemişlerdi. Konağa duygusal bir bağla bağlıydı ama artık orada yaşamamaya kesin karar vermişlerdi. Avukatları ise artık evi bir an önce elinden çıkartıp getireceği parayı daha kârlı yatırımlara yatırmasını öneriyorlardı. Ward eline geçecek parayı daha kârlı yatırımlara yatırmayı aklının ucundan dahi geçirmiyordu.

O gün akşam üstü Faye ile bahçede yürüyüşe çıktılar. Küçük gölün kenarındaki banka oturup, öpüşüp konuştular.

Birbirlerinden hiç sıkılmıyorlardı. O günler bir daha ele geçmeyecek altın günlerdi. Ward'ın evini satılığa çıkarmasından tutun da buna benzer düzinelerce konu bulup konuşu-98

yorlardı. Faye hülyalı bir gülümsemeyle kocasının gözlerinin içine bakarken, Arthur onlara bir tepsi içinde iki kadehle şampanya getirdi. Ward, Elizabeth ile Arthur'un yeni evde çalışmalarına izin verince Faye çok sevinmişti. Onlar da bu yeni hayata uyum sağlamışlardı. Arthur, Ward'ı takdir ediyordu, ama zaman zaman onun küçük bir çocuk gibi

davrandığını da inkar etmiyordu. Bir gün malikanenin bahçesinde dolaşabilsin diye Faye'e dört beyaz atlı fayton bile almıştı. Garajda duran altı yeni araba, iki şoför tarafından her gün yıkanıp temizleniyordu. Bu hayat "tarzını Faye değil görmek, düşlerinde bile yaşatmamıştı. Zaman zaman kendisini suçlu hissettiği de oluyordu. Ama Ward her olayı zevke çevirmesini biliyordu. Artık hiçbir şeye savurganlık gözüyle bakmıyordu. Sadece eğleniyorlardı ve Faye'in saymasına fırsat kalmadan günler uçup gidiyordu.

"Sen şampanya içmiyorsun?" Ward ona gülümsedi. Genç karısı eskisinden daha güzeldi. Çok da sevimliydi. Çalıştığı günlerde dahi bu kadar güzel olmamıştı. Birkaç kilo almıştı. Yanaklarında tatlı bir kırmızılık vardı. Özellikle güneşte gözleri pırıl pırıl parhyorlardı. Ward onu bahçede öpmeye bayılıyordu... Yatakta... Araba kullanırken, onu her zaman...

Her yerde öpmeye bayılıyordu. Genç karısına tapıyor, o da kocasına deli oluyordu.

Faye her şeyden hoşnuttu. Zaten bu da yüzünden okunuyordu. Kocasının yüzüne baktı, onun ikram ettiği şampanyayı istemedi. "Bir bardak limonatayı tercih ederim."

"Uff!" Ward suratını korkunç şekilde buruşturdu. Faye ona güldü. El ele yavaşça eve doğru yürüdüler. Yemek için banyo yapıp giyinmeden önce tembelce sevişmek istiyorlardı. Tembel, sorumsuz, zevkli bir hayattı, bir bakıma Faye bu günlerin asla geri gelmeyeceğini hissediyordu. Günün birinde çocukları olacaktı, onları da büyütmek zorunda kalacaklardı, bütün yaşamı oyun oynayarak geçiremezlerdi. Ama yapabildikleri sürece böyle yaşamak da çok

eğlenceliydi, sanki sonsuza dek süren bir balayı yaşıyorlardı.

O gece Grove'da Ward genç karısına üzerinde üç tane ar-

mut şeklinde zümrüt parlayan muhteşem bir yüzük hediye etti. Yüzüğü görünce Faye'in nefesi tutuldu. "Ward! Ulu Tanrım... Fakat..." Hediyeler verdikçe Faye'in şaşkınlığını seyretmek, Ward'a büyük zevk veriyordu.

"Bu bizim üçüncü ayımızı kutlama hediyesi, deli kız." Ev-leneli üç ay oluyordu, bu aylar Faye'in hayatındaki en mutlu aylardı. Veya Ward'ın hayatındaki. Ufukta onları rahatsız edecek bir tek kara bulut dahi gözükmüyordu. Ward yüzüğü karısının parmağına geçirdi ve saatlerce dans ettiler. Masalarına döndükleri zaman Ward onun biraz yorgun olduğunu farketti. Birkaç gecedir çok geç yatıyorlardı. Aslında birkaç aydır çok geç yatıyorlardı. Fakat onu ilk kez bu kadar solgun ve yorgun görüyordu. Kendi

kendisine hafifçe gülümseyerek, Faye'in yorgunluğunu daha yeni farkettiğini düşündü. "Kendini iyi hissediyor musun, sevgilim?"

"İyiyim." Faye gülümsedi. Çok az yemek yemiş, içkisine de elini sürmemişti. Saat on bir olmadan da esnemeye başlamıştı. ġimdiye dek hiç böyle davranmamıştı.

"Evet, sanırım bu iş burada biter. Balayı sona erdi." Ward biraz bozulmuştu. Kırgınca, "Herhalde seni sıkmaya başladım." dedi.

"Hayır... Çok kötüsün... Özür dilerim sevgilim... Sadece..."

"Biliyorum... Önemli değil. Anlatmaya çalışma." Yol boyunca acımasızca Faye ile dalga geçti. Eve geldiklerinde soyunmak ve dişini fırçalamak için Ward banyoya girdi, yatak odasına döndüğünde Faye'in koca yatağın içine

büzülmüş, mışıl mışıl uyuduğunu gördü. Pembe saten geceliğinin içinde de çok çekiciydi. Ward onu uyarmaya çalıştı ama nafile, Faye ölü gibi uyuyordu. Her şeyin nedeni ertesi sabah anlaşıldı. Faye uyanıp kahvaltısını ettikten hemen sonra korkunç bir şekilde hastalandı. Ward onu ilk kez hasta görüyordu. Eli ayağı birbirine dolaştı. Doktor çağırmakta ısrar etti.

"Tanrı aşkına... Önemsiz bir soğuk algınlığı veya onun gibi bir şey. Zavallı adamı boşuna buraya kadar yorma. Ben iyiyim." Fakat kendisini hiç de iyi hissetmiyordu.

"Hiç de iyi değilsin. Yüzün yemyeşil. ġimdi derhal yatağa

gir ve doktor gelene dek ayağa kalkma." Ward bütün karşı koymalarına rağmen doktoru çağırdı. Doktor geldiğinde Bayan Thayer'in yatakta yatmasına lüzum görmedi. Tabii sekiz ay süreyle yataktan kalkmak istemiyorsa başka.

Hesaplarına göre bebek Kasım'da doğacaktı. "Bir bebek? Bebek! Bebeğimiz!" Ward birdenbire rahatlamıştı.

Mutluluktan havalara uçuyordu. Faye de onun doktor gittikten sonra odada dans ettiğini görünce gülmeye başladı.

Sonra hemen karısının yanma gelip, istediği bir şey olup olmadığını söylemesi için yalvardı. Faye doktorun verdiği habere ve kocasının gösterdiği tepkiye çok sevinmişti. Tabii haber yayılır yayılmaz, hemen gazetelerin manşetlerine geçti."EMEKLİ SÎNEMA KRALİÇESİ İLK BEBEĞİNİ BEKLİYOR." Hayatlarında hiçbir şey uzun süre sır olarak kalmıyordu. Fakat Ward zaten bu mutlu haberi sır olarak saklayamazdı. Kendisini dinleyen herkese bir bebekleri olacağını müjdeliyordu. Faye'e karşı da sanki çok nadide bir cam parçasının kırılmasından korkuyor-muş gibi davranıyordu. Daha önce aldığı hediyeler şimdikilerin yanında hiç kalıyorlardı. Faye'in artık ne dolapları ne de çekmeceleri kocasının aldığı mücevherleri ve diğer eşyaları sığdıramıyordu.

"Ward bu hediyelere bir son vermelisin. Onları koyacak yer bulamıyorum."

"O zaman sadece mücevherlerin için küçük bir kulübe inşa ederiz." ġımarık bir çocuk gibi gülümsedi. Faye onun bu tarz şımarıklıklarına kızıyordu. Ward ise eğer mücevher alamıyorsa, bebek arabaları, midillilerin çektiği faytonlar, minik süsler, oyuncak ayılar alıyordu. Bahçeye atlıkarınca dahi yaptırmıştı. Ekimde inşası bitince, Faye'in binmesine bile izin verdi.

İlk aylardaki mide bulantıları geçince, Faye kendisini fark edilir şekilde iyi hissetmeye başlamıştı. Tek şikayeti fazla şişmanlıktı. Kendisini havalanmak üzere bekleyen bir balona benzetiyordu. Arkadaşlarından birisine bir gün yakınırken Ward onu duyup kızdı. "Ayaklarıma bir sepet bağla-salar, isteyen beni Los Angeles turları için kiralar." Ward 101

karısının çok güzel olduğunu düşünyordu. Bu kocaman şiş karnıyla bile son bir ay ona dokunmadan bekleyeceğini düşündükçe çok heyecanlanıyordu. Faye'in doğumu için en iyi hastanede yer ayırtılmıştı, en iyi doktor da onu sürekli kontrol ediyordu.

Bir yandan şampanya dolduruyor, bir yandan da "Benim karım ve çocuğuma her şeyin en iyisi gerekir." diyordu.

ġampanya içmesi için Faye'i iknaya çalıştı. Ama genç kadının ağız tadı değişmişti. Ward'ın da değişmesini istiyordu.

Kocası içki içtiği zaman sarhoş olmuyordu ama çok içki içiyordu. Hemen hemen bütün gün hiç durmadan içiyordu.

Akşam yemeğine çıktıkları zaman da viskiyle başlayıp diğer içkilerle devam ediyordu. Ama Faye vızıldanıp şikâyet etmekten hoşlanmıyordu. Kendisine karşı o kadar iyiydi ki, böyle küçük bir şeyi mesele yapıp onun huzurunu bozmak istemiyordu. Büyük an geldiğinde içebilmek için hastaneye en sevdikleri marka şampanyadan bir kasa gönderttiğini biliyordu. "Umarım soğutmayı akıl ederler." Westcott'u çağırıp, hastaneye şampanyayı nasıl soğutacaklarını söylemek üzere telefon etmesini istedi. Faye onun bu davranışına güldü.

"Sanırım, onların yapmak zorunda oldukları başka işler var sevgilim." Ama Faye'in doğum yapacağı hastane bu gibi isteklere alışıktı. Orası bütün büyük ve ünlü yıldızların doğum yaptığı yerdi.

"Bundan daha önemli ne olabilir düşünemiyorum." dedi. "ġampanyayı soğuk tutmaktan daha önemli ne olabilir, aşkım?"

"Oh, benim bildiğim birkaç şey var..." Gözleri onun bilmek istediklerini anlatıyordu. Ward sevgiyle karısını kollarının arasına alıp, her zamanki gibi öptü. Onu şimdi bile arzu-luyordu, ama doktor artık doğuma bir ay kala sevişemeyeceklerini söylemişti. Faye de tekrar sevişebilecekleri zamanı bekleyemeyeceğini sanıyordu. Sanki sonsuza kadar beklemek gibi bir şeydi. Her gece Ward'm kocaman karnını elleriyle okşamasından bile hoşlanıyordu. Ward da karısını ümitsizce arzuluyordu.

102

"Bu ilk kez sevişmemizden önceki zamandan bile kötü." diye söylendi Ward bir gece yataktan çıkıp şampanya koyarken. Doğuma üç gün vardı, ama doktor bebeğin birkaç hafta gecikebileceğini söylemişti. İlk bebekler zaman zaman belirlenen doğum tarihinden biraz daha geç doğarlardı. Faye ve Ward bu duruma kendilerini hazırlamışlardı. Ve bu bekleyiş, onlara sonsuz gibi geliyordu.

"Özür dilerim, sevgilim." Faye çok yorgun görünüyordu. Son birkaç gündür en küçük hareket bile onu yoruyordu. O

akşamüstü Ward ile bahçede dolaşmak dahi istememişti. Ward onu heyecanlandırmak için aldığı küçük midilliden söz ettiği zaman da umursamamıştı. "Hareket edemeyecek kadar yorgunum." O gece yemek yemekte ısrar edip akşamüstü saat dörtte yatmıştı. Ve şimdi, saat gecenin ikisinde, dev pembe ipekten bir balon gibi yatakta yatıyordu.

"ġampanya ister misin tatlım? Uyumana yardımcı olur." Faye olumsuzca başını iki yana salladı. Sırtı ağrıyordu. Birkaç saattir midesi de bulanıyordu. Bütün bunların üstüne bir de nezle olduğunu sanıyordu.

"Uyumama hiçbir şeyin yardımcı olacağını sanmıyorum." Bir dakika sonra muzipçe belki bir şey yardımcı olur diye önerdi ama o da onlara yasaklanmıştı.

"Hastaneyi terk etmeden yeniden hamile kalabilirsin. Bebek doğduktan sonra ellerime hakim olabileceğimi sanmıyorum."

Faye bu düşünceye güldü. "Hiç olmazsa ileriye umutla bakabileceğim bir beklenti." Hamileliğinin başından beri dokuz aydır ilk kez sıkıntılı görünüyordu. Ward usulca onu öpüp, ışıkları söndürmeye gitti. Arkasını döndüğü an keskin bir çığlık duydu. Panik içinde karısının yanma koştu ve onun acıyla kasılmış yüzüne baktı. Sonra sancı birdenbire geçti.

İkisi de şaşkınlıkla birbirlerinin yüzüne bakakaldılar.

"Neydi o?"

"Emin değilim." Faye hamilelik hakkında birkaç kitap okumuştu, ama doğumun başladığını nasıl anlayacağını bilmiyordu. Herkes son haftalarda insanı yanıltan sancılar ola-103

bileceğini söylemişti. Öyleyse gerçekten 'O' değildi. Ama ağrı da bıçak gibi keskindi. Ward lambaları açık bırakıp bir süre beklemelerini önerdi. Yirmi dakika bekledikten sonra kalkıp ışıkları söndürmeye gitti. Tam o sırada

Faye yine çığlık attı. Bu kez yatağın içinde kıvranıyordu. Yüzünü de ince bir ter tabakası kaplamıştı.

"Doktoru çağırıyorum." Ward kalbinin göğsünü delip dışarıya fırlayacağını sanıyordu. Avuçlarının içi su gibi terlemiş-

ti. Faye'in birden korkudan betinin benzinin attığını farketti.

"Saçmalama şekerim. Ben iyiyim. Bütün ay boyunca zavallı adamcağızı her ufacık sancıda yatağından kaldırıp ayağımıza getiremeyiz ya. Belki doğum haftalarca sonra olacak."

"Aslında üç gün içinde doğuracağını söylemişti."

"Ama, yine doktorun kendisi doğumun gecikebileceğim de söylemeyi ihmal etmedi. ġimdi sakin olup biraz daha bekleyelim."

"Işıkları açık bırakayım mı?" Faye başını salladı, Ward ışıkları söndürüp yavaşça onun yanına yattı. Sanki yatağı sallarsa onun patlayacağından korkuyordu. Faye ona karanlıkta gülümsedi. Ward birdenbire karısının soluklarının sık-laştığını hissetti. Faye uzanıp onun elini tutup sıktı. Neredeyse nefes almak için çırpınıyordu. Ağrı geçtikten sonra kalkıp yatağın içinde oturdu.

"Ward..." Kocası sessizce yatıyordu. Ne yapacağını bilemiyordu. Faye'in çaresizlik içinde çınlayan sesi içine dokundu.

Kadıncağız çok güçsüz ve korkuyla kendisine sesleniyordu. İçgüdüsel bir davranışla onu kollarının arasına aldı.

"Sevgilim, sözümü dinle, doktoru çağıralım." "Ama gecenin bu saatinde onu rahatsız etmeye gerçekten utanıyorum."

"Onun görevi bu." Fakat Faye sabaha kadar beklemelerinde ısrar etti. Sabah saat yedide Ward onun itirazlarına artık kulak asmamaya karar verdi. Doğumun başladığına hiç kuşkusu yoktu. Bu sancılar gerçek sinyallerdi. İnsanların yalancı alarm hakkında verdikleri bilgilere aldırmadı. Sancılar beşer dakika ara ile gelmeye başlamışlardı. Faye de 104

her sancı gelişinde bağırmamak için kendisiyle boğuşuyordu. Ümitsizlik içinde odadan dışarıya çıkan Ward doktora telefon etmeye gitti. Doktor duyduklarından tatmin olmuşa benziyordu. Hiç vakit kaybetmeden Ward'a karısını hastaneye getirmesini söyledi.

"Bu dakikadan sonra belki biraz daha zaman alır, ama Bay Thayer onu hemen hastaneye getirip odasına yerleştir-seniz iyi olur."

Son beş saattir Faye'in neler çektiğini gördükten sonra ümitsizliğe düşen Ward, "Ona ağrı kesici bir şeyler verebilir misiniz?" diye sordu.

"Hele bir karınızı göreyim. Ona göre neler uygulanacağına karar veririm." Doktor hiç taviz vermiyordu.

"Bu ne demek? Tanrı aşkına zavallı kadın acıdan ne yaptığını bilmez durumda... Ona bir şeyler vermelisiniz..." Aslında Ward da bir kadeh içmek için kıvranıyordu. Bu kez şampanyadan daha güçlü bir içkiye ihtiyacı vardı.

"Bay Thayer, karınız için elimizden gelen her şeyi yaparız. Merak etmeyin. ġimdi sakin olun ve onu hiç vakit kaybetmeden hastaneye getirin."

"Elimden gelse onu beş dakika sonra hastaneye getiririm."

Doktor başka bir şey söylemedi. Fakat kendisi en az bir saat sonra hastaneye gitmeye niyetliydi. Daha duş alıp, tıraş

olacaktı. Sabah gazetelerini bile okumamıştı. Ayrıca kadm-doğum hakkında çok deneyim sahibiydi. Faye'in en azından birkaç saat sonra hatta belki de ertesi gün doğum yapacağını sanıyordu. Evet genç baba adayı çok heyecanlıydı, ama kendisinin de heyecanlanmasına gerek yoktu. Hastaneye gittiğinde ona birkaç sakinleştirici söz söyler, hemşireler de onunla yakından ilgilenince adamın telaşı yatıştırdı. Geçen hafta adamın biri zorla doğumhaneye girmeye kalkışmış, ama güvenlik görevlileri onu sürükleyerek dışarıya çıkarmayı başarmışlardı. Eğer fazla rezalet çıkarırsa onu polise şikayetle tehdit etmişlerdi. Doktor, Ward'm bu tip sorunlar çıkarmayacağını biliyordu.

Ayrıca doktor Faye'e doğum yaptıracağına çok memnun-

du. Onun gibi ünlü birisinin doktoru olması kendi şöhretine biraz daha şöhret katacaktı.

Fakat Ward yatak odasına geri döndüğünde az kaldı korkudan ölecekti. Faye beyaz mermer banyoda sular içinde yerde yatmış kıvranıyordu. "Su kesesi patladı." Sesi çatallaş-mış, gözleri korkudan faltaşı gibi açılmıştı.

"Aman Tanrım! Hemen ambulans çağırmalıyız." Faye bu sözlere güldü ve küvetin kenarına oturdu.

"Telaş etme. Ben iyiyim." Ama hiç de iyi görünmüyordu. Korkuyordu. Ward da onun kadar korkuyordu. "Doktor ne dedi?"

"Seni hemen hastaneye götürmemi söyledi."

"Pekala." Kocasının gözlerinin içine baktı. "Ortada bir gerçek var. Bu çektiğim sancıların yanlış alarm olmadıklarına eminim." ġimdi daha rahatlamış görünüyordu. Ward onu kollarının arasına alıp, soyunma odasına götürdü. Dolapların kapaklarını açıp, "Ne giyeceğim?" diye sorunca Ward acıyla inledi.

"Tanrı aşkına Faye, şimdi sırası mı?... Bir şeyler giy... Ama elini çabuk tut. Sabahlık giymeye ne dersin?"

"Saçmalama. Ya gazeteciler hastanenin kapısında bekle-şiyorlarsa?" Ward ona bakıp gülümsedi.

"Bu konuda endişelenme yavrum. Haydi gel." Dolaptan bir elbise çekip karısının sırtına taktı. Büyük bir özenle onu aşağı kata indirdi. Aslında onu kucağına alıp taşımak istedi, ama Faye yürümekte diretti. On dakika sonra,

Duesenberg'e bindi. Koltuğun üstüne yerleştirilen kalın havluların üstüne oturdu. Dizlerine samur kürk battaniyeyi sardılar ve çok konforlu bir şekilde yola çıktı. On dakika sonra da şoför arabayı hastanenin kapısının önünde park edince Ward onu büyük bir özenle arabadan indirdi. Faye'i hemen tekerlekli bir iskemleye koyup, götürdüler. Ward'a da altı saat

boyunca koridorları arşınlamak düştü. Doktoru görmek için boş yere çabaladı. Sonunda saat iki buçukta, ameliyat giysilerini sırtından çıkarmayan, maskesi boynunda sallanan doktor koridorda göründü. Adam ellerini uzatıp, Ward'a doğru ilerledi.

106

"Tebrikler. Nur topu gibi güzel bir oğlunuz oldu." Doktor gülümsedi ama Ward panik içindeydi. Sanki duyduklarına inanamıyordu. Son altı saattir çılgın gibi koridorları arşınlayan kendisi değildi. Doktorun anlattığı doğumhaneye dalan babanın neler hissettiğini şimdi çok daha iyi anlıyordu. Eğer aradan bir yarım saat daha geçmiş olsaydı, herhalde kendisi de buna benzer bir olay çıkartacaktı. "Oğlunuz dört buçuk kilo, tam bir tosuncuk. Karınızın da durumu çok iyi."

"Onu görebilir miyim?" Haberi duyduğu andan beri Ward dizlerinin titrediğini hissediyordu. Bu işin sona erdiğine, bebekle Faye'in durumlarının iyi olduğunu öğrenince çok rahatlamıştı.

"Birkaç saat sonra görürsün. ġimdi uyuyor. Bu küçük yaratıkları dünyaya getirmek pek kolay iş değil, biliyorsun."

Doktor tekrar gülümsedi. Ona Faye'in nasıl zor bir doğum yaptığım, biraz daha zorlansa sezaryene baş vurmak zorunda kalacaklarından söz etmemeyi yeğledi. Bebeğin başı çıkana kadar anestezi yapmak istememişti. Doğumun sonuna kadar bekleyip, sonra uyutmuşlardı. Böylece doktor Faye'e dikiş atabilmişti. ġimdi uyuyordu.

"Teşekkür ederim efendim." Ward hararetle doktorun elini tutup sıktı ve adeta koşarcasına hastaneden fırlayıp gitti.

Faye'e aldığı doğum hediyesi evde duruyordu. Dev bir pırlanta broş bilezik ve küpeleri Tiffany'nin mavi kadife kutusu içinde duruyorlardı. Ward eve gidip hediyeyi alıp, hastaneye dönecekti ama önce bir kadeh içki içmeliydi. Buna şiddetle ihtiyacı vardı. ġoföre arabayı olabildiğince hızlı sürmesini söyledi. Evin kapısından koşarak içeriye girdi. Ne inanılmaz bir gündü. Bir duble viskiyi midesine indirince biraz sakinleşip, rahat bir soluk aldı. Sonunda bir oğlu olduğuna inandı. Öyle mutluydu ki, damların tepesine

çıkıp, herkese oğlu olduğunu avaz avaza bağırıp ilan etmek istiyor, bir an önce karısını görmeye sabırsızlanıyordu. Kadehindeki içkisini bir yudumda içti. Yukarıya çıkıp, hediye kutusunu almadan önce bir kadeh daha doldurdu. Faye'in hediyeyi görünce çok sevineceğini düşündü. Ama her şeyden çok karısıyla övünüyor-107

du... Bir erkek bebek!... Bir oğul!... İlk çocuğu. Ward hastaneye Faye'i görmeye gitmeden önce duş alıp, tıraş olurken günün birinde oğluyla birlikte yapacağı şeyleri düşündü. Birlikte seyahatlere çıkacaklar, ara sıra başlan belaya girecekti. Kendi babası oğluyla hiçbir şey yapmak istememişti. Ama kendisiyle oğlu arasında her şey çok farklı olacaktı. Birlikte tenis, polo oynayacaklar, Güney Pasifik'te balık avlarına, seyahatlere çıkacaklar, baba oğul birlikte çok iyi vakit geçireceklerdi. Saat beşte tekrar hastaneye döndüğünde sevinçten yerinde duramıyordu. Hemşireye Faye'in odasına şampanya getirmesini söyledi. Ama parmaklarının ucuna basarak odaya girdiğinde karısının hâlâ yarı baygın yattığını gördü. Fa-ye gözlerini açınca ilk bakışta karşısında duranın kim olduğunu fark edemedi. Sonra hafifçe gülümsedi. Bal rengi sarı saçları solgun yüzünü bir hale gibi çevreliyordu. Uykulu gözlerle ona bakan yüzü de adeta ruh gibiydi.

"Merhaba... Neyimiz oldu?" Sesi kesildi ve gözleri tekrar kapandı. Karısının yanağına hafif bir öpücük konduran Ward onun kulağına fısıldadı.

"Yani sana daha neyin olduğunu söylemediler mi?" ġaşkına dönmüştü. Hemşire usulca odadan dışarıya çıktı. Faye olumsuzca başını salladı. "Bir oğlumuz oldu! Minicik bir oğlan!" Uykulu uykulu ona gülümsedi ve şampanyayı reddetti. Yatağın içinde oturacak hali yoktu, rengi de yeşilimsiydi. Ward çok endişelendi. Ama hemşireler her şeyin normal olduğunda ısrar ediyorlardı. Uzun süre Faye'in eli avucunun içinde onun yanında oturdu. "Hayatım... çok... çok mu zordu?" Ward kekeleyerek sordu. Faye'in gözlerinin içindeki ifade çok zorlu dakikalar yaşadığını anlatıyordu, ama o kahramanca başını sallayıp "Hayır." dedi. "Onu gördün mü? Kime benziyor?"

"Bilmiyorum... Daha görmedim... İnşallah sana benziyor-dur." Sonra yine onun uykuya dalışını izledi. Ona aldığı hediyeyi göstermişti. Faye de

yeterince hayran kalmış gibi görünmüştü ama kesinlikle kendisinde değildi. Ward onun çok acı çektiğine emindi ama bunu itiraf etmekten de kaçındığı-

108

nı anladı. Ayaklarının ucuna basarak odadan dışarı çıktı ve koridoru geçip tek başına oğlunu görmeye gitti. Bakım odasında hemşire camın arkasından kucağına aldığı bebeği Ward'a gösterdi. Kocaman, tombul bir bebekti. Başının üstünde de bir tutam şahane altın saç vardı. Tıpkı Faye'in saçlarına benziyordu. Ward onu seyrederken bebek sağlıklı bir ağlama tutturdu. Ward hayatında hiç bu dakika kadar gurur duyduğunu anımsamıyordu. Hastaneden çıkıp

Duesenberg'e doğru yürürken gururdan koltuklarının kabardığını hissediyordu. Faye hastane odasında uyuyup çektiği acıları unutmaya çalışırken, Ward tek başına Ciro'nun Yeri'ne akşam yemeğine gitti. Karşılaştığı arkadaşlarına övünerek bir oğlu olduğunu haber verip, herkese purolar dağıttı. İçtiği şampanyalardan sarhoş oldu.

Faye bir haftadan kısa bir süre içinde hastaneden çıktı. Eve geldiğinde kendisini biraz daha toplamıştı. Bebeğe kendisi bakıp emzirmek istedi, ama Ward bunun kolay olmadığı konusunda onu ikna etti. Bir süre daha dinlenip uyumaya ihtiyacı vardı. Bir bakıcı tuttular ve Faye kendisini toparla-ymcaya kadar bebeğin bakımını dadı üstlendi. İki hafta içinde Faye ayağa kalktı. Zamanın çoğunu kucağında bebekle dolaşarak geçiriyordu. Ward ona anneliğin çok

yakıştığını, hiç bu kadar güzel olmadığını söylüyordu.

Lionel adını verdikleri bebeği Noel günü evlendikleri kilisede vaftiz ettirdiler.

Kucağında bebekle eve dönerlerken Ward sevgiyle oğluna bakıp, "Bu bebek bize harika bir Noel hediyesi oldu." dedi.

Faye güldü. Bebek hemen hemen iki aylık olmuştu. "Sevgilim, çok güzel bir çocuk ve tıpkı sana benziyor."

Faye uyuyan bebeğe sevgiyle bakıp, "Kime benzerse benzesin, çok tatlı." Bebek kısa tören süresinde hemen hemen hiç ağlamamıştı. Eve geldiklerinde uyanınca elden ele dolaşmasına da aldırmamıştı. Herkes onu bir kez kucağına alıp sevip okşamak istiyordu. Faye'in eski yaşantısından bütün yapımcılar, ünlü yıldızlar, yönetmenler ve Ward'm sosyetik arkadaşlarının hepsi vaftiz törenine davetliydiler. Göz ka-109

maştırıcı bir isim listesiydi. Hollywood'un bütün ünlüleri Fa-ye'in mesleği bırakmasına takılıyorlardı. "Her şeyi bunun için mi terkettin?... Faye ömrünün sonuna dek hep çocuk mu doğuracaksın?" Faye de bu şakalara yanıt olarak hep çocuk doğuracağını söylüyordu. Karısının yanında duran Ward ise bu yanıtlara keyifle sırıtıyordu. Faye ve oğlu Lionel ile büyük gurur duyuyordu. ġampanya da bütün gün hiç durmadan su gibi aktı. O gece Ward ile Faye Biltmore 'Bowl'a dans etmeye gittiler. Faye kısa sürede eski sıhhatine kavuşmuştu. Tekrar eski ölçülerini kazanmış ve kendisini harikulade iyi hissediyordu. Ward onun hiç bu kadar güzel olmadığını düşünüyordu. Fotoğrafçılar da onun fikrini destekliyorlardı.

Ward karısıyla dalga geçti. "Her şeye yeniden başlamaya hazır mısın?" Faye hazır olduğuna pek emin değildi. Doğum sırasında çektiği acıları daha unutamamıştı ama Lionel için deliriyordu. Birkaç hafta önce olsaydı tekrar doğum yapma fikrini duyunca avaz avaza bağırırdı. Ama şimdi düşününce ikinci bir çocuğa sahip olmanın hiç de fena olmayacağını düşünüyordu. Ward, "Mexico'da ikinci bir balayına ne dersin?" diye sorunca Faye hemen kabul etti. Yeni Yıl'dan hemen sonra yola çıktılar ve Acapulco'da rüya gibi üç hafta geçirdiler. Orada birkaç ahbaplarına da rastladılar ama zamanlarının çoğunu baş başa geçirmeyi yeğlediler. Hatta bir yat kiralayıp, iki gün balık avına bile çıktılar. Harika bir tatildi, seyahatlerinin son haftasında Faye biraz rahatsızlanmasaydı daha da harika olacaktı. Faye rahatsızlığının sebebini önce yediği balığa, sonra sıcağa ve güneş çarpmasına bağladı. Başka bir şey olabileceğini tahmin edemiyordu.

Fakat yolculuktan geri döndükten sonra Ward'ın ısrarlarına dayanamayıp doktora muayeneye gidince, aldığı yanıttan şaşkınlıktan donup kaldı. Tekrar hamileydi.

Ward çılgın gibi sevindi. Faye'in de sevinci kocasından aşağı kalmıyordu. Bu başından beri planlayıp istedikleri şeydi.

Bu kez bütün dostları ikisine de acımasızca takılmaya başladılar. "Thayer zavallı kızı hiç mi rahat bırakmıyor-110

sun?... İkinizin neyi var? Kızın saçını bile taramasına fırsat vermiyorsun herhalde?" Fakat ikisi de öylesine mutluydular ki bu kez doktorun tavsiyelerini kulak ardı edip, hamileliğin son gününe dek Ward her on ayın dokuzunu hamilelikle ge-çirecekse karısından vazgeçmeyeceğini açıkça belirtti. Ve sözünde de durmamazlık etmedi. Doğum belirlenen tarihten beş gün sonra oldu ama bu kez kolaydı. Faye belirtileri hemen anlayıverdi. Sinyaller sıcak bir Eylül günü öğleden sonra başladı. Neredeyse hastaneye yetişemeyeceklerdi. Sancılar çok sıkı ve güçlü gelmeye başlamışlardı.

Hastaneye vardıklarında Faye dişlerini ve yumruklarını sıkmıştı. Bebek iki saat içinde doğuverdi. Ward o gece karısını görmeye hastaneye gittiğinde onu uykulu bulduğunda ilk seferki gibi bozulmadı. Bu kez doğum hediyesi safir küpeler ve otuz kıratlık safir yüzük almıştı. Bir oğulları daha olmuştu. Bebeğe Gre-gory adını verdiler. Bu kez Faye kendisini daha çabuk toparladı. Ama bu kez hiç olmazsa "bir süre" daha dikkatli olacağına yemin etti.

Bebek üç aylık olunca Faye ve Ward 'QUEEN ELIZA-BETH' gemisiyle, uzun bir Avrupa gezisine çıktılar. Bebekleri ve bakıcıyı da yanlarına aldılar. Her gittikleri kentte Londra, Paris, Münih ve Roma'da otellerde büyük kral dairelerine yerleştiler. Mart ayında birkaç günlüğüne Cannes'a bile indiler. Hava güzel ve ılıktı. Sonunda Paris'e ve oradan da tekrar evlerine döndüler. Çok güzel, anılardan silinmeyecek bir geziydi. Faye iki oğluna ve kocasına tapıyordu. Birkaç kez imza için yolunu kesmişlerdi ama bu olaylar gün geçtikçe azalıyordu. Artık insanlar onu çok ender tanır olmuşlardı. Hâlâ eski güzelliğinden bir şeyler yitirmemişti. Hatta eskisinden bile daha güzeldi. Belki biraz değişip anaç-laşmıştı ama yine de göz kamaştırıcıydı. Geceleri Ward ile gezmeye gittiği zaman güzelliği ile insanları büyülüyordu adeta. Fakat sırtına pantolon süveter takıp, altın rengi saçlarına bir eşarp bağlayıp, iki oğluyla sokağa çıktığı zaman da mutluluktan ışıl ışıl yanıyordu. Bundan daha güzel bir hayat düşünemiyordu. Ward iki oğlu ve karısıyla övünüyordu.

Geri döndüklerinde her şeyi yerli yerinde buldular. Fakat bu kez Hollywood dedikodularının çirkin bir yönü vardı.

Ünlü Hollywood Kara Listesi ilan edilmiş ve birçok yetenekli yapımcılar, aktörler, yazarlar ve yönetmenler işsiz kalmışlardı. Herkesin dilinde bir komünist lafıdır dolaşıyordu. Bazı parmaklar onların eski dostlarına dahi yöneliyordu.

Birçok kişi için çok kötü bir dönem başlamıştı. Faye bir bakıma o dünyadan uzaklaştığına seviniyordu. En üzücü olay ise kara listeye alınanların işsiz kalmalarının yanında eski dostlarını da yitirmeleriydi. Hiç kimse artık onlarla birlikte görünmek istemiyorlardı.

Warner Bros, stüdyolarının kapısına herkese nereye ait olduklarını gösteren dev bir tabela asmıştı. "İYİ

VATANDAġLIKLA İYİ FİLMLERİ BİRLEġTİRİRİZ."

Antiamerikan eylemleri araştırma komitesi on yıldır iş başındaydı, ama hiçbir zaman onların çalışmaları ciddiye alınmamıştı. 1947 Ekim'inde on Hollyvrood mensubu komiteye ifade vermeyi reddettikleri için hapse atıldılar. Bütün kent adeta çıldırmıştı. Faye eski dostları arasında dönen olayları duydukça fena oluyordu. 1948 yılında sevdikleri bütün insanlar birer birer Hollywood'u terketmeye zorlanıp, başka kentlerde, muslukçuluk, marangozluk gibi yapabildikleri başka işlerde çalışmaya başladılar. Onların Hollywood günleri artık sona ermişti. Ne zaman Ward ile bu konuyu konuşacak olsa, Faye sonsuz bir üzüntü duyuyordu.

"Bu işlerin içinde olmadığıma çok seviniyorum. Olayların bu kadar kötü olabileceğini aklımın ucundan bile geçirmemiştim."

Ward dikkatle onun yüzüne baktı. İtiraf etmeliydi ki, Faye şimdi sürdüğü hayattan çok mutlu görünüyordu. Ama VVard zaman zaman onun eski günlerini arayıp aramadığını çok merak ediyordu. "O günleri özlemediğine emin misin hayatım?"

"Bir dakika bile özlemedim, sevgilim." Fakat son zamanlarda karısında bir huzursuzluk seziyordu. Sanki yapacak başka bir şeyler aranıyordu. Yerel

hastanede gönüllü olarak

112

çalışmaya başlamıştı. Çocuklarına da eskisinden daha çok vakit ayırıyordu. Lionel iki yaşına gelmişti. Gregory de on aylıktı. Yüzünde mutlu bir gülümseme ve dans eden buklele-riyle çok tatlı bir çocuktu. Ama Faye, Greg'in bir yaşına bastığı gün Ward'a hamile olduğunu söylerken herkesten daha mutluydu.

Bu kez hamilelik çok zor geçti. İlk hamileliğinden daha fazla yoruluyordu. Kendisini hiç iyi hissetmiyordu. Canı sokağa çıkmak istemiyordu. Ward bu kez onun karnının daha büyük olduğunu farketti. Fakat vücudunun geri kalan kısımları eskisinden daha zayıftı. Yılbaşından sonra doktor onu dikkatle muayene ettikten sonra, Faye ayağa kalkınca ona gülümsedi.

"Sanırım bu kez Paskalya tavşanı sana büyük bir sürprizle geliyor Faye."

"Nedir o?" Zorlukla hareket ediyordu ve doğuma daha üç ay vardı.

"Zayıf bir ihtimal ama galiba bu kez ikizlerin olacak." Faye, şaşkınlıkla doktorun yüzüne bakakaldı. Bu ihtimal hiç aklına gelmemişti. Sadece bu kez hamileliğini daha yorgun geçirdiğini düşünmüştü. Fakat şimdi doktorun söyledikleri akla yakındı. Karnı ilk iki gebeliğinden daha büyüktü.

"Emin misiniz?"

"Hayır, ama bir süre sonra röntgen çekebiliriz. Tabii doğumda da kesinlikle emin oluruz." Ve doktorun dedikleri doğru çıktı. Dokuz dakika arayla iki güzel kız çocuğu doğurdu. Ward öylesine kendisinden geçti ki iki bebeği yan yana görünce adeta çılgına döndü. Bu kez doğum hediyesi yakutlu pırlantalı bir çift bilezik ve iki yakut yüzüktü. Yakutlu pır-lantalı küpeler. Hepsinden ikişer tane almıştı. Kucaklarında iki bebekle eve döndüklerinde Lionel ve Greg bile şaşırdılar.

Ward sevgiyle pembe kundakları iki çocuğunun kucağına koyarken, "İkinize de birer bebek." dedi. İkizler doğdukları andan itibaren büyük sükse yaptılar. Birbirlerine tıpatıp benzemiyorlardı ama yine de ikiz

oldukları belliydi. Büyüğüne Vanessa adını verdiler. Faye'e çok benziyordu. Aynı yeşil

113

gözler, aynı sarı saçlar ve aynı ince hatlarla annesinin bir kopyasıydı adeta. Sessiz sedasız, uslu bir bebekti. Karnı acıktığında avaz avaza ağlayan ve her şeye ilk önce gülen de küçük olanıydı. Valerie küçük ve kusursuz bir yüze ve aynı yeşil gözlere sahipti ama doğuştan alev gibi yanan kızıl saçları ve ona uygun bir karakteri vardı.

"Aman Tanrım, bu saçlarını kimden almış?" Ward kızın saçları uzamaya başlayınca çok şaşırdı. Ama kız büyüdükçe diğer hatları gibi saçları da güzelleşti. Valerie baş döndürücü güzel bir çocuktu. İnsanlar sık sık dönüp ona bakıyorlardı.

Zaman zaman Faye Valerie'nin kardeşini gölgede bıraktığını düşünüp, endişeleniyordu. Vanessa sessiz sedasız, uslu bir çocuktu. Taparcasına sevdiği kız kardeşinin gölgesinde yaşamaktan mutluydu. Çok güzel bir kızdı. Ayrıca çok ince ruhluydu. Resimli kitaplara bakmaktan hoşlanıyor veya Valerie'nin erkek kardeşleriyle dalaşmasını seyrediyordu. Lionel yaramaz kıza karşı çok sabırlıydı ama Greg onun kızıl saçlarına asılmaktan büyük zevk alıyordu. Valerie de küçük yaşta kendisini korumayı öğrenmişti. Ama genelde tüm kardeşler birbirleriyle çok iyi geçiniyorlardı. Dostlarının dediğine göre bu çocuklar şimdiye kadar herkesin gördüğü en sevimli çocuklardı. İki kız malikanenin bahçesinde babalarının yıllarca önce aldığı midillilerin sırtında dolaşıyorlardı, iki oğlan da büyük bir coşkuyla koşuşturuyorlar, ağaçlara tırmanıyorlar, güzelim ipek süvetlerini çamurlara bulayıp mahvediyorlardı.

Hepsi atlıkarıncaya bayılıyordu. Midilli ile dolaşmaya, babalarının getirdiği oyuncaklarla oynamaya doyamıyorlar-dı.

Babaları da onlarla oyun oynamaya bayılıyordu. Otuz iki yaşında bir çocuktan farkı yoktu. Faye de ailesiyle övünüyordu. Karı koca, dört çocuğun yeterli olduğuna karar vermişlerdi. Faye artık çocuk doğurmak istemiyordu.

Ward da on tane istiyorum diye şaka yapmaya devam ettiği halde, dört çocukta kalmayı düşünüyordu. Faye'in eli hiç boş kalmıyordu ve çocuklarıyla uğraşmaktan büyük zevk alıyordu. Birlik-114

te muhteşem tatillere çıkıyorlardı. Ward bir yıl önce Palm Springs'de bir ev satın almıştı. Kış aylarının bir kısmını orada geçiriyorlardı. Faye onunla New York'a gidip eski dostlarla buluşmaya bayılıyordu. Bütün yönleriyle çok iyi bir yaşamları vardı. Faye'in yoksullukla, Ward'ın da yalnızlıkla geçen yaşantılarından çok uzak, güzel bir yaşamdı.

Ward zamanla tüm hayat hikâyesini karısına anlatmıştı. Çocukluğunda "zavallı zengin çocuk" olarak yaşamıştı. Maddi her olanağa sahipti ama anne ve babası hiç ilgilenmemişlerdi. Babası sürekli işinin başından ayrılamamış, annesi ise çeşitli komitelerde gönüllü olarak çalışmaktan kendisini kurtaramamıştı. Babası işlerinden, annesi de komite çalışmalarından vakit bulabildikleri zaman uzun seyahatlere çıkmışlar, ama Ward'ı dadıların eline bırakıp yanlarında götürmemişlerdi. Sonuçta Ward kendi çocuklarına böyle davran-mayacağına dair yemin etmişti. Faye ile birlikte çocukları gittikleri her yere beraberlerinde götürüyorlardı. Hafta sonlarında Palm Springs'e hatta Mexico'ya tatile bile birlikte gidiyorlardı. Çocuklarıyla birlikte olmaktan mutluluk duyuyorlar, çocuklar da anne ve babalarının gösterdikleri sevgi ve ilgiyle büyüyorlardı. Hepsinin kendisine özgü bir yanı vardı. Lionel sessiz sedasız, biraz içine kapanıktı. Her şeyi çok kolay kavrıyordu. Ve Faye'e çok daha yakındı. Çocuğun ciddiyeti zaman zaman Ward'ın cesaretini kırıyordu.

Greg gibi gözü pek ve atak değildi. Greg ise babasıyla birlikte saatlerce bahçede top oynayıp, bağırıp çağırmaktan hoşlanıyordu. Ward, Greg'i kendi çocukluğuna benzetiyordu. Neşeli, atletik ve vurdumduymazdı... Veya kendisine biraz daha ilgi gösterilsin diye numara yapıyordu. Valerie gün geçtikçe daha güzelleşiyordu. Dört çocuğun arasında en fazla alaka isteyen Valerie idi. Güzelliğinin farkındaydı. İstekleriyle diğerlerinin gözlerini öylesine korkutuyordu ki, bu yüzden Vanessa hiçbir şey istemiyordu. Valerie kız kardeşinin en sevdiği bebeklerini, giysilerini alıyor, fakat Vanessa sanki bunların farkında değilmiş gibi davranıyordu. İkizine her istediğini

vermekten mutlu oluyordu. Onun değer verdiği çok daha başka şeyler vardı. Annesinin tatlı bir bakışı, Ward'ın sevgi dolu sıcak bir sözcüğü, hayvanat bahçesine gitmek, Lionel'in elinden tutup dolaşmak, resimli kitaplarına bakıp gizli hayaller kurmak, ya da bir ağacın altına yatıp gökyüzüne bakmak gibi şeyler ona büyük mutluluk veriyordu. Ailenin hayalperestiydi o. Çimenlerin üstüne saatlerce yatıp gökyüzüne bakarak düşüncelere dalar, zaman zaman da kendi kendisine ince bir şarkı tuttururdu. Faye de kızına bakıp gülümserdi.

Hayranlıkla güzel kızını seyreden VVard'a eğilip usulca, "Onun yaşındayken ben de öyleydim." dedi.

"Nasıl hayaller kurardın, sevgilim?" Karısının boynuna bir öpücük kondurup elini avuçlarının içine aldı. Bakışları sabah güneşi kadar sıcaktı. "Film yıldızı olmayı mı düşlerdin?"

"Bazen. Ama o zamanlar yaşım iyice ilerlemişti. Küçük Vanessa daha filmlerin ne olduğunu bile bilmiyor."

Mutlu mutlu karısına gülümsedi. "Peki, şimdi ne hayaller kuruyorsun?" Ward onunla çok mutluydu. Yaşantı sındaki yalnızlığa son vermişti. Faye çok eğlenceli ve neşeli bir kadındı. Ward için de önemli olan buydu. Ailesi doğru dürüst eğlenmeye fırsat bulamamıştı. Babasının bütün yaptığı çalışmaktı. Ve Ward'ın görebildiği kadar da annesi de hayatındaki boşluğu bitip tükenmez yardım derneklerindeki çalışmalarıyla doldurmaya çalışmıştı. Anne ve babası gibi asla yaşa-mamaya kendi kendisine söz vermişti. O hayattan zevk almak istiyordu. Anası da babası da hayatta bir gün hoşça vakit geçirmeden genç yaşta hayata gözlerini yumuvermişler-di. Faye ile Ward'ın başına böyle bir şey

gelmeyecekti. Birlikte harika vakit geçiriyorlardı. Tekrar dönüp karısına baktı. Öyle güzel ve sakindi ki sorduğu soruya yanıt düşünürken sanki bir yağlı boya tabloya benziyordu.

"Se*ni ve... çocuklarımı düşünüyorum sevgilim. Bu dünyada istediğim her şeye kavuştum... Hatta daha fazlasına bile."

"İyi. Ben de hep böyle olmasını istiyorum." Ward bu sözleri çok içten söylüyordu. Çocuklar büyüyor, zaman geçiyordu.

116

Ward hâlâ çok şampanya içmeye devam ediyordu, ama kimseye zararı dokunmuyordu. Neşeli bir çocuk gibi

davranıyordu. Faye de kocasını çok seviyordu. Faye onun çocuk gibi hayaller kurmasını, neşesini ve kimseye zarar vermeden biraz da fazla içki içmesini seviyor, bunda bir kötülük görmüyordu.

Avukatlar onu eskisinden fazla görmeye geliyorlardı. Ward ile uzun uzun ailesinden kalan servet hakkında

konuşuyorlardı. Fakat Faye kendisini hep bu olayların dışında tutuyordu. Ne de olsa onun parasıydı, bu Ward'm sorunuydu. Kendisinin Lionel, Greg, Vanessa ve Vale ile yeterince uğraşması gerekiyordu. Fakat ikizler doğduktan iki yıl sonra Faye kocasının daha çok içki içmeye başladığım, şampanyadan çok da viskiyi yeğlediğini farkedince biraz endişelenmeye başladı.

"Bir derdin mi var, sevgilim?"

"Tabii ki yok." Gülümsüyor ve hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu, ama gözlerinde ürkmüş bir ifade vardı. Faye de bunun nedenini merak ediyordu. Ward ise hiçbir şey olmadığında ısrar ediyordu. Fakat avukatlar eve daha sık gelip, telefon etmeye başlamışlardı. Faye onların çalışma odasına kapanıp neler konuştuklarını merak ediyordu. Sonra birdenbire her şey yine önemini yitirdi. Bir gece geç saatlerde daha önce verilen kararlar unutuldu. 1951 yılının Nisan ayında Oskar Ödülleri töreninden eve döndükten sonra dikkatli olmayı bir kenara fırlatıp, kendilerini şehvetin kucağına atıverdiler. Mayıs ayının sonlarına doğru Faye'in hiç şüphesi kalmamıştı.

"Yine mi?" Ward çok şaşırmış görünüyordu, ama mutsuz değildi. Fakat bu kez baba olacağı fikrinin heyecanı daha az sürdü. Aklını kurcalayan daha başka konular vardı, ama bunları Faye'e bir türlü cesaret edip açıklayamıyordu.

"Bana kızdın mı?" Faye endişeliydi, ama Ward kocaman bir gülümsemeyle onu kollarının arasına aldı.

"Tabii eğer çocuk benden değilse kızarım. Deli kız. Tabii ki sana kızmadım. Sana nasıl kızabilirim ki?"

"Beş çocuk çok fazla sanırım..." Faye hafifçe endişeliydi.

ğimdiki olduğu haliyle ailesi kusursuz bir bütündü. "Ya tekrar ikiz doğurursam..."

"O zaman altı çocuğumuz olur! Bana göre hava hoş. Belki günün birinde idealimizde yaşattığımız on çocuğa sahip olunca amacımıza ulaşırız." Ward tam bu sözleri bitirdiğinde dört çocuk heyecanla bağrışa çığrışa odaya dalıp, birbirlerinin üstüne atılıp, saçlarını çekmeye başladılar. Faye onlara bakıp, Ward'a seslendi.

"Aman Tanrı korusun!" Ward karısına gülümsedi. Ocak ayma dek her şey yolunda gitti. Ve Ocak ayında Anne Ward Thayer dünyaya geldi. Bu, Faye'in doğurduğu en minicik çocuktu. Öylesine ufak ve cılızdı ki, Faye onu kucağına almayı reddetti ama kızının doğumuna çok sevindi. Bu kez Faye'e doğum hediyesi kocaman bir zümrüt gerdanlık aldı.

Fakat eskisine nazaran daha az heyecanlıydı. Faye, kendi kendisine artık beşinci çocuk için kocasının bando mızıka ile sevincini belli etmesini bekleyemeyeceğini biliyordu. Fakat ne de olsa Ward'ın fazla sevinmemesi onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Fakat birkaç gün sonra Ward'ın neşesizliğinin gerçek sebebi ortaya çıktı. Bu kez avukatlar Warü"a anlatamadıkları dertlerini Faye'e anlattılar... Avukatlar olup bitenden artık Faye'in haberi olması gerektiğine inanmışlardı... Savaş sona ereli yedi yıl oluyordu. Ward tersaneleri son dört yıldır bir kuruş dahi kâr etmemişti. ġirketin gelirleri belirli kâr çizgisinin çok altına düşmüştü. Ward avukatların bütün yalvarıp yakarmalarını kulak ardı etmişti. Bir gün olsun işin başına galip neler olup bittiğine ilgi göstermediği gibi, gün geçtikçe harcamalarını kısacağı yerde aksine artırmıştı.

Avukatlar en kısa zamanda onun iş başına dönüp, babasının bıraktığı yerden devam etmesini istiyorlardı. Fakat Ward buna kesinlikle karşı çıkıyordu. Avukatların tüm yalvarıp yakarmalarını dinlemeyip, yalnızca tersanenin kepenkleri indirmesine seyirci kalmamış, aynca babasının servetini de son kuruşuna kadar tüketmişti. Ward babası gibi gece gündüz çalışıp hayatını mahvedemeyeceğini savunuyordu. Ailesinden bir an ol-118

sun ayrılmak istemiyordu. Ama artık geriye hiçbir şey kalmamıştı. Son iki yıldır iflas etmişti. Faye şaşkınlıktan donakalmış sessizce onları dinlerken, "VVard'ın son zamanlarda daha düşünceli olduğunu, çok fazla içki içtiğini ve kendisine tek kelime bile söylemediğini düşünüyordu. Son iki yıldır kendisine tek kelime söylemeden parasızlık çekmişti. Geriye beş kuruş kalmamıştı, ama müsrif hayatlarını sürdürebilmek için anıtsal borçlar oluşmuştu. Faye Price Thayer soluk yüzü, kaşlarının arasında oluşan çizgi ve şoktan kasılan yüzüyle avukatların söylediklerini dinledi.

Gerçekten şoka girmişti. Adamlar çekip gittikten sonra, uyur gezer gibi sallana sallana odadan çıktı. Akşam üstü geç saatlerde Ward eve geldiğinde karısını kütüphanede oturmuş, sessizce kendisini bekler buldu.

"Merhaba bebeğim. Neden aşağıya indin? Yatıp dinlenmen gerek." Dinlenmen gerek... Dinlenmen gerek. Beş kuruş

paraları yokken nasıl dinlenebilirdi? Dinleneceği yerde çıkıp iş aramalıydı. İş aramak zorunda kaldığı bir sırada nasıl dinlenebilirdi? Karşılarında heyula gibi dikilen borçlardan başka geriye bir şey kalmamıştı. Gözlerini kaldırıp kocasının yüzüne baktığı zaman Ward korkunç bir şey olduğunu anladı. "Faye?... Sevgilim, neyin var?" Gözlerinin içinde yaşlar titreşiyordu. Söze nereden başlayacağını bilemiyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağıya doğru yuvarlanmaya

başlayınca Faye hıçkırıklara boğuldu. Ward nasıl böyle bir oyun oynayabilmişti? Ne düşünüyordu? Faye onun

kendisine aldığı mücevherleri, kürkleri, arabaları, Palm Spring'deki evi, polo atlarını... Daha bir sürü şey... Düşününce korkudan deliye döndü... Tanrı bilir kimlere borçları vardı. "Sevgilim neyin var?" Ward yere diz çökmüş yüzüne bakıyordu. Fakat Faye uzun süre hıçkırarak ağladıktan

sonra biraz soluk aldı, sevgiyle kocasının yüzüne dokundu. Bu adamdan nasıl nefret edebilirdi? ġimdiye dek gerçekle asla yüzleşmek istememişti, ama Faye onun olgun bir adam gibi davranan küçük bir çocuk olduğunu yeni fark ediyordu. Otuz beş yaşında idi ama altı yaşındaki oğlunun olgunluğu onda yoktu. Lionel da-119

ha bu yaşta babasından daha olgun ve yapıcıydı... Fakat Ward... Faye'in gözlerinin içinde sona eren bir yaşamın acısı okunuyordu. Sakin olmaya çabalayarak akşamüstü avukatlardan öğrendiklerni ona anlatmaya çalışıyordu.

"Ward, bugün akşamüstü Bili Gentry ve Lawson Burford buraya geldiler." Sesinde kinaye yoktu. Yalnızca üzüntü vardı. Ward ve bütün ailesi adına çok üzülüyordu. Ward bir an rahatsız olmuşçasına baktı. Arkasını dönüp bara doğru yürüdü, kendisine sert bir içki doldurdu. Bu ana kadar çok eğ-lenmişti. Dönüp omzunun üstünden karısına bakıp, onun gözlerini araştırdı.

"Faye, o adamların seni üzmelerine fırsat verme. İkisinin de karın ağrısı herifler olduğunu biliyorum. Ne istiyorlarmış?"

"Sanırım, senin aklını başına getirmemi istiyorlar."

"Bu ne demek oluyor?" Koltuğa otururken asabiyetle Faye'in yüzüne baktı. "Sana neler anlattılar?"

"Ward, bana her şeyi anlattılar." Tıpkı birkaç saat önce Faye'inki gibi onun da yüzü bir anda bembeyaz kesildi. "Bana beş kuruşun kalmadığını söylediler. Tersanenin kepenk-lerini indirmek zorundaymışız. Borçlarımızı ödemek için bu evin satılması gerekiyormuş... Ward, her şeyin değişmesi gerekiyor. Artık aklımızı başımıza toplayıp, bir peri masalında yaşamadığımızı ve başkaları gibi bizim de bazı şeyleri yapmaya mecbur olduğumuzu anlamak zorundayız."

Başkalarıyla kendileri arasında tek fark, Ward'm hayatında bir gün çalışmamış olması ve ayrıca geçindirmekle yükümlü bulunduğu beş çocuğu vardı. Faye, 'Keşke daha önce bilseydim, son çocuğu hiç doğurmazdım,' diye düşündü. Ve son çocuğu ne kadar tatlı olursa olsun böyle düşündüğü için kendisini suç-lamadı. Artık hayatları pamuk ipliğine bağlıydı ve Faye

içinden Ward'ın bu durum karşısında parmağını dahi kıpırdatamayacağını biliyordu. Ward karısının ve beş

çocuğunun yükünü sırtına vurup, çekip çeviremezdi. Ama Faye güçlüydü, bu işin altından bileğinin gücüyle kalkardı.

Eğer Ward küreklere asılıp tekneyi karaya yanaştıramayacaksa, dümene

Faye kendisi geçmeliydi. "Ward... Bu konuyu derinlemesine konuşmalıyız..."

Ward ayağa fırlayıp odada dolanmaya başladı. "Başka zaman Faye, şimdi çok yorgunum." Faye ne kadar halsiz olduğuna aldırmayarak öfkeyle ayağa fırladı. ġimdi kendi sıhhatini düşünecek halde değildi. Artık böyle şeyler kendisi için ulaşılmaz bir lükstü. Artık altından kalkamayacakları büyük lükslerden birisiydi.

"Allah kahretsin! Beni dinle! Bana karşı daha bu oyunu ne kadar sürdürmek niyetin desin? Ödenmemiş borçlar yüzünden hapse atılana dek mi sürdüreceksin? Bizi bu evden sokağa atacakları güne kadar mı? Lawson ve Bill'in söylediğine göre tek kuruşumuz dahi kalmamış. Veya birkaç kuruşumuz kalmış." Avukatlar Faye'e karşı acımasızca davranmışlar ve gerçekleri teker teker anlatmışlardı. Borçlarını ödemek için ellerindeki varlarını yoklarını satmak zorundaydılar. Peki sonra ne olacaktı? İşte hiç durmadan kendi kendisine bu soruyu yineleyip duruyordu.

Ward ayağa kalkıp onun yüzüne baktı. "Peki benim ne yapmamı öneriyorsun Faye? Arabalarımı satmaya mı

başlamalıyım? Çocuklarımı işe mi koşayım?" Dehşete düşmüştü. Bütün dünyası başına yıkılmıştı ve bu yaşantıdan başka bir yaşantıya göre yetiştirilmemişti.

"Ne kadar korkunç olursa olsun gerçekle yüz yüze gelmeliyiz." Yeşil gözlerinden alevler saçarak, kocasına doğru yürüdü ama ona kızgın değildi. Bütün gün oturup düşünmüş ve onun nasıl birisi olduğunu tahlil etmişti.

Fakat artık kendisine ve ona karşı daha fazla oyun oynamasına izin veremezdi. Yapılması gereken değişikliklerle yüzleşmeliydi.

"Ward, bir şeyler yapmamız gerek."

"Ne gibi?" Sönen bir balon gibi koltuğa yığıldı. Ward da bir şeyler yapmaları gerektiğini biliyordu. Daha önce tek başına bunları düşünmüştü, ama başına gelen korkunç felaketi nasıl çözümleyeceğini bilmiyordu. Belki ilk günden beri sıkıntılarını Faye'den gizlemekle hata yapmıştı. Ama sevgili karısına bu korkunç olayları nasıl anlatabilirdi? Kendinde o

121

cesareti asla bulamamıştı. Gerçekleri açıklamak yerine her seferinde Faye'e yeni bir mücevher almıştı. Asıl saçma olanı ise, Ward'm karısının böyle şeylere hiç değer vermediğini bil-mesiydi. O çocuklarını ve kocasını seviyordu. Kocasını seviyordu değil mi? Gerçekleri ona söylediği an onun kendisinden uzaklaşıp kaçmasından korkmuştu. Ya kendisini terk edip giderse? Bu düşünceye dayanamıyordu. İşte şimdi onun yüzüne bakmaya cesaret edebiliyordu. Evet gözlerinin içinde umut görüyordu. Kendisini bırakıp kaçmayacaktı. Birdenbire gözlerine yaşlar doldu. Koşup başını onun kucağına gömdü. Yaptıklarını düşünüp hıçkıra hıçkıra ağladı. Faye onun saçlarını okşayarak, saatlerce tatlı sözler mırıldanarak, konuştu. Ağlaması sona erdiğinde Faye hâlâ yanındaydı. Gitmeyecekti. Hiç olmazsa şimdilik kendisini terk etmeyecekti. Ama onun da gerçeklerden kaçmasına izin vermeyecekti.

"Ward, evi satmalıyız."

"Fakat nereye gidebiliriz?" Korkmuş bir çocuk gibiydi. Faye ona gülümsedi.

"Başka bir ev buluruz. Hizmetçilere de yol veririz. Pahalı eşyaların çoğunu satarız. Kıymetli kitapları, benim kürklerimi, mücevherlerimi." Bunu söylemek çok acı geliyordu. Çünkü Ward'ın aldığı her mücevherin ayrı bir değeri vardı. Her biri hayatlarmdaki önemli olayların birer simgesiydiler. Bu konuda çok duygusal davrandığını fark ediyordu ama mücevherlerin çok

para edeceklerine emindi. ġimdi ellerinde tutunacak başka dalları da kalmamıştı. "Borçların ne kadar olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum." Yüzünü Faye'in kucağına gömmüş, öyle konuşuyordu. Faye onun yüzünü avuçlarının içine alıp, kendisiyle göz göze gelmesine zorladı.

"Borçlarımızın miktarını öğrenmeliyiz. Bunu birlikte yapacağız. Bu işte ikimiz birlikteyiz, sevgilim. ġimdi her çareye başvurup paçamızı kurtarmalıyız."

"Başımızı bu dertten kurtaracağımıza gerçekten inanıyor musun?" Bu durumu Faye ile birlikte göğüslemeye çalışmak korkunçtu.

"Evet, eminim." Yüksek sesle bu sözleri söylediği halde hiçbir şeyden emin değildi.

Ward onun sesinin tonundaki kararlılıktan rahatlayıp bir an içi ferahladı. Birkaç kasa şampanya içtikten sonra zaman zaman intihar etmeyi düşünmüştü, ama buna bile cesaret edemeyecek kadar zayıf olduğunu biliyordu. ġimdi yüzleşmek zorunda olduklarıyla karşılaşmaya hiç de hazırlıklı değildi. Faye'siz bunu asla beceremezdi. Aslında Faye ile birlikte bile pek kolay değildi. Ertesi gün Faye onu birlikte avukatlara gitmeye zorladı. Doktor bir süre daha evden dışarıya çıkmasını yasaklamıştı, ama o kuralları baştan sona çiğnedi. Beşinci çocuğunun doğumunda ilk çocuğu kadar

heyecanlan-mamıştı. Ve Ward'ı başlarına gelen felaketlerle tek başına bırakmaya hiç niyeti yoktu. Bütün yol boyunca el ele yürümüşlerdi, ama şimdi biraz acımasız davranması gerekiyordu. Gerçeklerle ikisinin de birlikte yüzleşmeleri gerekiyordu ve yüzleştiler de. Avukatların hesaplarına göre tam üç buçuk milyon dolar borçlan vardı. Bu sözleri duyduğu zaman neredeyse düşüp bayılacaktı. Ward'ın yüzü de kireç gibi bembeyaz kesilmişti. Avukatlar bütün

mallarını satmalarını öneriyorlardı. Eğer biraz şansları varsa mallar satıldıktan sonra ellerine üç beş kuruş para kalacaktı. Ellerindeki parayı da

çarçur etmeden bir işe yatırmaları gerekiyordu. Artık hiçbir şekilde eski yaşantılarını sürdürme olanağı yoktu. Aslında Bili Gentry, Ward'ı işaret ederek içlerinden birisinin bir iş yapması gerektiğini söyledi. Faye'in eski mesleğine dönmek isteyip istemediğini merak ediyorlardı. Ama son filminden bu yana aradan yedi yıl gibi uzun bir zaman geçmişti. Hiç kimse onu tanımıyordu. Yolda imza istemek için önünü bile kesmiyorlardı.

Gazeteler onun hakkında manşet atmaya bile son vermişlerdi. Faye Price, film dünyası için artık eski bir öyküydü. Otuz iki yaşındaydı. Yine de her an geri dönebilirdi ama eskisi gibi kolayca iş bulamayacağı da bir gerçekti. Zaten Faye'in aklından geçenler de film yıldızlığı değildi. Başka bir düşüncesi vardı. Ama düşünmek çok kolaydı.

"Tersane ne olacak?" Ward'm sormaya çekindiği sorulan onun akıllıca ve açıkça sormasını beğendiler. Her nedense Ward bu soruları sormaya utanıyordu. Faye avukatları sıkıştırdıkça o ümitsizlik içinde bir kadeh içki istiyordu.

Avukatlar da işin ucunu bırakacak gibi değillerdi.

"İflas ettiğinizi açıklamanız gerekiyor."

"Ya ev? Evin satışından elimize kaç para geçer?"

"Yarım milyon. Tabii eve gönlünü kaptıran birisini bulursanız. Doğrusunu söylemek gerekirse, yarım milyondan da az."

"Pekala, bu bir başlangıç... Sonra Palm Springs'deki ev var..." Çantasını açıp hazırladığı listeyi çıkardı. Bir gece önce Ward uykuya daldıktan sonra yataktan kalkıp sahip oldukları her şeyin listesini çıkartmıştı. Köpeklerine kadar hiçbir şeyi atlamadan uzun bir liste yapmıştı. Eğer şans yüzlerine gülerse, sahip oldukları malların hepsinin satışından aşağı yukarı beş milyon dolar toplayabilirlerdi. Ya da en az dört milyon diye düşündü.

"Peki, sonra ne olacak?" Ward ilk kez acı acı onun yüzüne baktı. "Çocukların sırtına çuval geçirip sokaklarda dilendirecek miyiz? Faye, bir

yerde yaşamamız lazım. Uşaklara, arabalara, elbiselere ihtiyacımız var."

Faye, başını salladı. "Arabalar değil. Araba. Eğer ona da gücümüz yetmezse otobüse bineriz." Kocasının yüzündeki ifade Faye'i ürküttü. Onun bu değişikliğe başarı ile ayak uydurabileceğinden şüpheliydi. Fakat başka seçim şansları yoktu. Ward'ın ayak uydurması gerekiyordu. Onun başarması için Faye elinden gelen gayreti gösterecekti.

Vazgeçmeyeceği tek şey kocasıydı.

İki saatin sonunda avukatlar ayağa kalkıp, onların ellerini sıktılar, ama Ward'ın yüzünden düşen bin parça oluyordu.

Son iki saat içinde sanki on yaş birden ihtiyarlamıştı. Due-senberg'le eve dönerlerken zorla bir iki kelime konuştu.

Belki de bu arabaya son binişleri olduğunu düşünüp, gözleri yaşlarla dolmuştu.

Evin kapısından içeriye girerlerken bebek bakıcısıyla karşılaştılar. Küçük Anne'in ateşi vardı. Bakıcı, bebeğin Val'den 124

soğuk algınlığı kaptığına emindi. Dalgın bakışla Faye telefona gidip doktoru çağırdı, ama bebeği kucağına alıp ona bakmadı. Daha sonra bakıcı bebeği kucağına almasını teklif edince yine dalgın bakışlarla onu yanından uzaklaştırdı ve hiç adeti olmayan kaba bir tonla konuştu. "ğimdi ona bakacak hiç vaktim yok." Aklında başka şeyler vardı. Bu başka şeyler ise şimdiki sürdükleri yaşantıyı nasıl terkedeceklerine çare bulmaktı. Geleceğin kendileri için neler sakladığını düşününce, aklını yitirecek gibi oluyordu. Düşünmekten yorgun düşmüştü. Ama bir şeyler yapmak zorundaydı. Ailede bu işin altından kalkacak tek kişi kendisiydi. Ward bütün bunların hepsiyle başa çıkamazdı. Ertesi sabah Faye'in dizginleri ele alıp, her şeyle ilgilendiğini görünce Ward ona müteşekkir kaldı. Faye bütün emlak komisyoncularına telefon edip evi gelip görmeleri için randevular verdi. Sonra avukatları aradı. Birkaç antikacı ile randevulaştı. Hangi eşyaları elde tutup, hangilerini satışa çıkaracaklarını gösteren uzun bir liste yaptı. Ward onu çalışma masasının başında, kaşları hafifçe çatık, hiçbir şeyden

etkilenmemiş gibi çalıştığını görünce şaşırıp kaldı. Ağzı bir karış açık başını sallayıp durdu.

Başını kaldırıp çatık kaşlarla kocasının yüzüne baktı, ama ona kızgın değildi. "Bugün ne yapıyorsun?"

"Kulübe gidip öğle yemeği yiyeceğim." Bu da başka bir konuydu. Onun bütün kulüp üyeliklerinin sona ermesi gerekiyordu, ama Faye o anda düşüncelerini ona açıklamadı. Sadece başını sallamakla yetindi. Zaten bir dakika sonra Ward odadan çıkmıştı bile. Saat altıya kadar da eve dönmedi. Eve geldiğinde neşesi yerindeydi. Bütün akşam üstü arkadaşlarıyla kulüpte tavla oynamış ve dokuz yüz dolar kazanmıştı. Ama ya kaybetseydi? Faye bu sözleri içinden kendi kendisine söyledi. Sonra sessizce yukarı kata çıktı. Onun ikizlerle oynamasını seyretmek istemiyordu. Hafif çakır keyif de olduğunu biliyordu. Zaten yapılacak tonla iş vardı. Yarın evdeki hizmetkârların bazılarının işlerine son verecekti... Arabalar satışa çıkartılacaktı... Her şey satılıp savıldıktan sonra geriye Palm Springs'deki evi elden çıkartmak kalıyordu... O evin

satılacağını düşününce gözleri yaşlarla doldu, bütün güzel şeyleri yitirdikleri için ağlamıyordu. Fakat omuzlarına yüklenen ağır yükü taşıyamamaktan korkuyordu. Fakat taşımak zorundaydı, bundan kaçamazdı. Sanki bir karabasan görüyordu veya çok garip bir düş. Yirmi dört saatten az bir süre içinde hayatları baştan sona değişivermişti. Bunu düşünmek bile istemiyordu. Zaten düşünürse avaz avaza bağıracaktı. Çok garipti, daha birkaç gün önce aklında başka düşünceler vardı... Yeni doğan bebek... Ward'ın muhteşem hediyesi. Palm Springs'de geçirmek istedikleri birkaç hafta, şimdi hepsi sona ermişlerdi... Ebediyen... Hepsi sona ermişti. İnanılacak gibi değildi. Merdivenleri ağırlaşmış yüreğiyle tırmanırken, bebek bakıcısı tekrar karşısına çıktı. Kadın aynı işi bugün defalarca lekmhiiLiştı, ama Faye'in yeni bebe-v'nnc; ayıracak bir tek boş dakikası bile yoktu. Yapılacak sü-rviyVs; Vş vaxd\. YS<eyaz. ütüfornvab kaduv TaetdivferAfeTm Yıaşuv-da durmuş, elinde biberonla Faye'e bakıyordu. İkizlerin pembe işlemeli battaniyesine sardığı bebeği de göğsüne bastırmıştı.

"Bebeğin mamasını şimdi vermek ister misiniz Bayan Thayer?" İngiliz dadının kötü kötü kendisine baktığını düşündü.

Veya Faye onun öyle baktığını zannetti. Bütün gün kendisini suçlu hissetmesi için kadın elinden geleni yapmıştı.

"ġimdi yapamam, Bayan McQueen. Özür dilerim..." Arkasını dönüp uzaklaşırken, sanki kalbine bir bıçak saplanmış

gibi utanç duydu. "Çok yorgunum..." Fakat sadece yorgun değildi. Ward yukarı gelmeden önce mücevherlerini elden geçirmek istiyordu. Ertesi gün kuyumcu Frances Klein ile randevusu vardı. Neleri satacağına şimdiden karar vermesi gerekiyordu. Onlardan iyi bir fiyat alacağını biliyordu. Artık bu işin geri dönüşü yoktu. Zavallı küçük Anne'e ayıracak zamanı da... Ne de küçüktü yavrucak. "Belki yarın akşam" diye mırıldandı. Hızla odasına doğru yürüdü. Eğer bebeği görmezse daha kolay olacaktı. Halbuki bir iki hafta önce doğum

ALTINCI BÖLÜM

S UBAT ayında Christie'den gelip mobilyaları aldılar. Bütün önemli antikaları son yedi yılda Ward'ın ve Faye'in topladıkları altı takım Çin porseleni yemek takımlarını, bütün kristal avizeleri ve İran halılarını toplayıp götürdüler.

Gündelik ihtiyaçlarının dışında kalan her şey satılığa çıkmıştı. Faye her şeyi çok iyi ayarlamıştı. Çocukları dadılarıy-la birlikte Palm Springs'deki eve yollamış, Ward'ı da onlarla birlikte gitmeye zorlamıştı.

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" diye sahte bir ifadeyle elindeki şampanya kadehinin üstünden Faye'in yüzüne baktı. O kadehi elinden hiç bırakmaz hale gelmişti. Ve kadehin boyu gittikçe büyüyordu.

"Sen daha iyisini biliyorsun?" Faye içini çekerek onun yanına oturdu. Bütün gün boyunca eşyaları etiketlemişti.

Satılacak eşyalara kırmızı, evde kalacaklara mavi etiketler yapıştırmıştı. Zaten kalanlar da pek fazla değildi. Faye değerli tüm eşyaları satmak istemişti. Taşınacakları evde daha basit eşyalarla idare edebilirlerdi. Bu durum herkesi karamsarlığa itiyordu ama gerçeği de görmemezlikten gelemezlerdi. Ward bu sözlerden nefret etmeye başlamıştı ama, Faye çok acımasızdı. Gerçeği öğrendikten sonra bir kez daha düş dünyasının arkasına saklanamazdı. Yardım edebilmek için elinden geleni yapıyordu ama bundan böyle Ward'ın kendisine veya ona yalan söylemesine meydan vermeyecekti.

ġimdi avukatlarla doğrudan doğruya Faye ilgileniyordu. Fakat gizli gizli bu duruma endişelenmiyor da değildi.

Dizginleri eline almakla Ward'a erkekliğini unutturduğunu biliyordu. Ama

ne yapabilirdi ki? Yalan dünyasında yaşamasına göz mü yumsaydı? Gırtlağına dek borca mı batsaydı? Bu korkunç düşünceler onu titretti. Ona göre şimdi çalan müziğe ayak uydurmak daha iyiydi, sonra birlikte yine yeni bir hayat kurabilirlerdi. İkisi de hâlâ çok gençtiler. Birbirlerine sahiptiler ve beş tane çocukları vardı. Faye de ara sıra Ward kadar endişeleniyordu. Sanki korkunç dik bir dağa tırmanıyor gibi hissediyordu, ama aşağıya bakmaya cesareti yoktu. Bu da artık altından kalkamayacağı lükslerden birisiydi. Hiç arkalarına bakmadan sürekli ilerlemeleri gerekti. "Dün atlıkarıncayı sattım. Artık evde bundan başka konuşulacak konu yoktu. Her gün neyin satılıp neyin satılmadığını konuşuyorlardı. Eve daha alıcı çıkmaması Faye'i bir hayli endişelendiriyordu. "Atlıkarıncayı çok iyi bir fiyata otellerden birisine sattım."

"Aferin sana." Ward birdenbire ayağa kalkıp, bardağına içki doldurdu. "Eminim çocuklar bu habere çok sevineceklerdir."

"Ne yapalım, başka çare yoktu." Fakat birdenbire, 'ama sen bir çare bulabilirdin' diye düşündü. Sonra bu kelimeleri aklından çıkarmaya uğraştı. Her şeylerini yitirmek Faye'in suçu değildi ki. Ama Ward'ı suçlamaya gönlü razı gelmiyordu. Başka bir hayat tarzı tanımadan büyümüştü. Kimse ona sorumluluğun ne olduğunu öğretmemişti.

Kendisine karşı her zaman harika, iyi davranmıştı. Her şeye rağmen onu hâlâ seviyordu, ama zaman zaman başlarına gelen felaketten onu suçlamamak için kendisini zor tutuyordu. Uzun süre yalan bir dünyada yaşamışlardı... Keşke zamanında olanlardan haberi olsaydı... Elinde bardağı, gözlerinde ümitsizlikle Faye'e bakıyordu. Bir an onun yaşlandığı zaman nasıl olacağını düşündü. Çoğu zaman hâlâ genç bir delikanlı gibiydi. Yakışıklı, dünyayı umursamayan, dertsiz gamsız bir delikanlı gibiydi. Fakat son iki aydır birdenbire sırtına yüklenen gaileler onu yaşlandırmaya başlamışlardı.

Faye onun sarı saçlarında birkaç tel ak, gözlerinin kenarında ise yeni çizgiler oluştuğunu fark etti. "Ward..." Odanın diğer ucunda du-129

ran kocasına baktı, onun acılarını dindirebilip, birlikte yalandan uzak bir yaşam sürebilmek için neler yapabileceğini düşündü. İkisinin de aklından bitip tükenmeyen dehşet ve korku sualleri geçiyordu. Buradan sonra nereye gideceğiz?

ġimdi ne yapacağız? Ev satıldıktan sonra ne olacaktı? '

Ward kendisine acıyıp, karısına karşı da suçluluk hissederek, "Keşke seni de kendimle birlikte bu felakete sürükle-meseydim." dedi. "Seninle evlenmeye hiç hakkım yoktu." Ama onu istemişti, özellikle savaştan ve iki aylık evlilikten sonra ilk karısının ölümünün dayanılmaz acısından sonra, Faye'e koTkunç ihtiyaç duymuştu. Faye de kendisine karşı fevkalade anlayışlı davranmıştı. Hâlâ da çok iyi davranıyordu. Onun iyiliği işleri büsbütün zorlaştırıyordu. Ona yaptıkları için kendisinden nefret ediyordu Ward.

Faye, yavaşça ona doğru yürüdü, koltuğunun koluna oturdu. Anne'e hamile kalmadan önceki halinden de zayıftı.

Yıllardır olmadığı kadar zayıf, ama bugünlerde çok çalışıyordu. ġafakta kalkıp, eşyaları kutulara yerleştirmeye başlıyor dağlar gibi yığılmış eşyaları bir düzene göre ayırıyordu. Hizmetkârların işlerine son verildikten sonra geriye iki hizmetçi kalmıştı. Kocaman malikanenin işleri, iki hizmetçinin omuzlarına yıkılmıştı. Bütün evi silip süpürüp, ayrıca da yemek işleriyle uğraşıyorlardı. Lionel doğduğu günden beri altı yıldır yanlarında olan

çocukların dadısı ve Anne'in bakıcısı vardı. Aslında zamanla Faye bu hizmetkârların da sayısında indirim yapmak istiyordu, ama şimdi evin temizlenmesi, eşyaların toplanması için yardımcıya ihtiyacı vardı. Diğer hizmetçiler çoktan gitmişlerdi. Arthur ve Elizabeth bu olaydan altı hafta sonra emekli olmuşlardı. Yıllardır Faye ile birlikteydiler, birbirlerinden ayrılmak hepsi için çok zor olmuştu. İki şoför, vekilharç ve yarım düzine kadar hizmetçiye de yol vermişlerdi. Eğer daha küçük bir ev bulabilirse hiç hizmetçiye ihtiyacı olmayacağını biliyordu. Faye daha bu konuyu düşünmeye başlamamıştı. Önce ellerindekinin satılması gerekiyordu. Ward da bütün işleri karısının sırtına yıkmıştı. Elindeki tekrar boşalan bardağına baktı. Fakat fazla boş

kalmayacaktı. Artık bardağı hemen hemen hiç boş kalmıyordu. "Bu işlerle uğraşmaktansa benden boşanmayı yeğlemez misin?"

Faye'in sesi yarı boş odada çınladı. "Hayır. İstemezdim. Hatırladığım kadarıyla, rahip 'iyi günde, kötü günde birlikte olacaksınız' demişti. Eğer şimdilik işler biraz bizi sıkıntıya düşürüyorsa da, benim için hava hoş, ne yapalım katlanacağız."

"Katlanacak mıyız? Ayağımızın altındaki halılar, başımızın üstündeki dam satılacak, yiyecek içecek almak, hizmetkârların paralarını ödemek için avukatlarımız bize ödünç para verecekler ve sen bana göre hava hoş, katlanırız diyorsun, öyle mi? Bundan sonra ağzımıza nasıl bir lokma koyacağız?" Bardağına yeniden içki doldurdu. Faye ona içme dememek için kendi kendisiyle mücadele ediyordu. Ward'ın içkiyi bir süre sonra bırakacağını biliyordu. Her şey tekrar normale dönecekti. Bir gün belki dönecekti.

"Ward, üzülme canım bir yolunu buluruz. Başka seçeneğimiz var mı?"

"Bilmiyorum. Sen herhalde yine eski mesleğine döneceksin, ama artık taze bir piliç değilsin." Faye, onun konuşma tarzını değiştirmesinden içkinin başına vurup sarhoş olduğunu anladı. Fakat kocasının acı sözlerine kulak asmadı.

"Biliyorum Ward." Sesi acı verircesine sakindi. Kendi kendisine haftalardır düşünüyordu. "Yapılacak bir şeyler bulunur."

"Kimin için? Benim için mi?" Tehdit eder gibi karısının üstüne gelmeye başladı. Bugüne dek hiç böyle davranmamıştı.

Ama ikisi de günlerdir öylesine büyük baskı altında yaşıyorlardı ki, her an her şey olabilirdi. "Allah kahretsin, ben hayatımda bir gün olsun çalışmadım. Benim ne yapabileceğimi sanıyorsun? Saksı mağazasında iş bulup, senin

dostlarına ayakkabı mı satacağım?"

"Ward, lütfen..." Faye gözyaşlarını göstermemek için arkasını döndü. Ama Ward onu kolundan yakalayıp, hızla kendisine çevirdi. "Haydi, bana yaptığın planlan anlat Bayan

Gerçek. Bu durumla yüzleşmemizi isteyen sendin. Allah kahretsin, eğer sen olmasaydın hâlâ eski yaşantımızı

sürdürecektik." Demek böyleydi. Başlarına gelen felaketin suçunu Faye'in sırtına yüklüyordu. Kendisini temize çıkarıyordu. Veya Faye'in suçlu olmasını diliyordu. Faye kocasını çok iyi tanıyordu, ama bu ona bağırmasına engel değildi.

"Eğer o hayata devam etseydik, dört yerine beş milyon borca batardık."

"Tanrım... Aynı o iki yaşlı kocakarılar gibi konuşuyorsun. Bili Gentry ve Lawson Burford gibi. Onlar kendi kıçlarının deliğini dahi bilmiyorlar. Borcumuz varsa ne olmuş?" Böyle bağırdıktan sonra Faye'in yanından uzaklaştı. "Doğru dürüst bir yaşantımız vardı değil mi?" Odanın öbür ucunda öfke saçan gözlerle karısına baktı. Fakat aslında karısına değil, kendisine öfke duyuyordu. Birdenbire Faye ona bağırmaya başladı.

"Allah kahretsin, yaşadığımız hayat koskoca bir yalandı. Tepemizdeki damı, ayağımızın altındaki halıları çekip almalarına ramak kalmıştı."

Ward acı acı güldü. "Oh, anladım. Peki şimdi olanlar nedir, açıklar mısın?"

"ġimdi eşyalarımızı kendimiz satıyoruz Ward. Eğer biraz şansımız varsa bütün borçlarımızı ödedikten sonra elimize az da olsa bir para kalacak. Bir süre bizi geçindirecek bir para. Ayrıca biliyor musun? En önemlisi hâlâ birbirimize ve çocuklarımıza sahibiz."

Ama Ward karısının söylemek istediklerini dinlemek dahi istemiyordu. Kapıyı öfkeyle çarpıp çıkınca, kapının camları zangır zangır sallandı. Kocası gittikten sonra yarım saat Faye'in eli ayağı titredi, ama eşyaları paketlemeye devam etti.

Üç hafta sonra evi satabildiler. Hepsi için karanlık bir gündü ama tek seçenekleri buydu. Evi düşündüklerinden çok daha az bir fiyata satabildiler, fakat alıcılar onların ümitsiz durumda olduklarını biliyorlardı, ilk verdikleri fiyatı düşürdüler. Bahçevanlara çoktan yol verildiğinden, bahçe

fazlasıyla bakımsızdı. Atlıkarıncanın yerinden sökülmesi üzerine yerde çirkin izler kalmıştı. En güzel mobilyalar satılmıştı. Kocaman odalar perdesiz ve avizesiz, virane gibi boş duruyorlardı. Çok iyi tanınan bir aktör ve karısından bir çeyrek milyon dolar almışlardı. Adam Faye'e pek sevimli gelmemişti. Alıcılar Ward ile hiç karşılaşmamışlardı. Sanki Faye yanlarında yokmuş gibi evin içinde kurumla dolaşıp, düşüncelerini emlak komisyoncusuna söylemişlerdi. Ertesi gün teklifleri geldi ve ilk fiyatta kalabilmek için pazarlık tam bir hafta sürdü. Avukatları ve Faye verilen fiyatı kabul etmesi için Ward'a baskı yaptılar. Başka şansları olmadığı için onu ikna etmeye çalıştılar. Sonunda Ward çaresizlik içinde onlarla anlaştı ve teklifi kendi imzaladı. Sonra kendisini iki şişe şampanya ve beşte bir cin şişesiyle birlikte çalışma odasına kapattı. Orada saatlerce oturup duvardaki anne ve babasının resimlerine baktı. Sessiz sessiz ağlayarak babasını, hayatını ve şimdi yüz yüze geldiği şartları düşündü. Faye onu gece geç saatlere dek görmedi. Sonunda Ward yukarı kata, Faye'in yanma çıktı. Genç kadın kocası odaya gelene dek konuşmaya cesaret edemedi. Onun yüzüne baktığı zaman da sadece ağlamak istedi. VVard'm pek sevdiği yaşam tarzı sona ermişti. Birdenbire kocası için büyük endişe duydu. Acaba bu değişime ayak uydurabilecek miydi? Faye daha önce fakirliğin tadını

tatmıştı. İtiraf etmek gerekirse çok uzun süredir fakirliğin "f'sini bile hissetmemişti, ama yine de onun ne demek olduğunu biliyordu. Fakirlik Ward'ı korkuttuğu kadar Faye'i de dehşete düşürüyordu. Kendisini sanki aylardır hiç durmadan koşuyormuş gibi hissediyordu. Günün birinde bu koşunun sona erip ermeyeceğini merak etti. Acaba YVard ile birlikte tekrar birbirlerini bulabilecekler miydi? Faye'in hayatındaki en korkunç karabasandı. O güzelim anıların hepsi uçup gitmişlerdi. Gerçeğin şokuyla karşı karşıya kalmışlardı. Ward'm yaptıklarının trajedisi ve gelecekteki hayatlarının kasvetli çirkinliğinden başka ellerinde tutunacak dalları kalmamıştı. Ama Faye her şeyi olduğu gibi bırakmayı kabullenemiyordu. Onun dizginleri elinden bırakıp, iflah et-133

mez bir sarhoş olacağını kabullenemiyordu.

Ayakta duran Ward, karısına bakarken sanki onun aklından geçen düşünceleri okuyordu. Küskün bir bakışla onu süzüp, gidip odanın öbür ucundaki koltuğa oturdu. "Faye, tıpkı bir orospu çocuğu gibi davrandığım için senden özür dilerim."

Gözlerini onun yüzünden ayıramıyordu. Faye, gözyaşlarını bastırdığını hissedip, ona gülümsedi.

"Hepimiz için çok zor oldu."

"Fakat hepsi benim suçum... İşin kötü tarafı da bu zaten. Bu akışı değiştirebilir miydim bilmiyorum, ama hiç olmazsa hızını yavaşlatabilirdim."

"Ward ne yaparsan yap, batan bir işi canlandıramazsın. Onun için kendini suçlama." Omuz silkip, yatağın kenarına ilişti. "Geri kalan kim içinse..." Hüzünle kocasına gülümsedi. "... Bir süre çok eğlenceliydi..."

"Ya açlıktan ölürsek?" Korkmuş küçük bir çocuk gibiydi. Yıllarca borçlarla yaşamış bir adam için şaşırtıcı bir soruydu.

Sonunda bu gece ister istemez gerçekleri görmüştü. Asıl öğrendiği ise, ne kadar kızmış olursa olsun karısına duyduğu ihtiyaçtı. Faye artık onu asla yüzüstü bırakamazdı.

Faye, konuşurken çok sakin görünüyordu. Hissettiğinden daha sakindi. Ward'a onda olmadığını bildiği bir şey vermek istiyordu. İnanç ve güven. Onun için yapabileceği en iyi şey buydu. Faye'e göre bir erkeğin eşi olmak ona inanç ve güven vermekti. "Ward, korkma, aç kalmayacağız. Sen bu işin üstesinden gelirsin. Ben bugüne dek asla aç kalmadım, hatta bazen aç kalma eşiğine geldiğim halde." Yorgunlukla kocasına gülümsedi. Eşyaları paketleyip, toplayıp bir kenara sıralamanın acısını şimdi ağrıyan vücudu çekiyordu.

"Ama o zaman yedi kişi değildiniz."

"Hayır." Haftalardır ilk kez kocasının gözlerinin içine sevgi ve şefkatle baktı. "Fakat şimdi yedi kişi olduğumuza seviniyorum."

"Gerçekten mi^ayef lendı düydü satou dumanlan dağıtmıştı. Bütün gece sarhoş otura-mazdı. seviniyordu, Hepımızın senin eteklerine

yapışmamız seni korkutmuyor mu ve tabii en çok da benim yapışmam. Ben çocuklardan daha fazla korkuyorum." Usul usul ona doğru yürüdü. Güzel sarı saçlarını okşayıp, öptü. Onun tıpkı Gregory'e benzemesi Faye'i çok şaşırttı. Hatta bazen küçük oğlundan daha da küçük görünüyordu.

"Her şey yoluna girecek Ward... Sana söz veriyorum." Fısıltıyla konuşup, saçlarının üstüne öpücükler kondurdu. Ward başını kaldırıp ona bakınca yanaklarından aşağıya yuvarlanan yaşlan gördü. Hıçkırıklarını da yutkunarak durdurmaya çalışıyordu.

"Bundan sonra sana yardım edeceğim, bebeğim... Söz veriyorum... Elimden geleni yapmaya çalışacağım..." Faye başını salladı. Ward onun yüzünü kendisine çekip, sanki yıllardan sonra ilk kez öpüyormuş gibi dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Birkaç dakika sonra Faye'in peşinden yatağa gitti ama orada hiçbir şey olmadı. Her ikisinin de aklını kurcalayan binbir sorun vardı. Fakat hiç olmazsa aşkları hâlâ duruyordu. Biraz yaralanmıştı, ama hâlâ yerindeydi.

Geriye kalan tek şeydi aşkları. Diğerlerini yitirmişlerdi.

yedinci bolum

MAYIs ayında Faye ile Ward gözlerinden sessizce yaşlar akarken evden taşındılar. Evle birlikte bir daha asla geri dönmeyecek rüya gibi güzel günleri de geride bıraktıklarını biliyorlardı. Lionel ve Gregory de ağlıyorlardı. Evi bir daha geri dönmemek üzere terk ettiklerini anlayacak yaştaydılar. Bu onların çocukluklarının geçtiği evdi, güzeldi, sıcaktı, güvenliydi. Anne ve babalarının gözlerindeki korkulu ifade onları da korkutuyordu. Her şey garip şekilde değişmişti, ama çocuklar neyin nasıl değiştiğini pek anlayamıyorlardı. Sadece Vanessa ve Val taşınmaktan pek etkilenmemişlerdi.

Daha üç yaşındaydılar, olup bitene pek aldırmıyorlardı ama diğerlerindeki rahatsızlığı hissetmişlerdi. Palm Springs'deki eve gitmenin heyecanını düşünüyorlardı.

Ward geriye kalan tek arabalarına hepsini yerleştirdi. Bu servis için satın aldıkları eski bir steyşın vagon Chrysler'di.

Ama artık tek arabaları oydu. Duesenberg'ler, Faye'in spor Bently'si, Cadillac ve diğer arabalar satılmıştı.

Faye ile Ward gençliklerini tamamıyla geride bıraktıklarını düşünüyorlardı. Palm Springs'deki ev haziran ayında satılmak zorundaydı. Ama hiç olmazsa çocukları birkaç hafta orada barındırabileceklerdi.

Faye, birtakım kiralık evlere bakacaktı. Eşyalar yeni bir ev bulana dek depoya kaldırılmışlardı. Faye onlarla birlikte Palm Springs'e gidecek, sonra yeni bir ev bulmak için tekrar Los Angeles'a dönecekti. Bu arada Ward Palm

Springs'deki evin eşyalarını toplayacaktı. Faye Los Angeles ta zorlu işler-

le mücadele ederken hiç olmazsa kendisinin de eşya toplama işinde karısına biraz yardımcı olacağında ısrar ediyordu.

Fa-ye'e bu kez böyle işlere elini sürdürtmeyecekti. O yalnızca tüm ailenin insanca yaşayabileceği iyi bir ev bulmakla görevliydi. Faye böyle bir evi kolay kolay bulamayacağını biliyordu. Tersanenin, Beverly Hills'deki evin, bütün mobilyaların, tabloların, değerli kitap koleksiyonunun, arabaların, içindeki eşyalarla Palm Springs'deki evin satılmasıyla ellerine geçen parayla ancak borçlarını ödeyebileceklerdi. Sonunda ellerine elli beş bin dolar kalıyordu.

Onu da akıllı bir yatırım yapıp, ufacık geliriyle kıt kanaat geçineceklerdi. Oturacakları bir ev kiralayacaklardı. Faye ucuz bir ev bulmayı umuyordu. Yerleştikten hemen sonra çocuklar okula başlayacaklar, Faye de kendisine bir iş

bulmaya çalışacaktı. Ward da bir iş bulup çalışmaktan söz ediyordu. Ama iş bulma konusunda Faye kendi

yeteneklerine daha fazla güveniyordu. İş bulmak kendisi için daha kolaydı. Çünkü daha önce de çalışmıştı. Otuz iki yaşında olması ununu eleyip, eleğini duvara asmak değildi. Hiç olmazsa yapmak istediği iş için değildi. Lionel ilk okula, Greg ana okuluna, ikizler de kreşe başlıyorlardı. Faye'in çok fazla boş vakti olacaktı. Yanlarında sadece dadı kalmıştı. Faye onu çocuklara göz kulak olup, yemek pişirsin ve bebeğe baksın diye tutuyordu. Anne daha dört aylıktı ve fazla bir derdi yoktu. Faye'in evi terk etmesi için ideal bir zamandı. Arabada giderlerken bunları düşünüyordu.

Bebek için kendisini yine suçlu hissetti. Öbür çocukları aynı yaştayken Faye bütün vaktini onlara adamıştı. ġimdi ise bu bebeğe ayıracak bir dakikası bile yoktu. Bebek doğduktan sonra doğru dürüst yüzünü dahi görememişti. Ama bebeğin doğumundan sonra başlarına gelen felaket, onu düşünmeyi adeta imkânsızlaştırmıştı. Faye'in kafasını kurcalayan bir sürü düşünce vardı. Ward arabayı kullanırken birkaç kez dönüp ona baktı. Karısının kaşlarının çatık olduğunu görünce uzanıp elini okşadı. Palm Springs'e vardıkları zaman artık daha az içmeye söz vermişti. Faye onun bu sözünü tutacağını umuyordu. Ev daha küçüktü, eğer sarhoş gezerse çocuklar bunu

kolaylıkla fark edeceklerdi. Ayrıca yapacağı çok iş vardı. Faye onun sürekli meşgul olacağını sanıyordu.

Faye iki gün sonra trenle Los Angeles'a gitti. Hollywood Roosevelt Oteli'nde kendisine küçük bir oda tuttu. Gezip dolaştığı kiralık evler kelimelerle ifade edilemeyecek kadar kötüydüler. Kenar mahallelerde, küçük arka bahçeleri ve küçük çirkin odaları olan evlerdi. Bütün gazeteleri tarayıp, komisyonculara telefon etti. Sonunda, ikinci haftanın başında çaresizlik içinde öncekilerden daha az, kötü ve çirkin olan bir ev buldu. Bütün ailenin sığabileceği kadar büyük bir evdi. Üst katta dört büyük yatak odası vardı. Oğlanları bir odaya, ikizleri bir odaya, dadı ile Anne'i de bir odaya yerleştirdikten sonra bir oda da Ward ile kendisine kalıyordu. Aşağı katta büyük, biraz karanlık, ucuz tahta süslemeleri olan bir salon vardı. Ayrıca yıllardır kullanılmamış bir şömine, küçük, bakımsız bahçeye bakan bir yemek odası ve bütün aileyi kolayca barındırabilecek büyüklükte bir mutfak vardı. Mutfağa bir yemek masası sığdırabilirdi. Böylece çocuklar, kendisine dahp yakın olacaklardı. Faye kendine Ward'ın bu evden nefret-yemeyeceğini ve burada yaşamayı kabulleneceğini, çocukların zavallı odaları görünce ağlamayacaklarını ve her şeyin iyi olacağını tekrarlayıp duruyordu.

Evin en iyi tarafı kirasıydı. Çünkü kısıtlı bütçelerini sarsmayacaktı. Monterey Park civarında bir mahalledeydi.

Beverly Hills'den ve oradaki hayatlarından çok çok uzaktı. Evin güzel olduğunu söyleyip, kimseyi kandıramazdı. Palm Springs'e dönünce nasıl bir eve taşınacaklarını açık açık anlattı. Yalnız onlara "bir süre" orada yaşayacaklarını, kısa bir macera olacağını, herkesin yapması gereken bazı işler olduğunu, küçük bahçeye güzel çiçekler dikebileceklerini söyledi. Ward ile yalnız kaldıklarında korktuğu başına geldi. Ward açıkça, "Ev ne kadar kötü Faye?" diye sordu. Faye derin bir soluk aldı. Tek yapacağı şey ona gerçeği anlatmaktı. Nasıl olsa yakında kendi gözleriyle görecekti. Yalan söyleyip oyalamaya hiç gerek yoktu. "Eski evimizle kıyaslanınca mı?" VVard başını salladı.

"Çok kötü. Ama geçmişe bakmazsak, ya da bir süre geçmişi unutmaya çabalarsak, çok kötü değil. Yeni boyanmış, temiz bir ev. Elimizde kalan eşyalar da oraya uyacak. Perdeler ve rengarenk çiçeklerle sevimli hale getirebiliriz. Ve..."

Yeniden nefes alıp, kocasının yüzündeki düş kırıklığını görmemezlik-ten gelerek devam etti. "En azından hep birlikteyiz ve her şey iyi olacak." Ona cesaretle gülümsedi. Fakat Ward arkasını döndü.

"Hep aynı sözleri tekrarlayıp duruyorsun." Tekrar ona kızmıştı. Sanki başlarına gelen felaketler onun suçuymuş gibi.

Faye de gizliden buna inanmaya başlamıştı. Belki gerçeği görmesi için onu hiç zorlamamalıydı. Belki de sonuna dek borç içinde yaşamaya devam etmeliydiler. Ama eninde sonunda gerçek heyula gibi karşılarına dikilecekti... Öyle değil mi? Artık bu sorulara yanıt bulamıyordu. Hiç olmazsa Ward verdiği sözü tutmuş, Palm Springs'deki evin eşyalarını toplamıştı. Evin içinde çalıştığı sürece ağzına içki koymamıştı. Faye döndüğü zaman yükü onun omuzlarına

bırakacağını biliyordu, bir süre rahatlayabilirdi. Hiç olmazsa bir süre... Taşınana kadar.

Salı akşamı evi kapatıp, hep birlikte Los ?fe geles'a doğru yol alırlarken sanki gökten ateş yağıyor gibi sıcaktı hava.

Faye, Palm Springs'e dönmeden önce Monterey Park'daki eve ufak tefek eşyaları yerleştirmişti. Tek başına yapabildiği t, kadar bazı eşya paketlerini açmış, herkesin odasına resimler asmış, vazolara çiçekler koymuş, yataklara temiz çarşaflar sermişti. Orayı eve benzetebilmek için elinden geleni yapmıştı. Çocuklar eve geldiklerinde biraz huzursuz gibiydiler. Yavru köpekler gibi etrafı kokluyorlardı. Sonra kendi odalarını, yataklarını, sevdikleri oyuncakları bulunca neşeleri yerine geldi. Faye umutla onları seyrediyordu, ama Ward çirkin tahta süsleri olan salonu görünce, sanki bayılacaktı. Faye ona bakıp gözyaşlarıyla boğuşurken Ward tek kelime etmedi. Kısılmış gözlerle bahçeye ve yemek odasına baktı. Öbür evde tavan arasında sakladıkları bir masa dikkatini çekti. İçgüdüyle başını yukarıya kaldırıp aylar önce satılan

avizeyi tavanda görmeye çalıştı. Sonra başını esefle iki yana sallayıp, Faye'in yüzüne baktı. Böyle bir yeri hayatında ilk kez görüyordu. Hiç bu kadar fakir bir evde bulunmamıştı. Birden işi kestirip atmak istedi.

"Eh, ancak bu kadar olabilir. Umarım ucuzdur." Tekrar Faye'i ve çocuklarını düşürdüğü duruma üzülüp, utandı.

Yeni evlerinde karşı karşıya dururlarken, Faye sevecenlikle ona bakıyordu. "Bu durum sonsuza kadar sürecek değil, Ward." Yıllar önce de kendisine aynı sözleri söylemişti. Ailesinin fakir evinden kaçmak isterken de aynı şeyleri düşle-mişti. O zamanki durumu şimdikinden daha berbattı. ġimdi de sonsuza dek sürmeyecekti. Bu kez emindi. ġu veya bu şekilde bu ümitsiz durumdan kurtulmanın yolunu bulacaktı.

Ward kederle etrafına bakındı. "Buna daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum." Bu sözler Faye'in içindeki öfkenin aylardan sonra ilk kez kabarmasına neden oldu. Sanki konuşmuyor, kükrüyordu.

"Ward Thayer, ailedeki herkes durumu olabildiğince en iyi tarafından görmeye çalışıyor, sen de öyle yapsan iyi edersin! Senin için zamanı geri döndüremem. Burasının eski evimize benzemediğini ben de biliyorum. Ama burası bizim evimiz, benim, çocukların ve senin." Faye ayakta ona

bakıyor ve öfkeden titriyordu. Ward onun gözlerinin içine baktı. Faye oradaki yaşamlarını alabildiğine güzelleştirmeye kararlıydı. Ward onun davranışlarına saygı duyuyordu, ama kendinde aynı gücü bulacağına emin değildi. Ve o gece yatağına yattığı zaman aynı gücü asla bulamayacağına emindi. Sanki kirişler yıllardır ıslak kalmış gibi odada hafif bir küf kokusu vardı. Bütün evde eskimiş bir koku vardı.

Faye'in eski evdeki uşakların müştemilatından getirdiği perdeler de camlara tam gelmiyordu. Sanki kendi evlerinde hizmetçi gibi yaşıyorlardı. Her şey inanılmaz sürreal çirkin bir rüyaydı sanki. Ama bu hayat onlarındı ve gerçekti. Faye ellerinden geleni yapmaları gerektiğini biliyordu. Ward dönüp ona bir şeyler söylemek istedi. Her şeye karşı çok kötü tavır aldığı için karısından özür dileyecekti. Fakat Faye çoktan uykuya dalmış-

ti. Kendi tarafında yatağın içine büzülmüş, korkmuş bir çocuk gibi yatıyordu. Ward onun da korkup korkmadığını merak etti. Son zamanlarda kendisi dehşet içindeydi. Artık içki bile korkusunu unutturamıyordu. Hayatlarının sonunun nereye varacağını merak etti. Bütün ömürleri boyunca böyle mi yaşayacaklardı? Bundan fazlasına güçlerinin

yetmediğini biliyordu, acaba hep böyle mi olacaktı? Faye'e göre bu sadece bir basamaktı. Bir gün daha iyi yerlerde yaşayacaklardı. Ama ne zaman, nasıl ve nerede? Bu çirkin, nemli, duvarları uçuk yeşil badanalı odada kabuslar içinde yatarken, o günleri hayal bile edemiyordu.

Yine Hollywood

SEKİZİNCİ BÖLÜM

V^/NU en son temsil ettiğinden bu yana tam altı yıl geçmişti. Numarayı çevirirken Faye'in elleri titredi. Belki çoktan emekli olmuştu ya da konuşmaya vakti yoktu. Lionel doğduğu zaman kendisini aramış ve çok geç olmadan eski

mesleğine dönüp, dizginleri eline alması için ikna etmeye çalışmıştı, aslında çok geçti. ğimdi bile çok geçti. Mesleği bıra-kalı tam altı yıl oluyordu. Fakat onu bu lafları duymak için aramıyordu. Onun vereceği öğütlere ihtiyacı vardı.

Eylüle dek beklemişti. Çocuklar planladığı gibi okuldaydılar. Evde yalnız bebek Anne vardı. Ward ise dışarıya çıkıp, dostlarıyla buluşuyor ve söylediğine göre iş arıyordu, ama çoğunlukla bağlantı kurmak adı altında en sevdiği kulüplere, lokantalara gidiyor, saatler süren öğle yemekleri yiyordu. Belki gerçekten bağlantı kurmaya çalışıyordu ama aradan aylar geçiyor, Ward'ın çabaları onlara hiçbir şey kazandırmıyordu. Ama bu telefon konuşması öyle değildi, ya kendisiyle konuşmayı kabul etmezse. Faye binbir dua mırıldanarak telefona çıkan sekretere adını verdi. Bir sessizlik oldu, biraz beklemesi istendi ve birdenbire o ahizenin karşı tarafındaydı, tıpkı eski günlerdeki gibi

Çok eskilerden bir ses. "Tanrım.. Hâlâ yaşıyor musun?" diye gürledi. Faye sinirli sinirli güldü. "Gerçekten sen misin Faye Price?" Birdenbire geçen yıllarda onu daha sık görmediğine üzüldü. Ama Ward ve çocuklar tüm vaktini dolduruyor-lardı. Hollywood ise başka bir yaşamın parçasıydı.

"Benim. Aynı Faye Price Thayer. ğimdi saçlarımın arasında birkaç tel kır var o kadar."

"Onların çaresine bakmak kolay. Ama beni kır saçların

-

yum, yoksa onuncu çocuğunu mu doğurdun?" Abe eskiden ol-

nuşması Faye'i duygulandırdı. Bir zamanlar çok iyi dosttular. Onun göz kamaştırıcı mesleğinin yıllarca menajerliğini yapan bu adamı birden hayatından silivermişti. Ve şimdi tekrar onun kapısını çalıyordu. Faye onun söylediklerine güldü.

"On değil Abe. Yarı yoldayım. Beş çocuğum var."

"Tanrım, sizi gidi deli çocuklar. Gözlerinin içindeki pırıltıyı gördüğüm an artık geri dönmeyeceğini anlamıştım. O

yüzden senin peşini bıraktım. Zirvedeyken çok büyüktün Faye. Orada çok uzun süre kalabilirdin." Faye onunla aynı fikri paylaştığına emin değildi. Ama bunları duymak kendisine olan güvenini artırıyordu. Fakat günün birinde zirveden aşağıya kaymaya başlayacaktı. Zamanla zirvedeki herkes aşağıya kayıyordu. Faye zirveden düşmeden Ward kendisini kurtarmıştı... ğimdi cesaretini toplayıp, ondan ne istediğini açıklamalıydı. Nitekim Abe ismini duyunca bir an kuşkuyla duraklamıştı. Herkes gibi o da gazeteleri okumuş olmalıydı. Ne kadar sıkıntı içinde yaşadıklarını öğrenmişti. Ev satılmış, eşyalar açık artırmaya çıkartılmış ve tersane kapatılmıştı. Tıpkı Abe'nin zirvedeki yıldızları gibi, aşağıya düşüş

başlamıştı. Fakat böyle durumlar Abe'nin gerçekten sevdiği kişilere karşı tutumunu asla değiştirmezdi. ğimdi Faye için üzülüyordu. Kadıncağız beş çocukla, hayatında bir gün çalışmamış bir kocayla beş parasız ortada kalıvermişti.

"Faye, hiç eski günleri arıyor musun?"

Ona karşı her zaman dürüst davranmıştı. "Sana gerçeği açıklamama gerek yok." ğimdiye kadar pek aramadım, diye düşündü. Aslında şimdi de aklında başka bir iş vardı.

"Beş çocukla eski günleri aramaya pek vaktin olduğunu sanmıyorum." Fakat tekrar çalışmaya başlaması lazımdı.

Abe durumu çok iyi biliyordu. Hiç vakit yitirmeden konuya girdi. Faye'in kendisinden iş dilenip mahcup olmasını istemiyordu.

"Beni arama şerefini neye borçluyum Bayan Thayer?" Ama nedenini tahmin edebiliyordu... Bir oyunda küçük bir rol...

Veya bir filmde küçük bir rol. Faye'in kendisinden olanaksızı istemeyeceğini bilecek kadar onu iyi anıyordu.

"Abe, benim için bir iyilik yapmanı istiyorum."

"Söyle bakalım." Ona karşı her zaman elinden geldiğince açık olmuştu, şimdi de ona elinden geldiğince yardım edecekti.

"Gelip seni görebilir miyim?" Sesi bir genç kız gibi çekingendi. Abe kendi kendisine güldü.

"Tabii Faye. Hangi gün istersen gel."

"Yarın?"

Abe, onun bir an önce görüşmek istediğini duyunca, biraz şaşırdı. Öyleyse vaziyet gerçekten ümitsizdi. "Çok güzel.

Yarın öğle yemeğinde Brown Derby'de buluşalım."

"Harika olur." Bir an özlemle eski günleri düşündü. Yıllardır aklından böyle bir şey geçirmemişti. Telefonu kapattıktan sonra gizli bir gülümseme ile üst kata çıktı. İsteklerini duyunca, Abe'nin aklını yitirdiğini düşünmemesi için dua etti.

Fakat ertesi gün buluştuklarında, Abe onun aklını yitirdiğini düşünmedi ama uzun süre sessizce oturup, onun istediği şeyi düşündü. Başlarına gelen felaketin detaylarını ve Monterey Park'ta kiraladıkları bir evde yaşadıklarını duyunca, adeta şok geçirmişti. Başladıkları noktadan çok uzaklara düşmüşlerdi. Aslında ışık yılı kadar uzak bir yaşamdı, ama Faye çok sağlam ve güçlü görünüyordu. Zaten çok cesur bir kızdı. Aklındakileri gerçekleştirecek kadar da akıllıydı.

Ama birisinin ona şans tanıyacağı konusunda şüpheliydi.

"Abe, bir yerde okudum. Ida Lupino, Warner Bross için bir film yönetiyormuş."

"Biliyorum. Ama herkes sana aynı şansı tanımaz, Faye." Onunla açık konuşuyordu. "Aslında sana bu fırsatı verecek çok az kişi var." Sonra, "Peki kocan bu işe ne diyecek?" diye sordu.

Faye, derin bir nefes alıp eski menajerinin gözünün içine baktı. Yıllar onu pek fazla değiştirmemişti. Hâlâ tombul, kır saçlı, sivri dilli, cin gibi akıllı, karşısındakinden fazla isteyen, fakat şefkatli ve hastalık derecesinde dürüsttü. En iyisi de Faye onunla hâlâ çok yakın dost olduklarını hissediver-mişti. Elinden gelirse kendisine yardım edecekti. "Abe, daha kocam verdiğim kararı bilmiyor. Önce seninle konuşmak istedim."

"Tekrar Hollywood'a dönmene itiraz eder mi?"

"Böyle dönersem hayır. Tekrar rol almaya başlarsam belki eder. Fakat doğrusunu istersen artık herhangi bir filmde rol alamayacak kadar yaşlıyım, ayrıca beyazperdeden ayrıları çok oluyor."

"Otuz iki yaşında mı çok yaşlısın, saçmalama! Yaşlı değilsin. Fakat bunca yıl sonra tekrar geri dönmek biraz zor olur."

Arkasına yaslanıp, tatlının üstüne yaktığı purosundan bir nefes çekip derin derin düşündü. "Senin fikrini çok beğendim.

Eğer bir stüdyoya satabilirsek, ne âlâ."

"Deneyecek misin?"

Abe, purosuyla ona işaret etti. "Faye, tekrar senin menajerin olmamı mı teklif ediyorsun?"

"Evet." Göz göze gelince gülüştüler.

"Öyleyse kabul ettim. Ortalıkta biraz nabız yoklaması yapıp, neler elde edebileceğimizi öğreneceğim." Faye, onu çok iyi tanıyordu. Onun için önüne çıkan bütün taşın toprağın altını kazıp bir şeyler bulana dek uğraşacaktı, eğer bir şeyler bulamazsa gerçekten şansı yok demekti. Altı hafta süresince Abe'den ses çıkmadı. Sonunda aradı ve Faye'in gelip kendisiyle görüşmesi gerektiğini söyledi. Faye de telefonda cesaret edip*, görüşmenin nedenini soramadı. Monterey Park'tan bir otobüse atlayıp, sinir

içinde sarsıla sarsıla Hollywood'a geldi. Abe'nin ofisinin merdivenlerini tırmandı.

Kapıdan içeriye

nrdieinde nefes nefeseydi ama oturvıtkso &be «lub -âlâ çok

güzel olduğunu düşündü. Göz alıcı kırmızı ipekli bir elbise vo tiaMtna da ine* tiymh yünlüden bir pardösü giymişti.

Faye iyi günlerinden kalma birkaç giysisini saklamıştı ve harika

148

görünüyordu. Abe onu seyrederken, Faye merakından titriyordu. Abe masasının üzerinden uzanıp onun elini tuttu.

Heyecandan yerinde duramadığını biliyordu.

"Evet?"

"Rahatla. Çok müthiş bir teklif değil ama yine de fena bir başlangıç sayılmaz. Belki. Tabii sana cazip gelirse. MGM'de bir yönetmen yardımcılığı, ücret de yok denecek kadar az. Ama arkadaşım Dore Schary bu fikri pek beğendi. Senin neler yapabileceğini görmek istiyor. Ida Lupino'nun Warner Bros adına yaptıklarının farkında. Kendi harasında da bir kadm yönetmen olmasını istiyor." Schary'nin ününü duymayan yoktu. Kentteki en genç ve en ileri düşünceli stüdyo başkanıydı. Her türlü yeniliğe açık bir adamdı.

"Eğer bir başkası için çalışacaksam benim iyi olduuğumu nasıl anlayacak?" Faye bu konuda endişeliydi, ama bir yandan da hiç kimsenin onun ilk kez bir filmi başlı başına yönetmesine izin vermeyeceğini de biliyordu.

Abe başını salladı. "ġimdiki yönetmen kontratlı birisi, Dore herifin yetenekli olmadığını biliyor. Eğer film biraz dişe dokunur bir şey olursa bu senin başarın. Ayrıca herif tembel ve içkici, çekim süresinin yarısından fazla zamanı setten uzakta geçirecek. Sen de istediğini yapmakta özgür kalacaksın. ġimdilik yalnızca çok para ve büyük bir ün

kazanmayacaksın. Eğer bu kez iyi iş çıkartabilirsen, şöhret ve para da arkadan gelir."

Faye başını salladı. "Bari film iyi mi?"

"Olabilir." Onunla yine açık konuşuyordu, senaryoyu özetledi, hangi yıldızların rol alacağını söyledi. "Faye, bu bir fırsat, zaten senin istediğin de bir fırsattı. Eğer bu konuda ciddi isen bence denemende yarar var. Kaybedecek neyin var ki?"

"Hiçbir şeyim yok sanırım." Dalgın dalgın, onun yüzüne baktı. Onun söylediklerini düşündü ve bu işi kabul etmeye aklı yattı. "Ne zaman başlıyorum?" Senaryoyu incelemek için zamana ihtiyacı vardı. Abe'nin şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutacağını fark etti. Onun çalışmayı ne kadar sevdiği-149

ni, çok titiz ve dürüst olduğunu biliyordu. Bön bön ona gülümsedi.

"Gelecek hafta."

Faye inilti koyverip, gözlerini yuvalarında çevirdi. "Aman Tanrım!" Ward'ı bu fikre alıştıracak zamanı bile yoktu.

Fakat tam istediği bir işti. Becerebileceğine inandığı tek işti. Ama hâlâ nasıl altından kalkacağına da emin değildi. Yine de denemeyi çok istiyordu. Aylardır gizli gizli hayaller kuruyordu. Abe Abramson'un gözlerinin içine bakıp, başını salladı. "Kabul ediyorum."

"Sana ücreti söylemedim."

"Ziyanı yok, kabul ediyorum."

Abe ücreti söyledi. İkisi de bunun çok komik bir rakam olduğunu biliyorlardı. Ama önemli olan kendisini birinin tanımış olmasıydı.

"Her sabah saat altıda sette olacaksın. Tabii isterlerse daha önce de. Geceleri sekize veya dokuza kadar çalışacağın günler olacak. Çocukları nasıl idare edeceğini bilmiyorum. Belki Ward sana bu konuda yardımcı olur." Abe kocasının ona yardımcı olabileceğini hayal dahi etmiyordu. O

her isteğinin bir ordu tarafından yerine getirilmesine alışkın bir insandı. Abe şimdi onun Faye'e ne kadar yardımcı olduğunu merak ediyordu.

"Evde hâlâ bana yardım eden bir kadınım var."

"Çok iyi." Abe ayağa kalktı. Tıpkı eski günlerdeki gibi... Aşağı yukarı eski günler gibiydi... Faye sevinçle sırıttı.

"Teşekkürler, Abe."

"Bir şey değil." Gözleri, onun adına üzüldüğünü söylüyorlardı ama ona saygı da duyuyordu. Omuzlarına büyük bir sorumluluk yüklüyordu. Zorlu günlerden kendisini çekip kurtaracaktı. Yaman bir kızdı. "Eğer gelebilirsen yarın kente in de kontratı imzala." Bu ikinci kez uzun bir otobüs yolculuğu demekti. Ama her gün kentin doğusundan batısına Culver City'e MGM stüdyolarına gitmek zorunda olduğunu düşününce ikinci kez otobüsle kente inmenin pek de zor olmadığını fark etti. Bu iş için veya Abe için kızgın demir üstünde bi-150

le yürüyebilirdi. Faye, kazancının yüzde onunu Abe'nin komisyon olarak alacağını biliyordu. Aslında Faye'in kazancının yüzde onu Abe için fındık fıstık parasıydı. Bu konuya hiç değinmedi. Faye de pek aldırmadı. Zaten keyfînden neredeyse kanatlanıp uçacaktı.

Bir iş bulmuştu! Merdivenlerden koşarak inerken bu gerçeği herkese bağırarak açıklamak istedi. Bütün yol boyunca otobüste kendi kendisine gülümsedi. Eve gelir gelmez çocukların yaptığı gibi sevinçle kapıdan içeriye daldı. VVard'ı oturma odasında buldu. Büyük bir olasılıkla arkadaşlarından birisiyle yediği şampanyalı öğle yemeğinden dönmüştü.

Faye kendisini onun kucağına atıp, kollarını boynuna doladı.

"Bil bakalım ne oldu?"

"Eğer yine hamile olduğunu söylersen, önce seni... Tabii sonra da kendimi boğarım." dedi ve güldü. Faye ise kocasının bugüne kadar görmediği kurumlu bir ifadeyle güldü.

"Hayır, bilemedin. Yine tahmin et."

"Peki bilemedim." Gözleri kızarmış, konuşurken dili dolanıyordu. Ama Faye bunlara aldırmadı.

"Bir iş buldum." VVard çok şaşırdı. Faye devam etti. "Gelecek hafta MGM'de çekimine başlanacak bir filmde yardımcı yönetmenlik yapacağım." VVard öylesine hızla yerinden fırladı ki, Faye düşmemek için bacaklarını çaprazlayıp, dengesini sağlamaya çalıştı. Sonra küçümser bir bakışla yüzüne baktı.

"Sen aklını mı kaçırdın? Hangi akla hizmet böyle bir işe kalkıştın? Sokağa gitmenin sebebi bu muydu? İş aramak için mi yollara düştün?" Dehşet içinde yüzüne bakıyordu. Faye, onun nasıl geçinmeyi düşündüğünü merak etti. Elli beş bin dolar kıymetindeki hisse senetlerinin geliriyle iki yetişkin, beş çocuk ve bir dadı nasıl geçineceklerdi. "Niçin bu kahrolası işi yaptın?" Çılgın gibi Faye'e bağırıyordu. Çocuklar da yukarıda merdivenin başına dizilmişler, onlara bakıyorlardı.

"VVard, içimizden birinin çalışması gerek."

"Sana söyledim, her gün bağlantılar kurmaya çalışıyorum."

"Harika. Öyleyse kısa zamanda şans senin yüzüne güle-

cek demektir. Fakat bu arada ben bu işi kabul ettim. Çalışmak istiyorum. Harika bir deneyim olacak."

"Ne için? İsteğin bu mu? Tekrar Hollywood'a dönmek mi?"

"Evet. Sadece böyle bir işle, yoksa eski gündeki gibi kameranın karşısına çıkmak istemiyorum." Sakin konuşup sesini yükseltmemeye çalışıyordu. Ona karşı dürüst ve açık olmak istiyordu. Çocukların da odalarına çıkıp kendilerini seyretmemelerini istiyordu. Fakat onlara yukarı çıkmalarını işaret ettiği zaman çocuklar yerlerinden bile

kıpırdamadılar. "VVard'ın ise onlara hiç aldırdığı yoktu. Zaten bugünlerde çocuklara hiç aldırmıyordu. "Sanırım, başbaşa kaldığımız zaman daha rahat konuşacağız."

"Cehenneme kadar yolu var. ġimdi konuşacağız." Öfkelendiği zaman çok çirkin oluyordu. "Niçin bana sormadan böyle bir işe kalkıştın?"

"Birdenbire oldu."

"Ne zaman?" Sözcükler ağzından kaya parçalan gibi dökülüyorlardı.

"Bugün."

"Çok iyi. Öyleyse onlara fikrini değiştirdiğini söyleyebilirsin. Bu işle ilgilenmediğini haber ver."

Birdenbire Faye'in içinde bir kıvılcım patladı. Karşı konulmaz bir öfke dalgasının bütün benliğini sardığını hissetti.

"Neden böyle bir şey yapayım Ward? Ben bu işi istiyorum. Kaç para kazanacağım umurumda bile değil. Senin düşüncelerine de aldırmıyorum. Bu benim canı gönülden yapmak istediğim bir iş. Günün birinde sen de verdiğim karara sevineceksin. İçine düştüğümüz bu berbat çukurdan birisi bizim elimizden tutup dışarıya çıkartmalı." Ağzından bu sözler çıkar çıkmaz söylediklerine pişman oldu.

"Ve bizi bu çukurdan sen çıkartacaksın, öyle mi?" "Evet, belki." Faye, olan oldu, bari düşüncelerimi açıklamaya devam edeyim, diye düşündü.

"Çok iyi." Gözlerinden ateşler saçarak Faye'in yüzüne bakıyordu. İskemlenin arkasındaki ceketini aldı. "Öyleyse bu evde bana ihtiyacın kalmadı, öyle değil mi?" 152

"Tabii sana ihtiyacım var..." Kapıyı öfkeyle çarpıp giden Ward, bu sözleri duymadı. Valerie ile Vanessa ağlamaya başladılar. Gregory de üzüntüyle annesine bakıyordu.

"Artık hiç geri gelmeyecek mi?"

"Tabii gelecek." Faye merdivenlere doğru yürüyüp çocukların yanlarına geldi. Birdenbire kendisini çok yorgun ve bitkin hissetti. Niçin anlayışsız davranıp da her şeyi olduğundan daha güçleştiriyordu? Neden her şeyi kişisel sorun haline getirip her şeyden alınıyordu? Derin derin içini çekip, herhalde çok içtiği için, diye aklından geçirdi. Lionel'in dağınık saçlarına bir öpücük kondurdu. Greg'in kafasını okşadı. Sonra kızları kucağına almak için yere eğildi. İkisini de kucağında taşıyabilecek ve daha zorlu işleri yapabilecek kadar güçlüydü. Belki Ward'ın sorunu güçsüz olmasından kaynaklanıyordu. Zayıf olduğunu kabul etmiyordu ama gün geçtikçe de bu gerçeğin ardına saklanması zorlaşıyordu.

Niçin kendisine karşı bu kadar haşin davrandığını sorup öğrenmek istiyordu. Fakat bu sorunun yanıtını sormadan biliyordu. Başlarına gelen felakete dayanacak gücü yoktu. Tek seçeneği de ya Faye'i veya kendisini suçlamaktı. İki şekilde de faturayı sadece Faye ödüyordu. O gece sabahın dördüne dek yatağın içinde gözüne uyku girmeden yatıp, arabayı bir yerlere çarpıp yaralamasın diye dua etti. Saat dördü çeyrek geçe eve gelen Ward leş gibi cin kokuyordu.

Yatağın yolunu binbir güçlükle bulup, girdi. Onunla bu haldeyken konuşmanın anlamı yoktu. Sabaha kadar bekleyecek ve yaptığı planları ona kafası ayıkken anlatacaktı. Fakat ertesi sabah Ward karısının söylediklerinden hiç etkilenmedi.

"Tanrı aşkına Ward, beni dinle." Öyle akşamdan kalmaydı ki, etrafındakileri bile zorlukla seçebiliyordu. Faye de Hollywood'a inip Abe'nin ofisinde kontratı imzalayıp, senaryoyu almak için telaş ediyordu.

"Saçmalıkları dinlemek istemiyorum. Benim eskiden olduğum gibi sen de lafla peynir gemisi yürütmek istiyorsun.

Hepsi boş hayaller. Aklını yitirmişsin. Ben yönetmenlikten ne kadar anlarsam sen de o kadar anlıyorsun. Ve ben yönet-153

menliğin alfabesini bile bilmiyorum." Ateş saçan gözlerle karısının yüzüne baktı.

"Ben de bilmiyorum, ama öğreneceğim. İşin püf noktası da öğrenmek zaten. Ve belki bundan sonraki filmde... Belki bundan sonraki on filmde bir şeyler öğreneceğimi biliyorum. Fakat bunca deneyimden sonra hiç olmazsa bir şeyler öğrenebildiğimi bileceğim. Ve sana önerdiğim şey hiç de akla hayale sığmayacak bir şey değil."

"Bok değil."

"Wârd, lütfen beni dinle. Yapımcılar birçok bağlantılar.

olan insanlar. Kendilerinin beş kuruşları yoktur. Ama tanıdıklar ı nıiaulaı zengindirler. Filmi beğenmek zorunda değillerdir. Ama pek beğenmiş gibi davranırlarsa, bu da işe yarar. Yapımcılar iş bağlayıcılardır. Sadece anlaşmayı bağlarlar. Bundan daha iyi iş nereden bulacaksın? Dostlarına, bağlantı kurduğun insanlara bak. Bazı arkadaşların filmlere para yatırıp, biraz Hollywood'a bulaşmaktan zevk duyacaklardır. Ve eğer bir gün bu işi iyi kıvırmayı öğrenirsek ikimiz bir takım oluştururuz. Sen yaparsın, ben yönetirim." Ward onun yüzüne bakarken çıldırdığını düşünüyordu.

"Niçin gidip bir vodvil oyununda ikimize de rol bulmuyorsun? Sen gerçekten Attırmışsın ve kendini rezil edeceksin."

Sonunda Faye onun yanından uzaklaştı. Ward ümit etmek istemiyordu. Olasılıkları bile göremiyordu. Ama Faye

hepsini görüyordu. Keşke Ward da tembel kıçını kaldırıp bir deneseydi. Paltosunu ve çantasını alıp, tepeden bir bakışla küçümseyerek onu süzdü.

"Bana istediğin kadar gülebilirsin Ward Thayer, ama günün birinde doğru karar verdiğimi itiraf etmek zorunda kalacaksın. Biraz güçlü bir erkek gibi cesaret gösterebilseydin, hiç olmazsa önerimi deneyebilirdin Senin inandığın kadar aptalca değildi. Eğer içki içmekten başka fırsat bulursan, bunu bir kez daha düşün." Sonra kapıdan çıkıp gitti.

Ondan sonraki iki ay içinde Ward'ı çok az gördü. Sabahları evi terk edip uzun otobüs yolculuğuna başladığında, onu 154

yatağında uyur bırakıyordu. Evden saat dördü biraz geçe çıkıyor ve hiç sonu gelmeyen bir otobüs yolculuğuyla MGM

stüdyolarına ulaşıyordu. Geceleri ise saat ondan sonra eve dönebiliyordu. O saatte çocuklar çoktan uyumuş oluyorlardı.

Genellikle Ward evde bulunmuyordu. Faye ona ağzını açıp da nereye gittiğini sormuyordu. Sıcak bir banyodan sonra ayak üstü bir şeyler atıştırıp, senaryoyu gözden geçiriyor ve ertesi sabah yine aynı işleri tekrarlıyordu. İnsanın canını çıkartan bir tempoydu, ama Faye aldırmıyordu. Önündeki her engeli yılmadan yıkacağına inanıyordu. Birlikte çalıştığı yönetmen Faye'in her yaptığından nefret ediyordu ama Tanrıya şükür adam sete hemen hemen hiç uğramıyordu. Sete geldiği zamanlarda Faye'in anasından emdiği sütü fitil fitil burnundan getiriyordu, ama Faye ona aldırmıyordu.

Artistlerle kendi arasında sanki büyülü bir bağ vardı, onlardan kimsenin alamayacağı kadar verim alıyordu. Günlük çekimlerde ve Dore Schary için hazırladıkları asıl baskılarda kendisini iyice belli etmeye başlamıştı. Ocak ayında filmi bitirdikten bir hafta sonra Abe onu evden aradı. Bu arada Faye bir gün eve geldiğinde, hizmetçiden Ward'ın birkaç günlüğüne Meksika'ya bazı arkadaşlarını görmeye gittiğini öğrenmişti. Hizmetçinin haberi iletmesinden sonra Faye öfkenin bel kemiğine saplandığını hissetti, ama kendi kendisini her şeyin yolunda gittiğine inandırıp uzun süredir ihmal ettiği çocuklarına adadı. Fakat bu kez de çocuklarıyla arasına Abe' nin telefonu girmişti. O sabah Anne ile oynarken telefon çaldı.

"Faye?" Tanıdık ses kulağının dibinde patlayınca, sevinçle yüzü güldü.

"Evet, Abe."

"İyi haberlerim var." Faye soluğunu tutup bekledi. Lütfen Tanrım, yaptığım işi beğenmelerini sağla. Onların düşüncelerini öğrenmeye can atıyordu. "Schary senin harika olduğunu söylüyor."

"Oh Tanrım..." Gözleri yaşlarla doldu.

"Sana yeni bir çekim daha vermek istiyor."

"Tek başıma mı çalışacağım?"

155

"Hayır. Yine yardımcı yönetmensin, fakat bu kez ücret çok iyi. Ve bu kez seni çok iyi bir yönetmenin yanına atayacak.

Ondan çok şeyler öğreneceğine emin." Faye'in soluğunu kesen bir isim söyledi. Bu kişi yıllar önce Faye'in oynadığı filmlerden birisini yönetmişti. Dore Schary haklıydı. Faye bu adamdan çok şeyler öğreneceğini biliyordu. Fakat o tek başına bir film yönetmek istiyordu. ġimdilik sabırlı olmak zorundaydı. Kendi kendisine sabırlı olmasını hatırlatırken, Abe anlaşmanın ana hatlarını telefonda özetleyiverdi. "E... Ne düşünüyorsun?"

"Evet, kabul ediyorum." Nasıl olsa paraya ihtiyaçları vardı. Ve Allah bilir Ward nerelerdeydi. Bu Meksika yolculuğu bardağı taşıran son damlaydı. Bunu geldiğinde ona açık açık söylemeye niyetliydi. Ve bunun gibi daha birçok şeyi.

Yeni yaptığı iş anlaşmasının da müjdesini vermek istiyordu. Harika bir olaydı. Ve duyduğu sevinci paylaşacak kimsesi yoktu. Onsuz kendisini öyle yalnız hissediyordu ki. "Ne zaman başlıyorum?"

"Altı hafta sonra."

"İyi. Çocuklarla birlikte olabilecek epeyce vaktim var." Abe, onun Ward'dan söz etmediğini fark etti. Uzun süredir Ward'ın adını ağzına almıyordu. Abe, kocasından neden söz etmediğine şaşmadı. O evliliğin yürüyebileceğine on kuruşuna bile bahse girmezdi. Ward'ın içinde bulundukları koşullara ayak uyduramadığı açıkça belliydi. Er veya geç, günün birinde Faye kendi yolunu belirleyip onu terk edecekti. Faldaki bu çizgileri okumak kolaydı. Veya Abe böyle düşünüyordu. Onun Ward'a böylesine sıkı sıkıya bağlanıp kalmasının nedenini bir türlü çözememişti. Ailesi ve pek fazla yakın dostu yoktu. Eski mesleğini ve birkaç dostunu bu adam ve çocukları uğruna terk etmiş, yıllarca ona bağımlı ve sadık kalmıştı. Hâlâ da öyleydi. Faye'in ona ihtiyacı vardı. Ward'ın da kansına. Ya da bu sadece Faye'in hüsnü kuruntusuydu. Ve Ward'ın Meksika'dan dönüşü Faye için çok büyük bir şok

oldu. Güneşten yanmış, çok sağlıklı ve mutlu görünüyordu. Ağzında ince, uzun bir Havana purosu, elinde siyah timsah

derisi küçük bir valiz, sırtında da eski günlerde giydiği pahalı beyaz keten bir takım vardı. Faye neredeyse Duesenberg'i de kapının önünde park ettiğini düşündü. Ward karısını bu saatte ayakta bulunca biraz şaşırdı. Saat gece yarısını geçiyordu ve Ward onu yatakta bulacağını sanmıştı. Faye ise yeni senaryo üstünde çalışıyordu.

"İyi vakit geçirdin mi?" Buz gibi ses tonu, o güne kadar çektiği yalnızlığı ve özlemi gizliyordu. Faye de bu duygularını açıklayamayacak kadar gururluydu... Hâlâ

"Evet... Özür dilerim mektup yazamadım..."

"Tabii yazacak vaktin olmadığını tahmin ediyorum." Ward'ın yüzündeki ifadedeki bir şey Faye'in birdenbire ona karşı büyük öfke duymasına neden oldu. Alay, öfke, çınlayan sesi buruktu. Ward ise karısına hiçbir haber vermeden evden gittiğine pişmanlık duymuyordu. Bu gerçek Faye'in gözünden kaçmadı ve hemen sebebini sezinledi. "Kiminle birlikteydin?"

"Bazı eski arkadaşlarla." Ward valizlerini yere bıraktı. Faye'in karşısındaki kanepeye oturdu. Kendi kendisine inandırdığından daha nazik bir meseleyle karşı karşıya olduğunu anladı.

"Çok ilginç. Gitmeden önce bu seyahatten hiç söz etmemiş olman da çok komik."

"Çok ani karar verildi." Ward'm gözlerinin içinde kötü pırıltılar vardı. "Zaten sen de filmle meşguldün." Demek sebep buydu. O boşta gezip keyif ederken, iş bulduğu için kendisinden intikam alıyordu. Ama bu yaptığı haksızlıktı.

"Yaa! Anlıyorum. Bir daha üç hafta ortadan yok olacağın zaman önce beni işten arayıp haber verebilirsin. O zaman telefonla bana ulaşmanın ne kadar kolay olduğunu da öğrenirsin."

"Bunu bilmiyordum." Yanık teninin altında bembeyaz kesildi.

"Herhalde biliniyordun." Uzun uzun onun gözlerinin içine bakınca gerçeği anladı. Ama bu konuyu nasıl açacağını bilemiyordu. Ertesi sabah gazetelerde çıkan haberler, Faye'in

işini kolaylaştırdılar. Her şeyi açık açık yazmışlardı. Faye'in bütün yapacağı iş ise gazeteleri yatağının üstüne fırlatıp, Ward'ın görmesini sağlamaktı. "Basın ajanının pek becerikli, tatlı ajanına da diyecek yok doğrusu. Yalnız seçtiğin kızlaTİa ve tatile birlikte çıktığın kişilerle zevklerimiz pek uyuşmuyor." Gırtlağına feci bir sancı saplandı. Faye sanki orada tıkanıp kalacağını hissetti. Ama çektiği sıkıntıyı Ward'a göstermek istemiyordu. Bu küçük kaçamak aşkının ona ne kadar acı verdiğini belli etmek istemiyordu. Ayrıca Ward'ın başlarına gelen felakete böyle karşı koyduğunu, kendisini hâlâ o eski dünyasının bir parçası olduğuna inandırmaya çalıştığını da biliyordu. Fakat ne kadar çabalasa boşunaydı, onlar için artık yaşantılarnım o sayfası kapanmıştı... Tabii tekrar o dünyadan birisiyle evlenirse işler değişirdi.

Ward gazeteyi okudukça neredeyse boğuluyordu. "Müflis milyoner Ward Thayer IV ve Masie Abernathie Meksika yolculuğundan döndüler. Üç haftadır San Diego açıklarında Masie'nin yatıyla dolaşan çift, Meksika'ya gidip eski dostlarıyla hoşça vakit geçirip, balık tuttular. Her ikisi de birlikte o kadar mutluydular ki, VVard'm emekli sinema kraliçesini nereye sakladığını herkes merak etti..." Faye hayatında ilk kez ona ateş saçan nefretle baktı. "Onlara benim seni bıraktığımı söyleyip, meraklarını giderebilirsin. Manşet olacak bir haber değil ama, seninle Bayan Abernathie arasındakileri daha kolay açıklar orospu çocuğu. Başımıza gelen felaketten böyle mi kurtulacağımızı sanıyorsun? Onun gibi kadınlarla düşüp kalkarak mı? İkiniz de midemi bulandırıyorsunuz." Masie Abernathie, şımarık, bencil, tanıdığı her erkekle düşüp kalkmış bir mirasyediydi... Ward "Yalnızca benimle yatmadı" diye onunla alay ederdi. İşte şimdi listeye onun da adı eklenecekti.

Faye yürüyüp, öfkeyle kapıyı çarpıp yatak odasından çıktı. Warda aşağıya indiği zaman onu evde bulamadı. Dört çocuğu okuldan almaya gitmişti.

Haftalardır vaktinin çoğunu çocuklarıyla birlikte geçiriyordu. Evde olmadığı uzun süreyi unutturmak istiyordu. Ayrıca tekrar çalışmaya başlayaca-158

ğmdan yine uzun süre onlardan ayrı kalacaktı. Çalıştığı zamanlar çocuklarını çok özlüyordu. Fakat tekrar eve döndüğünde çocukları aklından çıkartmıştı. Ward yıllar önce Paris'ten aldığı mavi ipek sabahlığını giymiş, salonda Faye'i bekliyordu.

"Seninle konuşmam gerek." Ayağa kalkarken çok korkmuş görünüyordu. Faye onun söylediklerine aldırmayıp, merdivenlere doğru yürüdü. Kütüphaneye gidip çalışması gerekiyordu.

"Benim seninle konuşacak hiçbir şeyim yok. İstediğin yere gitmekte özgürsün. Bir avukat bulacağım. O Burford'a telefon eder." Faye kendisini Masie'nin sadece geçici değil, aynı zamanda uzun süreli bir ilişkisi olduğuna da inandırmaya başlamıştı.

"O kadar kolay mı sanıyorsun?" Önünden geçerken Ward onun kolundan yakaladı. Fakat Faye onun gözlerinin içine öyle bir baktı ki, Ward korkudan taş kesildi. Böylesine bir nefreti ne görmüş ne de hissetmişti. Yaptığı hatayı anlayınca kalbi paramparça oldu. "Faye, dinle beni... Aptalca bir hataydı... Buradan uzaklaşmam gerekti... Çocuklar her saniye bağın şıyorlardı... Sen evden uzaktaydın... Bu kasvetli evde... Kalabileceğimden çok fazlaydı."

"Çok iyi. Öyleyse bu evden tamamen gidebilirsin. Masie ile birlikte tekrar Beverly Hills'de yaşamaya başlarsın. Seninle aynı evi paylaşmaktan mutlu olacağına eminim."

"Nesi olarak?" Acı acı karısına baktı. "ġoförü olarak mı? Tanrı aşkına Allah kahretsin. Ben bir iş bile bulamadım. Sen ise evden sürekli uzakta çalışıyorsun, benim neler hissettiğimi biliyor musun? Bu yaşantıya dayanamıyorum. Ben böyle yetiştirilmedim... Bilmiyorum..." Faye'in yakaladığı kolunu bıraktı. Genç kadın ona acımasızca baktı. Bu kez bağışlanmayacak kadar ileri gitmişti. İçki içmesini, kendisine acımasını, tembelliğini, son kuruşuna kadar parasını harcarken söylediği yalanları hepsini, hepsini bağışlayabilirdi. Ama ihanetini asla affedemezdi. Ward

merhamet dilenircesi-ne ona baktı. "Benden daha güçlüsün. Sende bende olmayan bir şey var. Ne olduğunu bilemiyorum."

"Ona cesaret denir. Kendine bir şans tanırsan bu niteliğe sahip olduğunu anlayacaksın, ama bunu fark edecek kadar ayık kalamıyorsun."

"Belki kalmak istemiyorum. Bunu hiç düşündün mü? Ama ben düşündüm. Her gün düşündüm. Aslında evden

uzaklaşana dek düşündüm. Belki buradan sürekli uzaklaş-sam daha iyi olacak."

"Ne?" Faye'in bakışları hoşlaştı. Eski öfkenin tekrar bel kemiğine saplandığını hissetti.

Ward garip bir şekilde sakindi. Sanki ne yapacağını biliyordu. "Faye, senin hayatından tamamen uzaklaşsam diyorum."

"ġimdi mi? Bu yaptığın çok iğrenç." Faye korkudan deliye döndü. Bu adamı yitirmek istemiyordu. Onu hâlâ seviyordu.

O ve çocuklar onun her şeyiydiler. "Bize bu kötülüğü nasıl yapabilirsin?" Gözleri yaşlarla doluydu. Ward başka tarafa bakmak istiyordu. Tıpkı son birkaç haftadır kendisini, onu düşünmemeye zorladığı gibi. Artık bu suçluluk duygusunu sırtında taşıyamayacaktı. Başlarına gelen felaketlerin sorumlusu kendisiydi. Fakat bunu tamir edecek gücü kendisinde bulamıyordu. Karısına sunacağı hiçbir şeyi yoktu. Faye tek başına kendisini çok daha iyi idare edebiliyordu. Ya da buna kendisini inandırmaya çabalıyordu. ġimdi de aynı şeyleri kendi kendisine yineleyip, ona bakmamaya çalışıyordu.

Eğer başını çevirip Faye'in yüzüne baksaydı orada onun duyduğu acıyı görecekti. "Ward bize ne oluyor?" Sesi boğuk ve çatlaktı. Ward derin derin içini çekip, arkasını dönüp pencereye doğru yürüdü ve komşunun boyası dökülmüş evine, bahçedeki çöplüklere bakmaya başladı.

"Sanırım buradan uzaklaşıp, kendime bir iş bulup başımın çaresine bakacağım ve birbirimizle karşılaştığımızı ebediyen unutalım."

"Beş çocukla mı?" Bu sözlere gülebilirdi ama o ağlamak istiyordu. "Çocuklarını da unutmak mı istiyorsun?"

Kulaklarına inanamıyordu. ġaşkınlıkla onun arkasına baktı. Böyle şeyler onların başına gelemezdi. Bu ya kötü yazılmış

bir senaryo veya iğrenç bir karabasandı.

"Kazandığım her kuruşu sana yollarım." Usulca dönüp, onun yüzüne baktı.

"Sebep Masie mi? Onunla ilişkiniz ciddi mi?" İnanmak zordu, ama artık her şey olabilirdi. Belki ümitsizce eski yaşantısını özlüyordu. Tabii Masie de bu yaşantının bir parçasıydı. Fakat Ward olumsuzca başını salladı. "Hayır. O

değil. Sadece bir süre buradan uzaklaşmam gerektiğine inanıyorum." Bu sözleri söylerken buruk bir bakış fırlattı.

"Kendine yeni bir hayat kurman için seni yalnız bırakmak zorunda olduğumu hissediyorum. Belki başarılı bir film yıldızıyla evlenebilirsin."

"Eğer öyle bir hayatı isteseydim, yıllar önce çoktan söylediklerine sahip olmuştum. Ama istemedim. Seni seçtim."

"Peki şimdi?" Yıllardır hissetmediği cesareti duydu. Artık her şey açığa çıkıyordu. Başka yönlere sapmadan dosdoğru ilerlemeliydi. Artık yitirecek hiçbir şeyi yoktu. Aslında en sevdiği şeyi, karısını yitirmişti.

Faye yeis içinde boş boş onun yüzüne baktı. "Ward, artık seni tanıyamıyorum. O kadınla Meksika'ya nasıl gittiğini anlayamıyorum. Belki tekrar ona dönsen iyi olur." Bunlar yapmacık bir cesaretin boş salvolarıydı ama Ward zokanın ucundaki yemi yuttu.

"Evet, belki ona dönerim." Öfkeyle yukarı kata çıktı. Bir dakika sonra Faye aşağıda onun döke saça eşyalarını toplayıp, valizlere tıktığını duydu.

Mutfakta oturmuş kör gibi elindeki kahve fincanına bakıp, geçen yedi yılı düşünüp acı acı ağladı. Çocukları okuldan alma vakti gelene dek de öylece oturdu.

Çocukları okuldan alıp eve döndüğünde Ward'ın gittiğini anladı. Çocuklar babalarının tatilden döndüğünü fark etmemişlerdi. Bu nedenle onlara bir açıklama yapmak zorunluluğundan kurtulmuştu. O gece çocukların yemeklerim hazırlarken, kuzu pirzolalarını kapkara kızarttı. Fırındaki patatesler taş gibi oldu ve ıspanak püresini yaktı. Beceriksiz, kötü bir aşçı gibiydi ama hiç olmazsa onlann önüne iyi kötü bir lokma koymaya çabalarken, Ward'ın Masie Abernathie ile

birlikte olduğunu aklından çıkartamıyordu. Acaba ona böylesine bağırmakla hata mı yapmıştı? O gece yatağına uzanıp da Guadacanal'da birbirlerine rastladıkları ilk geceden tutup birlikte paylaştıkları mutlu günlere kadar aradan geçen zamanı düşündü... Paylaştıkları sevgiyi, kurdukları hayalleri düşünüp ağladı ve ağlaya ağlaya bitkin düşüp uyudu.

DOKUZUNCU BOLUM

F AYE'in üzerinde çalıştığı ikinci film ilkinden zordu. Yönetmen setten bir an olsun ayrılmıyor, boyuna emirler veriyordu. Ve sürekli Faye'in çalışmalarını eleştiriyordu. Bazı kez Faye onu seve seve boğazına yapışıp

öldürebileceğini düşünüyordu. Fakat adam bütün istekleri yerine getirilip iş sona erince, Faye'e çok nadir ve özel bir armağan verdi. Yeni mesleğinde öğrenmeye can attığı bütün püf noktalarım ona öğretmişti. Faye'den verebileceğinden fazlasını istemiş ve istediğinden fazlasını elde etmişti. Bazı kez dizginleri Faye'in eline vermiş, sonra yaptığı hataları düzeltmişti. Film sona erdiğinde Faye on yılda öğrenemeyeceği kadar bilgi edinmişti. Adama müteşekkirdi. Son kez setten ayrılmadan Faye'e çok iltifat etmişti. Faye de onun arkasından yaşlı gözlerle bakmıştı.

Birlikte çalıştığı arkadaşlarından birisi, "Sana ne dedi?" diye sorunca Faye gülümsedi.

"Benimle yeniden çalışmak istediğini söyledi. Fakat çalışmayacağımı da biliyor. Bir dahaki sefere kendi filmimi yöneteceğim." Derin derin içini çekip, birbirlerini kucaklayıp öpüşerek, filmin bitişini kutlayan aktrist ve aktörlere baktı. "Umarım haklıdır." Evet, adam haklıydı. İki ay sonra Abe yönetmen olaTak ona ilk işini teklif etti. Yine MGM

adma çekilecek bir filmde kendi kendisinin patronu olacaktı. Faye'in yıllardır hayalinde yaşattığı düş Dore Schary sayesinde gerçekleşiyordu. Stüdyo başkanı ona büyük bir şans tanıyordu.

"Tebrikler Faye."

"Teşekkürler, Abe."

"Sen bunu hak ettin." Yeni film çekimine sonbaharda başlanacaktı. Bu çok büyük bir meydan okumaydı ve Faye mutluydu. O zaman çocuklar yine okula başlamış olacaklardı. Li-onel ikinci sınıfa geçmişti. Greg de ilkokula başlıyordu. İkizler ise hâlâ yuvadaydılar. Anne daha iki yaşında bile değildi ama onların peşinde koşup, aradaki farkı kapatmaya çalışıyordu. Fakat onlara bir türlü yetişemiyordu. Faye her zaman onunla biraz daha fazla meşgul olmak istiyor fakat her seferinde bir engel çıkıyordu. Öbür çocuklar da annelerine yaygara kopartıyorlardı. Faye önündeki birkaç ay senaryoyu okuyup, onu çok dikkatli çalışmak zorundaydı. Sonunda bu filmi tek başına yapacaktı. ğimdi her şeyi yüzüstü bırakıp da bebekle ilgilenmek için vakti yoktu. Anne diğer çocuklarından çok farklıydı. Yalnızca çocukların en küçüğü değil, aynı zamanda en zor iletişim kurulanıydı. Onu hep dadıya bırakmak kolay olmuştu. Çünkü kadın onu kendi öz çocuğu gibi seviyordu. Lionel de Anne'e çok düşkündü.

Faye yeni filmi düşündükçe heyecandan yerinde duramı-yordu. Bu onun için eline geçmez büyük fırsattı. Fakat Ward'ı da bir türlü aklından çıkartamıyordu. Onun nerede olduğunu çok merak ediyordu. Kapıdan çıkıp gittiğinden beri ondan hiç haber alamamışlardı. Bir kez Louella Parsons'un sütununda onun adı geçmişti ama Faye'in merakını söndürecek bir bilgi yoktu. Neyse ki yazıda Masie'nin adı geçmiyordu.

Yeni film sürekli aklını meşgul ediyordu. Öbür filmi bitirdiğinden beri kendisini oyalayacak bir sürü iş vardı. Aylar önce Abe'ye bir avukat bulmasını söylemişti. Ama onu yeniden arayıp bu konuyu açmamıştı. Her gün avukatla

görüşmeye kendi kendisine söz verdiği halde, hep bir engel çıkıp bunu ertelemişti.

Ve hiç beklenmedik bir zamanda, temmuz ayında bir gün Ward evin ön kapısında belirdi. Çocuklar arka bahçede özenle diktikleri çiçekler arasında oynuyorlardı. Dadı onlara bir

de salıncak kurmuştu. Çocuklar bahçenin güzelleşmesine katkıda bulundukları için çok övünüyorlardı. Ve işte Ward yine beyaz ketenler içinde mavi tişörtüyle eskisinden daha yakışıklı, beklenmedik bir anda karşısına çıkıverdi. Faye bir an aralarında o karşı konulmaz çekimi hissetti. Fakat kendi kendisine onun evi terk edip gittiğini, çoluğunu çocuğunu aramadığını anımsadı. Ve Tanrı bilir şimdi kiminle birlikte yaşıyordu. Ona bakarken utanç duydu ve gözlerini yere indirdi. Bir türlü onun yüzüne bakamıyordu.

"Evet?"

"İçeri girebilir miyim?"

"Niçin?" Sinirli sinirli ona baktı. Ward da rahatsız görünüyordu. Fakat onunla konuşmadan önce kapının önünden ayrılmamaya kararlı olduğu da açıktı. "Çocuklar seni görürlerse rahatsız olabilirler." Çünkü kısa süre önce artık babalarını sormaktan vazgeçmişlerdi. Faye de VVard'm tekrar ortadan kaybolup gideceğini sanıyordu.

"Çocuklarımı dört aydır görmüyorum. Hiç olmazsa onlara bir merhaba diyemem mi?" Faye bir an duraladı. Bu arada onun eskisinden çok daha zayıf olduğunu fark etti. Eskisinden daha genç görünüyordu. Kendi kendisine onun ne kadar yakışıklı olduğunu itiraf etmek istemiyordu. Ona tekrar âşık olmanın hiçbir anlamı yoktu. "Pekala?" VVard'ın geri gitmeye

hiç niyeti yoktu. Sonunda Faye geri çekilip, tel kapıyı açtı. VVard'ın gözleriyle bakınca Faye evi eskisinden de çirkin gördü. Ward içeriye girip etrafına bakındı. "Evet, burada hiçbir şey değişmemiş." Basit bir cümleydi ama Faye'i hemen harekete geçirdi.

"Sanırım sen tekrar Beverly Hills'de yaşıyorsun?" Sesi bıçak gibi keskindi. Tıpkı VVard'a saplamak istediği bıçak gibi.

VVard çekip gidince çok üzülmüştü. Belki yeniden kendisini üzmek için karşısına çıkmıştı. Faye bütün kötü olasılıkları düşündü.

VVard usulca ona döndü. "Faye, ben Beverly Hills'de yaşamıyorum. Sizi burada bırakıp kendim orada nasıl yaşayabilirim?" VVard korkmuş gibi, dehşet içinde bakıyordu. Faye de

onun yüzüne bakakaldı. Nedense onun orada yaşadığını düşünmüştü.

"Ward, neler yaptığını bilmiyorum." Gerçketen de hesaba, onun tarafından yollanan çeklere de dikkat etmemişti. Fa-ye'in kazancı ve faiz gelirleriyle idare ediyorlardı. Aslında son birkaç aydır VVard'ın nasıl geçindiğini merak etmişti.

Ama sormaya cesareti yoktu.

Tam bu sırada çocuklar koşarak evden içeriye daldılar. Lionel bahçeye açılan kapının önünde donup kaldı. Sonra şaşkınlıktan iri iri açılan gözleriyle usul usul babasına yaklaştı. Babasını gören Greg, Lionel'i bir kenara itekleyip, koşarak babasının kollarının arasına atıldı. İkizler de vakit geçirmeden onun üstüne saldırdılar. Yalnızca onun kim olduğunu bilmeyen Anne sessizce bakıyordu. Onun kim olduğunu anımsamıyordu. Kollarını Faye'e uzatıp kucağına çıkmak istedi. Faye diğer çocuklarının sevinç çığlıkları içinde babalarıyla oynaşmalarını izlerken, Anne'i kucağına aldı.

Yalnızca Lionel kardeşlerine katılmıyordu. Sürekli Faye'in yüzüne bakıp onun ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu.

Faye usulca, "Haydi Lionel. Git babanla oyna." dedi. Ama çocuk kenarda kalıp, diğerlerini seyretmeyi yeğledi.

Sonunda Ward yukarı kata çıkıp, temizlenip üstlerini başlarını değiştirirlerse, onları hamburger ve dondurma yemeğe götüreceğine söz verdi.

Çocuklar yukarı kata çıktıktan sonra Faye'e dönüp "Senin için bir sakıncası var mı?" diye sordu.

"Hayır." Faye, çekinerek ona baktı. "Yok." Onunla karşılaşmaktan huzursuz olmuştu. Fakat Ward da en az kendisi kadar huzursuzdu. Dört ay uzun bir süreydi. Hemen hemen birbirlerine yabancı olmuşlardı.

"İşe girdim çalışıyorum Faye." Bunu söylerken büyük bir sevinçle karşılaşacağını sanıyordu ama Faye gülümsememek için kendisini zor tuttu.

"Öyle mi?"

"Bir bankada... Öyle önemli bir görev değil. Babamın arkadaşlarından birisinin sayesinde buldum. Bütün gün bir masa başında oturup, hiçbir şey yapmadan hafta sonunda

bir çek alıyorum." Ward şaşkın görünüyordu. Sanki ameliyattan daha acı veren bir olay gibi karşılanacağım sanıyordu.

"Öyle mi?"

"Tanrı'nm belası, bir şey söylemeyecek misin?" diye öfkeyle patladı. Birdenbire Faye hiç olmadığı kadar katılaşmıştı.

Hiçbir şeyden memnun kalmıyordu. Belki tekrar iş hayatına dönmek onu katılaştırmıştı. Faye onun bütün hafta bir masa başında oturup, cuma günü alacağı çeki beklemediğini biliyordu. Derin bir nefes alıp, tekrar denedi Ward. "Bu aralar sen de çalışıyor musun?" Çalışmadığını biliyordu, yoksa evde oturup çocuklarla oyun oynayacak zaman bulamazdı. Yani Ward evi terk etmeden durum böyleydi.

"Hayır. Bir ay sonra çalışmaya başlayacağım. Bu kez kendi filmimi yapacağım." Çok fazla konuştuğu için kendi kendisine hemen içerledi. Artık Faye'in ne yapıp ne yapmadığı onu hiç ilgilendirmezdi. Fakat her nedense ona söyleyince, içinde bir rahatlama hissetti. Her şeyini ona anlatınca, nedense hep rahatlardı.

"Harika." Ona ne söyleyeceğini bilemeden vücudunun ağırlığını durmadan bir ayağından öbürküne veriyordu. "Büyük yıldızlar var mı?"

"Birkaç tane."

Ward bir sigara yaktı. Eskiden hiç sigara içmezdi. "Avukatının sesi sedası çıkmadı."

"O işlerle meşgul olacak zaman bulamadım." Fakat bu tamamen doğru değildi. Birkaç aydır çalışmıyordu. Ama Ward çalışmadığını bilemezdi. "Yakında duyarsın."

"Oh."

Bu sırada çocuklar fırtına gibi merdivenlerden aşağıya indiler. Ward dört çocuğunu alıp öğle yemeğine götürdü. Hepsi yeni arabaya doluştular. 1949 model bir Ford idi. Kullanışlı ve yeni görünüyordu. Ward özür diler gibi baktı. "Bir Duesenberg değil ama insanın ayağını yerden kesiyor." Faye işe hâlâ otobüsle gidip geldiğini söylememek için kendisini zor tuttu. Steyşın vagonun bir ay önce motoru ölmüştü. Artık çalıştırılmayacak haldeydi. Faye ve çocuklar da böylece araba-167

sız kalmışlardı. "Faye, sen de bizimle öğle yemeğine gelir misin?"

Faye kabul etmeyecekti ama, çocuklar öylesine yüksek sesle yalvarmaya başladılar ki, Faye inat etmekte yarar görmedi ve onlarla birlikte yemeğe gitti. Aslında onun nerede yaşadığını, nerede oturduğunu, ne yaptığını çok merak ediyordu.

Acaba hâlâ Masie Abernathie ile birlikte miydi? Ama kendi kendisine kiminle olursa olsun, umrumda değil diye telkinler yapıyordu. Tam kendisini ikna etmişti ki, garson kızın Ward'a bakışını yakaladı ve

kıpkırmızı oldu. Hâlâ çok yakışıklı bir adamdı ve kadınların gözünden kaçmıyordu. Erkeklerin kendisini fark etmelerinden daha çok fark ediliyordu. Fakat kendisi hâlâ parmağından nikâh yüzüğünü çıkartmadığı gibi her gittiği yerde beş çocuğunu da peşinde sürük-lüyordu.

"Çocuklar harika " diye eve dönerlerken onları övdü. Çocuklar ise koyu mavi Ford'un arka koltuğunda itişip kakışıyorlardı. "Onlara iyi terbiye vermişsin."

"Allahaşkma abartma Ward. Sanki aramızdan on yıl ayrı kalmış gibi konuşuyorsun."

"Bazen on yıl ayrı kalmış gibi hissediyorum." Bir süre sözlerine ara verip sustu. Kırmızı trafik ışığında durdukları zaman yan gözle Faye'e baktı. "Emin ol hepinizi çok özlüyorum."

Faye de, "Biz de seni çok özledik" dememek için kendisini zor tuttu. Ward'ın elini elinin üstünde hissedince çok şaşırdı. "Eğer bir şey değiştirecekse şunu bilmeni isterim ki, her an yaptıklanm için büyük pişmanlık duydum."

Öylesine kısık sesle konuşuyordu ki, çocukların onu duymalarına olanak yoktu. Zaten onlar da arkada öyle gürültü ediyorlardı ki, isteseler de duyamazlardı. "Ve aynı hatayı inan bana asla tekrar işlemedim. Evi terk ettiğimden beri başka bir kadına asla dönüp bakmadım." O korkunç yere "evimiz" demesi çok şaşırtıcıydı. Onun söyledikleri adeta içine oturdu. Ve çok duygulandı, gözyaşlarını tutamayan Faye, dönüp onun yüzüne baktı. "Seni seviyorum Faye." Dört aydır bu cümleyi duyabilmek için yanıp tutuşuyordu. İçgüdüyle kollarını açıp, ona

uzattı. Bu sırada eve gelmişlerdi. Çocuklar gürültüyle arabadan indiler. Ward onlara içeri girmelerini söyledi. Birkaç dakika sonra onların yanında olacağına söz verdi. "Bebeğim... Seni tahmin edemediğin kadar çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Birdenbire hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Sonra geri çekilip, yaşlı gözlerle ona baktı. "Ward, sensiz yaşamak çok kötüydü..."

"Benim için de çok kötüydü. Senden ve çocuklardan ayrı yaşarsam öleceğimi sandım. Birdenbire sahip olduğumuz şeyi anladım. Eski yaşantımız ve büyük bir evimiz yoktu ama..."

Faye burnunu çekip gülümsedi. "Büyük bir eve ihtiyacımız yok. Ama sana ihtiyacımız var."

"Benim sana ihtiyacım olduğu kadar değil Faye Thayer." Çekinerek onun yüzüne baktı. "Yoksa yine Faye Price adını mı kullanıyorsun?"

Genç kadın gözyaşlarının arasından ona güldü. "Asla!" Aynı anda Ward'ın da nikâh yüzüğünü parmağından çıkarmadığını fak etti. Tam o sırada Greg kapının önünde belirip babasına seslenmeye başladı.

"Geliyorum, oğlum." diye Ward bağırdı. Söyleyecek daha çok şey vardı ama Faye usulca arabadan indi.

"Haydi git, seni çok özlediler."

"Benim özlediğim kadar özleyemezler." Sonra çaresiz bakışlarla uzanıp, Faye'i kolundan yakaladı. "Faye lütfen...

Tekrar deneyebilir miyiz? İstediğin her şeyi yapmaya hazırım. Evden ayrılır ayrılmaz içkiye son verdim. Ne sersemce davrandığımı anladım. Kötü bir işim var, ama hiç yoktan iyi... Faye..." Gözleri yaşlarla doldu ve karısı için duyduğu hisleri artık gizleyemedi. Başını eğip ağlamaya başladı. Bir süre sonra başını kaldırıp, dürüstçe onun gözlerinin içine baktı. "Sen iş bulup evden gittikten sonra ben ne yapacağımı şaşırdım. Artık kendimi bir erkek gibi hissedemez oldum... Sanki eskiden de erkek değilmişim gibi... Fakat, oh Tanrım, seni kaybetmek istemiyorum Faye... Lütfen... Oh bebeğim, lütfen..." Onu tutup, kollarının arasına çekti. Faye kalbinin

tekrar yuvasını bulduğunu sandı. Ondan tamamiyle ümidini kesmemişti. Zaten onu bırakabileceğine de emin değildi.

Ba-¦ şını Ward'm omuzuna koyup, ağlamaya başladı.

"Bir süre senden ölesiye nefret ettim... Veya nefret etmek istedim..."

"Ben de senden nefret etmek istedim ama sonunda suçun bende olduğunu anladım."

"Belki ben de suçluydum. Belki tekrar çalışmaya başlamam doğru değildi. Fakat başka ne yapacağımı bilemiyordum."

Ward başını salladı. "Sen haklıydın." Sonra gözyaşlarının arasından Faye'e gülümsedi. "Ne kadar iyi bir kadınsın." Onu tekrar kollarının arasında tutabildiği için kendisi de ne kadar şanslıydı. Bir iki saat için bile olsa şanslıydı. "Sen ve yapımcı olmamı istediğin çılgın hayallerin..."

Faye ona başını sallıyordu. "Hiç de çılgınlık değildi. Ward, her an olabilir. Sana öğrenmen gereken her şeyi öğretebilirim. Yeni filmimde sete gelip beni izleyebilirsin." Faye ümitle ona baktı, ama Ward başını salladı.

"Gelemem. Benim işim gücüm var. Saat dokuzdan beşe kadar işimden ayrılamam."

Faye güldü. '"Pekala, ama günün birinde hâlâ yapımcı olma şansın var. Tabii eğer istersen."

Ward içini çekip, kolunu Faye'in beline doladı. "Dostum, bana hâlâ boş bir hayal gibi geliyor."

"Belki değildir." Faye başını kaldırıp onun yüzüne baktı. Acaba yaşam kendilerine ne gibi sürprizler hazırlıyor diye merak etti. Hiç olmazsa Ward'ı yuvasına döndürmüştü.

Ward, Monterey Park'ındaki kocaman, çirkin evin kapısında durup, Faye'in yüzüne baktı. "Yeniden deneyecek miyiz?...

Hayır... Daha doğrusu, bana bir şans daha tanıyacak mısın Faye?"

Faye, ona uzun süre sert bakışlarla baktı. Sonra yavaş yavaş gözlerine bir sevinç ışığı yayıldı. Olgunluktan, pişmanlıktan ve acılardan doğan bir sevinç ışığıydı. Artık genç bir kız değildi. Hayat asla birkaç yıl öncesi gibi olamazdı. Bütün

dünyası ters yüz olmuştu. Ama o yaşamayı başarmıştı. Ve şimdi bu adam tekrar hayat yolunda birlikte yürümelerini teklif ediyordu. Kendisini incitmiş, terk edip gitmiş, yalan söylemiş, aldatmıştı. Ama yine de kalbinin derinliklerinde hâlâ kendisinin en iyi dostu olduğunu ve sevdiğini biliyordu. Faye de onu sevecekti. Faye'in sahip olduğu içgüdülere sahip değildi. Yaşam mücadelesinde de kendisi kadar güçlü değildi. Ama belki, yan yana, el ele... Belki... Sadece belki... Aslında emindi. Daha önemlisi Faye tekrar ona güveniyordu.

"Seni seviyorum Ward." Ona gülümsedi. Birdenbire kendisini çok genç hissetti. Onsuz geçen zaman çok korkunçtu.

Son birkaç ay hiç bitmeyecek gibi gelmişti. Aynı olayları tekrar yaşamak istemiyordu. Her şeyin üstesinden gelirdi.

Hatta fakirliğin bile, ama onsuz yaşamaya dayanamıyordu.

Ward, durup onu öpmeye başladı. Çocukar da kapının ağzında durmuş onlara bakıp gülüyorlardı. Sonra Greg onları gösterip, hepsinden daha yüksek sesle gülmeye başladı. Ward ve Faye de gülüyorlardı. Hayat tekrar eskisi gibi güzel ve tatlıydı. Hatta eskisinden daha güzel ve tatlıydı. îkisi de çok kötü günler geçirip cehennem azabının içinde yaşamışlardı.

Guadacanal'daki o ölüm kalım savaşından hiç farkı yoktu. Ama sonunda savaşı kazanmışlardı. Hepsi için hayat yeniden başlayabilirdi.

ONUNCU BOLUM

WARD Batı Hollywood'daki mobilyalı odasını daha fazla oturmadan bıraktı ve Monterey Park'taki o çok nefret ettiği çirkin eve taşındı. Bu kez orasının ne kadar zavallı bir yer olduğunu düşünmüyordu. Bavullarını yukarı kattaki odaya taşımak bile ona harika bir olay gibi geldi.

Çocuklar tekrar okula, Faye de yeni işine başlayana dek birlikte enfes üç hafta geçirdiler. Faye tekrar işe başlayınca, Ward onun arabayla kente gidip gelmesinde ısrar etti. Kendisi ise otobüsle işine gidip geliyordu. Faye araba sayesinde birkaç saat kazandığı için ona müteşekkirdi. Ward hiç olmadığı kadar iyi davranıyordu ona. Artık zümrütler, yakutlar alamıyorsa da kendi elleriyle ona yemekler hazırlıyor, iş dönüşüne kadar sıcak kalmasına özen gösteriyordu. Maaşını aldığı zamanlar bazen Faye'e küçük hediyeler alıyordu. Bir kitap, transistorlu radyo, sette giymesi için kalın bir kazak gibi şeyler. Faye yorgunluktan ağlayacak hallere geldiği zamanlar ona masaj yapıyor, sıcak banyolar hazırlıyordu. Ona karşı öyle iyi davranıyordu ki, Faye zaman zaman duygulanıp ağlıyordu. Aylar geçtikçe her davranışıyla onu ne kadar çok sevdiğini ispatlıyordu. Faye de ona kendi sevgisini gösteriyordu. Eski hayatlarının küllerinin içinden çok daha sağlam ve sıkı bir ilişki doğup gelişmişti. O kötü günlerin de izleri silinmeye başladı. Kendilerine o günleri hatırlatmak dahi istemiyorlardı. İkisi için de çok acı verici olmuştu.

Birçok yönden Faye yeni hayatından daha çok zevk alı-

yordu. İlk yönetmenliğinde çok başarılı olmuş, 1954 yılında tamamlanması için üç film anlaşması daha yapmışlardı.

Hem de başrollerde çok ünlü yıldızların oynadığı üç film. Her biri de gişe rekoru kırabilecek düzeydeydi. Hollywood'da tekrar kendisine bir isim yapmaya başlamıştı. Fakat bu kez güzel bir yüz, ya da büyük bir yıldız olarak değil, ama akıllı bir yönetmen, büyük bir yetenek, yıldızlarıyla iyi uyum sağlayıp onları çekip çevirebilen büyük bir güç olarak şöhreti gün geçtikçe artıyordu. Abe Abramson onun kayalardan yürek parçalayan oyuncular elde edebileceğini söylediği zaman yanılmıyordu. Dore Schary de menajerin fikrini paylaşıyordu. İkisi de onunla gurur duyuyorlardı.

1955'in ilk teklifi geldiğinde Faye yıllardır onlardan istemediği bir şey istedi. Eve geri döndüğünden beri Ward'ı işleyip duruyordu.

Faye artık onun hazır olduğunu biliyordu. Faye şartlarını açıkladığında menajeri neredeyse oturduğu koltuktan aşağıya düşüyordu.

"Ve bu isteğini Dore'ye iletmemi mi bekliyorsun?" Yaşlı adam adeta şok geçiriyordu. O herif filmler hakkında bir şey bilmiyordu. Faye de aklını kaçırmıştı. Zaten geri döndüğü zaman Faye'in onu eve kabul ettiğini duyunca aklından zoru olduğunu düşünmüştü. Onunla ilk kez aynı fikri paylaşma-mıştı ama Abe bu konuda ağzını açıp bir şey söylememişti o zaman. Fakat şimdi söylüyordu. "Sen aklını oynatmışsın. Bu paketi kimseye satamayız Faye. Hiçbir geçmişi yok. Otuz sekiz yaşında bir adam. Faye, benim köpeğim ne kadar yapımcılıktan anlarsa, o da o kadar anlar."

"Bu söylediğin çok iğrenç bir şey Abe. Senin ne düşündüğün benim umurumda değil. Ward son iki yıldır para idaresi konusunda çok şey öğrendi. Ayrıca zeki bir adam. Çok nüfuzlu da dostları var." En önemlisi ise Ward artık büyümüştü.

Sorumluluk alacak hale gelmişti. Faye onunla iftihar ediyordu.

"Faye, ben böyle bir paketi satamam." Abe başaramayacağından emindi.

"O zaman beni de satamazsın Abe. Benim şartlarım bu kadar." Faye, Nuh diyor peygamber demiyordu. Abe hırsından uzanıp onu boğmak istedi.

173

"Çok büyük bir hata yapıyorsun. Her şeyi bir anda mahvedebilirsin. Eğer bu işi eline yüzüne bulaştıracak olursan, piyasada sana kimse iş vermez. Her şeyden önce bir kadın yönetmeni pazarlamanın ne kadar güç olduğunu benden daha iyi biliyorsun. Etrafındaki bütün leş kargaları senin yüzüstü kapaklanmanı bekliyorlar. Kimse sana yeniden Dore'

nin verdiği şansı tanımaz..." Abe artık öne sürecek bir neden bulamıyordu. Faye parmağında evlilik halkasından başka yüzük bulunmayan elini

kaldırdı. Öbür yüzükleri ve mücevherlerini çoktan satmıştı. Artık kaybetmek istemiyordu.

Onlar başka bir zamanın, başka bir hayatın parçasıydılar.

"Abe, söylediklerinin hepsini biliyorum. Sen de benim ne istediğimi biliyorsun." Ayağa kalkıp, ona baktı. "Eğer istersen yaparsın. Ama her şey sana bağlı. Bunlar benim şartlarım." Abe masadan uzaklaşan Faye'in arkasından kafasına bir şeyler fırlatmak istedi.

Fakat MGM'nin Faye'in ileri sürdüğü şartları kabul etmesine daha da şaşırdı.

"Onlar senden de kaçık Faye."

"Yani kabul ettiler mi?" Heyecandan telefona yapışmıştı. <:< ı..<u .iv ikiniz di- i v bağlıyorsunuz. Yani Ward başlıyor.

Önce o işbaşı yapacak, sonra film yola girince sen görevi yükleneceksin. Yapımcı yönetmen olarak MGM'de kendi ofisleriniz olacak." Hâlâ duyduğu şoktan kurtulamamıştı. Masasında oturmuş, hayretle başını iki yana sallıyordu."İyi şanslar... Beni dinle, ikiniz de kıçınızı kaldırıp buraya gelin de hemen kontratları imzalayalım. Belki herifler akıllarını başlarına toplarlar da, bu işten cayıverirler."

"Bugün öğleden sonra geliriz."

"Allah kahretsin, tamam." diye homurdandı. Abe'nin ofisine gittiklerinde Faye bir kez daha Ward ile iftihar etti.

Belki bu söylenmeyecek bir sözdü ama kötü günler ona yaramıştı. Üzerine bir olgunluk gelmişti. Ayrıca çok da zekiydi. Abe onun bu işi kıvırabileceğim düşündü. Zaten Faye başarması için elinden gelen yardımı ardına

koymayacaktı. Abe ikisinin de ellerini sıktı. Faye'in yanağından öptü ve iyi

şanslar diledi. Onlar gittikten sonra tekrar başını salladı. Hiç bilinmezdi... Belki de başarırdı... Belki de başarırdı...

Film akıl almaz gişe rekorları kırınca, onlar da şeytanın bacağını kırdılar ve şansları açıldı. Bir yılda yapımcı ve yönetici olarak iki üç film yapmaya başladılar. Sonunda 1956 yılında Ward'm ölesiye nefret ettiği fakat artık ikisinin de dikkatlerini çekmeye vakit bulamadıkları o korkunç evden taşındılar. İki yıllık başka bir ev kiraladılar. 1957'de ayrıldıklarından beş yıl sonra tekrar Beverly Hills'e döndüler. Eski, pahalı büyük malikaneleri gibi bir ev değil de daha müte-vazi, sevimli, ön ve arka tarafında bakımlı bahçeleri, beş yatak odası ve yüzme havuzlu küçük bir eve taşındılar.

Ayrıca evde ofis gib kullanabilecekleri bir odaları daha vardı. Çocuklar bu yenilikten pek hoşlandılar. Abe Abramson da onlar adına çok mutlu oldu. Ama Ward ve Faye kadar değil. Geri dönebilmişlerdi. Sanki savaştan geri dönmüş

gibiydiler. Can simidi gibi yapıştıkları mesleklerinin her anından büyük zevk alıyorlardı.

175

ON BİRİNCİ BÖLÜM

WARD'ın MGM'deki ofisinin öyle ahım şahım bir manzarası yoktu. Sekreterine dikte yaparken ilgisizce camdan

dışarıya baktı. Faye içeriye girdiğinde kocasının profiline bakıp gülümsedi. Kırk yedi yaşında olmasına rağmen yirmi yıl önceki kadar yakışıklıydı. Yalnızca saçlarına biraz kır düşmüştü ama gözleri hâlâ insanın içine işleyen koyu mavilikteydi. Yüzünde de bazı çizgiler oluşmuştu. Ama vücudu eski diriliğini koruyordu. Boyu uzun, zayıf ve adaleliydi. Mektupta kullanacağı kelimeleri seçerken elinde bir kurşun kalem tutuyordu. Bütün bunlar üç hafta sonra çekimine başlanacak yeni filmleri içindi. Ve galiba bu kez filmi ucu ucuna yetiştirebileceklerdi. Ward bu konuda çok titizdi. Ward Tha-yer yapımları hep planladıkları zamanda başlar ve zamanında bitirirdi. Bu kurallara uymayanların vay haline. Bu düzenlemeye ayak uyduramayanlar bir daha onunla çalışamazlardı. Ward son on yılda çok şey öğrenmişti.

Faye haklıydı. Kocası film yapımcılığı konusunda çok başarılıydı. İlk başta kimsenin tahmin edemediği kadar başarılı olmuştu. Her şeyin bütçesini önceden hazırlamayı ve kaynaklardan para toplamayı iyi öğrenmişti. İlk önceleri işe dostlarının paralarını kullanmakla başlamıştı. Ama daha sonra üretim alanında değişiklikler yapmak isteyen büyük şirketler ve ona para veren diğer şirketler devreye girmişlerdi. Abe Abramson onun, "Dallardaki kuşları bile cezbedeceğini" söylüyordu. Ni-179

tekim Ward defalarca bu yeteneğini kanıtlamıştı. Aylarca Faye ile birlikte gece gündüz demeden çalışmışlardı. İlk yıllarda yarım düzine film yaptıktan sonra Ward tek başına çalışmayı öğrenmişti. Faye ise yönetmenlikten başka işe karışmıyordu. Ward filmin parasını buluyor, diğer koşulları hazırlıyor ve işi Faye'e devrediyordu. Böyle birlikte birbiri ardına birçok iyi film yapmışlardı. Onlara "Hollywood'un altın çifti" diye isim takmışlardı. Birkaç kez başarısızlığa uğramışlardı ama tekrar kendilerini toparlayıp, yaptıkları hataları düzel-tivermişlerdi.

Faye onunla çok övünüyordu. Çok uzun zamandır ağzına içki koymuyordu. İçkiye son vermişti. 1953'te evi terk edip gittiği o tatsız olaydan sonra başka bir kadınla ilişki kurup, Faye'e ihanet etmemişti. Ölesiye çalışıyor ve her işin altından başarı ile kalkıyordu. Faye onunla yaşamaktan mutluydu. Evliliklerinin ilk günlerindeki o masal dünyasında yaşadıkları günlerden daha mutluydu. Zaten o yıllar aklına geldikçe Faye onların gerçek olmadıklarını, düşlerinde yaşattığını sanıyordu. Ward'a çok ender o günlerden söz ediyordu. Faye için için hâlâ o hayatı özlediğini hissediyordu.

Ward rahat yaşamı, seyahatleri, güzel eşyaları, düzinelerle uşakları... Duesenberg'leri... Seviyordu. Ama şimdiki yaşamlarına da diyecek yoktu doğrusu. İşlerinden hoşlanıyorlardı. Çocuklar da büyümüşlerdi. Daha ne şikâyetleri olacaktı ki?

Ward'a sessizce gülümsedi ve saatine baktı. Biraz sonra yazdırdığı mektubu bitirecekti. Bu arada sanki Ward onun varlığını hissetmiş gibi arkasını döndü. Göz göze geldiler ve öyle kaldılar. Hâlâ ilk günlerde birbirlerine duydukları sevgiyi ve heyecanı yitirmemişlerdi. Herkes onların birbirlerine duydukları sevgiyi kıskanıyordu. Ward ve Faye Thayer çok özel bir çiftti. Aşklarının bütün gücüyle yanan ateşi dostlarının hasetle bakmalarına sebep

oluyordu. Yaşantılarında çok kötü günler geçirmişlerdi ama sonunda bu acı günlerin meyvelerini toplamışlardı.

"Teşekkürler Angela. Gerisini akşam üstü tamamlarız." Faye'in yanına geldi ve onu yanağından öptü. "Gidiyor mu-180

yuz?" Yıllardır aynı tıraş losyonunu kullanıyordu. O koku Ward'ın nerede olduğunu hemen belli ediyordu. Faye gözlerini kapattığı anda geçmişteki romantik anılar aklına geliyordu. Ama bugün romantik anıları düşünecek vakti yoktu. Lio-nel Beverly Hills lisesinden mezun oluyordu. Yarım saat içinde okulda olmaları gerekiyordu. Daha eve uğrayıp diğer çocukları alacaklardı.

Faye bir yıl önce VVard'ın hediye ettiği safiri altın Plaget saatine göz atı. "Gitsek iyi olur hayatım, evdeki canavarlar herhalde sinir krizleri geçiriyorlardır."

Ward ceketini alıp ona gülümsedi. "Hayır, sadece Valerie kriz geçiriyor dur." İkisi birlikte güldüler. Çocuklarını çok iyi tanıyorlardı. Ya da tanıdıklarını sanıyorlardı. Çocuklarının içinde Valerie en coşkulusu, heyecanlısı, huysuz mizaçlısı ve de tutturaklısıydı. Çoğu zaman ateş gibi kızıl saçlarına uygun yaşıyordu ve içine kapanık ikiziyle büyük tezat oluşturuyordu. Greg ise çok enerjikti. Fakat enerjisini daha farklı kullanıyordu. Aklı fikri spordaydı, son zamanlarda da kızlara takılmaya başlamıştı. Ve Faye'in zaman zaman 'görünmez çocuğum' diye isim taktığı Anne vardı. O da

zamanının çoğunu odasında kitap okuyup, şiir yazarak geçiriyordu. Diğerlerinden hep daha farklı olmuştu. Yalnızca Lionel'in yanında başka yönleri de ortaya çıkıyor, ağabeysi ile şakalaşıyor, gülüyor, dalga geçiyordu. Ama diğerleri fazla yüklenirlerse tekrar kabuğuna çekilip, odasına kaçıyordu. Faye sürekli "Anne nerede?" diye soruyordu. Diğer çocuklar ise zaman zaman Anne'in nerede olduğunu sormayı unutuyorlardı. Bu çocuğu anlamak çok zordu. Faye onu asla anlayamadığını hissediyordu. Birisinin kendi çocuğu için bunları söylemesi tuhaftı belki ama Anne konusunda gerçek de buydu.

Ward ve Faye MGM binasının asansörünü beklediler. Artık beyaz, açık mavi ve kromla döşenmiş, kendilerine ait şık bir ofisleri vardı. Thayer Yapımcılık ġti. tam anlamıyla kurulduğunda iki yıl önce MGM binasındaki ofislerini Faye kendi eliyle döşemişti. İlk günlerde MGM'de geçici bir odaları, kentte ise başka bir büroları vardı. Böylece ömürlerinin 181

yansı arabalarda MGM grubuyla yapılan toplantılara yetişmekle geçiyordu. Ama şimdi hem bağımsız çalışıyorlar, hem MGM'nin bir alt grubu halindeydiler. İkişer yıllık kontrat yapıyorlar, hem MGM adına çalışıyorlar, hem de kendi projelerini gerçekleştiriyorlardı. İdeal bir düzen kurmuşlardı. Ward işlerin yolunda gitmesine seviniyor, bunun tamamen Faye'in başarısı olduğunu düşünüyordu. Bir keresinde bu düşüncesini Faye'e de açıklamıştı. Ame Faye hışımla ona karşı çıkıp, kendi değerini hiçe saydığını söylemişti. Aslında gerçekten hiçe sayıyordu. Faye her zaman bir yıldızdan daha fazla yeteneklere sahipti. Her şeyi daha fazla kontrolünde tutabiliyordu. Film endüstrisindekilerin çoğunu uzun yıllardır tanıyordu ve tüm tanıdıkları da ona büyük saygı duyuyorlardı. Ward ister itiraf etsin ister etmesin artık herkesin ona da büyük saygısı vardı. Faye kocasının kendisini küçük görmemesini diliyordu. Ward'ı ne kadar önemli birisi olduğuna ikna etmek çok zordu. Nedense hiç kendinden emin değildi. Fakat başka bir yönden de

çekiciliğinin sırrı bunda saklıydı. Orta yaşında bile bırakamadığı saf çocuk tavırlar. Böylece hiç yaşlanmayacak gibiydi.

Arabaları park yerindeydi. Siyah, üstü açık bir Cadillac'ları vardı. Evde çocuklarla birlikte dışarı çıktıklarında kullandıkları kocaman bir steyşın vagon vardı. Ve Faye'in kullanmaya bayıldığı koyu yeşil, küçük spor bir Jaguar. Her nedense bu kadar araba bile aileye yetmiyordu. Lionel ve Greg steyşın vagonu kullanmak için hep kavga ediyorlardı.

Fakat bu akşam üstü artık kavgaların sonu gelecekti. Lionel'in daha haberi yoktu ama mezuniyet ve yaş günü armağanı olarak piyasaya yeni çıkan küçük Mustang'lardan bir tane almışlardı. Rengi parlak kırmızıydı. Üstü açılabilen, kapı içleri beyaz, döşemesi kırmızı spor bir arabaydı. Faye arabayı seçip, bir gece önce komşuların garajına sakladıkları zaman Ward'dan daha heyecanlıydı. O akşam üstü aldıkları hediyeyi oğullarına verebilmek için sabırsızlanıyordu.

Diploma töreninden sonra hep birlikte Polo Lo-unge'da yemeğe gidecekler, akşam da evde Lionel'in şerefine bir parti vereceklerdi.

"İnanılmaz gibi geliyor değil mi?" Eve doğru giderlerken Faye eğilip Ward'a baktı ve özlemle gülümsedi. "On sekizine giriyor... Ve liseden mezun oluyor... Daha yeni yürümeye başladığı günler dün gibi gözümün önünde." Faye'in sözleri geçmişteki anıları depreştirdi. Ward da arabayı kullanırken düşünceli görünüyordu. Her şey on iki yıl önce çok daha başka olabilirdi. O günler aklına geldikçe hâlâ üzülüyordu. Çok iyi bir yaşantıydı, ama şimdiki sürdürdükleri hayattan da yakınanıazdı. Üstelik o tür yaşantıyı sürdürmenin bir zevki, anlamı olmadığını düşünüyordu. O günler kaybolmuş

bir dünyaydı. Dönüp Faye'e baktı.

"O zamandan beri hiç değişmedin, biliyorsun." Karısını takdirle süzdü. Faye hâlâ çok güzeldi. Saçları eskisi gibi şeftali sarışıydı, beyaz saçları boyandığı için eski hallerinden bir şey kaybetmemişlerdi. Cildi pürüzsüz ve yumuşaktı. Kırk dört yaşında olmasına rağmen vücudu hiç bozulmamıştı. Ve yeşil gözleri zümrüt gibi alev alev yanıyorlardı. Ward ondan daha yaşlı görünüyordu. Saçları çok beyazlaşmıştı ama bu ona çok yakışıyordu. Faye zaman zaman kocasını bu haliyle eskiden daha çok beğendiğini düşünüyordu. Daha olgun bir görünüme sahipti. Eğilip, onu boynundan öptü.

"Sevgilim beni çok güzel kandırıyorsun. Her yıl biraz daha yaşlanıyorum. Ama sen hâlâ kadınların yüreklerini hoplatacak kadar yakışıklısın."

Ward mahcubiyetle kıkırdadı. Faye'i kendisine biraz daha çekti. "Otuz yıl sonra bile harikulade olacaksın biliyor musun? Ben araba kullanırken sen de benimle oynaşacaksın... Belki arabayı kenara çekip, arka koltukta bir şeyler yapacağız." Faye bu sözlere uzun uzun güldü. Ward onun pek beğendiği kuğu gibi uzun boynuna baktı. Tek bir çizgi dahi yoktu. Sık sık onun film yıldızlığını bırakmamış olmasını düşünüyordu. Hâlâ çok güzeldi ve sanat hakkında çok derin bilgisi vardı. VVard onun yönettiği her filmi görüşünde aynı şeyi düşünüyordu ama yönetmenliği de çok iyiydi.

Faye Tha-yer'in yapamadığı çok az şey vardı. Bunu bilmek bazen onu rahatsız ediyordu ama ayrıca karısıyla gurur duyuyordu. Fa-183

ye tuttuğu her işi çok iyi yapan insanlardan biriydi. Garip olan ise kendisi de çeşitli işlerin üstesinden gelebiliyordu.

Faye kendisine yeteneklerini anımsattığında sinirlenip ona karşı çıkıyordu. Faye'in sahip olduğu kendine güven Ward'

da yoktu. Ward kendisini birtakım işlere adayıp başarılı olmayı garanti edemezdi.

Faye, Plaget saatine tekrar göz attı. "Geç mi kaldık?" Ward kaşlarını çattı. Lionel'i bekletmek istemiyordu. Greg gibi kendisine pek yakın değildi, ama her şeye rağmen Li onun ilk göz ağrısı, büyük oğluydu. Bugün ise onun için çok önemliydi. Hele arabayı gördüğü zaman... Ward tekrar gülümsedi.

"Hayır, geç kalmadık. Neye sırıtıyorsun?" Faye merakla onun yüzüne baktı.

"Arabayı görünce Li'nin yüzünün alacağı şekli düşünüyorum."

"Aman Tanrım, görünce aklını yitirecek!" Faye kendi kendisine kıkırdadı. Ward ona güldü. Büyük oğlu Faye'in en kıymetli çocuğuydu. Ana oğul birbirlerine çok yakındılar. Bazı kez Ward onların birbirlerine çok fazla yakın olduklarını, Faye'in onu çok fazla koruduğunu düşünüyordu. Greg'in atıldığı tehlikelere atılmasına izin vermezdi. Veya atılacağı tehlikelere. Li'nin Greg kadar fiziksel gücü olmadığını, fiziksel veya duygusal yumruklara karşı

koyamayacağında ısrar ederdi. Ama Ward bundan pek emin değildi. Belki Faye ona şans tanısaydı çocuk daha

dayanıklı olabilirdi. Diğer yönlerden de Faye'e çok benziyordu. Onun kadar kendinden emin, ne istediğini bilen, aklına koyduğunu yapan sessiz bir inatçıydı. Eğer biraz dikkatli bakılırsa ana oğul ikiz kadar birbirlerine benziyorlardı.

Duygusal yönden de ikisi çok iyi anlaşıyorlar, başkalarını hep dışarıda tutuyorlardı. Eğer Ward biraz daha dürüst olabilseydi zaman zaman oğlunu kıskandığını açıklayabilirdi. Li büyüdükçe Faye ona daha yakınlaşmıştı. Duygularını birbirlerine açıyorlar ve başkalarını içine almadıkları bir dünyada yaşıyorlardı. Ward bu duruma çok içerliyordu. Lionel ona karşı her zaman nazikti, espriliydi

ama hiçbir zaman ona ulaşmaya çalışmıyor, tek başına onunla bir yere gitmiyor ve kendi kabuğundan dışarı

çıkmıyordu... Greg gibi değildi. Greg ise Ward eve gelir gelmez babasının peşinden koşmaya başlıyor, on altı yıldır veya ilk adımını atıp yürümeye başladığı günden beri babasına çok düşkündü. Hatta bazen Ward eve geç geldiği zamanlar oğlunu kendi yatağında uyur bulmuştu. Mutlaka babasına anlatacak bir macerası oluyordu. Böylece babası geldiğinde onu uyandırmak zorunda kalacak, o da başından geçenleri ona anlatacaktı. Ona göre güneş babasının tarafından doğup batıyordu. Ward ise bu tip ihtiraslı bir bağı onaylamanın çok zor olduğunu düşünüyordu kendi adına.

Ama Lionel'in utangaçlığı bu sayede daha da artıyor ve ona ulaşmak gün geçtikçe olanaksızlaşıyordu. İnsanın Greg gibi paçasını bırakmayan bir oğlu olunca neden öbürüne yaklaşmak için bir sürü deneye gerek vardı? Ward büyük oğluna bir şeyler borçlu olduğunu hissediyordu ama bu borcun ne olduğu konusunda kesin bir fikri yoktu.

Araba bile Faye'in fikriydi. Sonbaharda Ucla'ya gidip gelmesini kolaylaştıracak, ayrıca Rodeo Drive'da Van Cleef ve Arpels kuyumcusunda bulduğu yaz işine de kolayca gidip gelebilecekti. Lionel orada çeşitli işler yapıyor ve bundan çok hoşlanıyordu. Ward oğlunun böyle bir işte çalışmasını asla istemezdi. Ve Greg de bu tip bir işi yapmaktan nefret ederdi, fakat Lionel, işi gidip kendisi bulmuştu. İş görüşmesine giderken saçlarını güzelce kestirmiş, en iyi takım elbisesini giymiş ve tek başına oraya gitmişti. Onun bu hali yaşının küçüklüğüne rağmen insanları etkilemişti ki onu işe almışlardı. Belki de anne ve babasının kim olduğunu öğrenince onu işe almamazlık edememişlerdi. Ama ne olursa olsun işe alınmıştı. Ve o gece haberi onlara verdiğinde yüzünde çok ender görülen

çocuksu bir heyecan vardı. Diğer zamanlar hep olgun bir erkek gib durgundu. Greg ağabeysinin işe girişine pek aldırmamış, ikizler de bu habere hiç heyecanlanma-mışlardı. Ama Faye bu işi oğlunun çok istediğini ve bunu tek başına başardığını biliyor ve onun adına çok seviniyordu.

185

Oğlanı canı gönülden kutlaması için "VVard'ı da zorlamıştı. Ama Ward için için bu habere pek sevinmediğini düşünüp, oğlunu tebrik etmişti.

"Ağustos'ta Greg ile Montana'ya gitmek istemediğinden emin misin?" Greg altı hafta bir çiftlikte çalışacaktı. Çiftliğe gitmeden önce de Yellowstone Park'da bir grup erkek arkadaşı ve öğretmenleriyle birlikte kamp yapacaklardı. Fakat Lionel bu tip şeylerden ölesiye nefret ediyordu.

"Burada daha mutlu olacağım baba. Emin ol..." Gözleri Faye'inkiler gibi yeşil ve iriydiler. Birdenbire çalışmasına izin vermeyeceklerini düşünüp korkmuştu ve bu işi elde etmek için çok çalışmıştı... Fakat babası onun yüzünde beliren ifadeyi görünce hemen yelkenleri suya indirdi.

"Yok canım, sadece sordum."

"Teşekkürler baba." Lionel hemen kendi odasının yalnızlığına çekildi. Ward o odayı birkaç yıl önce kendisi inşa etmişti. En üst kattaydı. Artık misafir odaları yoktu. Onun yerine herkesin kendisine ait bir odası vardı. Hizmetçi ise garajın üstünde ayrı bir bölmede oturuyordu. İkizler bile önce itiraf etmemelerine rağmen ayrı odalara sahip olmaktan çok mutluydular.

Ward ve Faye arabayı Roxbury Drive'm önünde durdurdular. İkizler çoktan ön bahçede çimenlerin üstünde

bekliyorlardı. Vanessa beyaz keten bir elbise giymiş, uzun san saçlarını mavi bir kurdeleyle bağlamış, ayağında yeni aldığı sandaletleri ve elinde beyaz hazır bir çanta vardı. Anne ve babası aynı anda onun ne kadar güzel olduğunu düşündüler. Valerie de güzeldi ama daha çarpıcıydı. Val etek boyu dizlerinden çok kasıklarında olan kısacık yeşil bir elbise giymişti. Sırtı da bir hayli açıktı, vücudunun güzelliğini ortaya koyuyordu. Ve ikizinden çok farklıydı. On beş

yaşından çok daha büyük gösteriyordu. Uzun zamandır makyaj yapıyordu. Tırnaklan sürekli bakımlı ve ojeliydi.

Ayağında uzun topuklu yeşil ayakkabılar vardı. Ward arabayı durdurdu. Faye içini çekip onun yüzüne baktı.

186

"işte buyrun bakalım... Evin küçük sürtüğü işe çıkıyor..."

Ward karısına hak verircesine gülümseyip, elini okşadı. "Boş ver bebeğim. Bugün onunla tartışma."

"Gitmeden önce yüzündeki o saçmalığı temizlese iyi olacak."

Ward gözlerini kısıp kızına hayranlıkla baktı. "Onun yeğenin olduğunu söylersin." Sevgiyle karısına baktı. "Günün birinde güzelliği ile herkesin nefesini kesecek."

"O gün geldiğinde ben onun güzelliğini değerlendiremeye-cek kadar yaşlı bir bunak olacağım."

"Onu kendi haline bırak." Ward her zaman böyle söylüyordu. Lionel konusunun dışında her şeye yanıtı buydu. Lio-nel konusunda ise her zaman her şeyin anlatılmasını ve açıklanmasını istiyordu. Ward her şeyi oğlundan bekliyordu. Faye'e göre her zaman çocuğun verebileceğinden fazlasını bekliyordu. Ward oğlunun diğer çocuklardan çok farklı olduğunu göremiyordu. Bir kez çok yaratıcıydı, duygusaldı ve istekleri diğerlerinden çok farklıydı. Ama Val... O başka bir tipti...

Güçlü, sürekli isteyen ve kavgacıydı... O en güç anlaşabildikleri çocuklarıydı... Yoksa sürekli içine kapanık Anne miydi?... Bazen Faye hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordu. Faye arabadan inerken Vanessa her zamanki tatlı gülüşüyle ona doğru geldi. Faye de hiç sorun yaratmayan çocuğuna karşı minnettar olmayı kararlaştırdı. Böylece işler daha kolaylaşıyordu. Ona ne kadar güzel olduğunu söyleyip boynuna sarılıp yanağından öptü.

"Ağabeyin seninle gurur duyacak."

"Alis Harikalar Diyarı'nda ile demek istiyorsun." Val içten içe hırslanarak onlara doğru seyirtti. Annesinin ikizini öpüşünü ve kollarını onun boynuna dolayışını kıskanmıştı. "Bu görüntü için fazla büyük olduğunu düşünmüyor musun?" Valerie tezat ve özenti karışımıysa Vanessa da saflık ve masumiyetin ta kendisiydi. Val biraz daha onlara yaklaşınca Faye onun gözlerine siyah kalemle sürme çektiğini gömünce, hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu,

şckcıim, gitmeden ünce yüzündeki boyaların bir kısmını

çıkartsan nasıl olur. Günün bu saati için biraz ağır değil mi?" Her zaman yaşı yerine saati öne sürmek daha kolaydı.

Faye on beş yaşındaki bir kızın gözlerini Kleopatra gibi boyamasını beğenmiyordu. O yaşlarda kendisi hiç bu tip şeylere özenmemişti. Ama Valerie anne ve babasına hiç çekmemişti. Her konuda kendi özel fikirleri vardı. Bu garip huyları da kimden edindiği belli değildi. Faye'e göre ne kendisinden ne de Ward'dan almıştı. Val tamamiyle kötü tarafları abartılmış bir Hollywood gençlik filminden fırlamış gibiydi. Faye avaz avaz ona bağırmak istiyordu. Fakat bugün sinirlenme-meye gayret gösterdi. Val de inatla karşısında hiçbir şey olmamış gibi duruyordu.

"Bu makyajı yapabilmek için çok uğraştım anne, çıkartmayacağım." Buyruk verir gibi konuşuyordu. Faye de ona ne yanıt vereceğini pek bilemiyordu.

"Makul ol şekerim. Çok fazla boyanmışsın."

"Kime göre?"

"Haydi, kendini beğenmiş, git de o saçmalığı temizle suratından." Greg yanlarına gelmişti. Haki pantolon üstüne mavi Oxford gömleğini giymişti. Boynundaki kravatı biraz çarpık bağlamıştı. Ve sanki uzun yıllardır yatağın altında kalmış

gibi buruşuktu. Ayakkabıları çarpılmış, saçı da istediği gibi şekle girmemişti. Ama babasının çok şık ve zarif olmasına ve aralarındaki tezata karşı birbirlerinin kopyası idiler. Faye gülümsedi. Greg Val'e bir bakış fırlatıp, "Hakikaten çok çirkin" dedi ama bu sözleri Val'i daha da sinirlendirdi.

"Sen kendi işine bak... Zaten sersem kaba herifin birisin."

"Pekala, sana tek şey söylemeliyim, ben yüzünde iki kat badana gibi boya sürmüş bir kızı asla gezmeye davet etmem."

Ters ters kız kardeşinin yüzüne baktı. Onun fazla boyanmasını onaylamadığı belliydi. "Ayrıca elbisen çok dar. Sanki memelerin dışarıya fırlayacak." Val hafifçe kızardı ama anında içi öfkeyle doldu. Memelerinin dışarıya fırlamasını gerçekten istiyordu, ama nefretlik kardeşinin bunu yüzüne vurmasını istemiyordu. "Tıpkı bir sokak kadınına benziyorsun." Greg umursamazca duruyordu. Sinirinden deliye 188

dönen Val gözlerini iri iri açıp, kardeşine bir yumruk savurdu. Tam o sırada evin kapısına çıkan Ward onları görüp bağırdı.

"Hey siz ikiniz! Birbirinize iyi davranın. Bugün ağabeyinizin mezuniyet günü."

Valerie öfkeden deliye dönmüştü. "Bana sokak kadını dedi!" Kardeşlerinin çekişmesini izleyen Vanessa ise sıkıntıdan patlıyordu. Hep aynı konuyu tartışıyorlardı. O için için ağa-beysinin fikrini paylaşıyordu ama bunun Valerie'yi pek etkileyeceğini sanmıyordu. Öylesine inatçı ve kararlıydı ki, ya istediğini yapar veya bugünü hepsine zehir ederdi. Bu tip olayları belki bin kez yaşamışlardı.

"Baba, sokak kadınlarına benzemiyor mu yani?" Greg, kız kardeşinin acımasız yumruğuna karşı kendisini savunuyordu. Yambaşlarında duran Faye, oğlunun Oxford gömleğinin hafifçe yırtıldığını duymuştu.

"Kesin artık." Kavgayı sürdürmenin anlamı yoktu. Zaten bu tip tartışmalar uzadıkça Faye kendisini yorgun hissediyordu. Sette ne zaman çok yorucu bir gün geçirse, evde kesinlikle bu tip bir olayla karşılaşıyordu. Çocuklara

akşamları şöminenin karşısında oturup alçak sesle masallar okuduğu günler çok geride kalmıştı. Ama o günlerde de pek fazla evde kalmamıştı. Yıllar boyu kendi yerini hizmetçiler, dadılar doldurmuştu. Faye bazen bunun kendisine çok pahalıya mal olduğunu düşünüyordu. Bazı kez de şimdi olduğu gibi çocuklar iyice kontrolden çıkıyorlardı. Fakat Ward yanlarına gelip, Val'i kolundan çekti. Otoriter bir sesle konuştu.

"Valerie, git yüzünü yıka." Söylediğinde hiçbir belirsizlik ve tartışmaya meydan verecek bir yön yoktu. Val bir an durakladı. Ward saatine baktı. "Beş dakika sonra hareket ediyoruz. Seninle veya sensiz. Ama sanırım bugün senin de orada olman gerek." Sonra sırtını kızına dönüp, Faye'e baktı. "Anne nerede? Onu üst katta bulamadım?" Faye de kocasının bildiğinden fazlasını bilmiyordu, ofisten birlikte dönmüşlerdi.

"Az önce buradaydı. Val sen onun nerede olduğunu biliyor musun?"

Vanessa omuzlarını silkti. Bu kızın nerede olduğunu izlemek imkânsızdı. İstediği gibi gelir giderdi. Kimseyle konuşmaz, çoğunlukla odasında kitap okurdu. "Onun yukarıda olduğunu sanıyorum."

Greg bir an düşündü. "Sanki onu karşı kaldırımda gördüm."

"Nereye gidiyordu?" Ward'ın canı hepsinden fazla sıkılmıştı. Sabırsızlanıyordu. Bütün ailenin hep birlikte tatile çıktığı günleri hatırlamıştı. Biraz daha para kazanmaya başlayınca hepsini kampa yollayıp, biraz kafalarını dinleyebil-mişlerdi.

Ailesini sevmiyor değildi, ama bazen hepsi bir araya gelip onu çıldırtıyorlardı. Örneğin bugünkü gibi. "Nereye gittiğini gördün mü?" Ward Val'in evden içeriye girdiğini gördü. Onun suratındaki boyaları silip, belki şansları varsa giysisini de değiştireceğini umuyordu. Bunları ümit etmek Val'den fazla şey beklemek demekti. Onlar telaşla Anne'i ararlarken Valerie gözündeki siyah kaim sürmelerin bir kısmını silmiş, geri geldi. Fakat yeşil elbisesini değiştirmemişti. Ward canından bezmiş bir tavırla dönüp ona sordu. "Val, An-ne'in nerede olabileceği hakkında fikrin var mı?" Bütün çocuklarını öldürmeye hazırdı.

"Evet, Clarks'lara gitti." İşte bu kadar basitti. Bu çocuk hep kaybolurdu. Ward, New York'ta Macy mağazasında deliler gibi tam üç saat onu aradığı günü anımsadı. Sonunda Anne'i kiraladıkları Limuzinin arka koltuğunda uyurken

bulmuştu.

"Zahmet olmazsa gidip onu çağırır mısın lütfen?" Ward moda kraliçesinin itiraz etmeye hazırlandığını gördü, ama kız babasının yüzündeki sert ifadeyi görünce sesini çıkarmaya cesaret edemedi. Başını salladı ve karşı kaldırıma doğru koştu. Kısa eteği uçuşuyor, biçimli kalçalarını ortaya koyuyordu. Ward Faye'e dönüp homurdandı. "Onu bu kıyafetle tutuklarlar."

Faye ona gülümseyip, "Gidip arabayı çalıştırayım" dedi. Gözünün ucuyla Valerie'nin karşıki kaldırımdan Anne ile birlikte geldiğini gördü. Anne ailenin diğer fertlerinden daha 190

iyi giyinmişti. Pembe ütülü ve etekleri diz kapağında bir giysiydi. Saçları temizlikten parlıyor, gözleri ışıl ışıl yanıyordu. Kırmızı ayakkabılarını da yeni boyamıştı. Daha gösterişli ablasıyla kıyaslanınca ona bakmak insana mutluluk veriyordu. Anne steyşın vagonun en arka koltuğuna yerleşti. Kimseye kızgınlığından değil ama orada oturmayı sevdiği için.

Orta koltukta ikizlerin arasına yerleşen Greg sordu. "Clarks'lara niçin gittin?" Anne her zaman arka koltukta ya tek başına veya Lionel ya da Vanessa ile birlikte otururdu. Anne'in ablası Val ile iyi geçinmediği sır değildi. Greg ile de ortak yönleri yoktu. O Lionel'e tapıyordu. Etrafta kimse olmadığı zaman da Vanessa ona göz kulak oluyordu. Faye sürekli ona, "Vanessa kardeşine bak" derdi.

"Bir şeye bakmak istemiştim." Anne daha fazla konuşmadı. Ama görmüştü... Mezuniyet hediyesini görmüştü... Harika küçük, kırmızı bir Mustang... Onun için çok seviniyordu. Okula doğru yol alırken kimseye başka söz etmedi. Sürprizi bozmak istemiyordu. Arabadan inerlerken Faye onun mezuniyet hediyesini görüp görmediğini merak ediyordu. Ama Anne bir şey söylemedi, diğerlerini izleyip salona girdi ve sıranın en sonuna oturdu. Bu onun hayatındaki en mutlu ve aynı zamanda en kötü gündü. Lionel adına seviniyordu, ama kendi adına ise çok üzülüyordu. Lionel'in

sonbaharda evden ayrılıp, UÇLA yurdundaki bazı arkadaşlarıyla birlikte bir apartman katına yerleşeceğini biliyordu. Annesi onun tek başına bir evde yaşaması için daha çok genç olduğunu söylemişti, ama babalan çocuğun arkadaşlarıyla birlikte bir evde yaşamasını uygun görmüştü. Anne, babasının neden öyle söylediğini biliyordu. Li'nin annesine çok yakın olmasını babası kıskanıyordu. Ayrılık saati gün geçtikçe yakınlaşıyordu. Anne onsuz yaşamayı hayal dahi edemiyordu.

Konuşup anlaşabildiği tek insan oydu. Her zaman en yakın dostu o olmuştu. Ona hep Li bakmıştı. Hatta okula

götüreceği öğle yemeklerini bile o hazırlamıştı. Hem de sandviçlerinin içine en sevdiği şeyleri koymuştu. Valerie ve Vanessa'nm yaptığı gibi kurumuş soğuk makarna veya bayat peynirli sandviçler ha-191

zırlamamıştı. Halbuki Lionel ona yumurta salatalı, rozbifli ya da tavuklu sandviçler yapardı. Okumaktan hoşlandığı kitapları bulur getirirdi. Gece geç saatlere kadar onunla konuşur, matematik ödevini nasıl yapacağını açıklardı. Lionel en iyi arkadaşıydı. Her zaman da öyle olmuştu... Annesi ve babası gece geç saatlere dek çalışırlarken onu yatağa Lionel yatırmış ve üstünü örtmüştü. Anne ve babasından daha çok ona analık babalık yapmıştı. Ve birdenbire Lionel'i sahnede beyaz kepi ve cüppesiyle görünce, gözlerine yaşlar doldu. Sanki onun düğün törenini seyrediyordu... Hemen hemen...

Onun kadar kötü bir olaydı. Lionel yeni bir yaşamla evleniyordu. Ve pek yakında bir gün Anne'i terk edip gidecekti.

Greg ise ağabeysini hasetle izlerken, onun yerine keşke ben mezun olsaydım diye düşünüyordu. Tabii mezun

olabilmeyi becerirse. Bu yıl notları çok düşüktü. Fakat babasına seneye onları düzelteceğine söz vermişti... ğanslı serseri... Koleje gidecekti... Greg onun yaptığı seçimi pek beğenmiyordu ama, UCLA'nın çok sıkıcı bir okul olduğunu düşünüyordu. Kendisi Georgia Teknik gibi bir okulu arzuluyordu. Orada ünlü bir futbol yıldızı olabilirdi. Babası Yale'e gitmesini istiyordu ama tabii oraya girebilirse, futbol da oynardı... Bunları düşündükçe neredeyse ağzından sular akacaktı... Ve de kızlar...

Valerie üçüncü sıradaki oğlana bakıyordu. Lionel birkaç hafta önce onu eve getirmişti. Val'e göre şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı erkekti. Yumuşak siyah saçlı ve koyu renk gözlüydü. Uzun boylu ve temiz yüzlüydü. Ayrıca rüya gibi de dans ediyordu. Son sınıfta aptal bir kızla çıkıyordu. Val o kızdan çok daha güzel olduğunu biliyordu. Eğer onunla bir beş dakika konuşma fırsatını yakalasa işi pişirecekti... Ama Lionel asla kendisine yardımcı olmazdı. Lionel kız kardeşini şimdiye dek hiçbir erkek arkadaşıyla tamştırmamıştı. Bir de John Wells vardı. Greg'in en iyi arkadaşıydı.

Çok sevimli bir çocuktu ama fazla utangaçtı. Ne zaman onunla konuşacak olsa oğlan kıpkırmızı kesiliyordu. O da UCLA'ya gidiyordu.

Üniversiteli birisine kancayı takmak iyi olacaktı. ğimdiye dek ancak kendi sınıfından üç oğlanla çıkmıştı. Hepsi de birbirinden aptaldı. Bütün istedikleri göğüslerini mıncıklamaktı. Val gerçek bir üniversiteli ile ileriye gidebilirdi. Tıpkı üçüncü sıradaki oğlan gibi birisiyle...

Vanessa da ikizini seyrediyordu. Sanki onun aklından geçenleri noktasına virgülüne kadar okuyordu. Onu çok iyi tanıyordu. Hatta onun hangi tip oğlanları beğendiğini bile tahmin ediyordu. Val'in erkeklere olan düşkünlüğü gerçekten üzücüydü. Val ortaokul ikinci sınıftan beri oğlanlarla gezip tozmaya başlamıştı. Vanessa da erkeklerden hoşlanıyordu, ama bu onda bir saplantı olmamıştı. ğiir ve kitap okumaktan çok daha fazla zevk alıyordu. Erkekler de fena değillerdi ama şimdiye dek öyle çok özel birisine rastlamamıştı. Kardeşinin birlikte çıktığı erkeklerle yatıp yatmadığını çok merak ediyordu. Aslında onun gezdiği oğlanlarla yatmadığını tahmin ediyordu. Eğer böyle bir şey yapacak olursa hayatını mahvederdi. Tabii doğum kontrol hapları filan vardı... Ama on sekizinden önce ya da nişanlanmadan

doktordan alınamı-yordu. Ortaokulda kızlardan birisinin doktora yirmi bir yaşında olduğunu söyleyip hap aldığını biliyordu. Ama kendisi böyle bir şeyi yapmak istemediği gibi hayal dahi edemiyordu. Faye kızının aklından geçenleri bilseydi biraz daha rahat nefes alırdı. Bu konuda çok endişeleniyordu çünkü. Ama şimdi aklı ne Greg'de ne de Anne'de, ne de ikizlerdeydi. Bütün dikkatini büyük oğluna vermişti. Sahnede elinde

diploması dimdik uzun boyuyla okul marşını söylerken, çok masum ve güzeldi. Sanki odanın içine dolan güneş ışığı gibiydi. Faye ona bir kez daha bakıp, bu güzel günlerin bir daha geri gelmeyeceğini, oğlunun bir daha bu kadar genç ve temiz olmayacağını düşündü. Hayat onun için yeni başlıyordu. Yanaklarından gözyaşları sessizce yuvarlanırken, oğlu için çok iyi şeyler diliyordu. Ward cebinden mendilini çıkarıp sessizce karısına uzattı. Faye dönüp, buruk bir gülümsemeyle kocasına baktı. Başlarına neler gelmiş, ne kadar uzun yollar

katetmişlerdi. Başlarına ne gelirse gelsin hepsini çok sevmişti... Özellikle Ward'ı... Hayattaki tüm acılardan ve çirkinliklerden korumak istediği... Bu oğlanı... Ward sanki onun düşüncelerini sezmiş gibi, kolunu onun omuzuna dolayıp, Fa-ye'i kendisine doğru çekti. O da oğluyla gurur duyuyordu, ama onun şimdikinden çok daha farklı bir insan olmasını istemişti.

Faye kocasının kulağına, "Ne şeker görünüyor" diye fısıldadı. Onun gözünde Li hâlâ minicik bir çocuktu.

Ward fısıltıyla yanıt verdi. "Kocaman bir adam gibi." Ya da en azından günün birinde oğlunun gerçek bir erkek olacağını umuyordu. ġimdilik gençliğin verdiği kadmımsı bir ifadesi vardı. Ward oğlunun hep böyle kalacağından endişeleniyordu. Tıpkı Faye'e benziyordu... Ward tam bunları düşünürken, Lionel kalabalığın içinde Faye'in gözlerini bulana dek araştırdı. Sonra ikisi sevgiyle birbirlerine baktılar. Hiç kimse umurlarında değildi. Sanki dünyada yalnızca ikisi vardı. VVard Faye'i geri çekmek istiyordu, hem karısının hem de oğlunun iyiliği için ama ikisi de hiç kimsenin onlara ulaşamayacağı kadar uzaktaydılar. Birlikte hiç kimsenin dokunup bozamayacağı bir şeyi paylaşıyorlardı.

"Harika bir çocuk."

Bu sözlerden sonra Ward, sonbaharda Li'nin evden gideceğine sevindi. Çocuğun annesinden biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Törenden sonra onun annesine sarılmak için koştuğunu görünce, bu konuda çok haklı olduğunu düşündü.

Halbuki etraflarındaki diğer oğlanlar, beceriksizce kız arkadaşlarının ellerinden tutuyorlardı.

"Artık özgürüm anne! Artık bir lise öğrencisi değilim!" Gözleri annesinden başkasını görmüyordu. Faye de oğlu kadar heyecanlıydı.

"Tebrikler tatlım." Faye oğlunun yanağından öptü. VVard da elini sıktı.

"Tebrikler oğlum."

Hep birlikte bir süre okulun bahçesinde dolaştılar ,sonra Beverly Hills Oteli'ne yemeğe gittiler. Anne'in tahmin ettiği 194

gibi yolda giderlerken Lionel en arka koltukta kız kardeşinin yanına oturdu. Kimse bu durumu yadırgamıyordu. Lionel yıllardır Anne ile arka koltukta oturuyordu. Faye ile Ward önde, Greg de ikizlerle arka koltukta oturması gibi doğaldı bu.

Polo Lounge'daki kalabalık her zamanki gibi gösterişliydi. Kimisi ipekli kısacık etekli giysiler giymiş, boyunlarına sıra sıra zincirler dolamışlardı. Yönetmenler, senaryo yazarları ve artistlerden oluşan kalabalık bir gruptu. İnsanlar birbirlerini ite kaka ünlü kişilerden imza topluyorlar, telefonlar bir masadan diğerine koşturuluyordu. Herkes sanki çok önemli telefon konuşmaları yapıyormuş gibi numaralara yatıyorlardı. Bir ara Faye'in de dışarı çıkıp, oğlunu kutlamak için masaya telefon etmesine Ward'dan başka hemen hepsi gülüştüler. Zaman zaman ana oğulun aşıklar gibi

davranmaları, Ward'ı endişelendiriyordu. Ama yine de bu garip grup birlikte iyi vakit geçirdiler. Yemekten sonra eve dönüp, hep birlikte havuza girdiler. Çocukların birkaç arkadaşı da gelince, Ward ile Faye'in usulca Clark'lara gittiklerini kimse fark etmedi. Ward arabayı neredeyse havuzun içine sokacaktı. Çılgınca kornaya basarken ıslak mayosu ile ön koltuktaki havlunun üstüne oturan Faye de neşeyle gülüyordu. ġaşkın şaşkın onlara bakan çocukları ise ana ve babalarının kafayı üşüttüklerini düşünüyorlardı. Ward sonunda arabadan atlayıp, oğluna doğru yürüdü, anahtarları ona uzattı. Lionel'in gözlerine yaşlar doldu. Bir yandan sevinçle gülüp bir yandan ağlayarak babasının boynuna sarıldı.

"Yani bu benim mi?"

"Mutlu mezuniyetler oğlum." Ward'm da gözleri yaşlıydı. Oğlunun mutluluğu ona dokunmuştu. Bir daha asla yaşayamayacakları bir andı. Sevinç çığlıkları atarak Lionel babasını bir kez daha kucakladı. Kenarda duran Anne onlara bakıp mutlulukla gülümsüyordu.

Li herkesi arabaya davet etti. Çocuklar üst üste arabanın içine doluştular. Faye arkalarından "Li, dikat et" diye bağırınca, Ward karısının elinden tutup onu geriye çekti. "Çocu-195

ğu rahat bırak sevgilim, istediğini yapsın." dedi.

Li arabayı çalıştırıp uzaklaşmadan önce bir an babasıyla göz göze geldi. Ve belki de ilk kez birbirlerine sevgiyle gülümsediler. Bundan daha fazla teşeküre gerek yoktu. Çocuklar arabayla uzaklaşırlarken, Ward ilk kez oğluya iletişim kurabildiğini hissetmişti.

196

ON İKİNCİ BÖLÜM

V_^/ gece çocukların arkadaşı olan yüz kadar konuk Lio-nel'in mezuniyetini kutlamak için barbekü partisine davet edilmişti. Faye ile Ward'ın ayarladıkları rock grubu arka bahçede tentenin altında neşeli parçalar çalıyorlardı. Bu, yıllardır verdikleri en büyük partiydi, ailenin tüm bireyleri çok heyecanlıydı. Greg çizgili bir tişört ve kot pantolon giymişti, sarı saçları ise hiç taranmamış gibi dağınık, ayakları ise çıplaktı. Faye doğru dürüst giyinmesi için onu yeniden eve yollarken, oğlan annesinin yanından sıvışıverdi. Faye onu Ward'a şikayet edecek oldu, ama o da her zamanki gibi, "Bırak tatlım istediğini yapsın ne çıkar?" dedi.

Faye onaylamayan bakışlarla kocasını süzdü. "Günde üç kez gömlek değiştirip beyaz keten giysiler içinde dolaşan bir adam olarak oğlundan fazla bir şey beklemiyorsun değil mi?"

"Belki onun içindir. Ama yirmi yıl önce öyle giyiniyordum. İnsanlar artık o günlerdeki gibi yaşamıyorlar. Faye, zaten o tam zamanında da eski moda

idi. Bizler şanslı dinazorlar-dandık. Greg'in kafasında giysilerden daha önemli konular var."

"Ne gibi? Futbol mu? Kızlar mı? Yoksa plaj mı?" Faye küçük oğlundan fazlasını beklemişti. Lionel'in yaptığı gibi ciddi ve çalışkan olmasını arzu ediyordu. Ama Ward bu şaklaban oğlanı daha entelektüel olan büyük oğluna tercih ediyor gibiydi. Faye ise bu duruma biç anlam veremiyordu. Ward'm

Greg'den çok az şey beklemesi ve Lionel'in akıllara durgunluk veren başarılarını bir gün dahi takdir etmemesi Faye'e haksızlık gibi geliyordu. Ama bu konuyu bu gece çözümleyemezlerdi. Bu, aralarında sürekli ortaya çıkan, kimi zaman da çok daha belirginleşen bir farklılıktı. Ama bu gece özel bir geceydi ve Faye kocasıyla kavga etmek istemiyordu. Çok komikti ama artık çok az kavga ediyorlardı. Ama çocuklar konusunda hiç anlaşamıyorlardı. Hatta zaman zaman

birbirlerine çok kırıcı sözler söylüyorlardı. Özellikle Lionel konusunda... Ama bu gece böyle olmayacaktı... Lütfen bu gece bir aksilik olmasın diye içinden dua etti. Ve Greg hakkında konuşmayı kesmeye karar verdi.

"Pekala... Önemli değil."

"Bırak çocuğu bu gece istediği gibi eğlensin, zaten ne giydiği de hiç önemli değil."

"İnşallah Val hakkında da aynı şeyleri düşünmüyorsun-dur?" İkisinin de o kıza meydan okumaları gerçekten çok zordu.

Val etekleri fırfırlı, vücuduna sıkı sıkı yapışan beyaz, mini deri bir etek giymiş, ayağında ise bir arkadaşından ödünç aldığı belli olan aynı beyaz deriden çizmeler vardı.

Ward içkilerini tazelerken eğilip Faye'in kulağına fısıldadı. "Arkadaşı hangi köşebaşında iş tuttuğunu da söylemiş mi?"

Faye gülerek başını salladı. Kendisini çok uzun süredir gençlerle birlikte olduğunu ve artık onların yaptıkları hiçbir şeye şaşırmadığını hissediyordu. Çocuklarıyla uğraşması, MGM'deki aktörlerle de başa çıkabilmesinde önemli rol oynuyordu. Çoğu çok çabaladıkları halde hiçbiri gençten daha az kavgacı, daha az inatçı, daha az olumsuz ve daha az zor ve akıl almaz davranışlarda bulunmuyorlardı.

Ward Faye'den yana dönüp, "Sanırım zavallı Vanessa Val'in etkisinin aksini yaratmaya çalışıyor." dedi. Vanessa on yaşındaki bir kız çocuğuna yakışacak sadelikte pembe beyaz bir parti elbisesi ve ayağına da hiç topuksuz pembe pabuçlar giymişti. Saçlarında da yine Alice Harikalar Diya-rı'ndaki modeli kopye etmişti. İkiz kız kardeş bundan daha fazla tezat oluşturamazlardı. Faye bütün çocuklarına tek tek

baktı. Lionel bej yazlık bir takım, içine açık mavi çizgili bir gömlek giymiş, boynuna babasının kravatlarından birisini takmıştı. Çok yakışıklı ve ağırbaşlı bir görünümü vardı. Ayrıca artık büyük bir adam gibi davranıyordu. Yeni arabasını havuzun yanındaki çimenliğe park etmişti. Greg buruşuk kıyafetiyle... Valerie beyaz deri etekliğiyle... Vanessa çocuksu kıyafetiyle hepsi birbirlerinden farklı bireylerdi kuşkusuz, çocuklarını tek tek incelemesi Faye'e bir şeyi anımsattı ve Ward'a dönüp içkisini alırken, "Anne'i gördün mü?" diye sordu.

"Az önce birkaç arkadaşıyla birlikte havuzun yanındaydı. Merak etme, Lionel ona göz kulak olur." Lionel hep kardeşine dikkat ederdi ama bu gece onun için çok büyük ve önemliydi. Hatta Lionel kadehine ikinci kez şarap doldururken Ward bile başını çevirip onun bu hareketini görmemezliğe gelmişti. Çocuğun biraz kurtlarını dökmeye ihtiyacı vardı, eğer mezuniyet gecesi zil zurna sarhoş olursa bunun pek zararı yoktu. Hatta onun hanım evladı görünüşünü silmesinde belki biraz da faydası olurdu. Ward oğlanın rahat etmesi için sürekli Faye'i oyalaması gerektiğini biliyordu. Bir süre sonra karısını dansa davet etti. Valerie dehşet içinde korkulu gözlerle onlara bakıyordu.

Vanessa ise onlarla dalga geçiyordu. Bir süre sonra Lionel onların danslarını yarıda kesip, annesiyle dans etmeye başlayınca, Ward da gidip diğer

çocuklarla yarenlik etmeye başlamıştı. Hiç birinin zaptedilmeyecek kadar kafayı çekmemelerine dikkat ediyordu. Lionel'in yaşında olan birkaç tanesi gerçekten kafayı bulmuşlardı. Ama bu gece onların da mezuniyet geceleriydi. Ward onların biraz çılgınlık yapmaya hakları olduğunu düşündü. Tabii hiç biri araba kullanmadıkça biraz kafalarını tütsülemenin bir sakıncası yoktu. Ward park bekçilerine kesin emir vermişti. İçkili konukların hiç birisine arabalarının anahtarları verilmeyecekti. Bu kural çocuklara olduğu kadar büyüklere de uygulanacaktı.

Ward, küçük kızı Anne'i havuz başında John Welles ile konuşurken gördü. Oğlan Greg'in en iyi arkadaşıydı. Çok 199

tatlı bir çocuktu ve Greg'in bastığı toprağa tapıyordu. Ward küçük kızı Anne'in bu çocuğa aşık olabileceğini düşündü ama John'un onun duygularına pek karşılık vereceğini aklı kesmedi. Anne henüz on iki yaşındaydı. Lionel ona bir yetişkin gibi davranıyordu ama onun biraz daha büyümesi için vakti vardı. Yine de bazen diğer kardeşlerinden çok daha olgun davranıyordu. Ward onun John ile neler konuştuğunu merak ediyordu. Ama kızı öylesine utangaç ve

çekingendi ki, yanlarına gidip onu ürkütmek istemedi. İkisi de birlikte iyi vakit geçiriyor gibiydiler. Biraz sonra Li de onlara katıldı. Ward John'un gözlerinde Lionel'e karşı duyduğu hayranlığı okudu. Anne'in bakışlarında aynı ifade vardı... Çocukların dünyası işte... Ward kendi kendine gülümseyip, Faye'i bir grup komşu ve konukların arasında yalnız bırakmamak için karısından yana gitti. Faye ile tekrar dans etmek istiyordu. Onun hâlâ partideki bütün kızlardan daha güzel olduğunu düşünüyordu. Kolunu karısının beline dolarken, bu düşünceleri gözlerinden okunuyordu.

"Dans etmek ister misin?" diye omuzuna dokundu. Faye onun kim olduğunu görünce gülmeye başladı.

"Tabii isterim."

Orkestra çok iyiydi. Bütün çocuklar çok eğleniyorlardı. Anne bile Lionella birlikte olmaktan çok mutluydu. Her ikisi de ona büyük insan gibi davranıyorlardı. Öbür çocuklar ise ona hiç böyle davranmıyorlardı. Anne'in yaşına göre boyu uzundu, Faye'in gençliğindeki gibi saçları şeftali sarışıydı.

Bir gün çok güzel bir kız olacaktı ama kendisini hiç güzel bulmuyordu. Faye kadar göz kamaştırıcı veya Val kadar etkileyici olabileceğine inanmıyordu. Vanessa'nın ise kendisine özgü bir güzelliği olduğunu düşünüyordu. Ama Lionel her zaman ona herkesten ve hepsinden daha güzel olduğunu söylüyordu. Anne ise Li'nin aklını kaçırdığını düşünüyordu. Her zaman diz kapaklarının fazlaca çıkık olmalarından ve saçlarının bir türlü şekle girmemesinden şikâyetçiydi. Saçları tüy gibi yüzünün etrafında

uçuşuyorlardı. Ayrıca yeni gelişmeye

başlayan göğüslerinden de rahatsız oluyordu. Lionel ile birlikte olmadığı zamanlar her şey ona garip geliyordu. Li ise onun kendisini harika hissetmesini sağlıyordu.

"Yeni arabanı beğendin mi?" John arkadaşının ağabeysi-ne gülümsüyordu. İçinden onun kravatını çok düzgün bağlamasını kıskanıyordu. Lionel'in çok şık giyindiğini düşünüyordu. Ama cesaret edip de bu düşüncesini onun yüzüne söyleyemiyordu.

Lionel çocukça gülümseyip "ġaka mı ediyorsun?" diye sordu. "Neredeyse aklımı oynatacağım. Yarın sabahı iple çekiyorum. Direksiyonun başına geçip kentin altını üstüne getireceğim." Greg'in arkadaşına gülümsedi. John yıllardır evlerine girip çıkardı. Lionel o çocuğu pek beğenirdi. Greg'in diğer kuş beyinli arkadaşlarına hiç benzemiyordu.

Greg'in evde olmadığı bir gün Lionel onunla konuşunca bu niteliğini fark etmişti. Genellikle John da diğer

arkadaşlarından farkı yokmuş gibi davranıyordu, ama Lionel onun kendisini böyle göstermeye çabaladığına kesinlikle emindi. Futbol, futbol sahası ve buna benzer şeyler Lionel'i asla ilgilendirmiyordu ama Johnün da bunlarla pek fazla ilgilendiğini sanmıyordu. "Gelecek hafta işe başlıyorum. Kendime ait bir arabam olması harika."

"Nerede çalışacaksın?" John çok ilgilenmişti. Anne hiç sesini çıkartmadan onların konuşmalarını dinliyordu. Ağabeysini dinlerken bir yandan da

John'un yüzüne bakıyordu. Onun gözlerinin çok güzel olduğunu düşünüyordu.

"Van Cleef and Arpels'de Beverly Hills'deki kuyumcu." Li bu açıklamayı yapmak zorunda olduğunu hissediyordu.

Çünkü Greg'in arkadaşları kuyumcularla filan hiç ilgilenmezlerdi.

John bu sözlere güldü. Onun yüzüne bakan Anne de gülümsedi. "Biliyorum. Annem hep o dükkandan alışveriş yapar.

Çok güzel ve zevkli parçalar üretiyorlar." Lionel hem şaşırdı hem de sevindi. Çünkü John onun bir kuyumcu dükkanında çalışacağını duyunca burun kıvırmamıştı. "Çok iyi bir iş olmalı."

"Öyle. Başlamak için sabırsızlanıyorum." Gülümsedi ve

201

arabasından yana bir bakış fırlattı. "Hele şimdi heyecandan yerimde duramıyorum."

"Ve sonbaharda UÇLA. Çok şanslısın. Ben lisede okumaktan öyle sıkıldım ki."

"Artık fazla bir şey kalmadı. Sadece bir yıl var."

"Bu bir yıl bana ebediyet kadar uzun geliyor." John yüksek sesle inledi. Lionel gülümsedi.

"Sonra ne yapmayı düşünüyorsun?"

"ġimdilik bilmiyorum." Bu çok garip değildi. Kendi arkadaşlarının çoğu bile daha karar verememişlerdi.

"Ben filmcilik oynayacağım."

"Harika."

Lionel alçakgönüllülükle omuzlarını silkti. On dört yaşından beri fotoğrafçılık ödülleri kazanıyordu. Filmciliğe ise iki yıl önce başlamıştı. UCLA'nın kendisine sunacağı her türlü olanağa çoktan hazırdı. Oraya bir an önce gidebilmek için sabırsızlanıyordu. Hatta babasının dediklerine karşın okula başlayacağı günü iple çekiyordu. Babası onun doğuda spor yönü kuvvetli bir okula gitmesini istemişti. Notlan tutuyordu. Ama bu onu hiç çekmiyordu. Babası bu numarayı Greg'e satabilirdi.

John'a dostça gülümsedi. "Arada sırada gel beni okulda gör. Gideceğin okullar hakkında karar verirken etrafa da şöyle bir gözetmiş olursun."

"Evet, gelmeyi çok isterim." Bir an John'un bakışları onun gözlerinin içine takıldı ve iki oğlan uzun uzun birbirlerine baktılar ve sonra John telaşla başını çevirdi. Bir dakika sonra da Greg'i gördü. Yanlarından rahatsız olmuş gibi aceleyle uzaklaştı. Lionel de Anne'i dansa davet etti. Anne aklından geçenler yüzünden öfkeden kıpkırmızı kesildi ve ağabeysinin dans davetini reddetti. Ama Lionel bir süre daha ısrar edince isteksizce onun peşinden dans pistine doğru sürüklendi.

"Bu da nesi?" Val ile birlikte eve giren oğlan onun peşine takılıp çalışma odasına geçti. Elini kızın etekliğinin içine sokmayı kafasına koymuştu ve bunu başaracağına da emin-202

di. Ama barın rafında bir köşeye itilmiş parlak bir nesne dikkatini çekinde, "Bu da nesi? Yoksa benim tahmin ettiğim şey mi?" diye sordu. Çok etkilenmişti. Böyle bir şeye sahip olan bir eve ilk kez geliyordu. Aslında Los Angeles'da bu küçük heykelcikten sayısız evde bulunduğunu duymuştu.

"Evet, ne olmuş yani? Büyük bir şey mi?"

"Tabii çok önemli." Büyülenmiş gibi bakıyordu. Sonra ona dokunmak istedi. Elini uzatıp onu tuttu. Babası kendisini almaya geldiği zaman ona söyleyecekti. "Kimin? Annenin mi? Yoksa babanın mı?"

Sorunun yanıtını vermek sanki Val'e çok pahalıya mal olacaktı. "Annemin. Bira ister misin Joey?" Oğlan neredeyse düşüp bayılacaktı. Aynı heykelcikten bir tane daha vardı.

"İki taneydiler!"

"Aman ulu Tanrım! İki tane birden kazanmış! Ne için?"

"Tanrı aşkına anımsamıyorum. Sen bira istiyor musun, yoksa istemiyor musun?"

"Evet. Evet. Pekala." Annesinin Oscarları niçin kazandığını öğrenmek çok daha ilginçti. Daha sonra eve dönünce annesi de babası da bunu öğrenmek isteyeceklerdi ama Val bu konuda konuşmak istemiyordu. "Eskiden aktristti değil mi?" ġimdi Faye'in yönetmenlik yaptığını biliyordu. Herkes bunu biliyordu. Babasının da MGM'de büyük bir yapımcı olduğunu bilmeyen yoktu. Ama Valerie bu konuda kesinlikle fazla konuşmuyordu. İçkiye ve oğlanlara daha çok ilgi duyuyordu. Daha doğrusu adı böyle çıkmıştı. Valerie oturunca beyaz etekliğinin altından her yeri gözüküyordu ama oğlan onun uyluklarına kaçamak bakışlar atıyordu.

"Sen hiç esrar içtin mi?" Oğlan hiç içmemişti ama ona bu gerçeği itiraf etmek ağrına gidiyordu. On beş buçuk yaşındaydı, Val ile o yıl okulda tanışmışlardı ama onunla hiç çıkmamıştı. Çünkü ona yaklaşmak cesaretini kendisinde bulamamıştı. Çok güzel ve insanı ürkütecek derecede olgundu.

"Evet, bir kez" diye yanıt verdi sonra kendisini tutamayıp tekrar sordu. "Haydi biraz daha annenden söz etsene."

İşte bardağı taşıran son damla bu oldu. Val hırsla ayağa

fırladı. Gözleri öfkeden çakmak çakmaktı. "Hayır, söz etmeyeceğiz."

"Lütfen bu kadar inatçı olma. Sadece çok merak ediyorum o kadar."

Val nefretle ona baktı, kurumla kapıya doğru yürüdü ve başını çevirip baktı. "Öyleyse git anneme sor serseri." Sonra kırmızı saçlarını iki yana savurarak gözden kayboldu. Oğlan kapının ağzında durup boş odaya bakıp kendi kendisine mırıldandı.

"Bok canına."

"Oh?" Greg başını uzatıp içeride kim var diye baktı. Onu gören oğlan mahcubiyetten kıpkırmızı kesildi. Telaşla ayağa fırladı.

"Özür dilerim... Burada oturdum, biraz dinleniyordum... ğimdi hemen dışarı çıkacağım."

"Ziyanı yok, otur. Ben de ara sıra yaparım. Boş yere canını sıkma." Sırıtıp siyah saçlı bir kızın peşinden heyecanla seyirtti. Joey tekrar dışarıya çıktı. Vakit gece yarısını geçtikten sonra kimisi giysileriyle kimisi mayosuyla, kimisi ayakkabıları kimisi çıplak ayakla hemen hemen herkes kendisini havuza attı. Çok eğlenmişlerdi. En son konuk gittiğinde saat sabahın üçüydü. Tüm konuklar gittikten sonra, Lionel, Ward ve Faye üçü birlikte yukarı kata çıktılar ve üçü birlikte hep bir ağızdan esnediler. Faye neşeyle güldü.

"Biz çok tatlı bir grubuz... İyi bir parti oldu ama değil mi?"

"En iyisi." Annesinin yanağından öperek iyi geceler diledi ve odasına çekildi. Mayosunun üzerine giydiği bornozuyla yatağın kenarına ilişti, bir süre duvara bakıp günün olaylarım düşündü... O günü... Diplomayı... Beyaz kıyafetini...

Arabasını... Arkadaşlarını... Müziği ve sonunda kendisini John'u düşünürken buldu. Çok iyi bir çocuktu. Onu kendi bazı arkadaşlarından bile çok seviyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

M EZUNIYET partisinden sonraki gün Faye ve Ward için diğer iş günlerinden farksızdı. Çocuklar öğlene dek

uyuyabilirlerdi. Ama onlar saat dokuzda stüdyoda olmak zorundaydılar. Kısa bir süre sonra yeni filme başlayacaklardı.

Her ikisinin de masalarının üstünde dağlar kadar iş birikmişti. İşi yürütmek için çok disiplinli çalışmak gerekiyordu.

Özellikle Faye yönetmenliğe başladığından beri çok düzenli olması gerekiyordu. Yeni bir film yönetmeye başladığı zaman saat altıdan önce stüdyoda olurdu. Hatta bazı artistlerden daha önce stüdyoya giderdi. İşinin havasına girebilmek için orada olmak zorundaydı. Aslında film çekimi sırasında akşamları eve dönmek için büyük bir gayret sarfe-derdi.

Bazı geceler ise stüdyoda çalışma odasında sabahlardı. Orada zaman zaman uyur, senaryoyu düşünür, bütün

karakterlerin rollerini sanki onlarla birlikte doğmuşçasına öğrenene dek odadan canı çıkmak istemezdi. Birlikte çalıştığı yıldızlardan çok şey istiyordu. Ama aynı zamanda onlara asla unutamayacakları bir disiplin aşılıyordu. Hollywood'da herkes Faye Thayer'den gıpta ile söz ediyordu. Doğuştan bir yeteneğe sahipti. Filmi yönetirken kendisinin kamera karşısında olduğu zamanlardan çok daha mutluydu. Yıllardır aradığı mutluluğu bulmuştu. Ward, onun işini düşünürken göz-lerinin içinde beliren pırıltıya bayılıyordu. Ayrıca zaman zaman kıskançlık da duymuyor değildi. Kendisi de yaptığı işi

seviyordu ama Faye'in duyduğu ateşi ve kararlılığı hiçbir zaman gösteremiyordu. Faye işine ruhunu da katıyordu.

VVard, şimdi bunu düşünüyordu. Birkaç haftaya kadar yeni film çekimine başlayacaklar ve onu bir kez daha

kaybedecekti. Ama ikisi de bunun şimdiye kadar birlikte yaptıkları en iyi iş olduğunu düşünüyorlardı. İkisi de çok heyecanlıydılar. Faye bir kez daha Abe Abramson'un hayatta olmamasının ne kadar üzüntü verici olduğunu yinelemişti.

Yaşasaydı bu filmi çok seveceğinden kesinlikle emindi. Ama Abe yıllar önce hayata gözlerini yummuştu. Onların başarısını görecek, Faye'in ikinci Oscar'ını kazanmasına tanık olacak kadar da uzun yaşamıştı. Faye bu Oscar'ı yönetmen olarak kazanmıştı. Abe bunu gördükten sonra ölmüştü. Faye onu zaman zaman çok özlüyordu. ġimdi olduğu gibi. Arkasına yaslandı ve Ward'a bakıp bir gece önceyi düşündü.

"Çocukların iyi vakit geçirdiklerine sevindim."

"Ben de." VVard karısına bakıp gülümsedi. Fakat feci şekilde akşamdan kalmaydı. Bugünlerde böyle akşamdan kalmalığı da pek olağan değildi. Bazen kendi kendisine eskiden ne kadar çok içki içtiğini düşünüp hayret ederdi. Artık eskisi kadar içemiyordu. Veya bunun bedelini korkunç şekilde ödemesi gerekiyordu. Gençlik... Kendi kendisine gülümsedi... Saçlara kırlar düşmeye başlayınca bazı şeyler fazlasıyla değişiyordu. Akşamdan kalmalığına rağmen o sabah duştan çıkınca Faye ile sevişmişti. Sabah karısıyla sevişip evden çıkınca güne hep iyi başlardı. Sevgiyle elini Faye'in dizinin üstüne koydu.

"Biliyor musun hâlâ aklımı başımdan alıyorsun, beni deli ediyorsun..."

Faye hafifçe kızarıp mutlu mutlu gülümsedi. Hâlâ kocasına aşıktı. Birlikte olduklarından bu yana on dokuz yıl mı geçmişti, eğer 43'de Guadacanal'da karşılaştıkları zamanı da sayarsa... Tam yirmi bir yıl yapardı... "Biliyorsun bu iş

karşılıklı."

"Çok iyi." Arabayı MGM'nin park yerine doğru sürerken VVard düşünceli görünüyordu. Kapıdaki bekçi gülümseyerek 206

onlara el salladı. İçinden saatinizi bunlara bakarak ayarlayabilirsiniz, diye geçirdi... İyi insanlar... Çocuklan da çok iyi...

Ve çok çalışıyorlar. Doğrusu haklarını vermek gerekti. "Odalarımızın arasına bir kapı açtırsak benim odanın kapısına da bir kilit koydursak."

"Harika bir fikir" diyerek Faye arabadan inmeden onun ensesini ve kulağını hafifçe öptü. "Bugün ne yapacaksın sevgilim?"

"Pek fazla işim yok. Çoğunu hallettim bile. Ya sen?"

"Yıldızlardan üçüyle görüşeceğim." diyerek kimlerle görüşeceğini söyledi. "Çekime başlamadan önce onlarla bir süre konuşmam gerektiğini

hissediyorum. Böylece hepsi kendilerini hazırlarlar. Ve hedefimizin ne olduğunu anlayabilirler."

Bugüne dek yönettiği en önemli film olacaktı. İkinci Dünya Savaşı'nda dört askeri konu alan bir filmdi. Bu açıdan pek sevimli olacağı söylenemezdi. İçinde bol vahşet bulunan elem veren, yürek parçalayan bir film olacaktı. Birçok stüdyo bu tip konularda erkek yönetmen kullanmayı yeğlerlerdi, ama Dore Schary ona güveniyordu. Faye de onun yüzünü kara çıkarmamaya çalışacaktı. Tabii Wardın da... Kazandıkları şöhrete rağmen bu film için Ward'm para sağlaması çok zor olmuştu. İşe para yatıracaklar hiç kimsenin bu kadar iç kapatıcı bir filmi seyredeceklerine inanmıyorlardı. John Kennedy'nin öldürülmesinden sonra insanlar iç kapayıcı olaylardan nefret etmeye başlamışlardı. Herkes eğlenceli, neşeli filmler seyretmek istiyordu. Fakat Faye ile Ward senaryoyu okur okumaz bu filmi yapmaya karar vermişlerdi.

Harika bir filmdi. Senaryo orijinal kitabı kadar muhteşemdi. Faye onu layık olduğu şekilde gerçekleştirmeye karar vermişti. Ward onun bu işi başaracağına emindi ama aynı zamanda karısının nasıl bir gerginlik içinde olduğunu da biliyordu.

Faye'in çalışma odasının kapışma geldikleri zaman Ward, "Her şey yolunda gidecek biliyorsun" dedi ve ona gülümsedi.

İkisi de bunu biliyorlardı ama Ward yine de karısının kendisinden destek beklediğini biliyordu. Faye verdiği yanıttan sonra düşüncesinde yanılmadığını anladı.

"Ölesiye korkuyorum."

"Korktuğunu biliyorum. Kendini rahat bırak ve işin keyfîni çıkar." Fakat Faye çekim başlayana dek rahatlamadı. Sonra kendisini her zamankinden fazla işine kaptırdı. Eve gece yarılarından önce dönemedi. Sabahın beşlerinde yollara düşüp işbaşı yaptı. Ve zaman zaman eve hiç uğramadı. Ward bu durumun aylarca süreceğini biliyordu ve çocuklara

bakacağına dair ona söz vermişti. Elinden geleni yaptı. Faye hep böyle çalışırdı. Film yönetirken kendisini kaybeder, bitirdiği zaman da bütün vaktini evde temizlik yapıp, çamaşır yıkayarak geçirirdi. Bu işleri yaparken de büyük zevk alırdı. Ama şimdi çocuklarını dahi düşünmüyordu, onlar çok çok uzaktaydılar.

Bir gece çok geç vakit Ward onu stüdyodan almaya geldi. Faye kendini işine kaptırdığı zaman çok yoruluyordu. Ward onun bu halde araba kullanmasını istemiyordu. Yolda gelirken bir ağaca toslamasından veya aşırı hızdan arabanın yoldan fırlamasından korkuyordu. Bu yüzden gelip stüdyodan onu aldı. Faye arabanın ön koltuğunda bez bir bebek gibi uyuyakalmıştı. Ward onun yanağından öperek uyandırdı. Faye uykulu gözlerle ona gülümsedi. "Bu sefer sonuna dek dayanamayacağım..." Sesi boğuk ve hırıltılıydı. Bütün gün galonlarca kahve içip hiç susmadan konuşuyor, yıldızlarından biraz daha gayret göstermelerini istiyor, onlara

yalvarı-yordu. Aktörler de onu düş kırıklığına uğratıyorlardı. Ward ona bakıp gülümsedi.

"Müthiş bir film olacak bebeğim. Bütün hafta boyunca günlük film çekimlerini izledim."

"Nasıl buldun?" Faye de onları izlemişti ama sadece kusurları görmüştü. Son iki gündür içinde bir umut ışığı belirmişti.

Aktörler gerçekten canla başla çalışıyorlardı. Ellerinden gelen gayreti gösteriyorlar, yapabildiklerinin en iyisini yapmaya çabalıyorlardı. Faye korka korka, "Acaba bir şeye benzeyecek mi dersin?" diye sordu. Ward'ın fikirlerine herkesten daha çok güveniyordu. Ward tekrar gülümsedi. 208

"Öyle meşhur olacak ki, ünü dünyaları aşacak, yeni bir Oscar gelip eline konacak sevgilim."

"Oscar önemli değil. Sadece çok iyi olmasını istiyorum. Benimle bir kez daha gurur duymalısın."

"Başaracağız." Ward bundan emindi. Karısıyla her zaman gurur duymuştu. Faye'in kendisiyle gurur duyduğu gibi otuz beş yaşına kadar hayatında bir gün bile çalışmamış bir insan için çok yol katetmişti. Kendi kendisini bu hale getirmesi bir mucizeydi. Faye bunu her zaman takdir etmişti. Onunla hep gurur duymuştu, Ward'ın tahmin ettiğinden bile fazla.

Çok çok fazla gurur duymuştu.

Başını koltuğun arkasına yaslandı. "Çocuklar nasıl?"

"Hepsi çok iyi." ģimdi önemsiz haberlerle Faye'in canını sıkmak istemiyordu. Temizlikçi kadın artık onlarda çalışmayacağını söyleyip tehditler savuruyordu. Anne ile Val çok büyük bir kavgaya tutuşmuşlar, neredeyse saç saça baş başa geleceklerdi. Greg arabayı çarpmıştı, ama bütün bunlar önemsiz, küçük olaylardı. Ward bunların üstesinden tek başına gelebilirdi. Yine de Faye'in işini bir an önce bitirip evinin ve çocuklarının başına dönmesini dört gözle bekliyordu. Bazen onun bu günlük sorunlara nasıl dayanabildiğini merak ediyordu. Faye'e söylemeye cesaret

edemiyordu ama bu tip olaylar Ward'ı deliye çeviriyorlardı. "Çocukların hepsi çok meşgul. İkizler her gün bebek bakıcılığı yapıyorlar. Greg gelecek hafta çiftlikte çalışmaya gidecek." Tabii yüksek sesle Tanrıya şükür diyemedi. Hiç olmazsa onlar gidince ev biraz sükunete kavuşacak telefonlar çalmayacak, kapılar çarpılmayacak, Greg'in haylaz arkadaşları en kıymetli vazolarını elden ele atarak top oynamayacaklardı. "Lionel çalıştığı için şimdi onu pek göremiyoruz."

Faye gözlerini açıp sordu. "İşini seviyor mu?" Bu soruyu

oğluna da sorabilirdi ama haftalardır onu göremiyordu.

"Sanırım. ģimdiye dek hiç şikâyet etmedi."

"Bu bir şey ifade etmez." Li asla şikâyet etmezdi. Sonra

aklına bir şey geldi. "Keşke Anne için de bir şeyler ayarla-

saydım. İşe bu kadar çabuk başlayacağımızı tahmin etme-

209

mistim." Ama para işi ayarlanmıştı. Setler ise boştu. Her şey yerli yerine cuk oturmuştu. Eylül sonu yerine film çekimine haziranda başlamışlardı. Bu pek olağan değildi. Faye bu kadar erken işbaşı yapamayacağını söyleyip, sorun yaratmak istememişti. Ama sonunda çocukları, bütün yaz tek başlarına bırakmak zorunda kalmıştı. Bu zor ve karışık bir durumdu. Anne de inatla direnip kampa gitmemişti. "Bütün gün evde ne yapıyor?"

"Çok iyi. Ben akşamlan eve dönene dek Bayan Johnson onunla birlikte kalıyor. Anne'in arkadaşları geliyor, bütün gün havuza giriyorlar. Gelecek hafta onları Disneyland'a götüreceğime söz verdim."

"Sen bir meleksin." Faye yine esneyip gülümsedi. Eve girerlerken bütün ağırlığı ile kocasına yaslandı. Kızlar henüz yatmamışlardı. Val saçlarını kocaman bigudilerle sarmıştı. Sırtındaki bikini Faye'e neredeyse küçük dilini

yutturuyordu. Eğer kendisinde o kuvveti bulsa yüksek sesle inleyecekti. Tabii ertesi sabah onu görebilirse ve vakit bulursa bu konuyu onunla konuşmayı kafasına not etti. Çalışma odasında müzik dinliyorlardı. Vanessa geceliğini giymiş, Valerie'nin yaptığı gürültüye aldırmadan telefonda bir arkadaşıyla konuşuyordu.

Faye, "Anne nerede?" diye sorunca şarkının sözlerini mırıldanan Val omuzlarını silkti. Valerie'den bir yanıt alabilmek için Faye sorusunu tekrarladı.

"Yukarıda sanırım."

"Uyuyor mu?"

"Herhalde." Ama Vanessa başını salladı. Bu kızın aynı anda birkaç kişiyi birden dinleyebilme yeteneği vardı. Ve genellikle birkaç kişi birden dinlerdi. Faye en küçük çocuğunu öpüp iyi geceler dilemek için yukarı kata çıktı. Greg'in dışarıda arkadaşlarıyla, Lionel'in de çalıştığı yerdeki bazı kimselerle yemekte olduğumı mutfaktaki yazılı nottan öğrenmişti. Faye çocuklarının nerede olduklarını bilmekten hoşlanıyordu. Sette çalışırken de sık sık onları merak ederdi. Ward bu konuda çok rahat davranıyordu. Çocuklar nereye gitmek is-210

terlerse hemen izin veriyordu. Faye onun çocukları üstünde daha sıkı bir otorite kurmasını istiyordu ama Ward hiç de öyle davranmıyordu. Eğer öyle olsaydı aklını kaçırırdı. Bir yandan çocukları, bir yandan da evi çekip çevirmek kolay değildi.

Faye yukarı çıkınca yavaşça, Anne'in odasının kapısını açtı. Eve geldiği zaman o odada ışık gördüğüne yemin edebilirdi, ama şimdi içerisi karanlıktı. Anne sırtı kapıya dönük, yatağın içinde büzülmüş yatıyordu. Faye uzun süre kapının önünde durdu. Sonra içeriye girip, usulca onun yumuşak, ipek gibi saçlarını okşadı. "İyi geceler küçüğüm" diye fısıldayıp, yanağına bir öpücük kondurdu. Sonra dışan çıkıp kapıyı kapattı ve kendi odasına doğru yürüdü. Ward'a filmden söz edip, sıcak bir banyo aldı. Birkaç dakika sonra ikizlerin yukarıya çıktıklarını duydu. Kızlar yatak odasının kapısını tıklatıp anne ve babalarına iyi geceler dilediler. Faye, Vanes-sa'nm

en küçük kardeşinin odasına girdiğini görmedi. Işık tekrar yanıyordu ve Anne Rüzgâr Gibi Geçti'yi okuyordu.

"Annemi gördün mü?" Vanessa kardeşinin yüzüne dikkatle baktı. Anne'in gözlerinde garip bir ifade vardı. Her zaman saklı ve uzak bir ifadeyle bakıyordu. Ve ancak Li'nin yanın-dayken başkalaşıyordu. Anne başını iki yana salladı. "Nasıl olur?" Işığı söndürüp uyuyor numarası yaptığını itiraf etmedi ama Vanessa tahmin etti. "Uyur taklidi yaptın değil mi?"

Uzun bir duraksamadan sonra Anne omuzlarını silkti.

"Niçin?"

"Yorgundum."

"Saçma." Kardeşinin bu davranışına çok kızmıştı. Her zamanki gibi insanı çileden çıkarmayı başarmıştı. "Hiç iyi bir davranış değil. Üstelik gelir gelmez seni sordu." Anne'in yüzündeki ifade hiç değişmedi. Gözleri de hiçbir şey söylemiyordu. "Bana kalırsa çok kötü davranıyorsun." Arkasını dönüp, odadan dışan çıkarken Anne'in sesini duydu.

"Ona söyleyecek söz bulamıyorum." Vanessa onun yüzüne baktı. Sonra arkasını dönüp odadan dışanya çıktı. Bu kızı bir türlü anlayamıyordu. Ve Lionel'in onunla bu kadar iyi

anlaşmasına da şaşıyordu. Ama annesinin kendisine söyleyecek bir söz bulamamasından korkuyordu. Zaten hiçbir şey söylememişti. O küçücük bir kızken hiç yanında olmamıştı. Ya bir dadı, ya bir hizmetçi veya kardeşlerinden birisi kendisine bakmıştı. Annesi sürekli ya işinin başında ya da dışarıda bir yerdeydi. Her zaman çalışmak zorundaydı, yorgundu veya senaryo okuyordu. Fakat babasıyla konuşması gerekiyordu. Peki şimdi konuşacak ne kalmıştı ki? Sen kimsin? Ben kimim? Onu görmemezliğe gelip, Lionel ile konuşmak çok daha kolaydı... Tıpkı Faye'in kendisini

görmemezlikten geldiği gibi. ġimdi eski günlerin faturasını Faye ödemek zorundaydı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ln

IİONEL dört arkadaşı ile bir eve taşınıp UCLA'daki derslerine başladığında Faye hâlâ çevirdiği filmin içine gömülmüştü. Evden taşınmasından bir hafta sonra Lionel sete uğrayıp, annesini görmüştü. Bir kenarda oturup sabırla onun işini bitirmesini beklemişti. Annesini çalışırken seyretmekten büyük zevk alıyordu. Sonunda çok kanlı bir sahneyi tam üç kez yineledikten sonra Faye öğle paydosu verip, herkesi yemeğe yolladı, kendisi de oğlunun yanma gitti. İşine kendisini öylesine kaptırmıştı ki, oğlunun gelip kendisini beklediğinin dahi farkında değildi. Onu görünce yüzü sevinçle aydınlandı. Hemen ona doğru koşup, yanaklarından öptü.

"Nasıl gidiyor şekerim? Yeni evin nasıl, ya okulun?" Sanki onu yıllardır görmemiş gibi hissediyordu kendini.

Birdenbire çocuklarının hepsini çok özlediğini fark etti. Özellikle büyük oğluna karşı içi özlemle doldu. Onun yokluğunu tam olarak fark etmemişti. Onun yanında olmasına, birlikte daldıkları tatlı sohbetlerin eksikliğini hemen hissedemiyordu. Ama artık Lionel evden uzaklaşmıştı. Faye kendini öylesine işine kaptırmıştı ki bunu hissetmeye vakit bulamamıştı. "Yeni evini seviyor musun?"

Li'nin gözleri heyecanla parladı. "Oldukça iyi bir yer. Diğer çocuklar da çok tertipli ve efendi. Greg'e benzemediklerine seviniyorum." Güldü. Faye de Greg'in dağınık odasını anımsayıp güldü. Hiçbir şey değişmemişti.

"Taşındığından beri eve hiç uğradın mı?"

"Bir iki kere birkaç parça eşya almak için uğramıştım. Babamı gördüm, senin iyi olduğunu söyledi."

"İyiyim."

"Çok güzel." Başıyla Faye'in az önce ayrıldığı sahneyi işaret etti. Faye onun dekoru beğenmesine sevindi. Tıpkı babası gibi o da iyi filmleri seçebilen bir yeteneğe sahipti. Faye ince noktalara öylesine dalmıştı ki, filmi bütünüyle göremiyordu. Onlar bu konuda daha başarılıydılar. Kendilerini filmin büyüsüne kaptırmadan objektif gözle eleştiriler yapabiliyorlardı. "Çok etkileyici bir sahneydi."

Faye gülümsedi. "Bir haftadır bu sahne üzerinde çalışıyoruz." Ana oğul konuşurlarken, filmin baş yıldızı ve o sahnenin kahramanı Lionel'e bir bakış fırlatıp, Faye'i ciddi ciddi süzdü. O da yönetmeni gibi mutlak mükemmellik hastasıydı.

Faye onunla birlikte çalışmaktan zevk duyuyordu. Bu, birlikte yaptıkları ikinci filmdi. Faye çok memnundu. Hollywood'un sürekli yükselen yıldızlarından biriydi Paul Steele. Gelip Faye'in yanına oturdu.

"Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım son tekrarda bu işi başardık."

"Ben de seninle aynı fikirdeyim." Faye'in düşüncelerini paylaşmasına sevinmişti. "Doğrusu dün biraz endişelenmeye başlamıştım. Bu sahneyi doğru dürüst beceremediğimizi düşünüp üzülmüştüm. Bu gece hep bu sahne üzerinde

çalıştım." Faye her zaman olduğu gibi yine etkilenmişti.

"Belliydi. Teşekkürler Paul. Böyle kendini rolüne verince ortaya iyi iş çıkıyor zaten." Ama öyle az aktör böylesine gönüllü çalışmaya hevesliydi ki. Paul da onlardan biriydi. Ayağa kalkıp, gülümseyerek Lionel'e baktı.

"Sen Faye'in oğlu olmalısın." Herkes onları birbirlerine benzetiyorlardı. Faye ile Li güldüler.

"Nasıl anladınız?"

Steele sırıttı. "Bakalım.. Saçlar... Burun... Gözler... Dinle, oğlum saçının şeklini biraz değiştirsen bir de elbise giysen sizi ikiz sanabilirler."

"Ben bunu pek onaylayacağımı sanmıyorum." Faye güldü. "Hatta buna izin dahi veremem."

"Peki öyle olsun." Paul güldü.

"Son sahneniz beni pek etkiledi Bay Steele." Lionel ona karşı derin bir saygı duyuyordu. Steele duygulanmıştı.

"Teşekkür ederim." Faye onları birbirleriyle tanıştırdı. Paul Li'nin elini sıktı. "Annen bu kentteki en sert ve yaman yönetmen, ama işini öyle biliyor ki, insanın döktüğü tere ve gözyaşına değer doğrusu."

"Aman Allahım. Ne kompliman!" Üçü birlikte güldüler. Faye saatine göz attı. "Beyler bir saat boş vaktimiz var, sizleri kantinde öğle yemeğine davet edebilir miyim?"

Paul yüzünü buruşturdu. "Tanrım, işkencenin daha sonu gelmedi. Bundan daha iyi bir şey yapamaz mıyız? Arabam hemen dışarıda, stüdyonun kapısında, davet benden." Ama hepsi stüdyonun dışında gidebilecek bir yer olmadığını biliyorlardı. Çok fazla vakitleri yoktu. "Peki, peki kabul, yine hazımsızlık çekeceğim."

"Pek de o kadar kötü değil." Faye gereksiz yere kantinin yemeklerini savunmaya geçti. Paul ve Lionel ona karşı çıktılar. Ve üçü birlikte kantine doğru yürüdüler. Paul Lionel'in okula devam edip etmediğini sordu. Lionel de daha yeni UC-LA'ya başladığını ve filmcilik tahsil ettiğini söyledi.

"Ben de oraya devam etmiştim. Okulu sevip sevmediğini anlayabilecek kadar vakit geçirdin mi bari?"

"Evet, harikulade bir yer." Lionel'in mutlulukla gülmesi Paul'ün hoşuna gitti. Çok gençti ama yemek süresince yaptığı konuşmalardan zeki birisi olduğu meydandaydı. Bilgili ve duyguluydu. Seçtiği dalda ise çok bilgiliydi. Faye artık işbaşı yapmaları gerektiğini hatırlatana kadar Paul ile uzun uzun konuştular. Sete geri döndüklerinde Lionel orada kalıp filmin havasını içine sindirmeye çalıştı. Paul tekrar makyaj yaptırmak için

soyunma odasına yürürken Lionel'i de odasına davet etti. Stüdyonun kuaförü de onun saçlarının biçimini değiştirdi. Bir sonraki sahnede bir savaş esirini canlandıracaktı. Lionel bu sahneyi de seyredebilmeyi çok istiyordu ama okula dönmek zorundaydı. Akşam üstü üç dersi daha vardı.

"Çok fena. Seninle konuştuğuma çok sevindim." Paul ona içten gelen bir gülümsemeyle baktı. Çocuğun gitmesine üzülmüştü. Ondan çok hoşlanmıştı... Belki gereğinden fazla hoş-lanmıştı... Ama bunu belli etmek istemiyordu. Faye'e saygısı çok fazlaydı. Çocuk çok genç ve tecrübesizdi. Çok genç ve bakire olanları baştan çıkarmaktan hoşlanmazdı.

Ama Lionel' in kendisini tekrar görmek istemesine şaşırmıştı.

"Buraya tekrar gelip oyununuzu izlemek isterim. Bu hafta sonunda öğleden sonra boş saatlerim var." Li, Paul'a ümitle bakıyordu. Tıpkı Noel Baba'yı bekleyen bir çocuk gibiydi. Ama Paul onu heyecanlandıran şeyin film mi yoksa başka bir sebep mi olduğunu kestiremiyordu. Bu yüzden ileri geri konuşmaktan çekindi. "Belki boş zamanımda tekrar gelebilirim." Lionel genç adamın gözlerinin içine bakıyordu. Paul karşısında bir erkek mi yoksa genç bir çocuk mu gördüğünü kestiremedi.

"Bu annene bağlı. Bu filmi yöneten o. Benim patronum da annen."

İkisi birlikte gülüştüler. Lionel onun haklı olduğunu düşündü. "Peki, annemden izin almaya çalışırım." Paul bir an Faye'in oğlunu nelere alet etmek istediğini düşüneceğinden korktu. Yaptığı seçimleri gizlemeye hiç gerek duymazdı.

"Cumaya görüşürüz, ümit ederim..." Lionel yeniden umutla onun yüzüne baktı. Paul arkasını döndü. Hiçbir şeyi başlatmak istemiyordu... Ama yapmıştı... Doğru değildi... Çocuk Faye Thayer'in oğluydu... Tanrım, hayat bazen ne kadar karmaşıktı. Çocuk gittikten sonra sakinleşmeyi umarak esrarlı bir sigara yaktı. Ama bu da onu daha fazla arzulamasına neden oldu.

Sete döndüğünde korkunç bir yalnızlık ve açlık içindeydi. Duyduğu hisler adeta canını acıtıyordu. Filmde de böyle bir tipi canlandırması gerekiyordu.

O sahneyi bir seferde hiç tekrarlamadan çektiler. Bu duyulmamış bir zaferdi. Faye gelip onu kutladı. Ama Paul ona karşı çok soğuk davrandı. Faye bunun nedenini merak etti. Aklına Lionel'in yüzünden 216

olabileceği gelmedi. Paul'ü o kadar iyi tanıyordu ki, oğlunu baştan çıkaracağını düşünüp asla korkmazdı. Çok dürüst bir insandı. Boş vakitlerinde ne yaptığı Faye'i hiç ilgilendirmiyordu. Ayrıca oğlundan da faydalanmaya kalkmazdı. Bundan emindi. Bu yüzden Cuma günü Lionel'i tekrar sette görünce aklına hiçbir kötülük gelmedi. Lionel daha çocukken sık sık sete gelip, kendisini seyrederdi. Son zamanlarda devamlı sete gelecek kadar vakti yoktu ama Faye onun film yapımını çok sevdiğini biliyordu. Ve artık bunu kendisine meslek edinecekti. Aslında oğlunun sete gelmesi Faye'i çok sevindirmişti. Önceleri pek belli etmemesine rağmen Paul Ste-ele de çok sevinmişti.

"Merhaba Paul." Lionel çekinerek onun adını söylemişti. Dışarı çıkar çıkmaz acaba Bay Steele diye mi hitap etseydim diye düşündü. Paul daha yirmi sekiz yaşındaydı ama ona aşırı saygı gösterilmesini istiyordu. Lionel ise daha on sekizindeydi. Ve kendisini onun yanında çocuk gibi hissediyordu.

"Merhaba." Paul olağan davranıyordu. Onun önünden geçip bir başkasının soyunma odasına doğru yürürken, içinden bir daha karşılaşmamaları için dua ediyordu. Ama o akşamüstü çekime ara verdikleri zaman Faye ona bir kadeh şarap ikram ettiği sırada Lionel de orada hayranlık içinde yüzüne bakıyordu. Paul ona gülümsememek için kendisini zor tutuyordu.

"Tekrar görüştüğümüze sevindim Lionel. Okul nasıl gidiyor?" Belki ona küçük bir çocuk gibi davranması daha iyi olacaktı. Ama göz göze geldiklerinde hiçbir şey düşündüğü kadar kolay olmuyordu. Onun bakışlarına karşı

koyamıyordu. Tıpkı annesinin gözlerine benziyordu. Ama onunkiler daha derin, çekici, daha hüzünlü ve bazı

bakımlardan daha tecrübeliydiler. İçgüdüsel olarak Paul bu gibi algılayabiliyordu. Aynı yaşlardayken Paul de aynı gize sahipti. Birisi elini uzatana kadar aynı yalnızlık içinde yaşamaya mahkumdu. Birisi elinden

tutana dek korkunç bir yalnızlık cehenneminde yaşayıp, kendi düşüncelerinden ve insanların bunları bilseler nasıl davranacaklarını düşünmekten korkar dururdu in-217

san. "Bugünkü çekim hakkında ne düşünüyorsun?" Ona bir çocuk gibi davranmanın alemi yoktu. O bir erkekti. İkisi de bunu biliyorlardı. Paul onun gözlerinin içine baktı.

"Çok iyi olduğunu düşünüyordum."

"Benimle birlikte günlük çekimleri izlemek ister misin?" Paul sık sık günlük çekimleri seyreder ve böylece yaptığı hataları tekrarlama olanağından kurtulurdu. Günlük çekimler, mesleği ve çalışması açısından çok önemliydiler. Lionel ise Paul'ün kendisini bu özel dünyaya davet etmesinden kelimelerin ötesinde bir sevinç duydu. Gözleri huşu içinde kocaman açıldı. Faye ve Paul onun haline gülüştüler. "Dinle, eğer öyle bakarsan senin seyretmene izin veremem.

ġimdiden göreceklerinin büyük bir bölümünün saçmalık olduğunu bilmelisin. Rahatsız edici bir sürü saçmalık. Ama işte biz de bu saçmalıklardan ders alıp öğreniyoruz."

"Seninle birlikte günlük çekimleri izlemekten büyük bir mutluluk duyacağım."

Saat altıdan sonra günlük çekimleri izlemeye gittiler. Salonda yerlerini aldıktan sonra ışıklar söndü. Paul Lionel'in dizinin dizine değdiğini hissetti. Ürpermişti. Karşı koymaya kalkışmak çok acı vericiydi. Ama özenle bacağını geri çekip, kendini ekrandaki sahnelere vermeye çalıştı. Işıklar tekrar yanmca Lionel düşüncelerini ona açıkladı. Aynı sahneler hakkında aynı fikirlere sahip olmaları gerçekten şaşırtıcıydı. Çocuk, film konusunda çok zekiydi. Bilgili ve sezgiliydi, ayrıca stil ve teknik konusunda içgüdüleri çok güçlüydü. Onun bu yeteneğine fazlaca şaşırmamak

gerekiyordu, çünkü bebekliğinden beri bu dünyanın içinde büyümüştü. Ama Paul yine de etkilendi. Faye setten ayrılmaya hazırlanırken Lionel ile biraz daha konuşabilmeye can atıyordu. Faye bu gece setten erken ayrılmak

zorunda idi. Akşam yedi buçuk onun için öğleden sonra demekti. İkisine birden baktı. Hâlâ çene çalmaları hoşuna gitti.

"Sevgilim araban burada mı?" diye oğluna sordu. Bu gece çok yorgun görünüyordu. Eve gidip dinlenmeliydi. Çok zorlu

218

bir hafta geçirmişti. Ertesi gün şafakla birlikte yeni bir sahnenin çekimine başlayacaklardı. Faye sabaha karşı üçten önce yataktan kalkmalıydı.

"Evet anne, araba ile geldim."

"İyi o zaman, ben siz gençleri baş başa terkedip gidiyorum. Bu yaşlı kadının biraz dinlenmeye ihtiyacı var.

Yorgunluktan yüzükoyun yere düşmeden önce evin yolunu tutmalıyım. İyi geceler Baylar." Lionel'in yanağına bir öpücük kondurup Paul'e de el salladı. Ve arabasına doğru hızlı adımlarla yürüdü. Ward daha önce çocuklarla birlikte akşam yemeği yiyebilmek için eve gitmişti. Paul saatine bakınca çok şaşırdı. Neredeyse dokuza geliyordu. Ve sette ikisinden başka kimse yoktu. Öğle yemeğinden beri ağzına tek lokma koymamıştı. Ve onun söylediği bir şeyden Lionel de yemek yemediğini biliyordu. Birlikte yemek yemekten ne kötülük çıkardı ki?

"Dışarıda birer hamburger yiyelim mi Lionel? Sen de açlıktan ölüyor olmalısın." Bu çok zararsız bir soruydu, ayrıca Faye'in oğlu da bu teklife çok sevinmişti.

"İsterim, eğer senin yapacak başka bir işin yoksa." Öylesine genç ve alçakgönüllüydü ki, bu Paul'e rahatsızlık veriyordu. Ona gülümsedi ve elini Lionel'in omuzuna koydu. Birlikte arabaya kadar yürüdüler. Etrafta kimsecikler yoktu, böylece yanlış bir anlaşılmaya yol açılmazdı.

"İnan bana seninle konuşmak haftalardır, belki de aylardır bana tek mutluluk veren olay oldu..."

"Çok naziksin." Paul'e gülümsedi. Arabasının yanma geldiler. Paul'ünki gri metalik bir Porsche idi. Lionel de kırmızı Mustang'ından çok gurur duyuyordu.

"Müthiş bir araba."

"Haziran ayında mezuniyet armağanı diye verdiler."

"Ne esaslı armağan ama." Paul etkilenmişti. Onun yaşındayken kendisine yetmiş beş dolara bir külüstür satın almıştı.

Ama onun anası babası Faye ve Ward Thayer değillerdi ki. Ayrıca Beverly Hills'de de oturmuyorlardı. California'ya yirmi iki yaşındayken Buffalo'dan gelmişti. Ve o günden beri yaşantısı bir düş aleminde geçiyordu. Özellikle son üç yıldır

mesleğinde hızla ilerlemişti. İlk zamanlar Hollywood'da çok zengin bir yapımcı ile birlikte yaşadığı için yükselmişti.

Ama daha sonra kendi yeteneği ve gücü ile başarmıştı bu işi. Herkesin kabul etmesi gereken bir gerçekti. Ama bazı kimseler bu gerçeği görmemezlikten geliyorlardı. Paul Steele hakkında ne düşünürlerse düşünsünler, kendisinin çok iyi olduğunu biliyordu. Genellikle birlikte çalıştığı kişiler hakkında kötü söz söylemelerine olanak yoktu. Dürüst bir insandı ve işini çok iyi biliyordu. İçine kapanık birisiydi ama yakınlarının yanında çok eğlenceli bir kişiliğe sahipti.

Film çalışmaları olmadığı zamanlar çok çılgınlaşıyordu. O zamanlar çok fazla uyuşturucu kullanıp, kokain çekiyor, hap alıyordu. Evinde garip seks partileri yaptığı dedikoduları ortada dolaşıyordu ama hiç kimseden faydalanmaya kalkmamıştı. Kimseye zararı da dokunmuyordu. Canı çıkana dek çalıştıktan sonra yorgunluğunu bu şekilde üstünden atması gerekti. Her şey bir yana daha çok gençti.

Lionel'i Sunset'teki Hamburger Hamlet'e getirdi. Lionel kendi arabasıyla onunkini takip etmişti. Nedenini bilemiyordu ama bu çocuğun yanında

kendisini huzursuz hissediyordu. Onun fiziksel veya duygusal olarak incinmesini istemiyordu.

Ondan fazlasıyla hoşlanıyordu. Uzun süredir hiç kimseden hoşlanmadığı kadar çok. Ne yazık ki henüz on sekiz yaşındaydı. Bu da Paul'ü kahrediyordu. Kötü bir talihti bu. Korkunç derecede güzel ve gençti. Yemek yerken gözlerini ondan ayıramıyordu. Sonunda dışarıya çıkıp bir süre kaldırımda durdular. Lionel bu şerefi ona verdiği için Paul'e nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu. Paul ise onu evine davet etmek için dayanılmaz bir istek duyuyor ama bunun uygun olup olmayacağını düşünüyordu. Durup bir süre daha birbirlerinin yüzüne baktılar. Paul, Lionel'in kendisi hakkında neler bildiğini bilmeyi çok isterdi ama hâlâ emin değildi. Eğer çocuk bilseydi her şey daha farklı olabilirdi. Ama bunu aklına dahi getirmiyorsa... Paul ona bakınca ne istediğinden emindi ama ya Lionel? Park yerinde karşılıklı birbirlerine 220

bakışırlarken Paul cesareti ele alıp, meselenin üstüne gitmesi gerektiğini anladı. Belki de durup dururken ona sormalıydı. Belki hata ediyordu. Belki dost olabilirlerdi. Ama onun şimdi çekip gitmesine izin veremezdi... Bu kadar çabuk onu elinden kaçıramazdı... ģimdi kaçıramazdı.

"Biliyorum, pek saçma bulacaksın ama benimle eve gidip bir kadeh içmeye ne dersin?" Bu sözleri söylerken neredeyse utançtan boğulacaktı ama Lionel'in gözlerinin içi ışıldadı.

"Çok sevinirim." Belki de biliyordu... Paul bunu öğrenebilmek için çıldırıyordu ama tahmin dahi edemiyordu.

"Malibu'da oturuyorum. Yine beni takip mi etmek istersin yoksa araban burada kalsın mı? Ben tekrar seni buraya getirebilirim."

"Zahmet olmaz mı?" Malibu bulundukları yerden bir saat uzaktaydı.

"Yoo, olmaz. Hiç erken yatmam zaten. Üstelik bu gece hiç uyumayabilirim de. Yarın saat dörtte çekime başlayacağız.

Erken çekim günleri uyumadan çalışmaya başlayınca daha başarılı oluyorum."

"Arabamı burada bırakabilir miyim? Emniyette mi?" Etraflarına bakındılar ve arabaya zarar gelmeyeceğini anladılar.

Hamburgerci sabaha kadar açıktı. Bütün gece giden gelen olurdu. Etrafta insanlar olacağı için kimse arabayı kurcalamaya cesaret edemezdi. Arabasına zarar gelmeyeceğini anladıktan sonra Lionel ön koltuğa oturdu ve ölüp de cennete gittiğini düşündü. Sanki bir başka dünyada yaşıyordu. Yumuşak deri koltuğun içine gömülüp, vites

değişimlerini gösteren öndeki panele baktı. Tıpkı uçaklardaki kontrol tablosuna benziyordu. Paul teybi açtı. Roger Miller'in "King of the Road" adlı parçası çalmaya başladı. Malibu'ya giden yol sanki şehevi bir deneydi. Paul esrarlı bir sigara için can atıyordu, ama oğlanın yanında uyuşturucu kullanmak istemiyordu. Onun nasıl bir tepki göstereceğinden korkuyordu. Kendini zorlayıp bu isteğini bastırdı. Kısa yolculuk süresince arada sırada konuşup müzik dinlediler.

Sonunda sahildeki eve vardıklarında Lionel yeni arkadaşının yanında kendisini pek rahat hissediyordu.

221

Paul anahtarını çıkartıp kapıyı açtı ve Lionel'e yol verdi. Evde aynı havayı sürdürüyordu. Yumuşak ışıklarla aydınlanmış bir salona girdiler. Evin ön cephesi okyanusa bakıyordu. Salonun içinde yastıklar ve kanapeler vardı. Dev bitkiler ve Paul'ün çok sevdiği resimlerle süslüydü. Ayrıca çok hoş bir bar ve duvarları kaplayan kitaplıklar vardı. Hafif bir müzik salonu dolduruyordu. Lionel oturup etrafına bakındı. Paul deri ceketini divanın üstüne attı. Kadehlere beyaz şarap doldurup, gelip Lionel'in yanına oturdu.

Gülümsedi. "Pekala? Evimi nasıl buldun?" İtiraf etmeliydi ki eviyle övünüyordu. Buffalo'dan kalkıp gelen fakir bir aile çocuğu çok uzun bir yol kat etmişti. Burada mutluydu.

"Aman Tanrım... Çok güzel..."

"Güzel değil mi?" Onunla aynı fikirdeydi. Dışarıda uzanan kumsalı ve denizi görebiliyorlardı. Bütün dünya ayaklarının altındaydı sanki.

ġaraplarını bitirdiklerinde Paul kumsalda yürümeyi teklif etti. Gece geç saatlerde kumsalda yürümeyi çok severdi. Saat henüz on birdi. Ayakkabılarını çıkarttı. Lionel de onu taklit etti. Ve beyaz yumuşak kumların üstünde yürümeye başladılar. Lionel hiç bu kadar mutlu olmadığını hissediyordu. Ve yanında yürüyen erkeğe her bakışında mutluluğu biraz daha artıyordu. Bu durum aklını karıştırmıştı. Geri dönerlerken çok sessizleşti. Paul durup kumların üstüne oturdu. Denize baktı. Sonra da Lionel'in yüzüne. Ve kelimeler dudaklarının arasından dökülüverdi. "Aklın karıştı değil mi Li?" Annesinden öyle konuştuğunu hatırladı ve onun bu benzerliğe aldırıp aldırmayacağını merak etti.

Ama öbürü aldırmamıştı. Başını salladı. Li arkadaş olmaya başladığı bu adama neler hissettiğini söyleyebilmenin rahatlığını duydu.

"Evet..." Ona karşı dürüst olmak istiyordu. Belki o zaman neler hissettiğini kendisi de anlardı. Kendini hem çok yaşlı hem de çok genç hissetti. "Evet, aklım karıştı."

"Ben de bir zamanlar senin gibiydim. Buffalo'dan buraya gelmeden önce." Gece karanlığında içini çekti. "Oradan nefret ederdim."

Lionel gülümsedi. "Buradan çok farklı olmalı." İkisi birlikte güldüler. Gülmesi sona erince Paul ona baktı.

"Sana karşı dürüst olmak istiyorum. Ben eşcinselim." Birdenbire içini tarif edilmez bir korku sardı. Ya şimdi Lionel kendisinden nefret ederse?... Ya ayağa fırlayıp koşarak kaçarsa?... Yıllardır ilk kez bu tip tepki görmekten ilk kez korkuyordu. Dehşete düştü. Bu geriye doğru dev bir adım atmak demekti... Buffalo'ya doğru... Beyzbol hocası Bay Hooli-han'a aşık olmak ve ona duyduğu hisleri açıklayamamaktı... Ona duşta bakıp umutsuzca yüzüne dokunmak

istemekti... Koluna... Bacağına... Herhangi bir yerine... Orasına... Dokunmak... Korkulu bakışlarını Lionel'e çevirdi.

"Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Tabii biliyorum."

"Sadece bir eşcinsel olduğumu söylemek istemiyorum. Bunu anlıyorsun sanırım. Söylemek istediğim özel bir yalnızlığın bir erkeğe neler ifade edebileceğini biliyor musun?" Paul ruhunu onun gözlerinin içine boşalttı. Lionel bakışlarını onun gözlerinin içinden çekemedi, başını salladı. "Senin bunu bildiğine eminim. Lionel... Benim gibi hissettiğini sanıyorum... Doğru mu?"

Lionel başını sallarken gözyaşları sessizce yanaklarından süzülüyordu. O gözlere daha fazla bakmaya dayanamıyordu.

Başını ellerinin arasına alıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. İçinde binlerce yıldır biriktirdiği yalnızlığı boşaltıyordu.

Paul onu kollarının arasına alıp ağlaması sona erinceye dek bekledi. Sonra çenesinden tutup gözlerinin içine baktı.

"Sana aşık oluyorum. Ve bu konuda ne yapabileceğimi bilmiyorum." O anda kendisini hiç böylesine hafif hissetmediğini fark etti. Duyduğu hisleri itiraf etmenin harikulade bir şey olduğunu anlamıştı. Lionel vücudunu korkunç bir ateşin sardığını, tutuştuğunu hissetti. Birdenbire kendi hakkında daha önce anlayamadığı bir şeyi anladı...

Doğrusu düşünmeye bile korktuğu şeyleri... Bu adamın gözlerinin içine bakarken her şeyi anlamıştı. "Bakiresin değil mi?"

Lionel başını salladı ve boğuk sesle "Evet" dedi. Paul'e

aşık oluyordu ama neler söyleyeceğini, nasıl ifade edeceğini bilemiyordu. İçinden hisleri dile getirecek uygun zamanın gelmesini ve Paul'ün onu kendisinden uzaklaştırmamasmı diliyordu... Hep onun yanında kalmasını, asla ondan

uzaklaşmamasını diliyordu.

"Hiçbir kızla yattın mı?" Sessizce başını salladı. Tam düşündüğü gibiydi. Hiç kızla yatmak istememişti. Asla istememişti, içinde böyle bir istek hiç duymamıştı. "Ben de hiç yatmadım." İçini çekip kendisini kumların üstüne bıraktı. Yavaşça Lionel'in elini elinin içine alıp avucunu öptü. "Belki böylesi daha kolaydır. Bu seçim bizler için çok önce yapılmış. Bizim gibi insanlar için. Hep buna inandım. Bu seçime karşı gelebileceğimizi sanmıyorum. Küçük bir çocuk olduğum günden beri belliydi. Ben o zamanlarda bunun farkmdaydım ama itiraf etmeye korkuyordum."

Lionel şimdi kendisini daha cesur hissediyordu. "Ben de... Başkalarının da bunu anlamalarından korkuyordum...

Bilmelerinden... Düşüncelerimi okumalarından... Erkek kardeşim tipik bir erkek. Babam benim de onun gibi olmamı istiyor. Ama ben olamıyorum, olamam..." Gözlerine yine yaşlar doldu. Paul onun elini avucunun içinde sıkı sıkı tuttu.

"Ailenden hiç kimse bundan şüpheleniyor mu?" Lionel telaşla başını salladı. "Ben kendim bile bu geceye dek bunu kendime itiraf etmekten çekinmiştim." Ama şimdi biliyordu. Artık emindi. Böyle olmak istemişti. Paul'le, başkasıyla değil. Bütün yaşantısı boyunca onu beklemişti ve artık onu kaybetmeyecekti.

Ama Paul dikkatle ona bakıyordu. "Peki bunu şimdi itiraf etmek istediğinden emin misin? Bir kez adım attın mı geri dönemezsin. Düşüncelerini değiştiremezsin... Başkaları belki zamanla kendilerini değiştirebilirler ama hep kendilerini nasıl ikna ettiklerini düşünmüşümdür... Bilmiyorum..." Lio-nel'e baktı. Yan yana yatıyorlardı. Dirseğinin üstünde doğrulup ona baktı. Etrafta kimseler yoktu. Gerideki evlerin ışıkları mücevher gibi parlıyordu, binlerce nişan yüzüğü sunuyorlardı ona... Bir taç... "Senin hazır olmadığın bir şeyi yapmak istemiyorum."

224

"Hazırım... Hazır olduğumu biliyorum Paul... ğimdiye dek çok yalnızdım... Beni yine o yalnızlığın içine itip terk etme..." Paul onu kollarının arasına alıp, sıkı sıkı tuttu. Dayanamıyordu artık. Doğru olanı yapmıştı. Seçme

şansını ona bırakmıştı. ġimdiye dek hiç kimseden faydalanmaya kalkışma-mıştı. Bu çocuktan da faydalanmayı istemiyordu.

"Haydi gel eve gidelim." Yavaşça ayağa kalktı ve elini Lio-nel'e uzattı. O da sıçrayıp yerinden kalktı. Yumuşak, tatlı bir gülümsemeyle onu eve doğru izledi. El ele hem yürüyor, hem de konuşuyorlardı. Birdenbire canlandığını

hissediyordu. Lionel omuzlarından büyük bir yükün kalktığının farkındaydı. Artık kim olduğunu ve ne olduğunu biliyordu. Nereye doğru gittiğini de. Her şey yolundaydı. Artık eskisi kadar korkutucu değildi. Birkaç dakika sonra eve geldiler. Arka kapıdan içeriye girdiler. Gecenin havası ikisini de canlandırmıştı. Paul birer kadeh daha şarap koydu.

Kendi kadehinden bir yudum alıp, şömineyi yaktı. Sonra Lionel'i şarabı ve düşünceleriyle yalnız bıraktı, diğer odaya geçti. Geri döndüğünde odanın ışıkları iyice kararmış, şöminenin alevlerinden başka bir şey görünmüyordu. Paul odanın ortasında çırılçıplak durmuş eliyle onu çağırıyordu. Tek bir kelime söylemedi. Lionel hiç duraksamadan ayağa kalktı ve onu izledi.

ON BEġİNCİ BÖLÜM

R

, AUL ertesi sabah saat dörtte Lionel'i hamburgerci-nin önüne getirdi. Park yerinde durup birbirlerine baktılar. Yeniden aynı yere dönmek çok tuhaftı. Orada yemek yediklerinden bu yana çok değişiklikler olmuştu. Hem de olağanüstü şeyler olmuştu. Lionel adeta kanat taktığını sanıyordu. Hayatının en harikulade gecesini geçirmişti. Daha önce hissetmediği bir rahatlama içindeydi. Sonunda ne olduğunu öğrenmişti. Paul'ün sayesinde hiç suçluluk hissi de duymuyordu... Daha doğrusu hayatının akışını güzelleştirmişti, Lionel şimdi ona nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu.

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum... Nasıl, nasıl teşekkür etmeliyim?" diyerek mahcubiyetle arkadaşının yüzüne baktı.

"Böyle şeyleri kendine dert etme. Bu gece yine beni görmek ister misin?"

Lionel güçlükle nefes alıyordu. İçinde yepyeni bir heyecan dalgasının dolaştığını hissetti. Bunun ne kadar inanılmaz olacağını hiç düşünmemişti ama Paul'le birlikteyken öyleydi. "Çok sevinirim."

Paul nerede buluşacaklarını düşünürken, gözlerini kıstı. "Saat sekizde benimle burada buluşmaya ne dersin? Arabanın içinde bekle. Sonra beni eve kadar izlersin. Eğer çok yorgun değilsem evde bir şeyler pişiririz veya yol üstünde bir yerde dururuz tamam mı?" Aslında erkeklerine böyle yaklaş-maktadaydı

maktan hoşlanmazdı. Ama film çalışmalarının tam ortasın-daydı. Uzun saatler sette kalması gerekiyordu.

"Çok iyi." Lionel gülümsedi ve uykulu uykulu esnedi. Paul onun saçlarını okşadı.

"Haydi eve git, güzel bir uyku çek... Çok şanslısın. Benim bütün gün kıçımdan ter damlayacak."

Lionel ona sevgiyle baktı. "Anneme benden selam söyle." Sonra birdenbire ne söylediğini fark edip korkudan taş

kesildi.

Paul güldü. "Henüz ona bu ilişkiyi duyurmanın zamanı olmadığını düşünüyorum." Sanki zamanı gelecekmiş gibi. En büyük oğlunun eşcinsel olduğunu öğrenince Faye'in nasıl tepki göstereceğini bilemiyordu. "Eğer ne yaptığımızı sorarsa birer hamburger yedikten sonra senin eve gittiğini söylerim, tamam mı?"

Lionel başını salladı. Ya ağzından kaçırsaydı? Ya kendisi günün birinde başkalarına bir şeyler söyleyecek olursa? İşte bundan çok korkuyordu, acaba gerçekten korkuyor muydu? Zamanla eninde sonunda insanlar bu gerçeği

anlayacaklardı. Bütün ömrü boyunca bunu saklayarak yaşamak istemiyordu... Ama şimdi açıklayamazdı... ģimdilik bunun Paul ile aralarında giz olmasını istiyordu. "İyi günler..." Orada park yerinde uzanıp

onu öpmek istedi. Ama cesaret edemedi. Paul hafifçe yanağına dokundu, gözlerinin içi sevgiyle parlıyordu.

"Bugün kendine iyi bak... Biraz dinlen sevgilim."

Lionel bu sözlerinde sevgisinin gücünü hissetti. Ve durup onun uzaklaşmasını izlerken kalbinin sıkıştığını fark etti. Gri metalik Porsche uzaklaşırken elini salladı. Kendi düşünceleriyle baş başa kalıp arabasına bindi. Bir an önce gece olmasını iple çekiyordu. Vakit geldiğinde kendi arabasında tertemiz bir gömlek ve kazak, rahat süet bir pantolon giymiş, daha o akşamüstü aldığı yeni piyasaya çıkan after sha-ve losyon sürmüş, saçlarını da güzelce taramış

bekliyordu. Paul arabadan çıkar çıkmaz onun bu hazırlıklarını fark edip çok duygulandı. Kendisi setten ayrılmadan önce duş bile yapamamıştı. Çünkü geç kalıp Lionel'i bekletmek istememişti.

Elini onun omuzuna doladı. Birbirlerine sarıldılar. Li yerinde duramıyordu. Onu gördüğüne çok seviniyordu.

"Günün nasıl geçti Paul?"

"Senin sayende çok iyi geçti. Teşekkür ederim." Ona alçakgönüllülükle gülümsedi. Lionel sevinmişti. "Rolümün her satırını hatırladım. Her sahneyi yüzümün akıyla başardım. Ama akşamüstü çok çalıştık." Başını eğip kendi üstüne başına baktı. Hâlâ sette giydiği asker üniformasını çıkartmamıştı. "Haydi eve gidelim. Ben de temizlenip üstümü başımı değiştireyim." Aslında onu kendisinin pek hoşlandığı eşcinseller barında yemeğe veya bir kadeh içkiye götürmeyi çok istiyordu ama onu henüz eşcinseller dünyasına tanıştırmaya hazır değildi. İçgüdüsüyle Lionel'in de daha buna hazır olmadığını anladı. Bu ilişkinin çok özel, yalnızca kendi aralarında kalmasını istiyordu. Paul bu oyunu bir süre daha sürdürmeyi ve dostlarından uzak kalmayı, yalnızca onunla birlikte olmayı istiyordu. Lionel yine onun arabasıyla gitmeye karar verdi. Malibu yolu üstünde bir süpermarketin önünde durup, altı kutu bira, şarap, salata malzemesi, bir paket taze meyve,

iki büyük bonfile aldılar. İki kişilik sağlıklı bir yemekti. Ve Lionel yemek pişirmesini bildiğini söyledi.

Gerçekten söylediği kadar başarılıydı. Paul belinde havlu ile duştan çıktığı zaman onun eline bir kadeh şarap verip gülümsedi. "Yemek beş dakikaya kadar hazır."

"Harika. Açlıktan ölüyorum." Ama sonra Paul elindeki şarap kadehini bıraktı. Lionel'i öpmek için uzandı.

Ayrıldıklarında birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Lionel'in kalbi sevinçten sanki göklere uçuyordu. "Bugün seni çok özledim."

"Ben de." Havlu Paul'ün belinden kaydı, onun pantolonunun kemerine açlıkla saldırıp açmaya çabalarken Lionel'in kulağına fısıldadı. "Bonfileler ateşin üstünde biraz daha bek-leseler yanarlar mı?" Aslında etlerin yanıp yanmaması umurunda değildi... Bu genç vücuda karşı duyduğu açlıktan başka hiçbir şey umrunda değildi... Lionel uzun süreden beri sahip olduğu aşkların en heyecan vericisiydi. Çok hevesli ve ta-228

ONALTINCI BOLUM

-l-LİğKİLERİ sonbahar süresince devam etti. Lionel hayatının en mutlu günlerini yaşıyordu. Okuldaki dersleri de çok iyi gidiyordu. Paul hâlâ Thayer'lerin filminde çalışıyordu. Arada bir Lionel yine sete uğruyordu ama orada Paul ile aralarında bir şey yokmuş gibi rol yapmak zoruna gidiyordu. Gözlerini ondan uzaklaştırmak için çok çaba harcıyordu, annesinin her şeyi anlamasından korkuyordu.

Paul bir keresinde, "Hiçbir şey anlamıyor. Bunu sen de biliyorsun." dedi. "Senin annen olduğu halde bilmiyor. Ama bilse bile bunu olgunlukla karşılayabilir."

Lionel içini çekti. "Ben de öyle sanıyorum." Ama babasını düşününce... "Babam bunu hiçbir zaman anlayamaz."

Paul başını salladı. Onunla aynı fikirdeydi. "Galiba bu konuda haklısın. Sanırım babalar oğullarının eşcinsel olduklarını daha zor kabulleniyorlar."

"Senin ailen durumu biliyor mu?"

Paul başını iki yana salladı. "Hâlâ bilmiyorlar. Neden yalnız yaşadığımı anlamayacak kadar gencim. Ama bundan on yıl sonra neden bekar yaşamaya devam ettiğimi sorup, baskı yapmaya başlayacaklar."

"Belki o zamana kadar evlenir, beş çocuk sahibi olursun." İkisi de bu saçma olasılığa güldüler. Bir kadınla ilişki kurmak Paul'ü hiç çekmiyordu. ġimdiye dek hiç biseksüel eği-230

limleri olmamıştı. Kadınlar ona hiç çekici gelmemişlerdi. Ama Lionel onu baştan çıkartıyordu. Çoğu geceler onun büyük yatağında, veya şöminenin önündeki kanapenin üzerinde... Veya yerde... Veya plajda sevişerek geçiriyorlardı.

İlişkileri tamamiyle erotik ve şehvetliydi. Birbirlerinin yaptığı her şey birbirlerini uyarıyordu. Malibu'daki evin bir anahtarı da Lionel'deydi. Bazen okuldan çıkınca hemen oraya gidiyor, bazen de kendi evine gidip daha sonra Paul ile orada buluşuyordu. Ama aylardır kendi evinde bir gece bile geçirmemişti. Oda arkadaşları fırsat buldukça onunla dalga geçiyorlardı.

"Pekala Thayer... Söyle bakalım, seviştiğin kadm kim? Adı ne? Onu ne zaman görme şerefine nail olacağız? Yoksa sadece düzüştüğün o biçim kadınlardan birisi de bizden onun için mi saklıyorsun?"

"Çok komik..." Lionel onların konuyu değiştirmelerine çalışıyor, şakalarına aldırmıyordu. Onların kıskançlıkları ve takdirleri gerçeği bilseler neye dönüşür diye merak ediyordu. Ama bunun yanıtını kendisi biliyordu. Ona korkunç isimler takacaklar, hatta belki aralarından atacaklardı.

Bir gece ateşin önünde seviştikten sonra çırılçıplak yatarlarken Paul, "Arkadaşlarına bizden söz ettin mi?" diye sordu.

Lionel olumsuzca başını salladı. "Hayır." Bütün düşündüğü aynı evde kaldığı çocuklardı. Üniversitenin ilk sınıfındaki tipik gençlerdi. Kız peşinde koşan, onlarla yatmaya can atan entelektüellerdi. Onların cinsel yaşamları Lionel'inki kadar aktif değildi. Zaten meraklan da tamamen başka yoldaydı. Eğer şimdi Lionel'in halini görseler dehşete düşerlerdi. Ama o şimdi

halinden çok memnun ve mutluydu. Sanki aklından geçenleri okumak istercesine dikkatle yüzünü araştıran Pa-ul'e sevgiyle baktı.

"Bütün yaşantın boyunca ne olduğunu gizlemeye mi çalışacaksın Li? İşin en boktan yanı da budur. Ben de uzun zaman ne olduğumu herkesten gizlemeye çabaladım."

"Henüz açıklamaya hazır değilim." İkisi de bunu biliyorlardı.

231

"Biliyorum." Paul bu konuyu daha fazla kurcalamadı. Onunla ortalarda asla görünmedi. Aslında Li çok güzel bir çocuktu. Onu gören arkadaşları kıskançlıktan çatlarlardı, ama Paul haberin yayılmasını istemiyordu. Bu bir zaman meselesiydi. Onunla bir kez dışarıda görünecek olsa, herkes kim olduğunu araştırır, bulurdu. Faye Thayer'in oğlu...

Ondan sonra ayıkla bakalım pirincin taşını. Rezillik ayyuka çıkardı. Paul hem kendini, hem de onu olacaklardan korumak istiyordu. İlişkilerini gizli tutmak ikisine de en akıllıca yol gibi geliyordu. Özellikle Paul'e, çünkü Faye ile Ward durumu öğrenince bir çılgınlık yapıp, onun mesleğini tehlikeye atabilirlerdi. Nitekim öğreneceklerdi de... Oğlan henüz on sekiz yaşındaydı. Kendisi ise yirmi dokuz. Bu gerçekten berbat bir olay olur, Paul'ün de işine hiç gelmezdi.

Halkla İlişkiler ajanı onun adının sürekli birtakım artistlerle birlikte yazılmasına çalışıyordu. İnsanlar bu tip şeylere çok önem veriyorlardı. Kimse taptığı aktörün o biçim olduğunu duymak istemiyordu.

ġükran Günü'nü Lionel ailesiyle birlikle geçirdi. Onların arasındayken kendisini çok fazla olgunlaşmış, değişmiş ve yalnız hissetti. Sanki hepsinden daha farklıydı. Kimseyle konuşacak konusu olmadığını fark etti. Ve yalnızca onların anlattıklarını dinledi. Greg çok çocuksuydu. Kızlar ise başka dünyadan gelmiş gibiydiler. Anne ve babasıyla da konuşamı-yordu. Aralarından yalnızca Anne'e dayanabiliyordu. Lionel günün bir an önce bitmesine dua ediyordu.

Yemekten sonra hemen bir bahane bulup, evden çıkıp Paul'e gittiğinde kendisini çok rahatlamış hissetti. Ailesine arkadaşlarıyla birlikte Tahoe Gölüne gideceğini söylemişti. Oysa hafta sonunu Paul ile birlikte geçirecekti. Paul film çekimini birkaç hafta sonra bitiriyordu. İkisi de artık rahatlamışlardı.

Ve göz açıp kapayana dek Noel geliverdi. Lionel okuldan çıkar çıkmaz Noel tatili için bütün alışverişini yaptı ve akşam üstü sete uğradı. Paul soyunma odasındaydı. Lionel anne ve babasını ortalıkta göremeyince, artık çok yakından bil-232

diği küçük odanın yolunu tuttu. İçeri girer girmez kendisini koltuklardan birine attı. Paul esrarlı sigara içiyordu. Bir nefes çekmesi için Li'ye uzattı. Ama o Paul kadar sigaradan zevk almıyordu. Telaşla bir nefes çekip, ona geri verdi. İki erkek arkalarına yaslanıp birbirlerine baktılar. Gülümsediler. Paul elini uzatıp Lionel'in uyluğunu tuttu. "Eğer burada olmasaydık çok iyi bir fikrim vardı." İkisi de güldüler. Bazen birbirlerinin yanında o kadar rahat oluyorlardı ki.

Gizleyecek bir sırları olduğunu unutuveriyorlardı. Paul ona doğru uzandı ve öpüştüler.

İkisi de ne kapının açıldığını ne de ayak seslerini duydular. Ama Lionel birisinin şaşkınlıkla nefesinin kesildiğini duydu. Başını çevirince Faye ile göz göze geldi. Annesi gözlerinde yaşlarla donup kapının önünde kalmıştı. Lionel birden ayağa fırladı, Paul de yavaşça oturduğu yerden kalktı. Üçü birden birbirlerine bakıyorlardı.

"Anne lütfen..." Lionel ona doğru elini uzattı. Gözleri yaşlarla doldu. Annesinin kalbine bir bıçak saplandığını hissetti.

İkisi de hareket etmiyorlardı. Faye ikisine birden bakıyordu. Sonra yavaşça bir iskemleye yığıldı. Bacaklarının artık kendisini taşımayacağını hissetmişti.

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ne zamandan beri devam ediyor bu iş?" Gözlerini Lionel'den Paul'e çevirdi.

Paul işleri ikisi için de zorlaştırmak istemiyordu. Konuşmaya ilk başlayan Lionel oldu. Kolları yenilgiyle iki yana düştü. "Birkaç aydır... Özür dilerim anne..." dedikten sonra onun ağlamaya başladığını görünce Paul çok fena olduğunu hissetti. Hemen yanına gitti. Faye'e bakıyordu. Ona borçluydu. Bu anda onun yanında olması gerekiyordu. Yine de bunu pahalıya ödeyeceğini biliyordu. Eğer isterse mesleğini mah-vedebilirdi Faye... Onun oğluyla ilişkiye girmek delilikti. ġimdi yaptıklarına pişmandı ama artık çok geçti. Olan olmuş, tamir edilmeyecek zarar verilmişti.

"Faye, kimseye zarar gelmedi. Kimse bilmiyor. Birlikte hiçbir yerde görünmedik." Paul onun bu sözlerden biraz rahatlayabileceğim biliyordu. Faye başını kaldırıp onun yüzüne baktı.

233

"Paul, bu senin fikrin miydi?" Faye onu öldürmek istiyordu ama içinden bir ses sadece onu suçlamadığını, kendisinin yanlış düşündüğünü söylüyordu. Büyük bir üzüntüyle oğlunun gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne baktı.

"Lionel... Bu... Daha önce de olmuş muydu?" Soracağı soruyu dahi bilemiyordu. Zaten soru sormaya hakkı var mıydı onu bile bilemiyordu. O bir erkekti. Eğer Paul kız olsaydı Faye bu kadar ince sorular sorabilir miydi? Ayrıca bu ilişkinin gerçek yüzü de onu korkutuyordu. Eşcinsellik hakkında çok az bilgisi vardı. Ve bu bildiklerinden çok daha azmi bilmiş olmak isterdi. Hollyvvood'da bir sürü eşcinsel erkek vardı. Ama Faye kimin kiminle ne yaptığıyla hiç ilgilenmemişti. Ve şimdi kendi oğlu karşısında duruyordu... Kendi oğlu az önce başka bir erkekle öpüşüyordu...

Yanaklarından süzülen yaşları elinin tersiyle silip, tekrar onlara baktı. Lionel içini çekip onun karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Anne, bu ilkti... Paul'le demek istiyorum. Ve inan bana bu onun suçu değil. Ben hep böyleydim. Bu sırrı yıllardır içimde gizliyordum. Ve bu konuda ne yapacağımı bilemiyordum. O..." Sustu ve Paul'e teşekkür edercesine baktı. Faye midesinin bulandığmı hissediyordu. "...0 beni bu dünyaya büyük bir incelik ve sevgiyle tanıştırdı... Elimden bir şey gelmiyor... Ben böyleyim işte. Belki senin istediğin bu değil, hiçbir zaman da olmayabilir." Hıçkırığım bastırdı. "Belki beni artık asla sevmeyeceksin... Ama umarım

seversin..." Ona doğru gitti ve kollarını annesinin boynuna sardı. Yüzünü elbisesinin içine gömdü. Paul'ün de gözlerinde yaşlar vardı. Onlara arkasını döndü. Bugüne dek hiç böyle bir olayla karşılaşmamıştı. Kendi ailesiyle bile. Lionel yeniden Faye'e baktı. "Seni seviyorum anne... Hep sevdim... Hep de seveceğim... Ama Paul'ü de seviyorum..." Bu, Lionel'in hayatının en olgun anıydı. Belki bu kadar olgun olmak zorunda asla kalmayacaktı. Ama şimdi kim ve ne olduğunu savunmalıydı. Tabii annesine ne kadar acı verirse versin, kendisini savunmalıydı. Faye oğluna sarıldı. Onun saçlarını öptü. Sonunda başını kaldırıp oğlunun gözlerinin içine baktı. On sekiz yıldır aynı küçük çocuktu karşısındaki ve onu çok seviyordu. 234

"Seni olduğun gibi seviyorum Lionel Thayer. Hep de seveceğim. Bunu sakın unutma." Derin derin onun gözlerinin içine baktı. "Sana ne olursa olsun, ne yaparsan yap, hep senin arkandayım." Paul'e baktı. Lionel gözyaşları arasından ona gülümsüyordu. "Ben sadece senin mutluluğunu istiyorum o kadar. Eğer bu senin hayatmsa ben de kabul ediyorum.

Ama ne yaptığını, kiminle olduğunu ve bu meseleyi nasıl ele aldığın konusunda dikkatli ve akıllı olmanı istiyorum.

Çok zor bir hayat seçtin. Kendini kandırma lütfen." Lionel bütün bunları düşünmüştü ama her şey Paul ile öyle kolaydı ki. Yıllardır kendisinden saklanmasından bile kolaydı. Faye ayağa kalktı ve gözlerinde parlayan yaşlarla Paul'e bakıp durdu.

"Senden yalnızca bir şey istiyorum. Sakın bundan kimseye bahsetme. Onun hayatını mahvetme. Belki bir gün fikrini değiştirir. Daha çok genç, ona bu şansı tanı." Paul sessizce başını salladı. Sonra Faye oğluna döndü. "Ve babana bu konuyu sakın açma. O asla anlamayacaktır ve anlayış gösteremeyecektir."

Lionel zorlukla yutkundu. "Anlamayacağını biliyorum... Ben... Ben senin bu kadar büyük bir anlayışla karşılayacağına inanamıyorum anne..." Lionel gözyaşlarını sildi. Faye yine gözyaşlarının arasından ona gülümsedi.

"Seni çok seviyorum. Baban da seviyor." Üzüntüyle içini çekti. İki adama baktı. Hiç kimse onların eşcinsel olduklarını anlayamazdı. İkisi de çok yakışıklı, çok erkeksi ve çok gençtiler. İkisine de yazıktı. Kim ne derse

desin Faye onların seçtiği yolun mutluluk getireceğine inanmıyordu. Hele kendi oğlunun mutlu olabileceğine hiç inanmıyordu. "Baban hiçbir zaman anlamayacaktır. Seni ne kadar severse sevsin anlayamaz." Son sözleriyle Lionel'e büyük bir darbe indirdi.

"Kalbi paramparça olacaktır."

Lionel tekrar boğulurcasma hıçkırdı. "Biliyorum."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Y ENİ yıldan beş gün sonra film çekimi sona erdi. Ve bitiş partisi Paul'ün şimdiye dek gördüklerinin en görkemli-siydi.

Bütün gece süren büyük bir olaydı. Sonunda her zaman olduğu gibi herkes birbirini kucaklayıp öpüp ayrıldı. Paul rahatlamıştı. Ne kadar anlayışlı davranırsa davransın, son birkaç haftadır Faye ile birlikte çalışmak çok zor olmuştu.

Gerilimin oyunculuğunu etkilediğini biliyordu. Ama neyse ki en önemli sahnelerin çekimi sona ermişti.

Paul, Faye'in de gerilim içinde olduğunu sanıyordu. Birkaç kez korkuyla Faye'in kendisine bundan böyle rol verip vermeyeceğini düşündü. Onunla çalışmaktan zevk alıyordu ama bu kez ona ihanet ettiğini hissediyordu. Belki de öyleydi. Belki de o çocuğa hiç dokunmamalıydı. Ama çok güzel bir oğlandı. Çok taze ve gençti. Ve kendini ona âşık olduğuna inandırmıştı. ġimdi ise her şey çok farklıydı. Çok tatlı bir çocuktu ama kendisi için fazla gençti. Saf ve bozulmamıştı. On yıl içinde müthiş biri olacaktı. Ama o zaman Paul'ün yaşında birine pek fazla bir şey ifade etmeyecekti. Çoğu zaman kendini onun babası gibi hissediyordu, eski ortamını, arkadaşlarını, eşcinsellerin grupseks partilerini, eğlenmek için gittiği barları özlüyordu. Dört duvar arasında şöminenin alevlerine bakarak geçirdikleri korkunç, sakin bir hayatları vardı. Sevişmek güzeldi. Özellikle son zamanlarda amilmitritin yardımıyla daha da güzel oluyordu. Ama Paul bunun çok uzun

sürmeyeceğini biliyordu. Kimseyle uzun süreli bir ilişkiye girmemişti. Sonunda bunun suçuyla yaşamak zorunda kalacaktı. Hayat bazen çok karmaşık, diye düşündü ve arabayı evine doğru sürdü. Ama evinde kendi yatağında Lionel'i uyuyan bir tanrı gibi bulduğu zaman bu işi bitirmeyi ikinci plana attı. Yavaşça soyundu ve yatağın kenarına oturdu.

Parmaklarını Lionel'in uzun bacaklarının üstünde gezdirdi. Çocuk önce silkindi, sonra gözlerini açtı.

Pencereden içeriye vuran ay ığışıyla aydınlanmış karanlık odada "Uyuyan bir prense benziyorsun" diye fısıldadı. Lionel uykulu uykulu gülümsedi ve kollarını açıp bekledi. Paul kendini onun vücudunun sunduğu mutluluğa terk ederken bu bir erkeğin isteyeceğinden çok fazla bir şey, diye düşündü. Ertesi gün geç saate kadar uyudular. Sonra kumsalda uzun bir yürüyüşe çıktılar. Hayat hakkında konuştular. İşte o anda Paul Lionel'in ne kadar genç olduğunu bir kez daha fark etti. Ona garip garip gülümsedi. Lionel rahatsız oldu.

"Benim ağzı süt kokan bir bebek olduğumu düşünüyorsun değil mi?"

"Yo hayır." Ama Paul yalan söylüyordu.

"Bebek değilim. Çok şey görüp geçirdim." ?

Paul güldü. Lionel buna daha da sinirlendi. Sonunda çok ender ettikleri kavgalardan birisi patlak verdi. O gece Lionel kendi evine döndü. Haftalardır uğramadığı kendi yatağında yatarken Paul'ün çalışmadığı zamanlar durumlarının farklı olacağını hissetti. O bütün gün boyunca boş gezecekti. Lionel ise okula gitmek zorundaydı. Aralarındaki ilişkinin sürmesine rağmen bu durum Lionel'i endişelendiriyordu.

Nitekim, birkaç hafta sonra bu durumun işleri karıştırdığı meydana çıktı. Paul vaktinin çoğunu yeni senaryolar okumakla, bundan sonra yapacakları hakkında karar vermeye çalışmakla geçiriyordu. Sürekli huzursuzdu. Faye ile aralarında geçen sahneyi hâlâ unutamıyor ve endişeleniyordu. İlkbahar geldiğinde küçük öğrenci sevgilisinden bıkmıştı. Lionel'in ona yeterli gelmediği oluyordu. Altı aydır birlikteydi-237

ler. Bu Paul için çok uzun bir süreydi. Bittiği zaman ikisi için de çok acı verici oldu. Paul duygularını açıklamaya cesaret edemeden durumu Lionel sezmişti. Sonunda konuya ilk değinen de Lionel oldu. Aralarında sürüp giden uzun sessizlikler dayanılmaz olmuştu. Malibüdaki ev ikisine birden boğucu gelmeye başlamıştı.

"Bitti artık değil mi Paul?" Artık eskisi kadar genç görünmüyordu. Paul içinden, ama ne olursa olsun çok genç, diye yineledi. Daha on dokuzunda bile değildi. Tanrım, aralarında on bir yaş fark vardı. Bu arada Paul onu gördüğünde dizlerinin dermanı kesilen kırk iki yaşında başka bir erkekle tanışmıştı. ġimdiye dek hiç yaşlı sevgilisi olmamıştı.

Onunla birlikte yaşamak için can atıyordu. Ama Lionel ensesinde olduğu sürece onunla yaşaması olanaksızdı. Dönüp onun yüzüne baktı. Birlikte yaptıkları hiçbir şey için pişman değildi. Acaba Lionel pişmanlık duyuyor mu diye düşündü. Ama aradan geçen aylar süresinde hiç pişmanlık ifadesi görmemişti. Çocuk hayattaki yerini bulmuş gibiydi.

Mutluydu ve okuldaki notları çok iyiydi. Kendisini bulmuştu. Belki bütün olup bitenlerden sonra hiç olmazsa bu ilişkinin ona bazı yararları dokunmuştu. Paul üzgün üzgün gülümsedi. Dürüst olmanın ve bu işi bitirmenin zamanı gelmişti.

"Sanırım bitmesi gerek dostum. Hayat böyledir işte. Ama birlikte çok iyiydik değil mi, ne dersin?"

Lionel üzüntüyle bakarak başını salladı. Bitmesini istemiyordu. Ama yatağın dışında bir süredir ilişkileri hiç de iyi gitmiyordu. Yatakta hep iyi olmuşlardı. Üstelik ikisi de sağlıklı ve gençtiler. Sevişmelerinin iyi olmaması için bir sebep yoktu. "Bir başkası mı var?"

Paul ona karşı dürüst davrandı. "Henüz yok."

"Ama yakında olacak, değil mi?"

"Bilmiyorum. Zaten önemli olan o değil." Paul ayağa kalkıp odanın içinde dolaşmaya başladı. "Biraz yalnız kalmaya ve özgür olmaya ihtiyacım var." Başını çevirip Lionel'e baktı. "Seçtiğimiz yol diğer dünyaya benzemez Li.

İnsanlar âşık olup, evlenip, bundan sonra on üç çocukla mutlu olup yaşa-
238

mazlar. Uzun süre birlikte olabilmek bile çok ender rastlanan bir olaydır. Tabii uzun süren beraberlikler de olabilir, ama genellikle ilişkiler ya bir gecelik, ya iki üç günlük veya bir haftalıktır. Bizim gibi şanslı olanlar altı ay birbirlerine dayanabilirler... Ama sonra gidilecek yer yoktur... İşte hepsi bu kadar."

Lionel sinirlenmişti. "Anlattıkların hiç de iyi değil. Ben daha fazlasını istiyorum."

Paul gülümsedi. Kendi seçtiği hayatı iyi biliyordu. Bu işe gözü kapalı girmemişti.

"Sana iyi şanslar dilerim. Belki aradıklarını bulursun ama genellikle istediklerin olanaksızdır."

"Neden olmasın?"

Paul, omuzlarını silkti. "Belki bizim tarzımız değil de ondan. Hepimiz güzellikle, güzel vücutla, küçük ve diri bir popoyla ve seninki gibi genç bir vücutla ilgileniriz... Ve hepimiz günün birinde gençliğimizi yitireceğimizi biliriz."

Paul bunu çoktan hissetmeye başlamıştı. Zaman zaman Lionel'i kıskanıyor ve o zamanlar ona karşı çok acımasız oluyordu. Ama şimdi bulduğu yaşlı dostu tıpkı Lionel'in onunla olduğu gibi Paul'ün genç ve güzel olduğunu

hissettiriyordu.

"Bundan sonra ne yapmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Belki bir süre seyahat ederim."

Lionel başını salladı. "Seni arada sıra görebilir miyim?"

"Elbette..." Sonra onun gözlerinin içine baktı. "Bu benim için unutulmaz enfes bir ilişkiydi Lionel... Umarım bunun farkındasındır..."

Ama Lionel'in bakışları daha ısrarlı ve derindi. "Seni asla unutmayacağım Paul... Hiç... Ömrümün sonuna dek..." Ona doğru uzandı ve öpüştüler. O gece Lionel orada kaldı. Ama ertesi sabah Paul onu evine bıraktı. Bir şey konuşmamı şiardı ama Lionel artık onu göremeyeceğini biliyordu. Hiç değilse uzun bir süre göremeyeceğini biliyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

JL.965 Haziranı'nda bir yıl önceki gibi Thayer ailesi kendini yine Beverly Hills lisesinin salonunda aynı sırada oturur buldu. Bu kez Greg liseden mezun oluyordu. Tabii olay bir yıl önceki Lionel'in mezuniyet töreninin ağırbaşlılığını taşımıyordu. Bu kez Faye ağlamadı, ama yine de Ward ile birlikte çok etkilendiler. Lionel de oradaydı. Yeni bir takım elbise giymişti ve daha büyümüş, olgunlaşmış görünüyordu. UCLA'daki ikinci yılına başlamıştı. Ayrıca okulunu da çok seviyordu. On beş yaşını geride bırakan ikizler de olgunlaşmışlardı. Vanessa küçük Alice gibi giyinmekten

vazgeçmişti. Kırmızı mini etek ve minik topuklu pabuçlar, Faye'in New York'tan aldığı kırmızı beyaz bir bluz giymişti.

Omuzunda ise ünlü bir markanın kopyası minik kırmızı rugan bir çanta asılıydı. Genç ve taptaze bir görünümü vardı.

Saçları da altın bir yele gibi omuzlarına dökülmüştü. Sadece Valerie onun giydiklerini beğenmiyordu. Ama zaten o hep eleştirirdi. Kendisinin ise her zaman çok güzel ve şık olduğunu söylerdi. Tabii eğer renkli bir akide şekerine bakmak hoşunuza gidiyorsa Valerie'yi güzel bulurdunuz. Bu yıl kendisine daha durulmuş bir giysi seçmişti. Sırtında bir mini etek vardı, ama onunki siyahtı. Üzerine giydiği kazak ise yine çok dardı. Ama bu yıl şaşılacak derecede olgun görünüyordu. Makyajı da geçen yıla nazaran daha doğru dürüsttü. Kızıl saçlarını da nefes kesen bir hale gibi başının üstünde toplamıştı. As-240

lmda çok güzeldi ama bu haliyle sabah saat dokuzdaki mezuniyet töreni yerine Beverly Hills kokteyllerine daha yakışırdı. Fakat tüm aile artık onun garip davranışlarına alışmıştı. Faye onun yakası fazla açık bir giysi

seçmediğine sevinmişti. Giydiği mini etek ise onun en katlanılabilen kıyafetlerinden birisiydi. Arabaya binerlerken Ward'ın kulağına

"Tanrı'ya şükür" diye fısıldadı. Kocası ona gülümsedi. Uyumlu bir aileydiler. Çocukların hepsi büyüyorlardı. Anne bile olgunlaşmıştı. Göğüsleri büyümüş, kalçaları yuvarlaklaşmıştı. Henüz on üç yaşındaydı. Ve bu yıl evden çıkarlarken ortadan kaybolmamıştı. Greg'in mezuniyet hediyesi hiç de sürpriz olmamıştı. Çünkü kendisi başlarında günlerce vızıldanıp o hediyeye aldırana dek onlara rahat vermemişti. Ward da sonunda onun isteğini kabul edip, mezuniyet töreninden bir hafta önce hediyeyi kendi elleriyle Greg'e teslim etmişti. San bir Corvette Stingray idi. Geçen yıl arabasını alırken Lionel bile onun kadar heyecanlanmamıştı. Onunkisi Lionel'in küçük kırmızı Mustang'ından daha gösterişli bir arabaydı. Greg'e bu fikri veren de Ward idi. Greg kendi oturdukları sokakta arabayı bir aşağı bir yukarı sürdükten sonra arkadaşlarını alıp gezdirmek için gözden kayboldu. Ward onun bir kaza yapacağından veya bir saat içinde aşırı hızdan tutuklanacağından emindi. Ama her nasılsa bir olay çıkartmadan arabaya doldurduğu dokuz arkadaşıyla birlikte bağrışmalar çağrışmalar arasında bahçe kapısından içeriye girdi. Evin bahçesinde dönmek için bir patinaj çekti ve sonra yine çığlıklar içinde hepsi arabadan dışarıya fırlayıp havuza doğru koştular. Bu arada Ward ona araba almakla korkunç bir hata yapıp yapmadığını merak ediyordu. Bu oğlan Lionel gibi ağır başlı ve sakin değildi.

Ward onun arabasıyla Alabama Üni-versitesi'ne gittiğinde başına bir kaza gelmemesini diledi. Greg bir futbol bursu kazanmış ve üniversiteye bir an önce başlamak için sabırsızlanıyordu. Bir ay için tekrar Monta-na'daki çiftliğe çalışmaya gidecek, sonra ağustos başında okula başlayacaktı. "Ayı" namıyla tanınan ünlü antrenör ile futbol çalışmalarına başlayacaktı. Ward onun ilk maçını sey-241

O gece Greg'in şerefine düzenledikleri parti gerçekten bir yıl önce Lionel'in partisinden çok farklıydı. Daha gece yarısı olmadan davetlilerin çoğu içtikleri biradan kafayı bulup, sarhoş olmuşlardı. Hatta aralarında çıplak havuza dalanlar dahi vardı. Faye bütün çocukları kollarından tutup dışarı atmak istedi, ama Ward onu engelledi. Çocukların biraz rahatlayıp diledikleri gibi davranmakta özgür bırakılmaları gerektiğini söyledi.

Yalnızca Anne ile ikizlerin yatmalarını istedi. Bunun üzerine Faye ona bu işin olanaksızlığını açıkladı. Ya bütün eğlenceye bir anda son verecekler veya diğerlerinin de bu eğlenceye katılmalarına boyun eğeceklerdi. Ama gece yarısı saat ikiyi geçerken, polis onların adına bu işe son verdi. Müziği kısmalarını veya kapatmaları gerektiğini söylediler. Yan evlerdeki komşular gürültüden rahatsız olmuşlardı. Özellikle yandaki evde oturan çift, on iki genç erkeğin çırılçıplak bahçelerine dalıp pencerenin altında şarkı söylemelerinden rahatsız olup, polise şikâyet etmişlerdi. Ward her şeyi bir eğlence olarak değerlendirip özellikle Greg'in yaptığı her türlü şaklabanlıktan büyük zevk almıştı. Faye ise çok az eğlenebilmişti.

Geçen yıl Lionel'in partisinde komşulardan hiçbiri şikâyetçi olmamışlardı. Polis evin kapısına dayandığında Greg beline bir havlu sarmış, kolu kız arkadaşının boynunda divanda oturuyordu. İkisi de sarhoştu ve uyukluyorlardı. Herkes çok eğlendiklerini, iyi parti olduğunu söyleyerek oradan ayrılırlarken bile Greg ile kız arkadaşı yerlerinden kıpırdayıp uyanmadılar. Faye kimsenin evden içeriye girmediğine çok sevinmişti. Herkesin gözünden uzakta olmak isteyen bir çift usulca evden içeriye süzülüp Greg'in odasına girerlerken, Faye onların peşinden gidip eve girmelerinin yasak olduğunu söyleyince, çocuklar aptal aptal yüzüne bakıp diğer birkaç çiftle birlikte partiden erken ayrılmışlardı. Kalanlar ise içebildikleri kadar çok bira içip birbirlerini havuza itmekten başka bir şeyle ilgilenmemişlerdi.

Son konuk da gittiğinde Lionel ve John Wells havuzun biraz ilerisindeki iki kişilik salıncakta oturmuş konuşuyorlar-243

di. UÇLA'dan söz ediyorlardı. Lionel ona hangi dersleri çok sevdiğini ve film projelerini anlatıyordu. John da yıllardır o okulun hayaliyle yaşıyordu. Sonunda bu yıl kabul edilmişti.

Diğer gürültücü konukları seyrederken salıncak yavaş yavaş sallanıyordu. Lionel uzun süre onların arasında

duramayacağım anlayınca yanlarından uzaklaşmış, John da onu salıncakta otururken bulmuştu. John, "Uzun süredir güzel sanatlar dalını seçmeyi düşünüyordum" dedi. Hâlâ Greg'in en yakın arkadaşıydı ama son yıl birlikte pek az vakit geçirmişlerdi. John hâlâ futbol takımında oynuyordu ama Greg

kadar futbola önem vermiyordu. Hatta artık bundan kurtulduğuna seviniyordu. Ne kadar iyi oyuncu olursa olsun bundan böyle artık futbolla ilgilenmek istemiyordu. Greg onu hiç anlamadığını söylüyordu. Greg'in Teknik Üniversitesi'nden futbol bursu kazanmıştı ama John bunu geri çevirmiş ve gitmek istemediğini açıklamıştı. Bu olaydan sonra Greg ile dostlukları eskisi kadar sıkı fıkı değildi.

Arkadaşının böyle bir olanağa sırt çevirmesini Greg'in aklı bir türlü almıyordu. Çocukluk arkadaşına inanmayan tiksinti dolu gözlerle bakıyordu. John ise affedilmez bir günah işlemiş gibi ona yeniden açıklama yapmak zorunda olduğunu hissediyordu. Greg'e göre yapmalıydı da. Ama Lionel burs kazanmasına aldırmıyordu. Greg'in arkadaşları içinde en çok John'dan hoşlanıyordu.

"UCLA'da çok iyi bir güzel sanatlar ve esaslı bir drama bölümü var." Lionel onun hangi bölüme gideceğine karar vermediğini biliyordu.

John mahcubiyetle kendisinden büyük delikanlıya gülümsedi. "Onlar benim seçmek istediğim sanat dalları değil" dedi.

Li'yi her zaman hayranlıkla izlemişti.

"Gelecek yıl okulun kampında mı kalacaksın?"

John duraksadı. "Bilmiyorum. Annem yurtta kalmamı istiyor ama bana hiç cazip gelmiyor. Sanırım evde kalmayı yeğlerim."

Lionel bir süre düşünceye daldı. Salıncak tatlı tatlı sallanıyordu. "Sanırım bu yıl oda arkadaşlarımdan birisi evden 244

ayrılıyor." Sonra John'un yüzüne bakıp acaba aramızda uyum sağlayabilir mi, diye düşündü. Çok gençti, ama dürüst ve terbiyeli bir çocuktu. Sigara ve içki kullanmazdı. Ortalıkta gürültü patırtı veya dağınıklık da yapmazdı. Greg'e hiç benzemiyordu. Lionel'in oda arkadaşlarından pek farkı yoktu. Onların çoğunu Lionel seviyordu. Arada bir cumartesi geceleri eğlenceyi biraz fazla kaçırırlardı ama hiçbir zaman sıkıcı ve rahatsız edici olmamışlardı. Diğer birinci ikinci sınıf öğrencilerinin tersine domuzlar gibi yaşamıyorlardı. Aralarından ikisinin kız arkadaşları vardı. Kızlar da

çoğunlukla onlarla birlikte evde kalıyorlardı ama diğerlerinin buna pek aldırdıkları yoktu. Lionel de dilediği gibi girip çıkıyordu. Eskisi gibi artık kimse ona pek fazla soru sormuyordu. Bazen onların, sırrını bilip bilmediklerini merak ediyordu. Ama kimse bu konuda konuşmamış ve soru da sormamıştı, iyi bir grupları vardı. John Wells'i aralarına beşinci eleman olarak alabilirlerdi. "İlgilenir misin John? Kirası da oldukça ucuz." Ona baktı. "Ailen ilk yıl yurtta kalmamanı nasıl karşılar? Aslında ev tam okulun karşısında ama yatakhane değil." Gülümsedi ve tıpkı Faye gibi baktı.

O yıl çocukluktan sıyrılıp erkekliğe doğru bir adım atmıştı. Çok güzel ve yakışıklı bir genç erkekti. Sokakta yürürken insanlar çoğunlukla dönüp ona bakıyorlardı. Uzun bacakları, iri yeşil gözleri ve altın sarısı saçlarıyla gerçekten çok güzeldi. Göze batmayan kıyafetler giyiyordu. Bu da onun güzelliğine daha doğal bir hava katıyordu. Eğer isteseydi filmlerde kolayca rol bulabilirdi. Ama kameranın önünde rol kesmek Li'ye hiç de çekici gelmiyordu. John'a baktı. Genç oğlan içinde bir şeylerin kımıldadığını hissetti. "Ne dersin?"

John gözlerinde hafif bir heyecan dalgasıyla Lionel'e baktı. "Aman Tanrım, öyle bir yerde yaşamak için neler feda ederim. Yarın ilk iş annemle konuşacağım."

Lionel gülümsedi. "Aceleye gerek yok. Diğerlerine boş oda ile ilgilenen birisini bulduğumu söyleyeceğim. Onların bu konuyu akıllarına dahi getirmediklerine inanıyorum."

"Kirası ne kadar? Babam sorar da." John'un ailesi iyi pa-

ra kazanıyordu ama harcamalarında dikkatliydiler. John beş kardeşin en büyükleriydi. Ve gelecek dört yıl içinde diğer dört çocuk da üniversiteye başlayacaklardı. Tıpkı Thayer'ler gibi. Ama Lionel'in babası John'unki kadar para işini dert etmiyordu. Çünkü her yıl iki üç film garantisi vardı. Ama John'un babası için durum öyle değildi. O Beverly Hills'deki plastik cerrahlarından birisiydi. Annesi de boş vakitlerinde eşin dostun evlerinin dekorasyonları ile ilgileniyordu. Çok güzel bir kadındı. Bir yıl önce gözlerinin altındaki torbacıkla-rı, birkaç yıl önce de burnunun ucundaki

fazlalıkları aldırmıştı. Bu yaz da göğüslerini ameliyat ettirecekti. Bikini giydiği zamanlar bütün güzelliği ortaya çıkıyordu.

Doğrusu bir içim suydu. John'un kız kardeşleri de güzel ve sevimliydiler. Lionel onların hepsini pek beğenirdi. Greg iki kız kardeşle de çıkmıştı. Birisi de yıllardır Lionel'e göz koymuştu, ama onun o taraklarda hiç bezi yoktu. John da onun kız kardeşleriyle ilgilenmemesini hiç garip bulmamıştı.

"Beşe bölününce adam başına altmış altı dolar kira düşüyor. Ev Westwood'da. Beş odası var. Ev sahibi yaşlı bir kadın ve bize hiç karışmıyor. Yüzme havuzu yok. Aşağıdaki garajda ise ancak iki arabalık yer var. Senin odan ön tarafa bakan oldukça büyük bir yer. Banyoyu da diğer iki çocukla paylaşacaksın. Odada yatak ve masa var. Gerisini kendin sağlamak zorundasın. Tabii Thompson'un hurdalarını satın almak istemezsen. O iki yıllığına doğuya, Yale'e gidiyor."

"Vay canına!" John'un gözleri heyecanla parlıyordu. "Hemen babama söyleyeceğim."

Lionel güldü. "Yarın gelip odaya bir göz atmak ister misin? Bu yaz sadece ikimiz olacağız, tabii kira biraz yükselecek.

Ama tekrar buraya taşınmak bir sorun." Omuz silkti ve düşüncelere daldı. "Sonra... Bir kere evden ayrıldıktan sonra geri dönmek çok zor." Özellikle kendi durumunda birisi için çok zordu. Geri dönecek olursa şimdi uğraşmak zorunda kalmadığı bir sürü soruyla karşılaşacaktı. Ayrıca sahip olduğu özgürlüğü seviyordu. Bütün yaz boyunca evin içinde yalnızca diğer çocuk olacaktı. Aslında yalnız oturmaktan pek farkı yoktu. O günü sabırsızlıkla bekliyordu.

"Hmmmm... Yarın gelip odayı görebilir miyim?" Ertesi gün cumartesiydi ve Lionel'in yapmayı planladığı bir şey yoktu. Sabahleyin geç saatlere dek uyuyacak, sonra belki biraz çamaşır yıkayacak, ardından da gece bir partiye davetliydi ama bütün gün yapacak bir şeyi yoktu.

"Elbette."

"Dokuz iyi mi?"

John sanki beş yaşında Noel Babayı bekleyen bir çocuk gibi hevesle yüzüne bakıyordu. Lionel güldü. "Öğle saatlerine ne dersin?"

"Çok iyi." Salıncaktan kalktılar. Lionel John'u evine götürdü. Onu Bel Air'deki minyatür Fransız tipi evinin kapısının önünde bıraktı. Evin kapısının önünde semtin bozulmayan kurallarından birisi olan bir Cadillac ve bir Mercedes park etmişti. Lionel dönüşte arabasını ağır ağır sürüp John'u düşündü. Karşı koyamadığı bir şeyler hissediyordu. Ama bu durumun uygun olup olmadığını bilmiyordu. Uygunsuz olmadığını düşündü. Ondan yararlanmaya hiç niyeti yoktu.

Evdeki boş odayı içtenlikle ona teklif etmişti. John'a tuzak kurmuyordu, ama onunla böylesine burun buruna yaşamanın çok zor olacağını da kendi kendisine itiraf etmeliydi... Bu düşünceler kafasını kurcalarken dört arkadaşıyla birlikte paylaştığı evin önüne geldi. Ve birdenbire acaba Paul de benim hakkımda böyle mi düşünmüştü, diye bir soru belirdi aklında. John gibi birisine yanaşmanın garip bir sorumluluğu vardı... Hele bu ilk denemesiyse... Lionel ilk olacağını sanıyordu... Birdenbire kendisini toparladı. Neler düşünüyordu? Ya John aynı duyguları paylaşmıyorsa ne olacaktı?

Ona asılmak delilikti. Dişlerini fırçalarken defalarca kendi kendisine bunu hatırlattı. Karanlıkta yatarken bunu düşünmek bile delilik diye söylendi. Onu düşünmemeye çabalıyordu. Ama John'un saf yüzü gözlerinin önünden

gitmiyordu... Güçlü bacakları... Geniş omuzları... Dar kalçaları... Lionel onu düşündükçe uyarıldığını hissediyordu...

Karanlık odanın içinde, "Hayır" diye yüksek sesle bağırdı. Ve yatağın içinde öbür tarafa döndü. İçgüdüsüyle uzanıp kendini okşa-247

maya başladı. John'u kafasından atmaya çalışıyordu ama olanaksızdı. Tüm vücudu arzu ile titriyordu. O gece John'un usulca havuza dalışını düşledi... Ve bütün gece rüyasında John'u gördü... Kumsalda koşarken... Derin tropikal bir denizde yüzerken... Onu öperken... Yanında yatarken... İçinde geçmek bilmeyen kötü bir sızı ile uyandı ve bisikletine atlayıp hiç kimse

uyanmadan uzun bir tura çıktı. Sinirli sinirli öğle saatini beklerken John'a odanın başkası tarafından tutulmuş olduğunu söylemeye yemin etti. Tek çıkış yolu kendisi için buydu. Ona telefon edip de bunu söyleyebilirdi ama içinden telefon etmek gelmiyordu. Öğle vakti eve gelince söyleyecekti... Evet söyleyecekti... En iyisi buydu...

Yüzüne söyleyecekti... Tek çıkar yol buydu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

MEZUNİYET tantanasının ertesi günü Greg uyandığı zaman hayatının en kötü akşamdan kalmalığını yaşıyordu. O

güne kadar başından birkaç kez sarhoşluk olayı geçmişti ama kendisini hiç bu kadar kötü hissetmemişti. Başı dönüyor.

Midesi bulanıyordu. Gece iki kez uyanıp küsmüştü. Bir keresinde banyonun yerlerini berbat etmişti. Ertesi sabah saat on birde uyandığı zaman öleceğini sanmıştı. Ama babası onun ön merdivenlerden devrile devrile indiğini görünce, hemen koyu sade bir kahve yapmış, ayrıca domates suyunun içine kırdığı yumurtanın sarısını karıştırıp içmesini istemişti. Elindeki bardağa bakınca, Greg'in midesi yine ayağa kalkmıştı. Fakat babası yumurtalı domates suyunu içmesi gerektiğini ısrarla söylemişti.

"Bir dene oğlum. Bak göreceksin ne kadar iyi gelecek." Kendi deneyimlerine dayanarak konuştuğu belliydi. Greg ona güvenerek elinden geleni yaptı. Ve bir süre sonra kendisini çok iyi hissetmeye başlayınca çok şaşırdı. Ward ona ayrıca iki tane de aspirin verdi. Greg onları da içtikten sonra öğleye doğru biraz insana benzediğini hissederek dışarı çıktı, havuzun kenarında güneşin altına yattı. Havuzun diğer kenarında yatan Val'e baktı. Sırtındaki ufacık bikini güzel vücudunun tüm hatlarını ortaya sermişti. Faye o bikiniyi yabancıların yanında giymesini istemiyordu. Ama aile arasında izin vardı. Bir küçük bez parçasından biraz daha büyük-249

çeydi çünkü. Ama Greg bikininin kız kardeşine çok yakıştığını düşünüyordu.

"Müthiş bir partiydi, değil mi?"

"Evet." Val tek gözünü açıp ona baktı. "Sen de kafayı iyice

bulmuştun."

Greg oralı değildi. "Annem babam çok kızdılar mı?" "Sanırım annem çok kızgındı, ama babam senin mezuniyet günün olduğunu söyleyip, onu frenlemeye çalışıyordu." Güldü, Val de birkaç şişe bira yuvarlamıştı. Müzik de çok iyiydi.

Sızmadan önce hepsi çılgınlar gibi dans etmişlerdi. "Bekle, senin de sıran gelecek. Herhalde o zaman aklını iyice yitirirsin."

"Evet, bir dahaki sefere sıra bende." Ama o günü Van ile birlikte paylaşacaktı. İkiz olmanın en kötü yanı buydu. Her şeyi başkasıyla paylaşmak zorunda kalıyordu. Ve Faye onun farklı olmak, kendisine özgü bir şeyler yapmak, kendine ait arkadaşlarla birlikte olmak istemesini asla anlayamıyordu. İki kardeşe de sanki tek varlıklarmış gibi davranıyordu hep. Valerie de kendini bildi bileli, bunun mücadelesini veriyordu. İki kardeşin birbirlerinden ne kadar farklı olduklarını belirtmek istiyordu. Ve hâlâ da bu gerçeği kimse anlamak istemiyordu. Ama çok uzun sürmeyecekti. Evde geçireceği yalnızca iki yılı kalmıştı. Sonra gidecekti. Vanessa doğuda bir üniversiteye gitmek istediğini söylüyordu ama kendisi ne yapmak istediğini çok iyi biliyordu. Oyunculuk kurslarına devam edecekti. UCLA'daki drama sınıfına edğil.

Gerçek bir yere, artistlerin iş aralarında gittikleri kurslardan birisine gidecekti. Sonra da kendisine bir iş arayacaktı.

Kendine ait bir eve çıkacak ve vaktini üniversiteye giderek harcamayacaktı. Okumaya kimin ihtiyacı vardı ki? O bir yıldız olacaktı, büyük bir yıldız hem de annesinden çok daha ünlü ve büyük bir yıldız. Bunu yıllar önce kafasına koymuştu ve bu tutkusundan bir an bile vazgeçmeye niyeti yoktu.

Greg onu seyrediyordu. Kaşlarının çatıldığmı görünce, "Yine ne dolaplar düşünüyorsun?" diye sordu. Çok sinirlendiği zamanlar veya bir zavallının canına okumak istediği za-250

manlar hep böyle kaşlarını çatardı. Valerie kızıl saçlarını geriye atarak omuzlarını silkti. Daha kimseye gelecekteki planlarından söz etmemişti. ġimdiden söyleyecek olsa hepsi birden kafa şişirmeye kalkışırlardı. Greg onu bir fizik terapisti, akrobat ya da salakça bir spor bursuyla bir üniversiteye kapağı atması için iknaya kalkışır, Vanessa kendisiyle birlikte doğuya gelmesini teklif ederdi. Lionel ise aptalca bir fikir önerirdi. Örneğin UCLA'ya devam emek gibi.

Annesi, eğitimin önemi hakkında uzun uzun nutuklar çeker, babası makyajın cilde zararlarından söz eder, kız kardeşi Anne de sanki uzaylıymış gibi hayretler içinde yüzüne bakardı. Onlarla on altı yıldır birlikte yaşıyordu ve hepsini avucunun içi gibi tanıyordu.

"Hiç, sadece dün geceyi düşünüyordum" diyerek yalan söyledi ve tekrar güneşin altına yattı.

"Ya... Çok iyiydi." Birdenbire aklına kız arkadaşının ne olduğu geldi. Ve sordu.

"Babam onu evine götürdü. Öyle sarhoşmuş ki, neredeyse arabanın içinde kusacakmış." diyerek Val sırıttı. Greg ise kahkahalarla güldü.

"Aman Tanrım, bana bir tek laf bile etmedi."

"İyi ki bizden birisi değildi. Yoksa ne biçim kızardı." Her ikisi de kahkahalarla gülerken, Anne elinde bir kitapla salıncağa doğru yürüdü.

Greg güneşten gözlerini kısıp ona baktı. "Hey nereye gidiyorsun kendini beğenmiş?" Mayosu zarif vücudunu çok iyi sarmıştı. Her geçen gün beli biraz daha inceliyordu. Greg iki eliyle onun belini sarabilirdi. Ayrıca göğüsleri de Val'inkiler kadar büyümüştü. Küçük kardeşleri de hızla büyüyordu. Ama bu konuda dikkatleri üstüne çekecek bir tip değildi o. Aralarında en içine kapanık olandı. Greg onun içlerinden birisini sevdiğini belirten bir hareketini görmemişti.

Tabii Lio-nel'in dışında. Lionel evden ayrıldığından beri Greg onun konuştuğunu dahi hatırlamıyordu. Anne

yanlarından ifadesiz yüzle geçerken Greg sorduğu soruyu yineledi. "Nereye gidiyorsun yavrum?" Anne'in Greg ile konuşacak hiçbir ortak ko-251

nusu yoktu. Spordan hiç hoşlanmıyordu. Greg'in kız arkadaşlarını da pek aptal buluyordu. Val ile dünyanın en korkunç kavgalarını ediyorlardı. ğimdi de yine ona kötü kötü bakıyordu. Ama Val'in kötü kötü onu süzmesinin sebebi, An-ne'in sırtındaki mayoyu kendisinin sanmasındandı. Fakat bundan pek emin değildi. Anne onun gözlerinin üstünde olduğunu hissetti.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Elindeki kitaba sıkı sıkı sarılıp, başka söz söylemeden yanlarından uzaklaştı. Onların önünden geçtikten sonra Greg'e, Val'e fısıldadı. "Bu kızda bir gariplik var değil mi Val?"

"Evet sanırım." Val onunla ilgilenmiyordu. Anne'in üstündeki mayonun kendisine ait olmadığını anlamıştı. Kendi mayosunun iki yanında sarı çizgiler yoktu.

"Çabuk gelişti. Memelerini gördün mü? Neredeyse senin-kiler kadar olmuş" diyerek Greg güldü.

"Ne olmuş yani?" Val düz karnını içeriye çekip, göğüslerini dışarıya doğru çıkardı. "Bacakları kısa, sen ona bak." Anne onlardan hiçbirine benzemek istemiyordu. Diğer dördü kadar hatları çarpıcı değildi. Val kendi bacaklarına bakmaya başladı. Bugün güneşten yeterince yanıp yanmadığını ölçüyordu. Eğer güneşte fazla kalacak olursa İstakoz gibi yanardı. Yine de diğer kızıl saçlılardan daha çok dayanıklıydı güneşe. Greg'in de yanmaya başladığını fark etti.

"Kendine dikkat etsen iyi olur. Kızarmaya başladın."

"Biraz sonra içeriye gireceğim. Zaten John uğrayacağını söylemişti. Çarşıya çıkıp arabamın içine yeni halılar almak istiyorum."

"Pekala ya Jean?" Jean bir gece önce babasının evine götürmek zorunda kaldığı ufak tefek sarışındı. Kızın memeleri Val'in şimdiye dek gördüklerinin en büyüğü idi. Dev gibiydiler. Okulda da herkesin yararlandığı o biçim kızlardan birisi olduğu söyleniyordu. Tam Greg'in aradığı tipte bir kızdı.

"Onu bu gece göreceğim." Alabama Üniversitesi'nin futbol bursunu kazandığını öğrendiğinden beri iki aydır bu kızla yatıyordu.

252

"John'la birlikte mi çıkıyorsunuz?" Val onun özel bir kız arkadaşı olmadığını biliyor ve onunla birlikte çıkmaya can atıyordu, ama Greg bu konuda kafasını çalıştırıp hiçbir şey yapmamıştı. John'un da ondan kalır yeri yoktu.

"Hayır, bu gece için onun başka planları var." Dönüp Val' in yüzüne baktı. "Neden sordun? Yoksa onu çok mu beğeniyorsun küçük kız?" İçlerinde en kötü alaycı Greg'di, hatta bu yüzden geçen yıl aralarında çok büyük, âdeta ölümcül kavgalar çıkmıştı. Onun önüne bir zoka sallayıp sonra da dalga geçmeye bayılıyordu. ġimdi yine aynı tuzağa düşmek üzereydi.

"Yok canım. Sadece merak ettim. Zaten bu gece ben başkasıyla çıkıyorum" diye yine yalan söyledi.

Greg kız kardeşini çok iyi tanıyordu. "Kiminle?"

"Seni hiç ilgilendirmez."

"Tamam, benim düşündüğüm gibi." Sırıtarak tekrar sırt üstü havuzun kenarına uzandı. Val onu boğmamak için kendisini zor tutuyordu. Eski salıncakta usul usul sallanan Anne çaktırmadan onları gözlüyordu. "Hiç kimseyle çıkmıyorsun uyanık."

"Bok çıkmıyorum. Jack Barnes ile buluşacağım."

"Yalancı. O Linda Hail ile ciddi."

"Pekala." Val'in yüzü kıpkırmızıydı. Uzaktan onları seyreden Anne, onun yüzünün güneşten değil, yalan söylediği için kızardığını biliyordu. Onun yalan söylediğini anlıyordu... Anne onların hepsini kendilerini tanıdıklarından çok daha iyi tanıyordu. "Belki onu aldatıyor."

Greg yattığı yerden kalkıp, dikkatle kız kardeşinin yüzüne baktı. "Eğer onun verdiği şeyleri sen de Jack'a veriyorsan tabii aldatır. Zaten şimdiye

dek hep sormak istediğim bir soru vardı... Sen?"

Val'in yüzü ateş gibiydi. "Allah kahretsin." Ayağa fırladı ve hızla eve girdi. Greg gülerek tekrar güneşin altına serildi.

Küçük kız kardeşinin ateşli bir parça olduğunu biliyordu. Arkadaşlarının onunla çıkan küçük erkek kardeşlerinden duymuştu. Ama Greg'e öyle geliyordu ki, sonuna kadar gitmiyor ama her şeyi yapıyordu. Onun hâlâ bakire olduğunu 253

biliyordu. En azından öyle olduğunu sanıyordu. ġimdi Jack Barnes hakkında yalan söylediğini de biliyordu. Onun hep John Wells'e yakınlık duyduğunu sanıyordu. Ama John da onunla hiç ilgilenmemişti. Greg'e göre hava hoştu. Zaten Val, John'a uygun bir kız değildi. John daha sessiz sedasız göze batmayan kızları yeğliyordu. Ve hâlâ çok utangaçtı.

Greg onun şimdiye dek o işi yaptığından bile kuşkuluydu. Zavallı çocuk elini çabuk tutsa iyi olacaktı. Belki de sınıfta bir kızın donunun içine ulaşamayan tek kişi John'du. En azından herkes böyle düşünüyordu. Greg böyle birisiyle yakın arkadaşlık yaptığına bozuluyordu. Neredeyse herkes John'un o biçim olduğunu düşünmeye başlayacaklardı. Daha kötüsü bu dostluğu daha uzatacak olurlarsa herkes kendisi için de aynı şüpheye düşecekti. Sonra kendi kendine gülümsedi. Ama Joan'la olanlardan sonra hiç kimse hakkında kötü düşünemezdi.

"Vay canına! Burası harika bir yer." John, Westwood'daki evde merakla etrafına bakmıyordu. Sanki orası UCLA'da okuyanların paylaştığı öğrenci evlerinden biri değil de Holl-ywood'daki yahut Fransa'daki saray yavrularından biriydi.

"Babam kirayı çok ucuz buldu. Annem yurtta kalmadığım için biraz bozuldu, ama babam burada seninle birlikte olduğum sürece bana göz kulak olacağını söyledi." Sonra kıpkırmızı kesildi. Söylediklerinden utanmıştı. Kendisini aptal gibi hissediyordu. "Yani..."

"Önemli değil." Lionel bir gece önceki rüyalarını bastırmaya çalışıyordu. Sanki daha önce gördüğü bir filmi tekrar yaşıyordu. Fakat bu kez Paul

rolünü kendisi canlandırıyordu. Daha önceden yaşanmış bir olayın başka bir türüydü.

John'a evi gösterirken düşüncelerinden kurtulamıyordu. Lio-nel'in odası John'un odasının karşısındakiydi. Ama evdeki tek özel banyolu odayı John'unkinin yanında olan odayla kolaylıkla değiştirebilirdi. Diğer çocuklar da onun odasına geçebilmek için birbirleriyle dövüşürlerdi. Ve Lionel odasını seve seve değiştirirdi. Eğer... Bu düşünceyi hemen kafasından

attı. John'a evi gezdirmeye devam etti. "Garajda çamaşır makinesi var. Haftalarca kimse kullanmaz. Sonra da herkes aynı gece çamaşır yıkamaya kalkar." Lionel gülümsedi.

"Ziyanı yok. Annem çamaşırlarımı eve götürebileceğimi söyledi." Lionel onun Greg'den ne kadar farklı olduğunu düşünmeden edemedi. İkisinin iyi arkadaş olmaları inanılmaz bir olaydı. Sadece on üç yıl birlikte aynı okula gitmişlerdi. Lionel bunun alışkanlıktan başka bir şey olmadığını düşünüyordu. Düşüncelerini açıklayacak olsa John da onunla aynı fikirleri paylaştığını söyleyecekti. Son birkaç yıldır Greg ile ortak yaptıkları bir şey kalmamıştı. Özellikle son birkaç aydır. Her konuda ayrı düşüncelere sahiptiler. Futboldan Greg'in yattığı sınıf orospusuna kadar her şeyde çok farklı düşünüyorlardı. John o kızla aynı sınıfta bile olmaya tahammül edemiyordu. Bu Greg'i gittikçe daha az görmek demekti. John tek başına daha çok vakit geçirir olmuştu. Duyarlı birisi olan Lionel ile konuşmak kendisini rahatlatıyordu. Ayrıca Lionel ile aynı okulda okuyacaktı. "Li buraya hayran oldum. Nefis bir yer." Orayı bir ahır dahi olsa çok sevecekti. Kendisini çok büyümüş hissediyordu. Bu abartmasız yeri başkalarıyla paylaşacaktı. Ayrıca Lionel'in de orada olmasından büyük güven duyuyordu. ģimdilik üstünde yeni bir okula başlamanın çekingenliğini duyuyordu.

Yatakhane fikrinden nefret etmişti. Hele on sekiz yıl dört kız kardeşiyle birlikte yaşadıktan sonra yurt hayatı çok zor1

gelecekti. Ama şimdi durum değişmişti. Lionel'in yanındaydı.

"John, yazın da burada oturmak ister misin? Yoksa sonbaharda okul başlayınca mı taşınırsın?" Lionel kalbinin çok hızlı attığını hissediyor ve kendisinden nefret ediyordu. Çocuk taşınsa ne olacaktı ki? Onu rahat bırak diye bağırmak istiyordu. Her şeyi daha önceden planladığı için üzülüyordu. Onun için durum çok zor olacaktı. Çok aptalca bir fikirdi ama artık geriye dönemezdi. Ayrıca John gelmeden önce evdeki diğer çocuğa yeni bir kiracı bulduğunu haber vermişti.

Odanın boş kalmayacağını duyan çocuklar da sevinmişlerdi. Onları gazetelere ilan vermekten, arkadaşlarına sormak zahmetinden kurtarmıştı.

255

"Haftaya taşınabilir miyim?" Lionel bir an şok geçirdi. "O kadar çabuk mu?" "Oh, hayır..." John asabiyetle kızardı. "...

Eğer senin için uygun değilse taşınmam. Ben sadece salı günü, ayın biri, kirayı ödeme tarihi için kolay olacağını düşünmüştüm... Ayrıca bu yaz Robinson'da çalışacağım. Çalıştığım süre boyunca burada oturabilirim." Robinson büyük bir mağazaydı. Lionel bir yıl önceki kendi işini düşündü. Van Cleef ve Arpels'de çalışmıştı. Bu yıl da aynı yerde çalışamadığına üzülmüştü. Ama bu yıl yaz tatilinde film çekmek istemişti. Bu daha akıllıcaydı. Eğer şansı yaver giderse UCLA'da yaptığı iş için kredi alacaktı. Tabii eğer projesi yolunda giderse.

"Hayır, hayır... Sen haklısın John. Ben onu düşünmemiştim. Üstelik oda boş. Senin bir süre düşünmek isteyeceğini tahmin etmemiştim."

"Düşünmem için bir sebep yok ki Li. Odayı pek beğendim ve kararımı verdim. Allah kahretsin." Lionel uzun boylu, siyah saçlı çocuğa baktı. O nefis vücudun hayali bir gece önce Lionel'i perişan etmişti. Artık söylenecek bir söz kalmamıştı. "Çok iyi, diğer çocuklara da haber veririm. Çok sevinecekler. Onları bir sürü dertten kurtardın." Sonra elinden geldiği kadar iyi davranmaya çabalayarak, "Taşınırken yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Seni rahatsız etmek istemem... Yarın babamın arabasını ödünç alıp bazı eşyalarımı taşımayı düşünüyordum."

"Ben gelir, seni alırım." John'un yüzü bir çocuk gibi aydınlandı.

"Çok makbule geçer Li. Sana yük olmayacağımdan emin

misin?"

"Yok canım."

"Annem birkaç takım çarşaf, bir gece lambası ve bazı eşyalar verebileceğini söylemişti."

"Çok iyi." Lionel yüreğine bir ağırlığın çöktüğünü hissediyordu. John kendisini hayranlık dolu bakışlarla süzerken Lionel başına ne gibi dertler açtığını düşünüyordu.

"Yaptıklarına teşekkür edebilmek için seni bu gece yemeğe davet edebilir miyim Li?" 256

Lionel birdenbire çocuğun içtenliği karşısında kendisini çok kötü hissedip, utandı. Aynı zamanda fazlasıyla duygulandı.

"Önemli değil John. Senin bir şey yapman gerekmez. Ben de işlerin yoluna girdiğine sevindim." Ama sevinemiyor-du.

Korkuyordu. Ya kontrolünü kaybederse ne olacaktı? Ya aptalca bir şey yaparsa? Ya John onun o biçim olduğunu fark ederse? Birden John'un elini kolunun üstünde hissetti. Ve omuriliğine dek ürperdi. John'a bir daha kendisine dokunmamasını söylemek istiyordu. Ama çocuk aklını yitirdiğini düşünecekti.

"Sana yeterince teşekkür edemem Li. Bana yepyeni bir yaşamın yolunu açtın." Beverly Hills lisesindeki çocuklardan çok ayrı bir yerde olduğu için seviniyordu. Artık rahatlamıştı. Artık kendisini onlardan biri gibi hissetmiyordu. Zaten yıllardır onlardan biri olmadığını biliyor, fakat bunu gizliyordu. ġimdi yeni bir hayata başlayabilirdi. Olduğundan başka görünmeye çalışmayacaktı. Artık sınftaki damızlık oğlanlar gibi davranmayacak, kızlardan kaçmak zorunda

kalmayacak, cumartesi geceleri diğer azgınlar gibi sarhoş numaralarına yatmayacaktı. Soyunma odaları bile bir karabasandı. Bütün o çocuklar... O aygırlar... Gregbile... Özellikle o... Diğerlerinden farklı olduğunu biliyordu John.

LioneJ'in yanın-dayken kendisini çok rahat hissediyordu. Onun yanında kendisinin diğer oğlanlardan farklı olduğunu hissetmiyordu. Lionel çok anlayışlı ve rahat bir insandı. Onun yanında mutluydu. Onunla her an evin içinde

karşılaşmasa bile aynı evi paylaştıklarını, aynı okula devam ettiklerini bilmek, onun varlığını yanında hissetmek çok güzel bir duyguydu. Arada bir onunla konuşacağını bilmek çok hoştu. Lionel'in gözlerinin içine baktı ve mutluluktan ağlamak istedi. "Li, okuldan öylesine nefret ediyordum ki oradan bir an önce kurtulmak için dua ediyordum."

Bu sözleri duyan Lionel çok şaşırdı. "Okulu sevdiğini sanıyordum John. Sen büyük bir futbol yıldızıydın." Birlikte mutfağa girdiler ve Lionel'in verdiği koka kolayı minnetle aldı. Bira ikram etmediği için mutluydu. Greg ile birlikte olsa durum daha farklı olacaktı.

257

"Son yıl futboldan nefret ettim. Bütün o saçmalıklar beni âdeta hasta ediyordu." Koladan bir yudum aldı ve içini çekti.

Bu yepyeni bir hayattı. "O aptal futbol takımında geçirdiğim her saniyeden ölesiye nefret ettim." Lionel iyice şaşırmıştı.

"Peki neden?" "Bilmiyorum. Futbol ile hiç ilgilenmedim. İyi oynuyorum ama bu beni hiç sevindirmiyor. Oyunu kaybettiğimiz zaman bütün takım soyunma odasında hüngür hüngür ağlar. Hatta bir kez koç bile ağladı. Sanki

dünyanın sonu gelmiş gibi. Hepsi, hepsi bir grup büyük çocuğun sahada dövüşüp tepişmesi. Bana asla cazip gelmedi."

"Peki niçin oynuyordun öyleyse?"

"Babam için futbol takımında yer almam çok önemliydi. Tıbbiyeye gitmeden önce kolej takımında futbol oynamış.

Eğer günün birinde yüzümü parçalarsam bana bedava estetik ameliyat yapacağını söyleyip dalga geçerdi." John'un yüzünün parçalanma düşüncesinden midesi bulanıyordu. "Bu şaka bile benim hoşuma gitmiyordu." Sessizce Lionel'e gülümsedi. "Burada olmak rüya gibi bir şey."

Lionel de ona güldü. "Odayı beğendiğine sevindim. Ben pek fazla evde bulunmam ama senin de burada olman çok iyi.

Yapabileceğim bir şey varsa..." "Yeterince yaptın Li."

Ve sözüne sadık kalan Lionel, ertesi gün onunla evinden taşıyacağı eşyalan almaya gitti. Birlikte küçük kırmızı Mustang'ın üstünü açtılar ve John'un eşyalarını tam üç seferde taşıdılar. Sanki dağlar kadar eşya taşımıştı. Ama taşıdığı eşyalarla sanki bir mucize yaratmıştı. Pazar akşamı Lionel odayı tanıyamadı. Kapının ağzında durup, şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"Aman Tanrım, neler yapmışsın?" John duvarın birisine boydan boya kumaş kaplamıştı. Saksılar, basit perdeler ve yatağın başucuna astığı güzel bir tabloyla odayı bambaşka bir havaya sokmuştu. İki lambadan sızan ışıklar odaya yumuşak bir görünüm veriyordu. Diğer duvarda posterler var-

di. Yerde beyaz floket bir halı vardı ve oda dekorasyon dergilerindeki resimlerden birine benziyordu. "Bütün bunları sana annen mi yaptı?" Lionel onun annesinin dekoratör olduğunu biliyordu. Ayrıca John'un birkaç saat içinde bunları tek başına yapacağını aklı almıyordu. Portakal sandıklarının da üstüne duvardaki kumaşın aynısından raptiyelemişti.

Sepetin içinde dergiler ve cam önünde oturmak için yere atılmış küçük minderler bile vardı. Oda küçük bir sığınak gibiydi. Lionel kelimelerle anlatamayacağı kadar etkilenmişti. Ve bu duyguları açıkça yüzünden okunuyordu.

"Ben kendim yaptım." Lionel'in yüzündeki hayranlık ifadesinden pek sevinmişti. Herkes onda iç mimari yeteneğinin olduğunu söylerdi. Elinin altındaki malzemelerle bir odayı birkaç saat içinde bambaşka bir havaya sokabilirdi. Annesi bile ona bu yeteneğini geliştirip kullanacağı bir işle ilgilenmesini salık veriyordu. Annesinin dediğine göre John bu konuda kendisinden daha fazla yetenekliydi. Çünkü annesi istediği sonuca ulaşmak için aylarca uğraşıyordu. "Böyle şeyler yapmayı seviyorum."

"Belki bir gün de benim odama o sihirli değneğini uzatıp biraz değişiklik yaparsın. Bir yıldır burada yaşadığım halde odam hapishane hücresinden farksız."

John güldü. "Ne zaman istersen." Sonra etrafına bakındı. "Aslında iki tane fazla saksım var. Sana bunları ister misin diye soracaktım."

Lionel ona gülümsedi. "Tabii isterim ama odaya yerleştikten sonra sağ kalacaklarına söz veremem. Öyle yeşillik konusunda pek başarılı olduğumu söyleyemem."

"İstersen onlara ben bakabilirim. Kendi saksılarımı sularken onları da sularım." İki genç birbirlerine bakıp, gülümsediler. Sonra Lionel saatine bir göz attı. Yediydi.

"Bir hamburgere ne dersin?" Bu sözler yine kulağında geçmişi çınlattı. Paul'ü anımsadı. John teklifi kabul edip ayrıca Paul ile ilk gittikleri hamburgerciyi önerince, durum daha ürkütücü bir hal aldı. Bu yüzden yemeğin başlarında Lionel sessiz ve neşesizdi. Paul ile ilk gece Malibu'ya gidişlerini

düşünüyordu. Ondan aylardır haber almamıştı. Yalnız onu bir kez bejli kahverengili bir Rolls Royce'un ön koltuğunda oturmuş Rodeo Drive'dan geçerken görmüştü. Direksiyonda kendisinden çok yaşlı, yakışıklı bir adam oturuyordu. Yaşlı adama heyecanla bir şeyler anlatıp gülümserken, Lionel'in kendisine baktığını görmemişti. Ve işte şimdi kendisi de John'la birlikte aynı yerdeydi... Küçük kardeşinin en yakın arkadaşıyla. Çok garip bir histi. Birlikte aynı eve döndüklerinde durumun tuhaflığı daha da yoğunlaştı.

Diğer odalardaki iki çocuk bu gece kız arkadaşlarının yanında kalıyorlardı. Diğerleri de yaz tatilinden yararlanıp taşınmışlardı.

"Yemek için çok teşekkürler." John gülümseyip oturma odasındaki divana sereserpe yayıldı. Lionel pikaba bir plak koydu. Odadaki lambanın iki ampulü yanmıştı. Bu yüzden oda karanlıktı. John bir mum yakıp sehpanın üstüne koydu.

"Bu odayı da biraz elden geçirmek gerekiyor."

Lionel güldü. "Burayı hiç vakit kaybetmeden yola sokmaya kararlısın galiba ama diğerleri senin cesaretini kıracaklar.

Onlar buradayken bu odanın içi sanki bomba patlamış gibi altüst olur."

John da güldü. "Benim kız kardeşlerimin de odaları öyle dağınıktır." Yüzü ciddileşti. "Daha önce babamdan başka bir erkekle aynı evde yaşamadım. Etrafımda kızların olmasına alışmıştım. İlk günler belki alışmam zor olacak." Sonra yine gülümsedi. "Tabii sana bu sözlerim çok saçma geliyordur."

"Yoo, hayır, benim de üç kız kardeşim var."

"Ama ayrıca evde Greg de var. Ben annem ile kız kardeşlerime çok yakındım. Onları bir süre özleyeceğim."

"Etrafında bir sürü kadının olması evlendiğin zaman yabancılık çekmemene yardımcı olur." Lionel gülümsedi ve kendi kendisine onun ağzını aradığını fark etti. Doğru yapmadığını biliyordu. John daha çocuktu... Ama kendisi de Pa-ul'le karşılaştığında John'un yaşındaydı... Ama Paul kendisinden çok daha tecrübeliydi... Kendisi de biraz tecrübe kazanmıştı. Paul kadar olmasa bile bu çocuktan daha tecrübeliydi. Ama insan nereden başlardı ki? Birisine böyle bir şeyi

nasıl sorardı? Paul'ün lafa nasıl girdiğini anımsamaya çalıştı. Onun söylediklerini çoktan unutmuştu... Evet, kumsalda bir yürüyüşe çıktıklarını

anımsadı... Paul kendisine aklının karışmasıyla ilgili bir şeyler sormuştu. Ama şimdi burası kumsal değildi. Ve John'un da hiç aklı karışmışa benzemiyordu. Biraz çekingendi ve Greg kadar külhanbeyi değildi.

Mutlu ve sağlıklı bir gençti... Yine de Lionel onu herhangi bir kızla ciddi bir ilişki içinde görmemişti.

Bir süre konuştular. Sonra Lionel ayağa kalkıp duş yapmak istediğini söyledi. John da aynı işi yapmaya karar verdi. Ve on dakika sonra tam Lionel sıcak duşun altında onu düşünmemeye, ruhunu temizlemeye çabalarken John banyonun kapısını tıklatıp özür diledi. Duşun sesine karşı bağırarak sordu.

"Özür dilerim Li... ġampuanın var mı? Benimkini unutmuşum da."

"Ne?" Lionel ne söylediğini duyabilmek için perdeyi araladı. John karşısında beline bir havlu sarmış yarı çıplak duruyordu. Lionel vücudunun zevkle ürperdiğini hissetti. Tekrar perdenin arkasına çekildi. John'un kendisini o halde görmesini istemiyordu.

"ġampuanın var mı dedim?"

"Tabii." Saçlarını yıkamıştı. "İşte." ġampuanı ona uzattı. John teşekkür ederek ortadan kayboldu. Biraz sonra yine belinde havlusuyla geri döndü. Koyu renkli saçları ıslaktı. Futbol sayesinde gelişen kasları çok güçlüydü. Lionel de odasında çırılçıplak dolanıyor, eşyalarını topluyor ve radyoda çalan Lennon, McCartney'nin Yesterday adlı parçasını mırıldanıyordu. John şampuanı geri getirmişti.

"Teşekkürler." Kapıda oyalanıyordu. Lionel ona arkasını döndü. Kapının önünden çekilip gitmesini diliyordu. Hiçbir şeye başlamak istemiyordu. Ayrıca kimseyi incitmek de istemiyordu. Kendi yaşantısının yolunu çizmişti. Kendisiyle birlikte kimseyi bu yola sürüklemek istemiyordu. Bunları düşündüğü sırada John'un elini sırtında hissetti. Sanki tüm 261

vücudu elektrik akımına tutulmuş gibi oldu. Bu oğlanın etrafında dolaşıp durdukça Lionel'in sırrını saklaması çok zorlaşacaktı. Arkasını dönmeden

duvardaki çivide asılı olan beyaz bornozunu alıp giydi. Sonra dönüp John'a baktı.

Hayatında onunki kadar güzel bir yüz görmemişti. John'un yüzünde elem ve dürüstlük vardı. Birbirlerine çok yakın duruyorlardı. John ona baktı. "Sana bir şey söylemem gerek Li. Aslında bunu daha önce söylemeliydim." Çocuğun gözlerinin içinde acı bir ıstırap okunuyordu. Lionel onun niye bu kadar üzüldüğünü merak edip kendisi de

kahroluyordu. "Bir derdin mi var?"

Çocuk başını salladı ve yatağın kenarına yavaşça oturdu. Üzüntülü bakışlarını yine Li'ye çevirdi. "Bunu sana daha önce, buraya taşınmadan önce söylemeliydim. Ama senin istemeyeceğinden korktum... Belki bozulacaktın." Ona baktı, içtenlikle korktuğu belliydi. Ama fazla vakit yitirmeden hemen konuya girdi. "Benim eşcinsel olduğumu bilmen gerek sanırım." Sanki bunu az önce en iyi arkadaşını öldürmüş gibi itiraf etmişti. ġaşkınlıktan neredeyse Lionel'in ağzı bir karış açık kalacaktı. Meğer ne kadar kolaymış. John, Lionel'in ne diyeceğini, ne yapacağını bilmeden bu sırrını açıklayacak kadar cesurmuş demek. Lionel'in kalbi sevinçle doldu. Onun yanına oturup gülmeye başladı. Gözlerinden yaşlar boşalana dek güldü. John sinir içindeydi. Belki isteri krizi geçiriyordu. Belki de bunun çok iğrenç ya da çok saçma bir itiraf olduğunu düşünüyordu. Uzun uzun güldükten sonra konuşmaya başlayınca John rahatladı. Lionel ellerini onun omuzlarına koyunca da çok şaşırdı.

"Buraya taşındığından beri kendi kendime yaptığım telkinleri bir bilsen... Kendime nasıl işkence ettiğimi bir busen..."

John'un onun ne demek istediğini anlamadığı açıkça belliydi. "Bebeğim, ben de eşcinselim."

"Sen de mi eşcinselsin?" John şaşkınlıktan donup kaldı. Lionel tekrar gülmeye başladı. "Sen mi? Ama benim hiç aklıma gelmedi..." Bu doğru değildi. Bir yıl önce aralarında ikisinin de itiraf etmek istemedikleri bir iletişim olmuştu.

Ama

ikisi de buna ihtimal vermemişlerdi. Daha sonra Lionel'in yatağının üstüne uzanıp iki saate yakın bu konuyu konuşup tartıştılar. Sonunda dost olmuşlardı. Lionel ona Paul'den bahsetti. John da başından geçen çok kısa ve korkunç iki macerasını anlattı. İki ilişkisi de sevgiden yoksun, sadece suçluluk duygusu, keder ve işkenceyle yüklü bir cinsel boşalımdan ibaretti. Birincisi okuldaki hocalardan birisiyle olmuştu. Adam eğer kimseye söyleyecek olursa John'u öldürmekle tehdit etmişti. İkinci ise yaşlı bir yabancıyla olmuştu. Birbirlerine yolda rastlamışlardı. Bu iki ilişkinin de kendisine ne olduğunu öğretmekten başka yararı dokunmamıştı. Uzun süredir eşcinsel olduğundan şüphe ediyor, bunun başına gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünüyordu. Eğer bilseler Greg Thayer gibi kimseler asla yüzüne

bakmazlardı. Ama Lionel onlardan çok farklıydı. O her şeyi anlayabiliyor-du. Ve şimdi John'a sevgiyle bakıyordu.

Kendi on dokuz yaşındaki gözlemlerini hatırlıyordu. John'un merak ettiği bir konu daha vardı.

"Greg biliyor mu?"

Lionel hemen başını salladı. "Sadece annem. O da geçen yıl öğrendi." Faye'in durumu nasıl öğrendiğini John'a anlattı.

Hâlâ annesinin nasıl şaşırdığını gözlerinin önüne getirince duyduğu acıdan söz etti. Ama o günden beri aralarındaki ilişki olağanüstü devam ediyordu. Annesi çok anlayışlı ve sevgi doluydu. Onu olduğu gibi kabul ediyordu. "Keşke herkes böyle bir anneye sahip olacak kadar şanslı olsa." Annesi düşüncelerinin ve hayallerinin ötesindeydi.

"Ben annemin durumu kabulleneceğini tahmin etmiyorum... Babamın da..." Bu sözleri söyleyen John yüzünü buruşturdu. "Babam benim o itlerden birisi olmamı istiyordu. Onun hatırı için futbol oynuyordum. Ve her seferinde dişlerimin kırılacağını düşünerek sahaya çıkıyordum. Futboldan nefret ediyordum, nefret ediyordum." Gözlerinden yaşlar bo-şanıyordu. Li'ye baktı. "Her şeyi onun için yaptım."

"Ben senin kadar iyi değildim. Ama babamın hayallerini gerçekleştirecek Greg vardı. Doğruyu söylemek gerekirse 263

ben topu ona attım." Yıllardır tanıdığı yeni dostuna gülümsedi. "Benim üstümden büyük bir yük kalktı, ama bunun bedelini de çok pahalı ödedim. Babam benim yaptığım hiçbir işi beğenip takdir etmedi. Eğer eşcinsel olduğumu öğrenirse... Ölür." Yıllardır bu suçluluk duygusunu içlerinde taşıyorlardı. Yaptıkları bir şeyden değil, olmayacakları bir şey yüzünden suçluluk duyuyorlardı. Bazı zamanlar bu duruma dayanmak bile çok zordu. John'un gözlerinin içine bakan Li-onel'in birden aklına geldi. "Benim o biçim olabileceğimi hiç düşünmüş muydun?" diye sordu.

John başını salladı. "Hayır, şüphelendiğimi sanmıyorum. Ama bazı kez keşke öyle olsa diye dilediğim oluyordu."

İçtenlikle Lionel'e gülümsedi. Lionel onun saçlarını okşarken, ikisi de birbirlerine sırıtıyorlardı.

"Seni küçük şeytan seni. Neden bana daha önce bir şey söylemedin?"

"Evet, sen de benim dişlerimi mideme dökseydin, veya polis çağırsaydın, daha da kötüsü... Greg'e mi söyleseydin?"

Akına bu düşünce gelince korkuyla ürperdi. Sonra kafasına başka bir soru takıldı. "Bu evde yaşayan diğerleri de eşcinsel mi?"

Lionel telaşla başını salladı. "Hayır, hiçbiri değil. Bundan eminim. İnsanlarla birlikte yaşayınca bunu kolayca hissediyorsun. Ve hepsinin de kız arkadaşları var, bazıları hemen hemen haftanın her gecesini burada geçirirler."

"Seni biliyorlar mı?"

Lionel onun yüzüne ciddiyetle baktı. "Bundan şüphelenmemeleri için çok dikkatli davranıyorum. Senin de dikkatli davranman gerek. Yoksa ikimizi birden buradan atarlar."

"Dikkat edeceğime söz veriyorum."

Lionel yine John'un odasının yanındaki odaya geçmeyi ve aradaki banyoyu onunla paylaşmayı düşündü. Ama sonra odayı unutup, yatağında yanında yatan John'a baktı. Lionel birdenbire rahatladığını ve bedenini güçlü bir arzunun sardığını hissetti. Bir gece önceki düşleri gözünün önünde canlan-
264

di. John'a dokunmak üzere uzandı. O yatakta sırt üstü yatmış, Li'nin ellerinin ve dudaklarının kendisini bulmasını bekliyordu. Genç bedeni heyecan ve arzuyla titriyordu. Lionel'in dudakları onu buldu. Ateş gibi dili John'un kasıklarında dans etti. John zevkle inledi. Ve daha önce tatmadığı bir zevki Lionel'in ellerinin altında keşfetti. Bu kez kendisini zorlayan, korkutan bir durum yoktu. Lionel'in onu baştan aşağıya saran aşkından başka korkutucu bir şey yoktu. Uzun süre seviştikten sonra birbirlerinin kolları arasında rahat bir uykuya daldılar. Çok uzun süredir ne olduğunu bilmeden aradıkları bir şeyi bulmuştu ikisi de.

265

yirminci bolum

K_J ONBAHARDA hiçbir olay meydana gelmeden okul başladı. Lionel ve John hayatlarında hiç bu kadar mutlu

olmamışlardı. Evdeki çocuklar hiçbir şeyden şüphelenmiyorlardı. Lionel onlar yaz tatilinden dönmeden çok önce odasını değiştirmişti. Bu yenilik de herkes tarafından olumlu karşılanmıştı. Geceleri herkes odasına çekildikten sonra Lionel ve John oda kapılarını kilitliyorlardı. Böylece bütün geceyi kimin kimin odasında geçirdiği belli olmuyordu.

Sessizce birbirlerinin odasına giriyorlar, gece geç saatlere dek fısıltıyla konuşuyorlar, sevişirlerken zevkle koyuverdikleri iniltileri bastırıyorlardı. Bazı kez herkes birden evden ayrılıyordu. Kimisi hafta sonunu dağlarda kayak yaparak geçiriyor, kimisi de kız arkadaşlarıyla buluşuyorlardı. İşte böyle zamanlarda Lionel ve John kendilerini biraz daha özgür hissediyorlardı. Ama durumu kimsenin çakmaması için de büyük gayret sarf ediyorlardı. Lionel hayatında ilk kez Faye'den bir şey gizliyordu. Ona sadece okulda derslerinin çok iyi gittiğinden söz ediyor, ama romantik ilişkisini saklıyordu. Faye de onu uzun uzun sorguya çekip yaşantısını

didiklemek istemiyordu, ama oğlunun gözlerinin içindeki mutluluk pırıltısından hayatında birisinin olduğunu tahmin ediyordu. İçinden bu kişinin temiz, dürüst olmasını ve Lionel'i mutlu etmesini diliyordu. Bildiği kadarıyla eşcinsellerin dünyasında mutsuzluk, rast-gele cinsel ilişkiler, sadakatsizlik hüküm sürüyordu. Faye en

büyük çocuğunun böyle bir yaşantıya mahkûm olmasını istemiyordu. Ama Lionel'in başka bir seçimi de olamayacağım bildiğinden bu durumu kabul etmişti. Kasım ayında Lionel'i yeni filminin galasına davet etti. Li bu daveti sevinçle kabul etti. Faye onun yanında John Wells ile çıkagelişini yadırgamadı. John'un Li ile aynı evi paylaştığını ve UCLA'ya devam ettiğini biliyordu. Galadan sonra ikizler ve birkaç iş ortağı ile birlikte Chasen'e şampanya içmeye gittiklerinde Faye oğlu ile John'un arasında özel kaçamak bakışların geçtiğini fark etti. Bundan emin değildi ama onların aralarında bir şey olduğundan şüphelendi. John geçen haziran ayından beri çok büyümüş ve olgunlaşmış gibiydi. Sanki birkaç ay içinde birkaç yıllık yol katetmişti. ġüphelerinde yanılmadığını hissediyordu ama tabii bundan hiç kimseye söz etmedi.

O gece eve döndükten sonra yatmaya hazırlanırlarken Ward'ın birdenbire konuya girmesi, Faye'i çok şaşırttı. Faye tam o sırada kocasına heyecanla filmden, seyircilerin gösterdiği tepkiden söz ederken, Ward kaşlarını çatıp onun sözünü kesi-verdi. Gömleğini çıkartmış, belden yukarısı çıplak pantolo-nuyla odanın ortasında durmuştu.

"Sence John Wells o biçim mi?"

"John mu?" Faye hayret etmişti. Ama içinden vakit kazanmak için numara yaptığını biliyordu. "Aman Tanrım. Ward, bunu da nereden çıkartıyorsun?.. Tabii ki değil. Neden sordun?"

"Bilmiyorum. Birdenbire bana çok değişmiş göründü. Bu gece ondaki tuhaflığı fark etmedin mi?"

"Yooo." Yalan söylüyordu.

"Bilmiyorum..." Yavaşça dolaba doğru yürüyüp ceketini astı. Hâlâ kaşları çatıktı. "Yalnızca böyle bir hisse kapıldım."

Faye'in sırtından aşağıya soğuk suların boşaldığını hissetti. Acaba kendi oğlundan da şüpheleniyor mu diye merak etti.

Faye de Lionel gibi eğer gerçeği öğrenirse Ward'm yaşayamayacağını düşünüyordu. Ama günün birinde her şeyi

öğrenecekti. Bu gerçeği ebediyen saklamaya olanak yoktu. Bu arada Faye elinden geldiğince gerçeği saklamaya çabalaya-267

çaktı. "Belki Lionel ile konuşmam gerek. Onu uyarmalıyım... Tabii benim delirdiğimi düşünecektir, ama eğer kuşkularımda yanılmıyorsam belki günün birinde bana teşekkür edecektir. Zaten Greg de oğlanın Georgia

üniversitesinden teklif ettikleri bursu geri çevirince onda bir tuhaflık olduğundan şüphe etmişti. Belki haklıydı." Faye bunu duyduğuna çok üzülmüştü. Ellerindeki tek kanıt Greg'in düşünceleriydi sanki.

Faye birdenbire sinirlendi. Ateş saçan gözlerini ona çevirdi. "Tanrı aşkına çocuk futbol oynamak istemiyor diye hemen o biçim olması mı gerek. Belki başka şeylere ilgi duyu-yordur."

"Ama onu hiçbir kızla dolaşırken de görmedik değil mi?" Lionel'i de kızlarla dolaşırken görmemişlerdi ama Faye bu gerçeği öne sürmek istemedi. VVard oğlunun aşk hayatını gizli tutmaktan hoşlandığını sanıyordu. Lionel'in kızlarla gezip tozduğunu görmüyordu ama bunu oğlunun erkeklerle ilişki kurduğuna da yormuyordu. Faye bunları kocasına hatırlatmadı.

"Bence çocuğa haksızlık ediyorsun Ward. Tanrı aşkına bu cadı avına benziyor."

"Ben sadece Lioel'in Tanrının belası tehlikeli bir eşcinselle aynı evde yaşamasını istemiyorum."

"Eğer senin derdin buysa, Lionel'in kendisini böyle durumlardan koruyabilecek kadar aklı başında olduğunu biliyorum."

"Belki aklı başında değildir. Kendisini o deli saçması filmlere öylesine kaptırmış ki. Bazen onun kendi dünyasının içinde kaybolduğunu düşünüyorum." Faye neyse ki büyük oğlunun hakkında en azından bu kadarının farkında diye düşündü.

"Çok yaratıcı bir çocuk." Ward'ı John konusundan uzaklaştırmak istiyordu. Ama itiraf etmeliydi ki, bu gece Lionel de bir tuhaftı. Ama içgüdüsel bir istekle onu koruyordu. Oğlunun John ile ilişkisi olduğunu sanıyordu. Lionel ne olduğunu belli etmiyordu ama John o biçimler gibi davranmaya başlamıştı. Ve hiç susmadan iç dekorasyondan söz etmişti.

Belki de Lionel ile birkaç çift laf etmenin zamanı gelmişti. "Sevgilim, Li'nin son filmini gördün mü? Harika..."

Ward içini çekip iç çamaşırlarıyla yatağın kenarına oturdu. Hâlâ çok yakışıklı bir erkekti. Kırk sekiz yaşındaydı ama oğulları kadar yapılı ve düzgün bir vücudu vardı.

"Faye yalnız ikimiz arasında kalsın ama, o filmler benim tarzım değil."

"Sevgilim yepyeni bir akım."

"Yine de benim aklımın almadığı bir akım."

Faye ona gülümsedi. Ward yaptığı işte çok başarılıydı ama yeniliklere açık bir adam değildi. Faye'in yönettiği filmler için parasal olanakları sağlıyordu ama o filmlerdeki yeni ve egzotik eğilimlerle hiç mi hiç ilgilenmiyordu. O yılki Cannes Film Festivali'nden bile nefret etmişti. Ama Oskar ödülleri alan filmlere bayılıyordu. Bu yılki Oskar ödülü dağıtımında Faye'in de bir ödül kazanmamasına hayret etmiş ve ödülün yerini tutsun diye karısına nefis zümrüt bir yüzük almıştı. Bu hediye Faye'e 1952'den önceki yılları hatırlatmıştı. "Hayatım Li'nin filmlerine bir şans tanımalısın.

Bir gün öyle şaşıracaksın ki, çünkü günün birinde o kısa garip filmleriyle ödüller kazanmaya başlayacak." Faye kendi söylediklerine inanıyordu ama bunlar Ward'ı hiç etkilemiyordu.

"Onun adına sevindim. Bugün Greg'den haber aldın mı? Hafta sonunda bizi arayacağını söylemişti. Bizim oraya gitmemizi istiyordu."

"Hayır, aramadı. Ben gelebileceğimi sanmıyorum. Önümüzdeki üç hafta süresince her gün yeni bir senaryo yazarıyla görüşmek zorundayım."

"Emin misin?"

"Aşağı yukarı. Neden Lionel'e sormuyorsun? Belki o seninle birlikte gitmek ister."

Ward emin değildi, ama sonunda büyük oğluna sormaya gitti. Ayrıca John hakkında onu uyarmak için de eline fırsat geçtiğine inanıyordu.

"Li, onun o biçim olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

Lionel babasının yüzüne boş boş bakmayı başardı. Bu kelimeden nefret ediyordu. Arkadaşını savunmak için duyduğu öfkenin her gramını bastırmak zorunda kaldı. "Tanrı aşkına böyle bir şüpheye kapılman için geçerli bir neden mi var?"

Ward gülümsedi. "Bunu söylerken tıpkı annene benze-din." Sonra yüzü hemen yine ciddileşti. "Bilmiyorum. Bana son günlerde çok değişmiş gibi geldi. Boyuna iç dekorasyondan bahsediyor."

"Bu çok saçma, bu yüzden onu eşcinsellikle suçlayamazsın." "Hayır ama erkek peşinde koşanlar böyledir. Dikkat et, senin de peşinde olmasın. Onda birtakım garip davranışlar hissedersen hemen evden defet. Çünkü ona hiçbir şey borçlu değilsin." Lionel hayatında ilk kez babasını yumruklamak için içinde dayanılmaz bir his duyuyordu. Ama babası evden çıkıp gidene kadar sükunetini bozmadı, sakin görünmeyi başardı. Geri dönerken yolda arabayı çılgın bir hızla sürdü.

Birilerini öldürmek istiyordu. Özellikle de babasını. Eve gelince kapıları çarpıp hırsla odasına girdi. Kapısını kilitledi.

Evdeki diğer çocuklar onu ilk kez böylesine kontrolü yitirmiş görüyorlardı. ġaşkın şaşkın ona bakakaldılar. Biraz sonra John da kalkıp odasına girdi ve kapısını kilitledi. Hemen aradaki banyodan geçip Li'nin odasına geldi.

"Ne oldu sevgilim?" Lionel öfkeden çakmak çakmak olan gözleriyle John'a baktı. İtiraf etmeliydi ki John tıpkı o biçim gibi görünüyordu. Yapılı vücuduna karşın yüzünde çok yumuşak ve temiz bir ifade vardı. Saçlarının biçimini de değiştirmişti. Aşırı temiz ve şık giysiler giyiyordu. Ama Lionel bu çocuğu seviyordu. Onun yeteneğini, sevgi dolu yüreğini, ona sunduğu şeyleri, vücudunu, ruhunu, her şeyini seviyordu. Eğer o bir kız olsaydı şimdiye dek çoktan nişanlanırlar ve hiç kimse de bu duruma şaşırmazdı. Ama kız değildi. Bu yüzden herkes ona o biçim diyordu. "Neyin var?" Sessizce bir iskemleye oturup Lionel'in anlatmasını bekledi. "Yok bir şey, bu konuda konuşmak istemiyorum."

John sessizce tavana baktı, sonra gözlerini arkadaşının yüzüne çevirdi. "Sorunlarını bu şekilde çözemezsin. Neden 270

içini döküp de rahatlamıyorsun?" Sonra meselenin kendisi olduğunu hissetti. "Seni üzecek bir şey mi yaptım Li?" Öyle endişeli ve üzgün görünüyordu ki Lionel kalkıp onun yanağını okşadı.

"Hayır... Seninle ilgisi yok..." Ama ilgisi vardı. Ve Lionel ona nasıl anlatacağını bilmiyordu. "Önemli değil, yalnızca babam canımı sıktı."

"Bizim hakkımızda bir şeyler mi söyledi?" ġüphelerinde yanılmıyordu. Ward'm geçen gece kendisini dikkatle süzdüğünü fark etmişti. "Yoksa bizden şüpheleniyor mu?"

Lionel belli etmek istemiyordu. Ama John çok kesin konuşuyordu. "Olabilir. Belki de sadece ağzımı arıyordur."

John çok endişeliydi. "Peki sen ne yanıt verdin?" Ya gidip kendi ailesi ile de konuşmaya kalkarsa? Saklamak zorunda kaldıkları ne çok şey vardı. Ya onu

hapse atar veya başka bir yere yollarlarsa... Bunları düşünmek bile korkutucuydu.

Ama Lionel onu boynundan öpüp yatıştırmaya çalıştı. John' un ne kadar endişelendiğini anlamıştı.

"Sakin ol, babam sadece kafasında bazı şeyler kuruyor o kadar. Başka bir şey bilmiyor."

John'un gözleri yaşlarla dolmuştu. "Benim buradan taşınmamı istiyor musun?"

"Hayır." Lionel neredeyse avaz avaz bağıracaktı. "Ben de bu evden çıkmadan olmaz böyle bir şey. Ama buradan taşınmak zorunda değiliz."

"Benim babamla konuşur mu dersin?"

"Bu kadar saçma fikirlere saplanma. Sadece birkaç şey söyledi ve beni sinirlendirdi. Hepsi bu kadar. Dünyanın sonu gelmedi ya." Ama YVard'ın şüphelerini yatıştırmak için Lionel onunla Alabama'ya gidip Greg'in futbol maçını seyretti.

Hayatında hiç bu kadar sıkıcı bir hafta sonu geçirdiğini anımsamıyordu. John gibi kendisi de futboldan nefret ediyordu.

Ve Greg ile konuşabileceği müşterek bir konuları yoktu. En kötüsü ise babasıyla arasında sanki bir ömür sürüp giden acı verici sessizlikti. Ward kendisinden geçmiş bağıra çağıra maçı seyrediyordu. Oyunculardan birisi sakatlanınca, antre-271

nör Greg'i oyuna sokmuştu. Greg de son iki buçuk dakika içinde bir gol atıp takımın maçı kazanmasını sağlamıştı.

Babası neredeyse mutluluktan aklını yitirmişti. Lionel de kendisini zorlayıp, babasının duyduğu heyecana ortak olmaya çalışmıştı ama sarf ettiği gayret boşunaydı. Tabii açıklaması çok kolaydı, çünkü bu konuya hiç ilgi duymuyordu. Geri dönerlerken uçakta babasına yeni yaptığı filmlerden ve çalışmalarından söz etmek istedi. Ama Greg'in futbol maçını aya ayak

basmış kadar heyecanla izleyen babası kendisinin yaptığı avant garde filmlere hiç ilgi duymamıştı.

"Gerçekten günün birinde böyle filmlerle para kazanabileceğine inanıyor musun?" Lionel aptallaşmış ve onun yüzüne bakakalmıştı. Böyle bir amaç onun aklına asla gelmemişti. Onlar yeni teknikler deniyorlar, film dilini en yüksek düzeye ulaştırmaya çabalıyorlardı. Parayla kim ilgileniyordu ki? Onların amaçları paradan daha önemliydi. İki adam bir süre şaşkınlık içinde birbirlerinin yüzüne bakakaldılar. İkisi de bir diğerinin aptal olduğunu düşünüyor, yine de birbirlerinin fikirlerine saygı duyma zorunluluğunda olduklarını bilerek bu yükün altında eziliyorlardı. İkisi için de korkunç bir yüktü. Neyse çıkış kapısında Faye'in kendilerini beklediğini görünce ikisinin de içine büyük bir ferahlık çöktü. Ward bütün yol boyunca Greg'in attığı golden söz etti. Ve Faye'in maçı televizyondan izlediğini duyunca çok bozuldu. Lionel de annesine artık bu duruma bir dakika daha tahammül edemeyeceğini belirten bakışlarla baktı. Faye kendi kendine güldü. İki erkek birbirlerinden ne kadar farklıydılar. Ama ikisini de çok seviyordu. Hepsi de birbirlerinden çok farklı insanlardı. Ve hepsi kendisinden değişik bir şeyler istiyorlardı. Evet, Faye onları çok seviyordu.

Önce VVard'ı eve bıraktı. Lionel'i evine bıraktıktan sonra kocasıyla birlikte bir kadeh içki içmeye yetişebileceğini söyledi. Böylece oğluyla birlikte birkaç dakika konuşabilme fırsatını yakaladı. Çocuğun hafta sonunu nasıl geçirdiğini merak ediyordu.

/

"Çok mu kötüydü güzelim?" Lionel'in yüzündeki ifadeyi görünce güldü. Lionel bir inilti koyuverip başını koltuğun arkasına yasladı. Bütün yaşantısı boyunca kendisini hiç bu denli tükenmiş hissetmemişti.

"Berbattı. Sanki hiç tanımadığım yabancı bir gezegende bilmediğim bir lisanı anlamaya çalışmak gibi bir şeydi." Fa-ye onun sıkıntısının futbola karşı ilgisizliğinden mi, yoksa normal bir erkek gibi davranmak zorunda kaldığından mı kaynaklandığını merak ediyor fakat soramıyordu.

"Zavallı çocuğum. Greg nasıldı?"

"Aynıydı." Lionel bu konuda daha fazla bir açıklama yapmaya gerek duymadı. Faye iki kardeşin herhangi bir ortak yönleri olmadığım biliyordu. Bazen ikisinin de kendi öz oğulları olduklarına inanamıyordu. Sonra Faye bütün hafta boyunca sormaya çekindiği soruyu sordu.

"Baban sana John hakkında bir şey sordu mu?"

Lionel'in yüzü tekrar gerildi. Başını yasladığı yerden kaldırıp dik oturdu. "Hayır, neden? Sana bir şey mi söyledi?"

Annesinin gözlerinin içini araştırdı. Annesine hiçbir şey söylememişti ama onun her şeyi anladığını seziyordu. Aileye çok yakın birisiyle ilişki kurduğundan korkuyordu. Ve onun-bu endişesine hak veriyordu.

"Li, sanırım çok dikkatli olman gerekiyor."

"Dikkat ediyorum anne." Öylesine gençti ki Faye'in yüreği sızladı.

"John'u seviyor musun?" annesi böyle bir soruyu ilk kez soruyordu. Lionel ciddiyetle onun yüzüne bakıp, başıyla onayladı.

"Evet."

"O zaman ikinizin de iyiliği için çok dikkatli olmalısın. John'un ailesi durumu biliyor mu?"

Lionel olumsuzca başını salladı. Faye içinde büyük bir korkunun filizlendiğini hissetti. Günün birinde gerçek ortaya çıkacaktı. Ve birisi çok çok incinecekti... Belki de birçok kişi.. John, Lionel... Wells ailesi... Ward... Faye onlardan hoşlandığı halde Wells ailesini pek düşünmüyordu... Ama

Ward'a neler olacağını düşünüyordu... Ve Lionel'e... Lionel'in bu fırtınayı göğüsleyebileceğini tahmin ediyordu. Lionel gün geçtikçe olgunlaşıyor, farkında olmadan günün birinde karşılaşacağı fırtınaya kendisini hazırlıyordu. Sadece babasından gelecek tepkiye değil, bütün dünyanın göstereceği tepkiye karşı hazırlanıyordu. Lionel hayatı boyunca sır saklayacak birisi değildi. Ama Faye, Ward'ın bu şoku nasıl atlatacağını bilemiyordu. Bu haber onun içindeki bir şeyleri perişan edip kıracaktı. Faye onun kırılmasından çok korkuyordu, ama , karşı koyabileceği bir şey de yoktu. Lionel gözlerden uzak olmaya söz vermişti. Tam o anda Lionel odasına kilitlenmiş, John ile öpüşüyordu. Sonra derin derin içini çekip, ne kadar korkunç bir hafta sonu geçirdiğini anlatmaya koyuldu. Onsuz kendisini ne kadar yalnız hissettiğini açıkladı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

N OEL günü Lionel geleneksel Noel yemeğini ailesiyle birlikte yemek üzere eve geldi. Greg de birkaç günlüğüne Alabama'dan eve dönmüştü. Bir

maç için birkaç gün sonra geri dönmesi gerekiyordu. Ward da onunla birlikte

gidecekti. Lionel'in de kendileriyle gelmesini istiyorlardı ama Li başka planları olduğunu açıklamıştı. VVard'ın büyük oğlunun kendileriyle birlikte maç seyretmeye gelmeyişine canı sıkılmıştı ama Faye bu konuşmayı elindeki tepsinin içinde getirdiği kocaman hindiyle kesmişti. Herkes şampanya içiyordu. Valerie içkiyi biraz fazla kaçırmıştı, bütün aile de Van ile dalga geçiyorlardı. Çünkü yeni elbisesi ve saç modeli kendisine çok yakışmıştı. Haftalar önce okul balosunda birisine âşık olduğu günden beri çok değişmiş ve olgunlaşmıştı. Bu yıl Anne bile gözle görülür bir şekilde değişmişti. Son birkaç ayda boy atmıştı. İkizler kadar uzun boyluydu. Ama hâlâ gerçek şeklini bulamamıştı. Ama vücudunun o noktaya ulaşmasına az kalmıştı. Lionel kadehini onun şerefine kaldırıp herkes kardeşinin birkaç hafta sonra on dört yaşına basacağını anımsattı. Anne ise kıpkırmızı kesildi. Yemekten sonra Lionel ile şöminenin kenarına çekilip konuşmaya daldılar. Lionel onu daha sık görmek istiyordu ama son zamanlarda buna pek fırsat bulamıyordu. Bu ayrılığa evden taşınması değil de üzerinde çalıştığı film neden oluyordu. Ama küçük kız kardeşini hâlâ taparcasına sevdiği gözlerinden belliydi. Zaten bu sevgi de

karşılıklıydı. Kardeşi birdenbire John'u sorunca, Lionel çok şaşırdı. Anne'in gözlerinin içinde bugüne dek görmediği bir ifade vardı. Sanki John'a âşık olduğunu belli ediyordu. Lionel onun John'dan hoşlandığını daha önce fark etmediğine şaşırdı. Ama Anne öylesine, içine kapanık ve ulaşılmaz birisiydi ki, bunu fark etmemiş olması doğaldı.

"İyi sanırım. Okulda çok başarılı. Onu pek sık görmüyorum."

"Ama ikiniz hâlâ aynı evde oturuyorsunuz değil mi? Geçen gün Sally Wells'i gördüm. John'un o evde yaşamaktan pek mutlu olduğunu söyledi." Sally Wells, Anne ile aynı yaştaydı ama kız kardeşinden daha olgundu. Lionel, Sally'nin durumu fark etmemiş ve Anne'e bir şeyler söylememiş olması için dua etti. Ama Anne bir şeyler biliyormuş gibi durmuyordu. Bakışlarında hâlâ saflık ve temizlik vardı.

"Evet, aynı evde oturuyoruz."

"Onu uzun süredir görmedim." Lionel'den yana duygulu bir bakış attı. Lionel kız kardeşinin bu haline gülmek istedi.

Öyle tatlıydı ki, ama ona bir şey söylemedi.

"Selamını ona iletirim." Anne hevesle başını salladı. Bu sırada ailenin diğer fertleri de yanlarına geldi. Ward şömineyi yaktı. Herkes aldığı hediyelere sevindi. Ward ile Faye birbirlerine bakıp gülümsediler. İyi bir yıl geçirmişlerdi.

En önce Lionel evden ayrıldı. "VVells'lerin evinde de John ayaklanmıştı. Evdeki diğer çocuklar yeni yıl nedeniyle tatile çıkmışlardı. Bütün ev kendilerine kalmıştı. Yatak odalarına kilitlenmeleri gerekmiyordu. Biraz rahatlayıp, oldukları gibi davranmak harika bir olaydı. Bütün gün boyunca insanın olduğundan başka görünmesi çok zordu. Özellikle John için. Çünkü o her gün biraz daha kadımmsı davranışlara sahip oluyordu. Evi çiçeklerle süslüyor, öğleden sonraları Lionel film çekiminden fırsat bulup eve geldikçe uzun saatler boyunca onunla yatakta vakit geçiriyordu. İki oğlan birlikte uzun yürüyüşlere çıkıyorlar, sürekli konuşuyorlar ve eve döndükleri zaman yemek pişirip beyaz şarap içerek şöminenin yanında oturuyorlardı.

276

"Sanki birdenbire büyümüş gibiyiz" diye John şaka yapıyordu. O kadar ki sokak kapısını bile kilitlemek zahmetine girişmiyorlardı. Bu yüzden Noel'in ertesi günü Lionel'in babasının evden içeriye girdiğini duymamışlardı. Ward, Lionel'e onunla birlikte güneye gidp Greg'in maçını seyretmek ister mi diye sormaya gelmişti. Ama kapının ziline kimsenin yanıt vermediğini görünce usulca içeri girdi ve gördüğü manzara karşısında kafasındaki düşünce bir anda silindi. John' un başı Lionel'in kucağındaydı. Li ona sevgi dolu sözler fısıldıyordu. İkisi de giyimliydiler. Fakat onların bu halini gören Ward, bir hayvan gibi uludu. İki oğlan da birlikte ayağa fırladılar. Lionel karşısında babasını görünce bembeyaz kesildi. Ward öfkeyle John'un üstüne yürüdü. Ona korkunç bir yumruk attı. John'un burnu kanamaya başladı.

Sonra Lio-nel'e bir yumruk savurdu ama Lionel onun elini havada tuttu ve yumruğu suratında patlamadan durdurdu.

Gözleri yaşlarla dolmuştu. Babası da öfke ve üzüntüden hem ağlıyor hem de ağza alınmayacak küfürler savuruyordu.

"Seni küçük orospu çocuğu... Seni kaltak..." Bu küfürleri John'a savuruyordu ama öfkeden gözleri dönen Ward oğluna da aynı küfürleri ediyordu. Az önce gözlerinin önündeki manzaraya bir türlü inanamıyordu. O sahneyi geri almalarının doğru olmadığını söylemelerini istiyordu. Ama gerçekti ve artık gizlenmeye de gerek yoktu. Lionel babasını John' dan uzak tutmaya çabalarken kendisini hasta gibi hissediyordu. John ise bir köşede ağlıyordu. Bu korkunç bir karabasandı.

Lionel ise soğukkanlı olmaya çalışıyordu. Sanki bütün yaşantısı kocaman bir sorunun içine hapsolmuştu. Ve babasına bir açıklama yapmak zorunda olduğunu hissediyordu. Belki anlardı... Ümitsizce ona Greg'den ne kadar farklı hisler içinde olduğunu anlatmak istiyordu... Hepsinden farklı olduğunu, neler hissettiğini... Ne yanaklarından akan yaşların, ne de babasından yediği yumruğun farkındaydı.

"Baba lütfen... Seninle konuşmak istiyorum... Ben..."

"Hiçbir şey duymak istemiyorum." Ward tepeden tırnağa zangır zangır titriyordu. Lionel onun kalp krizi geçirmesin-277

den korktu. "Senin yüzünü asla bir daha görmek istemiyorum! İkinizi de şorolo orospular!" İkisinin de yüzüne baktı.

"Sizi iğrenç mahluklar." Sonra Lionel'den yana döndü. "Artık benim oğlum değilsin küçük prenses. Seni artık evimde görmek istemiyorum. Sana bundan böyle tek kuruş verecek de değilim. Bundan böyle benim hayatımda yerin yok, anladın mı? Benden ve ailemden uzak dur." Hıçkırıyor ve bağırıyordu. Tekrar John'un üstüne yürüdü. Bütün hayalleri bir anda yıkılmıştı. Büyük oğlu o biçimdi. Bu gerçeğe dayanamazdı. Yıllar önce tüm servetini yitirmesinden, daha sonra karısını yitirmesine ramak kalmasından... Onun gözünde bu, ölümden daha beterdi. Asla

anlayamamayacağı bir kayıptı, bazı yönlerden yaptığı hataları yüzüne çarpan bir kayıptı ama anla-yamıyordu. "Sen bittin artık, anlaşıldı mı?"

Lionel uyuşmuş halde başını salladı. Ward birkaç dakika önce girdiği kapıdan sarhoş gibi sallanarak dışarıya çıktı. Bir kör gibi merdivenlerden düşe kalka aşağıya inerken, neredeyse düşüp boynunu kırıyordu. Bu şok, altından

kalkamayacağı kadar ağırdı. Dosdoğru en yakın barda soluğu alıp, peş peşe dört tek viski yuvarladı. Saat sekizde Faye endişe ile Lionel'e telefon etti. Oğlunu rahatsız etmekten nefret ediyordu ama şimdi bunun bir anlamı yoktu. Saat altıda gelecek konukları bekliyorlardı ama Ward hâlâ eve dönmemişti. Bugün öğleden sonra stüdyodan erkenden çıkmıştı, onun nerede olabileceğini düşünemiyordu.

"Sevgilim, bugün baban sana uğradı mı?" Lionel hâlâ uyuşmuş gibiydi. John saatlerdir divanda hıçkırarak ağlıyordu.

Olup bitenlerden, işittiği küfürlerden sonra donup kalmıştı. Ward'm gidip her şeyi kendi ailesine de anlatmasından korkuyordu. Lionel onu yatıştırmaya çalışmıştı. ġişmiş gözlerine ve burnuna buz torbaları koyarken, onu teselli etmeye çalışıyordu. Kendi yüreğinde de dayanılmaz acılar vardı ama bu anda hiç kimse duyduğu ıstırabı ve elemi

yatıştıramazdı. Telefona yanıt verdiği sırada sesi hâlâ titriyordu. Ve önce, Faye ile konuşamadı. Sonra Faye, yüreğinin buz kesildiğini hissetti. Bir şeyler olmuştu. "Li... Sevgilim, iyi misin?"

"Ben... Ben... ġey..." Söylediği sözler anlaşılmıyordu. Sonra Li hıçkırmaya başladı. John ayağa kalkmış, ona bakıyordu.

Uzun süredir soğukkanlılığını koruduğu halde birdenbire çökmüştü. "Anne... Konuşamıyorum..."

"Aman Tanrım!" Herhalde oğlunun başına korkunç bir olay gelmişti... Belki Ward yaralanmış ve Lionel'e haber vermişti. Boğazından yukarıya doğru bir

yumrunun sıkıştığını hissetti. Panik tüm benliğini sarıyordu. "Sakin ol. Haydi, neler olup bittiğini anlat bana... Söyle neler oldu?"

"Babam buraya geldi..." Boğazında düğümlenen hıçkırıklar dışarıya çıkmaya çabalıyorlardı. "Babam... Ben..." Faye birdenbire anlamıştı.

"John ile seni yakaladı mı?" Aklına en kötüsü geliyordu. Ward'm onları yatakta sevişirken yakaladığını düşününce bayılacak gibi oldu. Kendisi ne kadar anlayış gösterirse göstersin böyle bir sahneye daynabileceğini tahmin etmiyordu.

Fakat Lionel de babasının kendilerini nasıl bulduğunu açıklayamayacak kadar kendisini kaybetmişti.

Telefonun üstüne düşüp bayılana dek ağzından ancak tek kelime çıkabildi. "Evet..." Aradan uzun zaman geçtikten sonra. "Beni asla görmek istemediğini söyledi... Artık onun oğlu olmadığımı..."

"Aman Tanrım... Sevgilim, sakin ol. Bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyorsun. Zamanla babanın aklı başına gelecektir." Faye bir saatten fazla Lionel ile telefonla konuştu. Konukları birkaç kokteyl içtikten sonra evlerine gitmişlerdi. Faye uğrayıp onlarla konuşmayı teklif etti ama Lionel John ile yalnız kalmak istediğini söyledi. Faye buna biraz sevindi. Ward eve döndüğünde onu karşılamak istiyordu.

Nitekim Ward eve döndüğünde Faye onun görüntüsünden çok korktu. İlk girdiği bardan çıktıktan sonra önüne gelen her bara uğrayıp, kafayı çekmişti. Ayakta duramayacak kadar sarhoştu ve ikide bir sendeliyordu. Ama Lionel ile John'u birlikte gördüğünü anımsıyordu. O sahne gözlerinin önünden gitmiyordu. Nefret ve üzüntüyle Faye'in yüzüne ba-279

kıyordu. Lionel onu da kendi tarafına çekmişti çünkü.

"Sen biliyordun, değil mi?"

Faye ona yalan söylemek istemiyordu ama yıllardır kendisinden saklanan bir şey olduğunu bilmesini de istemiyordu.

"John'dan şüpheleniyordum." t

"O küçük orospu çocuğunu s... et." Ward onun üstüne doğru yürüdü. Faye onun gömleğindeki kan lekelerini fark etti.

Son bardan çıkarken düşmüş, elini yaralamıştı. Ama Faye'in kendisine dokunmasına izin vermedi. "Oğlunun ne bok olduğundan haberin vardı değil mi?... Yoksa ona artık kızımız mı diyeyim?" İleri atılıp Faye'i kolundan yakaladı. Leş

gibi içki kokuyordu. "Onun o biçim olduğunu biliyor muydun? Biliyor muydun diyorum sana?"

"Ward ne olursa olsun o hâlâ bizim çocuğumuz. Dürüst bir insan ve iyi bir evlat... Eğer o biçimse kendi suçu değil ki bu."

"Peki kimin suçu? Benim mi?" Aslında Ward'ın endişesi de buydu. Neden Lionel o yolu seçmişti. Bir bardan diğerine dolanırken bu soruyu kendi kendine sorup işkence etmişti. Ve aklına gelen yanıtların hiçbirini beğenmemişti... Oğlunu Faye'in eline çok mu bırakmıştı... Kendisi onunla gereği kadar ilgilenmemiş miydi?... Onu korkutmuş muydu?... Yeteri kadar sevmemiş miydi?... Hep Greg'i yeğlemişti... Kafasındaki bu sorular sadece ağırlık yapıyordu ama hep aynı sonuca bağlanıyordu. Oğlu o biçimdi. Nereden öğrenmişti bunu? Nasıl olmuştu? Böyle bir durum nasıl onun oğlunun başına gelebilirdi? Bu kendi erkek kişiliğini de küçük düşürüyordu... Onun oğlu o biçimdi... Bu sözcükler kafasında yanıp sönüyordu. Bu acı sözler beynini dağlıyordu. Yaşlı gözlerle Faye'in gözlerinin içine baktı.

"Ward, kendini suçlamayı bırak." Kollarını kocasının boynuna doladı ve onu yatağa götürdü. Yatağın kenarına oturdular, Ward ona yaslandı.

"Bu benim suçum değil." Sanki minik bir çocuğun korkuyla attığı bir feryattı. Faye onun durumuna çok üzüldü. Bir yıl önce aynı soruları kendi kendisine sormuştu. Ama Ward'

m gerçeği kabul etmesi daha zordu. Bunun böyle olacağını daha önceden biliyordu. Ward kendi kadar güçlü değildi.

Kendinden ve çocuklarına neler verdiğinden Faye kadar emin değildi.

"Bu kimsenin suçu değil. Ne senin. Ne benim. Ne Li'nin, hatta ne de John'un. Bu onun tarzı. Onu olduğu gibi kabul etmek zorundayız. Bunu ona borçluyuz." Ama Faye bu sözleri söyledikten sonra Ward yerinden fırladı, sendeleyerek ayağa kalktı. Ve Faye yüzünü buruşturuncaya dek kolunu tutup sarstı.

"Onu asla kabul edemem. Asla! Anlıyor musun? Bunu kendisine de söyledim. O artık benim oğlum değil."

"Oh, evet senin oğlun." Artık Faye de sinirlenmişti. Önce çekip kolunu onun elinden kurtardı. Sonra bağırmaya başladı.

"O bizim oğlumuz. Ne olursa olsun bizim çocuğumuz. İster sakat, ister sağır, ister dilsiz ya da geri zekâlı, katil, ne olursa olsun... Tanrıya şükür sadece eşcinsel ve ben ölene dek o benim oğlum kalacak, aynı zamanda senin de oğlun olarak kalacak. İster beğen ister beğenme, ister onayla, ister karşı çık." ġimdi Faye de ağlıyordu. Onun sesindeki hiddete ve söylediği sözlere çok şaşırmıştı. "O çocuğu ne benim hayatımdan ne de kendi hayatından silip atabilirsin.

Hiçbir yere gitmeyecek. O senin oğlun ve nasıl olursa olsun onu kabul etsen iyi olacak. Ya da cehenneme kadar yolun var Ward Thayer. O çocuğun içinde bulunduğu durumdan daha beter bir hale getirmene izin vermeyeceğim. Zaten bu halde olmak ona yetip de artıyor bile."

Ward ateş saçan gözlerle ona baktı. "İşte onun niçin o biçim olduğu anlaşıldı. Çünkü bütün yaşantısı boyunca ona sen arka çıktın. Onun her yaptığı şeye bir özür buldun. Eteklerinin altında saklanmasına izin verdin." İskemleye oturup, Faye'e bakarak tekrar ağlamaya başladı. "ġimdi de senin etekliklerini giymeye başladı. Allah senin belanı versin.

Sokaklarda karı kıyafetleriyle dolaşmadığı için Tanrıya şükret-meliyiz." Ward'ın oğulları hakkında bu şekilde konuşması, Faye'i öyle incitmişti ki

onun suratına sert bir tokat attı.

281

Ward oturduğu yerden kımıldamadı, öylesine soğuk ve sert baktı ki, Faye korkudan donakaldı. "Onu asla bu evde görmek istemiyorum. Eğer buraya gelecek olursa onu kolundan tutup dışarıya atarım. Zaten kendisine de söyledim.

Sana da söylüyorum. Herkese de söyleyeceğim. Eğer benim isteğime karşı koyacak olursan sen de çıkıp gidebilirsin.

Benim için artık Lionel diye birisi yok. Anlaşıldı mı?" Faye öfkeden boğulup kaldı. Konuşamıyordu. Onu elleriyle hiç çekinmeden boğabilirdi. Aralarında ilk kez geçen bu olaydan sonra onunla evlendiğine yine ilk kez pişman oluyordu.

Ve yatak odasından kapıyı çarpıp çıkmadan önce duyduğu hislerini de açıklamakta sakınca görmedi.

Faye geceyi Lionel'in odasında geçirdi. Sabah kahvaltıda Ward bir kez daha onun kalbini kırdı. Bir gece içinde sanki on yaş ihtiyarlamıştı. Faye daha önce Lionel'e söylediklerini anımsadı. Gerçeği öğrendiği zaman "VVard'ın kalbine inip ölmesinden korkmuştu. ģimdi de durum bunu gösteriyordu. Ama Faye içinden kendisi ölmeden onun ölmemesi için dua ediyordu. Ward hiç konuşmadan bir fincan kahve içti ve sonra gazeteye bir göz attı. Duygusuz ve yavan bir sesle konuşmaya başladı. Bir rastlantı sonucu ilk kez bu sabah hepsi kahvaltı sofrasında toplanmışlardı. Greg büyük maçına gitmeden önce bir gün daha evdeydi. İkizler bir mucize sonucu erken kalkmışlardı. Anne de birkaç dakika sonra onların peşinden aşağıya inmişti. ģimdi hepsi birden masanın etrafında oturuyorlardı. Ward onlara Lionel'in artık bu eve adım atmayacağını, çünkü bir eşcinsel olduğunu ve John Wells ile kurduğu ilişkiyi açıklıyordu. Çocuklar da dehşet içinde babalarının anlattıklarını dinliyorlardı. Kızların gözleri korkuyla açılmış, âdeta yerlerinden fırlayacaktı. Vanessa ağlamaya başladı. Greg ise kusacakmış gibi bir hal aldı ve hırsla yerinden fırladı. Babasına bağırmaya başladı. Faye oturduğu iskemleye yapıştı.

"Hayır, korkunç bir yalan bu!" Greg kendisine fazlasıyla yabancı olan ağabeyinden çok, eski arkadaşını savunmak 282

için bağırıyordu. "Doğru değil." Babası onun yüzüne bir tokat patlatacak gibi sert sert bakıp oturması için iskemlesini işaret etti.

"Kapa çeneni ve otur. Söylediklerim doğru. Dün onları birlikte yakaladım." Anne'in yüzü kireç gibi oldu. Faye ise ailesinin ve kendi tüm yaşantısının parçalandığını hissediyordu. Bu yüzden Ward'dan nefret ediyordu. Onun hepsine yaptığı kötülükten, özellikle ilk çocuklarına çektirdiği acılardan nefret ediyordu. "Artık Lionel bu eve adım atmayacak.

Ben var olduğum sürece o yaşamıyor anlaşıldı mı? Hepinize onu görmeyi yasaklıyorum. Eğer sözlerimi dinlemezseniz sizler de çekip gidebilirsiniz. Ona artık ne bir kuruş para vereceğim ne de yüzünü göreceğim. Anladınız mı?" Herkes heykel gibi başını salladı. Hepsinin gözlerinde yaşlar vardı. Birkaç dakika sonra Ward masadan kalkıp gitti. Arabasına atlayıp, Bob ve Mary Wells'lerin evinin yolunu tuttu. Faye hâlâ kahvaltı sofrasında oturuyor, çocuklar da ona bakıyorlardı. Greg ağlamamak için kendisini zor tutuyor ve öğrendikleri zaman arkadaşlarının kendisine neler söyleyeceklerini düşünüyordu. Aklına gelebilecek en kötü şeydi. Ölmek istiyordu. En çok da John Wells'i öldürmek istiyordu. Yalancı köpek... Georgia Teknik Üniversitesi'nden aldığı bursu geri çevirdiği zaman anlamalıydım, diye içinden geçiriyordu. Tanrının belası herif... Vanessa çaresizlik içinde Faye'in yüzüne bakarken, Greg yumruklarını sıkıp diğerlerine baktı.

Vanessa, "Anne, sen de mi öyle düşünüyorsun?" diye sordu. Doğru olup olmadığını sormaya gerek duymuyordu. Ne kadar inanılmaz olursa olsun, babaları onları yakaladığını açıklamıştı. Hiçbiri bundan daha kötü bir olay düşünemiyordu. Bu durum çok gizemli ama ayrıca korkutucu ve utanç vericiydi. Hepsi babalarının açık saçık bir sahneye tanık olduğunu sanıyorlardı. Oysa ki çocuklar şöminenin önünde birinin başı diğerinin kucağında sohbet ediyorlardı.

Faye teker teker bütün çocuklarının yüzlerine baktı. Sonra Vanessa'ya döndü. Ölçülü ve sakin bir sesle konuşmaya başladı. Hiç böylesine acı çektiğini anımsamıyordu. Ward

yirmi yıldır kurduğu her şeyi bir anda yıkmıştı. ġimdi bu çocuklara ne olacaktı? Lionel hakkında neler düşüneceklerdi?

Ya kendileri hakkında? Babaları, ağabeylerini hayatlarından bir kalemde silip atmıştı. Anneleri de buna izin verecek miydi?... Ward'ın canı cehenneme. Onlarla konuşması gerekti. "Hayır, ben öyle düşünmüyorum. Her zaman olduğu gibi hâlâ Lionel'i seviyorum. Eğer kendisini eşcinsel hissediyor ve öyle davranıyorsa, cinsel seçimi ne olursa olsun, o dürüst ve başarılı bir çocuk." Onlarla açık açık konuşmanın zamanı gelmişti. "Sonuna dek Lionel'in yanında olacağım ve onu asla terk etmeyeceğim. Ve hepinizin şunu bilmesini istiyorum, ne yaparsanız yapın, nereye giderseniz gidin, ne kadar hata yaparsanız yapın, ister benim istediğim veya beğenmediğim, iyi ya da kötü bir yol seçin, ben hep sizin anneniz ve arkadaşınız olarak kalacağım. Ne zaman başınız derde girerse hiç çekinmeden bana gelebilirsiniz. Benim her zaman kalbimde ve hayatımda ve de evimde sizlere yer olacaktır." Sonra kalkıp hepsini teker teker öptü. Çocukların hepsi ağlıyorlardı. Az önce babalarının yaptığı açıklamadan sonra yitirdikleri ağabeylerine, kırılan düşlerine ağlıyorlardı. Bu sırrın şoku yavaşça çözülmeye başlamıştı. Olan biten onların başa çıkabileceklerinden daha fazlaydı, ama annelerinin mesajı açıktı.

Val boğuk bir sesle "Zamanla babam fikrini değiştirecek mi dersin?" diye sordu. Hiç kimse Anne'in usulca masadan kalkıp gittiğini fark etmedi.

"Bilmiyorum. Onunla konuşacağım. Zamanla kendini toparlayacağından eminim. Ama şimdi olayı anlayamıyor."

Masaya bir yumruk indirip ayağa kalkan Greg, "Ben de anlamıyorum. Bu şimdiye dek duyduğum en iğrenç olay" dedi.

"Hislerin yalnızca seni ilgilendirir Greg. Ben onların neler yaptıklarına aldırmıyorum. Kimseyi incitmedikten sonra öyle olduklarına göre onları oldukları gibi kabul ediyorum." Faye oğlunun gözlerinin içine baktı ve birbirlerinden çok uzakta olduklarını anladı. Küçük oğlu Ward'a benziyordu. Onun gibi kafası her şeye kapalıydı. ġimdi de kalbini kapatmıştı. Greg koşarak odadan dışarıya çıkıp yukarı kata çıktı.

Odasının kapısını öfkeyle çarparak kapattı. Faye, Anne' in masadan kalkmış olduğunu fark etti. Onun ne büyük bir şok geçirdiğini tahmin ediyordu. Yukarıya çıkıp onunla konuşmak istedi ama kızın oda kapısı kilitliydi ve yanıt vermiyordu. İkizler de odalarına çekilmişlerdi. Tüm aile sanki evde birisi ölmüş gibi davranıyorlardı. Aradan bir süre geçtikten sonra Faye Lionel'i telefonla aradı. Onlar da Ward'ın Wells'lerin evine gittiğini öğrenmişlerdi.

Hepsi sinir krizleri geçiriyordu. Bob ve Mary Wells John'a telefon etmişlerdi. Karşılıklı bir sürü gözyaşı akıtmışlardı.

Telefon konuşmasından sonra John banyoya koşup küsmüştü. Ama bütün bağırıp çağırmalara rağmen John'a hâlâ

onların oğlu olduğunu ve onu sevdiklerini söylemişlerdi. Wells'ler Ward Thayer'in görüşlerini paylaşmıyorlardı. Hâlâ oğullarını seviyorlardı. Hatta Lionel'i bile kabul ediyorlardı. Faye bunları duyunca gözleri yaşlarla doldu. Lionel ona Bob Wells'in Ward'ı evden kovduğunu söyleyince için için sevindi.

Aynı gün öğleden sonra Faye, Lionel ve John'u görmeye gitti. Onun oğlunu ne kadar güçlü desteklediğini bilmesini istiyordu. Ana oğul uzun süre birbirlerine sarıldılar. Sonra Faye John'u da kucakladı. Kabullenmesi çok güçtü. Oğlunun bu yolu seçmiş olmasını Faye asla istemezdi, ama artık başka seçenek yoktu. Faye ayrıca oğlunun istediği zaman anne ve babasının evine girip çıkabileceğini de bilmesini istiyordu. Babası ne derse desin, o hâlâ ailenin bir parçasıydı. O

andan itibaren Faye onun tüm okul masraflarını da üstleniyordu. Eğer babası onun harçlığını kesecekse, bu onun bileceği bir işti. Ama Faye her zaman oğlunun yardımına koşacaktı. Bundan böyle sorumluluğu Faye üstleniyordu.

Lionel bunları dinlerken ağlıyordu. Bir iş bulup hemen para kazanmaya başlayacağına söz verdi. John da söz verdi.

Onun ailesi de okulu terk etmediği sürece kendisini paraca destekleyeceklerine söz vermişlerdi. Onun için hayatında değişen bir şey yoktu.

Ama o gece Ward eve döndüğünde, eski günlerine döndü-

285

günü gösteriyordu. Bütün gün evden yok olmuştu. Faye onun görünüşünden bütün gün kafayı çektiğini anlamıştı. O

gece yemekte yine herkese artık evlerinin kapısının Lionel'e kapalı olduğunu tekrar hatırlattı. Ve kendisinin hayatta kaldığı sürece oğlunu ölmüş kabul ettiğini söyledi. Ward konuşurken Anne ayağa kalkıp nefretle onun yüzüne baktı.

"Otur yerine." Ward hayatında ilk kez Anne'e karşı böylesine sert davranıyordu. Anne hiç kimsenin kolay kolay unutmayacağı bir şey yaptı. Herkesi hayretler içinde bıraktı. Ve babasına karşı geldi.

"Oturmayacağım. Sana baktıkça midem bulanıyor."

Ward yerinden fırladı. Gelip onu kolundan yakaladı ve zorla masaya oturttu. Anne bütün yemek süresince tabağındakilere dokunmadı. Ve yemeğin sonunda ayağa kalktı. Gözlerini babasının yüzüne dikti. Ölçülü bir sesle konuştu.

"O senden çok üstün."

"Öyleyse sen de çek git evimden."

"Gideceğim." Peçetesini tabağının içine fırlattı. Ve odasına çıktı. Az sonra Greg'in arabasıyla uzaklaştığı duyuldu. Olan bitene uyum sağlamakta güçlük çekiyordu. Valerie ve Vanessa endişeyle birbirlerine baktılar. İkisi de Anne için üzülüyorlardı. Bu olayın onu nasıl etkileyeceği belli değildi.

Ve o gece Anne evden kaçtı. Lionel'in evine kadar otostop yaptı. Oraya vardığında zili çalıp kapıyı yumrukladı. Yukarı kattaki ışıkları görüyordu, ama kimse kapıyı açmıyordu. Sonra köşedeki telefon kulübesine gidip

oradan eve telefon etti. Uzun uzun çalan telefona da kimse yanıt vermedi. Lio-nel ve John telefonun çaldığını duyuyorlar fakat ses çıkarmadan oturma odasında oturuyorlardı. Öylesine karabasan dolu bir yirmi dört saat geçirmişlerdi ki, daha fazla olay yaşamak istemiyorlardı. John kapıyı açmayı önerdiyse de Lio-nel kabul etmedi.

"Eğer evdeki çocuklardan birisi tatilden erken döndüyse, anahtarı vardır. Belki de babam yine kafayı çekip kapıya dayanmıştır." Son yirmi dört saattir başlarına gelmeyen kal-286

mamıştı. Kapıyı ve telefonu açmamaya karar verip, anlaştılar. Pencereden bile dışarı bakıp kimin geldiğini

araştırmadılar. Aşağıda Anne paltosunun cebinde kalem aradı. Çöp sepetinden bir gazete parçası bulup, ucundan yırttı.

Üzerine Lionel'e bir not yazdı. "Seni seviyorum ve hep seveceğim. A." Gözleri yaşlarla doldu. Gitmeden önce onu bir kez daha görmek istemişti. Ama artık belki önemi yoktu... Kâğıdı posta kutusuna attı. Lionel'in bilmesi gereken bu kadardı işte. Anne Lionel'e sırtını dönmeyeceğini göstermek istiyordu. Böyle bir şeyi asla yapmayacağını bilmesini istiyordu. Ama artık Anne daha fazlasına dayanamıyordu. Lionel evden taşındıktan sonra hayat çekilmez olmuştu. Hele şimdi daha da kötüydü. Onu hiç göremeyecekti. Sadece bir seçeneği vardı. Kendisini bu kadar rahat hissettiğine şaşırdı.

Sanki sırtından büyük bir yük kalkmıştı.

O gece herkes uyurken, Anne küçük bir çantaya birkaç parça eşya koydu ve yatak odasının penceresinden dışarı süzüldü. Lionel'i görmeye giderken de öyle yapmıştı. Evin dış yüzeyinde ayak basabileceği birçok girinti çıkıntı vardı.

Bu yolu daha önce de çok kullanmıştı. Yavaşça aşağıya indi. Ayağına lastik pabuçları, blucini ve sırtına kendisini sıcak tutacak bir parka giymişti. Saçlarını da örmüştü. Orada havanın soğuk olacağını biliyordu. Kendisi için önemli olan tüm eşyalarını da küçük çantasına yerleştirmişti. Evi terk ederken dönüp arkasına dahi bakmadı. Hiçbiri umurunda değildi. Kendisinin de onların umurunda olmadığını biliyordu. Sessizce yokuştan

aşağıya indi ve Los Angeles'a doğru yürümeye başladı. Kuzeye giden yolda otostop yaptı. Bu işin bu kadar kolay olabilmesine çok şaşırdı. ġoföre Bcrkclcy'c gittiğini, Noel tatilinden hemen sonra oraya dönmesi gerektiğini anlattı. ġoför de zaten çok sual sormadı.

Bakersfield' de onu arabadan indirene dek hiç konuşmadılar.

Bu arada Faye de küçük kızının bıraktığı notu bulmuştu. Odanın kapısını açık bırakmış, yazdığı notu da yatağının üstüne koymuştu.

"Baba artık iki kişiden birden kurtuluyorsun. Hoşça kal.

287

Anne." Başkasına dair tek kelime yoktu. Faye'e bile tek satır yazmamıştı. Faye yatağın üstünde kâğıt parçasını bulunca kalbi duracak gibi oldu. Hemen polise telefon ettiler. Faye ayrıca Lionel'e telefon edip haber verdi. Büyük oğlu da posta kutusundaki kâğıt parçasına yazılan notu bulmuştu. Faye son iki gündür ömrünün en kötü günlerini yaşıyordu.

Polis gelene dek bu üzüntüye dayanıp hayatta kalabilecek miyim diye düşünüyordu. Ward taş kesilmiş halde oturma odasındaki bir koltukta oturuyordu. Ve şaşkınlıktan hâlâ elindeki notu bırakmamıştı.

"Çok uzağa gidemez. Herhalde bir arkadaşındadır..." Ama Valerie tutundukları o küçük ümit kırıntısını da yıktı. "Onun hiç arkadaşı yok ki." Bu Anne hakkında söylenen en gerçek sözdü. Onun tek arkadaşı babasının evden kovduğu Lionel olmuştu. Kapı çaldığında Faye sessiz bir öfkeyle Ward'ı seyrediyordu. Polis gelmişti. Faye başına büyük bir felaket gelmeden küçük kızını bulup getirmeleri için dua ediyordu. Nereye gittiğini belirten en ufak bir ipucu dahi yoktu ve Anne saatler önce evden kaçmıştı.

288

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

V^/ NU alıp Bakersfield'e bırakan ilk arabadan sonra Anne başka bir araba durdurabilmek için saatlerce bekledi. Ama ikinci şoför de onu Fermont'a

kadar götürdü. Oradan daha kolay vasıta bulabilirdi. San Fransisco'ya tam on dokuz saatte ulaşabilmişti. Anne otostop işinin kolaylığına şaşırmıştı. Ayrıca rastladığı tüm şoförler de çok iyi insanlardı.

Kendisine çok iyi davranmışlardı. Onu herhangi bir üniversite öğrencisi sanıyorlardı. İki tanesi de "çiçek çocuğu" diye dalga geçmişlerdi. Hiçbirisi daha birkaç hafta sonra on dört yaşına basacağından şüphelenmemişlerdi. San Fransisco'ya varınca kaldırımlarının altınla döşeli olduğunu sandığı Haight Sokağı'nda yürümeye başladı. Her taraf, kendi imal ettikleri rengârenk giysilerle dolaşan insanlarla kaynıyordu. Kafalarındaki saçları kazımış, sırtlarında turuncu renkli cüppeleriyle Hare Krishnas blucinle saçları bellerine dek uzun erkekler, saçlarına çiçekler örmüş kızlar vardı. Herkes de hayatından çok memnun ve mutlu görünüyordu. Sokaklarda insanlar birbirleriyle yiyeceklerini paylaşıyorlardı. Birisi ona bedava asitli hap uzattı. Ama Anne mahcubiyetle gülüp, reddetti.

Birisi "Senin adın ne?" diye sorunca, "Anne" diye fısıldadı. İşte burası yıllardır özlemini çektiği yerdi. Çok uzun süredir bağlı olduğu ve hepsinden nefret ettiği yabancılardan çok uzaklardaydı. Bir bakıma işlerin bu yola dökülmüş

olmasına

seviniyordu. Lionel'in artık John'u vardı. Belki kısa süre sonra kendisi de bağlanacağı birisini bulacaktı. Ne olursa olsun Lionel kendisini sevdiğini biliyordu. Diğerlerine gelince... Umurunda bile değildi. Onları bir daha görmemeyi, adını dahi değiştirmeyi düşünmüştü. Ama Haight Asbury sokaklarında dolaşırken adını değiştirmenin gereksiz olduğunu fark etti. Burada kimsenin kimseye aldırdığı yoktu. Kendisinden çok daha genç gösteren insanlar bile vardı. Hiç kimsenin aklına kendisini burada aramak gelmezdi. Zaten hiç kimse ne-' reye gittiğini dahi bilmiyordu. Anne adındaki bir kız herhangi, sıradan insanlardan birisiydi. Görünüşü dikkati çekmiyordu. Saçları alelade sarıydı. Vanessa'nmki gibi ne altın sarısı ne de Valerie'ninki gibi ateş kırmızısıydı. İkizler isteseler bile bazı özelliklerini gizleyemezlerdi. Ama Anne kendisini gizleyebileceğim, kalabalığın arasında kaybolacağını biliyordu. Kalabalığın içine karışıp yok olabilirdi.

Bunu yıllardır kendi evinde yapıyordu. Kimse onun nerede olduğunu ve varlığım fark etmemişti. Geldiğini veya gittiğini hiç kimse anlamamıştı. Herkesin "Anne nerede?" demesine öylesine alışıktı ki aynı işi burada da yapabilirdi.

"Kardeş, aç mısın?" Başını kaldırdı. Karşısında vücuduna beyaz bir çarşaf sarıp üstüne de pembe parka giymiş bir kız duruyordu. Gülümseyerek elindeki havuçlu kekin bir parçasını uzatıyordu. Anne kekin içinde asit veya herhangi bir uyuşturucu olabileceğinden şüphelendi. Parkalı kız onun duraksadığmı görünce, "Temizdir. Sen burada yeni misin?"

di-

ye sordu.

"Evet."

Havuçlu kek ikram eden kız on altı yaşındaydı ve buraya geleli yedi ay oluyordu. Mayıs sonunda Philadelphia'dan kalkıp buraya gelmişti. "Özel" ilanlar bölümünde ailesinin kendisini aradığını görmüştü, ama onu hâlâ bulamamışlardı.

Gördüğü ilana yanıt vermek istemiyordu. Sokaklarda dolaşan ve vaaz veren bir papaz vardı. Eğer isterlerse onun aracılığı ile aileleriyle ilişkiye geçiyorlardı. Ama buradakilerin

çoğu geri dönmek istemiyorlardı. Daphne de geri dönmek istemeyenlerden birisiydi. "Benim adım Daff. Bu gece kalacak bir yerin var mı?"

Anne biraz durakladıktan sonra başını salladı. "Henüz yok."

"Waller'de bir yer var. Orada istediğin kadar kalabilirsin. Bütün yapacağın iş temizliğe yardım etmek ve sıran geldiğinde yemek pişirmek." Son günlerde orada iki tane sanlık vakası görülmüştü ama Daphne bundan ona söz etmemeyi yeğledi. Dışarıdan bakıldığında orada her şey güzel ve sevgi doluydu. Fareler, pireler, aşırı uyuşturucudan ölen çocuklar, o gruba yeni

katılan acemilere anlatılacak şeyler değildi. Ve aslında bu tip olaylara her yerde rastlanıyordu değil mi? Bu, tarihin özel bir parçasıydı. Barış, aşk ve eğlence devriydi. Vietnam'daki gereksiz ölümlere karşı çıkan güçlü bir sevgi dal-gasıydı. Zaman onlar için durmuştu. Önemli olan tek konu şimdiki zaman ve

bulundukları yerdi. Sevgi ve barıştı. Ve bu niteliklere değer veren dostlardı. Daphne eğilip yavaşça onun yanağından öptü ve elinden tutarak Waller Soka-ğı'ndaki eve getirdi.

O evde aşağı yukarı otuz-kırk kişi yaşıyordu. Çoğu gökkuşağı renginde Hint giysileri giymişlerdi. Aralarında yamalı blucin giyenler de vardı. Bazılarının giysilerinin üstünde pullar, payetler ve tüyler bile vardı. Anne blucini ve yolculuk için giydiği kahverengi balıkçı yaka kazağıyla kendisini küçük bir kuş gibi hissetti. Ama onu kapıda karşılayan kız kendi elbisesini ödünç vermeyi teklif etmişti. Anne birdenbire kendisini soluk pembe ipek bir giysinin içinde buluverdi.

Elbise Divisadero Sokağı'ndaki bit pazarından alınmıştı. Ayağına tokyolar geçirdi, örgülü saçlarını da açıp, aralarına bir iki çiçek iliştirdi. Akşam üstüne doğru onlardan biri gibi giyinmiş ve kendisini de onlardan biri gibi hissediyordu.

Akşam bir Hint yemeği yediler. Birisi ekmek pişirmişti. Sonra birinin uzattığı esrarlı sigaradan birkaç nefes çekti. Uyku tulumunun içine girdi, karnı tok ve mutlu, uykuya daldı. Etrafındaki yeni dostlarına baktı. Hayatında hiç bu kadar çok ki-291

şi tarafından kabul edilip sevilmemişti. Orada mutlu olacağını biliyordu. Beverly Hills'deki evinden bir ömür boyu uzaktaydı. Babasının Lionel hakkında yaptığı öfkeli konuşmalardan... Tanıdığı insanların ikiyüzlülüğünden...

Gregory'nin aptallıklarından... İkizlerin bencilliklerinden... Kendisini anne ilan eden o hiç anlamadığı kadından... O

buraya aitti. Waller Caddesinde dostlar arasındaydı.

Anne eve yerleştikten sonra üç gün onu dikkatle yakından izlediler ve onu aralarına almayı uygun gördüler. Onun şerefine düzenledikleri tören sevgi doluydu. Tütsülerin yandığı büyük bir odada aşk dolu bir tören yapıldı. ġöminedeki sıcak ateşten fışkıran alevlerin arasındaki halüsinasyonlar Anne'i cennetten cehenneme, sonra yine cennete taşıyordu.

Anne bu düşten uyandığı zaman kendisinin çok başka bir insan olacağını biliyordu. Mantarları yemeden önce bunu kendisine söylemişlerdi. Sonra da küçük bir parça LSD'li küp şeker emmişti. Kafayı kolay kolay bulamamıştı ama bulduğunda etrafında bir sürü dost ruhlar dolaşmaya başlamıştı. Ve odanın içi tanıdığı bir sürü insanla dolmuştu. Daha sonra odanın içi yarasalar, örümcekler ve korkunç mahluklarla dolmuştu. Anne bunlardan korkup çığlıklar attıkça dostları ellerinden tutmuş, vücudu acılar içinde kıvrandıkça ona güzel şarkılar söylemişlerdi. Ve onu kucaklarına alıp bağırlarına basıp sallamışlardı. Annesi bir kez olsun ohu kucağına alıp bağrına basmamıştı... Dizlerinin üstünde sürünerek bir çölü geçmiş, sonra küçük kuşlarla dolu bir ormana varmıştı. Orada dostlarının ellerini üstünde hissetmiş, ruhların kendisine şarkılar söylediğini duymuştu. Ve artık bütün gece, onun geçmiş hayatının şeytandan arınmasını bekleyen yüzler üstüne doğru gelmeye başlamışlardı. Anne artık ruhunun temizlendiğini ve onlardan birisi olduğunu hissediyordu. Kötü ruhlar ölmüşlerdi. Kendisini terk etmişlerdi. Artık Anne tertemizdi... ġimdi dini töreni onunla birlikte tamamlayabilirlerdi. Usulca giysileri sırtından çıkarttılar, mis kokulu yağlarla vücudunu güzelce ovdular. Her biri şefkatle onun

yumuşak tenine masaj yapıyordu... Bütün gece vücudunun incinen yerlerine kadınlar yavaş yavaş yağlar sürüp ovdular.

Onu hazırladılar. Yavaş yavaş içine girdiler ve bağırdıkça teskin edici sözlerle onu yatıştırdılar. Anne önce onlara karşı koymaya çalıştı, ama kulağına fısıldadıkları tatlı sözlerle onu yatıştırdılar. Sıcak bir şeyler içirdiler ve vücuduna biraz daha yağ sürüp o en mahrem yerine masaj yapmaya başladılar. Anne kıvranmaya, acı ve zevkten inlemeye başladı.

Sonra yeni erkek kardeşleri geldiler. Onların ruhları artık An-ne'e ait olacaktı, geride bıraktığı kardeşlerinin yerlerini alacaklardı. Hepsi teker

teker onun önünde diz çöktüler. Kız kardeşleri hafiften bir şarkı mırıldanırlarken erkek kardeşleri onunla birleştiler. Müziğin sesi gittikçe yükselmiş, başının üstünde kuşlar uçmaya başlamıştı. Bazen vücuduna sivri oklar batıyor, acıyla kıvrandırıyor, bazen de zevkten kendisinden geçiriyordu. Bütün erkek kardeşleri birbirleri ardına içine boşaldılar ve kız kardeşler geri dönene dek bu sürüp gitti. Onu öpüyorlar, artık hissedemeyecek kadar içinin derinliklerine giriyorlardı. Sonunda müzik sustu. Oda karanlıktı. Geçmiş yaşantısı sona ermişti. Anne titredi. Başından geçenlerin bir rüya olup olmadığını merak ediyordu. Ama oturup etrafına bakındığında yeni kardeşlerinin etrafında olduklarını gördü. Çok uzun süre kendisinden geçmişti. Onların ne kadar kalabalık olduğunu görünce şaşırdı. Ama hepsinin yüzlerini teker teker hatırlıyordu. Ağlayarak kollarım onlara doğru uzattı. Hepsi onu kucakladılar. Vücudu genç kızlıktan çıkıp kadınlığa ayak basmıştı. Kardeşliği ise artık tartışılmazdı. Ona ödül olarak bir asit tableti verdiler. Bu kez Anne onlarla birlikte uçtu. Tıpkı bir kuş sürüsü gibi beyaz elbiseler giymişlerdi. Tekrar ona geldiklerinde artık Anne de onlardan birisiydi. Onları öpüyor... Kendisine dokundukları gibi kız kardeşlerini okşuyordu. Artık bu onun da hakkıydı. Öyle açıklamışlardı. Birbirlerine karşı duydukları sevginin anlatım biçimiydi.

Bundan sonraki haftalarda Anne de bu ayinlere katılmak zorundaydı. Waller Sokağı'ndaki eve her yeni gelene

düzenledikleri bu törenlerde Anne de yerini

alacaktı. Çiçeklerle örülmüş sarı saçları ve kibar gülüşüyle o bir güneş çiçeğiydi ve kapıya yeni gelenleri o karşılayacaktı... Bir zamanlar adı Anne olan Güneş Çiçeği... Çoğu zaman LSD ile yaşıyordu ve hayatında hiç bu kadar mutlu olmadığını düşünüyordu. Oraya yerleştikten üç ay sonra erkek kardeşlerinden birisi onu kendi kadını yaptı.

Saçları gümüş gibi beyaz, uzun boylu, zayıf ve güzel bir erkekti. Bakışları ise şefkat doluydu. İsmi Moon'du. Her gece Anne'i koynuna alıyor ve onu kucağında sallayarak uyutuyordu. Birçok bakımdan Lionel'i anımsatıyordu. Anne onun peşinden hiç ayrılmıyor, nereye gitse onu izliyordu. Moon da buna karşılık olarak o gizemli gülüşüyle Anne'e gülüyordu.

"Güneş Çiçeği... Gel bana..." Onun nelerden hoşlandığını artık öğrenmişti. İçtiği çiçek özlerinden yapılma çayını nasıl ısıtacağını, ne zaman uyuşturucu vereceğini, ne zaman ona dokunacağını en iyi Anne biliyordu. Artık aralarına gelen yeni birine tören yaparlarken kız kardeşine en önce Güneş Çiçeği yağlar döküyor, onları kabilelerine buyur ediyor, erkek kardeşlerine hazırlıyordu. Moon onunla gurur duyuyordu. Bu yüzden ona bol bol asit tabletleri veriyordu. Hayat eskisinden ne kadar değişikti. Bu onu şaşırtıyordu. Eski çirkin yalnızlığından eser kalmamıştı. Hepsini unutmuştu.

Bahar geldiğinde Moon onun karnını yoklayıp, çocuğu olacağını ve artık törenlere katılamayacağını söylediği zaman ağlamaya başladı.

"Ağlama küçük sevgilim... Kendini bundan böyle daha önemli ve gizemli törenlere hazırlamalısın. O küçük ay taşı gökleri delip sana gelirken bizler de yanında olacağız... Ama o zamana dek..." Moon ona verdiği asit tabletlerini kesti.

Ama istediği kadar marihuana içebileceğini söyledi. Bu onun iştahını açtıkça karşısına geçip gülüyordu. Artık karnı iyice belli olmaya başlamıştı. Günün birinde Haight Caddesi'nde yürürken eskiden tanıdığı bir yüzle karşılaştı ama onun kim olduğunu çıkartamadı. Düşünceyle VValler Caddesi'ndeki eve döndü ve Moon'a, "Eskiden tanıdığım birisini gördüm." dedi.

Moon bu sözlerden hiç endişelenmedi. Çünkü herkes eski-

den tanıdığı insanlara rastlıyordu. Kafalarında, yüreklerinde ya da gerçek anlamda sokaklarda birilerine rastlıyorlardı.

Günün birinde Boston'daki evinden ayrılıp buralara gelmeden önce karısını ve çocuğunu bir deniz kazasında

kaybetmişti. Moon beni'nin gözleriyle onları hep karşısında görüyordu. Özellikle yeni gelen birisi şerefine düzenledikleri tören sırasında gözlerinin önünde hep karısıyla çocuğu beliri-yordu. Bu nedenle Güneş Çiçeğinin tanıdığı birisini görmesi onu hiç şaşırtmamıştı. Kızın artık daha yüksek bir

boyuta eriştiğini gösteriyordu. Moon buna sevindi. Biraz da kendisine ait olan bu çocuk ise daha doğmadan Güneş Çiçeği'ni iyice yükseklere çıkartacaktı. "Kimi gördün yavrum?"

"Emin değilim. İsmini anımsamıyorum." Bir gece önce Moon'un artık çok ender verdiği asit tabletlerinden birisini yutmuştu. Ve aklına Jeus isminde birisi geliyordu. Ama Güneş Çiçeği gördüğü kimsenin Jeus olmadığına emindi.

Moon ona gülümsedi. Daha sonra biraz daha mantar yiyebilecek ve asit alabilecekti. Ama bebek yüzünden şimdilik temiz kalması gerekiyordu. Onu sadece neşelendirebilecek dozda uyuşturucu alabilirdi. Ama çok fazla yükseklere uçamaz-dı. Yoksa bebeği korkutabilirdi. Bu bebek onların hepsine aitti. Onun oluşumunda bütün kız kardeşlerin ve erkek kardeşlerin payı vardı. Moon bebeğin ilk tören sırasında onun şerefine düzenledikleri ayinde meydana geldiğine kesinlikle emindi. Bebek doğunca onu özel şekilde kutsayacaklardı. Moon bunları anlatırken Anne'in aklına John ismi geldi. Evet, şimdi sokakta gördüğü o yüzü gayet net anımsıyordu.

yirmi uçuncu bolum

"E

-*—4 MIN misin?" Lionel şaşkınlıkla onun yüzüne bakıyordu. John bundan önce iki kez aynı şeyleri söylemişti. Üç ay önce ikisi de okula ara verip, diğerlerinin ümitsizliğine rağmen San Fransisco'ya gelip Anne'i aramaya başlamışlardı.

Faye bu konuyu açınca Ward dinlemeyi bile reddetmişti. Bob Wells ile oğlanların bu olay bahanesi ile okulu terk edip San Fransisco'daki eşcinseller topluluğuna karışıp, hayatlarını diledikleri gibi sürdürmek istedikleri kanısındaydı.

Ama Lionel Anne'i orada bulacaklarına kesinlikle emindi. San Fransisco evden kaçan çocukların cennetiydi. Ailesine söylemiyordu ama evden kaçan çocukların oralarda hiç tanınmadan ve izlerini belli etmeden yıllarca

yaşayabileceklerini biliyordu. Her gün binlerce çocuk evinden kaçıyordu. Ve Haight Ashbury Caddesi'ndeki o koca apartmanlarda karıncalar gibi üst üste yaşıyorlardı. Evlerin dış yüzeylerini çılgın renklere boyuyorlar, içeride ise rengârenk kilimlerin üstünde, uyku tulumlarının içinde, çiçeklerin, tütsülerin ve uyuşturucuların arasında yaşıyorlardı.

Bu bir daha tekrarlanmayacak gelip geçici bir salgındı. Devrini tamamlayınca bitecekti. Lionel'in içgüdüleri Anne'in de o yaşantının bir parçası olduğunu söylüyordu. O kente adımı atar atmaz bunu ta iliklerine dek hissetmişti. Bütün mesele onu bulabilmekti. Tabii eğer başarabilirlerse, John ile birlikte aylardır sokakları tarıyorlar fakat başarıya ulaşamıyorlardı. Artık fazla vakitleri

kalmamıştı. Yaz devresi için okula dönmeye söz vermişlerdi. Kaybettikleri zamanı bu dönemde telafi edeceklerdi.

Bob Wells, "Eğer onu üç ay içinde bulamazsanız bu aramaya son vermeniz gerek" demişti. "Bütün ömrünüz boyunca onu arayamazsınız, belki Hawaii'ye veya New York'a veya Kanada'ya gitti." Ama Lionel onun yanıldığını biliyordu.

Anne kesinlikle bu kentteydi. Evinde bulmadığı sevgiyi burada arayıp bulmaya gelmişti. John da kendisiyle aynı fikirdeydi. Ve o gün Ashbury yakınlarında başında çiçekler, sırtında pembe çarşafla dolaşan kızın Anne olduğuna kesinlikle emindi. Ama kızın gözleri öylesine cam gibiydi ki, John onun kendisini görüp görmediğinden emin değildi.

Ama bir an, çok kısa bir an kendisinin kim olduğunu anımsadığını sanıyordu. Fakat kız sonra yine cam gibi bakışlarıyla uzaklaşmıştı. John onu yıkık dökük bir apartmana dek izlemişti. O evlerin hepsinin bir sürü uyuşturucu müptelası ev kaçkınlarının barınağı olduğu belliydi. Tütsü kokusu sokaklara dek yayılıyordu. Merdivenlerde belki yirmiden fazla insan oturmuş, hep bir ağızdan Hint şarkıları söylüyorlardı. Birbirlerinin ellerini tutmuş gülüyorlar, yerlere çömelip arkadaşlarına el sallıyorlardı. Anne'e benzettiği kızın merdivenlerden çıkması için orada oturan insanlar

Kızıl Deniz gibi ikiye ayrılmış ve elinden tutup merdivenlerden çıkmasına yardım etmişlerdi. Kapının girişinde saçları gümüş

renginde bir adam onu bekliyordu. Kız merdivenleri çıktıktan sonra adam onu kucağına alıp evden içeriye taşımıştı.

John gördüğü manzara karşısında hayretlere düşmüştü. Ömründe hiç bıı kndar f^arip bir sahne görmemişti. Gördüğü kızı Lionel'e tarif edip, tanık olduğu manzaraları tekrar anlattı.

"Anlattıklarından onun Anne olabileceğini sanıyorum." Ama John'un bulduğu diğer kızlar da ona benziyorlardı. Her gün ikisi de ayrı yönlere gidip Haight Ashbury sokaklarında onu arıyorlardı. Eğer Anne oradaysa onu bulmamış

olmaları pek şaşırtıcıydı. Onu nasıl bulamadıklarına bir türlü aklı eriniyordu. Geceleri ise Lionel'in Faye'den ödünç aldığı para ile tuttukları otel odasına dönüyorlardı. Genellikle ayak üstü

bir yerlerde hamburger atıştırıyorlar, sonra bir eşcinsel barına gidiyorlar ama yabancılarla konuşmuyorlardı. Sabahleyin tekrar yollara düşüp Anne'i aramaya başlıyorlardı. Bu bir sevgi işiydi. Faye böyle bir şeyin benzerini daha önce görmemişti. Birçok kere Faye de oraya gelip onların aramalarına katılmıştı. Ama Lionel sonunda baklayı ağzından çıkarmıştı. Faye'in aramalara katılması onları sadece engelliyordu. Faye kolalı gömlekleri, tertemiz blucinleri ve ne kadar az olursa olsun üstündeki mücevherleriyle çiçek çocuklarının arasında uyum sağlayamıyordu. Evden kaçan çocuğunu aramaya gelen tipik bir Beverley Hills annesiydi. Görür görmez hemen fark ediliyordu. Onu gören çiçek çocukları da çil yavrusu gibi dağılıyorlardı. Sonunda Lionel dayanamamış, gerçeği onun yüzüne söylemişti. "Eve dön anne, eğer bir ipucu yakalarsak söz veriyorum sana haber vereceğim." Faye de yeni filmine başlamak üzere geri dönmüştü. Bu kez Ward'a yanına bir yardımcı yapımcı almasını söylemişti. Çünkü Ward yine çok içmeye başlamıştı.

Uzun süredir araları da hiç iyi değildi. Lionel ile konuşmayı reddediyordu. Lionel Ha-ight Ashbury'den haberler vermek için telefon ettiğinde Ward yanıt verirse, oğlunun sesini duyar duymaz hemen telefonu yüzüne kapatıyordu. Bu da Lionel'in Faye'e ulaşmasını zorlaştırıyordu. Faye ise bu duruma fazlasıyla kızıp içerliyordu. Sonunda Lionel ile rahat konuşabileceği yeni bir telefon hattı bağlatmıştı. Ama diğer çocukların da Lionel ile konuşmadıklarına dikkat etmişti.

Onunla konuştukları zaman babalarına yakalanırlarsa yine bir şeyler yapmasından korkuyorlardı. İkizler Lionel'in aradığı telefon numarasına asla yanıt vermiyorlardı. Ward'ın onların Lionel ile konuştuklarını anlayacağını sanıyorlardı.

Babalarının sözünden dışarı çıkmıyorlardı. Ve artık Lionel tamamıyla terk edilmişti. Faye ise onu eskisinden daha çok seviyordu. Hem kendi yalnızlığı, hem de Anne uğruna yaptığı fedakârlık yüzünden onu daha fazla seviyordu. Arada bir Mary Wells ile konuşup onun hatırım soruyor, John'un yardımları için şükranlarını belirtiyordu. Wells'ler durumu büyük bir olgunlukla karşıla-298

mışlardı. Oğullarını çok seviyorlardı. Faye'in oğlunu da aralarına kabul ediyorlardı. Bu tutumlarından dolayı Ward ile mukayese dahi edilemezlerdi Ward o sabah Bob VVells tarafından evlerinden kovulduğundan beri onlarla

görüşmüyordu.

Ward ile Faye'in arası da eskisi gibi iyi değildi. Anne evden kaçtığı halde o Greg ile maçlara gitmişti. Polisin eninde sonunda kızlarını bulacağına inandığını söyleyip Faye'i ikna etmeye çalışmıştı. Polis onu eve getirince aklını başına toplaması için bir güzel ceza vereceğini söylemeyi de ihmal etmemişti. Ama aslında hiçbir şeye ayak uyduramıyor gibiydi ve şaşkındı. O yüzden Greg ile gittiği maçlarda dertlerinden uzaklaşıp iyi vakit geçiriyordu. Geri döndüğü zaman polisin Anne'i hâlâ bulamamasına çok şaşırmıştı. Onu takip eden haftalarda aşağı katta odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolanıp, her telefon çalışında telefona atlar olmuştu. Sonunda durumun ciddiyetini kavrayabilmişti. Polis de açık açık kızlarının ölmüş olabileceğini veya yaşadığını, ama bundan böyle asla bulunamayacağını söylemekte bir sakınca görmemişti. İki çocuklarını da aynı anda

yitirmişlerdi sanki. Faye bu olayın üstlerinde derin izler bırakacağını ve bir daha asla eskisi gibi olamayacaklarını biliyordu. Acısını hafifletmek için kendisini işine vermişti. Elinden geldiğince de boş vakitlerini ikizlerle birlikte geçirmeye çabalıyordu. Onlar da durumun farkındaydılar. Vanessa eskisinden daha düşünceli ve sessizdi. Büyük aşkının başlamasıyla sona ermesi bir olmuştu. Valerie bile çok durulmuştu. Kırk yılda bir makyaj yapıyor ve evden dışarıya çok az çıkıyordu. Mini etekleri de artık kimseyi şok edecek kadar kısa değildi. Gardırobu da genişlemiyordu. Sanki hepsi bir daha asla duyamayacakları bir haberi bekler gibiydiler. Her geçen gün Faye küçük kızının ölüm haberini alacağından biraz daha korkuyordu.

Yıllardır ihmal ettiği bir işi yapıyor, kiliseye gidiyordu. Ve, Ward bütün gece eve dönmediği zaman da bir şey söylemedi. Ona kızmadı. İlk günlerde geceleri saat birde ikide eve geliyordu. Barlar kapanınca eve dönüyordu. Ve nereden gel-299

diğini anlamak kolaydı. Leş gibi içki kokuyordu. İlk kez eve gelmekte geç kalınca Faye onun başına bir şey

gelmesinden korkmuştu. Onun öldüğünü sanmıştı. Ama ertesi sabah ayaklarının ucuna basa basa saat altıda kapıdan içeri girerken onun yüzünde gördüğü ifade Faye'i çok korkuttu. Sarhoş veya akşamdan kalma değildi. Faye'e de hiçbir açıklama yapmadı. Ve Faye birdenbire yıllardır anımsamadığı bir adı anımsadı... Maisie Abernathie... On dört yıl önce Ward'ın onunla birlikte beş günlüğüne Mexico'ya gittiğini anımsadı. Faye bu kez aynı kadm olmadığını biliyordu ama Ward'ın yüzündeki ifade aynıydı... Yine suçlu suçlu bakışlarını kendisinden kaçırıyordu. İşte o anda Faye tamamen kocasından koptuğunu hissetti. Ward gün geçtikçe eve daha az uğramaya başladı. Faye ise üzüntü ve acıdan

hissizleşmişti. Artık başka bir acıyı hissedecek halde değildi. Yalnızca aklını yitirmemeye çabalıyordu. Gündüzleri işiyle geceleri ise suçluluk duygusuyla doluydu. Bu arada ise elinden geldiğince ikizlerle birlikte olmaya çabalıyordu.

Ailesi birkaç dakika içinde dağılıvermişti.

Sonunda MGM'deki dedikodular Faye'in de kulağına gelmeye başladı. Ward önemli bir TV şovunun yıldızıyla bir aşk macerası yaşıyordu. Söylentilere göre ilişkileri çok ciddiydi. Faye yalnızca bu dedikoduların gazete sayfalarına düşüp de kızlara bir açıklama yapmak zorunda kalmamayı diliyordu. O anda başında yeterince dert vardı zaten. Artık bundan daha fazlasına dayanamayacağını düşündüğü bir gece telefon çaldı ve Lionel annesini aradı. Akşamüstü John ile birlikte, John'un Anne'e benzettiği kızı izlemişlerdi. Artık onun Anne olduğundan Lionel'in de şüphesi yoktu. Çektiği uyuşturuculardan kafası iyice dumanlıydı. Eskisinden daha da şişmandı. Mor bir sari'ye sarınmış dolaşıyordu. Ama artık John da kendisi de onun Anne olduğuna kesinlikle emindiler.

Faye Lionel'i dinlerken, gözlerinden yaşlar boşanıyordu. "Emin misiniz?"

Lionel de emin olabildikleri kadar emin olduklarını söyle-

di. Çünkü gördükleri kız öylesine kendisinden geçmiş ve sırtındaki tuhaf kıyafetine öylesine sarmalanmıştı ki, etrafındaki küçük grubun üyelerini yarıp da onun yanına yaklaşa-mamışlardı. Gerçekten Anne olup olmadığını

bilemiyorlardı. Birisi ona, "Anne" diye seslense dönüp elini sallayacak halde değildi. Lionel annesini boşuna ümitlendirip sonra düş kırıklığına uğratmak istemiyordu. "Hayır anne, tam olarak emin değiliz. Ne yapmamızı istersin?"

"Polis... Hemen onlara haber vermenizi istemişti." "Peki ya başka bir kızsa?"

"Aslında bu olağan hadiselerden birisi. Belki o kız da polisin aradığı başka bir kaçaktır. Eğer nerede olduğuna dair bir ipucu yakalarsak hemen hiç vakit yitirmeden polise haber vermemizi istediler. Orada bir papaz varmış. Paul Brown adında birisi, bütün çocukları tanıyormuş ve onların oradan kurtulmalarına yardım ediyormuş." Çocuklar sözünü ettiği papazı tanıyorlardı. Ayrıca polise de haber vereceklerine söz verdiler. "Bu gece uçağa atlayıp oraya geleyim mi? Ne dersin?" İşten eve döndükten sonra yapacak başka bir şey yoktu. Ward'ı artık görmüyordu. Hemen hemen eve

hiç uğradığı yoktu. Sanki ilişkilerini bir sonuca vardırmayı Faye'den bekliyordu. Ama Faye'in de o sıralarda bu ilişkiye son verecek gücü yoktu. O kadınla arasındaki ilişkinin ciddiliğini merak ediyordu. Bunca yıllık evlilikten sonra boşanmak ona çok anlamsız geliyordu. Ama neredeyse boşanmaya yüz tutmuş bir hayat yaşıyorlardı... Keşke Anne'i bir an önce bulabilseler... Ve Lionel yine okula dönebilse... Ondan sonra Ward ile uğraşabilirdi... Boşanabilirdi... Lionel'in aradığı özel hattın telefonu gece yarısı çaldı. Arayanın Lionel'den başka kimse olamayacağını biliyordu. Ward artık eve gelmeyeceği zamanlar te-lefon etmek zahmetine bile katlanmıyordu. Zaten telefon ettiği zamanlarda öbür hattı kullanıyordu. Ahizeyi kaldırıp soluğunu tuttu. "Li?" "Polis kızın Anne olduğunu sanıyor. Bugün onu polise gösterdik.

Orada çalışan bir düzine sivil polis var. Uyuşturucu kullananlar ve evden kaçanlarla ilgileniyorlardı. Polisler 301

gidip Papaz Brown ile konuştular. Kızın adı Güneş Çiçeği imiş. Papaz onu tanıyor ama Anne'in yaşında olmadığını söylüyor." Anne on dört buçuk yaşındaydı. Ama hepsi onun yaşından daha büyük gösterdiğini biliyorlardı. Özellikle de son zamanlarda epeyce serpilmişti. Lionel annesine papazın anlattığı öyküleri de söylemedi. Kız birtakım âdetleri olan bir grupla yaşıyordu. Birlikte yaşadığı grubun cinsel ve erotik garip bazı alışkanlıkları vardı. Grup seks gibi bir şeyler yapıyorlardı. Birçok kez baskına uğramışlar, tutuklanmışlardı, ama kimse o tarikatın içinde neler olup bittiğini kanıtlayamıyordu. Çünkü orada yaşayanların hepsi on sekiz yaşından büyük olduklarını iddia ediyorlarmış. Hiç kimse de bunun aksini kanıtlayamıyormuş. Papaz ayrıca bu tarikattakilerin yaptığı işlerde yüklüce miktarda LSD 'harika mantarlar' ve yapay uyuşturucular kullandıklarını da söylemişti. En kötüsü de takip ettikleri kızın gebe olduğunu öğrenmeleriydi. Ama Lionel daha bundan annesine söz etmemişti. "Anne, polis kızı tutuklasın mı yoksa sadece sorguya mı çeksin?" Hiç bu kadar ileriye gideceklerini düşünmemişlerdi. Faye küçük kızını düşündükçe yüreği sızlıyordu.

Anne'i tam beş aydır görmüyordu. Bu süre içinde onun başından neler geçtiğini hiç kimse bilmiyordu. Faye kafasını bu konu üzerinde yoracak

cesareti kendisinde bulamadı. Tüm dikkatini Lionel'in sorduğu soru üstünde toplamaya çalıştı.

"O kızı birlikte olduğu gruptan uzaklaştıramazlar mı? Böylece onu daha yakından görme imkânına sahip olursunuz."

Lionel içini çekti. Bütün gün bu işlerle uğraşmıştı. "Evet, yapabilirler. Tabii o kız Anne ise. Ama eğer kız Anne değilse ve yaşı on sekizin üstündeyse, ayrıca bir kaçak değilse, yanlış tutuklama yüzünden polislere dava açabilir." Hippilerin çoğu bu yola gitmiyordu ama polis de dikkatli olmaya özen gösteriyordu. Sanıyorum birkaç kez ağızları yanmış."

Lionel' in sesinden çok yorgun olduğu anlaşılıyordu. Faye'in içi sızladı. Derin derin içini çekti. Ama ne pahasına olursa olsun Anne'i geri istiyordu.

302

"Ne yapmaları gerekiyorsa onu yapsınlar sevgilim. O kızın Anne olup olmadığını bilmek zorundayız."

Hattın öbür ucundaki Lionel başını salladı. "Yarın sabah onda sivillerle buluşacağız. Evi gözetleyip yine onu izleyecekler. Eğer onunla konuşabilirsek ne âlâ. Eğer konuşamazsak baskı altında olduğunu söyleyip onu

tutuklayacaklar. Veya başka bir sebep ileriye sürecekler."

Faye şaşkına döndü. "Uyuşturucu mu kullanıyor?"

Lionel duraksayıp John'un yüzüne baktı. İkisi de Haight Ashbury'de tanık oldukları pislikten, uyuşturuculardan, serserilerden, ayaktakımmdan iğreniyorlardı. Onlardan usan-mışlardı. Neredeyse her şeyi bırakıp dönmek üzereydiler, ama şimdi... Keşke kız Anne olsaydı... "Evet anne. Uyuşturucu kullanıyor gibi. Eğer o kız Anne ise, hali hiç de iyi değil."

"Başına bir şey mi gelmiş?" Faye'in acı ile feryat edişi Lio-nel'in kalbini parçaladı.

"Hayır, sadece uçuyor. Ve çok garip bir yerde yaşıyor. Bir doğu tarikatı gibi bir şeye girmiş."

"Aman Tanrım." Belki de saçlarını kazıtmıştı. Faye daha fazlasını hayal dahi edemiyordu. Lionel ve John ile buluşup, onu aramaya gittiğinde Faye'in böyle bir dünyanın varlığından dahi haberi yoktu. Çocukların kendisini geri

göndermelerine aslında sevinmişti. Ama şimdi tekrar oraya gitmek istiyordu. Bu kez buldukları kızın Anne olduğunu hissediyordu. Ve orada onun yanında olmak istiyordu. Aradan bunca ay geçtiğine inanmak zordu.

"Anne, seni yarın yine ararız. Bir şeyler öğrenince sana haber veririz."

"Bütün gün ofiste olacağım" dedikten sonra ilave etti. "Her ihtimale karşı yarın öğeleden sonraki uçakta yer ayırtayım mı?"

Lionel gülümsedi. "Anne, bizden haber bekle. Her iki durumda da seni ararım. O kız Anne olsa da olmasa da seni ararım. Tamam mı?"

"Teşekkür ederim hayatım." Lionel bir annenin isteyebileceği en iyi evlattı. Eşcinselse kime neydi? Ona Greg'den da-303

ha iyi evlatlık yapıyordu. Yine ikisini de seviyordu. Ama Greg, Lionel kadar duygusal değildi. Anne'i aramak için asla üç ay okuldan uzaklaşmazdı. Aslında Paskalya tatilinde eve döndüğünde Lionel'in aklını iyice kaçırdığını söylemişti.

Ama Ward yasaklanmış bir ismi ağzına alan oğluna sert sert bakmıştı. Faye de kocasını Greg'in önünde iyice

azarlamamak için kendisini güçlükle tutmuştu. ġimdiye dek onu çekebileceği kadar çekmişti. Belki de boşanmak bir kurtuluş yoluydu. Fakat şimdi bunu düşünemiyordu. Tek düşüncesi Anne idi.

Lionel telefonu kapattıktan sonra Faye yatağına uzanıp, uzun süre Anne'i düşündü. Zaten gözüne uyku girmiyordu.

Onun bebekliğini, yaptığı işleri, söylediği komik lafları, kendini saklayışını, Lionel ile geliştirdiği dostluğunu düşündü.

Çocuğun doğumu çok şanssız bir zamana gelmişti. Faye bunu şimdi anlıyordu, ama bunda yine kimsenin suçu yoktu.

Onun doğumundan birkaç hafta sonra başlarına o büyük felaket gelmişti. Faye o sıralarda büyük malikânedeki eşyaları toplamak, malikâneyi, mücevherleri satmak ve ailesini Mon-terey Park'taki eve taşımakla uğraşıyordu. Sonra Ward kendilerini terk etmişti. Ve Faye çocuklara tek başına bakmak zorunda kalmıştı. Ve bu kargaşa ve karmaşa arasında Anne unutulup gitmişti. Diğer çocukları annelerine fazla ihtiyaç duymayacak kadar büyümüşlerdi. Zaten onlar büyürken Faye tüm vaktini onlara adamıştı. Ama Anne... Anne'e asla ayıracak vakit bulamamıştı. Anne'in minicik bir bebek olduğu günden beri çalışıyordu. Ve Anne de arada kaynayıp gitmişti. Faye, Anne doğduktan birkaç ay sonra dadının ona gelip bebeği kucağına almak veya biberonu vermek isteyip istemediğini sorduğu zamanlar hep "ğimdi vaktim yok" diye yanıt verdiğini anımsıyordu. Dadıyı böyle kaç kez başından savmıştı. Ve bunun bedelini zavallı Anne ödemişti. Bir damlacık çocuğa onu çok sevdiğini, önemsediğini, onu düşündüğünü ama bunları belli edecek vakti olmadığını nasıl açıklayabilirdi ki?... Eğer bir insanın çocuğuna ayıracak vakti yoksa ne

hakla çocuk doğururdu ki? Ama ona hamile kaldığı zaman yaşantıları bir rüya âlemine benziyordu. Faye'in çocuklara ayıracak bol vakti vardı. Kötü zamanlama, kötü talih, kötü anne diye koca yatağın içinde tek başına yatıp Anne'i düşünürken kendi kendine söylendi. Artık çok geç kalıp kalmadığını merak ediyordu. Ya Anne bütün hayatı boyunca kendisinden nefret ederse. ğimdi bunun da olabileceğini kolayca anlıyordu. Bazı şeyler asla tamir edilemezdi. Tıpkı Ward ile olan ilişkisi gibi... Ve Anne ile... Ve, Ward'ın Lionel ile olan ilişkisi... Onları birbirlerine bağlayan ipler son birkaç ay içinde pamuk ipliği gibi kopuvermişlerdi. Bütün gece gözünü kırpmadan yatıp saat altıda kalktığında Faye üzerinde taş gibi bir ağırlık hissediyordu. Ama Lionel'in gördüğü kızın Anne olup olmadığını düşündükçe zaten gözüne uyku girmiyordu.

Ayağa kalktı, bir duş yaptı. İkizleri okula yolladıktan sonra kalkıp MGM'deki ofisinin yolunu tuttu. Ward'ın hiç meydana çıkmamasına hayret ediyordu. Ne arayıp soruyor, ne de geceyi nerede geçirdiğini açıklamak zahmetine katlanıyordu. Arada sırada eve geldiği zamanlarda Faye ona hiç soru sormuyordu. Ward gidip Greg'in odasında yatıyor ve birbirleriyle hiç konuşmuyorlardı.

Faye o sabah stüdyonun koridorunda yürürken uzaktan Ward'ı gördü, ama onunla konuşmadı. Anne hakkında kesin bir bilgi edinmedikçe onunla konuşmak istemiyordu. Anne'i bulmadan Ward ile konuşmanın anlamı yoktu. Hâlâ ortada emin olabilecekleri bir ipucu yoktu. Ta ki akşamüstü telefon çalıp, sekreteri Faye'e Lionel'in aradığını söyleyene dek ortada bir şey yoktu. Sekreteri Lionel'in aradığını söyleyince Faye hızla düğmeye bastı.

"Li?"

"Benim anne. Rahatla." Lionel tepeden tırnağa titriyordu ama bunu annesinin bilmesini istemiyordu. Kızı bulunduğu, yerden çıkartmak epey zorlu olmuştu. Polis işi iyi idare etmiş ama kimsenin canı yanmamıştı. Hatta Anne'in bile. Sa-305

dece kafası biraz dumanlıydı. Gümüş saçlı adamın karşı koymalarına rağmen Anne kendisini oradan götürmelerine ses çıkartmamıştı. Adam elindeki sopayı onlara doğru sallayıp, çocuğunu elinden çaldıkları için Tanrıların gazabına uğrayacaklarını söyleyip, onlara lanetler yağdırmıştı. Ama Anne kendisini onların kollarının arasına bırakıp, oradan uzaklaştırmalarına razı olmuştu. Lionel'e gülümsemişti. Onun kim olduğunu hatırlıyordu. Ama çok fazla uyuşturucu almıştı. Uyuşturucuların etkisinden kurtulduğu zaman aklını dahi yitirebilirdi. Buna da hazırlıklıydılar. Polisler bu sahnelere alışıktı. Yanlarında bir de doktor vardı.

Faye soluğunu tuttu. Sonra ağzından çıkan sözler bomba gibi ahizenin içinde patladı. "Anne miymiş?" Gözlerini kapayıp bekledi.

"Evet anne. O iyi durumda... Aşağı yukarı iyi..." Sonunda onu bulmuşlardı. Lionel tekrar karşısında duran John'a baktı.

Son aylar süresince aralarında hiç kopmayacak bir bağ gelişmişti. Bunun bütün ömürleri boyunca süreceğini

biliyorlardı. Sanki evli bir çift gibiydiler. Ama Lionel tekrar dikkatini annesine vermeye zorladı kendini: "Anne, o çok iyi. Polislerle birlikte Bryant Caddesi'ndeyiz. Onu benim velayetim altına bırakacaklar. Tabii sen istersen. Kendisini normal yaşama uydurabildiğinde onu alıp birkaç gün sonra eve getireceğim."

"Neye uyum sağlayacak?" Ona söyleyeceği çok şey vardı. Ama telefonda anlatamıyordu. Hiç olmazsa onu bazı gerçeklere hazırlamalıydı.

"Bizden uzun süredir ayrı yaşıyordu Anne. Gerçek dünyaya dönebilmesi için biraz zamana ihtiyacı var. Son aylarda alışageldiğinin dışında çok farklı bir hayat yaşadı." Annesine söyleyebilmek için bir yol arıyordu. Faye polisin kendilerine anlattığı hikâyelerin hiçbirisini duymamıştı. Polisler o mezhebi, onun müritlerini, düzenledikleri dinsel ayinleri, törenleri çok iyi biliyorlardı. Eğer annesi bu gerçekleri öğrenecek olursa yüreğine iner, ölürdü. Aslında Anne sırtındaki giysilerinin dışında pek kötü görünmüyordu. Hatta Lionel onu yıl-306

lardır ilk kez bu kadar mutlu görüyordu. Ama belki bunun nedeni kullandığı uyuşturuculardı. Onların etkisinden kurtulunca belki bu kadar mutlu görünmeyecekti. Polisler kızın yiyeceği cezanın uyuşturucuların etkisi altında kaldığından hafifleyebileceği olasılığından da söz etmişlerdi. Ama Anne' in on dört yaşında olduğu ve bu işlere zorla bulaştırılmış olabileceği düşüncesiyle ceza almamasına karar verildi. Polis ayrıca bu tarikatın üyelerinin kızlarını kirletip ondan faydalandıkları gerekçesiyle Thayer'ların onlara dava açmak isteyip istemediklerini de öğrenmek istiyordu. Lionel bu konuyu anne ve babasıyla konuşmaları gerektiğini açıkladı. Faye ise daha Lionel'in kendisine neler açıklamak istediğini anlamaya çalışıyordu.

"Uyuşturucu mu kullanıyor?"

Lionel tereddüt etti. Ama gerçeği öğrenmeliydi. "Sanırım, evet."

"Kuvvetli uyuşturucular mı? Eroin gibi mi?..." Faye'in yüzü korkudan bembeyaz oldu. Eğer öyleyse kızının sonu gelmişti. Eroinden kurtulan

kimse yoktu. Ama Lionel onun korkularını hemen sildi.

"Yok yok. Marihuana gibi bir şeyler, biraz da LSD veya başka hayali görüntüler yaratan ilaçlar." Lionel bu konuda ne kadar çok bilgi sahibiydi. Faye içini çekti.

"Polis mi onu tutuyor?"

"Hayır. Onu alıp kaldığımız otele götüreceğim. Bir banyo yapıp kendisine çekidüzen versin... Yani kendine gelsin demek istemiştim."

"Ben hemen ilk uçağa atlayıp geliyorum."

Lionel dişlerini gıcırdattı. Faye gelmeden önce Anne'in bir güzel yıkanıp temizlenmesini ve kendisine gelmesini istiyordu. Ama ilk uçak ona pek fazla zaman tanımıyordu. Ayrıca Faye'in bilmesi gereken bir başka konu daha vardı.

Bunu ondan gizleyemezdi. "Anne, bilmen gereken bir şey daha var." İçgüdüleri Faye'e oğlunun kendisine söylemediği daha başka şeylerin de olabileceğini söyledi. Acaba Anne yaralanmış mıydı?... Bir şey mi olmuştu?... "Anne?"

"Ne var Li?"

"Anne, o hamile."

"Aman Tanrım!" Faye bu haberi duyunca ağlamaya başladı. "Daha on dört yaşında."

"Biliyorum. Anne, çok üzgünüm."

"Onu iğfal eden oğlanı yakaladılar mı?"

Lionel çocuğun bir kişiden değil, o tarikata mensup otuz kadar erkek üyeden birinden olacağını söyleyecek cesareti kendinde bulamadı. Üzeri

kapalı bir şekilde bu konuyu An-ne'e bıraktıklarını söyleyip geçiştirdi. Ama bundan sonra annesinin huzurunu bozması kolay olmadı.

Faye masanın üstündeki not defterine hemen bir şeyler karaladı. "Doktor Swythe'i ara!" Anne... Onun için bir kürtaj ayarlayabilirdi. Doktor bir yıl önce filmde rol alan yıldızlardan birisine kürtaj yapmıştı. Eğer doktor, Anne yaşında bir çocuğu ameliyat edemeyeceğini söylerse Faye kızını alıp Londra'ya, Tokyo'ya, neresi olursa oraya götürecekti. Anne bu yükü ömür boyu sırtında taşımak zorunda değildi. Belki de onu iğfal etmişlerdi. Her nedense Anne'in hamile olması bu öykünün diğer bölümlerinden çok daha ürkütücüydü. Faye sürekli, her şeye rağmen kızının bulunduğunu düşünüp Tanrıya şükretmesi gerektiğini düşünüyordu. Telefonu kapattığında hâlâ ağlıyordu. Bir süre yüzünü ellerinin arasına gömdü. Daha sonra derin bir nefes alıp burnunu sildi. Omuzlarını dikleştirdi. Ward'ı görmek üzere koridora çıktı. Onun da haberi olmalıydı. Anne onun da çocuğu idi. Artık aralarında çok ince bir bağ kalmasına karşılık, ona da haber vermeliydi. Faye bundan böyle iş hayatlarını nasıl ayarlayacaklarını düşündü. Eskiden de birbirlerinden kopma raddelerine gelmişlerdi. Ama artık bu durum böyle sürüp gidemezdi. Artık Anne'i bulmuşlardı. Lionel eve geliyordu.

Artık Ward ile yüz yüze gelip kozlarını paylaşmamak için başka bahanesi yoktu. Onun ofisinin önüne geldi. Kapıda bir an durdu. Son-1 ra içeriye girdi. Onu gören Ward'ın sekreteri telaşla ayağa j fırladı.

"Bay Thayer içeride mi?" Onun içeride olduğunu biliyor-

du. Daha birkaç dakika önce onu koridorda görmüştü.

Sekreter heyecanla onun yüzüne baktı. Elindeki kalemi yere düşürdü. Ve gözlerini Faye'den kaçırmaya çalıştı. "Hayır...

Burada değil..."

"Yalan söylüyorsun." Faye'in bu saçmalıkları dinleyecek zamanı yoktu. "Onun içeride olduğunu biliyorum. Bir tahmindi, ama işe yaradı."

"Hayır yok... İçeride... Ama kesinlikle rahatsız edilmek istemediğini söylemişti."

"Yine ofisteki divanın üstünde sevişiyor mu?" Faye'in gözleri öfkeden çakmak çakmaktı. Ofiste nelerin döndüğünü çok iyi biliyordu. "Rol dağıtım koltuğunu bu kadar sık kullandığını bilmiyordum." Sonra kocasının çalışma odasının kapısına doğru yürüdü. Sekreter yutkundu. Faye onun çok korktuğunu anlamıştı. "Merak etme. Sana baskı yaptığımı söylerim." Ve bu sözlerden sonra kapıyı açıp, odadan içeriye girdi. Gözlerinin önündeki manzara çok durgundu.

Gündüz saatle-rindeki sabun köpüğü dizilerinden "Follovv My VVorld" adlı dizinin başrol oyuncusu Carol Robbins ile Ward tepeden tırnağa giyimliydiler ve karşılıklı oturmuş konuşuyorlardı. Yalnızca kadının eli "VVard'm avuçlarının içindeydi. Onları gören birbirlerine sırılsıklam âşık olduklarını sanırdı. Carol uzun bacaklı, koca memeli bir sarışındı.

Dizide hastabakıcı rolünü canlandırıyordu. Ve bütün erkekler de onun üniformasının önündeki düğmeleri zorlayan memelerine bakmaktan büyük zevk alıyorlardı. Ama Faye kadının yüzüne hiç bakmadan Ward ile konuşmaya başladı.

Kocası da hemen kızın elini avuçlarından çekiverdi.

"Anne bulundu. Bilmek isteyeceğini düşünmüştüm." Ward'm gözleri iri iri açıldı. Bu konuyu fazlasıyla önemsediği meydandaydı. Bir an odadaki diğer kadının varlığını unutup, tüm ilgisini karısına verdi. "İyi miymiş?"

"Evet." Faye kocasına kızının uyuşturuculara alıştığını, aynı zamanda hamile olduğunu söylemedi. Diğer kadının bunu duymasını istemiyordu. Çünkü bu haber bir duyuldu mu akşam yemeği saatine dek tüm Hollywood'da sağır sultan bile duyardı. "İyiymiş."

"Kim buldu? Polis mi?"

Faye başını salladı. "Lionel." Bakışlarında zafer pırıltılan vardı. Ward'ın yüz hatları kasıldı. "İki saat sonra oraya gitmek üzere yola çıkıyorum. Eğer imkân bulursam onu bu gece eve getirmeye çalışacağım. Biraz dinlendikten sonra yarın gelip onu görebilir sini."

Ward onun söylediklerine çok şaşırdı. "Bu gece gelip görmemem için bir sebep var mı?"

Faye alaycı bir gülüşle kocasının yanında oturan koca memeli kızdan yana bakışlarını çevirdi.

"Sen bilirsin. Yarın benim için daha uygundu." Sonra bakışlarını yine kocasının yüzüne dikti. Ward'm bembeyaz yüzü birdenbire kızardı. Faye ona bakarken son altı ay içinde çok yaşlandığını fark etti. Yakında elli yaşında olacaktı ama daha yaşlı gösteriyordu. Son beş aydır bu kızla gönül eğlendirip çok içki içiyordu. Ve iki önemli şok yaşamıştı.

Felaketler peş peşe gelmişlerdi ama Faye onun için üzülmüyordu. Kendisi de üzüntüden yaşlanmıştı, fakat Ward elini uzatıp yardımcı olmamıştı. Kendisini terk etmiş ve bu kızın yanında huzuru aramıştı. Faye şimdi kendisinin de aynı şeyi yapmadığına çok pişmandı. Ama Lionel ve Anne bir an olsun aklından çıkmamışlardı. Yoksa kendisi de böyle bir ilişkinin keyfini çıkartabilirdi. Ama artık bundan sonra böyle işlere bol bol vakit bulacaktı. Daha kırk altı yaşındaydı.

Henüz tepenin diğer tarafına geçmemişti. Tüm nefretiyle Ward' in yüzüne bakıyordu. "Eve dönünce Anne'e seni aramasını söylerim. Tabii eğer seninle konuşmak isterse." VVard, Faye' in ses tonundaki ve gözlerindeki ifadeden korkmuştu. Sinirli sinirli yanında oturan sarışına bir göz attı. Bu arada Faye odadan çıkıp kapıyı kapattı. Dışarıdaki odada oturan sekreter kız da elindeki kâğıt mendili didikleyerek Ward'm dışarıya çıkıp kendisini öldürmesini bekliyordu. Ama Faye sakin adımlarla dışarıya çıktı. Kıza başıyla selam verip, koridorda kayboldu. Bir saat içinde havaalanında olmalıydı. Masasının çekmecesinden diş fırçasını alıp çantasına atarken, odanın kapısı açıldı ve VVard hışımla içeriye girdi.

"Az önceki saçmalıklar ne demekti?" Yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. Ve Faye ona Carol'e eve gitmesini söylediğini bilmiyordu. Kız bir yandan ağlayıp bir yandan da Ward'm kendisini atlattığını söyleyerek odadan çıkıp gitmişti. Ward evli bir erkekti. Ve bildiği kadarıyla hâlâ Faye ile evliydi. Ama karısı bunu unutmuş görünüyordu. O ilişki bir eğlence olarak başlamış, fakat birdenbire son haftalarda çığırından çı-kıvermişti.

Faye ona ilgisizce baktı. Biraz rol yapıyordu. Bir yandan da ciddi idi. "Seninle tartışacak vaktim yok. Uçağım üçte kalkıyor."

"Öyle ise uçakta konuşuruz. Ben de seninle geliyorum."

Buz gibi bakışlarla onu süzdü. Ward ise üzgün üzgün bakıyordu. "Senin yardımına ihtiyacım yok."

"Zaten benden hiç yardım istemedin ki. Ama Anne benim de çocuğum." Böylelikle Faye'i bir an susturdu.

Sonunda yine onun yüzüne baktı. Ward'ı üzmek için içinde dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Çünkü son zamanlarda o kendisini fazlasıyla üzmüştü. "Arkadaşını da birlikte getiriyor musun?"

Ward karısının yüzüne baktı. "Bu konuyu bugünlerde konuşmalıyız." Faye biliyordu, başını salladı. Fakat ikisi de konuyu ayrı cephelerden alıyorlardı.

"Ondan önce Anne ile Lionel konusunu çözümleydim. Ama birkaç hafta içinde her şey normale dönecektir. Ve o zaman bir avukatla konuşacak vakit bulacağım."

"ġimdiden kararını verdin mi?" Ward üzgündü ama şaşırmış görünüyordu. Karısının bu kararı vermesi için elini dahi kıpırdatmamıştı. Ve belki de artık çok geç kalmıştı. Kendisini hayatta yenilmiş hissediyordu. Evliliği sona ermiş, büyük oğlu eşcinsel olmuş, küçük kızı evden kaçmıştı. Kim bilir bu süre içinde onun başına neler gelmişti. Hepsine birden karşı koymak çok zordu. Ama bu olayların hiçbirisi Faye'i sarsmışa benzemiyordu. Olağanüstü bir kadındı. Hiçbir zaman boğulmuyordu. Tekrar karaya ayak basana dek yüzmeye devam ediyordu. ġimdi yine karaya ayak basmak

üzereydi.

311

Ward onun adına mutlu oldu. "Olayların bu şekilde sonuçlanmasına üzüldüm."

Faye ayağa kalkarken sinirlenmeden konuşmaya devam etti. Artık havaalanına gitmek üzereydi. "Ben de ayrıca senin benden önce kararını vermiş olduğunu sanıyorum. Artık eve gelmediğin geceler bir mazeret söylemek için bile telefon etmiyorsun. Eve bile gelmek zahmetine katlanmıyorsun. Hâlâ elbiselerini neden toplayıp gitmediğine şaşıyorum.

Akşamları işten eve döndüğümde o gün eşyalarını toplayıp gitmiş olacağını sanıyorum."

"Daha o noktaya gelmedik Faye."

"Böyle bir şeyi nasıl söyleyebiliyorsun şaşıyorum. Hayatımızdan çoktan çıkıp gittin ve bir açıklama yapmak zahmetine bile katlanmadın." Tam Anne'i buldukları sırada böyle kavga etmeleri çok anlamsızdı. Rahatlayıp, neşeyle bağırmaları gerekiyordu ama aralarında kötü, acı bir kırgınlık vardı. Birbirlerinden çok uzun süredir kaçıyorlardı.

"Faye, ne söylemem gerektiğini bilemiyorum."

"Bilmediğin belli. Tek kelime etmeden hayatımızdan çekip gittin."

Karısının söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Üstelik aynı hatayı ikinci kez işliyordu. Ama o Faye kadar güçlü değildi. En zor anında karşısına Carol çıkmış ve kendisine yine erkek olduğunu hissettirmişti. Oğlunun o biçim olduğu şokunu hafifletmişti... Artık kafasında bu görüntü yoktu... Ama bu zaman zarfında kendisi karısını terk edip onu sorunlarıyla baş başa bırakmıştı. Yaptığı hatayı şimdi anlıyordu. Ama bunu ona nasıl açıklayabilirdi? Açıklayabilecek bir yol bulamazdı. Faye önünden geçip odasından dışarıya çıktı.

"Döner dönmez seni ararım."

Ward mahcubiyetle onun yüzüne baktı. "Ben de üç uçağında yer ayırttım. Senin de aynı uçakta olacağını tahmin etmiştim."

"İkimizin birden gitmesine gerek yok." Faye onun gelmesini gerçekten istemiyordu. Kafası yeterince doluydu.

Özellikle Lionel, Anne'in uyuşturucu kullandığını ve bir an önce

bu beladan onu kurtarmaları gerektiğini söylediğinden beri kafası doluydu. Ve şimdi de Ward karşısına dikilmiş, yaptığı hıyarlıklar için özür dilemeye kalkışıyordu. Faye ondan bunları duymak istemiyordu. ġimdi zamanı değildi.

Faye usançla içini çekti. Ward bezgin gözlerle onun yüzüne baktı.

"Faye, onu ben de beş aydır görmedim."

"Bir gün daha bekleyemez misin?" Ward olduğu yerden kıpırdamadı. Faye usançla içini çekti. Durumu daha da güçleştiriyordu. Sonunda pes etti. "Pekala, stüdyonun arabası aşağıda." Arkasını dönüp yürüdü, Ward da onun peşinden gitti. Havaalanına gelene dek birbirleriyle hiç konuşmadılar. Uçakta ayrı yerlerde oturuyorlardı. Bilet kontrolündeki memur onları yan yana oturtmaya çabalarken Faye adama bunun gereksiz olduğunu söyledi. Uçakta ayrı koltuklarda seyahat ederlerken evliliklerinin Faye'in gözünde sona erdiğine Ward'ın hiç kuşkusu kalmamıştı. İşin kötü yanı hayatındaki diğer kadının da Ward için bir önemi olmamasıydı. Ondan yalnızca erkekliğini kanıtlamak için

yararlanmıştı. Acılarını hafifletmişti. Ama artık bunları Faye'e anlatmak için çok geç kalmıştı. Lionel'in oteline gitmek için Faye aynı taksiye binmeyi kabul etti. Ona dik dik bakıp konuşmaya başladı.

"Sana durumu hatırlatmak istiyorum Ward. O iki çocuk hayatlarının beş ayını kızımızı bulmak için feda ettiler.

Okuldan bir dönem ayrı kaldılar. Anne'i bulabilmek için her gün sokak sokak dolaştılar. Eğer iş polise kalsaydı, hâlâ onun nerede olduğunu öğrenemeyecektik. Eğer onlara kötü bir söz söyleyecek olursan, hayatta asla senin yüzüne bir kez daha bakmam. Senden öcümü alabilmek için paranın son kuruşuna kadar dava ederim. Eğer dostça bir boşanma istiyorsan oğluna ve John Wells'e karşı doğru dürüst davran. Anlaşıldı mı?" Gözleri bir kaya kadar sert bakıyordu.

Ward' m yüzünde ise Faye'in gördüğü bütün üzüntülü ifade kaybolmamıştı. Son günlerde iyice yenilmiş adam gibi dolaşıyordu. Faye'e göre bu kendi suçuydu.

"Ya dostça bir boşanma istemiyorsam?"

313

"O zaman benimle birlikte kente kadar gelmeye dahi zahmet etme Ward." Faye elini kaldırıp bir taksi çağırmak istedi.

Ward yapmak istediğinden daha sert bir şekilde onun kolunu yakalayıp, aşağıya indirdi. Ama artık çok ümitsiz durumdaydı.

"Demek istediğim o değil. Neden boşanmak istediğimden o kadar eminsin? Ben seninle aynı fikirde değilim. Boşanma konusunda tek söz dahi etmedim."

Havayolları terminalinin dışında Faye ona acı acı güldü. "Saçmalama. Son dört aydır senin yüzünü dahi doğru dürüst görmedim. Geceleri eve gelmedin. Ve hâlâ seninle evli kalmamı mı istiyorsun? Beni olduğumdan daha aptal

sanıyorsun sen galiba." Ayrıca Ward tamir edilmeyecek bir zarara yol açmıştı.

"Sen aptal değilsin" dedi Ward. "Aptal olan benim."

"Seninle aynı fikirdeyim. Ama bunu tartışmak için ne yer, ne de zaman uygun." Ona tarif edemeyeceği bir rahatsızlık içinde baktı. "Gerçekten

buraya neden geldiğini anlayamıyorum."

"Anne'i görmek... Seninle konuşmak için... Çok çok uzun zaman oldu Faye..."

"Bu benim suçum değil."

"Biliyorum. Benim suçum." Bütün suçu üstüne almaya gönüllüydü. Sanki sonunda aklı başına gelmiş gibiydi. Ama artık çok geçti. İkisi için de çok geçti.

Faye ona kuşkuyla baktı. "Ne oldu? Sabun köpüğü opera sevgilin ben odadan çıktıktan sonra seni terk mi etti."

"Hayır, işin aslı ben onu terk ettim." Aşağı yukarı kendisi terk etmiş sayılırdı. Faye ile San Fransisco'ya gideceğini söyleyince kız öfkeyle yerinden fırlayıp gitmişti. Ward dönüşte onunla bu meseleyi konuşacağını söylemişti. Faye ister kendisiyle evli kalsın, ister boşansm. Dönüşte kıza aralarındaki ilişkinin sona erdiğini söyleyecekti. Kız daha yirmi iki yaşındaydı. Ve, Ward onun yanında kendisini aptal gibi hissediyordu. Bitmişti artık. Saçma ve akıldışı bir ilişkiydi.

Ama o felaket günlerinde Ward'ın böyle bir sığınağa ihtiyacı vardı.

314

Ama artık ihtiyaç duyduğu kişi Faye idi. Her zaman da ona ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Fakat Faye şimdi kendi acılarının içine öylesine gömülmüştü ki, ona ulaşmak bile büyük sorundu. Bu kadar kısa zamanda birbirlerine hiçbir şey veremezlerdi. Ama VVard'ın tüm istediği kendisine yeni bir şans daha tamnmasıydı. - Tabii Faye istediklerine kulak verip kendisini dinlerse, ama şimdilik dinleyecek gibi değildi. Taksiyi çağırmış, kapıyı açmış, yüzüne bakıyordu.

"Benimle geliyor musun Ward?"

"Sana ne söylediğimi duydun mu? O kızla aramda her şey bitti dedim."

"Beni hiç ilgilendirmiyor."

"İyi. Öyleyse nerede olduğumuzun farkmdasın."

"Sen nerede olduğumuzun farkındasın herhalde Ward. Aramızda her şey bitti. Sona erdi. Anlıyor musun?" ġoföre gidecekleri adresi verip arkasına yaslandı.

"Ben seninle aynı fikirde değilim."

Faye çok sinirlenmişti. Onu yumruklamak istiyordu. Ama buna gücü yoktu. ġoförün söylediklerini duymaması için sesini alçaltıp kavgaya devam etti. "Doğrusunu istersen çok yüzsüzsün, bütün yılın yarısı bizi terk ettin, beni etrafa rezil ettin, kendinden aşağı yukarı otuz yaş küçük bir kadınla ilişki kurup elaleme maskara oldun ve birdenbire tekrar geri dönmeye karar veriyorsun. Ne yaparsan yap Ward Thayer, ben boşanmak istiyorum." ġoförün dikiz aynasından kendilerine baktığını gördü. Ward onun farkında değildi.

"Ben seninle evli kalmak istiyorum."

"Orospu çocuğusun."

"Öyle olduğumu biliyorum. Ama yirmi bir yıllık evliyiz ve boşanmak istemiyorum. Bu evlilikten vazgeçmek istemiyorum."

"Neden olmasın? Beş ay önce bizi tereddüt etmeden terk edip gitmiştin." Ama ikisi de Ward'm neden evden gittiğini biliyorlardı. Lionel şoku ona çok ağır gelmişti. Faye onun bu yükü taşıyamayacağını daha önceden biliyordu. Kocasına karşı yine içinde bir sevgi dalgasının kıpırdadığını hissetti.

"O olayın benim için ne demek olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Bu beni terk etmen için bir mazeret olmaz."

"Kendi kendime erkekliğimi kanıtlamam için başka yolum yoktu."

"Bu çok zavallı bir mazeret."

"Ama ne yazık ki doğru." Ward bir süre camdan dışarıya baktı. Sonra tekrar gözlerini ona çevirdi. "O olayın benim üs-tümdeki etkisini asla anlayamazsın."

"Peki şimdi onu görünce tekrar cezalandıracak mısın?"

"Anne'i bulduğu için ona müteşekkirim." Ama ses tonu başka bir şey söylüyordu.

"Ama onu asla bağışlamayacaksın değil mi?"

"Ne olduğunu hiç unutmayacağım."

"Ward, o senin oğlun, tabii benim de."

"Senin için başka."

"Belki. Ama ne olursa olsun onu çok seviyorum. Olağanüstü bir genç."

Ward içini çekti. "Evet, biliyorum... Aslında artık neler hissettiğimi bile bilmiyorum. Çok uzun zamandır kafam öyle karışık ki. Üstelik çok kırıcıyım. Her şeyi şimdi düzeltmek pek kolay değil... Bir de Anne var..." Faye kaşlarını çatıp Lio-nel'in telefonda söylediklerini düşündü. Ward'ı daha önce uyarıp uyarmama konusunda tereddüt etti. Belki bu da onun için büyük bir şok olacaktı.

Aylar sonra onunla konuşurken ilk kez sesi yumuşadı. "Lionel onun uyuşturucu kullandığını sanıyor." Ward birden başını kaldırıp endişe ile onun yüzüne baktı.

"Ne gibi?"

"Daha pek emin değil ama LSD veya marihuana gibi bir şey."

"Bundan kötüsü de olabilirdi sanırım."

"Evet, olabilirdi." Faye konuşmaya devam etti. "Ayrıca hamileymiş." Ward gözlerini kapattı. Sonra açıp yeniden karısına baktı.

"Son altı aydır bizlere ne oluyor? Bütün yaşantımız minicik parçalara bölündü.

316

yirmi dördüncü bolum

K.-'AAT beşi biraz geçe San Marco otelinin önüne geldiler. Burası Divisadero Sokağı'nda pek göze çarpmayan bir oteldi. Ve dört aydır Lionel ve John burada yaşıyorlardı. Faye bir an Ward ile birlikte içeriye girmeden otele baktı. Bir önceki yolculuğundan çocukların üçüncü katta bir odada kaldıklarını biliyordu. Sonra hızla içeriye girip, danışmadaki adamın bir şey söylemesine fırsat vermeden merdivenlerden çıkmaya başladı. Faye kimseyle konuşmak istemiyordu.

Sadece Anne'i görmek istiyordu. Yavaşça kapıyı tıklattığında Ward'ın da yanında olduğunu unutmuştu. Bir süre sonra Lionel göründü. Kapının aralığından annesine baktı. Biraz duraklar gibi oldu, sonra yavaşça kapıyı açtı. Faye kapının ağzından yatağın üstünde hareketsiz yatan bedeni görebiliyordu. Anne'in sırtında Lionel'in bornozu vardı. Saçları uzamış, ayakları da çıplaktı. Faye bir an için onun uyuduğunu sandı ama Anne arkasını dönüp kimin geldiğine baktı.

Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış, gözlerinin altında kocaman, mor halkalar oluşmuştu. Küçücük yüzünde gözleri kocaman kalmıştı. Faye bir adım geri çekildi ama sonra bu hissin devam etmesini istemedi. Anne evden kaçtığından beri beş ay içinde çok değişmişti. Adeta zayıflamıştı. Ayrıca daha büyümüş görünüyordu. Yüzünde öylesine garip bir ifade vardı ki, Faye onu tanıyıp tanıyamayacağına emin olamadı. Ama onun resmini görse tanımayacağına emindi. Ve John'un onu yolda görüp tanımasına sevindi.

317

"Merhaba şekerim." Faye yavaşça yatağa doğru ilerledi. Onu ürkütmekten korkuyordu. Yaralı bir kuş gibiydi. Anne yavaşça inleyerek yatakta arkasını dönüp büzüldü. Çok uzun süredir aldığı hayal haplarından birisinin etkisi altındaydı.

Kendisine daha yeni yeni geliyordu. Lionel ve John onu portakal suyu ve şekerle besleyip, eski gücüne kavuşturmaya çalışıyorlardı. Biraz önce yemesi için ona hamburger almışlardı. Anne onu yer yemez küsmüştü, ama şimdi biraz daha iyi görünüyordu. Hiç olmazsa John'la Li'ye göre daha iyiydi. Saatler önce polis onu getirdiğinde nasıl göründüğünü biliyorlardı. Lionel ilk anda annesinin onu o halde göreceğini düşününce yüreği daralmıştı. Küçük kız kardeşine anne ve babasının gözleriyle bakmıştı ve annesinin yüzündeki ifadeyi görünce sarsılmıştı. Ward'ın yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu. John ile onu yakaladığından beri babasıyla ilk kez karşılaşıyordu. Ama hiç olmazsa gelmişti. Kendileri için olmasa bile, Anne için gelmişti.

"Anne kendisini hiç iyi hissetmiyor." Alçak sesle konuşuyordu. John Anne'e bir çikolata daha uzatınca kız arkasını dönmeden titreyen ellerle çikolatayı aldı. Birdenbire kendisini çok hasta ve aç hissetmeye başlamıştı, orada kalmak istemiyordu. Onlara geri dönmek istiyordu... Haight'a, Moon'a, ayinlere: Onlara aitti... Gözyaşları boğazını acıtıyor, bir yandan da ağzındakileri yutmaya çalışıyordu. Sırtüstü yattı ve gözlerini kapattı.

"Hasta mı?" Sanki Anne orada yokmuşçasına onun hakkında konuşuyorlardı. Lionel onlara her şeyi açıklamaktan nefret ediyordu.

"Bir süredir aldığı şeylerin etkisinden daha yeni yeni kurtulmaya başladı. Birkaç gün içinde kendisine gelir."

"Onu bu gece eve götürebilir miyiz?" Faye küçük kızını hemen bu gece eve götürüp ona yıllardır bakan aile doktoruna göstermek için sabırsızlanıyordu. Ve bir an önce Dr. Smythe'ye ulaşmak ve hamilelik işinden kurtulmak istiyordu.

Daha Anne'i önden görmemişti. Ve hamileliğin kaçıncı ayında olduğunu bilmiyordu. Ama çok geç kalmadıklarını 318

ümit ediyordu. Geç kaldıklarını düşünmek için bir neden yoktu. Ama Lionel onun sorusuna başını sallayarak yanıt verdi. Faye kaşlarını çattı.

"Onun seyahat edebilecek durumda olduğunu sanmıyorum anne. Ona kendisini normal yaşantıya uyum sağlayabilmesi için biraz zaman tanı."

"Neye?" Faye şaşırmıştı. "Bize mi?"

Ward ilk kez öne doğru bir adım attı. Ve Lionel'in yüzüne bakmadan konuştu. "Bir doktor çağırdınız mı?" Lionel başını salladı. "Bence önce bir doktor çağırmalıyız." Yavaşça yatağın yanına yürüyüp en küçük çocuğunun yüzüne baktı.

Anne hâlâ pisti. Yüzü gözü kir içindeydi. Üstü başı tozluydu. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Minicik yüzünde gözleri kocamandı. Ward yavaşça yatağın kenarına oturdu. Kendi gözleri de yaşlarla dolmuştu. Sevgiyle kızının saçlarını okşadı. Bu çocuğu bu hale ne getirmişti? Onlardan nasıl kaçabilirdi? "Anne, seni tekrar görmek çok güzel." Anne onun ellerinin altında kaçmadı ama babasına korkmuş bir hayvan gibi bakıyordu. Ward gözlerini yavaşça onun vücudunda gezdirdi. Karnına gelince bir an durdu sonra yeniden ona baktı. Duyduğu şoku yüzünden belli etmek istemiyordu. Bu bebek konusunda bir şeyler yapmak için artık çok geçti. Sonra çaresizlik içinde Faye'e dönüp baktı ve ayağa kalktı.

Lionel'in yüzüne bakıp, "Bu kentte tanıdığın bir doktor var mı?" diye sordu.

"Polis bize bir isim verdi. Her ne olursa olsun onu muayene etmek istiyorlar. Ayrıca seninle ve annemle de konuşmak istiyorlar." Ward başını salladı. Hiç olmazsa oğluyla konuşabiliyordu ama John'un yüzüne bir türlü bakamıyordu. ğimdi Anne'in yattığı iki kişilik yatağın ne anlama geldiğini biliyordu. Ama Ward bu konuyu düşünmemek için kendisini zorluyordu. Bir dram yeterliydi. Ve şimdi yalnızca polisle konuşmak istiyordu. Kalemi çıkartıp kızının bulunmasına yardımcı olan kişilerin isimlerini yazdı. Özellikle onu buraya getiren iki kişinin isimlerini. Lionel onların bütün her şeyi en ince noktalarına dek bildiklerini söyledi. Ward onların neler

anlatacağını düşününce ürperdi. Ama sonunda her şeyi öğrenmesi gerektiğini biliyordu.

Ward'm yaptığı gibi bu kez de Faye gidip Anne'in yattığı yatağın kenarına oturdu, ama küçük kız onu görünce yana kaçtı. Sanki hasta bir çocuğu

hastanede ziyaret ediyordu. Faye'in gözleri çocuğunun yüzüne dikilmişti. Anne ağlamaya başladı.

"Çekil yanımdan... Burada olmak istemiyorum..."

"Biliyorum sevgilim... Ama pek yakında evimize gideceğiz.. Kendi evine... Kendi yatağına kavuşacaksın..."

"Moon'a ve arkadaşlarımın yanına dönmek istiyorum" diye hıçkırdı. On dört yaşında genç bir kızdı, ama beş yaşındaki bir çocuk gibi davranıyordu. Faye Moon'un kim olduğunu sormadı. Onun bebeğin babası olduğunu tahmin etti. Ve bu düşünceyle Anne'in karnına baktı. Onun karnının hâlâ dümdüz olacağını sanıyordu. Ama kocaman karnını görünce, gözlerine inanamadı. Faye kendi deneyimlerinden onun dört veya beş aylık hamile olduğunu anladı. Ward'ın tüm ikazlarına rağmen hemen sormaya karar verdi. Ward kızı daha şimdiden sıkıştırmak istemiyordu. Lionel haklıydı.

Anne'in yeni hayatına uyum sağlaması gerekti. O çok çok uzaklara gitmişti. Ve çok uzun süre kendilerinden uzak kalmıştı.

"Kaç aylık hamilesin Anne?" Faye bu soruyu daha yumuşak bir sesle sormak istemişti ama istediğini beceremediğini biliyordu. Sesi sinirli, sert ve kötü çıkmıştı. Lionel ümitsizlikle onlara baktı.

"Nasıl hamile kaldığımı bilmiyorum." Anne gözlerini açmadan yanıt verdi. Annesine bakmayı reddediyordu. Ondan nefret ediyordu. Hep de nefret etmişti. Artık eskisinden daha çok nefret ediyordu. Onun bulunduğu yerden

uzaklaştırılmasından hep annesi sorumluydu. Onu arkadaşlarının yanına göndermeyen de annesiydi. Herkes için her şeyi mahvetmişti, onları zorlayarak her şeyi kendi istediği gibi yaptırmıştı. Ama bu kez yaptıramayacaktı. Onu istedikleri yere götürebilirlerdi ama yine kaçacaktı. Kaçmanın ne kadar kolay olduğunu biliyordu.

"Hiç doktora gitmedin mi?" Faye çok şaşırmıştı. Anne yi-320

ne başını salladı. Gözleri kapalıydı. Sonra yavaşça göz kapaklarını açtı.

"Arkadaşlarım bana bakıyorlardı."

"Ne zamandan beri âdet görmüyorsun?" Sanki polisle konuşuyordu. Polisle konuşmaktan bile daha kötü diye düşündü Anne. Hiç olmazsa polis ona böyle sorular sormamıştı. Annesine yanıt vermek zorunda olmadığını biliyordu. Sanki herkesin onun dediğini yapmasını ister gibi bir hali vardı. Ve Anne de herkese davrandığı gibi davranıyordu.

"Evden kaçtığımdan beri." Faye bunun beş ay önce olduğunu çok iyi biliyordu. Ve bu düşünceyle sarsıldı. Bebek evden ayrılır ayrılmaz olmuştu.

"Babasının kim olduğunu biliyor musun?" Böyle bir soruyu hemen şimdi sormaya nasıl cüret edebilirdi? Lionel Ward'a baktı. Belki annesinin böyle sorular sormasını o engelleyebilirdi. Anne henüz bu kadar üstüne gidilmeye hazır değildi.

Lionel onun eve gitmeden kaçmasından korkuyordu ve bu kez onu asla bulamayacaklardı. Lionel bundan korkuyordu ama Anne anılarına gülümseyerek yanıt verdi. "Evet." "Moon mu?"

Anne omuzlarını silkti. Ama Faye onun vereceği yanıta hazırlıksızdı.

"Evet. O ve diğerleri."

Faye'in nefesi kesildi. Bu doğru olamazdı. Bir yanlışlık vardı. "Hepsi mi?" Anlamaz bakışlarla artık çocukluğu geride bırakan çocuğuna "baktı. Artık o bir kadındı. Çarpık fikirleri olan kırık bir kadındı, ama artık kesinlikle küçük bir kız değildi. Kendi çocuğunu bekleyen bir kadındı. Birden Faye'in gözleri dehşetle açıldı ve gerçeği anladı.

"Yani bütün tarikatın bu çocuğun babası olduğunu mu söylemek istiyorsun bana?"

"Evet." Anne tatlı tatlı annesine baktı. Sonra yattığı yerden ilk kez kalkıp oturdu. Ama oturur oturmaz oda dönmeye başladı. Lionel'den yardım istercesine baktı. Lionel onun yanına gelip kardeşini tuttu. John da eline bir bardak portakal 321

suyu verdi. Çocuklar, polislerin anlattıklarına göre böyle bir I şeyi tahmin ediyorlardı. Ama Faye ve Ward böyle bir gerçek- I le karşılaşmaya hazırlıklı değillerdi. Ve şimdi Anne oturur- I ken, yatarken olduğundan daha fazla hamile görünüyordu.

Masum çocuğunun başına gelenler Ward'ı fazlasıyla öfkelendirdi, hemen araya girdi. Anne ile ilgilenmiyordu. Dik dik I Lionel'e baktı. "Ben hemen o müfettişlerle konuşmak istiyo- I rum. O itlerin hepsini hapse tıktıracağım." Odadan çıkarlar- I ken Faye Ward'ın koluna asılmış ağlıyordu ve kendilerine bakanlara aldırmıyordu.

"Aman Tanrım, Ward, bu çocuk artık eskisi gibi olamayacak." Ward da en az karısı kadar korkuyordu, ama bunu ona itiraf etmek istemiyordu. Artık ona yardım edecekti. Tıpkı yıllar önce Faye'in kendisine yardım ettiği gibi. Kendi başına asla kuramayacağı bir işi kurdurup onu idare etmeyi öğrenene dek kendisine yardım ettiği gibi ona elinden gelen yardımı yapacaktı. Ve eğer ondan sonra hâlâ boşanmak isterse bunu efendice kabul edecekti. Onca yaptığı haksızlıktan sonra Faye'in boşanmak istemesi çok doğaldı. Lionel ve John'un karşısında hâlâ öfkeden titriyordu ama şimdi bunları düşünecek vakti yoktu. Artık ikisi de Lionel'in eşcinselliği ve An-ne'in başına gelenlerden kendilerini suçlamayı bırakıp, işin çaresine bakmalıydılar. îkisi de suçluluk hissi altında kıvranıyorlardı. Ama nereye kadar? Bunun iki çocuğa da bir yararı dokunmuyordu. "İyileşecek Faye." Ama bu söylediklerine keşke kendisi de inanabilseydi. Ama her şeyden öteye Faye'i ikna etmek istiyordu.

"Alıştığı o uyuşturuculardan ve karnındaki o bebekten kurtulması gerek. Ama ondan sonra zavallının ne halde olacağını artık Tanrı bilir. Belki de bitkisel bir hayat sürer."

"Belki de. Kürtaj için çok mu geç kaldık?" Karısına ümitle baktı. Faye gözyaşlarının arasından acı acı güldü.

"Onu görmedin mi Ward? En azından beş aylık hamile." Sonra birdenbire kızının evden kaçmadan da hamile olabileceği aklına geldi. Ama buna ihtimal veremedi. Fakat Anne hakkında kim ne biliyordu ki?

Hemen Brayn Sokağı'ndaki karakola gittiler. Yukarıya çıkıp çocuk suçları bölümünü buldular. Kendilerininkine benzer yüzlerce vaka vardı. Amerika'nın her köşesinden kaçan çocuklar soluğu doğru Haight Ashbury'de alıyorlardı, bazıları burada yalnızca bekâretlerini değil, hayatlarını da kaybediyorlardı. On bir yaşlarında sayısız çocuğun fazla LSD veya eroinden camlardan atlayıp öldüklerini bilmeyen yoktu. On üç, on dört yaşındaki kızlar gayrimeşru çocuklarını koridorlarda, kapı aralarında, dışarıda arkadaşları şarkılar söylerlerken dünyaya getiriyorlardı. Altı hafta önce bir kız ölene dek kan kaybetmiş, kimsenin aklına ambulans çağırmak gelmemişti. Polisin anlattığı bu öyküleri dinlerken, Anne'i bulabildikleri için Tanrı'ya dua ediyordu. Anne'in birlikte yaşadığı tarikatın öykülerini dinlerken kaskatı kesildi.

Bütün öyküleri dinledikten sonra gidip o tarikattakilerin hepsini teker teker öldürmek istedi. Ward ise o tarikatın bütün üyelerinin hapse tıkılmasında ısrar ediyordu. Ama polisler onların hayallerini suya düşürdüler. Tarikatın bütün üyelerini birden suçlamak çok zordu. Bütün o grubu bir kızın iğfalinden sorumlu tutmak olanaksızdı. Hepsinden öte Anne için böyle şeyler mi istiyorlardı? Onu alıp eve götürüp, iyi bir psikiyatr tedavisine başlatmak, sonra da her şeyi unutmasını sağlamak, uzun sürecek ve sonunda belki de kaybedecekleri bir davaya sürüklemekten çok daha iyi değil miydi? Diğer çocukların bazıları mahkeme süresince ortadan kaybolabilirlerdi. Çoğunun aileleri paralıydı. Çocuklarını hemen bu dertten kurtarabilirlerdi. Dava açmanın hiçbir anlamı yoktu. Bir iki yıl içinde her şey unutulup gidecek, bir hayal olacaktı. Anne bu karabasanı kısa sürede unutacaktı. Polis böyle söylüyordu.

Faye bilmek istiyordu. "Peki ya hamileliği? Ve o Moon denilen adam?" Polisler şimdilik ellerinde onu suçlayacak somut bir delil olmadığını, adamın hiç kimseyi kendi isteği olmadan zorla yanında tutmadığını ve tarikatın hiçbir üyesinin onun aleyhinde tanıklık yapmayacağını açıkladılar. Anne'in bile onun aleyhinde olduğu şüpheliydi. Daha sonra po-32.3

lislerin haklı oldukları meydana çıktı. Kızın bu adama derin bir sevgisi vardı. Ama nedenini bilemiyorlardı. Anne bu konuda Lionel ile konuşmaktan sakınıyordu. Ümitsiz bir durumdu. VVard ile Faye aynı fikirde birleşiyorlardı.

Kendilerine ne kadar anlamsız görünürse görünsün, polis haklıydı. Onu eve götürüp, iyi bir tedavi altına alıp, o canavar bozuntusu çocuğunu doğurmasına yardım etmek gerekiyordu. Lionel zamanla onun başından geçenleri unutacağını tahmin ediyordu. John ise bu konuda hiç fikir yürütmüyordu. Bay Thayer'den öylesine korkuyordu ki, adamın yine kendisim kaybedip üstüne saldıracağını düşünüyordu ama Lionel böyle bir şeye asla tekrar izin vermeyeceğini yemin billah söylüyordu. Ward kontrolünü yitirecek gibi görünmüyordu. Yitirse de bu kez öfkesini Moon ve tarikatın diğer üyelerine küfür ederek çıkartıyordu. John rahatlamıştı. Ward'ın öfkesi artık başkalarına yönelmişti.

O gece hepsi teker teker Anne'in başında beklediler. Ertesi sabah üç Thayer yolculuk planlarını yaparlarken, John Anne'in yanma oturdu. Faye kızını bir an önce eve götürüp, gerekirse hastaneye yatırmak için sabırsızlanıyordu. Ama Lionel onun birkaç gün daha burada kalması gerektiğini düşünüyordu. Anne biraz kendisine gelebilmişti ama her şeyden aşırı derecede korkup ürküyordu. Lionel'e göre birkaç gün daha evde kalıp sakinleşmesi gerekiyordu. VVard ise Faye ile aynı fikirdeydi ama kızı bu perişan haliyle herhangi bir havayolunun uçağına bindiremeyeceklerini biliyordu.

Sonunda bir karara varıldı. VVard MGM'yi arayıp, stüdyonun uçağını istetti. Uçak o akşam onları saat altıda San Fransis-co'dan alıp Los Angeles'e getirecekti. VVard ayrıca avukatıyla konuştuktan sonra bir kez daha polise gidip onlarla aynı fikirde olduğunu belirtip davadan vazgeçtiklerini haber vermek istiyordu. Kimseye ceza verilmeyecekti. O

akşamüstü saat dört buçukta Anne'i Faye'in Union Caddesi'nden satın aldığı bir sabahlığa sarıp, bir taksiye atarak havaalanına doğru yola çıktılar. Anne yol boyunca hıçkıra hıçkıra ağladı.

Genç taksi şoförü de dikiz aynasından onlara pis pis baktı. Diğer dört kişi de kendilerini çocuk kaçıran bir çetenin üyeleri gibi hissettiler. Yol boyunca hiç kimse konuşmadı. Taksiden indiklerinde Anne'in ayakta duracak hali yoktu.

Ward onu kucağına alıp, uçağa kadar taşıdı ve uçağa biner binmez iki gündür ilk kez sert bir içki istedi. Oğlanlar ve Faye de birer kadeh şarap içtiler. Herkes için zor bir yolculuktu. John ile Lionel tekrar Ward ile birlikte olmanın gerginliği içindeydi. Ward da onlarla hiç konuşmuyordu. Elinden geldiğince Faye ile konuşuyordu. O da gerektiği zamanlar mesajı oğlanlara geçiriyordu. Sanki onlarla konuşursa kendisine bir şeylerin bulaşmasından korkuyordu.

Thayer'lar evlerine gitmeden MGM'nin limuziniyle oğlanları evlerine bırakınca, John büyük bir ferahlamayla içini çekti.

"Ona ne diyeceğimi bilemiyorum." Yutkunarak Lionel'den özür dilercesine gözlerinin içine baktı. Li onun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı.

"Kendini bu kadar kötü hissetme. Ben de onunla konuşurken ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama unutma ki o da bizim kadar rahatsız." Kısa süreli zoraki bir barış havası esmişti. Lionel babasının fikrini değiştirdiğini hiç sanmıyordu. Hâlâ da aynı fikirde olduğunu ve aile ile görüşme yasağını kaldırmadığına emindi. Üç dört ay öncesi gibi hâlâ eve gitmesi iyi karşılanmayacaktı. Lionel düşüncelerinde yanılmı-yordu.

"Sanki eşcinsellik bulaşıcı bir hastalıkmış gibi, bizden bir şeyler kapmaktan korkuyormuş gibi davranıyor."

Lionel sırıttı. Eve dönmek rahatlatıcıydı ya da öyle düşünüyordu. Bütün bu aylar boyunca Faye onların ev kiralarını ödemişti. Oğlanlar ocak ayından beri evi paylaştıkları arkadaşlarını da görmemişlerdi. Ama ne Lionel'in anne babasının evine, ne de Wells'lere gidebilirlerdi. Anne'in başına gelenlerden rahatsız olmuş olabilirlerdi. Böylece aylardan beri şimdi ilk kez merdivenlerden çıkıp eve geldiler. Ve eşyalarını boşaltıp yerleşmeye başladılar.

İkisi de birkaç hafta içinde okulda yaz dönemi derslerine başlamayı düşünüyordu. Yeniden gerçek hayata dönecekler-325

di. Ama bunun nasıl olduğunu unutmuşlardı. Gizlenmeyi! unutmuşlardı. Birden bira içen ikinci sınıf öğrencileriyle do-1 lu odaya girince ikisi de beş

aydır Anne'i aramak için otur-1 dukları otel odasında unuttukları acıyı hatırladılar.

Tekrar I saklanmaya başlayacaklardı. İkisi de odalarında eşyalarını I boşaltırlarken bunu düşünüp karamsarlığa kapıldılar. Lio- I nel John'un odasına girdi. îkisi birbirleriyle bakıştılar. Bir- I den ikisi de diğerlerinin durumun farkında olup olmadıkları-1 m merak ettiler. Bunun kolayca anlaşılabileceğini düşünü- I yorlardı. Lionel artık başkalarının düşüncelerini pek önem- I sediğinden emin değildi. Evet o bir eşcinseldi ve John'a âşık- I ti. Mutfağa gidip kendisine bir bira alırken neredeyse kavga- I cı bir havaya bürünmüştü. Ama kimse kendisine bir şeyi söylemedi. Durumdan haberi olanlar Anne'i sordular. Onlar- 1 dan birisinin de on iki yaşındaki kız kardeşi evden kaçmış ve hâlâ bulunamamıştı. Kızın anne ve babası onun ölmüş olacağından korkuyorlardı, ama ağabeyi ise kardeşinin San Fran- I sisco'da olduğunu düşünüyordu. Bu konu üstünde bir süre I sohbet ettiler. Lionel oğlanların kendisine biraz garip bak- I tıklarını, gözlerinin içinde tuhaf ifadeler gördüğünü sandı. I Sonra ona bir şeyler sormak istiyorlar da cesaret edemiyor I gibiydiler.

Thayer'ların evinde ise hiç kimsenin sesi çıkmıyordu. I Herkes sessizce oturuyordu. İkizler Ward'ın Anne'i kucağın- I da eve getirdiğini görünce çok şaşırmışlardı. Onun o denli hasta olabileceğini hiç düşünmemişlerdi. Sonra Anne titreyen bacaklarının üstünde durunca onun kocaman karnını görüp daha da şaşırdılar. Vanessa kardeşinin hamile olduğunu anlayınca dehşetle yutkundu. Valerie ise gözlerine inana-mıyordu.

Daha sonra o gece Faye'i bir kenara sıkıştırıp sorguya çekti. "Peki, şimdi ne yapacak?" Faye kendisini öyle yorgun hissediyordu ki, bu sorulara kendisi bile yanıt bulamamıştı.

Ertesi gün Anne'i doktora götürdüler. Doktor muayenesinden sonra vücudunda ona zorla sahip olduklarını gösterir 326

bir kanıt bulamayınca biraz rahatladılar. Ne yaptıysa gönül rızası ile yapmıştı. Vücudunda herhangi bir yara bere izi yoktu. Doktor, bebeğin ekim ayının ortalarında dünyaya geleceğini tahmin etti. Doğumdan sonra altı hafta

dinlenebilecek ve Yeni Yıl tatilinden sonra okula başlayabilecekti. Tabii bebek vaktinde doğarsa. Anne evden kaçtığından beri okulda tam bir yıl kaybetmiş olacaktı. Bebek doğduktan sonra sekizinci sınıfı bitirip, ertesi yıl da liseye başlayabilecekti. Konuşurken her şey o kadar kolay görünüyordu ki, Anne onları seyrediyordu. Doktor ayağa kalkmış, Faye'i destekliyordu. Faye de onunla konuştuklarını Anne'e aktarıyordu. Anne için çok daha kolay bir çözüm yolu olan kürtajın zamanını geçirmişlerdi. Anne'in de onun fikirlerini paylaştığını zannederek aklından geçenleri söylüyordu. Ayrıca Anne hamile kaldığından beri kimbilir ne kadar çok uyuşturucu almıştı. Bu tehlikeli ilaçların bebek üstündeki etkisi şimdiden bilinemezdi. Ama sonunda bebekte bazı bozukluklar olsa bile bir sürü bebeksiz çift onu evlat edinmek isteyebilirlerdi. Haight Ashbury kültürü, çocukları olmayan çiftler için büyük bir nimetti. Düzinelerce bebek artık hastanelerde başkalarının evlat edinmesi için bırakılıyordu. Bunlar henüz anneliğe hazır olmayan kızların bebekleriydi. Bu kızlar genellikle orta sınıf ailelerden geliyorlardı. Kendileri gibi yeni türeyen komünlerde tanıştıkları oğlanlarla yatıp hamile kalıyorlardı. Bebekler doğunca da onları büyütmek istemiyorlardı. Bazıları çocuklarını yanlarından ayırmıyorlardı ama genellikle çoğu özgür olmak, güneşin, aşkın ve barışın tadını çıkarmak ve sorumluluk yüklenmemek istiyorlardı. Doktor onlara da bu konuda yardım etmekle mutlu olacağını açıkladı. Yalnızca Los Angeles'de çocuk sahibi olmak isteyen dört aile tanıyordu. Bunların hepsi de bebeğe bakabilecek durumdaydılar. Hiçbirinin mali sıkıntısı yoktu. Ayrıca Anne için de büyük bir nimetti. On dört yaşındaki genç bir kız hayata yeniden dönebilirdi.

Olup biteni kolayca unutabilirdi. Faye ile doktor birbirlerine gülümsediler. Anne dehşet içinde onlara bakıyor ve avaz avaz bağırmak istiyordu.

"Bebeğimi başkasına mı vereceksiniz?" Ağlamaya başladı. Faye kolunu onun omuzuna dolamak istedi ama Anne onu şiddetle yanından itti. "Bebeğimi asla kimseye vermem, asla! Beni duyuyor musunuz?"

Ama Faye'in bu konuda hiç şüphesi yoktu. Kararını vermişti. Bebeği birisine evlat vermesi için onu zorlayacaktı.

Hepsinin unutmaya çabaladığı bir karabasanı Anne'in peşinden sürükleyeceği sakat bir mahlukla her dakika

hatırlamasına gerek yoktu. Hayır. Kesinlikle hayır. Faye ile doktor birbirlerine baktılar. Ve hiç konuşmadılar.

Önlerinde onu ikna edebilecekleri dört buçuk ayları vardı.

"Anne, daha sonra olayları çok daha farklı gözle göreceksin. Onu bir başkasına evlat verdiğine sevineceksin. Hem ayrıca normal bir bebek olmayabilir." Faye sesinin normal çıkmasına gayret ediyordu, ama panik içinde konuştuğunun farkındaydı. Ya kızı yeniden evden kaçarsa? Ya çocuktan vazgeçmezse? Karabasan bitmek bilmiyordu. Ve eve

dönerlerken Anne arabanın bir köşesine büzülüp, camdan dışarıya bakarak ağladı. Faye evin önüne gelince arabayı durdurdu. Ve kızının elini tutmak için uzandı. Ama Anne elini çekip, onun yüzüne bakmayı reddetti. "Güzelim, o bebeği yanında büyütemezsin. Bütün hayatın mahvolur." Faye bundan emindi. Ward'ın da kendisiyle aynı fikirde olacağını biliyordu.

"Senin hayatını mı, yoksa babamın hayatını mı mahvedeceğim?" Sonra öfkeyle annesinin yüzüne baktı. "Sen yalnızca ben gebe kaldığım için utanıyorsun o kadar. Ve şimdi de kanıtları ortadan kaldırmaya çabalıyorsun. Peki önümüzdeki dört ay içinde beni ne yapacaksın? Garaja mı saklayacaksın? İstediğin her şeyi yapabilirim, ama bebeğimi benden alamazsın." Sonra hırsla arabadan fırladı. Faye kontrolünü yitirip, onun arkasından bağırmaya başladı. Son günlerdeki olaylar bardağı taşıran son damla olmuştu. Aslında son birkaç ay içindeki olaylar.

"Evet yapabiliriz. Biz istediğimizi yapabiliriz. Sen daha I on beş yaşında bile değilsin." Faye ağzından çıkan bu laflardan nefret ediyordu, ama yine de kendisini kontrol edemiyor-328

du. Ve o akşamüstü Anne evden yine kaçtı. Ama bu kez Lio-nel'in yaşadığı eve kadar gitti. Orada oturup ağlaya ağlaya başından geçenleri anlattı.

"Onların bebeğimi elimden almalarına izin vermeyeceğim... Vermeyeceğim... Vermeyeceğim." Daha kendisi bir bebekti. Onun pek

yakında anne olacağına inanmak imkânsızdı. Haight gibi bir yerde tecrübe sahibi olduğu halde çok gençti. Lionel annesiyle aynı fikirde olduğunu ona nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. John da bebeğin evlatlık verilmesini düşünüyordu. Bir gece önce koyun koyuna yatarlarken, diğer çocukların duymasından korkup fısıldayarak bu konuyu konuşmuşlardı. Otelde çok daha rahattılar. Ama şimdi burada hayatın gerçeklerini görmek zorundaydılar.

Anne gibi gözlerini kapayamazlardı.

Lionel şefkatle kız kardeşine baktı. Ellerini avuçlarının arasına aldı. Bu haliyle tıpkı annesine benziyordu. Ama Anne ikisi arasındaki bu benzerliği asla görmek istemiyordu. Eğer onların bu denli birbirlerine benzediklerini fark etseydi, Lionel'i daha az severdi. Zaten Ward'ın ona biraz yakınlık duymasının sebebi Faye'e benzemesiydi. Ama artık oğlunun annesine benzemesi bile Ward için bir anlam taşımıyordu. "Bebeğim, belki onlar haklıdır. Çocuk yetiştirmenin ne kadar büyük bir sorumluluk olduğunu biliyor musun? Bu sorumluluğu annemle babamın üstüne yıkmak doğru değil."

Anne hiç bunları aklına getirmemişti. "Öyleyse bir iş bulur, çalışır ve bebeğime ben bakarım."

"Peki sen işe gittiğin zaman ona kim bakacak? Ne demek istediğimi anladın mı? Bebeğim, sen daha on beş yaşında bile yoksun..."

Anne ağlamaya başladı. "Sen de tıpkı onlar gibi konuşuyorsun..." Daha önce hiç böyle davranmamıştı. Anne onun bu haline tahammül edemiyordu. Kalbi kırılmış gibi onun yüzüne baktı. "Li, o benim bebeğim... Onu yabancılara veremem." "Günün birinde başka çocukların olacak." "Yani?" Anne çok şaşırmıştı. "Peki bir gün bana sahip olacaklarını bile bile seni başkasına evlat verselerdi ne olacaktı?"

Li bu benzetmeye güldü. Ona sevgiyle baktı. "Sen de bu konu üzerinde düşünmelisin. Hemen karar vermen gerekmiyor ki."

Sonunda Anne'in aklına yattı ama eve döndüğü zaman Val ile korkunç bir kavgaya tutuştular. Val arkadaşları geldiği zaman Anne'in odasından dışarıya çıkmamasını istiyordu.

"Eğer senin gebe olduğun duyulursa okulda herkesin alay konusu olurum. Bir yıl sonra aynı okula sen de gideceksin.

Herhalde herkesin gebe olduğunu öğrenmesini istemezsin."

O gece Faye, Valerie'yi bir köşeye çekip, Anne'e karşı böylesine acımasız davranmasını kınadı. Ve onu azarladı. Fakat yine çok geç kalmışlardı. Anne yemekten sonra odasına çıkmış, bavullarını toplamış ve yine Lionel'in oturma odasındaydı.

"Artık onlarla yaşayamam." Lionel'e neden yaşayamayacağının sebeplerini anlattı. Ağabeyi derin derin içini çekti.

Anne'in ne kadar zor durumda olduğunu biliyordu, ama onun için yapabileceği pek fazla bir şey yoktu. O gece Anne'e yatağını verdi, ertesi gün bu duruma bir çare bulabileceklerini söyledi. Faye'e telefon edip, kız kardeşinin yanında olduğunu haber verdi. Faye çoktan Ward'ı arayıp durumu bildirmişti. Lionel onun geceyi orada geçireceğini düşündü, ama bir şey sormadı. Arkadaşlarına yatağını kız kardeşine verdiğini, kendisinin de yerde yatacağını söyledi, ama tabii John'un koynunda yattı. Sonra Anne'e konuşurken çok dikkatli olmasını, arkadaşlarının onların eşcinsel olduklarını bilmediklerini söyledi. Ertesi gün üçü birlikte yürüyüşe çıktıkları zaman Anne'in sorduğu sorular Lionel'i biraz rahatsız etti ama ona karşı dürüst davranmaya çalıştı. "Her gece John'la birlikte mi yatıyorsun?"

Lionel tam bir şey söylemek üzereyken fikrini değiştirdi. "Evet, yatıyoruz."

"Yani, karı koca gibi mi?"

Lionel yan gözle John'a bakınca onun kıpkırmızı kesildiğini gördü. "Onun gibi bir şey." 330

"Çok garip." Fesatlıkla söylemediği için Lionel güldü.

"Sanırım öyle, ama bu işler böyle işte."

"İnsanların neden bu konuyu bu kadar büyüttüklerini anlayamıyorum, yani babam gibi. Eğer birbirinizi seviyorsanız ne olduğunuzun ne önemi var. Yani ha bir kadın bir erkek, ha iki kadın ya da iki erkek demek istiyorum." Lionel polisin kendilerine anlattıklarını hatırlayarak kardeşinin komünde tam olarak neler gördüğünü merak etti. Belki Anne de bir sürü eşcinsel deneyime sahipti. Ama Lionel bu konuyu kurcalamak istemedi. Belki de neler yaptıklarım ammsayamaz-dı bile. O koca grubun içinde uyuşturucuların etkisi altında kim bilir neler yapmışlardı. Bu John ile paylaştıkları sevgiden çok farklıydı. Kendilerininki gerçek bir aşk ilişkisiydi. Ama Lionel kardeşine baktı. Onun çocuklukla kadınlık arasında bocalaması çok tuhaftı.

"Anne, herkesin görüşü aynı olmuyor. Bazı insanlar için korkunç bir şey."

"Neden?"

"Çünkü kurallara aykırı."

Anne içini çekti. "Yani benim on dört yaşında hamile kalmam gibi mi?"

"Belki." Yanıtlaması güç bir soruydu. Ve Lionel'in aklına bundan böyle Anne'i nasıl idare edeceği geldi. Bütün gece John ile bunu konuşmuşlardı. Ve sonunda bir çözüm yolu bulmuşlardı. Lionel Faye ile de bu konuyu görüşmüştü.

Aklına gelen fikir bazı bakımlardan Faye ile Ward'a kolaylık sağlayacaktı.

Ve Lionel haklı çıkmıştı. Zaten çocukluğundan beri sezgileri çok kuvvetliydi. Bu kez de yanılmamıştı. Ward geceyi evde geçirmişti. Telefona yanıt veren de oydu. Ama Lionel'in sesini duyunca onunla konuşmamıştı. Lionel'in

Thayer'larm evine kabul edilmediği günlere geri dönmüşlerdi. Artık Anne'i bulmuşlardı. Lionel'e ihtiyaçları kalmamıştı. Yani Ward' m davranışları bunu gösteriyordu. Telefonu Faye'e uzattı. Ana oğul bir süre konuştuktan sonra telefon kapandı. Faye Lionel ile neler konuştuğunu VVard'a anlattı.

Lionel okula daha yakın bir eve taşınıp, bebek doğana dek Anne ile birlikte oturmayı teklif ediyor. Ve bizim fikrimizi soruyor. Bebek doğduktan sonra Anne yine yanımıza gelir. Onlar da kendilerine yeni bir oda arkadaşı bulurlar. Sen ne dersin?" Elindeki kahve fincanının üstünden dikkatle kocasının yüzüne baktı. Bir iki geceliğine dahi olsa onu tekrar evde görmek çok güzeldi ama bu zor günlerde kendisine destek oluyordu. ġimdi ise kaşlarını çatmış, Lionel'in teklifini düşünüyordu.

"O ikisinin yanında kızın nelere tanık olabileceğini düşünüyor musun?" Oğlunun eşcinsel olması fikri onu hasta ediyordu. Faye ise elinde olmadan ona karşı koydu.

"Kızının o iğrenç komünde kendine neler yaptığını düşünebiliyor musun Ward? Bu konuda lütfen samimi olalım."

"Peki, peki. ġimdi bu konulara girip tartışmayalım." Küçük kızı hakkında kötü şeyler düşünmek istemiyordu. Ayrıca onun John ve Lionel gibi o biçimlerin yuvasında yaşamasını da istemiyordu. Ama Anne'in onların evinden geri dönmeyeceği kesindi. Belki böylece Faye'in ve kendi üstünden de biraz yük kalkardı. ġimdi evde ikizlerden başka çocuk kalmamıştı. Onlar da her gün her gece dışarıdaydılar. Hemen hemen her gün bir arkadaşlarıyla birlikteydiler.

Özellikle Val' in hiç evde oturduğu yoktu. Ward karısının yüzüne bakt:. "Biraz düşüneyim."

Hâlâ bu fikri beğendiğinden emin değildi. Ama üstünde biraz daha düşündükçe aslında pek de yabana atılacak bir fikir olmadığına karar verdi. Faye oğlanlara müjdeyi verince, çocuklar çok rahatladılar. Artık eski evde diğer kiracı çocuklarla birlikte yaşamaları olanaksızdı. İkisi de daha fazla rol yapmak istemiyorlardı. Lionel yirmi yaşındaydı ve eşcinsel olduğunu itiraf etmeye hazırdı. John da kendisinden geri kalmıyordu.

Faye onlara Westwood'da küçük sevimli bir ev bulmalarına yardım etti. Yeni evleri eski arkadaşlarından da pek uzak değildi. Faye onlara evi dekore

etmeyi bile teklif etti ama John ellerindeki malzeme ve sihirli becerisiyle evin görünü-

münü değiştiriverdi. Faye evin sevimli halini görünce, gözlerine inanamadı. John uçuk gri pazen ve pembe ipekli kumaşlarla duvarları kaplayıp, evi değiştirmişti. Eskiciden elli dolara aldıkları iki divanın da yüzlerini değiştirmişti.

Arka sokaklarda satılan birtakım resimler almış ve ümitle yaşatmaya çalıştıkları çiçekleri yeniden canlandırmıştı. Ev profesyonel bir dekoratörün elinden çıkmış gibiydi. John Faye'in candan övgülerini duyunca çok sevinmişti. Hele kendi annesi oğluyla müthiş gurur duymuştu. Ve onlara şöminenin üstüne asabilecekleri çok güzel bir tablo hediye etmişti.

Küçük Anne'in başına gelenlere çok üzülmüş ve içinden kendi kızlarından birisinin başının böyle belaya girmediğine sevinmişti. Anne onlarla birlikteyken hayatında hiç olmadığı kadar mutluydu. Onlar için evi pırıl pırıl temiz tutuyor ve onlara yemekler pişiriyordu. Bir gece John'dan ördek kızartmasını öğrenirken onlarla birlikte yaşamanın komündeki hayattan çok daha iyi olduğunu söylemişti. John müthiş bir aşçıydı. Her gece onlara güzel yemekler pişiriyordu. Lionel sonbahar devresindeki derslere yetişip sene kaybetmemek için yaz dönemi kurslarına başlamış sinematografi dersleri alıyordu. Ama John daha büyük bir adım atmıştı. UCLA'ya devam etmek istemediğini anlamıştı. Okulu tamamen

bırakıp Beverly Hills'de çok ünlü bir dekoratörün yanında işe başlamıştı. Patronu John'a abayı yakmıştı ve öylesine asılıyordu ki, John'un başına dert oluyordu. Adamı nasıl atlatacağını bilemiyordu ama dekorasyon işi de çok keyifliydi.

Bütün işin yükü John'un üstündeydi ama yine de doğru dürüst para kaza-namıyordu. Fakat gidip çalıştığı evleri de çok seviyordu. Her gece evde yemek sofrasında Lionel ile Anne'e o gün işte neler yaptığını anlatıyordu. İşe temmuz ayında başlamıştı, patronu da ağustos ayında John'a asılmaktan vazgeçmişti. John adama Lionel'den bahsedip, ilişkilerinin ciddi olduğunu anlatınca, patron da onu rahat bırakmaya karar vermişti. Ama John'a

gülmüştü. Çünkü bu tür ilişkilerin sona ermesinin an meselesi olduğunu bilecek kadar deneyimliydi. "Çocuklar" diyerek gülmüştü. Ama John'un çalışmalarından memnundu.

333

Faye de arada sırada onları ziyarete geliyordu. Ward tekrar aile yuvasına dönmüş ve aralarındaki bölük pörçük ilişkiyi düzene koymaya çalışıyordu. Faye yalnız kaldıkları zaman kocası ile arasındaki ilişkiden Lionel'e söz etti ama An-ne'in yanında konuşmaktan kaçındı. Ayrıca, Lionel'e bebek doğduktan sonra Anne'in onu evlatlık vermek isteyip

istemediğini sordu. Doğuma neredeyse iki aydan daha az bir zaman kalmıştı ve zavallı kızın karnı da taşıyamayacağı kadar kocamandı. Oturdukları evde havalandırma tertibatı yoktu, kızcağız sıcaktan çok şikâyetçiydi. John evde herkese yelpazeler almıştı. Apartmanın yarı kirasını da ödemekte ısrar ediyordu. Çünkü Lionel okula giderken o çalışıyordu.

Oğlanın çalışması ve hepsine büyük bir özenle bakması Faye'in içini sızlatıyordu. Bir gün sevgi dolu gözlerle oğluna baktı.

"Mutlusun değil mi Li?" Bunu öğrenmek, Faye için çok önemliydi. Lionel kendisine çok büyük şeyler ifade ediyordu.

Ayrıca John'u da seviyordu. Onu hep sevmişti. Ama Anne'in bulunmasında çok yardımcı olduğu için şimdi onu daha fazla seviyordu.

"Evet anne mutluyum." Ward ile kendisinin düşündüğü gibi olmamasına rağmen çok iyi yetişmişti. Ama artık belki kendi istedikleri gibi bir çocuk olmamasının da önemi yoktu. Bazı zamanlar bu konuda kendisine birçok soru

soruyordu, ama bunları Ward ile konuşup tartışmasına olanak yoktu.

"Buna çok sevindim. Peki Anne nasıl? Bebeğini evlatlık verecek mi?" Doktor bebekle ilgilenen bir çift bulmuştu.

Kadın otuz altı, erkek de kırk iki yaşındaydı ve her ikisi de kısırdılar. Ayrıca evlatlık çocuk veren ajanslar evlat edinmek için çok yaşlı olduklarını öne sürmüşlerdi. Kadın Yahudi, erkek ise Katolikti ve bir evlat sahibi olmak için tüm ümitlerini yitirmişlerdi. Onlar için Anne'in bebeğinden başka çözüm yolu yoktu. Bebeğin uyuşturucular yüzünden sakat olabileceğine bile aldırmıyorlardı. Öylesine umutsuzdular ki ne olursa olsun bebeği çok seveceklerini garanti ediyorlardı. Eylül ayında Faye, Anne'in onlarla buluşup bir şans tanıması konusunda ısrar etti. Her iki taraf da hem çok gergin, hem de

çok tatlıydılar. Anne'e neredeyse bebeğini onlara vermesi için yalvarıyorlardı. Doktor ve avukatların karşı çıkmalarına rağmen Anne'e istediği zaman gelip çocuğunu görebileceğini de söylediler. Bu durum birkaç kez bazı korkunç olaylara sebep olmuştu. Bir seferinde kâğıtlar imzalandıktan sonra bebeği kaçırmışlardı. En iyi hal çaresi bu duruma kesin bir son vermekti. Ama zavallı çaresiz çift her türlü şartı kabul etmeye hazırlardı. Kadının çok güzel siyah parlak saçları ve kahverengi gözleri vardı. Vücudu da güzeldi. Ayrıca akıllı bir kadındı. Aslen New York'luydu ve avukattı. Kocası ise göz doktoruydu. Ve yüz hatları biraz Anne'e benziyordu. Bebek onlara bile benzeyebilirdi. Faye "Tabii komündeki insanlardan çok Anne'e benzerse" diye geçirdi içinden. Karı koca çok tatlı bir çiftti. Anne onların durumuna çok üzüldü.

Onlar gittikten sonra annesi Anne'i Lionel'lerin evine götürürken sordu. "Neden onların çocukları olmamış?"

"Sormadım. Sadece çocukları olmadığını biliyorum." Faye içinden kızının mantıklı davranması için dua ediyordu.

Ward'm da Anne ile konuşmasını istemişti, ama Ward seyahate çıkmıştı. Faye'e de birlikte gitmeleri için yalvarmıştı.

Aralarındaki soğukluğu sona erdirdiklerine göre yeni bir 'halayına' ihtiyaçları olduğunu söylemişti. Bu sözler Faye'i pek duygulandırmıştı ama bebek doğmadan Anne'i yalnız bırakmaya gönlü elvermiyordu. Ya ona bir şey olursa, doktor gençlerin bazen zamanından önce doğurabileceğini

söylemişti... Ayrıca doktor gençlerin kendi yaşındaki kadınlardan çok daha zor doğum yaptıklarını söylemişti. Faye bu sözlere pek şaşırmıştı. Kırk altı yaşındaydı ve bebek sahibi olmayı aklının köşesinden dahi geçirmiyordu. Ama Anne'in doğum sırasında çok ıstırap çekeceğini düşünüp, Ward ile seyahate gitmeyi reddetmişti. İki film arasında birkaç gün boş vakitleri vardı ama Faye bugünleri mümkün olduğu kadar Anne ile birlikte geçirmeye çalışıyordu. Ward ise Greg ile Avrupa'ya gitmişti. Faye, baba oğulun birlikte seyahate çıkmalarının pek iyi olacağını düşünmüştü.

Bebek doğana dek Anne ne yapacağına daha karar ver-

memişti. Karnı öylesine büyüktü ki, sanki ikiz doğuracaktı. Lionel onun için çok üzülüyordu. Sanki sürekli acı çekiyor gibiydi. Ve Lionel onun çok korktuğunu tahmin ediyordu. Zavallı kızı hiç suçlamıyordu. Onun yerinde kendisi olsa korkardı. Sadece bebek doğmak üzereyken evde Anne'in yanında bulunmak istiyordu. Eğer Lionel evde olmazsa, John işten bir taksiye atlayıp eve gelip onu hastaneye götürmeye söz vermişti. John'a ulaşmak Lionel'e ulaşmaktan çok daha kolaydı. Komünde yaptıkları gibi Anne bir ara bebeği evde doğurmak gibi saçma bir fikre takılmıştı. Ama oğlanlar onun bu fikrini hemen geçiştirdiler. Fay e ise doğum sancıları başlamadan önce kendisine haber vermeleri için çocuklara yemin ettirmişti. Ama Anne bebeği doğururken annesine haber vermemeleri için yalvarıyordu.

"Li, o bebeğimi çalacak." Kocaman mavi gözleriyle yalvarıyordu. Onun bu halini gördükçe Lionel'in içi sızlıyordu.

Anne son zamanlarda hemen hemen her şeyden korkar olmuştu.

"Kesinlikle öyle bir şey yapmaz. Sadece doğum sırasında senin yanında olmak istiyor. Üstelik kimse senden bebeğini çalmaz... Sen kendin karar vermelisin." Ama hâlâ onu etkilemeye çalışıyordu. Annesinin haklı olduğunu düşünüyordu.

On dört buçuk yaşında, bir bebeğin sorumluluğunu yüklenmek çok saçmaydı. Daha kendisi bir bebekti. Sancılar başladığı gece Lionel onun bir

bebek olduğunu çok daha iyi anladı. Sancılar başlayınca Anne birdenbire paniğe kapılıp kendisini odasına kilitledi. İsterik bir şekilde hıçkırıklarla ağlıyordu. Lionel ve John ona kapıyı açmasını yoksa kıracaklan-nı söyledilerse de fayda etmedi. Sonunda Lionel kapının dışında onu tatlı sözlerle avutmaya çalışırken, John dama çıkıp onun odasının penceresinden içeriye girdi ve kapının kilidini açtı. Lionel odaya girdi. Anne yatağın üstünde isterik çığlıklar atarak ağlıyordu. Acıdan büzülmüştü ve yerler sırılsıklamdı. Bir saat önce su kesesi patlamıştı. Sancılar da daha sıklaşmıştı. Anne kendisini Lionel'in kolları arasına attı, bir yandan da hıçkırıyordu. Her sancı gelişinde ağabeyinin boynuna daha sıkı sarılıyordu.

"Oh Li, çok korkuyorum... Çok korkuyorum..." Kimse ona bu işin bu kadar ıstıraplı olacağını söylememişti. Hastaneye giderlerken takside inleyip tırnaklarını Li'nin avucunun içine geçiriyordu. Hastanenin kapısına gelince hemşire ile birlikte gitmeyi reddetti. Lionel'e yapışmış, onu bırakmıyordu. Kendisi ile birlikte kalması için yalvanyordu. Fakat doktor yanlarına gelince, ona uslu bir kız gibi davranmasını söyledi. Sonra iki hemşire Anne'i tekerlekli iskemleye oturtup, do-ğumhanenin yolunu tuttuklarında o hâlâ çığlıklar atarak bağırıyordu.

Lionel gözle görülür şekilde sarsılmıştı. John'un da yüzü kireç gibi bembeyazdı. Yaşlı doktora, "Ona biraz sakinleştirici veremez misiniz?" diye sordular.

"Ne yazık ki hayır. Doğumu yavaşlatabilir. Daha çok genç, kısa süre sonra her şeyi unutur." Adamın dediklerine inanmak çok zordu, ama doktor sevimli bir gülümsemeyle konuşmaya devam etti. "Onun yaşındaki kızlar doğum sırasında çok zorluk çekerler. Ne fiziksel, ne de zihinsel olarak çocuk doğurmaya hazır değillerdir. Ama elimizden geldiğince ona yardımcı olmaya çalışacağız. Kısa süre sonra her şeyi unutur." Lionel adamın söylediklerinden emin değildi. Hâlâ koridorun sonunda onun çığlıklarını işitiyordu. Acaba onunla birlikte gitsem daha mı iyi olurdu diye düşündü. "Annenize haber verdiniz mi?" Li asabiyetle başını salladı. Saat gecenin on biriydi. Onların uyuyup uyumadıklarını bilmiyordu. Ama haber vermezse Faye'in çok sinirleneceğini biliyordu. Sonunda titreyen parmaklarıyla eski

evinin numarasını çevirdi. Telefona Ward yanıt verdi. Lionel hiç oyalanmadan konuştu.

"Hastanede Anne'in yanındayım."

Ward ilk kez telefonu Faye'in eline tutuşturup vakit kaybetmedi. Ve "Hemen geliyoruz" diye yanıt verdi. Gerçekten verdiği sözü tuttu. On dakika içinde UÇLA Tıp Merke-zi'ndeydiler. Biraz şaşkına dönmüşlerdi ama hiç olmazsa uyku sersemi değillerdi. Doktor bir ayrıcalık yapıp Faye'in Anne'in yanında kalmasına izin verdi. Hiç olmazsa küçük kızın 337

doğumhanede olduğu sürece annesinin de yanında kalmasına izin verdi. Hiç kimse doğumun ne kadar süreceğini

bilemiyordu. Doktor bile kesin bir saat veremiyordu. Genellikle' tahminleri çok kuvvetli olmasına rağmen genç kızlarda durum çok farklıydı. Belki hemen doğurabilir veya üç gün bu sancıları çekebilirdi. ğimdilik doğum hali çok iyi gidiyordu. Anne'in durumu iyi gelişiyordu. Ama her sancıda onu buradan kurtarmaları, birtakım uyuşturucular verip, acılarını dindirmeleri için yalvarıyor, annesinin ellerine sarılıp, ayağa kalkmaya çabalıyordu. Fakat tekrar yatağa devriliyordu. Duvarları tırmalıyor, hemşirelere kendisini bırakmaları için yalvarıyordu. Faye'in gördüğü en kötü sahne buydu. Hayatında hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti kendisini. Çocuğuna yardım edemiyordu. Onu sadece bir kez VVard'a bir şey söylemek için dışarı çıktığında yalnız bırakmıştı. Ward'ın sa-1 bah ilk iş olarak avukatı aramasını istemişti. Belki bebek doğduktan sonra Anne onu vermek isteyebilirdi. Ona hemen kâğıtları imzalatabilirlerdi. Kâğıtları altı ay içinde geçerliliğini taşıyabilmek için yenilemek gerekiyordu. Ama o zamana dek bebek gitmiş olacaktı. Ve Anne de yeniden normal bir yaşantıya başlamış olacaktı. Ward avukatı ertesi sabah arayacağını söyledi. Faye artık onun eve dönmesinin daha iyi olacağını düşündü. Doğum saatlerce sürebilirdi. Üç erkek bu konuda hemfikirdiler. Ward, Lionel ve John'u evlerine bıraktı. Yolda onlarla pek konuşmadı. Çocuklar evlerine girdikleri zaman sabahın dördü olduğunu görüp, pek şaşırdılar. Lionel o gece hiç uyumadı. Sessizce yataktan kalkıp, defalarca hastaneye telefon etti. Ama Anne'den hiçbir haber alamadı. Hâlâ doğumhanedeydi. Bebek daha doğmamıştı. Lionel telefonun başında oturuyordu.

Saat sabahın altısıydı. John şaşırmıştı.

"Aman Tanrım, hâlâ doğurmamış mı?" Bu işin bu kadar uzun sürmesini aklı almıyordu. Anne'in bir gece önce saat sekiz sularında ağrıları başlamıştı. Hastaneye ulaştıkların-] da sancılar feci bir hal almıştı. "Peki durumu iyi miymiş?"

Lionel solgun görünüyordu. Belki hastaneye bin kez tele-

338

fon etmişti, hatta birkaç saat önce hastaneye bile gitmişti, ama annesi gelip onunla konuşmak istememişti. Faye, An-ne'i yalnız bırakmaktan çekinmişti. Bekleme odasında Tha-yer'ların avukatının yanında sinirli bir çift dikkatini çekmişti.

Bebeğin doğması için Thayer'lardan daha çok sabırsızlanıyorlardı. Doktor birkaç saat daha bekleyeceklerini

söylüyordu. Akşamüstü bebeğin başı görünmüştü. Artık Anne birkaç ıkınıştan sonra onu dışarı itmeye hazırdı ama bu olay biraz vakit alacaktı. Saat sekiz veya dokuza doğru hiçbir hareket olmazsa doktor bebeği sezaryen ile almaya kararlıydı.

John, "Tanrı'ya şükür" dedi. İkisi de bir şey yiyemiyorlar-dı. Anne için endişeleniyorlardı. Saat yedide Lionel bir taksi çağırdı, tekrar hastaneye gidiyordu.

"Orada olmak istiyorum."

John başını salladı. "Ben de seninle geliyorum." Anne kaybolduğu zaman birlikte tam beş ay onu aramışlardı. Sonra beş ay da onunla birlikte aynı evde yaşamışlardı. John onu kendi öz kız kardeşi gibi seviyordu. Ev onun eşyaları, kitapları ve etrafa saçılmış plakları olmadan eskisi gibi görün-meyecekti. Bir keresinde ona elbiselerini toplamadığı takdirde ceza koyacağını söylemişti. Anne bu sözlere gülmüş ve onu bütün mahalleye eşcinsel olduğunu yaymakla tehdit etmişti. John şimdi onun için endişe edip üzülüyordu. Çocuk doğurmak korkunç bir işkence gibi geliyordu. Saat

dokuzu biraz geçe hastaneye vardıklarında, Faye Thayer'ın yüzünü görünce zavallı çocuğun neler çektiğini yavaş yavaş

tahmin edebiliyordu.

Faye, hastaneye dönen Ward'a durumu bildirirken, "Bebeği dışarıya çıkartamıyor. Doktor da o yaştaki bir çocuğa çok mecbur kalmadıkça sezaryen yapmak istemiyor" dedi. Ama Faye kızının hayatında hiç görmediği kadar azap çektiğini biliyordu. Acıdan yarı çılgına dönmüş bağırıp, çağırıp, yalvarıyordu. Anne için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu ve bu karabasan tam iki saat daha devam eti. Anne kendisini veya bebeği öldürmeleri için yalvarıyordu... Sonunda minicik 339

kafa dışarıya çıktı, vücudun geri kalan kısmı da dışarıya çıkarken, bebek annesini haince parçaladı ve sonuna kadar ona mümkün olduğunca çok acı verdi. Doğumdan sonra herkes Anne'in neden bu denli zor doğum yaptığını anlamışlardı.

Bebek çok büyüktü. Neredeyse beş kiloya yakındı. Faye, Anne'in küçük yapısına bundan daha büyük bir ceza düşünemiyordu. Sanki onunla yatan bütün erkekler bebeğin oluşumuna katkıda bulunmuşlardı. Bebek erkekti ve hepsinden bir parça taşıyarak tam olarak gelişmişti. Faye onun Anne'e çektirdiği acıların ve bir daha onların olamayacak bir hayatın üzüntüsünden gözlerine dolan yaşlarla durup bebeğe baktı.

Saatlerce önce Ward bebeği başkalarına vermeye ikna olmuştu. O anda her konuda her istenileni yapabilecek

durumdaydı. ġimdi doktor onun yüzüne bir gaz maskesi geçirmişti. Anne bebeğini hiç göremedi. Onun ne kadar iri bir bebek olduğunu, doktorun kendisini diktiğini hiç anlamadı. Faye sessizce odadan dışarıya çıktı. Kendi çocuğu adına üzülüyordu. Faye'in yıllar boyu acılarına üzülüp, iyiliklerine sevindiği ve onlara sahip olmaktan hiç pişman olmadığı kendi çocuklan gibi değildi bu. İşte şimdi ilk torunu bir başkasına 'evlat' verilmek zorundaydı. Onu bir daha asla göremeyecekti. Bebek bir polietilen sepete konup, temizlenip bir başkasına verilmek üzere doğumhaneden çıkarıldı.

Yarım saat sonra Ward ile Faye hastaneden çıktılar. Bu arada bebeği kucağına almış, gözlerinden yaşlarla birlikte sevgi akan siyah saçlı bir kadın gördüler. Onun için on dört yıl beklemişlerdi ve babasının kim olduğunu, uyuşturuculardan ne hale geldiğini hiç sorgulamadan, bebeği olduğu gibi kabul etmişlerdi. Onu yalnızca büyük bir sevgi ile kabul etmişlerdi. Faye

sıkı sıkı "VVard'ın elini tuttu ve gece havasını içine çekti. Doktor, Anne'in birkaç saat uyuyacağını söylemişti. Ona gereğinden fazla sakinleştirici vermişlerdi. O gece Faye yatarken Ward'ın kollarının arasına sokulup, ağladı.

"Çok korkunçtu... İnsanın kulakları tırmalayan korkunç

çığlıklar atıyordu..." Faye hıçkırıklarını kontrol etmeden ağlıyordu. Onun bu halini seyretmek dayanılmaz bir olaydı.

Ama artık hepsi sona ermişti. Hepsi için üzüntülü günler sona ermişti. Anne'in bebeğini alan çiftin dışında her şey kendileri için sona ermişti. Ama bebeğin yeni anne ve babası için hayat daha yeni başlıyordu.

k

01

ol n;

ise ası tın om

YİRMİ BEġİNCİ BÖLÜM

JL JL EM sinirsel hem de fiziksel ayrıca zihinsel yaralan-nı iyileştirmek amacıyla Anne bir hafta hastanede yattı.

Doktor, Faye'e her şeyin zamanla düzeleceğini söylemişti. Ağrıları yüzünden ona Valium ve Demerol vermişlerdi.

Bebeğin kocaman kafası dışarıya çıkarken zavalı kızı fena par-tj(çalamıştı. Ama fiziksel yaraların dışında duygusal çarpıklıklar bırakacağının da hepsi farkındaydılar. Her gün Anne ile konuşmaya bir psikiyatr geliyordu. Ama Anne yatağının içinde hiç kımıldamadan yatıp tavana bakıyor ve hiç konuşmuyordu. Doktor her gün onun yanında bir saat oturduktan sonra

sessizce ayrılıyordu. Anne; Faye, Ward ve ikizlerle de konuşmuyordu. Hatta özellikle anne ve babasının gitmediği zamanı kollayıp John ile birlikte hastaneye kendisini ziyarete gelen Lionel ile de konuşmuyordu. Lionel kız kardeşine içi oldurulmuş kocaman bir ayı armağan etmişti, ama ona kay-rp j bettiği çocuğunu hatırlatmak istememişti. Bebek doğduktan

üç gün sonra hastaneden ayrılmıştı. Yeni anne ve babası ona Dior'dan aldıkları şık bir mavi beyaz giysiler giydirip, yeni büyükannesinin ördüğü iki tane mavi battaniyeye sarıp sarmalayıp hastaneden alıp götürmüşlerdi. Anne'e ise kocaman"

bir çiçek sepeti yollamışlardı. Ama Anne çiçeklere bakmadan bir başkasına vermişti. Onlardan hiçbir ize rastlamak istemiyordu. Yaptığı işten nefret ediyordu, ama ilk uyandığı birkaç saat içinde kendisini öyle kötü hissetmişti ki o bebeği as-342

la görmek istememişti. Ama şimdi bebek gittikten sonra hiç olmazsa onun yüzünü bir kez görmüş olmak istiyordu, böylece onu hatırlayabilirdi... Bu düşünce aklına takılınca gözlerine yaşlar doluyordu. Herkes kendisine en doğru olanı yaptığını söylüyordu. Anne hepsinden çok kendinden nefret ediyordu. Bu duygularını Lionel'e de açıklamıştı. John ise gözyaşlarını binbir zorlukla tutabilmişti. Eğer Anne kendi öz kız kardeşi olsaydı onun için canını bile verebilirdi ve şimdi onu ne selendir ebilmek için elinden gelen gayreti sarfediyor-du. ġakaları ne kadar kötü de olsa içten gelmeydi.

Bu kız için çok üzülüyordu.

"Senin odanı yeniden simsiyah dekore ederiz. Dükkânda büyük bir top siyah kadife kumaş var... Pencerelere de siyah perdeler asarız, sağa sola da birkaç siyah örümcek yerleştiririz." diyerek artistik bir havayla ellerini sallayarak anlatıyordu. Bu sözler üzerine Anne bir haftadır ilk kez güldü. Ama hastaneden taburcu olurken onu eve götürmeye Faye ile Ward geldi. O gün erken saatlerde Lionel ile konuşmuşlardı. Daha doğrusu Faye konuşmuştu ve Anne'in tekrar anne ve babasının evine dönmesinin doğru olacağını söylemişti. Lionel ile John onun odasını bir başkasına

kiralayabilirlerdi. Veya ne isterlerse onu yapmakta özgürdüler. Lionel ile John bir süre Anne'i yanlanna almakla kendilerine büyük bir yardım

yapmışlardı ama artık hastaneden çıktıktan sonra Anne, anne ve babasının evine dönüp hayatını onlarla sürdürmeliydi.

Anne, hakkında verilen kararı öğrendiği zaman eskisinden daha derin bir karamsarlığa gömüldü ama onlarla tartışmaya girecek gücü yoktu. Ondan sonraki birkaç hafta hiç odasından dışarıya çıkmadı. Zaman zaman onlarla birlikte sofraya oturup yemek yemeyi bile reddetti. İkizler odasına ona merhaba demek için uğradıkları zaman onlara cehenneme gitmelerini söylüyordu. Aslında ikizler de kız kardeşlerinin odasına pek sık uğramıyorlardı ya. Yalnızca Vanessa bunu bir kereden fazla denemişti. Birkaç kez ona elinde plak-343

lar, kitaplar ve bir buket çiçekle yaklaşmaya çalışmıştı. Ama Anne ne armağanları ne de iltifatları kabul etmişti.

Yüreğini tüm ailesine kapatmıştı. Ve ġükran Günü ilk kez onlarla birlikte sofraya oturmayı kabul etti. Tahmin ettiği gibi Lionel bu aile yemeğine davet edilmemişti. Greg de okulda büyük bir maç olduğu için gelmemişti. Anne elinden geldiğince çabuk yemeğini yiyip, tekrar odasına çekilmişti. Onlara söyleyecek hiçbir sözü yoktu. Hatta kendisiyle dost olmaya çalışan Vanessa'ya bile. Faye'in bu duruma ne kadar üzüldüğü gözlerinden okunuyordu. Ama Anne hepsinden ölesiye nefret ediyordu. Tek düşündüğü şey hiç tanımadığı kimselere verdiği bebeğiydi. Artık tam beş haftalık olmuştu.

Anne bütün hayatı boyunca onun hep kaç yaşında olacağını bilip bilmeyeceğini düşünüyordu. Artık oturabiliyordu, ki bu da önemliydi. Lionel babasının evde bulunmadığına emin olduğu bir sırada uğrayıp, kız kardeşine biraz daha iyileştiğini, hiç olmazsa rahatça oturabildiğini anımsatmıştı. Ward büyük oğlunun eve uğrayıp, Anne'i gördüğünü biliyordu ama bu konuda ağzını açıp tek kelime etmiyordu. Kendisi John'u veya büyük oğlunu görmesin de kim görürse görsün diye düşünüyordu. Büyük oğlu hakkındaki düşüncelerinde en ufacık bir değişiklik yoktu. Noel yemeğine Lionel'i de çağırmaları için Faye kocasına yalvarmıştı ama Ward verdiği karardan dönmeyi reddetti.

"Bir karar aldım ve bundan dönmeye hiç niyetim yok, Onun sürmek istediği yaşantıyı onaylamıyorum. Ve ailemin diğer bireylerinin de bunu bilmesini

istiyorum Faye." İnadı bir türlü kırılmak bilmiyordu. Faye de bıkıp usanmadan bu konuda gece gündüz onunla kavga ediyordu. Ward bütün ömrü boyunca bir melek gibi yaşamamıştı ki. Karısını birden fazla aldatmıştı. Ama Ward kendisinin heteroseksüel ihanetlerinin oğlu Lionel'in eşcinselliği ile karşılaştırılmasından nefret ediyordu.

"Ben de zaten senin de insan olduğunu anlatmaya çalışıyorum."

"Allah kahretsin, o bir şorolo." Bunu düşündükçe, Ward' in içinden ağlamak geliyordu. 344

"Bir eşcinsel."

"O bir sapık, evime ayak basmasını istemiyorum. Bilmem anlatabildim mi?"

Tartışmanın anlamı yoktu. VVard'ı düşüncelerinden bir milim olsun döndürmemişti. Bazen onun eve dönmüş olmasına pişman oluyordu. Evliliklerinin eskisi gibi yürümediği açıkça meydandaydı. Lionel konusunda ise hiçbir şey

değişmemişti. Oğlanın eşcinselliği aralarında sürekli bir sürtüşme konusuydu. Tanrıya şükür, yeni bir filme başlamışlardı. Faye zamanının çoğunu evin dışında geçiriyordu. Lionel'in de arada sırada uğramasına seviniyordu.

Birinin Anne ile ilgilenmesi gerekiyordu. Çocuk tam bir keşmekeş içindeydi. Lionel ise onunla her zaman iletişim kurmayı beceriyordu. Kapıyı oğlunun suratına tamamen kapamak, Faye'e çok ters geliyordu. Bu yüzden VVard'dan nefret ediyordu. ġu anda kocasına öfkeyle bakıyordu. Yine de öfkesinin altında ona duyduğu büyük sevgi vardı. Ward Thayer çok uzun bir süredir onun hayatı, dünyası olmuştu ve şimdi ister günahkâr, ister bir melek olsun Faye onsuz bir hayat düşünemiyordu.

Noel gecesi, Lionel aralarında yoktu. Herkes yemeğini bitirdikten sonra Anne sofradan kalkıp onların evine gitti. Wells ailesi kendi oğullarının yaşantısını kabul ediyorlardı, ama Noel gecesi Lionel'i evlerine davet etmemek için bir bahane bulmuşlardı. Oğullarının sevgilisini evlerine davet

etmek onlar için bile gerçeği olduğundan fazla abartmaktı. John ile Lionel ise Noel'i baş başa kutlamaya karar vermişlerdi. Ama yemekten sonra Anne ve John'un işten birtakım

arkadaşları ile Li'nin okulundan eşcinsel bir arkadaşı da onlara katıldı.

Anne birdenbire kendisini bir düzine eşcinsel gencin arasında buluverdi ama bu durum onu hiç rahatsız etmedi.

Ailesiyle birlikte olmaktansa eşcinsellerin arasında bulunmayı yeğliyordu. Onların yanında kendisini çok rahat hissediyordu. Artık eskisi gibi biraz daha kendisi gibi olabiliyordu. Aldığı bütün kiloları geri vermişti, gözleri ise eskisinden daha

parlaktı. Yaşından büyük ve daha olgun gösteriyordu. Birkaç hafta sonra on beş yaşını bitirecekti ve okula dönüp sekizinci sınıfa başlayacaktı. Anne okula dönmeye korkuyordu. Sınıftaki diğer öğrencilerden bir buçuk yaş daha büyüktü. Ama Lionel oha dişlerini sıkıp, bu işin de üstesinden gelmesi gerektiğini söylemişti. Bir bakıma Anne okula Lionel'in hatırı için dönüyordu.

Anne'e bir kadeh daha şampanya verip, gece dokuza kadar oturmasına izin verdiler. Anne para biriktirip Li'ye kaşmir bir atkı John'a da Tiffany'den gümüş bir kalem almıştı. Onlar Anne'in tek sevdiği candan dostları ve üstüne titrediği ailesiydiler. John o gece Anne'i eski VW arabasıyla evine bıraktı. Lionel de diğer arkadaşlarıyla evde kaldı. Anne partinin saatlerce süreceğini biliyordu. Ama Lionel onun artık eve dönmesini istemişti. Kız kardeşinin o tip eğlencelere yakışmayacağını düşünüyordu. Bütün arkadaşları John ile kendisi gibi efendice davranmıyorlardı, bazı kez açık saçık konuşuyorlardı. Anne gitmeden önce ağabeyini kucakladı. Arabadan inmeden önce de John'un yanağına bir öpücük kondurdu.

John gülümedi. "Mutlu Noeller güzelim."

"Sana da." Anne arabadan inmeden önce onu da kucakladı. Sonra koşarak yukarıya odasına çıktı. Kendisine verilen armağanlara baktı. Ona pembe

angora bir süveter vermişlerdi. Li de aynı renkte bir atkı almıştı. John ise küçük inci küpeler vermişti. Onları denemek için sabırsızlanıyordu. Aynanın önüne geçip mutlu bir gülümseme ile kendisini seyretti. Aldığı armağanlara öyle sevinmişti ki kız kardeşinin içeriye girdiğini duymadı bile. Val onun hayranlıkla kendi kendisini seyrettiğini görmüştü. Kötü bir havasındaydı. Greg kendi arkadaşlarıyla çıkarken onu da birlikte götüreceğine söz vermişti, ama son dakikada her nedense Val'i götürmekten vazgeçmişti. Vanessa ise çok ciddi, yakışıklı bir gençle çıkmıştı. Val ise evde yalnız kalmıştı. Faye ile Ward bile arkadaşlarıyla içki içmeye gitmişlerdi.

Anne ile Val evde yalnız kalmışlardı. Val gözlerini kardeşine dikmiş bakıyordu.

"O kazakla atkıyı nereden buldun?" Onları denemeyi çok isterdi ama kardeşinin hiçbir şeyi kendisine vermeyeceğini çok iyi biliyordu. Genellikle Vanessa'nın giysilerine ortak çıkıyordu. Ama Anne çoğu kez odasının kapısını kilitli tutuyordu. Hiçbir zaman ne giysilerini onlara verir, ne de kız kardeşlerinden bir şey isterdi. Her şeyini kendine saklardı.

Artık eskisinden daha çok saklıyordu.

"Li hediye etti."

"Her zamanki gibi yine aranızdan su sızmıyor."

Anne bu sözlere içerlemişti ama pek belli etmedi. Hiçbir

duygusunu açıklamazdı. Hissettiklerini saklamakta çok ustaydı. Hep öyle olmuştu. "Evet, seninle onun asla bir araya gelmemeniz gibi." Bu çok iğneleyici bir yanıttı ve düşüncelerini gizlemeden açıklaması Val'i çok şaşırttı.

"Bununla ne ilgisi var? O benim de ağabeyim değil mi?"

"Öyleyse onun için sen de bir şeyler yapmaya çalış."

"O benimle hiç ilgilenmez ki. Kendisini o biçimlere kaptırmış."

"Defol odamdan!" Anne tehdit edercesine ona doğru yürüdü. Val bir adım geriye çekildi. Anne'in gözlerinin içindeki ifade bazen onu çok korkuturdu.

"Peki, peki kızma."

"Defol odamdan, orospu!" Ama bu kez Anne yanlış sözcük kullanmıştı. Val olduğu yerde donup kaldı ve hiddetle Anne' in yüzüne baktı.

"Senin yerinde olsam söylediklerime dikkat ederdim. Karnı burnunda eve dönüp çocuğunu satan ben değilim."

Bu sözler Anne'in dayanamayacağı kadar ağırdı. Val'e bir yumruk savurdu ama isabet ettiremedi. Valerie onu kolundan yakalayıp kapıya vurdu. Korkunç bir çatırtı duyuldu. İki kız panik içinde birbirlerine baktılar. Kardeşinin elinden kolunu kurtaran Anne bir kez daha saldırdı. Bu kez isabet ettirmişti. Yumruğunu Val'in tam yüzünün ortasına patlatmıştı. Val'i kollarından yakalayıp onun yüzüne baktı. "Bir daha bana sataşırsan seni öldüreceğim anladın mı?" Val onun en derin yarasına tuz serpmişti ve dediğini yapacağa benziyor-347

du. Tam o sırada evden içeriye giren Ward ile Faye Val'in yüzünü Anne'in de kolunu tuttuğunu gördüler. İkisinin kavga ettiklerini hemen anladılar. Kızların ikisini de azarladıktan sonra Ward gidip buz torbalan hazırladı. Faye, Anne'i hastaneye götürüp kolunun röntgenini çektirmekte ısrar etti. Kolu kötü bir şekilde incinmişti ama kırık yoktu, hastanede Anne'in kolunu sarıp askıya aldılar.

Gece yarısı eve döndüklerinde herkes ayaktaydı. Kapıdan içeriye girdiklerinde telefon acı acı çalmaya başladı. Hattın öbür ucunda Marry Wells isterik şekilde bir şeyler söylüyordu. Önce Faye onun dediklerini anlayamadı... Yangından.,.

Noel ağacından... Bir şeylerden söz ediyordu... Sonra aniden sırtından aşağıya soğuk terler boşandı... Kendi evleri miydi yoksa John'un evi miydi? Telefonda bağırmaya başladı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sonunda Bob

telefonu kan-sının elinden aldı. Ağlıyordu. Ward paralel telefonu açtı ve korkunç haberi ikisi bir anda duydular.

"Oğlanların süslediği Noel ağacı ateş almış. Yattıkları zaman ağacın ışıklarını söndürmemişler. John..." Adamcağız daha fazla devam edemiyordu. Karısının da geride hıçkırarak ağladığı duyuluyordu. Ve çok çok uzaklardan Noel şarkılarının mırıltıları işitiliyordu. Haberi aldıkları zaman evde konukları vardı. Ve hiç kimsenin aklına müziği susturmak gelmemişti. "John öldü."

"Aman Tanrım!... Hayır... Ya Li?" Faye bu sözleri fısıldarken, Ward gözlerini kapattı.

"Çok kötü yanmış, ama yaşıyor. Size haber vermemiz gerektiğini düşündük... Bize de az önce haber verdiler... Polis dedi ki..." Faye artık dinleyecek durumda değildi. Telefonun yanındaki koltuğa çöktü. Anne korku dolu gözlerle onu izliyordu. Herkes onu unutmuştu ve o gözlerini dikmiş annesine bakıyordu.

"Ne olmuş?"

"Bir kaza olmuş. Li yanmış." Duyduğu haberi içine sindirecek halde değildi. Kesik kesik nefes alıyordu. Daha önce 348

başına hiç böyle bir olay gelmemişti. Bir an Li'nin öldüğünü söyleyeceklerini sanmıştı... Ama ölen John'du... John...

Zavallı çocuk...

"Ne olmuş?" ġimdi Anne ağlıyordu. İkizler de odalarından çıkmışlar, merdivenin başına gelmişlerdi. Faye inanmamış

bir ifadeyle onlara bakıyordu. Daha birkaç saat önce Lionel ve John ile konuşmuştu.

"Bilmiyorum... Lionel ile John'un süslediği Noel ağacı yanmış... John ölmüş... Lionel'i hastaneye kaldırmışlar..." Faye ayağa fırladı. Kızlar bir ağızdan ağlamaya başladılar. Vanessa içgüdüsüyle Anne'i kollarının arasına

aldı. Küçük kız da buna karşı koymadı. Faye arkasını döndüğünde Ward' in tekrar arabasının anahtarlarını avucuna alırken sessizce ağladığını gördü. Bir dakika sonra birlikte dışarı çıktılar. Anne divana uzanmış hıçkırıklarla ağlarken, Vanessa sevgiyle onun saçlarını okşuyor, bir yandan da diğer eliyle Val' in elini tutuyordu.

Hastanede Faye ile Ward, Lionel'i, kolları ve bacakların -daki kötü yanıklara pansuman yapılırken buldular. Genç çocuk hıçkırıklarla sarsılarak Faye'e olup biteni anlatmaya çalışıyordu.

"Denedim... Anne... Çok uğraştım... Ama anne duman çok yoğundu... Nefes alamıyordum..." Ana oğul hıçkırıklarla ağlarlarken, Lionel ona dumanların arasından John'u nasıl dışarı çıkardığını, ona nasıl yapay solunum yapmaya çalıştığını, ama geç kaldığını, kendisinin bile binbir güçlükle nefes aldığını anlattı. İtfaiye yetiştiğinde Li de bayılmıştı.

Gözlerini hastanede açmıştı. Hemşire kendisine zehirli dumanların John'un ölümüne sebep olduğunu söylemişti.

"Anneciğim, kendimi hiç affetmeyeceğim... Hepsi benim suçum... Ağacın ışıklarını söndürmeyi ben unuttum..."

Yitirdiği şeyin büyüklüğü yine Lionel'in içine çöktü. Faye de oturup onunla birlikte ağladı. Sargılarına ve yanıklarına rağmen onu kollarının arasında tutup güç vermeye çalışıyordu. Ama Li onun söylediklerini duymuyordu bile. John'u yitirdiğine öylesine üzülüyordu ki kendi yanıklarının acısının bile farkında değildi.

Ward çaresizlik içinde ayağa kalktı. Oğlunun ve Faye'in ağlayışını seyrediyordu. Aylardan sonra ilk kez oğlu için bir şeyler hissediyordu. Sevgi dolu gözlerle ona baktı. Birdenbire onun yıllar önceki halini hatırladı... Çimenlerde koşarken... Eski evlerinin bahçesinde midillilerle oynarken her şey değişmeden önce... Bu karşısındaki de aynı çocuktu, ama sadece büyük bir adam olmuştu ve artık birbirlerini anlayamıyorlardı. Ama yatağın içinde kolları sarılı oğlunun ağladığını görünce, birbirlerini anlamadıklarını hatırlamak çok güçtü. Sonunda Ward dayanamayıp, oğluna

sarıldı. Onu kollarının arasına alıp göğsüne bastırdı. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Faye John'un başına gelenlerden derin üzüntü duymuştu ama için için de oğlunun hayatta kaldığını düşünüp sevinmiyor değildi... Hafif bir suçluluk duygusu içinde oğlunun hayatta kaldığına seviniyordu.

YİRMİ ALTINCI BOLUM

n

V_>/ ENAZE töreni insanı yıkıyordu. Bu Faye'in hayatında gördüğü en acı verici manzaraydı. Mary Wells sürekli ağlıyor, Bob ise karısından daha kötü durumdaydı. Tabutu mezara indirirlerken John'un dört kız kardeşi de âdeta taş

kesilmişlerdi. Mary kendisini tabutla birlikte mezara atmaya kalkışınca birileri onu güçlükle tutabildi. Lionel koyu takım giysileri içinde çok uzun, zayıf ve soluk duruyordu. Faye onun böyle bir kıyafeti olduğunu bilmiyordu. Oğlu ayakta âdeta bayılacak gibi duruyordu. Birden onun bandajsız elindeki yüzük parmağında ince altın bir halka görüp şaşırdı. Ward'ın buna dikkat edip etmediğini bilmiyordu ama bu yüzükle John'un, oğlu için neler ifade ettiğini anlamıştı. Bu Li-onel'in hayatındaki en büyük kayıptı ve belki de dayanabileceği en korkunç acıydı.

Anne olabildiğince ağabeyine yakın durmaya çalışıyordu. Mendilini ağzına kapatmış usul usul ağlarken, gözlerini de Lionel'den ayırmıyordu. Sanki onun iyi olup olmadığını görmek istiyordu. Bundan sonra ne olacağını hiç kimse sormamıştı. Bir gece önce Faye ile Ward bu konuyu konuşmuşlardı. Lionel bir süre gelip onlarla birlikte kalacaktı.

Cenazeden sonra Ward büyük oğlunu alıp uzun bir yürüyüşe çıktı. Greg eve gelir gelmez ortadan kaybolmuştu. John çok uzun yıllar onun en samimi arkadaşıydı ama Greg onun ölümüne pek üzülmüş değildi. Cenaze töreninden eve döndüklerinde Val'e

bakıp omuzlarını silkti. "Ne diyebilirim ki? Oğlan o biçimin i tekiydi." Ama aynı zamanda en yakın arkadaşı olmuştu.

Va-lerie de bir zamanlar ona delice tutkun olduğunu anımsadı ama kendisine neden yüz vermediğini şimdi pek iyi anlıyordu.

Faye ise gözlerini bir an olsun Anne'in üstünden ayırmıyordu. Kaçamak bakışlarla onu izliyordu. Ama şimdi çok iyi görünüyordu. Lionel gibi değildi o. Lionel ise dumanlar, alevler ve John'u kurtaramamanın beceriksizliği içinde ezilerek babasının yanında sopa gibi yürüyordu. John öldükten sonra üç gün hep aynı şeyi düşünmüştü. Olanları asla unutamayacaktı... Asla... Hep kendi hatasıydı... Yatmaya gittiklerinde ışıkları söndürmeyi unutmuştu... İçkiyi çok fazla kaçırmışlardı... Ve Tanrı'nın belası yanıp sönen lambalar... Onlan söndürmeyi nasıl da unutmuştu... Sanki en sevdiği dostunu kendi elleriyle boğazlamıştı...

ġimdi artık babası ile dertleşebiliyordu. Ward ile aralarında hiç müşterek bir şeyleri yoktu ama hissettiklerim birisiyle paylaşmak zorundaydı. John'un ailesinin kendisini suçlayıp suçlamadığını merak ediyordu.

"Suçluyorlardır, biliyorsun." Kederli gözlerle babasına baktı. Ward bir yıldır nefret etmeye çalıştığı oğluna karşı yüreğinin sızladığını hissetti. Artık birisi ölmüştü. Bu nefrete son vermeliydi. Faye haklıydı. Çok şanslıydılar. Ölen kendi oğulları değildi. Oğluyla birlikte olabildiği bu dakikalar kendileri için büyük bir armağandı.

"Geçen yıl ikinizi de boş yere bir sürü şey için suçladık. Ama suçladık. Ama sizi suçlamakta hatalıydık." Ward derin derin içini çekip, önlerindeki ağaçlara baktı. Oğlunun gözlerinin içine artık kolayca bakabiliyordu. Bir yıldır onun gözlerine bakmaktan kaçınmıştı. Hatta John ile birlikte Anne'i içine düştüğü o berbat yaşantıdan kurtardıkları zaman bile onların gözlerinin içine bakamamıştı. "Senin neden böyle olduğunu hiç anlamadım. Bunun kendi suçun olduğunu düşünüp acısını senden çıkarmaya kalkıştım... Haksızlık ettim..." Lionel'e baktı ve onun yanaklarından aşağıya süzülen yaşla-352

rı gördü. Kendisi de ağlıyordu. "Kendimi suçlamak da hatalıydı. Tıpkı şimdi senin kendini suçlamanın hata olduğu gibi Li. Sen elinden geleni

yaptın." Durdular. Ward oğlunun elini tuttu. "Senin ne çok çaba gösterdiğini biliyorum." Sesi kısıldı. "John'u ne kadar çok sevdiğini biliyorum." Bunu hiç düşünmek istemiyordu ama biliyordu. Lionel'i kendisine doğru çekti. Yanakları birbirlerine değiyor. Kalpleri birbirlerine karşı atıyordu. Gözyaşları birbirlerinin omuzlarına akıyordu. Lionel babasının yüzüne baktı. Tıpkı küçük bir çocuk gibiydi.

"Denedim baba... Gayret ettim... Ama onu gerektiği kadar çabuk dışarıya çıkartamadım..." Korkunç hıçkırıklarla sarsıldı. Ward onu hayattaki tüm kötülüklerden korumak istercesine kollarının arasında sıkı sıkı tuttu.

"Büyük gayret gösterdiğini biliyorum oğlum... Biliyorum." Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek anlamsızdı.

Çünkü artık John için hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Lionel de bu olayın etkisinden hiç kurtulamayacağa benziyordu. Bu hiçbirinin kolay kolay unutamayacağı bir kayıptı. Hepsine büyük bir ders olmuştu.

Eve döndüklerinde diğerlerinin kendilerini beklediklerini gördüler. Sessiz sedasız yemek yendi, sonra hepsi odalarına çekildiler. Lionel'in sahip olduğu bütün eşyalar yangında yanmıştı. Sadece babasının evinde unuttuğu birkaç parça eşyası, yangında kararmış ama zarar görmemiş birkaç parça mücevheri ve kapının önünde duran arabası kalmıştı.

Lionel eski odasında uyuyordu. Birkaç gün sonra Faye kimseye belli etmeden çarşıya çıkıp, Lionel'in ihtiyacı olacağını düşündüğü birkaç parça giyecek almıştı. Bu, Lionel'i çok duygulan-dırmıştı. VVard ise oğluna birkaç parça bir şeyler ödünç vermişti. İki erkek eskisinden daha çok birbirlerine vakit ayırabiliyorlardı.

Greg okula dönmüştü. Yeni yaşına bastığı gün Anne de okula başladı. Bir yıldır ilk kez okula gidiyordu. Zor bir durumdu, ayrıca çok azap vericiydi ama bunu yapmak zorun-353

daydı. Hiç olmazsa başka şeyleri düşünmekten kendisini alı-1 koyuyordu. Birkaç hafta sonra Lionel'in kolundaki sargılar I çıkarıldı. Yara izleri herkesin görebileceği kadar belirgindi I ama içindeki yaraların derinliğini

kimse göremiyordu. Kim-1 se onun okula gitmemesini mesele yapmıyordu. Lionel daha! böyle şeylere hazır değildi."

Bir gün babasını öğle yemeğine davet etmesi tüm evhJ kını şaşırttı. Polo Lounge'da karşı karşıya otururlarken I Ward oğlunun olduğundan çok daha yaşlı göründüğünü fark I etti. Sessizce onun yüzüne baktı. Onun seçtiği yaşam biçimi-1

ni hâlâ anlamış değildi. Oğlunun eşcinsel olmasına üzülüyor-1 du, ama artık ona saygı duyuyordu. Onun değer yargılarım,I bakış açısını ve olayları değerlendirmesini beğeniyordu. Liol nel artık okula dönmek istemediğini açıklayınca, bu haberi; çok şaşırdı.

"Okula devam edip etmemeyi çok düşündüm baba. M verdiğim kararı ilk kez senin öğrenmeni istedim."

"Ama neden? Sadece bir buçuk yılın kalmıştı. Uzun WI süre sayılmaz. ġimdilik biraz sinirlerin bozuk, hepsi bu." As-1

lmda sadece oğlunun sinirlerinin bozuk olacağını umuyordl I Ama Lionel başını salladı.

"Geri dönmeyeceğim baba. Artık kendimi oraya ait his- i setmiyorum. Bir filmde çalışma teklifi aldım. Oraya gidip n işi yapmak istiyorum."

"Peki üç ay sonra film bitip işsiz kaldığın zaman ne ola-fl cak?" Ward bu işi iyi bilirdi.

"Senin gibi değil mi baba?" Ward ile dalga geçti. O daoM luna gülümsedi. Yine de bu fikir onu tatmin etmemişti. (fl lip erkek erkeğe konuştuğu için oğluna saygı duyuyordııH "Benim okulda işim bitti. Artık kendi kanatlarımla uçmsfl istiyorum."

"Henüz yirmi yaşındasın. Acelen ne?" Ama ikisi de onun yaşından çok daha fazla yaşadığını biliyorlardı. John yüzifl den çok acı çekmiş ve yürekten sevdiği birisini yitirmişti. Gm ri dönüp tekrar çocukluk günlerine dönemezdi.

WardneM dar onun eski günlerine dönmesini isterse de bunu oğlutfl

354

açıklayamayacağını biliyordu. John'un ölümü hepsini çok değiştirmişti. Ayrıca zavallı çocuğun ölümü oğlu ile arasında yepyeni bir bağ oluşmasını da sağlamıştı. Ama Lionel asla eskisi kadar genç ve pervasız olamazdı. Belki okuldan ayrılması doğru bir hareketti. Ama VVard yine de üzülüyordu. "Okulu yanda bırakman beni çok üzüyor, oğlum."

"Üzüleceğini biliyordum, baba."

"Sana kim iş teklif etti?"

Lionel güldü. "Fox şirketi." Tabii rekabet. Ward gülmeye başladı. Ve elini vurulmuş gibi göğsünün üstüne bastırdı.

"Korkunç bir darbe. Senin bu Tanrının belası işten uzak durmanı isterdim." Söyledikleri samimiydi. Ama Lionel omuzlarını silkti.

"Annemle sen bu işten çok zevk alıyor görünüyorsunuz."

"Bazen de çok yoruluyoruz." Uzun zamandır yorulduklarını düşünüyordu. Faye ile konuşup onunla birlikte tatile çıkmak istiyordu. O filmini bitirmişti ve bir süre boş kalacaktı. Ve artık hiçbir bahanesi de yoktu. Sonra Lionel'e baktı.

Aklına bir fikir gelmişti. "Hemen evden taşınmıyorsun değil mi?"

"Bugünlerde toparlanıp yeni bir ev aramam gerektiğini düşünüyordum. Size daha fazla yük olmak istemem."

"Hiç de yük olmuyorsun." Ward özür dilercesine bakıp, oğluna gülümsedi. Ona karşı ne kadar sert davrandığını hatırlamıştı. "Evde bir ay daha kalıp kızlara göz kulak olmak ister misin?"

"Tabii." Lionel şaşırmıştı. "Neden?"

"Anneni alıp biraz uzaklara gitmek istiyorum. Bir tatile ihtiyacı var. Tabii benim de." Öbür kadınla ilişkisini bitirip tekrar eve döndüğünden beri dokuz aydır karı koca beş dakika olsun yalnız kalamamışlardı. Birlikte bir tatile çıkmayalı ise çok oluyordu. Lionel onların birlikte tatile çıkacaklarını düşünüp, gülümsedi.

"Seve seve yaparım baba. Bu gezi ikinize de çok iyi gelecektir."

Restorandan çıkarlarken Ward oğluna gülümsedi. Yeniden dost olmuşlardı. Birbirlerine eskisinden daha yakın di-355

lar. Erkek erkeğe... Ne kadar saçma olursa olsun. O gece Ward, Faye'e planlarını anlattı. "Sakın benimle tartışmaya kalkışma. Bahane de istemiyorum. İş ya da çocuklar hakkında hiçbir bahane ileri sürme. Aktörler veya senaryolar hakkında da hiçbir şey duymak istemiyorum. İki hafta sonra yola çıkıyoruz." O gün akşam üstü biletleri ayırtmıştı bile.

Paris, Roma ve İsviçre'ye gidiyorlardı. Tartışma yerine Faye'in gözleri parladı.

"Ciddi misin?" Sevinçle onun yüzüne bakıp, kollarını boynuna doladı.

"Ciddiyim. Eğer kendi isteğinle gelmezsen seni kaçırırım, Üç hafta buradan uzak kalacağız. Belki de dört hafta." 0. gün öğleden sonra gizlice Faye'in çalışma programını incelemişti. Ve onun dört haftalık bir tatil yapabileceğini öğrenmişti.

O gece Faye sevinçle kocasının peşinden yatak odasına gitti. Ward onunla Roma ve Paris hakkında dalga geçerken, Faye parmaklarının ucunda dönerek geceliğini giydi.

"Birlikte böyle bir tatil yapmayalı çok oldu Faye."

"Biliyorum." Usulca yatağın kenarına oturup kocasının yüzüne baktı. Birbirlerini iki kez kaybetmelerine ramak kalmıştı. Ayrıca iki çocuklarından oluyorlardı... Bir kız... Bir erkek... Bir torunlarını yabancılara vermişlerdi...

Oğullarının sevgilisi ölmüştü. Zor günler yaşamışlardı. Eğer birisi kendisine bir yıl önce evliliğini kurtarabilecek misin diye sorsa, yanıtı hayır olurdu. Ama şimdi kocasına bakarken, bu adamı hâlâ sevdiğini biliyordu. Bütün hatalarıyla, başka kadınlarla olan ilişkileriyle, zor günlerde kendisine destek olmamasıyla, hatta oğluna kötü davrandığı zamanlarda bile onu seviyordu. Ward Thayer'ı seviyordu. Onu yıllardır sevmiş ve daha da sevecekti. Yirmi iki yıl sonra artık onun hakkında pek fazla düş kurmuyordu ama onu yine de olduğu gibi seviyordu. Ve o gece yatağa girince, yıllardır sevişmedikleri gibi çılgınca bir coşkuyla eskisi gibi seviştiler.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

P

-*- ARIS o bahar akıl almaz derecede güzeldi. Seine nehri kıyılarında dolaşıp, Les Halles'de soğan çorbası içtiler.

Champ Elysee'den aşağıya yürüyüp Dior Modaevi'ne gittiler. Öğle yemeklerini Fouquet'de, akşam yemeklerini ise ya Ma-xim'de veya Brasserie Lipp'de yediler. Cafe Flöre ve Deux Magot'da içki içerlerken birbirlerine sarılıp öpüşüyorlar, neşe içinde gülüşüyorlardı. Tam Ward'ın hayalinde yaşattığı gibiydi. İkinci balaylarını yaşıyorlardı. Geçen yılların dertlerini, çocukların sorunlarını, sorumluluklarını, filmleri unutmuşlardı. Lausanne'a geldikleri zaman Leman Gölü'nün kıyısında otururlarken Faye kocasının yüzüne bakıp gülümsedi.

"Biliyor musun, seninle evlendiğime seviniyorum." Bu sözleri kahvesini içip, çöreğini yerken gelişigüzel söylemişti.

Ward ona güldü.

"Bunu duyduğuma çok sevindim Buna nasıl karar verdin?"

Faye göle bakarak gülümsedi. "Hımmm. İyi bir insansın. Bazen ortalığı kanştırsan da geri dönüp bunları düzeltecek kadar akıllı ve dürüstsün." Faye Lionel'i düşünüyordu. Kocası ile büyük oğlunun aralarının düzelmesi onu

fazlasıyla sevindiriyordu. Ayrıca kocasının kurduğu ilişkileri de düşünüyordu.

"Hatalarımı düzeltmek için çok çabaladım. Üstelik ben senin kadar akıllı değilim Faye."

"Saçmalama."

"ġimdi tıpkı Val gibi konuştun." Onaylamayan gözlerle bakıp, güldü.

"Peki. Ben de senden daha akıllı değilim ama bazen çok inatçıyım."

"Ben senin kadar cesur değilim. Bazı olayların karşısında elim ayağım birbirine dolanıyor ve kaçmak istiyorum."

ġimdiye dek zorlu olayların karşısında iki kez kaçmıştı. Ama geri döndüğü zaman Faye'in kendisini kabul edişine minnet duyuyordu. Fakat karısının söylediklerini duyunca çok şaşırdı.

"Biliyor musun, bazen ben de kaçmak istiyorum. Ama sonra eğer kaçarsam ne olur diye düşünüp endişeleniyorum...

Val'e kim göz kulak olur... Anne'in iyiliği için çalışır... Vanessa... Greg... Li..." Kocasına gülümsedi. "Sen. Belki ben çok bencilim, eğer ortadan kaybolursam hiçbir işin doğru dürüst yürümeyeceğine inanıyorum. Tabii bu düşüncem doğru değil ama yine de bana dayanma gücü veriyor."

"Kaçmadığına sevindim." Karısına gülümseyip onun ellerini avuçlarının arasına aldı. Aradan yıllar geçtiği halde birbirlerine duydukları o derin sevgiyi hâlâ yitirmemişlerdi. "Çünkü söylediklerinde çok haklısın. Eğer sen gitseydin, hiçbir şey yolunda gitmezdi. Bizi bırakıp gitmediğin için mutlu-1 yum."

"Belki günün birinde kaçar giderim. Setteki yakışıklılardan birisiyle çılgın bir aşk yaşamak için ortadan kaybolurum."

Söylediklerine güldü. Ama bu sözler Ward'ın hiç hoşuna gitmişe benzemiyordu.

"Birkaç kez bunu düşünüp çok korktum. Bazı aktörlerle çalışmanı hiç istemiyorum." VVard'ın bu duygularını ilk kez açığa vurması Faye'i pek duygulandırdı.

"Ben kendimi idare etmesini bilirim."

"Biliyorum. İşte bu yüzden ben de gözümü senden ayırım-1 yorum ya."

"Yok canım, öyle mi?" Faye sevgiyle onun kulağını çektiJ Ward eğilip karısını öptü. Biraz sonra Leman Gölü'nü, Alp-1

ler'i, çocukları ve işi unutup balkondan içeriye girdiler. Sade-1

358

ce tatilin geri kalan günlerini düşünüyorlardı. İkisi de geri dönecekleri gün uçağa binerlerken hafif bir burukluk içindeydiler. "Sevgilim, güzel bir tatildi değil mi?"

"Evet, çok güzeldi." Ward ona gülümsedi. Faye kocasının koluna girip başını onun omuzuna dayadı.

"Tüm ömrümü böyle geçirmek istiyorum."

"Yok canım! Sen böyle yaşayamazsın." Güldü. "Deli gibi çalışmayı özlersin. Önümüzdeki hafta boğazına dek yeni filme gömüleceksin. Eve gelince bana yakınacaksın. Hiç kimsede ümit olmadığını, kostümleri beğenmediğini, çekim yerlerinin uygun olmadığını, kimsenin rolünü ezberlemediğini söyleyip yakınacaksın. O güzelim sarı saçlarını tel tel yolacaksın. Bunlarsız sen hiçbir şeye dayanamazsın. Canın sıkılır değil mi?" Faye kocasının iş hayatı için çizdiği gerçek canlı tabloya güldü.

"Belki, daha henüz emekliye ayrılmaya hazır değilim, ama günün birinde..."

"O gün gelince bana haber ver."

"Veririm." Sanki o günleri dört gözle bekliyormuş gibi uzaklara daldı gitti.

Ama Ward haklıydı. İki hafta sonra hayat tam onun çizdiği tablo gibi yürümeye başladı. Faye delirmek üzereydi.

Başrol oyuncusu onu çok yoruyordu. Aktörlerden diğer ikisi de uyuşturucu müptelasıydılar. Bir diğeri ise iflah olmaz alkolikti. Her gün sete körkütük sarhoş geliyordu. Setlerden birisinde yangın çıkmış ve kül olmuştu. Sendikalar işi terk edeceklerini söyleyip, Faye'i tehdit ediyorlardı. Hayat normale dönmüştü. Yaptıkları tatil ikisine de iyi gelmiş, canlanmışlardı. Eve döndükleri zaman Lionel'in kızları çok iyi idare ettiğini görüp sevinmişlerdi. Anne okula alışmış

görünüyordu. İkizler de sanki eskisinden daha iyi davranıyorlardı. Greg'den de iyi haberler geliyordu. Bir ay sonra Lionel kendisine yeni bir ev bulup taşındı. Faye onun John'suz o evde kendisini çok yalnız hissedeceğini düşünüyordu, ama kendi evinde yaşamasının da ona iyi geleceğini biliyordu. Lionel

Fox'a bir film yapıyordu ve telefonla konuştuklarında işlerin yolunda gittiğini söylüyordu. Tek sorun Anne'di.

Ağabeyiyle birlikte taşınıp onunla birlikte yaşamak istiyordu. Lionel artık birlikte yaşayamayacaklarını söyleyip, onun cesaretini kırmıştı. İkisinin de yaşamlarını ayrı ayrı sürdürmeleri gerektiğini anlatmıştı. Bir zamanlar birlikte yaşamak kendileri için en doğru yol olduğu halde şimdi yollarının ayrılması gerektiğini söylemişti. Artık Anne okulunda kendisine yeni bir yaşam kurmak zorundaydı. Yeni arkadaşlar edinmeliydi. Veya eski arkadaşlıklarını

canlandırmalıydı. Bunun için de Faye ve Ward ile yaşaması gerekiyordu. Lionel kardeşim bunları söyleyerek ikna etmişti.

Lionel bir cumartesi öğleden sonra yeni evine taşındı. Anne gözyaşları içinde onun gidişini izliyordu. Sonra günün geri kalan kısmını odasına kapanıp geçirdi. Ama ertesi gün yeni bir arkadaşıyla sinemaya gidince Faye

kızının günün birinde yeni hayatına uyum sağlayacağını düşünüp ümitlendi. Gebeliğinden çok uzun süredir hiç söz etmiyordu. Hele başkasına evlatlık verdiği bebeğini ağzına almıyordu. Faye şayet mümkünse onun bu kötü anılarını tümden unutmasını I diliyordu.

Faye ailesindeki sorunları unutup kendisini filme kaptırmaya çabalıyordu. Yalnızca Santa Monica Halk Evi'nde dağıtılacak Oskar Ödülleri için bir ara kendisini toparladı. Faye, I Lionel .ve ikizleri de ödül törenine gelmeleri için ikna etti. Anne bu gibi olaylara karışması için daha çok genç olduğunu I düşünüyordu. Bu yüzden genç kız yine evde tek başına her I zamanki yalnızlığına gömülüp, ödül törenini TV'den izlemeyi bile reddetti.

Faye ödül kazancağını düşünmüyordu. O gece giyinirken VVard'a kazanamayacağını söyleyip, boşu boşuna

hazırlandıklarını, oraya gitmelerine hiç gerek olmadığını söylüyordu. Ayrıca Oskarlar kendisi için hiçbir anlam taşımıyorlardı.. ¦ Gençlik günlerinde olsa başkaydı... O zamanlar kendisi kameranın karşısında oynuyordu... İlk Oskarını kazandığı za-360

man başkaydı. Boynuna inci kolyesini takarken kocasına baktı. "Hem zaten iki tane Oskar kazandım." dedi.

"Gösterişçi." Ward onunla dalga geçiyordu ama Faye'in yanakları kızardı.

"Benim demek istediğimi anlamadın." Siyah kadife giysisinin içinde bir içim suydu. Güzel vücudu ve hâlâ dik olan göğüsleri belli oluyordu. Ward elbisenin yakasından elini içeriye sokmaya çalışınca Faye onu azarlayıp yanından uzaklaştırdı. Bu gece dört dörtlük olmak istiyordu. Herkes çok güzel ve gençti, kendi ise kırk yedi yaşındaydı... Kırk yedi... Yıllar ne çabuk geçmişti, yirmi iki yaşında olduğu günler sanki dün gibi gözlerinin önündeydi... Yirmi beş...

Ward Tha-yer'a deli gibi âşık olduğu günler... Her gece Mocambo'da sabahlara kadar dans ettikleri günler. Geçmişi düşünerek hül-yalı gözlerle Ward'a baktı. O da eğilip karısının ensesine minik bir öpücük kondurdu.

"Bu gece çok güzelsin sevgilim ve sanırım büyük ödülü sen kazanacaksın."

"Benimle dalga geçme!" Kazanacağını düşünmek bile istemiyordu. Ama tatilden döndükten sonra araları çok iyiydi. Bu zaman zaman insanları serseme çeviren aşk havasıydı ama Faye aldırmıyordu. Çok sevdiği çocuklarına rağmen

kocasıyla yalnız olmaktan hoşlanıyordu. Bazen sadece birbirlerine ihtiyaç duyuyorlardı. Hepsi törene katılmaya hazırdı. Faye uzun tuvaletler giyen ikizlere inci kolyelerini ödünç vermişti. Anne odasında tek başına oturuyordu. Faye gitmeden önce onun odasına uğradı. Kızcağız yapayalnız ve kaybolmuş gibiydi. Faye törene onu da götürmediğine pişman oldu. Ama daha on beş yaşındaydı. Çok küçüktü... Üstelik Ward'a söylediği gibi pazartesi gecesiydi. Ertesi sabah okula gitmesi gerekiyordu. Yine de onu evde yalnız bıraktığı için Faye kendi kendisine içerledi. "İyi geceler güzelim." Sinirli sinirli Anne'in yanağından öptü. Kız yüzünde şaşkın, kim olduğunu soran ifadeyle bakıyordu. Sanki annesini tanımıyordu. Faye tüm doğum sırasında onun yanına oturup elini tuttuğu günden beri aralarında büyük bir yakınlığın gelişeceği-361

nı ve dost olacaklarını ümit etmişti ama düşündüğü gibi olmamıştı. Anne için için onu çocuğunu elinden alıp bir başkasına vermekle suçluyordu. Hastaneden eve gelir gelmez, yine kendi kabuğuna çekilip tüm kapıları annesinin yüzüne kapatmıştı. Ona yaklaşmanın imkânı yoktu. Tabii Lionel'den başka kimse ona yaklaşamıyordu. Oğlan onun hem anası, hem de babasıydı.

Anne arkalarından, "İyi şanslar anne." diye seslendi. Sonra gidip kendisine yiyecek bir şeyler hazırlamaya başladı.

Yolda Lionel'in evine uğrayıp onu aldılar. VVard'ın eski smokini içinde pek şık görünüyordu. Faye'in Jaguarının arka koltuğunda ikizlerin arasına sıkıştı. Ward bütün yol boyunca Faye'in arabasına iyi bakmadığını, onu çok kötü kullandığını söyleyip homurdandı. Gergin gecelerinden birisini yaşıyordu, hani o ne olduğunuzu düşündüğünüzü belli etmediğiniz anlardan birisiydi. Herkes oradaydı. Richard Burton ile Liz 'VIRGINIA WOOLF' adlı filmle ödüle aday gösterilmişlerdi. Liz'in boynunda yumruk büyüklüğünde bir pırlanta sallanıyordu. Redgrave kardeşler de oradaydılar.

İkisi de ödüle aday gösterilmişlerdi... Audrey Hepburn, Leslie Caron, Mel Ferrer. Faye ise Antoine Levouch, Mike Nichols ve daha başkalarına karşı en iyi yönetmen adayıydı. Anouk Amimee, Ida Karnin ska, Redgrave'ler ve Liz Taylor en iyi kadın oyuncu için yarışıyorlardı. Scofıeld, Arkin, Burton, Caine ve McQueen ise en iyi erkek oyuncu için çekişiyorlardı. Sunuculuk yapan Bob Hope esprileriyle tüm salonu kırıp geçiriyordu ve birdenbire Faye'in adı okunur gibi oldu... Yine en iyi yönetmen ödülünü kazanmıştı. Gözlerinde yaşlarla, dudaklarında Ward'ın dudaklarının sıcaklığını hissederek sahneye doğru adeta uçarcasına uzaklaştı. İşte oradaydı. Elindeki altın heykelciğe bakakaldı.

1942 yılında en iyi kadın oyuncu ödülünü avuçlarında tuttuğu günden bu yana aradan yıllar geçmişti... Yüz yıl önceydi sanki ve sadece dün gece gibiydi... Yirmi beş yıl... Hâlâ aynı heyecanı duyuyordu.

"Teşekkür ederim... Hepinize... Kocama, aileme, benimle birlikte çalışanlara, dostlarıma... Teşekkür ederim..." Selam 362

verip sahneyi terk etti. Gecenin devamında neler olup bittiğini binbir güçlükle anımsıyordu.

Sonunda sabahın ikisinde eve geldiler. İkizler için çok geçti ama bu gece özel bir gece idi. Anne'i Moulin Rouge'dan telefonla aramışlardı ama yanıt vermemişti. Val onun uyumuş olabileceğini söylemişti, ama Lionel onun uyumadığını, telefona yanıt vermemekle onlara karşı koyduğunu biliyordu. Onu tek başına evde bırakıp gitmelerine böyle yanıt veriyordu. Faye de oğlu gibi Anne'i evde yalnız bırakmanın büyük hata olduğunu düşünüyordu.

Uzun bir süre sonra Lionel'i evine bıraktılar. Oğlu annesinin yanağından öpüp veda etti. İkizler ise tuhaf şekilde eve dönene kadar hiç konuşmadılar. Vanessa yarı uyukluyordu. Val ise bütün gece annesiyle tek kelime konuşmamıştı.

Annesinin kazandığı ödüle hırsla bakıyordu. Lionel ile Vanessa bunun farkındaydılar, ama Faye, Val'in kendisini kıskandığını anlamamış gibiydi.

"İyi vakit geçirdiniz mi kızlar?" Faye arkasını dönüp onlara baktı. Kazandığı Oskar'ı düşünüyordu. Üzerine ismi kazı-

nacaktı. Ama Faye onu hâlâ avucunda tuttuğunu hissediyordu. Bunun gerçek olduğuna bir türlü inanamıyordu. Artık üç heykelciğin sahibiydi. Eğilip Val'e baktı ve onun gözlerindeki buz gibi ifadeyi görünce şaşırdı. ġimdiye dek hiç fark etmemişti. Kızının gözlerinin içinden taşan alevler öfke değil, kıskançlıktı.

"Fena değildi. Herhalde kendinle övünüyorsundur." Bunlar çok çirkin sözlerdi. Hiç kimse bu sözlerin Faye'i nasıl yaraladığını anlamadı. Bunlar onu yürekten yaralamak için, haince söylenmiş sözlerdi. Ve Val hedefini bulmuştu.

"Çok heyecanlıydı. Her zaman da böyle heyecanlı olur, sanırım."

Val annesinin yüzüne bakıp omuzlarını silkti. "Bu, ödülleri bazı kez de sempati duydukları kişilere verdiklerini duymuştum." Çok insafsızca sözlerdi ama Faye aldırmadı, güldü.

"Bana acıdıkları için ödül verdiklerini sanmıyorum. Ama

belki de..." Aslında kızının söyledikleri doğruydu. Bazen birini atlatıp ödülü bir başkasına veriyorlar ve ertesi sene de yaptıklarını kapatmaya çalışıp, ödülü hak edene veriyorlardı. Herkes işlerin bu şekilde yürüdüğünü inkâr ediyordu ama bazı şeyler de kimsenin gözünden kaçmıyordu. "Bana verdikleri ödülün böyle olduğunu mu düşünüyorsun Val?"

Annesi onun yüzüne baktı. "Yani bana acıdıkları için mi?"

"Kim bilir?" İlgisizce omuzlarını silkti ve eve gelene dek arabanın camından dışarıya baktı. Faye'in ödül kazanması ve bununla gurur duyması Val'i hırsından âdeta kudurtmuş-tu. Araba kapının önünde durunca dışarıya fırlayıp hemen odasına kapandı. Bir daha da oskardan söz etmedi, hatta ertesi gün'Anne'e bile bir şey söylemedi. Okulda arkadaşları bundan söz edip, kendisini kutladıkları zaman bile onların laflarını ağızlarına tıkıp, konuyu değiştirdi. Kendisini tebrik etmeleri çok tuhaftı , onunla ilgili bir şey değildi ki hem ayn-ca umrunda da değildi. Sadece omuzlarını silkip "Ne yapalım yani? Çok önemli sanki!" diye yanıt verdi. Ve kendisini

ilgilendiren konulardan söz etti. Faye Thayer hakkında övgü dolu bir söz işitmekten nefret ediyordu: Bir gün hepsine gösterecekti. Artist olup, Faye Thayer'i gölgede bırakacaktı. Or^ taya çıkıp onlara sahip olduğu yetenekleri göstermek için önünde yalnızca birkaç ayı kalmıştı. O

günler iple çekiyordu. Hepsine gösterecekti. Annesinin de üç oskarınm da cehenneme kadar yolu vardı.

364

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

-L AYE Oscar kazandıktan üç ay sonra ikizler liseden mezun oldular. Greg de tam zamanında yaz tatiline çıkmış ve eski okulundaki diploma törenine katılabilmişti.

Bu kez hiç kimse ağlamadı. Ward, Faye'in kulağına eğilip, usulca "Bu zamana kadar bize de birkaç kez diploma vermeleri gerekirdi" diye fısıldadı. Faye kıkırdayarak gülüp, gözlerini yuvalarında döndürdü. Ward haklıydı. Dört yıl sonra aynı sıralardan Anne'in diploma törenini izleyeceklerdi. Bu sonsuza dek sürecek gibiydi. İki yıl içinde Greg Alabama Universitesi'nden mezun olacaktı. Sanki yaşamları gençlerin cüppeler ve diplomalarla birtakım sıralara girmelerini seyretmekle geçiyordu. Ama ne kadar bu manzarayı daha önce de görmüş olsalar, ikizlerin diploma almaları onları çok duygulandırdı. Kızlar cüppelerinin altına gösterişsiz beyaz elbiseler giymişlerdi. Vanessa'nınki çok sadeydi. Dik yakası işlemeli bir giysiydi. Val'inki ise biraz daha gösterişliydi. Organ-zadan yapılmıştı ve altına bacaklarının güzelliğini meydana koyan fazlaca seksi bir çift yüksek topuklu ayakkabı giymişti. Ama Faye'i asıl sinirlendiren, kızının giydiği yüksek topuklu ayakkabılar değildi. Val ısrarla doğudan batıya hiçbir üniversiteye başvurmamaya kararlı olduğunu söylüyordu. Model olmak istiyordu. Boş vakitlerinde ise artistlik kurslarına devam edecekti. UCLA'nm dram bölümüne devam etmeyi de kabul etmiyordu. Gerçek artistler iş aralarında yete-365

neklerini kusursuzlaştırmak için bu tip kurslara devam ediyorlardı. Val devam ettiği sınıfta Dustin Hoffman ya da Robert Redford'u bulacağına ve

günün birinde bütün dünyaya parmak ısırtacağına inanıyor ve Faye ile Ward'ın

nasihatlerine kulak asmıyordu.

Son birkaç ayın en ateşli kavgalarından birisi de Val'in üniversiteye devam edip etmemesiydi. Val anne ve babasından daha dik kafalıydı. Nuh diyor, peygamber demiyordu. Ward çaresizlik içinde eğer üniversiteye devam etmezse, ona beş

kuruş vermeyeceğini söyledi. Babasının bu tehditleri onun daha işine geldi. Arkadaşlarından birisi ona Holly-vvood'un batısında ayda yüz on sekiz dolara genç artistlerin çalıştırıldığı bir kamp olduğunu ve orada birisiyle bir odayı paylaşabileceğini söylemişti. İki tane kız TV'deki güldürü programlarında rol alıyorlardı. İçlerinden birisi de porno film çeviriyordu ama Val bunu anne ve babasına söylememişti. İçlerinden birisi de geçen yıl korku filmlerinin en aranılan yıldızlarından birisiydi. Diğer dört kız da mankenlik yapıyorlardı. Val'in sözünü ettiği yer, Faye'e genelev hissini veriyordu. Bu düşüncesini Val'e de açıklamıştı ama ikizler neredeyse on sekizini dolduracaklardı. Valerie de durmadan bu gerçeği annesine hatırlatıyordu. Faye yenik düşeceği bir kavga içinde olduğunu biliyordu. Bir hafta sonra Val'in evden taşınacağını biliyorlardı. Vanessa ise planlarını gerçekleştirmişti. Doğudaki tüm okullara başvurmuş ve hepsine de kabul edilmişti. Ama sonbaharda Barnard'a başlayacaktı. Haziranın sonuna dek evde kalacak, sonra okul açılmadan New York'ta iki ay çalışacaktı. Bir yayınevinde resepsiyon memurluğu işi bulmuştu. Heyecanından yerinde duraımyoı-du. Bu arada Greg de arkadaşlarıyla birlikte Avrupa'ya gidiyordu. Bu yıl yaz tatilinde sadece Anne evde kalıyordu. Onu da bir kampa göndermek için çok uğraşmışlardı ama kız ki işler için yaşının çok ileri olduğunu söyleyip, reddetmiş w Lionel ile birlikte iki hafta tatil yapmak istediğini açıklamıştı. Ama Li, Fox'daki film çekiminde çalışıyor ve bu yıl tatile 366

ayıracak zaman bulamıyordu. Faye ile Ward da büyük bir iş almışlardı. Oskar Ödülü'nden sonra iş teklifleri birbiri ardına yağmaya başlamıştı. Gelecek yıl için Faye'in birbiri ardına tam üç projesi vardı. Nefes almaya bile vakti yoktu.

Ward Avrupa gezisine tam vaktinde çıktıklarını hatırlatınca Faye de onu onayladı.

İkizlerin mezuniyet partisi hepsinden daha gürültülü oldu. Son konuk da sabahın dördünde ayrılırken, Faye kocasına bezgin bezgin baktı. "Galiba bu tip eğlenceler için biz epey yaşlandık."

"Sen kendi adına konuş. Bence on yedi yaşındaki kızlar eskisinden daha güzeller."

"Sözlerine dikkat et." Faye tehdit edercesine işaret parmağını salladı. Sonra yatağa uzandı. Saat beşte kalkmadan önce biraz dinlenmek istiyordu. O gün gerçekleştirmek istediği bir sahne vardı. Ward ise bütün gününü Lionel ve Anne ile geçirecekti. Val erkek arkadaşıyla gezmeye gidiyordu. Va-nessa'mn ise kendisine özgü planları vardı. Greg'in nerede ve kiminle olduğunu ancak Tanrı bilirdi. Ama hiç kuşkusuz onun işleri bira, spor ve kızlardı. Hiç olmazsa aralarında bir o kendisini çekip çevirebiliyordu. Faye, Ward'ı uyurken bırakıp sevinçle işine gitti. Yaz göz açıp kapayana dek geçecekti.

Valerie dilinden düşürmediği evine taşınmıştı. Aslında taşındığı evde tam dokuz kız yaşıyordu. Birahane gibi büyük bir evdi. Yatakların yarısında çarşaf bile yoktu. Mutfakta altı şişe votka, iki limon ve üç şişe de soda vardı. Buzdolabına sıçan düşse başı patlayacaktı. Ağza atılacak bir lokma yiyecek yoktu. Valerie evde yaşayanları daha doğru dürüst görmemişti. Hepsinin kendisine özgü bir yaşantısı, erkek arkadaşları vardı. Bazılarının odalarında özel telefonları bile vardı. Val hayatında hiç bu kadar mutlu olduğunu anımsamıyordu. Evden taşınmadan önce bu duygularını Vanessa'ya açıklamıştı.

"Tam hayalimde kurduğum bir ev."

"Artistlik kursları nasıl gidiyor?" Vanessa kardeşine bu soruyu sorarken nasıl aynı ananın rahminde büyüdüklerini, 367

ken

otuı

ola>

nı t

biri

elbi

UC1

sevi

mış

Kırı

Yor!

ise i

asılı

tın

onu

Ken

Tab

yors

ruln

onuı

Anu

da g

da r

aynı evi ve aynı yaşantıyı paylaştıkları halde birbirlerinden bu denli ayrı olduklarını düşünüyordu. İki insan birbirlerinden bu kadar farklı olabilir miydi?

Val omuzlarını silkti. "Oraya daha kayıt olacak vaktim olmadı. Bütün zamanımı ortalıkta dolanmayla geçiriyorum."

Ama Ağustos ayında aradığı madeni bulmuştu. Vanessa çoktan New York a gitmişti. Barbizon Oteli'nde kalıyor ve işte birlikte çalıştığı bir arkadaşıyla ev arıyordu. Paker Yayıncı-lık'ta yaptığı iş sıkıcıydı. Bütün gün telefonlara yanıt veriyordu. Barnard'a devam edeceği günü iple çekiyordu. Bir I gün gece yarısından sonra Valerie heyecanla kız kardeşine I telefon edip, bir korku filminde rol aldığını müjdeledi. "Ne I müthiş bir şey değil mi?"

Saat gecenin üçüydü. Vanessa uyuyordu. Esnedi amaVa- I lerie'nin yelkenlerini suya indirmek istemiyordu. Kardeşinin rol bulmasına sevinmişti. "Canlandırdığın rol ne?"

"Sette gözlerimden, kulaklarımdan ve burnumdan kanlar I

akarak yürümek."

Vanessa bağırarak, "Harika, ne zaman başlıyorsun?" diye I

sordu.

"Gelecek hafta."

"Çok güzel. Anneme haber verdin mi?" "Hayır, vaktim olmadı. Onu bu hafta arayacağım." Ama I ikisi de Faye'in bu habere pek sevinmeyeceğini biliyorlardı, fakat ikisi de bu konudan söz etmediler. Faye Val'in yaptığı hiçbir şeyi anlamıyordu. Val'e göre de yaptığı hiçbir işle annesini mutlu edemiyordu. Belki korku filminde rol almasına da sevinmeyecekti. Ama kendisi de minicik bir rolle işe başlamıştı. Keşfedilene dek New York'ta boş yere modellik etmişti. Val'inki ise doğrudan doğruya film demekti. Bunlan

Vanessa'ya söylediğinde kız kardeşi ona annelerinin hiçbir zaman ağzından burnundan kanlar saçarak kameranın karşısında durmak zorunda kalmadığını anımsatmadı. "Senin işler nasıl gidiyor Van?" Bu soruyu âdeta lütfedip sormuştu. Valerie aslında kendisinden başka kimseyle ilgilenmezdi.

Vanessa da kız kardeşinin bu huyunu çok iyi biliyordu. 368

"Fena değil." Yine esnedi. "Aslında çok sıkıcı. Fakat Con-necticut'lu iyi bir kızla arkadaş oldum. Columbia yakınlarında bir ev tutmayı planlıyoruz. Yeni arkadaşım da Columbia Üniversitesi'ne devam ediyor."

"Ya." Val çoktan sıkılmıştı. Telefonu bir an önce kapatmak istiyordu. "Sana işlerin nasıl gittiğini haber veririm."

"Teşekkürler. Kendine iyi bak." Birbirlerine garip şekilde yakın oldukları halde ortak hiçbir yönleri yoktu. Vanessa bu bağın varlığını hep hisseder, fakat bir türlü nedenini anlayamazdı. Birbirlerine yakın olan başka kız kardeşleri hep kıskanmıştı. Kendi kardeşlerinden hiçbirisine yakın değildi. Hep konuşabileceği ve güvenebileceği bir kız kardeşin özlemini çekmişti. Connecticut'tan gelen kızın en iyi tarafı da buydu işte.

California'da Anne de buna benzer şeyleri keşfediyordu. Bir gün Rodeo Drive'da kolundaki pembe çantayı sallayarak elindeki dondurma külahını yalayan bir kıza rastladı. Tıpkı, dergilerdeki dondurma reklamı yapan kızlara benziyordu.

Yanından geçerken kız Anne'e gülümsedi. Anne onun çok güzel bir kız olduğunu düşündü. Bir saat sonra Daisy'de tek başına yemek yerken yine o kıza rastladı. Anne oraya bir ham-burger atıştırmak için uğramıştı. Annesi o sabah kendisine yeni iki çift ayakkabı alması için para vermişti. Anne de Rodeo Drive'da bir aşağı bir yukarı dolaşıp gelen geçen insanları seyrediyordu. Hava çok güzeldi. Hafif bir rüzgâr esiyordu. Birdenbire kendisini pembe çantalı kızın yanındaki masada otururken buldu. Tekrar birbirlerine gülümsediler. Kız yabancılık çekmeden konuşmaya başladı.

Neredeyse beline dek uzanan yumuşak ipek gibi kahverengi saçları vardı. Gözleri de iri ve kahverengiydi. Anne onun on sekiz yaşında olduğunu

düşündü ama aynı yaşta olduklarını, hatta aynı günde doğduklarını öğrenince çok şaşırdı.

"Merhaba, benim adım Gail."

"Benimki de Anne." Konuşma Anne'e kalsaydı orada sona erecekti ama Gail'in anlatacağı pek çok şeyi vardı. Ona Gior-369

ki

ol ol n: bi el U

S€

m K

Yi is as tıı or K T;

ye

ru on Aı da da

24

gio'da gördüğü yumuşacık beyaz deri etekliği ve ona uygun çizmeleri anlattı. Anne onun alışveriş ettiği dükkânların ismini duyunca çok etkilendi. Kendisi de yeni arkadaşına yolun yukarısında gördüğü ayakkabılardan söz etti. Birlikte Beatleslardan, Elvis'den, cazdan ve sonunda okuldan söz etmeye başladılar.

"Ben gelecek yıl Wostlake'e gideceğim." Hiç etkilenmemişe benziyordu ama Anne'in gözleri iri iri açıldı.

"Sen de mi? Ben de gelecek yıl oraya gideceğim." Aynı yaşta olmalarından sonra bir de aynı okula gitmeleri mutlu bir rastlantıydı. Gail açıksözlülükle bir süre hasta yattığını, sonra iştahsızlık nöbetleri geçirdiği için bir yıl okuldan uzak kaldığını anlattı. ġimdi on beş yaşındaydı ve okuldan bir yıl j geri kalmıştı. Ama aldırmıyordu. Bunu omuzlarını silkerek ifade etti. Anne yaşantısında ilk kez şansın yüzüne güldüğüne düşündü.

Anne de kıza karşı bir dereceye kadar dürüst oldu. Hiç kimseye anlatmak istemediği sırları vardı. Örneğin bir bebeği olduğunu, onu hiç tanımadığı kimselere evlatlık verdiğini, kendisi bile hatırlamak istemiyordu. Ama diğer sırlarını anlatabilirdi. "Ben de bir yıl okuldan ayrı kaldım. Bir yıl gerideyim."

"Harika." Gail ekilenmiş görünüyordu. Anne sırıttı. Daha önce hiç kimse kendisine bu şekilde karşılık vermemişti. Bu kıza kanı kaynamıştı. Yeni bir arkadaşın hayaliyle yaşıyordu. Her gün Thayer'ların yüzme havuzunun başında tek başına oturmaktan sıkılmıştı. Belki Gail arada sırada kendisini ziyarete gelebilirdi. "Okula gitmediğin sürece ne yaptın?" Gail maceraperest yeni arkadaşına hayranlıkla bakıyordu. Anne de biraz bıkkın gibi davranmaya çalıştı. "Bir süre Haight-Ashbury'de yaşadım." Gail'in gözleri iri iri açıldı. "Sahi mi? Hiç uyuşturucu kullandın mı?"

Anne bir an duraksadı, sonra başını salladı. "O şeyler düşündüğün kadar iyi değil." Aslında başka türlü olduklarım biliyordu ama karşılığında ödenen faturanın da ne kadar 370

masını

yüklü olduğunu biliyordu. Bu kız o hayatı bilemezdi. Temiz, iyi giyimli, güzel ve biraz da şımarıktı. Bazılarının dediği gibi tipik bir Amerikan Yahudi prensesiydi. Anne ondan etkilenmişti. Eski okulundaki bütün kızlar çok sıkıcıydılar.

Ha-ight-Ashbury'den döndükten sonra hiç kimse kendisiyle ko-nuşmamıştı. Ama bu kız onlara benzemiyordu. Bir tarzı, güzelliği, belirgin bir kişiliği vardı. Bir anda birbirlerine ısını-vermişlerdi. Yemeğin sonunda kıkırdaşarak gülüşmeye başlamışlardı. Birlikte çok iyi vakit geçiliyorlardı. Garson ise iki masayı birden işgal ettikleri için kötü kötü onlara bakıyordu. Sonunda Gail tekrar Rodeo Drive'da dolaşmayı teklif etti.

"Eğer istiyorsan sana Giorgio'daki beyaz çizmeleri gösteririm." Anne onun sözünü ettiği dükkânda bir de açık hesabı olduğunu görünce iyice etkilendi. Satıcı kızlar onun bir şey alması için etrafında fır dönüyorlardı. Genellikle kendi yaşlarında birileri dükkândan içeriye girdiği zaman satıcılar onların bir an önce dükkândan çıkıp gitmelerini dilerlerdi.

Ama Gail'in durumu böyle değildi. Herkes onu küçük adıyla çağırıyordu. Anne'e dükkânın barından koka kola bile ikram ettiler. Çok iyi vakit geçiriyorlardı. Sonunda Gail çizmeleri beğenmediğine karar verdi. Dükkândan çıkarlarken neşe ile kıkırdaşıyorlardı.

"Ben de sana gördüğüm ayakkabıları göstereyim." Yıllardır geçirdiği en mutlu dakikalardı belki de. Yapacak hiçbir işleri yoktu. Gönüllerince dolaşıp iyi vakit geçiriyorlardı. "Annen Giorgio'dan çok alışveriş yapıyor olmalı, bize çok iyi davrandılar."

Gail bir an sessizleşti. Boşluğa baktı, sonra gözlerini Anne'e çevirdi. "Benim annem iki yıl önce kanserden öldü. Otuz sekiz yaşındaydı." Bunlar öylesine korkunç sözlerdi ki, Anne dehşet içinde yeni arkadaşına bakakaldı. ġimdiye dek duyduğu en kötü olaydı. Hatta kendi başına gelenlerden daha feciydi. Faye ile birbirlerine hiç yakın olmadıkları halde, bazı kez ondan ölesiye nefret etmesine rağmen, onun ölmüş olmasını düşünmek korkunçtu. Gail'in gözlerinin içindeki acıyı görebiliyordu.

Kardeşlerin var mı?"

"Hayır. Sadece babam var." Yürürlerken Anne'e içten bir bakışla baktı. "Bunun için beni biraz fazla şımartıyor galiba.

Onun için hayatta kalan tek insan benim. Ben de bu durumdan yararlanmamaya çalışıyorum, ama bunu başarmak bazen çok güç." Gülümsedi. Anne onun yüzünde çiller olduğunu ilk kez fark etti. "Ben bildiğimi okuyorum. Ağlamaya başlayınca, babam çok üzülüyor."

Anne gülmeye başladı. "Zavallı adam."

"Senin ailen nasıl?"

Anne onlardan söz etmekten nefret ederdi. Ama Gail'in gösterdiği açık kalplilikten sonra onunla bir şeyi paylaşmamak haksızlıktı. "İyiler."

"Onlarla geçinebiliyor musun?"

Anne omuzlarını silkti. Aslında onlarla hiç iyi geçinemi-yordu. Araları hiçbir zaman iyi değildi. "Bazen. Evden kaçtığım zaman çılgına dönmediler."

"ġimdi sana güveniyorlar mı?"

"Sanırım."

"Yine kaçacak mısm?" Gail yeni arkadaşı hakkında her şeyi çok merak ediyordu. Ama Anne olumsuzca başını salladı.

"Hayır, kaçmayacağım."

Senin kardeşlerin var mı?" Bu arada ayakkabıcıya gelmişlerdi. Dükkândan içeriye giriyorlardı. Anne başıyla onayladı.

"İki kız, iki erkek."

"Vay canına!" Gail heyecanla gülümsedi. Büyüleyici bir gülüşü vardı. Eğer isteseydi çocuk yıldız olabilirdi ama babası onu titizlikle yetiştirmek istiyordu. "Çok şanslısın."

"Bu senin fikrin!" Anne arkadaşından farklı düşünüyordu. Gözlerini yuvalarında çevirdi.

"Kardeşlerin nasıl kimseler?"

"Büyük ağabeyim Lionel çok iyidir. Yakında yirmi bir yaşına basacak." Gail'e onun eşcinsel olduğunu açıklamadı. "0

da okulu bıraktı. ġimdi Fox şirketine bir film yapıyor." Bunu çok sıradan bir olay gibi söylemişti. Gail yine çok etkilenmişti. "Diğer ağabeyim de külhanbeyinin tekidir. Futbol bursuy-372

la Alabama Üniversitesi'nde okuyor. Bu yıl ikinci sınıfa geçecek. Kız kardeşlerim ikizdirler. Bir tanesi birkaç hafta önce Doğuya Barnard Üniversitesi'ne gitti. Diğeri de burada artist olmaya çalışıyor. Lionel... Hep bana daha yakın olmuştur... Öbürleri... Yani..." Yine omuzlarını silkti ve bir vuruşta silkeleyip attı. "Bazen çok garip olurlar." Onlar da Anne'in biraz

garip olduğunu düşünüyorlardı ama artık aldırmıyordu, yeni bir arkadaş bulmuştu çünkü.

Gail ayrı renklerde aynı model iki çift ayakkabı aldı. Ve birkaç dakika sonra saatine baktı.

"Babam saat dörtte Beverly Willshire'ın önünden beni alacak. Birlikte gelmek ister misin?" Anne duraksadı. Evden taksiyle gelmişti ama Gail ile gitmek daha eğlenceliydi. "Baban bir şey demez değil mi?"

"Hayır canım. Böyle şeyleri yapmaya bayılır. Yani yabancıları evlerine filan götürmeye." Anne içtenlikle güldü. Gail bazı yönlerden çok doğal ve yapmacıksız davranıyordu. Anne onun bu huyundan hoşlanmıştı. Birlikte Willshire Bulvarı' ndan karşıya geçtiler ve gösterişli otelin önünde durup Gail' in babasının gelmesini beklediler. Anne yeni arkadaşının babasının arabasını görünce çok etkilendi. İki değişik ton gri bir Rolls Royce'du. Gail heyecanla el salladı.

Araba önlerinde durdu. Anne bu lüks arabayı görünce ilk önce arkadaşının kendisiyle dalga geçtiğini sandı. Sonra geniş

omuzlu, tıknazca, Gail'e benzeyen bir adam uzanıp kapıyı açtı. Gail arabaya bindi, Anne'i de peşinden sürükledi. Sonra hiç vakit yitirmeden direksiyonun başındaki adama anlatmaya başladı. "Merhaba, baba. Bak bugün yeni bir arkadaş

buldum. Gelecek yıl benimle aynı okula gidecekmiş." Adam hiç tanımadığı bir yabancının arabasına binmesine sinirlenmemiş, aksine dostça elini uzatıp sıkmıştı. Yakışıklı bir erkek değildi, ama temiz bir yüzü var diye düşündü Anne. Adı Bil Stein'dı, Anne'in anladığı kadarıyla da eğlence dünyasındaki yıldızların avukatlığını yapıyordu. Adamın kendi ailesini de tanıdığından emindi ama anne ve babasının isimlerini söylemedi. O sadece Anne idi.

Adam onları Sunset Bulvan'nda Will "VVright'm yerinde dondurma yemeye götürdü. O gece Gail'e bir sürprizi olduğunu söyledi. Önce Trader Vic'de

akşam yemeği yiyecekler, sonra da birtakım dostlarla birlikte film seyretmeye gideceklerdi. Komik olan da seyredecekleri film Faye ile Ward' in bir yapımıydı. Anne onlara sadece filmi gördüğünü ve çok beğendiğini söyledi. Sonra başka konulardan konuştular. Dondurmalarını yerlerken konuştukları süre boyunca, Anne adamın sanki kendisinin kim olduğunu anlamaya çalışır gibi gözlerini üstünden ayırmadığını hissetti. Ama işin garibi onun yanında kendisini güvencede hissediyordu. Anne şimdiye dek kendisini yabancıların yanında pek

güvencede hissetmemişti. Anne arabadan inerken, onlardan ayrıldığına üzüldü. Gri Rolls Royce gözden kaybolana dek arkalarından baktı. Gail'i bir an önce görebilmek için sabırsızlanıyordu. Arabada gelirlerken ona telefon numarasını vermişti. Gail de ertesi gün kendisini telefonla arayıp, yüzme havuzuna geleceğine söz vermişti. Anne heyecanla ertesi günü bekliyordu. Acaba Bay Stein kızının bize gelmesine izin verir mi diye düşündü. Evden içeriye girince, babasının gelmiş olduğunu görüp şaşırdı. Demek saat altı olmuştu.

"Merhaba güzelim." Babası kendisine şarap doldurduğu kadehten başını kaldırıp, onun yüzüne baktı. Faye henüz film setinden eve dönmemişti. Akşam yemeği birkaç saat sonra yenilecekti. Babası eve erken gelip biraz dinlenip, haberleri izlemek istemişti. Belki biraz yüzer, şarabının tadını çıkartırdı. Artık eskisi kadar çok içmiyordu. Zaten yalnızca şarap içiyordu. Anne'in yüzündeki mutlu ifadeyi görünce şaşırdı, kızını neyin bu kadar mutlu ettiğini tahmin edemiyordu.

Çoğu zaman odasından dışarıya bile çıkmıyordu. "Bugün neler yaptın bakalım?"

Anne uzun süre onun yüzüne baktı ve sonra omuzlarım silkti. "Pek bir şey yapmadım." Ve merdivenlerden çıkıp her zamanki gibi odasına kapandı. Fakat bu kez yüzünde mutlu bir gülüşle yeni arkadaşını düşünüyordu.

YİRMİ DOKUZUNCU BOLUM

N EW York'a geldiğinden beri Barbizon Kız Yurdu Vanessa' ya mutlu bir yuva sağlamıştı. Lexington Bulvarı ile Altmış Üçüncü Sokak'm kesiştiği iyi bir mahalledeydi. Sadece kadınların yaşadığı bir yerdi. Bir yüzme havuzu ve alt katta geniş bir çay salonu vardı. Vanessa'nm tüm ihtiyaçlarını karşılıyordu. Ama artık Vanessa pek burada

yaşamıyordu. Louise Matthison'la da Barbizon'da tanışmıştı. Hafta sonlarında Long Island'a Louise'in tanıdıklarına gidiyorlardı. Sonunda birlikte oturabilecekleri bir apartman dairesi bulabildiler. Ev Batı Yakası'nda 115'inci Sokak'taydı. Vanessa eğer annesiyle babasının yaşayacağı mahalleyi görseler öleceklerini biliyordu ama ev

Columbia'ya çok yakındı. Zaten bütün öğrecniler aynı mahallede oturuyorlardı. Vanessa evi Barbizon kadar

beğenmemişti ama orada daha özgür davranabileceğini biliyordu. Okul başlamadan bir ay önce yeni evlerine taşındılar.

İki akadaş sırayla alışveriş ve ev işleri yapmaya başladılar.

Bir gün yine alışveriş ve ev işi Vanessa'nın sırasıydı. Eve iki elinde alışveriş torbalarıyla dönmüştü. Merdivenlerden yukarıya çıkmaya çabalıyordu. Apartmanda hiç çalışmayan eski bir asansör vardı. Vanessa yarı yolda kalır korkusuyla ona hiç binmiyordu. Üçüncü kata kadar merdivenleri tırmanmak daha işine geliyordu. Ama o sıcak ağustos öğleden 375

sonrasında işten çıkıp elinde torbalarla yine aynı işi yapmaya kalkınca, birisinin kendisine baktığını gördü. Uzun boylu, kumral ve sevimli yüzlü bir çocuktu. Sırtında bir tişört ve şort vardı. Ve elinde bir deste kâğıtla Vanessa'ya bakıyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Vanessa onu terslemek için kafasını kaldırınca, çocuğun görünüşünü beğendi. Birden onu kendine çeken zeki ve dürüst bir hali vardı. Vanessa, Paker Yayınevi'nde işi kabul ettiği zaman böyle bir erkekle tanışabilmenin hayalini kurmuştu. Ama şimdiye dek kendisini heyecanlandıracak bir kişiye rastlamamıştı. Ve şimdi karşısında duran bu genç adamda kendisini cezbeden bir şeyler bulmuştu. Bunun ne olduğuna

emin değildi. Belki de elinde tuttuğu bir deste kâğıttı. Anne onları roman müsveddesine benzetti. Yanılmamıştı da. Tam tahmin ettiği gibiydi.

Genç adam torbaları onun kapısına çıkartana dek ne yaptığını bir çırpıda anlatıvermişti. "Yeni mi taşındın?" Onu daha önce bu apartmanda görmemişti. Yıllardır burada yaşıyordu. Lisansüstü kurslarına başladığında taşınmıştı bu eve.

Geçen yıl okul sona erdiği halde başka bir yere taşınmaya üşenmiş-ti. Zaten notlarını, kitaplarını da toplamak bir meseleydi. Felsefe üzerine bir tez yazıyordu. Ayrıca bir de oyun yazmak istiyordu. Ama şimdi bu karşısında duran zayıf sarışın kıza bakarken yapmak istediklerini unutuvermişti. Vanessa onun sorusuna başını sallayarak yanıt verdi.

Çantasından anahtarını çıkardı.

"İki hafta önce bir arkadaşımla birlikte taşındık." "Gelecek ay lisansüstü kurslara mı başlıyorsun?" Delikanlı bu tipleri iyi bilirdi. Yıllardır onlarla çıkıyordu. 1962 yılından beri Columbia'daydı. ve beş yıl uzun bir süreydi. Aslında altı yıl.

Ama Vanessa neşeyle kendisine gülümsüyordu. Son zamanlarda insanlar kendisini yaşından daha büyük sanıyorlardı.

Yıllardır herkes kendisini ikiz kardeşinden küçük sandıklarından sonra bu büyük bir değişiklikti.

"Hayır, lisansa başlıyorum. Ama iltifatına teşekkürler." Delikanlı içten bir gülümsemeyle ona baktı. Dişleri mun-tazamdı. Gülüşü de pek can alıcıydı. "Bir şey değil. Yarın görüşürüz." 376

"Yardımına teşekkür ederim." Delikanlı elinde müsvedde-siyle merdivenlerden aşağıya indi. Vanessa ikinci katta bir kapının kapandığını duydu. O gece ertesi gün işe gitmek için saçlarına bigudiler saran Louise, Vanessa aşağı kattaki delikanlıdan söz edince, ona sırıttı.

"Sevimli birisine benziyor. Kaç yaşında dersin?"

"Bilmiyorum. Ama bizden büyük sanırım. Tezi üzerinde çalıştığını söyledi. Elinde müsveddeleri vardı."

"Belki seninle dalga geçmiştir."

"Sanmıyorum. Yirmi besindeki gibi duruyordu." Louise birdenbire onunla ilgilenmekten vazgeçti. Daha on sekizini yeni bitirmişti ve ona göre on dokuz yaşındaki erkekler idealdi. Yirmi beş yaş eğlenceli bile değildi. Daha ilk merhabadan sonra hemen yatağa girmeye çalışırlardı. Louise ise böyle şeylere hazır olmadığını biliyordu.

Vanessa'nın delikanlının yaşı hakkında yanılmadığı da kısa süre sonra meydana çıktı. Daha doğrusu genç erkeğin yaşını doğruya yakın tahmin etmişti. Adam yirmi dört yaşındaydı. Bir pazar gecesi kızlar hafta sonunu geçirdikleri Quogue'dan dönerlerken, merdivenlerde ona rastladılar. Penn İs-tasyonu'ndan evin kapısına dek taksiyle gelmişlerdi.

Bavullarını, tenis raketlerini, Van'ın kamerasını ve Louise'in kocaman şapkasını taksiden indirirlerken genç adam da hurda MG'sini karşı kaldırıma park etmiş, onları seyrediyordu. Vanessa'nın giydiği kısacık şort ve sandaletlerle bacaklarının şahane olduğunu düşünüyordu. Kız ucu havaya kalkık burnuyla tıpkı Yvette Mimieux'ya benziyordu. O

gün merdivenlerde gözlerinin de çok güzel ve yeşil olduklarını fark etmişti. Genç adam karşı kaldırımdan geçip, yanlarına yürüdü. Yine bir tişört ve şort giymişti. Çıplak ayaklarına da makosenler geçirmişti.

"Merhaba." Birbirleriyle tanışmamışlardı, onun adını bile bilmiyordu, ama yine de onlara yardım etmek için eğilip, çantalarını eline aldı. İki elinde birer bavul, tenis raketleri ve kendi çantasıyla birlikte merdivenleri tırmanmaya çalışı-

yordu. Bu az başarı sayılmazdı. Vanessa da beceriksizce ona yardım etmeye çabaladı. Eşyalar kapının önüne yığılınca, ona teşekkür etti. Genç adam Vanessa'ya baktı. "Amma da çok eşyanız varmış." dedi. Sonra Louise içeriye girince, sesini alçaltıp usulca, "Aşağıya bir kadeh şarap içmeye gelir

misin?" diye sordu. Vanessa daveti kabul etmeye niyetliydi ama erkeğin çok hızlı ilerlediğini hissetmişti. Erkeklerin evlerine giden kızlardan değildi. Üstelik daha onun kim olduğunu dahi bilmiyordu. Boston canavarı dahi olabilirdi. Ama genç adam sanki onun aklından geçenleri okumuş

gibi, "Korkma, sana saldırmam, yemin ediyorum. Tabii sen istemezsen." dedi. Ve onu beğeniyle tepeden tırnağa süzdü.

Vanessa kıpkırmızı kesilince, erkek onun kaç yaşlarında olduğunu merak etti. Yirmi bir yaşında gösteriyordu ama daha lisansa başlamadığını söylemişti. Belki yirmi, hatta on dokuz da olabilirdi. Sakin, yumuşak bir havası vardı. Genç erkeği çeken de o sağlıklı sarışın görünümüydü. Biraz daha onun yanında kalabilmek için can atıyordu.

Vanessa erkeğin davetini kabul edip onunla aşağı kata inmektense, oda arkadaşıyla paylaştığı kendi evine bira içmeye davet etti. Delikanlı onun aşağıya inmesini yeğlerdi ama başka şansı yoktu. Teşekür ederek daveti kabul etti, eşyaları içeriye taşıyıp, kapıyı kapattı. Bakışlarını odanın içinde dolaştırıp kızların evi ne hale soktuklarını izledi. Ev baştan aşağıya uçuk sarıya boyanmıştı. Duvarlarda Hint baskıları ve Hint kamışı koltuklar vardı. Etrafa saksılar ve dergiler yayılmıştı. Duvarın birinde büyük bir aile resmi asılıydı. Kalabalık bir grup yüzme havuzunun yanında poz vermişlerdi.

Bunun tipik bir California resmi olduğu belliydi. Resim-dekilerin kim olduğunu sordu. Sonra birden Valerie ile Lionel'in ortasında duran Van'ı tanıdı.

Van, "Onlar benim ailem." diye yanıt verince genç erkek kimin kim olduğunu sormadı. Elinde bira kutusuyla ortalıkta dolanan Louise'e güldü.

"Ona annesinin kim olduğunu sormayacak mısın?"

Vanessa saçlarının diplerine dek kıpkırmızı kesildi. Arka-378

daşmı öldüreb

yordu, ama Lo

ğunu keşfettiğ

lerini görmüşt

diği filmleri bi

Uzun boylı

"Peki senin an

"Drakula. £

"Çok hoş de

"Bir bira ds

"Tabii." Ki;

yanması, erkej

raklanmıştı. E

yüzler kendisi

rını çıkartamE

ğunu söyleyec

yım?"

"Pekala. Ss nu açıkça söy] kolaydı. Ayrıç yük bir önem konuyla övünı nı sıkı tutmay hiç de kolay c olmak. Neden ya kendisinde rahat bir yaşj mış ona bakıp "Çok ilginç ğenirim."

"Ben de." ^ nın yaptığı g nin?" Aslında larını yukarıy yüklenip, mer "Jason Stu

1

daşını öldürebilirdi. Bu konularda konuşmaktan nefret ediyordu, ama Louise arkadaşının annesinin Faye Thayer olduğunu keşfettiğinden beri pek etkilenmişti. Onun bütün filmlerini görmüştü. Hatta yıllar önce büyük bir yıldız iken çevirdiği filmleri bile görmüştü.

Uzun boylu kumral delikanlı zoraki bir gülümsemeyle, "Peki senin annen kim?" diye sordu.

"Drakula. Seninki kim?"

"Çok hoş doğrusu."

"Bir bira daha ister misin?"

"Tabii." Kız gülümsediği zaman gözlerinin içinin ışıl ışıl yanması, erkeğin çok hoşuna gidiyordu. Genç adam iyice meraklanmıştı. Duvardaki fotoğrafa tekrar baktı. Karşısındaki yüzler kendisine pek yabancı gelmiyordu, ama kim olduklarını çıkartamadı. Dönüp Vanessa'ya baktı. "Bana kim olduğunu söyleyecek misin, yoksa tahmin yürütmek zorunda mı-yım?

"Pekala. Sanki çok önemli. Annem Faye Thayer'dır." Bunu açıkça söylemek utangaç kız rolü oynamaktan çok daha kolaydı. Ayrıca annesinin Faye Thayer olması Van için büyük bir önem taşımıyordu. İlkokul üçüncü sınıftan beri bu konuyla övünmekten çekiniyordu. Aslında çoğu zaman ağzını sıkı tutmayı öğrenmişti. Tanınmış birisinin çocuğu olmak hiç de kolay değildi. Hele üç Oskar kazanmış birisinin kızı olmak. Nedense bu gerçek insanları ya eleştirilere itiyor veya kendisinden çok şey bekliyorlardı. Vanessa ise sakin ve rahat bir yaşam sürmek istiyordu. Genç adam gözlerini kısmış ona bakıp başını sallıyordu.

"Çok ilginç. Onun filmlerini beğenirim. Yani bazılarını beğenirim."

"Ben de." Van gülümsedi. Hiç olmazsa bu adam bazılarının yaptığı gibi taşkınlıklar yapmamıştı. "İsmin neydi senin?"

Aslında genç adam ismini söylememişti. Onların bavullarını yukarıya taşımak en doğal göreviymişçesine eşyaları yüklenip, merdivenleri tırmanmıştı.

"Jason Stuart" dedi ve gülümsedi. Bu kız kim olduğuyla

379

böbürlenmiyordu. Arkadaşı onun kimliğinden daha etkilenmiş görünüyordu. Jason tekrar resme bir göz attı. "Diğer çocuklar kim?"

"Kız ve erkek kardeşlerim."

"Oldukça kalabalık bir ailesiniz." Etkilenmişti. Kendisi tek çocuktu. Kalabalık aileler de pek ilgisini çekmezdi. Kendi yaşantısından hoşnuttu. Annesi ve babası yaşlıydılar. New Hampshire'de oturan emekli bir çiftti. Ortalıkta pek bir şey yoktu ama bir gün tüm malları mülkleri kendisine kalacaktı. Babası avukattı. ġimdi artık küçük davalara bakıyordu.

Aslında daha fazla kendisini zorlayıp iş peşinde koşmak istemiyordu. Bu yüzden her geçen gün biraz daha az

çalışıyordu. Jason da hukuktan hoşlanacağını sanmıştı. Ama bu konuyu daha ciddi düşünmeye başlayınca, yazmak daha çekici gelmişti. Tezinden sonra bir oyun yazacaktı. Üçüncü biralarını içerlerken bunları Vanessa'ya anlatmaya başladı. İçki içmekten pek hoşlanmazdı. Ama sıcak öldürücüydü. Günün sonunda binalar sanki sıcaktan kavrulmuş

gibiydiler. Louise yatmaya gitti. Onlar da biraz hava almak için dışarıya çıktılar. Bir süre Riverside Drive'a yürüdüler.

Jason New England'dan, Vanessa da Beverly Hills'den söz ettiler.

'Bence ikisi de birbirinden çok ayrı dünyalar, sen ne dersin?" Yine Vanessa'ya gülümsedi. Van yaşına göre çok olgun, sessiz ve gösterişten uzak bir kızdı. Genç kız bir süre sonra güldü ve ona ikizinden söz etti.

"Biz de ayrı dünyaların insanlarıyız. Onun bütün istediği büyük bir yıldız olmak. Yeni bir filmde rol aldı. Sette kulaklarından kanlar fışkırarak yürüyecekmiş." Bu sözleri duyan genç adam yüzünü buruşturdu ve birlikte güldüler.

"Ben de günün birinde iyi bir senaryo yazmak istiyorum. Ama üste para verseler bana kameranın önünde rol yaptıramazlar." Sonra birdenbire hiç nedeni yokken Vanessa Lionel'i düşündü. Günün birinde tanışırlarsa birbirlerinden hoşlanacaklarını hissetmişti. İkisi de dürüst, yapmacıksız ve zekiydiler. "Ağabeyim de bir film yapıyor."

Jason elinden geldiğince etkilenmiş görünerek, "Sizin aile de pek yamanmış" dedi. 380

ha etkiJen-"Diğer ço-

i. Kendisi ezdi. Ken-aşlıydılar. alıkta pek kendisine i\ara baVa-jşinde koş-iaha az ça-nıştı. Ama smak daha ti. Üçüncü ya başladı, cüydü. Gü-gibiydiler. için dışarı-Jason New iler.

sen ne der-s çok olgun, süre sonra

;ün istediği ette kul ak-deri duyan er. "Ben de . Ama üste ıramazlar." ıel'i düşün-şlanacakla-zekiydiler.

, "Sizin aile

"Öyleyiz sanırım. Ama ben bizimkilere alıştım. ğimdi herkes kendi yoluna gitti. Artık evde yalnız birisi kaldı." Zavallı küçük Anne. Haight'teki günlerden sonra vazgeçmek zorunda kaldığı bebeği, Vanessa onu eskisinden daha iyi

anlamadığı halde kardeşinin durumuna üzülüyordu. Hepsi şimdi kendisine öyle uzak geliyorlardı ki. Hep sanki ayrı birer dünyanın insanıydılar. Vanessa yeniden ne zaman bir araya geleceklerini merak etti. Ya da bir araya gelme olasılığı var mıydı? Her şey öylesine farklıydı ki. Halbuki Noel tatilinde eve gelmeye çalışacağına söz vermişti. Ama bugünden ne olacağını bilemezdi ki. Ya da Val'in, Lionel'in, Greg'in nerede olacağını bilemezdi.

"Aileni sever misin?"

"Bazılarını." Nedense Jason'a karşı dürüst davranmak istiyordu. Dürüst davranmaması için bir neden yoktu. Nasıl olsa Van'ın Lionel ve Anne hakkında Jason'a bir şey söylemeye niyeti yoktu. "Bazılarına diğerlerinden daha yakınım.

Büyük ağabeyim gerçekten çok iyidir." Gün geçtikçe Lionel'e karşı saygısı büyüyordu. Her şeyin onun için ne kadar zor olduğunu daha iyi anlıyordu.

"Ağabeyin kaç yaşında?"

"Yirmi bir. Adı Lionel. Sonra Greg geliyor, o da yirmi yaşında. İkizim Val tabii on sekiz yaşında ve en küçüğümüz Anne on beşinde."

"Annenle baban hiç vakit kaybetmemişler." Vanessa'ya gülümsedi. Kız da ona karşılık verdi. Sonra nehir kıyısından eve doğru yavaş yavaş yürüdüler. Jason onu evin kapısına kadar getirdi. "Yarın birlikte öğle yemeğine ne dersin?"

"Çıkamam. Çalışıyorum."

"Ben şehre inerim." Aslında kente inmek fikri kendisini hiç çekmiyordu. Evde kalıp tezini bitirmek istiyordu ama Vanessa daha çekici geliyordu.

"Sana zahmet olmaz mı?"

"Olur." Dürüstçe onun yüzüne baktı. "Ama senden hoşlanıyorum. Bir iki saatimi sana ayırabilirim."

"Teşekkürler." Vanessa onu kapıda bırakıp, içeriye girdi.

Ertesi gün Jason, onu Paker Yaymevi'nin resepsiyonun-

dan aldı. Uzun bir yürüyüşe çıktılar. Sonra Jason'un bildiği sağlıklı yiyecekler satan bir dükkânda avokadolu sandviçler yediler. Onunla konuşmak çok ilginçti. Bazı konularda çok ciddi ve kararlıydı. Jason'a göre

senaryo yazmak saçma bir işti. Vanessa'ya ciddi bir oyun yazmayı düşünmesini önerdi.

"Neden? Sen oyun yazmak istiyorsun diye mi? Filmler saçma, değersiz olmak zorunda değiller biliyorsun ki." Jason onun kendisine karşı koymasından hoşlanmıştı. Onu aynı gece yemeğe davet etti. "Louise ve bazı arkadaşlarına söz vermiştim." diyerek Vanessa daveti kabul etmedi. Jason da onunla birlikte gidebilmek için can atıyordu ama duygularını belli etmedi. Arada başka bir erkek olup olmadığını merak ediyordu, ki vardı. Çocuk Louise'in erkek arkadaşıydı. Vanessa onun peşinden koştuğunu zannetmesini istemiyordu. Ama Jason'ı beğeniyordu. Houston

Sokağı'ndaki İtalyan restoranında midyeli spagetti yerlerken bütün gece onu düşündü. Eve döndükleri zaman sanki aradan saatler geçmiş gibiydi. Van, Jason'un ışığının hâlâ yandığım gördü. Onun yazı mı yazdığını, yoksa boş vakit mi geçirdiğini merak etti. Onun duyacağını umarak yukarı çıkarlarken, elinden geldiğince gürültü yapıp evin kapısını şiddetle kapattı. Ama Jason iki gün kendisini aramadı. İşi ağırdan alıp ilgisiz görünmeye karar vermişti. Onu tekrar aradığı zaman Vanessa hafta sonunu geçirmek üzere kentten ayrılmıştı. Bir sonraki haftanın ortasına kadar

görüşmediler. Bir gece uzun bir otobüs yolculuğundan yorgun argın eve dönerken Jason'a rastladı.

"Nasılsın?" Genç adam gülümsedi. Vanessa onu gördüğüne sevinmişti, kendisini unuttuğunu düşünüyordu.

"İyiyim. Oyun nasıl gidiyor?"

"Hiçbir şey yazamadım. Bütün hafta boyunca o Tanrının belası tez ile uğraştım." Sonbaharda bir erkek lisesinde yardımcı öğretmenliğe başlıyordu. Biraz para kazanması gerekiyordu. Öğretmenlik yapmaya pek meraklı değildi ama bu sayede yazı yazmaya bol vakit ayırabilecekti, önemli olan da buydu. Vanessa onun ciddiyetinden çok etkilendi.

Ama Ja-382

son birçok ğu ilgi ci

Büke tu. Kent bol kırmızı ra eve den arkaya diliyordu. de mahalle hisseden kendisim yavaş ama Van Jason

içeriye

Ayrıca

redeyse

teklerin

bu tip

zır his

Jason'a "Bu

te üst

dan a

kez bir

arkada

ğu, şehveti

den erkek

ler duymamı

lü duygularl

kıpırdanmal

Ondan ye çabaladı Paker'

son birçok konuda çok ciddiydi. ġimdi de Vanessa'ya duyduğu ilgi ciddiye dönüşmüştü.

Bu kez onu gezmeye davet ettiğinde Vanessa'nın işi yoktu. Kent dışında küçük bir İtalyan lokantasına gittiler, bol bol kırmızı şarap içip gece saat bire kadar çene çaldılar. Sonra eve kadar yürüdüler. Vanessa arada bir omuzunun üstünden arkaya bakıyordu. Kimsenin üstlerine saldırmamasını diliyordu. Hâlâ New York'a alışamamıştı. Bulundukları yer de mahalle de pek tekin bir yer değildi. Onun korktuğunu hisseden Jason güçlü kollarıyla omuzuna sarılınca, Vanessa kendisini güven içinde hissetti. Jason onunla birlikte yavaş yavaş merdivenleri çıktı, ikinci kata geldiklerinde duraksadı ama Van üçüncü katın merdivenlerini tırmanmaya başladı. Jason kibarca onun koluna dokundu. "Bir kadeh içmek için içeriye girmek ister misin?" Vanessa içkiyi fazla kaçırmıştı. Ayrıca erkeğin aklından neler geçtiğini tahmin etti. Saat neredeyse sabahın ikisiydi. Eğer onun evine giderse onun isteklerine boyun eğmesi gerekiyordu. ġimdilik hiç kimse ile bu tip bağlantılara girmek istemiyordu. Kendisini daha hazır hissetmiyordu. Ne kadar beğenirse beğensin, kendisini Jason'a teslim etmeye hazır değildi.

"Bu gece olmaz Jason. Teşekkürler." Jason onunla birlikte üst kata çıkarken hayal kırıklığına uğramıştı. Vanessa ondan ayrılıp içeriye girince aynı hisse kapıldı. Hayatında ilk kez bir erkekle birlikte olmak istiyordu. Daha önce de erkek arkadaşları olmuştu ama onun gibi değildi. Çılgınca tutulduğu, şehvetle peşinden koştuğu kimse olmamıştı. Hoşuna giden erkek arkadaşları vardı. Ama onlar için fazla derin hisler duymamıştı. ġimdiye dek hiçbir erkek için böylesine güçlü duygularla dolup taşmamıştı. Birdenbire içindeki yabancı kıpırdanmalardan onunla yatmak istediğini anlamıştı.

Ondan sonraki bir iki gün ilgisini başka yönlere çevirmeye çabaladı. Louise ve arkadaşlarıyla gezmeye gitti. Hatta Paker'daki patronuyla birlikte yemeğe çıktı. Adamın kendi-383

sine deli divane olduğunu biliyordu ama parmağının ucuyla koluna dahi dokunmasına dayanamıyordu. Gece eve

döndüğünde tek düşündüğü kumral, uzun boylu ve ikinci katta oturan adamdı. O hafta sonu ona rastlayınca çok sevinmiş ve rahatlamıştı. Eşyalarını toplamış, çamaşırhaneye iniyordu. Louise yine hafta sonunu geçirmeye Quogue'ye gitmişti. Va-nessa bu kez yalnızdı. Ama bunu Jason'a söylemedi. Onu cesaretlendirmek istemiyordu.

"Nasılsın bakalım küçük?" Onu yaşça çok küçük bulduğunu ve kendisiyle yatağa girmediği için utandırmaya çalışıyordu. Vanessa onun sözlerinden gerçekten utanmıştı ama bunu ona belli etmeye hiç niyeti yoktu.

"Çok iyiyim. Oyun nasıl gidiyor?"

"Fena değil. Ama çalışmak için havalar çok sıcak." Vanessa onun yüzünün güneşten yandığını fark etmişti. Belki de vaktinin çoğunu terasta güneşlenerek geçiriyordu. Ailesi birkaç günlüğüne New Hampshire'e gelmesinde ısrar

etmişlerdi ama Jason New York'ta kalmayı yeğlemişti. Orası çok sıkıcı bir yerdi. New York son zamanlarda kendisine daha çekici geliyordu. Jason'un onunla aynı apartmanda oturmakla bile kalbi daha hızlı çarpıyordu. Uzun zamandır hiç kimse kendisini bu denli heyecanlandırmamıştı. Bu yüzden ona kızıyordu. ģimdi onunla konuşurken tersleniyordu.

"Sonra görüşürüz küçük". Vanessa'nm nereye gittiği belliydi. Jason onun eve ne zaman döneceğini hesapladı. Bir saat sonra merdivenlerde ayak seslerini duyunca hemen evin kapısını açtı. Tahmininde yanılmamıştı. Vanessa yıkadığı çamaşırlarını bir sepete doldurmuş, yukarıya çıkıyordu. Jason'un kapısının açıldığını duyunca dönüp arkasına baktı.

"Merhaba, öğle yemeğine ne dersin?"

Onun gözleriyle karşılaşınca, genç kızın kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Acaba sadece yemeğe mi davet ediyordu, yoksa başka şeyler de mi ima ediyordu? "Ben... Peki... Tabi..." Başka bir teklif yapmayacağından korkarak onu reddetmeye cesareti yoktu. Genç olmak ve ilk kez New York'ta yaşamak kolay değildi. Eğer bakireyseniz ve

karşınızdaki er-

kek de yirmi dört yaşmdaysa işler daha da zorlaşıyordu. Va-nessa onun peşinden içeriye girdi ve elindeki sepeti yere bıraktı. İç çamaşırlarını sepetin dibine koyduğundan, görün-meyeceklerine seviniyordu.

Jason'un ikisi için yaptığı ton balıklı sandviçlerin yanında buz gibi limonata ikram etmesi, Vanessa'nın çok hoşuna gitti.

Kendisinin bu kadar sakin olmasına şaşırıyordu. Birlikte oturup torbanın içindeki patates cipslerini yiyip, konuştular.

"New York'u seviyor musun?" Vanessa onun gözlerinin içine işlediğini hissediyor, tüm dikkatini vereceği yanıtlara yöneltiyordu. Aralarında meydana gelen yoğun bir şeyler vardı ama Vanessa, çok garip, hiçbir şeyden korkmuyordu.

Sanki erkeğin düşüncelerinin denizinde yüzüyorlardı. Odanın içinde yumuşak, sıcak, arzu dolu bir hava esiyordu.

Kendilerini saran havada ise bir ölüm sessizliği vardı. Akşamüstü büyük bir fırtınanın kopacağı belliydi, ama onlar için içinde bulundukları odadan başka var olan bir dünya yoktu.

"New York'u çok seviyorum."

"Niçin?" Sanki Jason'un gözleri onun ruhunun derinliklerine iniyor gibiydi. Bakışlarıyla sanki onun getirdiği bir şeyleri arıyordu. Vanessa'nın gözleri onunkilerle karşılaştı.

"Nedenini henüz bilmiyorum. Ama burada olmaktan çok mutluyum."

"Ben de." Sesi yumuşak ve duyguluydu. Vanessa kendisinin ona doğru çekildiğini fark etmedi. Jason'un elleri onun kalçalarına inip dokundu, okşamaya başladı. Ellerinin altındaki teni adeta yoğuruyordu. Sonra birdenbire onun dudaklarını kendi dudaklarının üstünde hissetti. Elleri göğüslerinin üstüne çıktı. Jason'un parmakları yavaşça aşağıya kayarken, Vanessa bacaklarının arasından ihtirasın fışkırdığını hissetti. Divanın üstünde yatarlarken Vanessa nefes nefese kaldı. Birden onun durması için yalvarmaya başladı. Genç adam şaşkınlık içindeydi. Ayağa kalkıp oturdu.

Divanın üstünde yatan Vanessa'ya bakıyordu.

"Lütfen yapma..." ġimdiye dek hiç kimsenin ırzına geçmemişti. ġimdi de geçmeye hiç niyeti yoktu. Biraz incinmiş gi-385

biydi, neler olup bittiğini anlayamıyordu. Genç kızın gözleri yaşlarla doldu. "Ben... Hiç..." Yine de onu arzuluyordu.

Az sonra Jason onun ne demek istediğini anladı ve kızı kollarının arasına alıp, ona sarıldı. Vanessa onun teninin sıcaklığını ve güzel kokusunu duydu. Limonlu güzel bir kokuydu, ama genç kız bunun sabun mu yoksa parfüm mü olduğuna emin değildi. Fakat kokusunu beğenmişti. Ondan hoşlandığını biliyordu. Genç adam yüzüne bakıyordu, her şeyi anlamıştı ama bu onu daha fazla anlamasına yol açmıştı.

"Ben bilmiyordum..." Kendisini geri çekip, onun düşünmesi ve rahat nefes alabilmesi için kendi haline bıraktı. Onu zorlamak istemiyordu. Hele ilk kez hiç zorlamak istemiyordu. "Beklemeyi mi yeğlersin?" Vanessa dürüstlüğü yüzünden utanıyordu ama usulca hayır dercesine başını salladı. Daha fazla beklemek istemiyordu. Bir dakika sonra Jason onu kollarının arasına almış, yatağa taşıyordu. Sanki küçük bir bebeği kucağında taşır gibiydi. Onu yavaşça yatağa yatırdı, giysilerini çıkarttı. ġortunu, kolsuz bluzunu ve iç çamaşırlarını çıkarttı. Vanessa onun ellerinin altında kendisini küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordu. Sonra Jason onu ürkütmemek için arkasını dönüp kendi giysilerini çıkartıp, onun yanına uzandı. Her şeyi düşünüyor, onun her tarafına usul usul dokunuyordu. ġimşekler ve gök5

gürültüsü başladığında Vanessa kendisinden geçmiş, büyük bir haz içinde onunla sevişiyordu. Fırtınanın gerçek mi yoksa Jason'un kendisine hissettirdiklerinin bir parçası mı olduğuna karar veremiyordu. Vücutları birbirlerinden ayrıldığında Jason onun yanma uzandı. Yağmur damlaları camları dövüyordu. Vanessa yanındaki erkeğe gülümsedi.

Çarşaflara kan bulaşmıştı ama erkek buna hiç aldırmıyordu. Defalarca onun adını yineleyerek saçlarını, yüzünü okşadı.

Dudaklarını tüm vücudunun üstünde dolaştırdı. Vanessa derin iniltiler koyuverene dek uyluklarının arasını öptü.

Sonunda yeniden birleştiler. Vanessa bu kez fırtınanın gökyüzünde değil, kendi içinde meydana geldiğini anladı. Derin bir zevk içinde erkeğin adını bağırarak kendisini onun güçlü kollarının arasına bıraktı.

386

gözleri . Az

kolları-sıcaklığı-kokuydu, olduğuna hoşlan dı-şeyi anla-

düşün-bıraktı. Onu istemiyor-yüzünden ladı. Daha onu kol-ak bir be-a yatırdı, çamaşırla-sini küçük ürkütme-onurı ya-tarafına usul ladığında onunla se-kendisine veremiyor-onun yanma Vanessa yanlıştı ama yineleye-vücudunun

oyuverene dek birleştiler. Va-çinde mey-adını ba-bıraktı.

OTUZUNCU BOLUM

"M

OTOR". Yönetmen on birinci kez bu sözcüğü tekrarlıyor ve Valerie kulaklarından, burnundan, yanaklarından kırmızı boya akarak sahnede görünüyordu. Her seferinde çekime yeniden başlayabilmek için makyajı silinip tekrar

boyanıyordu. Bu hayatında yaptığı en pis işti ama sonunda amacına ulaşıp, büyük bir yıldız olacaktı... Büyük bir yıldız olacağını biliyordu... Birisi kendisini keşfedecekti... Sonra Richard Burton, Gregory Peck ya da Robert Redford ile başrolü paylaşacaktı, hatta Dustin Hoffman bile olabilirdi... Yönetmen on dokuzuncu kez "Motor" diye bağırdı. Ve Val rolünü tekrarladı. Boyalar saçlarının içine akıyordu. Yönetmen makyajcıya bunun hatalı bir karışım olduğunu söylüyordu. Tekrar "Kes" emri verildiğinde Faye usulca seti terk etti. Valerie annesinin kendisini izlediğini bilmiyordu.

Faye kızı adına müthiş üzüntü duyuyordu. Korkunç ve önemsiz bir roldü. Akşamüstü sette gördüklerini Ward'a

anlatıyordu. Aslında daha da kötüsü rol utanç vericiydi.

"Keşke daha doğru dürüst bir iş yapsaydı. Örneğin okula devam etseydi."

"Belki kendi kendisine bu işi başarır Faye, sen de öyle yapmıştın."

"Otuz yıl önceydi. Tanrı aşkına zaman çok değişti. Kızımız rol bile yapamıyor."

387

"Öyle bir rolü canlandırırken rol yapamadığını nasıl söyleyebilirsin?" Ward iyi niyetli davranmaya çalışıyordu. Faye' in gereksiz yere kızına karşı fazla katı davrandığını düşünüyordu.

"Peki, sana şöyle anlatayım. Daha sahnede doğru dürüst yürümesini bile bilmiyor."

"Sen olsan burnundan, kulaklarından boyalar akarken doğru dürüst yürümeyi becerebilir miydin? Bence o çok iyi bir aktrist."

"Ben de onun aptal olduğunu düşünüyorum."

Ama Valerie o filmi tamamladıktan sonra hemen başka bir filmde iş bulunca sevincinden deliye döndü. Fakat Faye hâlâ endişeliydi. Kızının duygularını incitmemeye çabalayarak, onun bu tip filmlerde rol almaktan hoşnut olup olmadığını sormaya çalıştı. Ama Valerie annesinin kendisini aşağıladığını sanarak ona nefret dolu bakışlarla bakıp, yanıt verdi.

"Sen de sabun köpüğü filmlerinde sıradan rollerle başlamıştın. Ben de kanla başladım ama ikisi de aslında aynı kapıya çıkar. Ve bir gün eğer istersem senin olduğun yere gelirim." Valerie gayesine ulaşabilmek için müthiş hırslıydı. Ward iki kadının karşılıklı ağız dalaşını seyrederken, kızı adına çok üzüldü. Faye'in ulaştığı yere varabilmek için annesiyle öylesine amansız bir mücadeleye girişmişti ki, kendisi gibi davranmayı bile unutmuştu. Sonunda kendi benliğini bulan küçük kızı Anne gibi değildi. Anne eskisinden daha sessizdi, ama olgunlaşmıştı. Yeni okulunu da çok seviyordu. Yeni bir arkadaş edinmiş, tüm vaktini onunla geçiriyordu. Kızın annesi birkaç yıl önce ölmüştü. îki kız adeta birbirlerinden ayrılmaz olmuşlardı. Her yere birlikte gidiyorlardı. Kızın babası da çocuğuna aşın

düşkündü. İki kızı her istedikleri yere götürüp getiriyordu. Kızın babasının bu görevi üstlenmesi Ward ve Faye için bulunmaz bir nimetti. Faye'in kazandığı son Oskardan sonra ikisinin de başlarını kaşıyacak vakitleri yoktu. Bili Stein'in Anne'e gösterdiği ilgiye müteşekkirdiler. Ward onun kim olduğunu biliyordu. Geçmişte

388

bir iki kez yolları birbirine çakışmıştı ama hep dostça bir ilişki içinde olmuşlardı. Bili Stein iyi bir insana benziyordu.

Eğer çocuğunu şımartmak istiyorsa o da kendi bileceği bir işti. Aslında hayatta kızından başka kimsesi yoktu, karısı ölmüştü. Hayatında şımartabileceği tek kişi kızı Gaü'di. ġimdi bir de karşısına Anne çıkmıştı.

Adamcağız Anne'e hep güzel bir şeyler veriyordu. Gail'e bir kazak aldığı zaman bir tane de Anne'e alıyordu. Sonra Gucci'den kırmızı küçük bir çanta ve şakır şakır yağmur yağdığı bir günde Giorgio'dan sarı bir şemsiye almıştı... Ve bunların karşılığında Anne'den hiçbir şey istemiyordu. Kızın ne kadar yalnız olduğunu, Faye ile Ward'ın ona ne kadar az vakit ayırabildiklerini sezinliyordu. Kızın hiç kimsenin bilmediği büyük bir derdi olduğunu düşünüyordu. Gail'e yaptığı gibi onun için de yaptığı minicik şeyler adamı mutlu ediyordu.

"Bana her zaman çok iyi davranıyorsun Billi." Kendisini küçük ismiyle çağırmasını istemişti, hatta bu isteğini birkaç kez yinelemişti. Sonunda Anne ondan biraz çekinerek adını söylemişti.

"Neden davranmayacakmışım? Anne, sen çok iyi bir insansın. Senin dostluğundan zevk alıyoruz."

"Ben ikinizi de çok seviyorum." Bu sözler sevgi açlığı içinde olan küçük kızın ağzından bir sel gibi döküldü.

Adamcağız bazen ona çok acıyordu. Ne olduğunu bilmiyordu ama kızın hiç kimsenin bilmediği bir şeyden acı

çektiğinden şüpheleniyordu. Ona ne kadar sevgi gösterirse göstersin, kızın gözlerinin içindeki o hüzünü silemiyordu.

Aşağı yukarı iki yıl önce onun evden kaçıp Haight'e gittiğini biliyordu, acaba orada bir şeyler mi oldu diye merak ediyordu. Bir keresinde bu kuşkusunu Gail'e açıkladı ama kızı da bu konuda hiçbir şey bilmiyordu.

"Bu konuda hiç konuşmuyor baba. Ben de bilmiyorum... Sanırım ailesi ona karşı pek iyi davranmıyor."

"Ben de bundan şüphe ediyordum." Gail'e karşı hep açık sözlüydü.

389

"Yani ona karşı fazla sert ve kötü davranmıyorlar ama hiç ortada yoklar. Kızcağız hep yalnız. Hiç kimsesi yok gibi.

Ağabeyleri ve ablaları kendisinden bir hayli büyükler, hepsi evden ayrılmışlar. O koca evde hizmetçi ve Anne'den başka kimse yok." Çoğu geceler yemeğini bile tek başına yiyordu, ama o buna çoktan alışmıştı.

"Pekala, artık yalnız kalmasına gerek yok." Stein'lar onu kanatlarının altına aldılar. Anne de onların kendisine gösterdikleri sevginin keyfini çıkarıyordu. Anne çiçek açan bir gonca gibiydi. Bili onun kızı Gail ile oyun oynamasını seyretmeye doyamıyordu. Bazen birlikte ödevlerini yapıyorlar, bazı kez oturup saatlerce konuşuyorlardı. Bazen havuzda yüzüyorlar, saatlerce aralarındaki özel bir şakaya gülüyorlardı. Bili onlara güzel eşyalar alıp, onları sevindirmekten büyük bir zevk alıyordu. Gail'in evden içeriye girip yiyecek bir şeyler getirmeye gittiği sıcak bir ağustos gününde havuzun başında Anne ile otururken karısını anımsadı.

"Anne, bazen çok ciddi oluyorsun." Anne onun yanında kendisini çok rahat hissediyordu. Eskisi gibi sanki kimseye söylemek istemediği soruları soracaklarmış gibi dehşetle titreyip, ona korkulu gözlerle bakmıyordu. "Böyle dalıp gittiğin zamanlar ne düşünüyorsun?"

"Değişik şeyler..." Ağabeyimin ölen arkadışmı... Başkasına evlatlık verdiğim bebeğimi... Henüz on beş yaşındaydı ama peşinden kendisini

kovalayan çirkin hayaletler vardı. Fakat bunları Bill'e anlatmadı.

"Haight'deki günlerini mi düşünüyorsun?" Bili onun ne düşündüğünü çok merak ediyordu. Ama Anne bu kez ondan kaçmadı. Gözleri erkeğin gözleriyle birleşti. O bakışların içinde gördüğü elem Bill'in içini burktu. O gözlerinin içinde hiç kimsenin ulaşamayacağı bir acı vardı. Bili bir gün ona ulaşabilmeyi ümit etti. Anne ona ikinci bir evlat olmuştu. Bir iki ay içinde onun yaşamlarına girip, kendileri için çok şey ifade etmesine şaşırıyordu. Ona derinden bağlıydılar. Anne de onlara çok bağlanmıştı. Lionel ve John'a bağlandığından daha çok onlara bağlanmıştı. Kendisiyle gerçekten il-390

gilenen, şefkat ve sevgi gösteren ilk insanlar onlardı. Veya Anne böyle düşünüyordu.

"Onun gibi bir şeyler..." Sonra adama düşündüğünden dara fazlasını anlattığını fark edince kendi kendisine şaşırdı. Bir zamanlar çok sevdiğim bir şeyi terk etim... Bazen hiçbir şeyi değiştirmese de onu düşünmekten kendimi alamıyorum."

Kızın gözlerinin içine yaşlar dolmuştu. Bili uzanıp onun elini tuttu. Kendi gözleri de yaşlıydı.

"Ben bir şeyi terk etmedim ama çok sevdiğim birisini yitirdim. Belki ikisi de aynı kapıya çıkar. Bir tür kayıp. Belki, kendi isteğinle vazgeçtiysen durum daha üzücüdür." Bili onun sevdiği birinden ayrıldığını sandı ve bu kadar küçük yaşta bir insanın sevdiğini yitirmeyi bu kadar önemsemesini garipsedi. Aklına onun çocuğunu bir başkasına evlatlık verdiği gelmemişti. O ve Gail hâlâ bebek kadar masumdular. Bili onların masumiyetine toz kondurmuyordu. Ama Anne'in gözleri yaşından çok daha büyük bir bilgelikle onun gözlerini aradı.

"Karın öldüğü zaman senin için korkunç bir acı olmuştur herhalde."

"Öyleydi." Onunla çok rahat konuşabilmesi, Bill'i şaşırttı. Havuz kenarında el ele tutuşup iki dost gibi otururlarken, Anne onu herkesten çok daha iyi anlıyor gibiydi. "Karımın ölümü, başıma gelen en kötü olaydı."

"Tıpkı benim başıma gelen gibi." Birdenbire ona her şeyi, evlatlık verdiği bebeğini anlatmak için içinde dayanılmaz bir istek duydu, ama sonra Gail ile arkadaşlığını istemez korkusuyla vazgeçti. Bazı şeyler hiç kimse tarafından bilinmese daha iyi olurdu. Anne kendi sırlarını açıklamaktan vazgeçti. "O kadar kötü müydü şekerim?"

"Kötüden de daha beterdi." Her gün bebeğinin nerede olduğunu düşünüyordu. Acaba onu yabancılara vermesi doğru muydu. Çocuğu belki de hastaydı veya ölmüştü. Veya hamileliği sırasında aldığı uyuşturucuların bebeğe zararı dokunmuştu. Ama doktorlar doğumdan sonra bebeğin çok sağlıklı olduğunu, uyuşturuculann etkisi altında kaldığını gösterir

bir belirti olmadığını söylemişlerdi. Bakışları Bill'in gözleriyle karşılaştı. Adam ona üzüntüyle bakıyordu.

"Çok üzgünüm Anne." Kızın elini sıkı sıkı tutunca, Anne kendisini sıcacık bir güvencenin sardığını hissetti. Biraz sonra Gail üçü için hazırladığı yiyeceklerle havuzun kenarına geldi. Anne'in biraz durgunlaştığını fark etti, ama onun zaman zaman böyle durgunlaşmasına alışmıştı. Bu kızın böyle tuhaf bir huyu vardı. Fakat Gail o gün babasının da biraz değiştiğini fark etmedi. O günden sonra Bili gözlerini An-ne'den ayıramaz oldu. Anne de onun bakışlarının farkındaydı.

Adam oturup devamlı kendisine bakıyordu. Bir gün birlikte Gail'in bir arkadaşından gelmesini beklerlerken baş başa kaldılar ve Anne onunla tekrar konuşma fırsatı buldu. Gail'le buluşmaya karar verdikleri saatten biraz daha erken onun evine gitmişti. Bili de tam o sırada yeni duştan çıkmış, sırtında bornozuyla oturuyordu. Anne'e kendini evinde gibi hissetmesini söyledi. Anne de oturma odasına geçip, eline bir dergi aldı. Ama Bill'in yine kendisini seyrettiğini fark edince uzun süredir içinde bastırdığı hislerini kontrol edemeyeceğini anladı. Dergiyi elinden bırakıp, ona doğru yürüdü.

Bili onu kollarının arasına alıp ateşli şekilde öptü. Sonra kendisini kontrol etmeye çalışıp, geri çekilmeye çabaladı.

"Aman Tanrım... Anne çok özür dilerim... Ne söyleyeceğimi bilemiyorum." Fakat Anne onu susturup erkeği tekrar öpmeye başlayınca Bili şaşkına döndü. Sezileri Anne'in tecrübesiz birisi olmadığını fısıldıyordu. Kızın elleri bornozun içine kayıp gezinmeye başlayınca, onun hakkında hiç kimsenin bilmediği gizler olduğunu hissetti. Nazikçe kızın ellerini tutup, parmaklarının uçlarını öptü. Vücudu onu çılgınca arzu ediyordu. Anne onu öylesine baştan çıkarıcı okşamıştı ki, adam arzudan yarı çılgına dönmüştü, ama kendisini binbir güçlükle frenleyip kızın canını yakıp, onu üzecek bir delilik yapmamaya çalıştı. Daha minicik, parmak kadar bir çocuktu. Bill'e göre yaptığı çok yanlıştı. Anne on beş yaşındaydı, yakında on altı olacaktı, ama yine de... "Bu konuyu konuşmalıyız." Bili sıkı sıkı bornozuna sarılıp, kanepede Anne'in yanma oturdu. Dönüp yüzüne baktı. "Bana ne olduğunu bilmiyorum." 392

"Ben biliyorum." Anne öyle alçak sesle söylemişti ki bu sözleri Bili bunları kendisinin hayal ettiğini sandı. "Seni seviyorum Bili." Gerçek buydu. Bili de ona aşıktı. Ama bu bir çılgınlıktı. Kırk dokuz yaşındaydı. Anne ise on beş. Bu yanlıştı... Değil mi? Kızın yüzüne bakarken kendi kendisine bunun yanlış olduğunu anlıyordu. Fakat kendisine hakim olamadı ve onu tekrar öptü. Kıza karşı duyduğu arzu adeta bir işkenceydi. Kızın ellerini avuçlarının arasına aldı.

"Ben de seni seviyorum ama aramızda böyle bir şeyin olmasına izin veremem." Bili konuşurken ıstırap çekiyordu.

Anne'in gözleri ise yaşlıydı. Bill'in onu kendisinden uzaklaştıracağından korkuyordu. Belki artık onu hiç

göremeyecekti. Anne bu durumda yaşayamazdı. Hayatta yeteri kadar kaybetmişti.

"Neden olmasın? Bunda ne kötülük var ki? Başkalarının da başına aynı şeyler geliyor."

"Ama seninle benim yaşımdakilerin başlarına gelmiyor." Aralarında tam otuz üç yaş fark vardı. Belki kız yirmi iki, kendisi de elli beş olsaydı, onun en iyi arkadaşının babası olmasaydı, olabilirdi. Fakat Anne çılgınca başını sallıyordu.

Hayır, kesinlikle onu kaybedemezdi. Ondan vazgeçmeyi reddediyordu. Bu kısacık yaşamında çok şey yitirmişti. Bili ne derse desin, onu kaybetmeyecekti.

"Bu doğru değil. Bizim gibi insanların da başına geliyor."

Bili ona gülümsedi. Anne öyle tatlı, öyle dürüsttü ki, onu çok seviyordu. Bunu daha yeni anlamıştı. "Sen yüz yaşında olsaydın da ben aldırmazdım. Seni seviyorum. İşte bu kadar. Senden vazgeçmeyeceğim." Bu melodram Bill'i tekrar güldürdü. Onu susturmak için dudaklarından öptü. Anne'in dudakları öyle tatlıydılar ki, ellerinin altındaki teni de kadife gibi yumuşacıktı. Ama yaptığı yanlıştı. Teknik olarak yasalara göre bu ırza geçmek sayılırdı. Her ne kadar Anne'in isteği ile de olsa, ırza geçmek sayılırdı. Bili bunun farkındaydı, Anne'in yüzüne baktı.

"Anne, daha önce böyle şeyler yaptın mı? Lütfen doğru söyle, yaptıysan sana kızmayacağım." Her zaman büyük bir 393

ustalıkla kızın duygularını incitmeden doğruyu açıklatmanın yolunu biliyordu. Anne hiç çekinmeden ona

açılabiliyordu.

Aşağı yukarı onun ne demek istediğini anladı. İkisi de Gail'in eve dönmekte geç kaldığına seviniyorlardı. "Bunun gibi değildi. Ben... Haight'te yaşadığım günlerde..." Ona açıklamak çok zor olacaktı, ama öğrenmek istiyordu. "Ben..." Anne korkuyla içini çekti. Bili ona bu soruyu sorduğuna pişman oldu.

"Bana anlatmak istemediğin şeyeri söylemeyebilirsin." "Hayır, her şeyi bilmeni istiyorum." Başından geçenleri çok kısa ve klinik bir olay gibi anlatmak istedi ama şimdi yaptıkları gözünde çok korkunç görünüyorlardı. "Bir komünde yaşadım ve LSD aldım. Başka şeyler de kullandığım oldu, ama daha çok LSD ve biraz kaktüs... Bir sürü uyarıcı ilaç, genellikle asit tabletleri. Birlikte yaşadığım grubun değişik alışkanlıkları vardı..."

Bili dehşet içinde bakıyordu. "Irzına mı geçtiler?" Anne, ağır ağır başını salladı ve bakışlarını Bill'in yüzünden ayırdı.

Ne pahasına olursa olsun ona karış dürüst davranmalıydı. "Hayır, isteyerek yattım, öyle sanıyorum. ġimdi pek iyi hatırlamıyorum. Sanki bir trans içinde yaşıyordum. Neyin gerçek neyin hayal olduğunu bilmiyorum... Ama ailem beni bulup geri getirdiğinde hamileydim. On üç ay önce bir bebeğim oldu." Anne bu günü yaşantısının son anına dek asla unutmayacağını biliyordu. On üç ay ve kaç gün olduğunu Bill'e dakikası dakikasına söyleyebilirdi. On üç ay tam beş

gün. "Annemle babam bebeği bir başkasına evlatlık vermem için beni zorladılar. Bir oğlan doğurmuştum, ama onun yüzünü hiç görmedim. Bu hayatımdaki en kötü olaydır." Çektiği acılan ona anlatacak kelime bulamıyordu.

"Bebeğimden vazgeçmekle hayatımın en büyük hatasını yaptım. Kendimi asla bağışlamayacağım. Her gün kendi kendime bebeğimin nerede ve nasıl olduğunu soruyorum."

"Güzelim, bu senin hayatını mahvedebilirdi." Sevgi ve şefkatle onun yüzünü okşadı. Onun ve çektiği acılar için büyük üzüntü duydu. Bu kız Gail'den çok farklıydı. Hayatta çok

fazla şey görmüştü. Yaşma göre çok fazla felaketle karşılaşmıştı.

"Ailem de aynı sözleri söylediler." Derin derin içini çekti. "Ama onların haklı olduklarını sanmıyorum."

"ġimdi bir bebekle ne yapabilirdin ki?" .

"Ona bakardım... Tıpkı diğer annelerin yaptığı gibi..." An-ne'in gözleri yaşlarla doldu. Bili onu kendisine doğru çekti.

"Onu asla başkalarına vermemeliydim." Bili ona günün birinde kendinden bir çocuk verebileceğini söylemek istedi, ama bu çok büyük bir taşkınlık olur diye düşündü. Sonra Gail'in anahtarının kilidin içinde döndüğünü duydular. Bili son bir bakış ve dokunuşla, ihtirastan acı duyarak kendisini Anne'den uzaklaştırdı. Bornozunun önünü sıkı sıkı kapattı.

İkisi birlikte Gail'e gülümsediler.

Ondan sonra iki ay Anne elinden geldiğince onunla buluştu. Birlikte uzun yürüyüşlere çıkıp konuştular. Anne düşüncelerini onunla paylaştı. Gail'in bu buluşmalardan haberi yoktu. Anne de onun hiç öğrenmemesi için dua ediyordu. Her ikisi için de yasak bir meyveydi, ama arzularına gem vurup önüne geçemiyorlardı. İlişkileri tertemizdi, ama bu şekilde uzun süre devam edemezlerdi. Gail'in anneannesi onu Noel tatilini birlikte geçirmek için davet edince, hemen bir plan yaptılar. Anne ailesine Noel tatilini arkadaşı Gail ile birlikte geçireceğini söyleyecekti. Noel gününden itibaren Gail dönünceye dek birlikte olacaklardı. Bunu günlerce önce düşünüp planladılar. Tıpkı bir balayı gibi olacaktı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

1 J OUISE, oda arkadaşı ve ikinci kattaki adamın arasındaki ilişkiyi anlamakta gecikmedi. Arkadaşının giriştiği ilişkiye karşı çıkmadı ama adamın Van için çok yaşlı olduğunu düşünüyordu. Yirmi dört yaş tam bir erkek demekti. Artık Vanessa'yı pek sık göremediğine üzülüyordu, ama kendi arkadaşları da vardı, ayrıca Barnard, onlan ödevleri, projeleri, sınavlarıyla sürekli meşgul edip hiç boş zaman ayırmalarına olanak tanımıyordu. Aylar göz açıp kapayıncaya dek uçup gitti ve Noel tatilinin gelişine kimse inanamadı. Hava soğuk ve sertti. ġükran Günü'nden sonra ilk kar yağmaya başlamıştı.

Karı gören Vanessa kendisinden geçti. Jason ile birlikte Riverside Park'ta kartopu oynadılar. Birlikte yapacakları çok şey vardı. Cloisters, Metropolitan, Guggeheim, Modern Sanatlar Müzesi, opera, bale, Carneigle Hall'deki konserler ve her zaman Broadway'in cazibesi. Jason çok kültürel yaşıyordu ve her gittiği yere Vanessa'yı da götürüyordu. Modern Sanatlar Müzesi'ndeki eski filmler dışında Vanessa geldiğinden beri onunla yeni bir film görmemişti. Jason yeni filmlere karşı çıkmaya devam ediyordu. Vanessa sınavlar için çalıştığında o da tezi üzerinde çalışıyordu. Bir bakıma Vanessa onun ciddiyetini ve felsefedeki üslubunu beğeniyordu. Ona göre bunlar Jason'u katı değil, sevilebilir hale getiriyordu. "Tatilde seni çok özleyeceğim." Van onun evinde, kucağm-396

da bir kitapla divana uzanmış Jason'a bakıyordu. Jason gözündeki gözlükleriyle çok ciddi görünüyordu. Gözlüklerinin üstünden ona bakıp gülümsedi.

"Belki, plastik dünyaya gitmek seni rahatlatır." Bunu Los Angeles için söylüyordu. "Arkadaşlarınla sinemaya gidebilirsin her gün, sonra taco ve patates kızartması yiyebilirsin." Jason bunlardan nefret ederdi. "Tabii buraya tekrar dönmeden önce istediğin gibi özlediğin yiyecekleri yersin." Vanessa onun Los Angeles hakkındaki fikirlerine güldü.

Jason'a göre Los Angeles'deki insanlar, saçlarında bigudiler, ellerinde ta-colar ya da pizzalar ve hamburgerlerle sağa sola koşuşuyorlar, rock yapıyorlar ve kötü filmlere gidiyorlardı. Vanessa onun ikizi hakkındaki düşüncelerinin ne olabileceğini aklına getirip daha çok güldü. Kızkardeşi Val yeni bir korku filmine başlamıştı. Bu kez yemyeşil çamurla kaplı olacaktı. Bunlar genç adamın iyi sinema anlayışına çok uzaktı. Ama ailesini tekrar görmek çok eğlenceli olacaktı.

Bazen Jason'un kendisini çok ciddiye aldığını düşünüyordu, ama ilişkilerinden hoşlanıyordu. Ve gerçeği söylüyordu.

Onu tatilde özleyecekti.

"Sen ne yapacaksın?" Bu konuyu son konuştuklarında genç adam hâlâ kararını vermemişti. Vanessa onun ailesini ziyarete gidebileceğini düşünmüştü ama Jason bu fikre pek yanaşmamıştı. Vanessa onların oğullarını hiç aramadıklarını ve genç adamın da onlardan pek söz etmediğini fark etmişti. Kendisi de evine pek fazla telefon etmiyordu, ama yine de kendisini ailesine çok yakın hissediyordu. Vanessa başını kaldırdığında genç adamın gülümseyerek kendisine baktığını gördü. Jason'un çok yumuşak bir tarafı vardı. Vanessa onun bu huyunu çok seviyordu. Genç kız elini onun oturduğu yere doğru uzattı. Jason da elini öpüp, ona gülümsedi.

"Biliyorsun ben de seni çok özleyeceğim. Ve belki seni doğru yola sokana dek aradan çok zaman geçecek."

"Günün birinde sen de benimle birlikte Califomia'ya gelmelisin." Ama şimdilik ikisi de böyle bir geziye hazırlıklı değillerdi. Vanessa'nın ailesi Jason'a umacı gibi geliyordu. Ja-son'u da eve götürmek Vanessa'yı ürkütüyordu.

Aralarında-

397

ki ilişkinin çok ciddi olduğunu gösterirdi veya en azından ailesi ilişkinin çok ciddi olduğunu düşünecekti, ama durum böyle değildi. Bu yalnızca hoş bir ilişkiydi. Vanessa bu ilişkiden hiçbir şey beklemiyordu ya da kendisine böyle söylüyordu. "Sana telefon ederim Jase."

Vanessa aynı sözleri 23 Aralık'ta havaalanında karşılıklı durdukları zaman da söyledi. Jason anne ve babasının yanına gitmemeye karar vermişti. New York'ta kalıp, tezi üstünde çalışacaktı. Vanessa onun tatil geçirmek için pek yalnız bir yol seçtiğini düşündü. Jason isabetli bir karar verdiğini söyledi. Vanessa onu her gün aramaya söz verdi. Ayrılmadan önce genç adam onu uzun uzun öptü. Sonra Van demir kuşa binip, gökyüzünde kayboldu. Jason ellerini ceplerine sokup, atkısını boynuna sarıp soğuk havaya çıktı. Yine kar yğıyordu. Ve birdenbire Vanessa'ya aşık olduğunu fark etmesi onu çok korkuttu. Bunun sıradan bir ilişki olmasını istemişti. Hatta aynı apartmanda oturmanın kolaylığı kendisini çok cezbetmişti. Ama şimdi durum çok değişmişti. Jason onun her şeyini seviyordu. Vanessa ciddi, akıllı, güzel ve ayrıca şefkatliydi, yatakta harikaydı. Evinin kapısını açınca bir mezara girdiğini sandı. Masasının başına oturup, etrafına bakındı. Belki de kendisi de anne ve babasının yanına gitse iyi olacaktı. Fakat bunu düşününce çok can sıkıcı buldu. Küçük kasabalarmdaki yaşam çok kısıtlıydı. Hele anne ve babasının yanında adeta boğulduğunu

hissediyordu. Jason artık onların gösterdiği sevgiye dayanamıyordu. Onları ne kadar severse sevsin özgür olmak istiyordu. Babası içkiyi biraz fazla kaçırıyordu. Annesi de çok yaşlanmıştı. Jason onların yanında çok sıkılacağını biliyordu. Onun için New York' ta yalnız, ama daha mutluydu. Vanessa gitmeden önce, ona ailesinin çok farklı olduğunu anlatamamıştı. İkisinin ailelerinin arasında büyük fark vardı. Vanessa tekrar ailesinin

yanma dönebildiğine çok seviniyordu. Vanessa evine döner dönmez telefona sarılıp Jason'u aradığı zaman, sesindeki

398

mutluluktan ailesiyle birlikte olmaktan ne denli sevindiği belliydi.

Jason da elinden geldiğince neşeli bir sesle, "Pekala, plastik dünya nasıl?" diye sorunca Vanessa güldü.

"Hiçbir değişiklik yok. Sadece sen yanımda değilsin. Tek kötü yanı bu." Vanessa Los Angeles'ı çok seviyordu, ama New York'u da sevmeye başlamıştı. Jason'la orada çok mutluydu. "Gelecek sefere birlikte gelmeliyiz." Bu sözleri duyan Jason ürperdi. Öylesine güçlü, parlak ve film dünyası içinde yoğrulmuş bir aileyle karşılaşmaya korkuyordu.

Jason, Faye' in ayağında gümüş rengi uzun topuklu ayakkabılarla kahvaltı hazırladığını düşledi. Van ile konuşurken kendi kendisine gülümsedi.

"İkiz kardeşin nasıl?"

"Onu daha görmedim. Bu gece onu ziyarete giderim. Saat burada sekiz."

"Çünkü, orada insanlar saat kullanmayı bilmiyorlar." Van ile dalga geçiyordu. Fakat bir çocuğu andıran yüzü çok üzgündü. Daha gideli birkaç saat olduğu halde Van'ı çok özlemişti. İki hafta tek başına çekilmezdi. "Ona sevgilerimi ilet." Telefonda birkaç kez konuşmuşlardı. Neşeli ve eğlenceli bir kıza benziyordu, ama Vanessa'dan çok farklıydı.

"Söylerim."

"Yeşilleşmişse bana haber ver." Vanessa ona kız kardeşinin çevirdiği yeşil çamurlu filmden söz etmişti. Jason da onunla amansızca alay edip, bunun tipik bir Hollywood filmi olduğunu ve bundan daha iyisini yapamayacaklarını söyledi. Ama Vanessa bu sözlere alınmıştı. Annesi hayatında çok güzel filmler yapmıştı ve günün birinde o filmler Modern Sanatlar Müzesi'nin arşivlerine gireceklerdi. Henüz on sekizin-deydi ve onlar ailesiydiler, kimseye onlar hakkında söz söyletmezdi. Bu olaydan

sonra Jason ona karşı daha alttan aldı. Vanessa, eğer Jason, Val'in yaşadığı yeri görse dehşete düşer diye aklından geçirdi.

Babasının arabasını alıp, Val'in en azından bir düzine kızla paylaştığı evine gitti. Hayatında böylesine dağınıklık 399

ve pisliği asla başka bir yerde göremeyeceğini düşündü. Oturma odasında tabaklarda ne zamandan kaldığı belli olmayan yemekler kurumuştu. Her odada yapılmamış, hatta çarşafsız yataklar vardı. Yerde boş bir tekila şişesi duruyordu. Banyoda her şekilde ve her renkte çoraplar asılıydı. Her köşede birçok kötü parfüm kokusu birbirine karışmıştı. Ve bütün bu pisliğin ortasında Val oturmuş tırnaklarını boyu-yor ve Vanessa'ya mutlu bir şekilde filmdeki rolünü anlatıyordu.

"Sonra o bataklıktan çıkıyorum... Kollarımı şöyle havaya kaldırıyorum." Ayağa kalkıp, yapacağı hareketi gösterirken neredeyse masanın üstündeki lambayı deviriyordu. "Ve sonra bağırıyorum..." Val bunu da gösterdi. Vanessa elleriyle kulaklarını tıkadı, sanki Val'in çığlıkları saatlerce sürecek gibiydi. Ama aslında Van çok etkilenmişti. İkizine gülümsedi. Aylarca sonra onu bu mezbelelik arasında görmek bile güzeldi.

"Birkaç ay içinde kendini epeyce geliştirmişsin."

"Her gün yeterince çalışıyorum."

Vanessa tekrar etrafına bakındı. "Bu pisliğe nasıl dayanıyorsun?" Bu leş gibi koku, pislik, dağınıklık ve tanımadığı kızlar arasında Vanessa iki gün içinde çıldıracağını biliyordu. Ama Valerie bunların hiçbirine aldırmıyor gibiydi. Hatta bu ortam içinde mutluydu, ikiz kardeşine söylediğine göre evde olduğundan çok daha mutluydu.

"v,... ., 3, v, ... : a , r.\;...: . ... -V.1:., .__„. "

"Bu her istediğini yapabilmek neleri içeriyor?" Vanessa onun üç aydır ne yaptığını çok merak ediyordu. Valerie Jason'u biliyordu ama, Vanessa ilişkilerinin detaylarından söz etmemişti. Ve şimdi de bunları anlatmaya hiç niyeti yoktu.

"Ben gittiğimden beri hiç seni yerinden hoplatan büyük bir olay oldu mu?"

Valerie omuzlarını silkti. Hayatında bir sürü erkek vardı. Bir tanesine önem veriyordu. Üçüyle yatıyordu. Ama kardeşinin bunları duyunca dehşete düşeceğini bildiğinden hiç söz etmedi. Onun için yaptıkları önemli değildi. Biraz uyuşturu-400

cu, biraz içki, yakışıklı birisiyle, bir motel odasında veya evde birlikte olmak önemli değildi. Hollyvvood'da böyle olaylar çok olağandı. Zaten her gün öylesine çok şey oluyordu ki, bunlar öykünün en iyi tarafıydı. Evdeki kızların bazıları yemekten sonra nane şekeri yer gibi ellerindeki hap kutusunu birbirlerine ikram ediyorlardı. Evde bir köşede hep bir açık hap kutusu vardı. Birisi kendisine değişik markaları kullanmamasını öğütlemişti, ama hepsi işe yarıyordu.

Bir kez ayağı kayacak olursa bundan kolayca kurtulabilirdi. Küçük kardeşi Anne gibi budala değildi. Valerie konuyu değiştirmek için "Peki senden ne haber?" diye sorup, diğer elinin tırnaklarına baktı. "Hep birlikte olduğun o delikanlı ne menemen bir şey?"

"Jason mu?" Vanessa safça sordu. Val güldü.

"Hayır, King Kong. Yakışıklı mı?"

"Bana göre evet. Ama belki sen beğenmezsin."

"Yani düz taban ve tavşan dudaklı, ama sevimli ve sana göre çok ciddi birisi."

"Aşağı yukarı. Doktora tezi üstünde çalışıyor." Vanessa adeta onunla gurur duyuyordu. Valerie hayretle onun yüzüne baktı. Vanessa'nın tarif ettiği kişi korkunç bir tipti. Entelektüellerden nefret ederdi. Kendisi Hollywood tiplerini yeğlerdi. Özellikle uzun saçlı, gömleklerinin önleri göbeklerine dek açık, akşama dek plajlarda vakit öldüren tipleri beğenirdi.

Kuşkuyla Vanessa'ya baktı. "Bu herif kaç yaşında?"

"Yirmi dört."

"Seninle evlenmek istediğini mi düşünüyorsun?" Valerie dehşete düştü. Ama Vanessa olumsuzca başını salladı.

"Ne o, ne de ben evlenecek tiplerden değiliz. Ben okulu bitirdikten sonra buraya dönüp senaryolar yazmak istiyorum."

Jason ile sürekli bu konuyu tartışıyorlardı. Genç adam onun işe yaramaz şeyler yazabilmek için fazla yetenekli olduğunu düşünüyordu. Ama Vanessa iyi filmler olduğunu da savunuyordu. "ğimdilik iyi gidiyor."

"Pekala, dikkatli ol, gebe kalma. Doğum kontrol hapları kullanıyor musun?" Vanessa ikizinin açıksözlülüğünden ra-401

hatsız oldu ve başını salladı. Jason ile yattığını daha söylememişti ama Val onu herkesten daha iyi tanırdı.

"Kullanmıyor musun?" Valerie kardeşinin saflığına afallayıp kaldı.

"Jason çaresine bakıyor." Pancar gibi kızardı. Val güldü. Bu arada odadan içeriye kırmızı jartiyerli, yarı çıplak bir kız girdi. Van tekrar Valerie'ye baktı. "Annem burayı gördü mü?" Bunu hayal dahi edemiyordu. Eğer burayı görmüş

olsaydı, iki saat içinde veya daha kısa zamanda Valerie'nin kulağından tuttuğu gibi buradan çıkartırdı.

"Bir kez gördü. Tabii o gelmeden önce burayı bir güzel temizledik. O gün bütün kızlar da evden gitti."

"Tanrıya şükür. Yoksa senin kelleni uçururdu, kızım." Ama bu söz Val'in son günlerde yaptığı her iş için geçerliydi.

Çektiği kokainden, esrarlı sigaralardan, yattığı erkeklerden, korku filmlerinde oynadığı rollere kadar her şeye uygulanabilirdi. Kırgın bir şekilde Vanessa'ya baktı. "Benim azıcık eğlenmeme bile göz yummuyor" dedi. Birisi ona bir porno filmde oynamasını teklif etmişti ama Valerie bunu kabul etmemişti. Annesi duyacak olsa yüreğine inerdi. Ama Vanessa anne

ve babasının evine dönerken yolda kendi kendine Valerie'nin iyi bir yol tutmadığını düşündü.

Kontrolsüzdü ve daha henüz on sekiz yaşındaydı. Ama kız kardeşini öylesine iyi tanıyordu ki, onu hiçbir şeyin durduramayacağını biliyordu. Büyük bir hızla tepeden aşağıya yuvarlanıyordu. Ve bir yerde sona erecekti. Vanessa onun tuttuğu yolda hüsrana uğramamasını diledi.

Evden içeriye girdiğinde babası gözlerinin içinde söylemediği bir şey okumuştu ki, "Val nasıl?" diye sordu.

ıcf * it

iyi-

Ve sonra, "Söyle bakalım orası ne kadar kötü bir yer?" dedi. Ne kadar berbat olduğunu tahmin edemezlerdi. Ama Vanessa onların başka konulan da bilip bilmediklerini merak etti. Hollywood avuç içi kadar küçük bir kentti. Eğer Val önüne gelenle yatıp kalkıyorsa annesi babası bunu kısa zamanda öğreneceklerdi. 402

Çok fena bir yer değil. Sadece ortalıkta dolanan ve yerlere kirli tabaklar bırakan bir sürü kız var." Bu gerçeğin minicik bir parçasıydı ama Vanessa'nın söyleyebileceği en zararsız noktaydı. Valerie'nin hatırı için orasını olduğundan çok daha iyi göstermeye çalıştı. "Yalnızca bizim odalarımızın fazlaca büyütülmüş bir görüntüsü."

"Sizin odalarınız kadar kötü mü?" Babası bu sözlere gülüp, ertesi gün Greg'in geleceğini haber verdi. Biraz sonra da Anne geldi. Vanessa onun gözlerinin içindeki pırıltıyı bugüne dek hiç görmediğini fark etti.

"Merhaba küçük." Van ayağa kalkıp onun yanağından öptü. Kızın saçlarında bir erkek tıraş losyonu kokusunun sindiğine* yemin edebilirdi, ama emin değildi. Küçük Anne büyü-yordu. Tatilden sonra on altı yaşında olacaktı.

Vanessa ayrıca onun çok güzelleştiğini fark etti. Kısacık bir elbise giymişti. Eteklerinin altından görünen bacakları uzun ve inceydi. Çok şık ve güzel

kırmızı ayakkabılar giymişti. Ve saçlarını kurdela ile toplamıştı. Vanessa küçük kız kardeşinin üç ay içinde böylesine değiştiğine hayretle gülümsedi. Adeta kendisi kadar büyük gösteriyordu. "Ne zaman bu kadar büyü-dün sen?" Ward da kızına beğeni ve gururla baktı. Son birkaç ay içinde Anne çevresi ile çok iyi uyum sağlamıştı. Yeni bir okula başlamış ve orada yeni arkadaşlar edinmişti. Özellikle Gail Stein adındaki kızdan hemen hemen hiç ayrılmıyordu. Gail biraz şımarık olmasına rağmen çok iyi bir kıza benziyordu. Vuitton çantalar ve Jourdan ayakkabılar giyiyorsa ne çıkardı, iyi ve terbiyeli bir kızdı. Babası da kızını çok iyi yetiştirmeye çalışıyordu. Haight'deki üzücü olaylardan sonra bu büyük bir değişimdi. Faye ve Ward kızlarının yeni yaşantısına uyum sağladığına

şükrediyorlardı.

Anne, babası ve ablasıyla pek fazla oturmadı. Hemen odasına kapandı. Noel günü de yemekten sonra yine gidip odasına kapandı. Ama atık tüm aile onun bu davranışına alışmışlardı. Anen yıllardır odasına saklanmayı yeğliyordu.

Ama o gece bavulunu topluyordu. Ertesi gün tatil için Bililere taşınacaktı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

A

i. 1 NNE haftalar öncesinden okul başlayana dek, Ga-il'in kendisini on gün evlerine davet ettiğini söylemişti. Faye ilk önce bu sözlere yan çizmişti. Ama Anne kurnazca davranıp, onun annelik duygularına hitap etmiş ve Gail'in zavallı, annesiz ve tek çocuk olduğunu söylemişti. Annesinin ölümünden sonra tatillerin onun için bir acı kaynak olduğundan söz etmişti. Ve sonunda Faye küçük kızının oyununa gelmişti.

"Anne, arkadaşın yalnızca buradan birkaç mil uzakta oturuyor. Neden ikiniz de burada kalmıyorsunuz? Neden onun evinde yatıp kalkmak zorundasın?"

"Burası çok kalabalık ve karışık. Üstelik sen ve babam sürekli evden uzaktasınız. Bizim burada kalmamız sizin için ne fark eder ki?" Anne'in gözlerinin içinde panik vardı. Bu korkuyu Ward bile hissetmişti. Kızının tekrar çılgınca bir işlere kalkışmasından korkuyordu. İki yıl önce bu acıyı yeterince yaşamışlardı. Belki de onun bu küçük isteklerine karşı yelkenleri suya indirmek daha akıllıca bir iş olacaktı.

"Güzelim, kızı rahat bırak gitsin. Bunda kötü bir şey yok ki. Gail'in babası kuluçkadaki tavuk gibi onları bir an yalnız bıakmaz. Güvenilir ellerde. Sonra istediğin her an eve dönebilir."

"Evde başka kimseler de var mı?" Çocukları söz konusu 404

olduğu zaman Faye hiç kimselere güvenemezdi ve bu kez kuşkularında haklıydı.

"Sadece temizlikçi kadın ve aşçı." Ayrıca bir de bahçevan vardı ama onu saymıyordu. Aslında evde kimse olmayacaktı.

İki hizmetkâr da, Bili Gail'i New York'taki anneannesinin yanına yolcu ettikten sonra, tatile çıkıyorlardı. Ama Faye'in bu durumdan haberi olmaması gerekti. Anne elinde küçük bir bavulla evden ayrıldığında, yanına en güzel giysilerini ve geceliklerini almıştı. Bunların arasında sadece bu tatil için aldığı iki gecelik vardı. Herkesin evde olmadığı bir sırada bir taksi çağırıp, "Ayın on üçünde görüşürüz, ben Gail'lerdeyim" diye bir not bıraktı. On dakika sonra taksi onu Bel-Air'deki Charing Gross Sokağı'na getirdi. Bili onu salonda bekliyordu. Gail birkaç saat önce yola çıkmıştı. Bütün hizmetçiler de evden ayrılmışlardı. Sonunda ikisi başbaşa, yalnız kalabilmişlerdi. Bu beraberliği aylar önce birlikte planlamışlardı, ama şimdi ikisi birden yaptıkları işin dehşetiyle yüz yüze gelmişlerdi. Bütün sabah boyunca Bili kendi kendisine bunun delilik olup olmadığını sorup durmuştu. Açıkçası on beş yaşındaki bir kızın ırzına geçiyordu. Kendi kendisine kız gelir gelmez onu palas pandıras tekrar kendi evine yollamaya karar vermişti.

Minicik oturma odasında otururlarken bu yaptıklarının delilik olduğunu Anne'e anlatmaya çalıştı. Yerde bir kaplan postu seriliydi. Ve duvarlarda Gail'in fotoğrafları asılıydı. Gail ilkokul birinci sınıfta... Gail başında komik

bir şapkayla... Gail dört yaşında dondurma yerken... Ama sonra Bill'in gözleri Anne'e çevrildi. Ve artık odada başka hiçbir şeyi görmez oldu. Anne de derin bir aşkla sevdiği ve kendisini şimdi eve göndermeye çalışan adama baktı.

"Neden eve dönmek zorundayım?... Neden?.. Bunu aylarca önce planladık."

"Ama yaptığımız yanlış, Anne. Ben yaşlı bir adamım. Sen de on beş yaşında bir kızsın." Bütün gece yatağının içinde huzursuzca sağdan sola dönüp, bunu düşünmüştü ve sonun-405

da aklını başına toplamıştı. Onun verdiği kararlardan caydırmasına izin vermeyecekti.

"On altı yaşında sayılırım." Anne'in gözlerinde yaşlar vardı. Bili onun yüzündeki saçları okşayıp, gülümsedi. Ama bu küçücük dokunuş bile onu elektriklendirmişti. Bu yasak meyvelerin en tatlısıydı. Onun bu evde bir saat bile kalmasına izin vermemeliydi, yoksa yapacaklarından sorumlu olmayacaktı. Kendisini çok iyi tanıyordu ve şimdiye dek hiç kimseye karşı böylesine güçlü hisler duymamıştı. Kızın daha on beş yaşında olması hayatın çirkin cilvelerinden birisiydi. "Bili, ben bakire bile değilim." Bu sözleri söylerken kırgın ve üzgündü. Bu adamı çok seviyordu. Hayatında tek istediği kişi Bill'di. Bütün çektiği acıların ve yalnızlığın ödülüydü o.

"Güzelim, bu söylediğin hiç de önemli bir konu değil. Senin başından geçen diğer olaylar beni ilgilendirmiyor. Onlar uyuşturucuların etkisiyle ne yaptığını bilmediğin rüyalardı. Onları asla düşünmemelisin. Tüm o olaylar senin dışında.

Bir erkekle ilişki kurmaya karar vermene benzemeyen şeyler onlar. Bu durumu ikimiz de uzun süre idare edemeyiz. O

zaman ne yapacağız? Olayların sonunda birisi faturayı ödeyecek, bunun sen olmanı, üzülmeni istemiyorum." Sonunda üzülenin kendisi bile olabileceğinden söz etmedi. On beş yaşındaki bir kızla sevişmenin cezasını hapis yatarak ödemek 7orun da kalabilirdi Tabii kmrv anne ve babası, durumu öğrenecek olurlarsa Bill'i mahkemeye vermekten bir an bile çekinmeyeceklerdi. Ve ne denli özen gösterirlerse göstersinler

Gail'e tatilde kendisini aramamasını söylemişti. Evde ağabeylerinin ve ablalarının yanında onunla rahat

konuşamayacağını anlatmıştı. Ama o Gail'i her gün arayacaktı. Böylece onun aramasına gerek kalmıyordu. Her şeyi en ince noktasına kadar düşünmüşlerdi ve şimdi Bili kalbini kırıyordu. Anne onunla birlikte olabildiği sürece üzüleceğine, öleceğine aldırmıyordu.

Kederli gözlerle ona uzun uzun baktı. "ġimdi beni eve gönderirsen, yine kaçarım. Hayatta yaşamamın tek anlamı sensin, Bili." 406

Bu korkunç bir itiraftı. Bill'in içi sızladı. Bu gencecik yaşında başından geçmemiş olay kalmamıştı. Bazı bakımlardan haklıydı. Diğer yaşıtlarından da fazlasıyla olgundu. Özellikle Gail'den. Ama başından öylesine korkunç olaylar geçmişti ki, olgun olmamasına olanak yoktu. Haight Ash-bury, yaşadığı komün, doğurduğu bebek, ailesiyle arasındaki uçurum, bütün bunlar yabana atılacak şeyler değillerdi. Onu tekrar büyük üzüntülere boğmak haksızlıktı. Bili bunu onun iyiliği için yaptığını düşünerek ayağa kalktı. Sevgiyle kızın elini tuttu. Ama Anne yerinden kımıldamadı. Sadece kederli gözlerle ona bakıyordu. Kalbinin içine işleyen bakışlarla. "Bebeğim, lütfen... Burada kalamazsın..."

"Neden?"

Bili koltuğa onun yanına adeta çöktü. Onun adına uzun süre direnebilirdi, ama hemen gitmezse... Bu haksızlıktı... Her şeyden öteye o bir erkekti. "Çünkü, seni çok seviyorum." ġefkatle onu kollarının arasına alıp öptü. Onu bir kez öptükten sonra hemen evine götürecekti. Kızın kızgın dilini dudaklarının üstünde hissedince içindeki demir irade erimeye başladı. İçgüdüyle elini kızın bacaklarının arasına soktu. Haftalardır her yalnız kalışlarında birbirlerine daha cüretkâr yaklaşmaya başlamışlardı. "Seni çok istiyorum küçüğüm..." diye boğuk bir sesle fısıldayıp başını onun boynuna gömdü. "... Ama yapmamalıyız... Lütfen..."

Anne fısıldayarak, "Evet yapabiliriz." diye yanıt verdi. Erkeği de kendisine çekerek koltuğuna uzandı. Bill'in bütün karşı koymaları havada kaldı... Belki bir kez... Sadece bir kez... Sonra asla tekrarlamazlardı... Sonra birdenbire Bill'in aklı başına geldi, binbir güçlükle kendisini kızın kollarının

arasından kurtardı. Ayağa kalktığı zaman titreyen bacaklarının kendisinin taşımayacağından korktu, ama başını iki yana sallayıp durdu.

"Hayır, Anne sana bu kötülüğü yapamam."

"Seni bütün kalbimle seviyorum." ġaşkına dönmüş minicik bir çocuk gibi bakıyordu.

"Ben de seni seviyorum. Yapmamız gereken bir şey varsa

o da iki yıl seni beklemek. Sonra seninle evlenirim. Ama yaşantını berbat edemem."

Birdenbire Anne güldü. Bu çok sevinçli genç bir kızın gülüşüydü. Eğilip erkeği yanağından öptü. "Seni çok seviyorum.

Gerçekten benimle evlenecek misin?" Kız hem şaşırmış, hem de sevinmiş, yüzü aydınlanmıştı. Uzun zamandır ilk kez bu kadar mutlu görünüyordu.

"Evet, evleneceğim." Sevgiyle ona gülümsedi. Bu erkek için çok güç bir saat olmuştu, ikisi için de, ama en zor dakikaları Bili geçirmişti. Ayrıca bütün bir gece gözünü kırpıp uyumamıştı. Ama söylediklerini içten, yürekten, sevgiyle söylüyordu. Bunu daha önce de düşünmüş, kararını vermişti. Hatta Gail'in de günün birinde verdiği bu kararı kabul edeceğini dahi düşünmüştü. Başka erkekler de kendilerinden çok genç kızlarla evleniyorlardı. Yapacağı en kötü iş bu olmazdı. "Eğer sen beimle evlenmeyi kabul edecek kadar çıl-gınsan evleneceğiz. İki yıl sonra sen on sekizinde, ben ise elli birinde olacağım."

Anne sırıttı. "Benim için harika bir olay."

"Pekala, sen otuz, ben altmış üç yaşında olsam ne düşünürsün?" Bili gözlerini onun gözlerinin içine dikmiş, kızın ağzını arıyordu. Ona gerçekten evlenmeyi teklif etmişti. Hayatında onunla evlenmekten çok daha istediği başka bir şey yoktu. İkisinin de mutlu olamamaları için ortada hiçbir sebep yoktu. Ona bakmak, yaşantısının sonuna dek üzüntü ve kederden uzak

tutmak istiyordu. Doğduğu günden beri kızın ailesinin ona çok az ilgi gösterdiklerini hissediyordu.

Kendisinin Gail'e gösterdiği ilgiden çok daha az ilgi gösterdikleri kesindi. Ama Gail tek çocuktu. Anne ise beş kardeşin en küçüğü idi. Ve duyduğuna göre ailenin en zor günlerinde hayata gözlerini açmıştı. Fakat bu bir çocuğa ilgi göstermemek için bir mazeret sayılmazdı. Bili bütün yaşantısı boyunca ona bebekliğinde ve çocukluğunda eksikliğini hissettiği sevgi ve şefkati vermekle geçirecekti. Her şey için ona elinden geleni yapacaktı. Hatta evlatlık verdiği bebeği bile ona unutturmaya çabalayacaktı.

"Benim için hava hoş." Anne onun yaşları konusunda sorduğu ikinci soruya yanıt veriyordu. Gerçekten çok etkilenmiş

gibiydi. "Biliyorsun, ben de sayı saymasını biliyorum. Ben altmış yaşında olduğum zaman sen doksanında olacaksın.

Pekala buna ne dersin? O zaman daha genç birisini istemeyeceğinden emin misin?" Anne onunla dalga geçiyordu. Bili yavaş yavaş rahatlamaya başladı. Suçluluk duygusu ve korku dolu karabasan gibi bir sabah geçirmişti. Daha önce ona hiç evlenme teklif etmediği halde, bugüne dek onunla birlikte geçirdiği en rahat dakikaları yaşıyordu.

"Öyleyse evlenmemize kesin gözüyle bakabilir miyiz? ġimdi nişanlandık mı?" Bili ona gülümsedi. Anne de ona gülümseyerek eğilip yanağından öptü.

"Evet, nişanlandık. Ben seni bütün kalbimle seviyorum." Kızın sorduğu soruya yanıt olarak Bili onu kollarının arasına alıp öptü. Adeta tek vücut haline geldiler. Bili kendisini geri çekmek zorunda olduğunu hatırlamak istiyordu, ama artık hiç de geri çekilmeyi arzulamıyordu... Ve eğer günün birinde onunla evlenecekse... ġimdi olması neyi değiştirirdi ki...

Sadece bir kez... Verdiği sözü perçinlemek için... Bili arkasına yaslandı ve kızın gözlerinin içine baktı. Artık doğru dürüst düşünemez olmuştu.

"Biliyorsun, beni çıldırtıyorsun."

"İşte buna çok sevindim." Bu sözleri söyleyen deneyimli, olgun bir kadındı. Gözlerini erkeğin gözlerinin içine dikmiş

bakıyordu. "Seninle biraz daha kalabilir miyim?"

Yanında oturmasında hiçbir kötülük yoktu. Hafta sonlan hizmetkârlar izne çıktığı, Gail'in de kendine göre başka planları olduğu zamanlar da birlikte böyle yan yana oturmuşlardı. Ama o günlerde tek fark herkesin sonunda eve döneceğini bilmeleriydi. Ama şimdi yapayalnızdılar. Bili havuzu ısıtmayı, böylece yüzebileceklerini önerdi. Anne de bunun iyi bir fikir olduğunu kabul etti. Anne mayo giymek zahmetine katlanmadan tramplene çıkıp, havuza atladı. Bili onun kadife gibi tenini ve uzun bacaklarını seyrediyordu. Ailesinde kimse fark etmemiş gibiydi, ama Anne güzel bir kızdı. Ai-409

leşinin yanında sadece odasına saklanan "küçük kız"dı. Fakat artık odasında saklanmıyordu. Bili giysilerini çıkartıp, onun arkasından suya daldı. Bir süre suyun altında yunus balıkları gibi yüzdüler. Sonra suyun yüzüne fırlayıp, birbirlerinin bellerine sarıldılar. Bili onu kendisine doğru çekti. Artık daha fazla dayanamayacaktı. Onu çok arzuluyordu. Kızı kollarının arasına alıp, boynunu ve sırtını okşarken vücutları birbirine değiyordu. Bili onu sevgiyle öptü ve havuzdan dışarıya çıkardı. Bir havluya sarıp içeriye taşıdı. Söylenecek bir söz yoktu. Ona daha fazla karşı koyamazdı. Anne narin bir prenses gibiydi. Onu yatağın üstüne yatırdı ve gülümsedi. Kendi vücudu hâlâ formundaydı.

Kasları sert, bacakları güçlüydü. Bir gün çok güzel çocukları olacaktı, ama o anda Bili çocukları düşünmüyordu.

Sadece Anne'i düşünüyordu. Onun her tarafına dokundu, okşadı ve öptü. Dudaklarını vücudunda gezdirdi. Anne daha önce gerçekten bilmediği, düşlerinde gördüğünü sandığı başka bir sevişmeyi anımsadı. Usul usul onu artık

dayanamayacak hale getirene dek okşadı ve vücutları birleşti. Anne'in vücudu onun dokunuşuyla zevkten bir yay gibi kıvrıldı. Saatlerce

kendilerini boşlukta dans eder gibi, gökyüzüne yelken açmış gibi hissettiler ve sonunda güneş gibi parlayıp, zevkin doruğuna eriştiler.

410

OTUZ UÇUNCU BOLUM

BIRLİKTE geçirdikleri günler ikisinin de daha önce bilmedikleri bir saflık ve güzellikteydi. Bu kez ne uyuşturucular, düş görmeler, ayinler, ne de yapay dekorlar vardı. Sadece Bili ve onun getirdiği sevgi ve güzellik ve Anne'in ona getirdiği coşku vardı. On gün boyunca birbirlerine önlerindeki iki uzun yılın zorluklarını unutturdular. Evden ve evin-bahçesinden dışarıya çıkmadılar. Koşup oynadılar, müzik dinlediler. Düğün gecesi adını verdikleri gece Bili ona bir kadeh, ama yalnızca bir kadeh şampanya verdi. Banyonun küvetine girip köpükler içinde oturdular. Bili ona kitaplar okudu, geceleri şöminenin ateşi önünde saçlarını taradı ve onunla hiç bilmediği şekilde sevişti. Bu onun Gail'e duyduğu babalık sevgisi ve bir zamanlar karısına duyduğu sevgiyle birleşmişti. Yıllardır bu sevgiyi paylaşacak kimseyi bulamamıştı. Bili kimseye anlatamadığı duygularını ona açtı. Anen de kendi ruhunu onun gözlerinin önüne serdi. Kız hayatında ilk kez bu denli mutlu oluyordu. Beraberliklerinin son gecesinde ağladı. Her gün kanun zoruyla yapıyormuş

gibi Gail'e telefon etti. Arkadaşı New York'ta çok eğlendiğini söylüyordu. Ama Anne bir kez olsun evine telefon etmedi. Onun iyi ve nerede olduğunu biliyorlardı. Kızlarının neler yaptığını bilmiyorlardı. Bu, onun sırrıydı. Ve iki yıl bu sırla yaşamak zorundaydılar.

Anne, yan yana yatarlarken 'Ya Gail sırrımızı öğrenirse

411

ne olacak?" diye sordu. Son on gündür adeta yan çıplak dolaşıyordu. Sürekli sevişiyorlardı. Bili bir türlü ona doyamıyor-du. Son on yılda sevişmediği kadar çok sevişmişti on gün içinde. İçini çekip, Anne'in sorduğu soruyu düşündü.

"Bilmiyorum. İlk önce sanırım çok şaşıracak ama zamanla kabul edecektir. Bence bir yıl fark etmese iyi olur. Bir yıl sonra daha büyümüş ve olgunlaşmış olacak. Bizim neler hissettiğimizi anlayacak yaşa gelecektir." Anne onunla aynı fikirdeydi. Başını salladı. Zaten onunla her konuda aynı fikri paylaşıyordu. "Bence en önemli şey bizim sevgimizin onunla da paylaşılabileceğini ve onu dışlatmayacağını bilmesi. Onu eskiden olduğu gibi çok seviyorum. Ama seni de seviyorum. Ve bir gün yeniden evlenmek hakkım, yine de... Evleneceğim kişinin onun en yakın arkadaşı olmasından dolayı şaşırabilir." Anne birden kendisini beyaz duvaklar içinde ve Gail'i de nedimesi olarak gözlerinin önüne getirdi ve kendi kendisine gülümsedi. Bu harika bir düştü, ama çok çok uzaklardaydı. Erişilmesi kolay değildi, iki yıl içinde çok şey olabilirdi. Bunu herkesten iyi o biliyordu. Bill'e, Lionel'den ve John'dan söz etmişti. Onların eşcinsel olmalarından, bebek doğana dek kendisini yanlarına almalarından, ikisinin de ne denli iyi insanlar olduklarından... Ve John'un yangın sırasında dumanlardan boğularak ölmesinden, Lionel'in bu acıyı hâlâ çektiğinden söz etmişti. John'un ölümünden bir yi] geçmesine rağmen ağabeyi hâlâ eskisi gibi değildi. Yalnız yaşıyordu ve işinin dışında hiçbir yere gitmiyordu. Arada sırada Anne'i öğle yemeklerine çıkarıyordu. Ama öyle sessizdi ki, Anne onun bu suskunluğundan ürküyordu. Bili onun anlattıklarını çok iyi anlıyordu. Karısı öldüğü zaman aynı hisler içinde yoğrulmuştu. Ama tabii ki kendisini neşelendirecek Gail vardı. Bili artık Anne hakkında her şeyi bildiğini hissediyordu. Faye hakkındaki hislerini.

Kıza göre ailesi onu hiç gerçek olarak sevmemişti. Bili bunları duyunca çok üzüldü. "Birlikte çok dikkatli olacağız küçüğüm. Sadece Gail'e karşı değil, herkese karşı çok dikkatli olacağız."

"Biliyorum. Daha önceleri de sır sakladım ben." Anne gi-

zemli bir bakış fırlattı. Bili gülüp, onun göğsünün ucunu öpünce memeleri dikleşti.

"Sırlarını böyle saklamıyorsundur umarım."

"Hayır." Ve birkaç dakika sonra tekrar sevişmeye başladılar. Bili artık onunla sevişirken suçluluk duymuyordu. Arıtk olan olmuştu. Anne ona aitti ve onu yitirmek istemiyordu. Onu asla bırakmayacaktı. Hayatlarının sonuna dek birlikte olacaklardı. O akşümüstü kızı eve bırakmaya söz vermişti. İkisi de yorgun görünüyorlardı. Bütün gece boyunca sevişip konuşmuşlardı ve Bili iki saat sonra havaalanından Gail'i karşılayacaktı. Ve bu gece hizmetçiler tatilden eve döneceklerdi. Peri masalı balayı sona ermişti, artık birlikte el ele geçirecekleri iki yıl için çok dikkatli adım atmaları gerekiyordu. Bili ona söz vermişti. Buna benzer daha başka dakikalar yaşayacaklardı. Birlikte çıkabilecekleri tatiller, çalıntı hafta sonları, orada burada geçirilen bir gece. Anne evinin ön kapısına geldiğinde bile gözleri onun aşkından pırıl pırıl yanıyordu. Bir elinde valiziyle durup Rolls Royce'un uzaklaşmasını dinledi.

İçeri girdiğinde annesi yüzüne bakıp, "Yorgun görünüyorsun" dedi. O gün çekim yoktu ve Faye evdeydi. Faye, Anne'in gözlerinin içine baktı. Kızı çok mutlu görünüyordu. "İyi vakit geçirdin mi şekerim?"

"Hmmmm."

"Belki de on gün süren uzun bir pijama partisiydi." Ward gülümsedi. "Sizin yaşınızdaki kızlar nedense giyinmekten hoşlanmazlar." Anne gülümsedi ve bir şey söylemeden odasına çıktı. Vanessa ona baktığı zaman anne ve babasının göremediği bir şeyler fark etti. Ne olduğuna emin değildi. Vanessa bu durumdan fazlasıyla rahatsız oldu. New York'a dönmeden önce Anne ile konuşup sırrını öğrenmeye karar verdi, ama bir türlü vakit bulamadı. Ertesi gün Anne okula başladı. Vanessa'nm ise görmek istediği birkaç arkadaşı daha vardı. Ertesi gün eşyalarını topladı ve Anne'in gözlerindeki pırıltının nedenini anlayamadan New York'a döndü.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JL JL ERKES kendi hayatına geri dönmüştü. Valerie korku filmli, uyuşturucuların sığ dünyasında mümkün oldukça yatağına yeni bir adam atıyordu. Vanessa ise New York'a okuluna dönmüştü. Greg'in okulda notlarıyla başı dertteydi, ama onları yükselteceğine söz vermişti. Ve Anne

pek sorun çıkartmıyordu. Vaktinin çoğunu arkadaşının evinde geçiriyordu ama hepsi buna alışmışlardı. Artık onu pek fazla aralarında göremiyorlardı. On altı yaşma basmıştı. Doğum gününü kutlamak için ailesiyle zorla birlikte olmuştu. Bir gün sonra Gail ile babası onu Bistro adlı restrona yaş gününü kutlamaya davet etmişlerdi. Faye de bunda hiçbir kötülük görmemişti. Stein ailesi küçük kıza karşı çok iyi

davranıyorlardı. Anne'e sürekli Gail'e arada sırada bir armağan alıp, bu davranışlarına karşılık vermesi gerektiğini hatırlatıyordu.

ġubat ayında Lionel stüdyodan Faye'e telefon edip, Ward ile birlikte öğle yemeğine davet etti. Bu onun hiç yapmadığı bir hareketti. Ama Faye onun kendilerine hayırlı bir haber vereceğini umdu. Belki ilginç bir film ya da iş değişikliği, ya da yeniden okula başlayacağını söylemesi gibi. Ama ikisi de oğullarının söylediklerini duymaya hazırlıklı değildiler.

T ione) ilk önce tereddüt etti. Onlara üzüntü vereceğinden korktu. Ward birdenbire kendisini çok kötü hissetti. Oğlunun belki başka bir erkeğe aşık olduğunu açıklayacağını düşündü, ama bunları duymak istemediğini fark eti. Lionel faz-414

la vakit yitirmeden konuya girdi. Söyleyeceği kelimeleri yumuşatmanın bir yolu yoktu. "Askere alındım." İkisi de baka-kaldılar. Askere gitmenin zamanı değildi. Vietnam harbi tüm şiddetiyle devam ediyordu. Ve hiç kimsenin aklından çıkmıyordu. Ward dehşete düşmüştü. Vatanını ne kadar severse sevsin iki oğlunu da bu anlamsız savaş uğruna yitirmek istemezdi. Hele böylesine berbat ve hiç umrunda olmayan bir yerdeki savaş için oğullarını kaybetmeyi göze alamazdı. Duyduklarından sonra Faye'in çenesi neredeyse bir karış açık kalacaktı.

"Onlara eşcinsel olduğunu açıkla." Ward oğluna karşı bu kelimeyi ilk kez kullanıyordu. Lionel gülümsedi ve başını salladı.

"Baba, yapamam."

"Lütfen, utangaçlık yapma. Tanrı aşkına, bu senin hayatını kurtarabilir." Greg'e de bu yüzden notlarını yükseltmesi için baskı yapıyordu. Çünkü okuldan kovulursa Vietnam'a gitmek zorunda kalacaktı. Ama Lionel'in

elinde iyi ve geçerli bir bahanesi vardı. Oğlu için gerçekten endişe ediyordu.

"Aklını kullan oğlum. Ya onlara gerçeği söyle veya Kana-da'ya git."

"Baba ben kaçmak istemiyorum. Bu doğru olmaz."

"Neden olmasın, Tanrı aşkına?" Masaya bir yumruk attı ama kimse dönüp onlara bakmadı. Ne giydikleri veya ne söyledikleri önemli değildi. İçeriye çırılçıplak girip avaz avaza bağırsanız dahi hiç kimse dönüp size bakmaz, herkes sizin rolünüzü çalıştığınızı zannederdi. Ama Ward oğluyla ciddi konuşuyordu. "Li, bir yolunu bulup bu pis işten sıynlmalısın, senin gitmeni istemiyorum."

Faye iki erkeğin konuşmalarını dinlerken gözleri doldu. "Ben de bu pis savaşa gitmeni istemiyorum, sevgilim."

"Biliyorum anne." Sevgiyle annesinin elini okşadı. "Ben de pek mutlu değilim, ama fazla şansım olduğunu sanmıyorum. Galiba benim ne olduğumu biliyorlar, film dünyasındaki geçmişimi de biliyorlar. Benim orada filmle ilgili bir şeyler yapmamı istiyorlar." Bu sözleri duyan Ward ve Faye biraz daha rahatladılar.

"Seni nereye yollayacaklarını biliyor musun?"

Li derin bir nefes aldı. "Belki bir yıl Vietnam, ondan sonra bir yıl da Avrupa."

"Aman Tanrım!" Ward'ın yüzü kül gibi soldu. Faye ağlamaya başladı. Lionel'in hayatının detaylarını dürüp kaldırdığı kasvetli iki hafta yaşandı. Tuttuğu küçük evi ve işini terk etti. Askeri kampa gitmeden bir iki gün Faye ve Ward ile birlikte olabilmek için onların yanına taşındı. İkisi de onunla birlikte olabilmekten sevinçliydiler. İkisi de her gün işten erken eve döndüler. Ama son gece biraz hazindi. Kadehlerini Lionel'in şerefine kaldırdıklarında herkes ağlıyordu.

Ertesi gün sabahın altısında kapının önünde onu uğurlarlarken yine herkes ağladı. Taksi gözden kaybolunca Faye kendisini Ward'm kollarının arasına atıp, hıçkırıklarla ağladı. Oğlunu bir daha göremeyeceğini düşünüyordu. Ward da karısından aşağı kalmıyordu. Hıçkırıklarla ağlıyordu. Lionel'in askere gitmesi hepsi için büyük üzüntü oldu. Anne, Bili ile uzun yürüyüşe çıktığı zaman anne ve babasının söylemeye korktukları sözleri dile getirdi. Lionel'in John'un ölümünden sonra kendisini hiç toparlayamadığını ve belki Vietnam'a ölmeye gittiğini söyledi. Lionel'in durumundaki birisi için bu çok akla yakın bir düşünceydi.

"Güzelim, eminim düşüncelerinde yanılıyorsundur. O sadece yapması gerektiğine inandığı bir şeyi yapıyor. Biliyorsun, ben de bir zamanlar savaşa katılmıştım. Herkes ölmez. Eğer Lionel film işiyle gidiyorsa çok güvencede olacaktır." Bu söyledikleri tamamen doğru değildi. Film çeken çocukların en iyi kareleri yakalamak için helikopterle alçaktan uçarlarken öldüklerini biliyordu. İçinden, Anne'in, ağabeyinin canını kurtarması için kafasını kullanmasına dua etti.

Anne'in onun psikolojik durumunu açıklayan sözlerinin yanlış olmasını diledi. Fakat Ward ile Faye de gizlice bundan korkuyorlardı.

Sadece Val ağabeyinin sağ salim geri döneceğine inanıyordu. Öylesine kendi yaşantısına dönüktü ki, gözü bir başkasını görmüyordu. Roma'nın dış mahallelerinde çekilen bir 416

korku filminde rol almıştı. Enternasyonal yıldızların rol aldığı Avrupa-Amerika ortak yapımı bir filmdi. Alt yazılı olacaktı, ama zaten Val'in rolünde hiç konuşma yoktu. Filmde rol alan eski birkaç işsiz yıldız da vardı.

"ġahane değil mi?" Telefonla Vanessa'yı arayıp, yakında New York'a geleceğini haber vermişti. New York'ta yalnızca bir gece kalabilecekti. Ama yine de çok eğlenceli olacaktı. Vanessa onu evine davet etti ve 'arkadaşıyla' tanıştırmaya söz verdi.

Valerie uçaktan kırmızı deri eteklik, mor çoraplar ve mor kürklerle dışarıya fırladı. Ayaklarına neon lambaları gibi ışıldayan çizmeler giymişti. Üzerindeki kazağın göbeği açıktı. Ve saçlarını eskisi gibi çılgın bir yele şeklinde omuzlarının üstüne salmıştı. Birdenbire Vanessa, Jason'un

üzerindeki sade koyu yeşil ve koyu gri renklere bakıp öksürdü ve Tanrım ben ne yaptım, diye düşündü.

"Aman Tanrım, bu kız gerçek mi?" diye Jason fısıldadı. Valerie'nin giysileri ne kadar rüküş olursa olsun, güzelliği inkar edilmez bir gerçekti. Vanessa sırıttı.

"Plastik dünyanın en iyisi."

Valerie kendisini Vanessa'nın kollarına attı. İlk kez karşılaşmalarına rağmen Jason'u abartılmış bir sevgi ile öptü.

Parfümü çok ağırdı. Vanessa onun saçlarına sinen esrar kokusunu aldı. O gece Greenwich Village'a gittiler. Bir süre caz dinlediler. Sonra Jason'un evinde sabahın dördüne dek çene çaldılar. Hepsi kafaları iyice bulana dek Jason kadehlere tekila doldurdu. Valerie de çantasından bir paket esrarlı sigara çıkarttı.

"Buyrun" diye ikram ettikten sonra, kendisi ustalıkla bir tane yaktı. Jason ona baktı ve bir tane de o aldı. Vanessa duraksadı. Daha önce sadece bir kez denemiş ve hiç hoşlanmamıştı. "Haydi kardeşim, bu kadar tutucu olma. Oyun bozan-lık yapma." Vanessa havayı bozmamak için bir tane aldı. Ve kendisini böyle şeylerin hiç etkilemediğini iddia etti.

Sonunda hepsi telefon rehberinin sarı sayfalarını tarayıp, gecenin

o saatinde açık bir pizzacı bulmaya çalıştılar. Sonunda Van ile Louise'in mutfağını talan ettiler. Gülüşüp kıkırdaştılar.

Jason, Val'e bakıp duruyordu. Onun Vanessa'dan bu kadar farklı oluşuna aklı bir türlü ermiyordu. Ertesi gün onu uçağa bindirirlerken hâlâ ona bakıyordu. Valerie'nin sırtında bu kez anne ve babasının hiç görmediği çimen yeşili deri bir takımı vardı. Val giysilerinin çoğunu bu gezi için, birlikte oturduğu kızlardan ödünç almıştı. Zaten kimse kimsenin giydiklerine aldırmıyor, kimin kime ait olduğunu da bilmiyorlardı. Sadece

birkaç haftalığına gidiyordu. Orada işler uzun sürmezse bir an önce geri dönecekti.

"Hoşçakalm çocuklar. Kendinize iyi bakın." Sonra Van'a göz kırptı. "Esaslı delikanlı."

"Teşekkürler." İki genç kadın öpüştüler. Jason da uçak kalkana dek el salladı. Kendisini iki gün içinde kasırgaya tutulmuş gibi hissediyordu.

"Sen bu denli aklı başındayken o nasıl bu hale geldi?" Jason ikizlerin arasındaki farkı bir türlü anlayamıyordu. Van güldü. Genç adam sanki şoka girmişti.

"Bilmiyorum. Hepimiz bir aile de olsak, herkes birbirinden çok farklı sanırım."

"Belli oluyor."

"Beni Val ile değiştirmek ister misin?" Vanessa hep bundan korkuyordu. Elinde esrarlı sigaraları, kural tanımaz davranışları, edepsizliği ve çılgın kırmızı saçlarıyla Valerie kendisinden çok daha çarpıcıydı. Vanessa kardeşinin Jason'la yatmak istediğini hissetmişti. Eğer kendisi ortadan bir an yok olsaydı Valerie bu işi de becerirdi ama Van onu çok iyi tanıyordu, bu yüzden çok dikkatli davranmıştı. Yıllar boyu birçok erkek arkadaşını ona kaptırmıştı. Ama bu yüzden ona kin duymuyordu. Val böyleydi, yaptıklarını asla kötü niyetle yapmazdı.

"Henüz değil." Jason daha sessiz olan ikizi tanımış olduğuna pek seviniyordu.

Ama bu olaydan birkaç ay sonra Vanessa ona bir öneride bulununca aynı rahatlığı sürdüremedi. İlişkileri eskisi gibi 418

devam ediyordu. Aslında, Vanessa aşağı kata onun evine taşınmıştı. Louise de hiç vakit yitirmeden yeni bir oda arkadaşı bulmuştu. Ve aralarında bir anlaşma yapmışlardı.Eğer Vanessa'mn ailesinden birisi telefon edecek olursa, kızlardan biri aşağı kata koşup ona haber verecekler, Vanessa da yukarıya çıkıp onlarla konuşacaktı. Eğer New York'a gelecek olurlarsa

Vanessa yine birkaç günlüğüne yukarı kata taşınacaktı. Ama o güne dek daha hiç New York'a gelmemişlerdi. Çevirdikleri son filmle meşguldüler. Lionel hâlâ Vietnam' daydı. Bir mucize eseri her şey yolunda gidiyordu. Valerie de Roma'dan dönmemişti. Orada başka bir filmde rol almıştı. Bu kez bir kovboy filmi çeviriyordu.

Bu onun için yepyeni bir alandı. Milano'da birkaç kez modellik yapmıştı. Fakat telefonda Faye'e fotoğrafçıya çırılçıplak pozlar verdiğinden söz etmemişti. Durum ne olursa olsun hepsi dünyanın bir köşesine dağılmışlardı. Los Angeles'da anne ve babasının yanında yalnızca küçük Anne kalmıştı. Ward o yaz tatilinde Tahoe Gölü kıyılarında iki haftalığına bir ev kiralamak istiyor ve Vanessa da kendilerine katılabilecek mi diye soruyordu. Lionel askerden terhis oluyordu.

Greg'in yaz işi sona eriyordu. Val de o tarihlerde Roma'dan dönebileceğini söylemişti. Anne de ancak Gail'i de beraberinde götürebilmeyi dayatıyordu. Ward da Vanessa'dan bir fedakârlık yapmasını istiyordu. Kız da Jason'u davet etmek istiyordu. Ama genç adam bu teklifi duyunca dehşete düştü.

"Plastik dünyaya mı? Hem de iki haftalığına mı?" "Haydi, o zamana dek tezini bitireceksin, hem sonra Tahoe Gölü gerçek dünyadır. Ayrıca ailemle tanışmanı istiyorum." İşte Jason onun ailesiyle tanışmaktan korkuyordu. Tüm aile fertlerinin Val gibi olduğunu sanıyordu, ona göre tanımadığı bir düşman tarafından yutulacaktı. Kendisi küçük bir kasaba çocuğuydu. Büyük kentte yaşayan parlak, yapmacık bir dünyaya ait olan insanlara karşı savunmasızdı. "Zaten Val'i tanıdın, diğerleri de sana pek yabancı gelmeyecekler."

"Aman Tanrım!" Jason birkaç hafta boyunca Vanessa'yı

bu fikrinden caydırmaya çabaladı. Ama Vanessa Nuh diyor, peygamber demiyordu. Kentin merkezindeki bir kitapçıda iş bulmuştu. Her gün işten eve döndüğünde genç adamın başının etini yiyordu. "Bundan başka konuşacak konu yok mu? Robert Kennedy öldürüldü. Ülkedeki politik durum berbat, erkek kardeşin Vietnam'da dövüşüyor. ġimdi tatilden söz etmenin sırası mı?"

"Evet, sırası." Vanessa onun korktuğnu biliyordu, ama bu korkunun nedenini anlayamıyordu. Kendi gözünde ailesi kimseye zarar vermeyen bir grup insandı. "Sen gelmeyi kabul edene dek bu konuyu tartışacağız."

"Bok canına!" Jason ona bağırmaya başlamıştı. Çünkü onu gerçekten seviyordu. "Pekala, geliyorum."

"Aman Tanrım, sanki büyük bir iş yapıyorsun." Teklin kabul ettirmek için tam iki ay uğraşmıştı. Evi arayıp, onlara bir arkadaşıyla birlikte geleceğini haber verince Faye ve Ward şaşkınlıktan donup kaldılar. Anne'in küçük arkadaşı Gail'den sonra Vanessa yanında 'birini' getirmek için izin isteyen ilk kişiydi.

Faye, MGM'deki masasında kaşlarını çatmış, sıradan bir sesle konuşmaya çalışıyordu. "Kim bu çocuk sevgilim?"

Birden adamın yeterince iyi birisi olmadığından ve Vanessa'nın üstün niteliklerinden anlayamayacağından korkmuştu.

Vanessa'nın arkadaşının iyi ya da kötü olduğunu, kızının da her konuda hâlâ çok saf olduğunu düşünüyordu. Bir hafta önce yolda Valerie'ye rastlamıştı. Yanında kuaföre benzeyen bir adam vardı. Herif kafayı öylesine bulmuştu ki, Valerie adeta onu sırtlamış taşıyordu. Faye bu kızı bir kenara çekip, biraz onunla konuşması gerektiğini düşünüyordu. Roma'ya gittiğinden beri iyice çığrından çıkmıştı. Val'in arkadaşlık ettiği kişilerin dedikoduları Faye'in kulağına çalınmaya başlamıştı. Söylentilerin hiçbiri de hoş değildi. Fakat Faye kızının kontrolünün olanaksız olduğunu biliyordu. ğimdi Vanessa'yı ve beraberinde getirmek istediği gizemli arkadaşını düşünmeye başladı. Vanessa erkek seçiminde Val'den daha aklı

başında davranırdı. VVard'm ne diyeceğini bile bilmiyordu. Ama kocasının kiraladığı ev yeterince büyüktü. Tam gölün kıyısmdaydı. Ve on iki yatak odası vardı. Aslında, ev kiralama fikrini çok beğenmişti. Ayrıca tüm ailenin yeniden bir arada olması harikaydı. "Kim bu çocuk? Golombia'dan mı?" Dırdır etmek istemiyordu ama kızma sorduğu soruları, onun dırdırlanma olarak kabul edeceğini biliyordu.

"Hayır, artık Colombia'da değil. Doktora tezini bitiriyor."

Faye artık iyice sinirlenmişti. Sesinin tonunu kontrol edemiyordu. "Kaç yaşında bu çocuk?"

"Altmış beş." Vanessa annesine takılmak istedi. Ama Faye bunu hiç komik bulmadı. "Haydi anne, rahatla, sadece yirmi beş yaşında. Neden sordun?"

"Senin için biraz fazla yaşlı değil mi?" Faye normal konuşmaya çabalıyordu ama pek başarılı olmadığını biliyordu.

"Benim gördüğüm kadarıyla değil. Hâlâ gayet iyi yürüyor... Dans edebiliyor... Bisiklete binebiliyor...."

"Sevimli olmaya çalışma. Bu ciddi bir ilişki mi? Neden onu eve getirmek istiyorsun? Bu çocukla aranızdaki yakınlığın derecesi ne?" Sorular, Vanessa'nın yanıt verebileceğinden daha hızlı geliyordu. Kız, Jason evde yokken telefon ettiğine sevindi.

"Hayır, ciddi değil. Sadece çok iyi arkadaşım... Anneciğim, o adamla birlikte yaşıyorum..." Bunu duysa yüreğine inerdi. "Neden Val'e böyle sorular sormuyorsun? Neden hep beni sıkıştırıyorsun?" Neden hep kendisiyle ilgileniyordu.

Bütün yaşantısı boyunca hep kendisini sıkıştırmışlardı. Erkek kardeşleri ise istediklerini yapmakta serbesttiler. Val'i ise kontrol edemiyorlardı. Anne'e gelince hiç kimse ile konuşmuyordu. Yine de Vanessa hepsinin kendisinden daha derin sırları olduğunu düşünüyordu. Greg son üç yıldır etekli ne görse üstüne saldırıyordu. Val'in şu anda neler yaptığını yalnızca Tanrı biliyordu ve Anne'in gözlerindeki o gizemli bakışlar... Ama topun ağzındaki hep kendisiydi. Çünkü hepsinden dürüst davranan kendisiydi. Bu haksızlıktı. Ama annesinin sesindeki sevgi dolu ifade onu duygulandırdı.

"Onu seviyor musun şekerim?

Vanessa duraksadı. "Bilmiyorum. Sadece onu çok beğeniyorum, onun hepinizle çok iyi anlaşacağını sanıyorum."

"Sürekli gezdiğin bir delikanlı mı?"

Vanessa annesinin kullandığı tabire güldü. Yine dost olmuşlardı. "Aşağı yukarı."

"Pekala, babanla konuşur, onun da fikrini alırım." Ama Ward Faye'den daha az soru sorup, Vanessa'ya arkadaşını da beraberinde getirmesini söyledi. Faye de biraz rahat davranmasını önerdi. Ona göre hava hoştu. Faye'in düşünmesi gereken beş çocuğu vardı ve onlara hâlâ minik birer çocuk gözüyle bakıyordu.

422

OTUZ BEġİNCİ BOLUM

T

JL AHOE Gölü'ne herkes ayrı geldi. Ward birkaç gün Faye ile baş başa kalmak istemişti. Kiraladıkları ev de tahmin ettiklerinden iyi idi. Her köşesinde küçük bir kulesi vardı. Aşağı katta dev bir salon, kocaman bir şöminenin yanında on sekiz kişilik bir yemek masası, yukarı katta ise on iki yatak odası vardı. Yatak odaları ihtiyaçlarından fazlaydı. Evin dekoru rustik ve sevimliydi. Her tarafta elde dikilmiş renkli örtüler, geyik boynuzları, kalaylı tabaklar ve kupalar vardı.

Yerde kızılderili sepetleri ve ayı postları duruyordu. Eve gelmeden Ward Faye'e bu dekoru aynen çizmişti. En büyük yatak odasına yerleştiler. Odanın içinde eski moda dev bir banyo küveti ile soyunma odası vardı. Ertesi gün el ele tutuşup göle bakan bir yere oturdular. Bir yıl önce İsviçre'de geçirdikleri tatili hatırladılar.

Faye bir süre uzaklara dalıp baktı, sonra gözlerini kocasının yüzüne çevirdi. "Bir gün böyle sakin bir yere çekilmek isterim."

"Aman Tanrım! Sen mi?" Ward gülümsedi. Güzel, zarif, üç Oskar ödülü kazanmış dünyanın en önemli kadın yönetmeni olan karısının bir gün hayattan elini eteğini çekip, ömrünün kalan kırk yılını bir göle bakarak yaşamak istemesinden daha garip bir şey olmazdı. Henüz kırk sekiz yaşındaydı ve Ward karısının günün birinde emekliye ayrılacağını hayal dahi edemiyordu. "Sen burada eğer üç gün içinde değilse bile iki gün içinde delirirsin."

"Bu doğru değil sevgilim. Günün birinde her şeyi bir kenara bırakarak seni şaşırtacağım." Hayatta yapmak istediği çok az şey kalmıştı. Hâlâ yapmak istediği birkaç şey vardı. Günler geçtikçe her şeyi bir kenara bırakıp dinlenmeyi istemeye başlamıştı. On beş yıldan fazla bir süredir film yönetmenliği yapıyordu, artık yeter de artardı bile. Ward karısının ciddiyetine şaşırdı.

"Bebeğim emekliye ayrılmak için çok gençsin. Sonra ne yapacaksın?" Faye gülümsedi ve başını Ward'ın göğsüne yasladı. "Bütün gün seninle birlikte yataktan çıkmayacağım."

"Benim arayıp da bulamadığım bir şey. Eğer hep bunu düşünüyorsan, emekliye ayrılman iyi olacak!" Sonra önlerinde uzanan gelecek iki haftayı düşünüp kendi kendisine gülümsedi. "İki hafta çocuklarımıza dayanabilecek miyiz?" Ward çocuklarıyla birlikte olacağı günleri iple çekiyordu. Özellikle Greg'i pek özlemişti. Lionel'le de biraz konuşmak istiyordu. Oğullarıyla birlikte açık havada dolaşmayalı yıllar olmuştu. Lionel'in Vietnam'da hayatta olduğunu duyunca çok sevinmişti. İki gün sonra Li kiralık arabasıyla Tahoe Gölüne geldiğinde Ward'ın gözleri sevinç yaşlarıyla doldu. İlk gelen Li idi. Ward oğlunu kucakladı. "Aman Tanrım, boyun biraz daha uzamış ve güneşten marsık gibi yanmışsın oğlum." Li çok iyi görünüyordu. Sanki bir gece içinde büyümüş gibiydi. Yirmi iki yaşındaydı ama yaşından beş altı yaş

daha fazla gösteriyordu. Ward ilk kez oğlunun bir eşcinsele benzemediğini fark etti. Onun cinsel zevklerindeki düşüncelerinde bir değişiklik olup olmadığını merak etti. Ama bu soruyu soramadı. O gece lafı evirip çevirip bu konuya değindirdiği zaman da Lionel güldü. Yıllardır ilk kez arkadaş

gibi konuşuyorlardı. Ward oğlunun sürekli can tehlikesi içinde Vietnam' da yaptığı filmlere büyük saygı duyuyordu.

Li sevgiyle babasına bakıp nazikçe, "Hayır, cinsel zevklerimde değişiklik olmadı." diye yanıt verdi. "Fikrimi henüz değiştirmedim." Ward utanmış gibiydi, Lionel güldü. "İşler senin düşündüğün şekilde yürümüyor, ama eğer sormak istediğin John'un ölümünden sonra hayatıma başka birinin gi-424

rip girmediği anımsayınca tu ve onu hâlâ bazı yönlerden olduğu yerleri garip bir düny madiğini görme

Diğerleri te çok neşeli Jason geldik Eve akşamüstü Jason etrafına di. Çimenlerin Lionel'i görünce beyinin eşci bunu neden

"Merhaba nessa'ya benzıy

"Jason Stua hakkında konu cephesi vardı mayolarıyla pl ama görünürlerde dalga geçmişt ğunu anladı, dar Jason duy|

annesiyle tanı ayrıca çok da dans ediyorlardı den gelen derin nıştığı en ilginç konuşurlarken tu. Jason zorlu bir iş la yarış etmek bu kadar sessiz

rip girmediğini merak ediyorsan, hayır." Lionel son aşkını anımsayınca, yüzü ciddileşti. John öleli bir buçuk yıl olmuştu ve onu hâlâ korkunç şekilde özlüyordu. Vietnam'da olmak bazı yönlerden daha kolaydı. Böylece eskiden John'la birlikte olduğu yerleri görmek zorunda kalmıyordu. Orası yepyeni, garip bir dünyaydı. Oğlunun yitirdiği dostunu hâlâ unutamadığını görmek Ward'a acı verdi.

Diğerleri sökün etmeye başlamadan bir buçuk gün birlikte çok neşeli vakit geçirdiler. Önce New York'tan Vanessa ile Jason geldiler. Reno'ya uçup, oradan araba kiralamışlardı. Eve akşamüstü vardılar. Vanessa arabadan çıkınca gerindi.

Jason etrafına bakındı. Evin güzelliğine hayran kalıp şaşırdı. Çimenlerin üstünden yürüyerek kendilerine doğru gelen Lionel'i görünce, Jason çok afalladı. Bir bakışta Van'ın ağabeyinin eşcinsel olduğunu hemen fark etti. Ve Vanessa'nın bunu neden kendisinden sakladığını merak etti.

"Merhaba." Çocuk sıcak, sevecen bakışlıydı. Biraz da Va-nessa'ya benziyordu."Ben Lionel Thayer."

"Jason Stuart." iki erkek bulundukları yerin güzelliği hakkında konuşup el sıkıştılar. Evin göle bakan nefis bir cephesi vardı. Bir dakika sonra Faye ile Ward sırtlarında mayolarıyla plajdan geldiler. Ward'ın elinde bir olta vardı ama görünürlerde balık yoktu. Faye yol boyunca kocasıyla dalga geçmişti. Jason bir bakışta gerçek benzerliğin ne olduğunu anladı. Lionel tıpkı Faye'in bir kopyasıydı. Her ne kadar Jason duygularını Vanessa'ya itiraf etmediyse de kızın annesiyle tanışmaktan pek etkilenmişti. Kadın çok güzel ve ayrıca çok da akıllıydı. Gözlerinin içinde binlerce fikir adeta dans ediyorlardı. Herkesi güldürecek laflar ediyordu. Genizden gelen derin, seksi bir sesi vardı. Janson'a göre Faye tanıştığı en ilginç kadınlardan birisiydi. O gece salonda oturup konuşurlarken Faye onu tezi hakkında soru yağmuruna tuttu. Jason birdenbire onunla birlikte büyümenin ne kadar zorlu bir iş olduğunu fark etti. Aşın güzeldi, akıllıydı. Onunla yarış etmek olanaksızdı. Jason şimdi Vanessa'nın neden bu kadar sessiz ve uysal, ikizinin de aşırı çılgın olduğunu an-425

lıyordu. Vanessa annesiyle yarışacağı yerde kendi sessiz hayatını sürdürmeyi yeğlemişti. Val ise her konuda annesiyle kavga ediyordu. Ama bir yerde bu kavgayı asla kazanamayacağını gösteriyordu. Val annesinden daha güzel ve çarpıcı olmaya, onu kendi oyununda yenmeye çabalıyordu, ama bu şekilde devam ederse kaybetmeye mahkumdu. Lionel de

film dünyasına girmişti ama tamamen başka bir dalda ilerlemeye çalışıyordu. Jason diğer iki kardeşi de tanımaya can atıyordu. Sonra Greg geldi. Sürekli futboldan söz eden, bira içip, kız peşinde koşan bir tipti. Onunla aynı odada kalmak bile insanı bunaltıyordu. Ama Jason, Greg'in babasıyla konuşurken, Ward'ın gözlerinin içinin parladığını görmüştü. Bu çocuk Ward'm taparcasına sevdiği, kahramanı, kabadayı erkek oğluydu. Jason bu durumun hayatı boyunca Lionel'e ne acı verdiğini tahmin edebiliyordu. Geldiği gün Jason onunla biraz sohbet etmeye çabalamıştı. Fakat Greg'in fazla konuşacak bir konusu yoktu, ayrıca genç adamın aklının başka bir yerlerde olduğu belliydi.

Sonunda, Val ile Anne birlikte çıkageldiler. Aslında Val kentten hiç ayrılmak istememişti ama kız kardeşini arabayla getirmeye söz vermişti.

Yeni bir korku filmi çevriliyordu. Val ise rol dağıtımında kendisini atlamalarını istemiyordu.

Ama insan her istediğini yapamıyordu ki. Neyse iki hafta sonra yeni bir korku filmi çevrileceğini biliyordu. Artık kendisine karşı daha ayrıcalıklı davranmaya başlamışlardı. Val arkadaşlarının kendisiyle dalga geçmelerine

aldırmıyordu. Sürekli çalışıyor ve düzenli para kazanıyordu.

"Haydi." Herkes bir araya toplandığında onunla tekrar dalga geçtiler. Lionel salonun ışıklarını söndürüp, "Haydi Val, ünlü Valerie Thayer çığlığını bize dinlet bakalım." dedi. Val o güne dek yüzlerce kez aynı sahneyi yinelemişti. ġimdi herkes kendisine yalvarırken keyifle gülüyordu. Sonunda ayağa kalkıp, şöminenin yanına gitti, elleriyle boğazını tutup yüzüne korkunç bir şekil verdi ve insanın kanını donduran bir çığlık attı. Onu seyredenler dehşet içinde kaldılar. Önce herkes onun öksürdüğünü sandı, sonra ne yaptığını an-426

ladılar. Beyazperdede canlandırdığı bu rolü şimdi ailesinin karşısında oynuyordu ve hiç bıkmadan saatlerce devam edebilirdi, sonra birdenbire kendisini yere attı. Seyirciler canlandırdığı bu rolü pek beğenmişlerdi. Bol bol alkışlayıp sevinçle bağrıştılar. Jason ise hepsinden daha hararetli alkışlıyordu. O akşamüstü Jason, Van ve Val birlikte kano ile gölde gezmeye gitmişlerdi. Valerie'yi yakından tanıdıkça, onun olağanüstü komik bir kız olduğunu anlamıştı. Valerie de bu duygunun karşılıklı olduğunu kanıtlamak için gölden eve dönerlerken Jason'un eline bir kurbağa tutuşturmuş, genç adam da korku ile yerinden sıçramış, Van ise avaz avaza bağırmıştı. Valerie ise ikisini de ödleklikle suçlamıştı.

"Roma'daki filmde bunlardan belki iki yüz tanesi ile birlikte oynadım." Sonra birdenbire üçü de kahkahalarla gülmeye başlamışlardı. Ve birbirlerini evin arka kapısına kadar kovalayarak koşmuşlardı. Sanki yeniden çocuk olmuşlardı. O

gün Ward, Lionel ve Greg birlikte balık tutmaya gitmişlerdi. Bir kova dolusu alabalıkla eve döndüklerinde, balıkları pişirmesi için Faye'i ikna etmeye çalıştılar ama Faye yemek pişirme sırasının onlarda olduğunu söyledi. Lionel, Greg'in sessizliğinden kardeşinin bir derdi olduğunu fark

etti ve onun aklından geçenleri merak etti. Ama yine de herkes çok iyi vakit geçiriyordu. Faye, plajda Anne ile birlikte sessiz bir öğleden sonra geçirmişti. Anne, ne Jason ve ikizlerle kanoya binmek istemiş, ne de oğlanlarla balığa çıkmıştı. Hatta Faye küçük kızının kendisiyle birlikte plaja gitmek istediğinden bile emin değildi. Fakat yapacak başka işi yoktu, mecburen onunla birlikte plaja gidip, kitap okumuştu. Arkadaşı Gail onunla birlikte gelip, aile birliğini bozmak istememiş ve babasıyla birlikte San Fransisco'ya gitmişti. Böylece Anne yine kendisini yapayalnız hissediyordu. Bir mektup yazdı. Sonra sessizce eve girdi. Faye onun yine telefonla konuştuğunu gördü. Küçük kızının arkadaşlarıyla birlikte olmayı yeğlediği yaşta olduğunu düşünüyordu. Bu geziden pek hoşnut değildi ama tatil hepsine yaramıştı. İkinci haftanın sonunda hepsi dinlenmiş ve yanmışlardı. Ward ile Jason çok iyi anla-427

şıyorlardı. ikizler yıllardır birbirlerinden bu denli zevk almamışlardı. Greg de sonunda rahatlamıştı. Anne bile eğleniyordu. Bir gün Jason arabayla Faye'i kente indirdiğinde, Vanessa ile yürüyüşe çıktı. Vanessa küçük kız kardeşine yan gözle bakıp, onun ne kadar büyüdüğünü düşünüyordu. Anne on altı buçuk yaşındaydı ama deneyimleri yaşının çok üstündeydi.

Alçak sesle, "Arkadaşını çok sevdim" dedi. Vanessa onun ne kadar içine kapanık olduğunu düşündü.

"Jason mu? Ben de onu çok beğeniyorum. Çok iyi bir çocuk."

"Sanırım o da seni çok beğeniyor." İkisi de birlikte başlarını salladılar. Jason'un Vanessa'ya gösterdiği ilgi kimsenin gözünden kaçmıyordu. Genç adam da Vanessa'nın tüm aile fertlerini çok sevmişti. Başında onların kendisine nasıl davranacaklarını düşünüp ürkmüştü. Sonunda onların bir sıraya dizilip, kendi garip huylarını, zaaflarını ve güçlerini unutup Jason'u sorguya çekeceklerini düşündüğünü itiraf etmişti. ğimdi hepsini ayrı ayrı seviyordu. Küçük utangaç Anne' den bile hoşlanıyordu. Anne gözlerini iri iri açmış ablasına bakıyordu. "Onunla evlenmeyi düşünüyor musun?"

Vanessa herkesin aynı konuyu merak ettiğini biliyordu. Ama daha on dokuz yaşındaydı ve şimdilik evlenme konusunu düşünmek istemiyordu. Daha birkaç yıl da düşünmeyecekti.

"Bu konuya hiç değinmedik."

Anne şaşırmıştı. "Peki neden?"

"Daha yapmak istediğim birçok şey var. Öcne okulumu bitirmek istiyorum... Aklıma koyduğum işi yapmak... Yazmayı denemek..."

"Bu söylediklerin yıllar sürer."

"Sürsün. Acelem yok."

"Bahse girerim Jason çok ciddi bir erkek. Senden çok daha yaşlı. Senden yaşlı olmasının bir sakıncası var mı Van?"

Ablasının kendisinden otuz üç yaş büyük olan Bili hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu. Van ile Jason'un arasındaki yaş farkı kendisiyle Bill'in arasındaki yaş farkıyla kıyaslanınca bir hiçti. 428

alma-eğleni-

i. • â. -

yan

Anne

üstün-

onun

bir ço-

sıra-

unu-

"Bazen. Neden sordun?"

"Merak ettim." Bir kayanın üstünde oturmuşlar, ayaklarını da suya sallandırmışlardı. Anne dalgın gözlerle suya bakıyordu. Vanessa kız kardeşinin bakışlarında bir şeyler gördü ve onun aklını kurcalayan şeyin ne olduğunu merak etti. Aralarında sadece üç yaş fark vardı. Ama bazen sanki aralarındaki yaş farkı on yıl kadar büyüyordu. Sanki Anne ikizlerden çok daha fazla yaşayıp, çok daha fazla acı çekmişti. Vanessa'nm aklından geçenleri okumuş gibi, Anne dönüp onun yüzüne baktı. "Ben senin yerinde olsam onunla evlenirdim Van." Ablasından daha olgun ve deneyimli gibi konuşuyordu. Vanessa ona güldü.

"Neden?"

"Çünkü, belki onun gibi iyi birisini asla bulamayabilirsin. İyi bir erkek her şeye bedeldir."

"Sen böyle mi düşünüyorsun?" Vanessa kız kardeşinin yüzüne baktı, yine onun gözlerinin içinde anlam vermediği ifadeyi gördü. Sonra birdenbire onun hayatında bir erkek olduğunu hissetti. Belki de Anne için çok önemli birisiydi bu.

Fakat kız kardeşine bakıp bunu tahmin etmek çok zordu. O kadar içine kapanıktı ve o kadar az konuşuyordu ki. Ama onda diğer genç kızlarda olmayan bir gizem vardı. Anne başını çevirdi. Sanki Vanessa'nm yüzündeki ifadeyi

okumasından korkar gibiydi. "Pekala, senden ne haber? Hayatında özel birisi var mı?" Vanessa sesinin hafif ve sıradan çıkmasına gayret etti. Ama Anne birdenbire, hatta biraz fazla hızla omuzlarını silkti.

"Hayır, pek bir şey yok."

"Hiç kimse yok mu?"

"Hayır."

Van onun yalan söylediğini biliyordu. Ama onu sıkıştırıp doğru söylemeye zorlayamazdı. Bir süre sonra lastik ayakkabılarını giyip geri döndüler. Ama

o gece Van, Lionel'i bir kenara çekip, kuşkularını ona açtı. İçlerinde Anne'i en iyi tanıyan Lionel'di.

"Bence Anne'in hayatında bir erkek var."

429

"Bu fikre nereden vardın?" Artık küçük kardeşinin yaşantısıyla pek yakından ilgilenmiyordu. Altı aydır Vietnam' daydı. Anne ona hiçbir sırrını anlatmıyordu.

"Sadece bir his... Sana neden böyle hissettiğimi açıklaya-mam... Ama bu kızda bir değişiklik var..." Vanessa'nın şüpheleri somut bir şeye dayanmıyordu, ağabeyi onun bu sözlerine gülüp, gözlerinin içine baktı.

"Peki ya senden ne haber? Bu çocukla olan ilişkin ne kadar ciddi?" Vanessa neden herkesin kendisine aynı soruyu sorduklarını merak etti. Ve sırıttı.

"Yavaş ol. Anne de bugün bana aynı soruyu sordu. Ona şimdilik sadece birlikte olduğumuzu söyledim." Ağabeyiyle çok açık ve dürüst konuşuyordu. İleride ne olacağını şimdiden nasıl tahmin edebilirdi?

"Çok yazık. Sanırım çok iyi bir çocuk."

Vanessa ona bakıp sırıttı. Yıllardır ilk kez ona takıldı. "Sakın onu elimden kapmaya çalışma. O benim."

Lionel parmaklarını şıklatıp sırıttı. "Tüh be, çok kötü haber."

Tam o sırada Greg arkalarında belirdi ve ikisine baktı. "Burada ne kaynatıyorsunuz?" Ama Vanessa neler konuştuklarını ona açıklamadı. Havadan sudan bir şeyler söyledi ve herkesin hakkında konuştuğu arkadaşını aramaya çıktı. Jason'u Val'in yanında buldu. İkiz kardeşi Jason'la çok dürüst birisi olduğu için acımasızca dalga geçiyordu. Ward ile Faye verandada oturmuş, şarap içiyorlardı. Anne ise içerlerde bir yerde yine arkadaşıyla telefonla konuşuyordu.

"Herhalde yine Gail ile konuşuyor" diyerek Ward'a gülümsedi. Kocası omuzlarını silkti. Her şey yolunda gidiyordu. Ne yaparsa yapsın,

endişelenmeye gerek yoktu. Çocukların hepsi gözlerinin önündeydiler. Ward bütün çocuklarını çok sevdiğini açıklamaktan mutluluk duyuyordu. Çoğu onun planladığı gibi olmamışlardı. ġüphesiz Lionel için başka emeller beslemişti. Val'in de çığlık atmayı öğrenmesi yerine, doğru dürüst bir sanat okuluna devam etmesini isterdi.

Tanrıya şükür Anne doğru yola girmişti. Vanessa ise kendilerine 430

hiçbir üzüntü yaratmıyordu. Greg ise onun gözbebeğiydi. Ama Ward'ın Greg hakkında bilmediği çok şey vardı. Lionel'

le plajda bir kütüğün üstüne oturmuş, güneşin batışını seyrederlerken Greg sonunda dayanamayıp, sırrını Lionel'e itiraf etti. Greg'in kafasını kurcalayan sorunların ne olduğunu Lionel öğrendi. Küçük kardeşi dertlerini sel gibi akıtmaya başladı.

"Babama ne söyleyeceğimi bilemiyorum Li... Takımdan kovulursam ne yaparım..." Gözlerini kapattı. Bu düşünceye dayanamıyordu bile. Lionel asık yüzle onu dinliyordu. VVard bunu öğrenecek olursa korkunç bir hayal kırıklığına uğrayacaktı. Lionel onun başka şeyler sakladığına emindi. Takımdan kovulmaktan daha ciddi sorunlarla karşı

karşıyaydı. Her gün Vietnam'da Greg gibi çocukların kurşun delikleriyle patlamış bağırsaklarının, hurdaya dönmüş

vücutlarının filmlerini çekiyordu Lionel.

"Böyle bir duruma düşmek için ne gibi sersemce bir hata yaptın?" Baharda onu uyuşturucu içerlerken yakalamışlar ve takımdan çıkartmışlardı. VVard ise oğlunun ayağını incittiğini ve onun için takımda yer almadığını sanıyordu. Ama notları da öylesine kötüydü ki, onu tekrar takıma almayabilirlerdi.

"Tanrım, eğer isterlerse beni okuldan dahi atabilirler." Gözleri yaşlıydı, sonunda dertlerini birisine açıp rahatlamıştı.

Haftalardır bu konular içini kemiriyordu.

Düşünmeden Lionel onu kolundan sertçe yakalayıp sarstı ve ters ters gözlerinin içine baktı. "Seni okuldan atmalarına fırsat veremezsin. Canını dişine takıp çalışıp o notlarını yükseltmelisin. Eğer gerekiyorsa özel bir öğretmen tut. Ne gerekiyorsa onu yap..." Lionel ne söylediğinin farkındaydı. Dünyanın kaç bucak olduğundan Greg'in haberi yoktu. Ama çok korktuğu da aşikârdı.

Greg çaresizlik içinde ağabeyine baktı. "Belki kopya çekerim."

Lionel inledi ve başını salladı. "Hayır, sersem." Tekrar çocukluk günlerine dönmüş, hiç olmazsa birbirlerine dertlerini 431

anlatabiliyorlardı. Yıllardır gerçekten dost olamamışlardı. Büyümeye başladıklarında, Lionel kendisindeki değişikliği fark ettiği zaman birbirlerinden uzaklaşmışlardı. Ve Greg ağabeyi hakkında gerçeği öğrendikten sonra ondan hep uzak kalmaya dikkat etmişti. Ama yine çok tuhaftı ki dertlerini ilk açtığı insan da yine Lionel'di. Günlerdir onunla konuşmak için fırsat kolluyordu. Jason'u dertlerini açabilecek kadar iyi tanımıyordu. Babasına ise hiçbir şey söyleyemezdi. Ama başına gelenleri birisine anlatmak zorundaydı. ġimdi Lionel yüzüne öfkeyle bakıyordu. "Sersem herif, eğer kopya çekerken yakalanırsan seni yüzde yüz okuldan kovarlar. Her şeyi kuralına göre yapmak zorundasın. Çünkü kurallara uymazsan onlar seni kulağından tuttukları gibi okuldan atarlar, diğerleri de öbür kulağından tuttukları gibi seni öyle çabuk Vietnam'a gönderirler ki, sen neler olduğunun farkına bile varamazsın. Tam onların aradığı adamsın. Genç, sağlıklı, kuvvetli ve aptal."

"Teşekkürler."

"Gerçeği dile getiriyorum. Ve aptal dediğim zaman birçok şeyi birden kastediyorum. Yani orada karın ve çocukların için endişe edecek kadar yaşlı değilsin. Arkadaşlarının öldüğünü gördükçe içine hırs basacak ve sen de gidip Charlie Cong'u öldürmek isteğiyle yanacaksın. Genç ve sağlıklısın..." Lionel'in gözleri yaşlarla doldu. "Her gün senin gibi gençlerin orada can verdiklerini görüyorum." Oraya tekrar geri döneceğine lanet ediyordu, ama birkaç hafta sonra gitmek zorundaydı. Greg ona saygıyla bakıyordu. Her nasılsa savaşın badiresini atlatmış, yaşıyordu, eğer denebilirse gerçek bir

erkek olmuştu. Greg hâlâ Lionel'in neden o biçim olduğunu merak ediyordu ama şimdi ağabeyinin

söylediklerini dinliyordu. Onun haklı olduğunu biliyor ve başına geleceklerden çok korkuyordu.

"Futbol takımına geri dönmek zorundayım."

"Sen şimdi notlarını yükseltmeye gayret et de okuldan atmasınlar."

"Li, yemin ederim çok çalışacağıma söz veriyorum."

"İyi." Çocukluğundaki gibi onun saçlarını karıştırdı. Ve iki kardeş güneş batarken birbirlerine gülümsediler. Greg bir kolunu Lionel'in omuzuna attı ve çocukluklarında birlikte gittikleri kamplarda geçirdikleri günleri anımsattı.

"Ama o günlerde senden ölesiye nefret ederdim" diye Greg itiraf edince, ikisi de geçmişte kalan anıları düşünüp güldüler. "Gerçekten Van ile Val'den de nefret ederdim." Bu sözler üzerine Greg kahkahalarla güldü. "Sanırım herkesten nefret ediyordum.Hepinizi çok kıskanıyordum ve tek çocuk olmak istiyordum."

"Bazı yönlerden tek çocuk gibiydin. Babama en yakın olan sendin." Greg karşı koymadan başını salladı. "Ama o zamanlar bunu anlamıyordum." Lionel'in bu konudaki felsefesi, düşünceleri Greg'i çok şaşırttı. Son yıllarda, Ward'ın kendisine olan yakınlığından çok utanmıştı. Hemen konuyu değiştirdi. "Hiç olmazsa, Anne'den asla nefret etmedim."

Lionel güldü. "Hiçbirimiz ondan nefret etmedik. Zaten nefret edilmeyecek kadar küçüktü." Ama artık küçük bir kız değildi. Adeta erişkin birisi olmuştu, hemen hemen erişkin birisiydi.

Ve şimdi Anne yine Bili ile konuşup telefonu kapatmıştı. Onunla birlikte olamamaktan büyük bir üzüntü duyuyordu.

Günde onu en az üç dört kez ödemeli telefonla arıyordu. Herkes onun ne kadar çok telefonla konuştuğuna dikkat etmişti, ama Gail ile konuştuğunu sanıyorlardı. Aralarından yalnızca Vanessa onun bir erkekle ilişkisi olduğunu sanıyordu. Ama bu gerçeği ortaya çıkartmanın olanağı yoktu. Çünkü Anne istiridye gibi ağzını sıkı sıkıya kapatmış, kimseye sır vermiyordu.

Kısacası, hepsi çok iyi vakit geçiriyorlardı. Son gece Vale-rie odasının kapısının önünde yere oturup Van ile Jason'u beklemeye başladı. Her gece Vanessa'nın koridorun sonunda Jason'un odasına gittiğini duyuyordu. Bu gece yine kapısının önünden geçen telaşlı çıplak ayak seslerini duyup, iki dakika bekledi. Sonra koşup Jason'un kapısını tıklattı.

İçerideki kı-

kırdaşarak gülüşmeleri duydu. Sonra sesler kesildi ve bir panik havası esmeye başladı. Bir süre sonra Jason'un bariton sesi duyuldu. "Girin." Val içeriye girdi ve yatağa doğru cilveyle yürüdü. Jason hayretler içinde ona bakıyordu. Val büyük bir arzu ve istekle kendisini yatağa fırlattı. Neredeyse Vanessa'yı boğuyordu. Vanessa korkuyla çığlık attı.

Valeri-e'nin kendileriyle dalga geçtiğini anlayınca, üçü birlikte kahkahalarla gülmeye başladılar. Gece geç saatlere dek çene çaldılar. Sonunda Greg ile Lionel'i de uyandırıp, aşağı kata bira içmeye indiler. Dört dörtlük bir tatilin şahane bir son sahnesiydi. Ertesi gün hepsi değişik yönlere giderlerken bu eğlenceli anıları da beraberlerinde götürüyorlardı.

Los

tıktan

masına

tü fikirl

Davet'

kentte

elinde

kalmad

te götürdü

görmemişt

fetti.

Faye için hazı dönmüşt dönmüşt uçuyor] bıraktı

Vanessa Alabama ni bilm cikmed için bir remediği

434

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Vanessa hayretler içindeydi. Jason'u birkaç gün Los Angeles'da kalmaya ikna etmişti. Artık ailesiyle tanıştıktan ve birlikte iyi vakit geçirdikten sonra onlardan korkmasına gerek yoktu. Ayrıca çok uzun zamandır hakkında kötü fikirler beslediği kenti de yakından tanımayı istiyordu. Daveti sadece iki gün için kabul etmişti. Valerie de onların kentte kalmalarına çok sevindi. Jason'u eğlendirebilmek için elinden geleni yaptı. Vanessa ile Jason'u götürmediği yer kalmadı. Her stüdyoya, her partiye, her restorana ve her sete götürdü. Vanessa hayatında Hollywood'un bu yerlerini hiç görmemişti. İki günde kentin bilmediği bir sürü yerini keşfetti.

Faye ve Ward işlerinin başına dönmüşlerdi. Yeni filmleri için hazırlık yapıyorlardı. Anne de kendi yaşantısına geri dönmüştü. Lionel Hawaii ve Guam üzerinden Vietnam'a dönmüştü. İki gün sonra da Jason ve Vanessa New York'a

uçuyorlardı. Herkes, gerçek yaşantılarının iplerinin uçlarını bıraktıkları yerden topluyorlardı.

Vanessa Barnard'daki ikinci yılına başlamıştı. Greg de Alabama'da son yılına başlıyordu ama başına neler geleceğini bilmiyordu. Fakat başına neler geldiğini öğrenmekte gecikmedi. Bir kez takımdan atılmıştı. Bu şoktan kurtulmak için bir hafta dut gibi sarhoş dolaştı ve geçen dönemden veremediği iki dersin bütünleme sınavlarını kaçırdı. Ekim on 435

beşte rektörü görmesi gerektiğini öğrendi. "Okuldan uzaklaşma' emrini almıştı. Onun kadar iyi bir çocuğun böylesine kötü bir duruma düşmesine üzülmüşlerdi. Ona evine dönüp, bir yıl düşünmesini ve bundan sonra eğer kendisinin düzele-bileceğine inanıyorsa onu tekrar aralarında görmekten sevinç duyacaklarını açıklamışlardı. Ama bu olaydan altı hafta sonra, kuyruğunu bacaklarının arasına sokup eve döndükten ve Ward'ın gözlerinin içindeki o acı bakışları gördükten sonra ordunun onun için başka şeyler düşündüğünü öğrendi. Greg askere çağrıldı. Ve Vietnam'a

gönderileceği kesindi.

Bütün gün evde şaşkınlıktan taş kesilmiş gibi oturdu. Anne eve döndüğünde onu heykel gibi kımıldamadan oturur buldu. Küçük kız her geçen gün eve biraz daha geç geliyordu. Okuldan çıktıktan sonra Gail ile birlikte onların evine gidip ders çalışıyordu. Bili işten eve dönünce Anne'i evine bırakıyordu. Böylece bir arada olabilecekleri birkaç dakikaları oluyordu. Bu kaçamak dakikaları yaşayabilmek için Anne elinden geleni yapıyordu. Genellikle, akşamları Thayer'lann evine döndüğünde evde hizmetçiden başka kimseyi bulmuyordu. Ama Greg eve geldiğinden beri bu düzen biraz değişmişti.

Anne anahtarla kapıyı açıp eve girince, Greg'in sanki birisi ölmüş gibi kederle koltukta oturduğunu gördü. Olduğu yerde durup ona baktı. Uzun boylu, güzel ve artık erişkin bir kızdı. Ama Greg kız kardeşinin orada durduğunu fark etmedi. Yalnızca görmeyen gözlerle ona bakıyordu.

"Sana ne oldu?" Anne ona hiçbir zaman yakın olmamıştı ama okuldan kovulduğunu duyunca ona acımıştı. Ağabeysi için futbol takımının ne denli önemli olduğunu biliyordu. Greg eve döndüğünden beri büyük bir keder içinde yaşıyordu.

Fakat bugün her zamankinden daha kötü bir durumdaydı. Demek başına çok büyük bir felaket gelmişti.

Greg korku dolu gözlerini Anne'in yüzüne çevirdi. "Bugün beni askere çağırdılar."

"Oh, hayır..." Anne ağabeyinin karşısına oturdu ve onun ne demek istediğini hemen anladı. Zaten Li'nin Vietnam'da olması yeterince kötüydü. Ward ve Faye içeriye girdiklerinde 436

iki kardeş karşılıklı oturmuş hâlâ konuşuyorlardı. Anne ve babalarının eve dönmeleri için hayli erken bir saatti ve ikisinin de neşesi yerindeydi. İşler çok iyi gidiyordu. Çekim pürüzsüz ilerliyordu. Ama Ward kapıdan içeriye girer girmez durup çocuklarına baktı. Greg'in yüzündeki ifadeyi görünce kötü bir şeyler olduğunu hemen anladı ve Lionel'in ölüm haberini alacağından korktu.

"Haberler kötü mü?" Bu sözleri olabildiğince çabuk söylemişti ki yanıtını da o kadar çabuk almak istiyordu.

Greg başını salladı. "Evet." Ağzını açmadan çağrı mektubunu ona uzattı. Ward elindeki kâğıdı okurken bir koltuğa çöktü. Sonra hiçbir şey söylemeden elindeki kâğıdı Faye'e uzattı. Bütün dilekleri Lionel'in bir an önce oradan kurtulması iken, şimdi de Greg'i düşünüp endişe içinde yaşayacaklardı. İki oğularımn da Vietnam'a gitmesi büyük haksızlıktı.

Faye, VVard'a baktı. "Bu konuda bir kanun var mı?" Ward olumsuzca başını sallayıp, Greg'in yüzüne baktı. Kâğıtta üç gün içinde çağrıya yanıt vermesini belirtmişlerdi. Hiç vakit kaybetmedikleri açıktı. Aralık ayının birinci günüydü.

Ward' in aklı yine Kanada'ya kaçışa gitti. Ama Lionel savaş alanında iken öbür oğullarını Kanada'ya kaçırmak büyük haksızlıktı. Sanki Vietnam'da Lionel hayatını tehlikeye atabilir ama Greg atamaz gibi bir şeydi. Greg'in de Vietnam'a gitmesi gerekiyordu. Kâğıtta yazdıkları gibi dört Aralıkta Fort Ord'a başvurdu. Altı haftalık genel bir eğitim için Georgi-a'daki Fort Benning'e yollandı. Noel Gecesi bile evine çıkmasına izin vermediler. Bu yıl sönük ve kötü bir Noel geçirdiler. Val bir grup arkadaşıyla birlikte

Meksika'ya gitmişti. Vanes-sa da sonunda Jason ile birlikte New Hampshire yolunu tutmuştu. Greg genel eğitimde, Lionel ise Vietnam'daydı. Anne de kapıdan bir an önce fırlayabilmek için bahane arıyordu. Bili ile bu yıl da aynı planı uygulamaya karar vermişlerdi. Anne on yedi yaşında olacaktı. Önlerinde beklemeleri gereken bir yılları daha vardı.

Greg 28 Ocak'ta bir gemiye binip doğruca Saigon yolunu tuttu. Oradan Saigon'un kuzeyindeki Bien Hua Havaüssü'ne 437

gitti. Lionel ile orada görüşmeye fırsat olmadı. Li'nin terhis olmasına üç hafta kalmıştı. Sonra Almanya'ya gönderilecekti. Ve ondan sonra terhis olacağı günü iple çekiyordu. Tabii sonuna kadar sağ kalabilirse. Bu korkunç savaştan yeterince nasibini almıştı. Terhis olmalarına bir gün kala birçok tanıdığı insanın ölümüne tanık olmuştu. Uçağı Los Angeles'a inene dek yaşadığına inanamayacaktı. Fakat Greg'in de Vietnam'da olduğunu biliyordu. Birkaç kez onunla irtibat kurmaya çabaladı ama bütün gayretleri boşa gitti. Komutanı askere yeni aldıkları acemi çocukları Bien Hoa Havaüssü'ne ayak bastıkları dakikada savaşın en zorlu yerlerine göndermekte gecikmiyordu. İşte Vietnam'a hoş

geldin karşılaması buydu.

Greg orada tam iki hafta kaldı. ġubat on üçte Birinci Ordu generalleri Vietkong'a karşı bir dizi hava saldırısı ve başka saldırılar planladılar. Köyleri harap edip, her gece bir sürü esir alıyorlardı. Greg hayatında ilk kez kan, ölüm ve zaferin tadını aldı. Orada edindiği en iyi arkadaşı yanında karnından vuruldu. Ama doktorlar onun iyileşeceğini söylediler.

Çocuğun vurulmasının en iyi yanı evine dönmesiydi. Diğer çocuklardan düzinelercesi öldü. Yedi kişinin kaybolması herkesi korku ve dehşete saldı. Greg de bir fırsatını yakalayıp, iki yaşlı kadın ile bir köpek öldürmüştü. Ona göre bu hem ürpertici, hem de çok heyecan veren bir olaydı. Sanki elinde topla kaleye koşar gibiydi. Ve sabahın beşinde gün ağarıp, kuşlar cıvıldamaya başladığında, Greg ormanda birlikte olduğu bir grup insanla daha ileriye yollandı. Ve yolda bir mayına bastı. Ölümünü kanıtlayacak bir organ parçası bile kalmadı. Arkadaşlarının gözleri önünde o havada bir kan bulutu oluşturup ortadan kayboldu. Birçok asker bu olayı bahane edip, tekrar kampa döndüler. Kimisi sendeleyerek yürüyordu, iki tanesi

tanınmayacak şekilde yaralanmıştı, diğerleri ise şoktan kurtulamıyorlardı. O gün haber geç saatlerde Lio-nel'e ulaştı. Lionel saatlerce oturup boş gözlerle eline uzattıkları kâğıda baktı. Büyük acınızı paylaşırız, Gregory Ward

Thayer Ve sonra çıktığı hissetti. Ve onun di. Ve alınca nin büyük Otelinin bir direğe lip kend ğunubil:_ kunmuyord gün kardeş len telgrafı Haberler nel'i sabaha dular. Onun boğulmasını rika'da Filmlerde rında gös dece on da hiçbir vallı çocukl

Lionel sini asla lık izni anımsamıyord diyordu, ti ay olmuşt diyordu.

Evin yaşıyordu züne bakıyord

438

Thayer bugün bir mayına bastı ve görev sırasında şehit oldu. Ve sonra komutanın ismi. Lionel tekrar vücudunda yangın çıktığı zaman John'un yüzüne bakarken hissettiği kasılmayı hissetti. Greg'i hiçbir zaman John'u sevdiği gibi sevmemişti. Ve onun gibi asla kimseyi sevmeyecekti. Ama Greg kardeşiydi. Ve birdenbire ortadan yok olmuştu.

Babasının haberi alınca duyacağı acıyı yüreğinde hissetti. Birdenbire kendisinin büyük bir keder denizinin içinde yok olduğunu sandı.

Otelinin önünde "Orospu çocukları" diye çığlık atıp, sonra bir direğe sarılıp ağlamaya başladı. Sonra birileri yanma gelip kendisini götürene dek ağladı. Herkes onun eşcinsel olduğunu biliyordu ama çok iyi bir insandı. Kimseye de zararı dokunmuyordu. ġimdi herkes onun adına üzülüyordu. Hepsi o gün kardeşinin öldüğünü öğrenmişlerdi. Birisi cepheden gelen telgrafı görmüştü. Saigon'da hiçbir şey gizli kalmıyordu. Haberler etrafa çok çabuk yayılıyordu. İki asker o gece Lio-nel'i sabaha kadar yalnız bırakmadılar. Onunla birlikte oturdular. Onun içki şişesini başına dikip gözyaşlarının arasında boğulmasını izlediler. Vietnam'a bir yıl dayanabilmişti. Amerika'da gösterilecek dört yüzden fazla kısa film yapmıştı. Filmlerden çoğu dünyanın başka ülkelerinde haber yayınlarında gösteriliyordu. Halbuki erkek kardeşi Vietnam'da sadece on dokuz gün yaşayabilmişti. Bu haksızlıktı. Ama orada hiçbir şey ne fareler, ne hastalık, ne de yaralı bereli zavallı çocuklar haklıydılar.

Lionel Los Angeles'ta uçaktan indi. ġoka girmişti. Kardeşini asla göremeyecekti. Almanya'ya gitmeden önce üç haftalık izni vardı. Birisi onu evine getirmişti. Kim olduğunu anımsamıyordu. Kendisini John öldüğünde olduğu gibi hissediyordu. Ve John öleli iki yıl olmuştu... Aslında tam yirmi altı ay olmuştu... Ve yine üstünde o korkunç uyuşukluğu hissediyordu.

Evin kapısını çaldı. Çünkü uzun süreden beri evden uzak yaşıyordu. Anahtarı yanında yoktu. Babası kapıyı açmış, yüzüne bakıyordu. Haberi bir gece önce almışlardı. Herkes ora-439

daydı. Vanessa'nm dışında, o da akşam üstü geliyordu.

Cenaze töreni olmayacaktı. Çünkü Greg'den eve gönderecekleri tek parça yoktu. Boktan telgraflarının dışında zaten hiçbir şey gönderemiyorlardı. Lionel, Ward'a bakıyordu. Ward kederle inleyerek kendisini oğlunun kollarının arasına attı. Lionel'in sağ salim karşısında durduğuna sevinmiş, fakat Greg'in ölümüne çok üzülmüştü. Sonunda Ward onu içeriye aldı ve birlikte uzun süre ağladılar. Lionel bir çocuk gibi babasını kollarının arasına almıştı, Ward ise çok sevdiği oğluna, futbol yıldızına ve tüm hayallerini bağladığı oğlunu yitirdiğine ağlıyordu. Artık o gitmişti. Ve onu evine gönderebilecek hiçbir güç yoktu. Hiçbir şey, yalnızca anıları kalmıştı.

Ondan sonraki günleri tahtadan oyulmuş insanlar gibi hiçbir şey hissetmeden yaşadılar. Lionel, Van'ın geldiğini, Val'in orada olduğunu ve Anne'in varlığının hayal meyal farkındaydı. Ama Greg aralarında yoktu. Artık hiç olmayacaktı.

Hayatta dört kardeş kalmışlardı.

Hollywood'daki ilk Presbiteryen Kilisesi'nde onun anısına bir anma töreni düzenlediler. Greg'in bütün ortaokul öğretmenleri törene gelmişlerdi. Ward dalgın ve acı bir ifadeyle oturuyordu. Alabama'daki o herifler çocuğunu takımdan çı-kartmasalardı, hatta okulda kalmasına izin verselerdi Greg bugün hayatta olacaktı. Ama onlardan nefret etmek bile bir işe yaramıyordu. Greg'in sınıfta kalması kendi hatasıydı. Ama ölmesi kimin hatasıydı? Birisinin bu ölümden sorumlu olması gerekiyordu değil mi? Papazın sesi duyuluyordu. Onun adını söylüyordu. Hiçbirisi gerçek değildi. Sonra bütün aile kiliseden dışarıya çıktılar. Herkesin ellerini sıktılar. Greg'in

öldüğüne inanmak çok zordu. Onu tekrar göremeyeceklerini düşünmek. Ward belki bininci kez dönüp Lionel'e baktı. Büyük oğlunun hâlâ hayatta

olduğuna emin olmak ister gibiydi. Kızlar da oradaydılar. Ama hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Biri aralarından ayrılmıştı. Hem de ebediyen...

OTUZ YEDİNCİ BOLUM

c

\^S ENAZE töreninden birkaç gün sonra, Vanessa New York'a döndü. Val ise kendi evine taşındı. Lionel artık

zamanının çoğunu evde yalnız geçiriyordu. Anne ve babası, küçük kız kardeşi Anne, hemen hemen hiç evde değillerdi.

Fa-ye ve Ward işte, küçük kız da okuldaydı. Greg'in odası Lio-nel'i büyülü bir mıknatıs gibi çekiyordu. Lionel erkek kardeşinin John ile sıkı fıkı dost olduğu günleri anımsadı. ġimdi ikisi birden bu dünyayı terk etmişlerdi... Yine bir yerlerde bir araya gelmişlerdi. Bu haksızlıktı. Lionel sürekli avaz avaza bağırmak istiyordu.

Birkaç kez evden çıkıp hava almak için arabayla dolaşmaya çıkmıştı. Eski Mustang'ı hâlâ duruyordu. Vietnam'a giderken arabayı evin garajına bırakmıştı. Greg'in arabası da garajda duruyordu. Ama Lionel o arabayı kullanmak istemiyordu. O araba kutsaldı. Ona baktıkça içi fena oluyordu.

Bir öğleden sonra kırmızı Mustang'ma atlayıp dışarıya dolaşmaya çıktı. Bir hafta sonra Almanya'ya gidecekti. Lionel'in eve dönmeden önce canı bir hamburger yemek istedi. Haftalardır ilk kez acıktığını hissediyordu. Arabasını bir hamburgercinin önünde park edip içeriye girerken kapının önündeki iki renkli Rolls Royce araba dikkatini çekti. Onu daha önce bir yerde gördüğünü anımsıyordu. Ama nerede gördüğüne emin değildi. Pek üstünde durmadı. Tezgâha otu-441

rup bir hamburger ile koka kola ısmarladı ve önündeki aynaya baktı. Birdenbire irkildi. Arkasındaki bankoda oturan küçük kız kardeşiyle ondan çok yaşlı bir adamın görüntüsü aynaya yansıyordu. El ele tutuşmuşlar ve az önce de öpüşmüş-lerdi. Kız muzlu süt içiyordu. Yanındaki adam da sanki onunla dalga geçer gibiydi. Sonra ikisi de gülmeye başladılar. Lionel onların tekrar öpüştüklerini gördü. Genç adam dehşete düştü. Adam neredeyse babası Ward kadar yaşlıydı. Dönüp iyice bakmak istiyor fakat buna cesaret edemiyordu. Birdenbire adamın kim olduğunu çıkardı. Anne'in arkadaşının babasıydı... Kızın adı neydi?... Sally?... Jane?... Gail. Evet, Gail'in babasıydı.

Ve çift ayağa kalktı. Adam kolunu kızın beline doladı. Bir kere daha öpüştüler. Dışarıda kapının önünde bir kez daha öpüştüler. Lionel'in yanından geçtikleri halde onu görmemişlerdi. Uzun süre arabada oturdular. Lionel onların dudaklarının bir kere daha birleştiğini gördü. Sonra araba hareket etti. Lionel önündeki hamburgeri unutmuştu. İştahı kaçmıştı. Ismarladığı yiyeceklerin parasını tezgâhın üstüne bıraktı ve hemen eve geldi. Lionel eve geldiğinde Anne yukarıya odasına kapanmıştı bile. Faye ile Ward daha yeni eve gelmişlerdi. Lionel sanki hayalet görmüş gibiydi. Ama o günlerde hiçbiri iyi görünmüyordu. Hepsi hâlâ Greg'in yasını tutuyorlardı. Ward sanki bir gün içinde yaşlanmıştı. Elli iki yaşında en parlak ümitlerinden bir tanesini yitirmişti. Faye ise yorgun ve solgundu. Ama Lionel'in görünümü hepsinden beterdi. Odaya girdikleri zaman Faye oğlunun halini fark etti. Lionel ise gördüklerini onlara söyleyip söylememe arasında tereddüt ediyordu. Zaten başlarında yeterince dertleri vardı, ama Lionel kardeşinin tekrar başının belaya girmesini istemiyordu. Hepsi bu felaketi daha önce yaşamışlardı. Özellikle de Anne. Onun yeniden böyle bir felakete atılmasına göz yumamazdı.

"Kötü bir şey mi oldu canım?" Faye salona giren oğluna usulca sordu. Ama bugünlerde zaten her şey ters gidiyordu.

Ward ümitsizce onun yüzüne baktı. Lionel onlara bir şey 442

söylemenin doğru olmayacağını düşündü. İlk önce Anne ile kendisi konuşacaktı... Ama ya yeniden evden kaçarsa? Bu kez Lionel onu bulmaya yardım edemezdi. Kendisiyle birlikte yollara düşüp beş ay onu aramak için vakit kaybedecek John da artık yanında yoktu. İçini çekip arkasına yaslandı.

Anne ve babasının yüzüne bakıp ayağa kalktı ve salonun kapısını kapattı. Geri dönüp onların yüzüne baktığında anne ve babası işin içinde bir iş olduğunu anlamışlardı. Faye korku dolu gözlerle oğlunun yüzüne bakıp, "Ne oluyor Li?" diye sordu. Birisinin başına yine bir felaket mi gelmişti?

New York' ta Vanessa'ya mı bir şey olmuştu?... Yoksa Val sette kaza mı geçirmişti?... Yoksa Anne?...

Lionel lafı ağzında eveleyip gevelemeden hemen konuya girmeyi yeğledi. "Anne ile ilgili. Onu bugün öğlenden sonra...

Bir arkadaşıyla gördüm..." Söyleyeceklerini düşününce Li' nin kalbi sıkıştı. Adam Ward'dan bile yaşlıydı. Ve onların birlikte neler yaptıklarını hayal edebiliyordu.

"Gail'le mi?" Faye biraz sinirlenmiş gözüküyordu. Bu ilişkiye fazla karışmamışlardı. Kız iyi birisine benziyordu.

Babası da çok iyi bir adamdı. Ayrıca kızlar aynı okula gidiyorlardı. Ama Lionel'in bir sonraki sözleri onları şaşırttı.

"Gail'le değil anne, onun babasıyla gördüm. Gittiğim bir hamburgercideydiler. El ele tutuşmuş öpüşüyorlardı." Ward yüzüne yumruk yemişçesine sersemlemişti. Artık bundan fazlasını kaldıracak halde değildi. Faye ise oğlunun

söylediklerine inanmamıştı.

"Fakat bu olamaz. Gördüğün kişinin Anne olduğuna emin misin?" Lionel ağır ağır başını salladı. Buna hiç şüphesi yoktu. "Ama nasıl olabilir?"

"Bu soruyu kızma sorsan daha iyi olur."

Faye'in kalbi neredeyse duracaktı. Anne'in arkadaşının evinde kaldığı zamanları düşündü. Ona hiçbir şey

sormamışlardı. Ya Gail evde yoksa? Ya da daha kötüsü o da evdeyse... Ya adam gerçekten sapıksa... Faye ağlamaya başladı. Başlarına gelenlerden

sonra bu olay da acılarının üstüne tuz biber ekmişti. Özellikle Anne ile başları tekrar derde giremezdi.

443

Kızının bu adamla ilişkisi Tanrı bilir ne düzeydeydi. Faye yıldırım gibi ayağa fırladı. "Onu derhal aşağıya indireceğim."

Fakat Ward uzanıp karısının kolundan tuttu.

"Önce hepimiz sakin olmalıyız. Büyük bir hata yapabiliriz. Belki Lionel gördüklerini yanlış yorumlamıştır." Özür dilercesine oğluna baktı. Ama duyduklarının yalan olmasını diliyordu. Yaşantısında yeni bir trajediye yer yoktu ama Tanrı bilir kızı başını ne gibi bir belaya gömmüştü. Henüz on yedi yaşındaydı. Onu bu yaşta zaptı rapta almak on dört yaşında olduğundan daha zor olacaktı. O zaman bile büyük zorluklar çekmişlerdi.

Faye kararlı gözlerle kocasına baktı. "Bence onunla yüz yüze konuşmamız gerek."

"îyi, konuş ama sakın onu suçlama." Faye küçük kızının odasının kapısını çalarken en iyi yüzünü takınmıştı. Fakat Anne onun yüzünü görür görmez felaketin gelip çattığını anladı. Aşağıya salona inince ağabeyini de orada görmek kendisini pek şaşırttı.

"Merhaba Li." Fakat hiçbirinin bakışlarında dostça bir ifade yoktu. Lionel de kendisine bir düşman gibi bakıyordu.

Sessizce başını salladı ve hemen gözlerini yere indirdi.

"Anne, lafı uzatmadan hemen konuya gireceğim. Sakın seni suçladığımızı zannetme, ama neler olup bittiğini öğrenmek istiyoruz. Tabii bunu senin iyiliğin için yapıyoruz." Anne felaketin gelip çattığını sezdi ve hiç renk vermemeye karar verdi. Korkuyordu ama gözlerinin kendisini ele vermemesine uğraştı. Teker teker salondakilerin yüzlerine bakıp, onların ifadelerini araştırdı. Lionel'in bir şeyler gördüğüne ve kendisine ihanet edeceğine inanamıyordu. Ama yanılıyordu. Kendisini ele veren Lionel'di.

Anne onu asla bağışlama-yacaktı. Daha sonra bu düşüncesini ağabeyine de açıkladı.

"Ağabeyin bugün seni bir yerde gördüğünü sanıyor, ama o gördüğü sen olmayabilirsin güzelim." Ward kalbinin ta derinliklerinde kızının orada olmamasını diliyordu. Bir de böyle sorunlarla uğraşmak istemiyordu. Kendi yaşında bir adamla yüzleşmek, onu kızının ırzına geçmekle suçlamaktan

444

nefret ediyordu. Anne on yedi yaşında oldğuna göre adamın yaptığı büyük bir suçtu. "Lionel seni bir hamburgercide görmüş." Sonra dönüp Lionel'e baktı. "Neresiydi oğlum?" Lionel adresi söyledi. Anne kalbinin duracağını hissetti.

"Ama önemli olan Lionel'in seni bir adamla görmüş olduğunu söylemesi."

"Öyle mi? Eve dönerken Gail'in babası yolda durup bana muzlu süt ısmarladı." Öfkeyle dönüp Lionel'e baktı. Bu haliyle bile çok güzeldi. Artık karşısında duran bu güzel mahluk küçük bir kız çocuğu değildi. Tam anlamıyla bir kadındı. Ve Lionel o gün öğleden sonra onu gördüğünden beri onun tam anlamıyla olgun bir kadın olduğundan hiç şüphesi yoktu. Geçen yılı bu durum çok iyi açıklıyordu. Onun okuluna bu kadar kolay neden uyum sağladığını, neden hiç evde olmadığını pek iyi açıklıyordu. "Sen çok pis fakirsin." Bu sözleri adeta ağabeyinin yüzüne tükürürcesine söyledi.

"Onunla öpüşüyordun."

Bir zamanlar hayatını kurtaran genç adama öfke ve kinle baktı. "Hiç olmazsa ben senin gibi eşcinsel değilim." Bu çok çirkin bir suçlamaydı ama Lionel onun sözlerine aldırmadı. Tek söz söylemeden ayağa kalktı ve küçük kızı kolundan yakaladı. "Öpüştüğün adam senden otuz yaş büyük, Anne."

"Doğruyu söylemek gerekirse, otuz değil tam otuz üç yaş." Anne'in gözleri öfkeden çakmak çakmak yanıyordu.

Hepsinin canı cehenneme diye düşündü. Ona bir şeyler yapamazlardı. Artık çok geçti. O Bill'e aitti. Hep de öyle kalacaktı. Hepsine birden döndü.

"Sizler ne düşünürseniz düşünün umurumda bile değil. Yıllardır hiç biriniz bana doğru dürüst davranmadınız." Bir an duraksayıp Li'ye baktı. "Yani senden başka, ama o günler de çok uzaklarda kaldı."

Dönüp nefretle anne ve babasına baktı. "Bir gün olsun benim yanımda kalmadınız. O adam sizin bütün hayatınız boyunca bana gösterdiğiniz ilgiden fazlasını iki yıl içinde verdi. Sizin ise filmlerinizden, iş anlaşmalarınızdan, birbirinizle cilveleşmenizden, dostlarınızdan, bana ayıracak hiç vaktiniz yok. Benim kim olduğumu bile doğru dürüst bilmiyorsunuz... Ben de kim ol-445

duğumun farkında değildim. Ama Bili ve Gail ile karşılaştığım günden beri kim ve ne olduğumu çok iyi biliyorum."

"Bu üçlü bir ilişki mi? Lionel de artık kız kardeşi kadar kötü davranmaya hazırdı. Anne ve babaları şaşkın şaşkın onlara bakıyorlardı.

"Hayır. Doğruyu istersen Gail'in bu ilişkiden haberi bile yok."

"Tanrıya şükür. Anne, sen bir aptalsın. Yaşlı bir adamın orospususun. Haight'te yaptığından farklı bir şey değil. Yalnız bu kez uyuşturucular yok. Sen yaşlı bir adamın kapat-masısın..." Orada da kendisinden yaşlı birisi vardı. Moon. Anne hâlâ onu anımsıyordu. Ama Bili ile olan ilişkisi oradaki gibi değildi. Anne ağabeyine vuruyordu. Kolunu onun elinden kurtarmış, yumruk atıyordu. Ama Lionel yumruk gözüne inmeden onun elini havada yakaladı. Birden Faye ile Ward aayğa fırladılar. Faye bağırıyordu.

"Durun. Bu çok iğrenç bir şey. Tanrı aşkına durun. İkinize de durun diyorum."

Lionel hırsından ateş püskürüyordu. "Ona ne yapacaksın anne? Yine hayatını berbat etti. Neden kendisine zarar vermekten hoşlanıyor?" Fakat Anne saldırganlığı elden bırakmamıştı.

"Ne isterseniz yapın. On ay sonra on sekiz yaşıma basacağım. O zaman bana hiçbir şey yapamazsınız. ġimdi istediğiniz her işkenceyi yapın. Hatta onu görmeme bile engel olabilirsiniz, ama bakın şuraya yazıyorum, on ay sonra onunla evleneceğim."

"Eğer o adamın seninle evleneceğini düşünüyorsan sen aptalın tekisin. Ona göre sen sadece bir et parçasısın." Garipti ama kardeşine bağırmak Lionel'e iyi geliyordu. Sanki John ile Greg'i öldüren kadere bağırıyordu. Onların hıncını Anne'

den çıkarıyordu. Hiç olmazsa duygularının bir kısmını şimdi bağırarak boşaltabiliyordu. Ayrıca Anne de çok kızgındı.

"Sen Bili Stein'in ne biçim bir erkek olduğunu bilmiyorsun." Anne bu sözleri çok sakin söyledi. Faye kızının yüzüne bakarken birdenbire içini derin bir korku sardı. Kızı bu adam konusunda çok kararlıydı. Sormadan edemedi. 446

"Yine hamile değilsin değil mi?"

Nefretle annesinin yüzüne baktı. "Hayır, değilim. Bir kez o dersi çok kötü aldım. Faturasını çok ağır ödedim." Kimse ona karşı çıkmadı. ġimdi Ward kaşları çatık ve asık bir yüzle kızının karşısına dikildi.

"Sana değil on ay sonra, on yıl sonra bile bu adamla evlenemeyeceğini söylüyorum. ġimdi avukatıma telefon edeceğim ve bu gece polisin o adamı yakalayıp cezalandırmasını isteyeceğim."

"Niçin cezalandıracaksın? Beni sevdiği için mi?" Küçüm-sercesine babasına baktı. Hiç birine saygı duymuyordu.

Kendisi için hiçbir şey yapmamışlardı. Anne onlar için büyük bir önem taşımadığını biliyordu. Belki kendisini bir seven çıktı diye çok kızmışlardı. Kendi kendisine bunu yineliyordu. Ama babası daha ileriye gidip aklındaki planları açıkladı.

"Bu yaştaki genç bir kızla cinsel ilişki kurmak kasıtlı ırza geçmektir Anne." Babasının sesi buz gibi soğuktu. "Adam bu yüzden hapse girebilir."

"Size karşı tanıklık ederim." Anne şimdi telaşlanıp paniğe kapılmıştı.

"Bu bir şeyi değiştirmez."

Anne birdenbire Bili adına korktu. Ya babası haklıysa? Neden bu durumu Bili kendisine söylememişti? Anne onu korumak zorundaydı. Çaresizlik içinde babasına baktı. "Bana istediğinizi yapın ama sakın onu incitmeyin." Bu sözler bir ok gibi Faye'in yüreğine saplandı. Kızı bu adamı kendisini feda edecek kadar seviyordu. Onu bu kadar sevmesi korkutucuydu. Ya bir hata yaparlarsa? Ama hatalı olamazlardı. Adam açıkçası kızın yaşının küçüklüğünden

yararlanıyordu. Fakat Faye dönüp kocasına baktı.

"Neden ilk önce adamla konuşup onun söyleyeceklerini dinlemiyoruz. Eğer bir daha Anne ile görüşmemeye söz verirse, ona karşı yasal işlem yapmamıza gerek kalmaz." Ward'ı ikna etmek kolay değildi ama Faye bir süre sonra kor casını yatıştırmayı başardı. Anne'i Bill'i araması için zorladılar ve onu hemen eve çağırmasını söylediler. Anne onu neden çağırdıklarını açıklarken ağlıyordu.

Bili, Thayer'lann evine geldiğinde küçük bir mahkemenin kendisini beklediğini gördü. Ward onu içeriye alırken adamın üstüne saldırıp onu yumruklamamak için kendisini zor tuttu. Lionel de kenarda ayakta duruyordu. Bili oyunda rol alan bütün oyuncuları bir bakışta tanıdı. Özellikle de Faye'i. Bili tek başına gelmişti. Salonun bir köşesinde Anne'in ağladığını görünce hemen onun yanına seyirtti. Saçlarını okşa-yıp, yanaklarından aşağıya yuvarlanan yaşlan sildi.

Sonra salondakilerin kendisine baktıklarını gördü.

Bill'in kendisini savunacak hiçbir mazereti yoktu. Her şeyi itiraf etti. Ward'ın neler hissettiğini, kendisinin de aynı yaşta bir kızı olduğunu ama aynı zamanda Anne hakkında onların bilmedikleri bazı gerçekleri anlattı. Anne'in ne kadar yalnızlık çektiğini, çocuğundan vazgeçmesinin onda bıraktığı izleri, Haight Ashbury'de başından geçen olaylar için kendisini ne denli suçlu hissettiğini, çocukluk anılarında evdeki kendisine karşı ilgisizliğin ve küçük bir çocukken bile hepsi tarafından dışlanmanın izlerini taşıdığını açıkladı. Kendisini haklı gösterecek hiçbir bahane ileri sürmedi.

Ama onlara Anne Thayer'in kim olduğunu anlattı. Kızın annesi babası bile çocuklanna ne kadar yabancı olduklannı anladılar.

Ve bunu bilmeyen çocuk sonunda onları reddedip Bili Stein'i bulmuştu. Onda bütün aradıklarını bulmuştu. Bili de kendi yalnızlığı içinde onu büyütmüştü. Belki yaptıklan yanlıştı, yaşlı gözlerle bunu itiraf ediyordu. Ama ilişkileri içten, yürekten gelen, yalan ve dolandan uzaktı. Anne'in söylediklerini daha nazik bir tonda tekrarladı. Bir yıldan kısa bir zaman içinde onunla evlenmeyi planlamıştı. Onlann veya Gail'in izni olsun olmasın Anne ile evlenmeye kararlıydı.

Herkesin hayır duasını alıp evlenmeyi yeğlerdi. Ama bu ilişki yeterince uzamıştı. Daha önce evlenebilseler hemen bunu gerçekleştirecekti. Anne istediği her şeyi yapmakta özgürdü. îster okuluna devam edebilir ister başka bir şey yapardı.

Ama on sekiz yaşına bastığı gün onu bekliyor olacaktı. İsterlerse o güne dek onlann görüşmelerini de

engelleyebilirlerdi.

Bili alçak sesle duygularını dile getirirken, Anne oturmuş

sıntarak mamıştı Ona • haklıydı di. Özellikle kızının ya da gı biraz sn ğuna gerçeği Anne ot ğında a uzanan umurlannda razıydılar, ri şekilde yin<onlan lar. Onlarla tıkları ş kadar fazla düşünsel'

Bili evine lere. Sonra nuştular. bilmiyorlard mediklerini Çe kızı Gail man onlarla Onlara ka ile gizlice bir hali kullanmam se on sekizind yoktu. Bili döneceğini

448

sırıtarak onu dinliyordu. Adam kendisini yolda yaya bırakmamıştı. Kendi uğruna her şeyini tehlikeye atmaya hazırdı.

Ona inanmakla hata etmediğini anladı. Ona güvenmekte haklıydı. Diğer üç Thayer de onu dinlerlerken şok olmuşlardı.

Özellikle Ward. Bu hiç çekiciliği olmayan adama bakıp, kızının onda ne bulduğunu anlamaya çalışıyordu. Yakışıklı ya da genç değildi. Ayrıca gösterişten de yoksundu. Aslında biraz sıradan biriydi ve görünüşü de çok sadeydi. Ama çocuğuna kendilerinin veremediği bir şeyi sunmuştu. İster bu gerçeği görsünler veya görmesinler, Anne onunla mutluydu. Anne oturmuş sessizce onu dinlerken adamın başı güneş ışığında adeta çiçek açan bir goncaya benziyordu.

Önlerinde uzanan bir yıl süresince kendilerine yapılacak şey gerçekten umurlarında değildi. İkisi de bu bir yılı seve seve beklemeye razıydılar. Ondan sonra vakti gelince planlarını düşündükleri şekilde uygulayacaklardı. Birden Faye ile Ward hiçbir şeyin, onları verdikleri karardan vazgeçiremeyeceğini anladılar. Onlarla boş yere mücadele etmenin anlamı yoktu. Yaptıkları şey her ne kadar hatalı veya aradaki yaş farkı her ne kadar fazlaysa da veya Anne'in büyük bir sersem olduğunu düşünseler de kimse onlara engel olamayacaktı.

Bili evine döndükten sonra Anne'e biraz daha öğüt verdilere. Sonra Faye ile Ward odalarına çekilip alçak sesle konuştular. Adama karşı nasıl bir tutum içinde olacaklarını bilmiyorlardı. Anne de Bill'e karşı nasıl davranacaklarım bilmediklerini söylemişlerdi. Bili ise eve dönüp olanları dürüstçe kızı Gail'e anlatmaya kararlıydı. Thayer'lar istediği zaman onlarla konuşmaktan mutluluk duyacağını söylemişti. Onlara karşı özür diler bir tavır içinde değildi. İki yıl Anne ile gizlice sevіştikten sonra onlara karşı pek özür dileyecek bir hali kalmamıştı. Anne'i incitmemiş, terk etmemiş, hatta kullanmamış, ona hiçbir kötülük yapmamıştı. Anne neredeyse on sekizindeydi. Artık aşıklara onun yaşının bir önemi de yoktu. Bili gerçeği öğrendiği zaman kızı Gail'in biraz şaşkına döneceğini düşünmüştü ama zamanla durumu olduğu gibi

kabul edeceğine inanıyordu. Anne ile Bili in birlikte sürdürmek istedikleri başka bir hayat vardı. İkisi de bunu herkese açık açık anlatmışlardı.

Faye bir koltuğa oturup Ward'a baktı. "Ne düşünüyorsun?" Ward kızının bu adamda hâlâ ne bulduğunu anlayamı-

yordu. Ve henüz on yedi yaşındaydı. Bu karışık duruma bir türlü aklı ermiyordu.

"Onun çok sersem olduğunu düşünüyorum."

Faye içini çekti. Bu yaptığı filmlerden bile daha berbattı. "Bence de ama bu bizim düşüncemiz. Onun fikri değil."

"Besbelli." Ward karısının karşısına oturup onun ellerini avuçlarının arasına aldı. "Başlarına bu belaları nasıl açıyorlar?

Lionel benim aklımın almadığı garip eğilimleri ile, Val çılgın işiyle, Vanessa New York'ta o oğlanla yaşayarak ve bizim bunu bilmediğimizi sanarak..." Faye gülümsedi. Bunu daha önce de konuşmuşlardı. Vanessa kendisinin çok değişik ve egzotik olduğunu sanıyordu. Halbuki her şey öylesine ortadaydı ki, herkes olup biteni biliyordu. Kimse bunu aldırmıyordu. Yirmi yaşındaydı ve bir çocuk kadar saf ve temizdi. "Ve şimdi Anne bu adamla... Ulu Tanrım, Faye, adam ondan tam otuz üç yaş büyük." Bu gerçeği hâlâ içine sin diremiyordu.

"Biliyorum. Ayrıca güzel bir erkek bile değil." Faye gülümsedi. "Eğer sana benzeyen birisi olsaydı. Hiç olmazsa yakışıklılığına kapıldı derdim." Elli iki yaşındaki Ward hâlâ yirmi yıl önceki kadar yakışıklıydı, biraz daha değişik bir şekilde yakışıklıydı. Ama hâlâ uzun boylu, zayıf ve şıktı. Tıpkı Faye gibi. Halbuki kızlarının aşık olduğu bu adam sıradan birisiydi. Onda çekici bir taraf bulmak zordu. Yalnızca yumuşak, sevecen bakışları vardı. Ayrıca Anne'i de çok sevdiği her halinden belliydi. Faye kocasına baktı. "Bu durumu onaylamak zorunda mıyız Ward?" Faye olaya yasal yönden değil de önlerindeki son on ay yönünden pratik bir çözüm yolu arıyordu.

"Onaylamamız için bir sebep görmüyorum."

"Ama eğer onaylarsak daha akıllıca davranmış oluruz. Onlarla başa çıkmanın olanağı yok." Bu dersi defalarca al-450

mışlardı. Lionel ile, Val ve Vanessa ile... ġimdi ise Anne karşılarına dikilmişti. Çocuklar her istediklerini yapmışlardı...

Zavallı Greg dışında. Ward karısına baktı.

"Yani o adamla ilişkisini açıkça kabul edelim mi?" Ward çok şaşırmıştı. "Daha on yedi yaşında." Ama ikisi de Anne'in ruhen çok daha yaşlı olduğunu biliyorlardı. Başından binbir türlü olay geçmişti. Ve bu korkunç olaylar onu fazlasıyla olgunlaştırmıştı.

"Geçen yıldan beri o adamla yaşıyor."

Ward gözlerini kısıp karısına baktı. "Birdenbire nasıl böylesine açık fikirli oldun?"

Faye yorgunca kocasına gülümsedi. "Belki biraz yaşlanıyorum."

"Ve akıllanıyorsun." Ward eğilip onu öptü. "Seni seviyorum yavrum."

"Ben de seni seviyorum, güzelim." Bu konuda birkaç gün düşünmeye karar verdiler. O gece Lionel ile başbaşa yemek yediler. Anne odasından dışarıya çıkmadı. Kimse de onu aşağıya gelmesi için zorlamadı.

Üzerlerinde yeterince yük vardı, sonunda küçük kıza karşı koymamaya karar verdilere. Ona sadece dikkatli davranıp dile düşmemesini söyledilere. Bili Stein eğlence dünyasında çok tanınan ve saygı duyulan bir avukattı. Birçok ünlü müşterisi vardı. O da kendisinin reklam edilmesinden hoşlanmazdı. Bütün mesele bu işi olabildiğince gizli tutup, planladıkları gibi yeni yılın ilk günlerinde evlenmekti. Bili Anne'e bir nişan yüzüğü takmıştı. Armut şeklinde kocaman bir pırlanta taştı. Anne ona paskalya yumurtası adını vermişti. Ve sadece Bili ile gezmeye giderlerken parmağına takıyordu. On buçuk kıratlık kocaman yüzüğü Gail'e gösterirken çok utanmıştı. Arkadaşı onlara karşı gerçekten çok iyi davranmıştı. Haberi ilk duyunca çok şaşırmıştı ama ikisini de çok seviyordu. Onlara candan yürekten iyi dileklerde bulunup mutlu olmalarını dilemişti. İki kız da yaz okuluna devam edip yılbaşı tatilinden önce mezun olmak istiyorlardı.

Böylece Anne, Bili ile evlendikten sonra okula devam etmek zorunda kalmaya-

çaktı. Gail de onları bir süre baş başa bırakmak istiyordu. Ayrıca evlendikleri ilk günlerde onlarla birlikte yaşamaktan rahatsız olabilirdi. Gail New York'taki Parsons Stilistlik Okuluna gitmek istiyordu.

Lionel Almanya'ya giderken Anne'e karşı duyduğu öfkeyi hâlâ yenememişti. Kim ne dersin küçük kız kardeşinin sevdiği adamı onaylamıyordu.

Yola çıkacağı gün kız kardeşine, "Bana sorarsan bu işten yakanı kolay sıyırdın" dedi. Anne ona buz gibi bakışlarla baktı. Kendisini ele verdiği için Lionel'i asla bağışlamıyordu.

"Doğru insanlar hakkında kararlar verip yargıya varacak en son kişi sen olmalısın."

"Anne, eşcinsel olmam aklımı sizlerden farklı kılmıyor."

"Hayır, ama belki yüreğin bizimkilerden farklıdır."

Lionel yola çıkarken kardeşinin sözlerinin haklı olup olmadığını düşündü. Vietnam'dan döndüğünden beri hiçbir şeyi eskisi gibi hissedemiyordu. Sanki içi katılaşmıştı. Orada çok fazla insanın can verdiğini görmüştü... Değer verdiği birçok insanı yitirmişti... Ve çok sevdiği... John ile Greg. Tekrar birisini seveceği günleri hayal etmek bile zordu. Zaten birisini sevmek isteği bile içinde yoktu. Acaba Anne'e birisini sevdiği için mi kızıyorum diye merak ediyordu.

Kardeşinin mutluluğunu anlayamıyordu çünkü kendi mutluluğu John ile birlikte ölmüştü ve hiç geri gelmeyecekti.

Oysa Anne'in yaşantısı geleceğe uzanıyordu. Ümit, heyecan ve dev nişan yüzüğü kadar bol ışıltıyla...

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

OCAK 1970'de Anne Thayer ve Bili Stein aileleri ve birkaç dostun önünde Hollywood Bulvarı'ndaki israil tapmağında evlendiler. Anne böyle

evlenmeyi dahi istememişti ama Bili onu zorlamıştı.

"Sevgilim, eğer onlara bir şeyler düzenlemelerine olanak tanırsan annen ve baban kendilerini daha rahat hissederler."

Ama Anne'in düğün merasimiyle filan hiç ilgisi yoktu, iki yıldır kendisini Bill'in karısı gibi hissediyordu. ġimdi de böyle gösterişe hiç gerek yoktu. Gail onun çok saçma düşündüğünü söylüyordu. Anne hiç yaşıtlarına benzemiyordu.

Gelinlik ve duvak takmak da istememişti.

Her şey öylesine çıplak görünüyordu ki Faye kendi muhteşem düğününü düşündü. Anne sırtında basit beyaz yün bir elbise giymişti. Giysi uzun kollu ve dik yakalıydı. Ayağında dümdüz hafif topuklu ayakkabılar vardı. Uzun sarı saçlarını tek bir örgü halinde ensesinden aşağıya bırakıp, ucuna minik çiçekler takmıştı. Elinde buket bile yoktu. Bill'in verdiği pırlanta nişan yüzüğünden başka mücevher dahi takmamış-tı. Evlilik halkası da kalın altın üstüne pırlantalarla kaplıydı ve ışıl ışıl yanıyordu. Anne'in öylesine saf ve çocuksu bir görünümü vardı ki parmağındaki pırlantalar özenti gibi duruyorlardı. Ama Anne hiç bunların farkında değildi. Gözü Bill'den başkasını görmüyordu. Tanıştıkları günden beri tek istediği Bill'di. Babasının kolunda ağır ağır ona doğru yürü-

18

453

yordu. Mihrabın önüne gelince Ward geri çekilip kızını Bili' in yanına bıraktı. Kızını on sekiz yıldır hiç kimsenin anlamadığını düşünüyordu. Sanki o hayatlarından çok çabuk ve sessizce kayıp gitmişti. Kapalı bir kapı ardında yaşamış

ve birdenbire kaybolmuştu. Ward birdenbire onun tüm çocukluğu boyunca tek hatırladığı "Anne nerede?" sorusu olduğunu düşündü.

Dini törenden sonra evde küçük bir yemek verdiler. Bu Anne'in onlara yapmaları için izin verdiği tek olaydı. Evin içi çiçeklerle donatılmıştı.

ġampanya en iyi cinstendi. Faye gözlerinin rengini vurgulayan yeşil giysinin içinde sessiz ve biraz gergindi. Ama her nedense kendisini gelinin annesi gibi hissetmiyordu. Sanki sessiz bir film sahnesiydi. Sonunda Gail babası ile evine dönecekti. Ama onlar gece Rolls Royce ile evlerine geri dönerlerken Anne de onlarla birlikte gitti.

Kapının önünde anne ve babasını öptü. Faye öpüşürlerken küçük kızma emin olup olmadığını sormak için büyük bir istek duydu. Fakat kızının gözlerini görünce soru sormaya gerek kalmadığını anladı. Anne kendisini sevdiği bir adama vermiş ve bir kadın olmuştu.

Gail her zamankinden daha durgundu. Ama en sevdiği arkadaşı ve babası adına çok mutluydu. İkisi de birkaç hafta önce okuldan mezun olmuşlardı. Bili ve Anne onunla birlikte New York'a uçacaklardı. Gail Parsons Stilistlik Okulu'na gidiyordu. Bir zamanlar Vanessa'nm yaşadığı Barbizon'da kalacaktı. Gail'i okuluna yerleştirdikten sonra Bili ile Anne San Juan, St. Thomas ve oradan da St. Martin'e geçeceklerdi. Sonra St. Croix'e gideceklerdi. Birkaç haftalık uzun bir geziye çıkıyorlardı. Geri dönmek için acele etmiyorlardı. Ama Bili önce genç karısını New York'a alışverişe götürmek istiyordu. Orada Bill'in göstermek istediği çok iyi mücevherciler vardı. Harry Winston, David Webb gibi ve ona benzer başka alışveriş merkezleri. Bergdorfs, Bendels ve Blooming-dales" diye iki kız bir ağızdan bağrıştılar.

"Sen beni çok şımartıyorsun!" diye Anne gülümseyip, Bili' in boynundan öptü. Ondan sevgiden başka bir şey istemiyor-454

du. Fakat Bili kızı Gail'e de güzel birkaç şey almak istiyordu.

"Bayan Stein, kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" O gece iki yıldır ilk kez yasal olarak o kocaman yatakta yatarlarken Bili genç karısına gülümsedi.

"Harika." Anne küçük bir kız gibi sırıttı. Saçları hâlâ örgülüydü. Onların evliliklerini pek onaylamadığı halde Val'in düğün hediyesi verdiği dantel geceliği de sırtına geçirmişti. Zaten ailesinden hiç kimse bu evliliği onaylamıyordu. Hiç kimse onun neden böyle bir evlilik yaptığını dahi anlayamamıştı. Sadece Li... ki o da bir zamanlar küçük kardeşini anlayabilmişti. Düğüne dahi gelmemişti. Hâlâ Almanya'daydı ve birkaç

hafta sonra terhis olmayı bekliyordu. Van da New York'a dönmüş ve derslerine gömülmüştü. Onların yokluğu, Anne'i hiç etkilememişti. Yanında olmasını istediği tek insan Bill'di. ġimdi de geçmişi düşünüp, mutlu bir gülümseyişle kocasına bakıyordu. Sanki hiçbir şey gerçek değildi de bir tek bu gerçekti. "Sanki kendimi bütün yaşantım boyunca seninle evli gibi hissediyorum." Ve işin garibi Bili de aynı hisler içinde yoğruluyordu.

"Ben de." Adamın bütün arkadaşları ona takılmışlardı. Ama zamanla hepsi ona anlayış göstermeye çalışmıştı. Birçoğu koluna vurmuş, sırtına şaplak atmış ve bildik bildik göz kırpmışlardı. "Kızı beşikten çaldın değil mi, koca kurt seni?"

gibi laflar etmişlerdi. Aslında hepsi onu biraz kıskanmışlar-dı. Kimisi de arkasından çok çirkin sözler söylemişti. Ama Bili hiç birine aldırmamıştı. Hayatının sonuna dek küçük mücevherine kol kanat gerip, onu mutlu edecekti. Anne güven dolu bakışlarını onun gözlerinin içine dikince erkeğin kendisini koruyup seveceğinden hiç kuşkusu yoktu.

O gece birbirlerinin kollan arasında uyudular. Artık her istediklerini yapabilecekleri için Tanrıya şükrediyorlardı. Ertesi sabah Gail ile birlikte çok uzun bir kahvaltı yaptılar ve öğleden sonra bavullarını toplayıp o gece planladıkları gibi New York'a uçtular. Anne bir an Faye ve Ward'a telefon edip veda etmeyi düşündü ama nedense eli telefona bir türlü varmadı. Uçak havalandığı zaman Bill'e onlara söyleyecek hiçbir sözü olmadığını açıkladı.

"Sevgilim, onlara karşı çok katı davranıyorsun. Onlar da ellerinden geleni yaptılar. Ama yalnızca seni doğru dürüst anlayamadılar." Anne'e göre kocasının bu sözleri ailesinin davranışlarının en hafifletilmiş şekliydi. Çocuğunu elinden alıp bir başkasına vermişler, Bill'i mahkum ettirmekle gözünü korkutmuşlardı. Kendisini her zaman ihmal etmişlerdi.

Ve eğer Bili olmasaydı hayatını tamamen mahvedeceklerdi. Tekrar kocasına büyük bir minnet duygusuyla baktı. Bili ve 'iki kızı' onlara öyle isim takmıştı. Birinci sınıf bölümde yolculuk ediyorlardı. Anne ortada oturuyordu. Yolculuk sırasında Bili kestirmeye başlayınca, Gail ile konuştu. New York'ta birlikte geçirecekleri iki günü iple çekiyorlardı.

Sonra Gail Barbizon'a taşınacak, Bili ile Anne de balaylarını geçirmek üzere başka diyarlara uçacaklardı. Bu arada Pierre Oteli'nde büyük daireli bir odayı paylaşacaklardı.

İki gün alışverişten başka bir şey yapmadılar. Anne hayatında bu kadar çok güzel eşyayı bir arada görmemişti. Tabii annesinin filmleri dışında. Bili Gail'e spor bir mink manto ve ona uygun bir şapka aldı. Kızını sıcak tutacak bir şeylere ihtiyacı olduğunu söylemişti. Ayrıca birçok kayak kıyafeti ve yeni bir çift kayak, Bendel'den yarım düzine giysi, altı çift Gucci ayakkabı ve Cartier'den kızının çok beğendiği bir bilezik aldı. Anne bileziği o kadar beğenmişti ki bir tane de ona alıp, sürpriz yaptı. Fakat genç geline aldıkları saymakla bitmiyordu. Gece giymek için uzun bir mink palto, gündelik kısa bir mink ceket, elbiseler, takımlar, bluzlar, etekler, kutu kutu şık ayakkabılar, İtalyan çizmeler, bir zümrüt yüzük, bir nefis elmas iğne, Van Cleff den Anne'in görüp çok beğendiği kocaman inci küpeler, iki tane altın bilezik, gezinin son günü ise David Webb'den ona çok pahalı bir bilezik daha aldı. Bu kuzuya sarılmış bir aslan figürüydü, altın üstüne el oyması. O kadar güzel bir şeydi ki, Anne bilezik kolunda sallandıkça hayranlıkla ona bakakalıyordu.

"Ben bu eşyaların hepsini ne yapacağım?" İç çamaşırlarıy-la otel odasında dolaşıp her taraftan sarkan kürklere, elbise-456

lere, ayakkabı kutularına, çantalara, kürk şapkalara ve ba-vulundaki yarım düzine mücevher kutularına bakıyordu. Bu adeta utandırıcı bir durumdu ama Bili genç karısına güzel şeyler almaktan büyük bir mutluluk duyuyordu. Bili kendisine de içi kürklü yeni bir pardösü ve altın bir kol saati almıştı. Fakat Anne için alışveriş yapmaktan hoşlanıyordu.

Gail bile bunu çok eğlenceli buluyordu. Bill'in yıllardır kızına aldığı bir sürü güzel şey vardı, şimdi Gail Anne için yapılan alışverişleri kıskanmıyordu. Hem artık onlar kardeş gibiydiler. Babası da ona istediği her şeyi alırdı. İki kız da son gecelerinde Bill'e çok bonkör olduğunu söylediler ama bu alışverişlerin her dakikasından büyük zevk almışlardı.

Va-nessa ve Jason onlarla Oak Room'da içki içmek için buluştukları zaman Vanessa'nın neredeyse gözleri hayretten fırlayacaktı. Anne gururla salonun bir ucundan üzerinde çok iyi kesimli kırmızı bir pantolon, krem rengi ipek bluz, elinde ona uygun Hermes kırmızı yılan derisi bir çanta ve New York'lulann bile dönüp bir daha baktıkları mink kürküyle adeta kayarcasma üstlerine doğru geliyordu. Yakından bakınca ellerindeki pırlantalar ışıl ışıl parlıyor, kolundaki Webb bilezik tüm haşmetiyle görünüyordu.

Kulaklarında da iki küçük yakut küpe vardı. Öyle güzel, öylesine çarpıcıydı ki, Vanessa onun aynı küçük kız kardeşi olduğuna zorlukla inandı.

"Anne?" Ona bakarken ağzı adeta bir karış açık kaldı. Anne saçını yine tek bir örgü halinde toplamıştı, yüzünde ince küçük sarı saç telleri uçuşuyordu. Makyajı basit ama zevkliydi, fakat üzerindeki mücevherlerinden tutun da çizmelerine dek her şeyiyle Vogue'dan çıkmış gibiydi. Vanessa kardeşini o şekilde hayal edemiyordu. Anne ise gülüp, masaya oturdu. Onun bu halinden Jason bile etkilenmişti.

"Dünya kadar alışveriş yaptık." Anne'in sesi her zamanki gibi alçak ve yumuşaktı. Mahcubiyetle dönüp Bill'e baktı.

Adam gülüyordu. "Beni çok fazla şımartıyor."

"Evet, belli oluyor."

Anne en sevdiği içki olan Dubonet ısmarladı. Vanessa ve

Jason daha önce viskilerini söylemişlerdi, Bili martini, Gail de beyaz şarap istedi. Hepsi tatlı tatlı havadan sudan konuştular. İki yıl önce Tahoe Gölü'nde birlikte geçirdikleri tatili anımsadılar. Anne, Jason'a işi hakkında sorular sordu.

Jason her şeyi çok iyi ayarlamıştı. Yirmi altı yaşına girdikten birkaç hafta sonra doktora tezini bitirmişti. Sekiz yıldır başarıyla yakayı sıyırdığı askerlikten yine kurtulmuştu, şimdi New York Üniversitesi'nde edebiyat hocalığı yapıyordu.

Geçen yıldan beri orada çalışıyordu. Fakat işinden pek hoşnut değildi. Heyecandan yoksundu. Hâlâ bir tiyatro eseri yazmaya çalışıyordu ama şimdiye dek hiçbir noktaya ulaşamamıştı.

"Vanessa'yı benimle birlikte çalışmasına ikna etmeye çabalıyorum ama bir türlü kabul etmiyor."

Vanessa Bill'den yana dönüp açıkladı. "O zaman okuldaki derslerime yetişemem." Bill'i çok sevimli ve babacan buluyordu. Barnard'ı bitirmesine daha bir yıl vardı. ġimdilik yalnızca okulunu düşünebiliyordu. Okulu bitirdikten sonra da kendisine bir iş bulmak istiyordu. Vanessa New York'a yerleşmeye eğilimliydi. Anne bunun Jason yüzünden

olduğuna karar verdi. İki buçuk yıldır birlikte yaşıyorlardı. Anne onların evlenip evlenmeyeceklerini merak ediyordu.

O gece yemekten sonra Gail de aynı soruyu sordu. Anne düşünceli düşünceli omuzlarını silkti. Onların ilişkisini pek anlayamıyor-du. Birbirlerine paralel yollarda kendi yaşantılarını sürdürüyorlardı. Sürekli bir bağlılık için hiçbir istekleri, daha önemlisi gerekçeleri yoktu. İkisi de örneğin çocuk sahibi olmaktan söz etmiyorlardı. Tek konuştukları konu, işleri, yazmak ve Jason'un gerçekleştirmeye çalıştığı sahne oyunuydu.

Gail omuzlarını silkti. "Bana göre pek sıkıcı bir yaşantı. Ama hiç olmazsa Jason sevimli birisi." Evet sevimliydi ama Anne'e göre çekici değildi. Kendisine göre dünyadaki en yakışıklı ve çekici erkek Bill'di. O gece taksiyle evlerine dönerlerken yolda Vanessa şaşkınlıkla başını sallayıp, Jason ile aynı konuyu konuşuyordu.

"Bu kızı hiç anlamıyorum. Aslında daha çocuk sayılır

ama o yaşlı adamla evlendi. Sırtında minkler, parmaklarında pırlantalarla ortalıkta salınıyor."

"Belki bu tip şeyler onun için büyük önem taşıyordur." Ja-son da onu hiç anlamıyordu, ama daima onun iyi bir kız olduğunu düşünmüştü. Van kadar kültürlü ve ilginç değildi. Belki bunu açıklamak doğru olmayacaktı. Çünkü Anne içine kapanık ve çok gençti. Kimse onun gerçekten ne olduğunu bilemiyordu.

Fakat Vanessa başını salladı. "Bu tip şeylerin onun için önemli olduğunu sanmıyorum. Süslü eşyalar onun ümranda bile değil. Sadece Bili ona armağanlar vermek istiyor, Anne de onu mutlu etmek için aldıklarını giyip

takıştırıyor." Vanessa bu konuda haklıydı. Kardeşini iyi tanıyordu. Ailede gösterişli, pırıltı şıkırtılı eşyalardan hoşlanan Val idi. Eğer ömrü yetseydi Greg de iyi yaşamaktan hoşlanırdı. Diğerlerinin ise zevkleri çok basitti. Anne ve babası bile daha önceki görkemli yaşamlarına ters düşen bir sadelik içindeydiler artık. Ama onlar için önemli değildi, yıllardır şatafatın önemi kalmamıştı. Van ailenin başından geçen olayları biliyordu. "O yaşta bir adamda ne buluyor anlamıyorum."

"Ona karşı çok iyi davranıyor, Van. Tabii sadece parasal olarak değil. Bili onun her istediğini yapıyor. Anne susadığı zaman daha ağzını açmadan elinde bir bardak suyu hazır. Yorgun olduğunda onu sarıp sarmalayıp eve götürüyor. Canı sıkıldığında alıp Avrupa'ya gezmeye, dansa, arkadaşlarına götürüyor... Bu gerçekleri görmemezlikten gelemezsin."

Sevdiği kıza gülümsedi. Birdenbire onun için daha fazla bir şeyler yapabilmeyi istedi. "Onun yaşında bir erkek bütün bunları düşünebiliyor, tabii yapacak başka işi yok." Jason dalga geçiyordu. Van güldü.

"Bu bir mazeret değil. Yani benim yumurta büyüklüğünde bir pırlanta yüzüğüm olmayacağını mı söylemek

istiyorsun?"

Eve girerlerkene Jason kederli gözlerle ona baktı. "Bir gün istediğin bu mu Van?"

"Hayır." Sesi kendisinden çok emin çıkıyordu. Ve gerçek-

ten de emindi. Vanessa hayatında pırlanta yüzüklerden çok başka şeyler istiyordu. Örneğin Jason gibi, belki günün birinde birkaç çocuk, tabii sekiz on yıl sonra. İşte bunun gibi şeyler istiyordu.

"Senin hayattaki gayen nedir?"

Van düşünceli düşünceli omuzlarını silkti. Ve paltosunu çıkartıp koltuğa attı. "Belki gününbirinde bir kitap yazarım...

İyi eleştiriler alacak bir kitap..." ġimdilik başka bir şey düşün emiyordu. Jason'a onunla birlikte olmayı ya da birkaç çocuk sahibi olmak istediğini şimdilik söyleyemedi. Değil konuşmak, bunları düşünmek için bile daha çok erkendi.

"Hepsi bu kadar mı?" Jason düş kırıklığına uğramış görünüyordu.

Van yumuşayarak gülümsedi. "Belki seni de istiyorum."

"ġimdilik bana sahipsin."

Van divana oturdu. Jason da şömineyi yaktı. Burada çok rahat ediyorlardı. Kitapları, kâğıtları etrafa yayılmıştı. Pazar gazetesi bile yerde duruyordu. Jason'un lastik pabuçları ve kendi ayakkabıları gazetenin üstünde izler bırakmıştı. Genç adamın gözlükleri sehpanın üstünde duruyorlardı. "Gerçekten bütün istediklerimin bunlar olduğunu sanıyorum Jase."

Jason sevindi. "Çok harika ve basit zevklerin var dostum." Onu kendisine doğru çekti. "Kitap hakkında ciddi misin?"

"Sanırım. Okulu bitirip, bir iş bulduktan sonra?"

Jason içini çekti. "Kitap yazmak öyle zor ki." Bunu çok iyi biliyordu. "Hâlâ bir tiyatro oyunu yazma konusunda işbirliği yapmamız gerektiğini düşünüyorum." Van'a ümit dolu bir gülümsemeyle baktı. Stillerinin birbirlerini tamamlayacağına inanmıştı hep.

"Belki bir gün." Öpüştüler. Jason onu divanın üstüne yatırdı ve elini bluzundan içeriye soktu. Bili ve Anne'in kaldığı Pierre Oteli artık çok uzaklarda kalan bir hayaldi. Bu arada Pierre Oteli'nde Anne de floş biyeli sabahlığı içinde, saten çarşafların üstüne serilmiş yatıyordu. Bill'in dudakları ise

kızın genç vücudunda dolaşıyordu. Loş ışıkta kolundaki ve parmağındaki mücevherler parlıyordu. Bili kızı en hoşlandığı noktadan öpünce Anne'in vücudu bir inlemeyle kasıldı. Bili kızın üzerindeki sabahlığı sıyırıp usulca

yere attı. Aşk, ihtiras, birbirlerine sıkı sıkıya veya gevşekçe bağlılık, floş veya lastik ayakkabıyla olması fark etmiyordu.

Duygular hep aynıydı.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

M,

-AYIS ayında Bili ile Anne birkaç günlüğüne New York'a gittiler. Anne, Gail'i görmek istiyordu. Bill'in de işleri vardı.

Yine Pierre Oteli'ne yerleştiler. Bili genç karısını en beğendiği kuyumculara götürdü. Yeni birkaç parça mücevher almasında ısrar etti. Hava çok güzeldi. Anne Ben-dels'den çok güzel ve şık, beyaz bir giysi ve palto almıştı. Co-te Basque'da yemek yerlerken üzerinde yeni aldığı giysisi vardı. Bili karısının salona girdiği an çok gururlandı. Anne ise hâlâ etrafında yarattığı etkinin farkında değildi. Bir ceylan gibi yürüyordu. Bill'e yaklaşırken herkesin kendisine baktığının farkında dahi değildi. Yalnızca kocasının kendisine gülen gözlerinin farkındaydı. Ama Bili aylardır onun gözlerinin içinde başka şeyler de görüyordu. Bakışları boş ve sinirliydi. Bir an önce bebeklerinin olmasını diliyordu.

Bunun Anne için ne denli önemli olduğunu biliyordu. Kendisi de bir bebek istiyordu ama Anne gibi ümitsiz bir şekilde istemiyordu.

"Bugün Bendel nasıldı?"

"Fena değil." Bazen bir çocuk gibi konuşuyordu ama artık bir çocuk değildi. Omuzlarına dek uzanan saçlarını açık bırakıyordu. Los Angeles'da Bill'in tanıdığı bir uzman ona nasıl makyaj yapacağını öğretmişti. Anne birdenbire on sekiz değil, yirmi beş yaşında göstermeye başlamıştı. Gail de bu değişikliği hemen fark edip, onaylamıştı. Gail'in de yeni bir erkek arkadaşı vardı. Kız New York'u çok sevmeye başlamıştı.

Bili kızının sonbahara Anne'in " Elbise ve di. Bili onun ğunu fark çek gibi

"Bayı son içki du. İkisi de Cote Basque' salatası ile mutfağına biraz katılacak, okulda

Bili yordu. Alış akşama dek yoktu. Bir şe gün

lere ihtiyacı ama Bili bir gün ham' rer çocukları Fakat bu bir nelemişti. " lirsiz başını "Neden mek is' bile görmek '

tiyordu. Bili kat Bili du. Eğer lirdi. Fakat rine yakın

Anne

462

Bili kızının Barbizon'da kalmasında ısrar ediyordu ama Gail sonbahara kadar bir ev bulup, oradan taşınmak istiyordu.

Anne'in görevi de Bill'i razı etmekti. "Bugün bunları aldım." Elbise ve paltosunu göstermek için manikürlü ellerini salladı. Bili onun Hong Kong'dan aldığı inci küpeleri takmış olduğunu fark etti. İnciler o kadar büyüktüler ki, neredeyse gerçek gibi durmuyorlardı. "Beğendin mi?"

"Bayıldım." Sevgiyle karısının dudaklarından öptü. Garson içki siparişlerini aldı. Bili şarap, Anne de Perrier içiyordu.

İkisi de çok hafif bir öğle yemeği ısmarlamışlardı. Anne Cote Basque'm tavuk köftesine bayılıyordu. Bili ise ıspanak salatası ile biftek istemişti. Aslında lokantanın muhteşem mutfağına biraz haksızlık etmişlerdi ama Bili bir toplantıya katılacak, Anne de Bloomingdale'de gezecekti. Sonra Gail ile okulda buluşacaklardı.

Bili zaman zaman onun da okula gitmiş olmasını düşünüyordu. Alışveriş ve tırnaklarına manikür yaptırdıktan sonra akşama dek kocasının eve gelmesini beklemekten başka işi yoktu. Bir şeyler yapıp kendisini oyalaması gerekiyordu.

Her gün vücudunun hararet tablosunu tutmaktan başka bir şeylere ihtiyacı vardı. Başka şeylerle uğraşması gerekiyordu ama Bili bunları ona söylemeye cesaret edemiyordu. Sadece bir gün hamile kalacağına güvence

veriyordu. İkisinin de birer çocukları olmuştu. Tekrar olmaması için bir neden yoktu. Fakat bu bir zaman meselesiydi. Doktor da aynı sözlerini yinelemişti. "Ablana telefon ettin mi güzelim?" Anne belli belirsiz başını salladı ve tepsiden aldığı kurabiye ile oynadı. "Neden aramadın?" Anne hâlâ nedense Thayer'larla görüşmek istemiyordu. Bir zamanlar çok sevdiği ağabeyi Lionel'i bile görmek istemiyordu. Ailesini hayatından silip atmak istiyordu. Bili ona yetiyordu. Başka kimseyi istemiyordu. Fakat Bili onun bu tutumunun sağlıklı olmadığını düşünüyordu. Eğer Gail kendisine karşı böyle

davranacak olsa çok kırılırdı. Fakat Thayer'lar Anne'e kendisiyle Gail kadar birbirlerine yakın olmamışlardı ki.

Anne omuzlarını silkti. "Geçen hafta konuştuğun zaman

463

annem onun sınavlara hazırlandığını söylemişti." Van'ı aramak istemediği açıkça belli oluyordu. Los Angeles'da Valerie' yi de aramıyordu. Aylardır onunla görüşmemişti.

"Sen yine de bir ara. Belki bir içki için vakti vardır." "Onu bu gece ararım." Fakat Bili onun bu sözünü tutmayacağını biliyordu. Otel odasının içinde dolanıp, bir ileri bir geri gün sayıp düşünecekti... Ve ertesi sabah gün doğmadan yataktan fırlayıp tekrar hararetini ölçecekti. Bili onu durdurmak, biraz rahatlamasını söylemek için kıvranıyordu. Bu konuda çok tutturaklı olmuştu. Ve sürekli kilo veriyordu. Bili onu Temmuz ayında Avrupa'ya götürüp aklını başka konulara çekmek istiyordu. Gail'in de onlarla birlikte gelmesini istiyordu. Fakat kızı Pauline Trigere'de iş bulmuştu.

New York'tan ayrılmak istemiyordu.

Madison Caddesi'nden yukarıya Bill'in iş toplantısının bulunduğu yere doğru yürürlerken Bili onu bir Avrupa gezisine çıkmaya ikna etmeye çalışıyordu. "Ne düşünüyorsun güzelim?" Karısını bu halinden kurtarması gerekti. Ya bebekleri olmazsa, ya da yıllar sonra olursa, bütün yaşantısını bir bebek sahibi olmayı beklemekle geçiremezdi. Bebek konusu paylaştıkları mutluluğu gölgelemeye başlamıştı. Anne'in aklında fikrinde

hep bebek vardı. Zaten başka konu da konuşmuyordu. Sanki bir başkasına evlatlık verdiği bebeğin yerine bir yenisini koymak istiyordu. Bili ona bunu hiçbir zaman yapamayacağını söyleyemiyordu. Çünkü ölen karısını kendisi de geri getiremezdi. Anne'i de onun kadar çok seviyordu, ama şimdi her şey çok farklıydı. Arada bir içinde onu özleme-nin ıstıraplı boşluğunu hissediyordu. Anne'in de aynı şekilde çocuğunun acısını çektiğini biliyordu. Bebek onun için hep yalnızlık dolu bir boşluk olarak kalacaktı.

Bu boşluğu hiç kimse, ne bir başka bebek ne de sevecen bir koca doldura-mazdı. Sevgiyle karısına baktı. "St. Tropez çok eğlenceli olur." dedi. "Bir tekne kiralarız." Anne ona gülümsedi. Bili kendisi için çok şey yapıyordu ve Anne onun yaptıklarının farkındaydı.

"Bu çok iyi olur. Senden özür dilerim. Son zamanlarda çok tatsız oldum, ama sanırım bunun sebebini ikimiz de biliyoruz."

"Evet, biliyoruz." Madison Caddesi'nin ortasında durup karısını kollarının arasına aldı. "Neden her şeyi Doğa Ana' nın akışına bırakmıyorsun. Zamanı onun belirlemesine bırak, ayrıca sürekli denemek de eğlenceli değil mi?"

"Evet." Anne ona gülümsedi. Fakat Bili hâlâ onun geçen kez adet gördüğünde nasıl ümitsizce ağladığını hatırlıyordu.

Bütün suçun Faye'de olduğunu söylediği zaman aralarında elektrikli bir sahne geçmişti. Eğer annesi işine burnunu sok-masaydı, şimdi çocuğu üç buçuk yaşında olacaktı vesaire filan. Bili bu sözlere çok kırılmıştı... "İstediğin bu mu?" diye sormuştu. Ve Anne de çığlık çığlığa "Evet, bu." diye yanıt vermişti. Bili onun adına çok üzülmüştü. Hatta karısına üç yaşında bir bebek evlat edinmeyi dahi önermişti. Ama Anne kendi çocuğundan başkasını istemiyordu. Fakat ona kaybedilenleri geri getirmenin olanaksız olduğunu anlatamıyordu. Eğer mümkünse hemen Bill'den bir çocuğu olsun istiyordu. Bir gün hep birlikte yemek yerlerken annesi onun bu düşüncesini dile getirmiş, Anne de gözlerinde onu suçlayan bir ifade ile Faye'in yüzüne bakmıştı. Yıllardır her şeyde hep onu suçlamıştı. Anne, Faye'i asla

bağışlamamıştı. Ve belki de hiç bağışlamayacaktı.

ğimdi Madison Caddesi'nin ortasında kederli gözlerle kocasının yüzüne bakıyordu. "Acaba bir gün bebeğimiz olacak mı?" Ocak ayından beri milyonlarca kez aynı soruyu yinelemişti. Evleneli daha dört ay olmuştu. O günden beri de birtakım önlemler almışlardı. Grerçi alınan önlemleri Anne asla kullanmak istemiyordu, Bili ona bunu defalarca hatırlatmak zorunda kalıyordu. Sonunda karısının neden dikkatsiz davrandığını anlamıştı. Çocuk sahibi olmak istiyordu. Yine aynı olaydı. Bir çocuk sahibi olmak umutsuzluğu, o boşluğu doldurmak ve geçmişi bu kez

değiştirebilmekti. Anne çocuğunu bir başkasına verdiği için ne kendisini ne de kendisini bu işe zorlayan Faye'i asla bağışlamamıştı...

"Evet sevgilim, olacak. Altı ay içinde ortalıkta bir balina gibi dolaşıp ne kadar rahatsız ve zavallı olduğunu söyleyip yakınacaksın. Ve bu yüzden benden nefret edeceksin." İkisi de bu sözlere güldüler. Bili genç karısını bir kez daha öpüp, toplantıya gitti. Anne ise Bloomingdale'e yollandı. Bebek eşyalarıyla dolu rafların önünden geçerken kalbi acıyla burkuldu. Bir an durup düşünceli düşünceli onlara dokundu. Ve kendisine uğur getirmesi dileğiyle bir şey almak istedi.

Sonra bunun uğusuzluğa yol açacağını düşünüp vazgeçti. İlk hamileliğinde aldığı küçük pembe bebek patiklerini düşündü. Bir kızı olacağından çok emindi. O günlerde John ile Lionel de kendisiyle dalga geçmişlerdi.

Bu anı hâlâ öylesine tazeydi ki. Kalbi acıyla burkuldu. John'u düşünmek de kendisine büyük üzüntü vermişti. Lio-nel'in ne alemde olduğunu merak etti. Artık birbirleriyle çok az görüşüyorlardı. Anne ve babasına kendisini Bili ile birlikte gördüğünü söylediği günden beri aralarına büyük bir soğukluk girmişti. Ondan son aldığı haberde stüdyoların birinde iş

arıyordu ve tekrar büyük bir heyecanla film dünyasına girmek istiyordu. İçini çekti ve yürüyen merdivenlerden aşağı kata indi. Etrafta bir renk cümbüşü vardı. İpek çiçekler, deri çantalar, gökkuşağı görünümünde rengarenk süet kemerler.

Dayanamayıp bir sürü şey aldı. Otele eli kolu torbalarla döndü. Aldığı şeylerin çoğunu sırtına bir kez bile takmayacağını biliyordu. Fakat o gece duyduğu acıyı hafifletmek için Bill'in kendisine armağan ettiği pırlantalı bileziği asla kolundan çıkarmayacaktı. Hamile kalmadığı için onun ne kadar kederli olduğunu kocası biliyordu. Ama günün birinde hamile kalacağından emindi. Anne genç ve sağlıklıydı, fakat kendisini bu işe çok zorluyordu. Doktor da aynı sözleri söylemişti. ġt.Tropez'e hareket etmeden bir hafta önce de adam ona aynı sözleri yineledi. "Kendini rahat bırak ve sakın bunu düşünme." Tabii bunu söylemek Bili için çok kolaydı. Elli bir yaşındaydı ve hayat hakkındaki görüşleri daha felsefiydi.

Anne hâlâ sinirliydi ama St. Tropez'de plajlarda geçirdik-

leri üç hafta içinde çok mutluydu. Kot pantolonlar, espadril-ler, bikiniler, parlak renkli pamuklu bluzları sırtından çıkarmıyordu. Saçlarını da omuzlarının üstüne salmıştı. Güneşin etkisiyle sarı saçlarının içinde röfleler oynaşıyordu.

Çok güzel bir kızdı. Her geçen gün de biraz daha güzelleşiyordu. Bili onun biraz kilo aldığını görünce sevindi.

Alışveriş yapmak için Cannes'a indiklerinde Anne eski bedeninden bir numara büyük giysilerin içine sığabildi. Bili onun pantolonunun fermuarını kapatamadığını görünce şaka yaptı. Ona fil gibi şişmanladığını söylemişti ama kafasını kurcalayan soruyu sormaya cesaret edemedi. Paris'e geldiklerinde karısının hamile olduğundan emindi. Anne Seine nehri kıyısında yürürken hemen yorulmuş ve öğle yemeğine gittikleri Coq Har-di'de uyuyakalmıştı. Bili ona Dubonet içmeyi teklif ettiğinde midesi bulanmıştı. Adamcağız ona bir şey söylemeye çekiniyordu ama kuluçkadaki tavuk gibi de üstüne titriyordu. Los Angeles'a döndüklerinde Anne bir aydır adet görmediğini anımsattı. Altı aydır ilk kez Anne bunu düşünmemişti. Kafasında hızlı bir hesap yaptı. ġaşkınlıktan neredeyse ağzı bir karış açık kaldı. Sonra sinirli sinirli kocasına sırıttı.

"İster misin?..." O sözcükleri söylemeye bile cesareti yoktu. Bili şefkatle* ona gülümsedi. Hamile kalması pek uzun sürmemişti. Altı ay hiç de uzun

bir zaman değildi ama An-ne'e yüz yıllar kadar uzun gelmişti.

"Evet, küçük sevgilim. Son haftalarda bunu düşünmüştüm ama senin umutlarını kırmamak için tek söz etmedim." Anne sevinç çığlıkları atarak kollarını kocasının boynuna doladı. Bili onu sakinleştirmeye çabaladı. "Emin olana dek bekleyelim, sonra bu olayı kutlarız."

Ertesi sabah Anne hamilelik testi yaptırmaya gitti. Sonucu öğrenmek için öğleden sonra telefon ettiği zaman nefesini tutmuş bekliyordu. Sonuç olumluydu. Kız çok şaşırmıştı. Donup kalmış, öylece telefona bakıyordu. Bili eve

döndüğünde onu hâlâ şaşkın bulunca sevinçle naralar attı. Karısının evin içinde mayo ile dolandığını fark etti. Vücudu çoktan değişmeye başlamıştı. Eski sivri hatları daha yumuşak ve yuvarlaktı.

467

"Gebeyim... Gebeyim... Gebeyim..." Çok heyecanlanmıştı. Sevinçten yerinde duramıyordu. Büyük bir mutluluk içinde gülümseyerek dans ediyordu. Bili bu olayı kutlamak için onu Beverly Hills Oteli'ne yemeğe götürdü. Ama Bili doğacak çocuğu düşünürken Anne uyuyakalmıştı. Bili de kendisini bu olaya kaptırmıştı. Konuk odasını bebek odasına

dönüştürmeyi düşünüyordu. Garajın üstüne bir hizmetçi odası yapıp hizmetkârlardan birisini orada yatırmayı... Sonra da dadıyı şimdiki hizmetçi odasına yerleştirmeyi.. Bütün gece kafasının içinde bu düşünceler dolanırken Anne mışıl mışıl uyudu. Ertesi gün öğleyin Bili karısının nasıl olduğuna bakmak ve olayı tekrar kutlamak için eve geldi. Hamilelik cinsel yaşantılarını hiç etkilemedi. Anne ömründe hiç bu kadar mutlu olduğunu anımsamıyordu. Sürekli "küçük oğullarından" söz ediyordu. Sanki diğer çocuğun yerine koymak için bu da oğlan olacaktı... Bili o çocuğun şimdi dört yaşında olduğunu düşündü.

İşçi Bayramı'nı sessizce evde dostlarıyla birlikte geçirdiler. Bill'in arkadaşlarından bazıları onu kıskansalar da artık Anne'e alışmışlardı. Arkadaşlarından hiç kimse artık Bill'e takılıp bir sürü saçma sapan söz söylemiyorlardı. Ve Anne dokuz ay önceki halinden daha büyük ve olgun

gösteriyordu. Özellikle, şimdi hamilelik ona daha değişik ve olgun bir hava vermişti.

Birkaç hafta sonra Ne w York'a gidip Gail'i görmeyi planlıyorlardı. Doktor, Anne'in yolculuk edebileceğini söylemişti.

Ama yola çıkmadan bir gün önce Anne'de hafif bir kanama başladı. Bili onu dinlenmesi için hemen yatağa yatırdı.

Anne kanamanın kötüye işaret olduğunu düşünüp dehşete kapıldı. Ama doktor bunun bazı hallerde çok doğal olduğunu söylüyordu. Birçok kadın hamileliğinin ilk aylarında kanama geçirirdi. Doktorun dediğine bakılırsa bu çok önemli bir olay değildi. Üç gün içinde kesilmesi gerekirdi. Bili de çok heyecanlanmıştı. Tanıdığı başka bir doktoru aradı, o da aynı şeyleri yineledi. Ama Anne tuhaf şekilde renksizdi. Tabii çoğu duy-468

duğu korkudandı. Bütün gün boyunca yatakta yatıyor, yalnızca tuvalete gitmek için ayağa kalkıyordu. Bili her gün öğle tatilinde gelip, genç karısını kontrol ediyordu. Akşam üstü de eve her zamankinden daha erken dönüyordu. Bekleyip, görmek gerekiyordu. İki doktor da aynı sözleri söylemişlerdi. Ama ikisi de bir hafta süren kanamadan sonra bir sonuca varamamışlardı. Bir gece geç saatte Anne kramplar içinde kıvranmaya başladı. Kalkıp Bill'in kolunu yakaladı, öylesine acı çekiyordu ki, konuşamıyordu bile. Sanki kızgın bir maşanın vücuduna saplandığını, bacaklarının arasındaki her şeyi ve belden aşağısını burarak sıkıştırdığını sanıyordu. Bili doktoru aradı ve panik içerisinde karısını bir battaniyeye sarıp hastaneye götürdü. Anne'in gözleri de korkudan iri iri açılmıştı. Acil Serviste yatarken sıkı sıkı Bill'in elini tutuyordu.

Ona kendisini bırakmaması için yalvarıyordu. Doktor Bill'in de odada kalmasına izin verdi. Ama korkunç bir

manzaraydı. Anne feci sancılar içinde kıvranıyor ve oluk gibi kan kaybediyordu. Ve iki saat içinde ümitsizce istediği bebeğini düşürdü. Duyduğu üzüntüden ağlayarak Bill'in kolları arasına yığıldı.

Onu hemen bir tekerlekli iskemleye oturtup, telaşla ameliyat odasına alıp bir kürtaj yaptılar. Anne nekahat odasında kendisine geldiğinde Bili yine

yanındaydı. Keder dolu bakışlarla karısının ellerini sevgiyle tuttu. Doktor bu olayın bir açıklaması olmadığını söyledi. Sadece bazı fetuslar vücut tarafından kabul edilmiyorlardı. Tabii doktora göre böyle olması daha iyiydi. Ama haftalar boyu evde yatan Anne'i kimse bu konuda ikna edemedi. Artık yataktan

kalkabileceğini söylemişlerdi ama içinde böyle bir istek duymuyordu. Yedi kilo birden verdi. Görüntüsü korkunçtu.

Kimseyle konuşmuyor, hiçbir yere gitmiyordu. Sonunda olaylardan dolaylı yoldan Faye'in haberi oldu. Lionel Anne'i aramış, Bili de ona başlarına gelenleri anlatmıştı. Lionel de bunu annesine haber vermişti. Sonunda Faye, Anne'in nasıl olduğunu sormak için telefon etti. Bili çaresizlik içinde ona Anne'in kimseyle konuşmadığını söyledi. Anne asla Faye'i görmek istemediği-469

ni de açıkça söylemişti. Bili, annesinin aradığını haber verdiğinde kız adeta bir çılgına dönmüştü. Eğer annesi ilk çocuğunu yabancılara evlatlık verdirmeye kendisini zorlamasaydı, şimdi bebeğiyle birlikte olacağını avaz avaz bağırarak söylemişti. Anne herkesten nefret eder olmuştu. Zaman zaman Bill'den dahi nefret ediyordu. Bili onu tekrar seyahate çıkmaya ikna ettiğinde Kasım ayı gelip çatmıştı. Sonunda Bili ile birlikte New York'a geldiğinde Gail onun halini görünce çok bozuldu.

"Korkunç bir şey olmuş" dedi.

Bili, "Bu olay onu çok sarstı" diye cevap verdi. Olayın üstünden neredeyse iki ay geçmişti ama Anne asla bu konudan söz açmıyordu. Ama düşük yapmanın onda yaptığı etkiyi görmemezlikten gelmek olanaksızdı. Bill'in aldığı

mücevherler bile artık onu etkilemiyordu. Noel tatilinde St. Moritzi'e yaptıkları yolculuktan bile zevk almadı.

Sonunda Ocak ayında yavaş yavaş kendisini toparlamaya başladı. Onun için korkunç bir devreydi. Doktorun altı hafta olarak tahmin ettiği depresyon süresi üç ay sürmüştü. Ama sonunda üzerinden büyük bir kısmını

atabilmişti. Tekrar eski yaşantısına dönmüştü. Alışverişe çıkıyor, eski arkadaşlarıyla buluşuyordu. Gail'i de daha sık aramaya başlamıştı.

Ve tekrar ısı tablosunu meydana çıkartmıştı. Bu kez iki ay gibi kısa süre içinde bunlar bir sonuç vermişti. Sevgililer Gününde gebe olduğunu öğrendi. Fakat bu kez bebeği karnında altı hafta taşıyabildi. Anne bebeğini Mart ayının birinci günü düşürdü. Yani hamile olduğunu öğrendikten tam iki hafta sonra. Bili onun düşeceği depresyonu düşünüp

kendisini bu duruma hazırladı ama Anne bu kez olayı sessiz sedasız kabullendi. Eskisi gibi içine kapandı ve bu konudan hemen hemen hiç söz etmedi. Bili ile bile konuşmuyordu. Bu durum adamı endişelendiriyordu. Genç karısının ağlayıp bağırıp çağırmasını yeğlerdi. Hiç olmazsa böylelikle içine attığı dertlerini dışarıya dökerdi. Halbuki Anne'in bakışları ölü gibi cansız ve boştu. Hararet tablolarını ortadan yok etti. Bazal dere-470

ceyi fırlatıp attı. Ve konuk odasını yeşil ve mavi renklerle döşemekten söz etmeye başladı. Onun bu halini gören Bili bir önceki durumdan daha üzüntülüydü. Fakat onun için yapabileceği bir şey yoktu. Bir gece karanlıkta Anne

konuşmaya başladı. Yıllar önce kullandığı uyuşturucuların bu duruma neden olduklarını düşünüyordu. Ve kendisini suçluyordu. Bili ona o olayların beş yıl önce olduğunu anımsattı. Bili genç karısının yaptığı düşüklere yıllarca önce kullandığı uyuşturucuların sebep olduğuna inanmıyordu. Fakat Anne eski günlerde yaptığı hatalara, pişmanlıklarına ve terk ettiği çocuğunun anılarına yapışmış kalmıştı. Artık asla bebek sahibi olamayacağına inanmıştı. Bili onunla bu konuda tartışmaya cesaret edemiyordu. Ne zaman sevişseler üstünde sessiz bir bakış hissediyordu. Ama Tanrıya şükür Anne o garip hararet tablolarını ve dertlerini ortadan yok etmişti. Bu da bir tür rahatlamaydı.

Anne ailesiyle hâlâ görüşmemekte ısrar ediyordu. Özellikle de Faye ile. Bili ara sıra ona evinden haberler getiriyordu.

Faye ile Ward'ın büyük bir film hazırlığı içinde olduklarını duymuştu. Yeni bir yıldız arıyorlardı.

Havuz kenarında öğle yemeklerini yerlerken Anne'i dalgın düşüncelerden ayırmak umuduyla, "Belki yeni filmlerinde Val'e rol verirler." dedi. Anne sürekli Bill'in kendisini bir çocuk sahibi yapmasa da elinden geldiğince iyi yaşatıp mutlu etmeye çalışıyor diye düşünüyordu. Ömründe hiç kimsenin kendisine göstermediği ilgiyi gösteriyordu. Ona bir çocuk verememekle, kocasını yarı yolda bırakanın kendisi olduğunu düşünmekten de geri kalmıyordu. Ama bir çocuk sahibi olabilmek, Bili için fazla önem taşımıyordu. Bunu bir sorun haline getiren kendisiydi. Anne ve babasının Val'e rol önereceklerini söyleyince, Bill'e güldü.

"Eğer bir korku filmi çevirmeye hazırlanıyorlarsa ve tabii Val gibi dehşet çığlıkları atan birisine ihtiyaçları varsa."

Anne, Val'in ünlü çığlığından söz edip, ablasının taklidini yaptı. İkisi de kahkahalarla güldüler. Bili içinden genç karısının bu kez kendisini daha çabuk toparlamasına seviniyordu.

Fakat karısına Val hakkında söylediği sözler öyle çok ga-ripsenecek kadar acayip değildi. Faye ile Ward ofislerinde oturmuş, yüzlerce özgeçmiş okuyorlardı. Masaların üzerleri ve yerler kabul edilmeyen adayların kâğıtlarıyla doluydu.

Herkesi düşünmüşlerdi. O role uygun kimseyi bulamamışlardı. Güzel, yeni ve taze birisine ihtiyaçları vardı. Gerçek gibi görünen birisine. Ve Ward Faye'in yüzüne bakıp, Bill'in az önce karısına yapıtğı öneriyi yaptı. Ama Faye daha ciddiydi.

"Val mi?" Faye derin derin içini çekip, dikkatle kocasının yüzüne baktı. "Bu önerini hiç beğenmedim." Yaptığı hiçbir filme kendi ailesini karıştırmamıştı. Yirmi yılı aşkın bir zamandır ev hayatıyla iş yaşantısını tamamen ayrı tutmaya çabalamıştı. ġimdi bu iki dünya çakışma tehdidi altındaydı. Hem Val geçinilmesi zor bir insandı. Faye ile çok seyrek anlaşırlardı. Ayrıca kızının kaliteli film deneyimi yoktu. Ama, bu arada ona verebileceği en büyük armağandı. "Ward, bilemiyorum..."

"Evet, ama kentte ondan başka herkesi düşündük. Tabii eğer New York'ta veya Avrupa'da başka birisini aramak istemiyorsan, yerdeki kayakları kaldırıp onların altlarını arayacağız. Neden onu bir denemiyorsun?"

"Ya başaramazsa?"

"O zaman onu kovarsın."

"Kendi çocuğumu mu?" Faye neredeyse şok geçirecekti.

"Onu kovmak zorunda kalacağını sanmıyorum." Ward karısının peşini bırakacağa benzemiyordu. "Bu onun tüm yaşantısını değiştirebilir Faye. Belki aradığı fırsat olabilir. Ayrıca gerçekten yetenekli ama aradığı desteği bulamadı."

Faye kuşkuyla kocasına gülümsedi. "Tıpkı onun ajanı gibi konuşuyorsun. Bebeğim, bunu bana yapma Ward. Kızımız o role hiç uygun değil." Bu doğru değildi ama keşke olsaydı işler daha kolaylaşacaktı.

"Bunu nasıl söylersin?" Masasının üstündeki çerçeve içindeki fotoğrafa bakıp Faye'e uzattı. "Tam senin aradığın kişi değil mi?"

Faye kocasına gülümsedi. "Pekala, pes dedim." Fakat

uzun süredir bu denli mutlu görünmüyordu. Ward yanıt olarak ona gülümsedi. Onunla gurur duyuyordu. Karısının ve kızının işlerinin çok zor olacağını biliyordu. Ward doğru karar verdiğine inanıyordu ve ikisine de elinden gelen yardımı yapmaya kararlıydı.

Ve doğrusu Ward haklıydı. Val tam onun aradığı yıldız tipine uygundu. Ama kendi öz kızıyla çalışmak ne büyük bir çekişme olacaktı. Diğer taraftan insanın başına böyle bir talih kuşu bir kez konardı. Yani Val'in başına böyle bir şans bir kez konardı.

Faye gülümseyerek ayağa kalktı. Ward ona doğru yürüdü.

"Harikasın biliyor musun?" diyerek gülümsedi. Faye de kocasının yüzüne kuşkuyla baktı.

"Bu haberi kızına vermeyi sakın unutma."

473

KIRKINCI BOLUM

V.

AL telefonda ajanına bağırıyordu. "Benim ne yapmamı istiyorsun?" Evde oturmuş tırnaklarını boyuyordu. Bir yandan da o gece dışarı çıkıp yemek yesem mi yemesem mi diye düşünüyordu. Her zamanki gibi buzdolabının içine sıçan düşse başı patlayacaktı. Kızlardan üçü akşam eve gelirlerken yolda durup kızartma piliç yemeyi düşünüyorlardı. Bu gece Val'in canı dışarıya çıkmak istemiyordu. Son zamanlarda gezip tozduğu erkeklerden de çok sıkılmıştı. Onların bütün istekleri bir kadını yatağa atmaktı. Eninde sonunda hepsi aynıydı. Altı yıl önce bekaretini yitirmişti. Ve o günden bu yana yattığı erkeklerin sayısını dahi anımsamıyordu.

Ajanı az önce söylediklerini yineledi. "Faye Thayer'a bir bölüm okumanı istiyorum."

Val gülmeye başladı. "Sen kime telefon ettiğini biliyor musun?" Ajanı besbelli büyük bir hata yapıyordu. "Ben Val Thayer'im" dedi, ayrıca adama 'serseri' diye bağırmak istiyordu ama kendisini tuttu. O hafta sonuna doğru uyuşturucularla ilgili bir film için bir okuma provası yapacaktı. Çok önemli bir rol değildi ama hiç olmazsa evinin kirasını ödeyebilecek kadar bir şeyler kazanacaktı. Kendi kendisine daha yenilgiyi kabul etmeyi itiraf edemiyordu. Dört yıldır filmlerde ufak tefek aldığı rollerle idare edip gidiyordu. Günün birinde karşısına büyük bir fırsatın çıkacağım biliyordu ama 474

bunun

dır duy "Ciddiy

ber verd: "Sen

raktı. '

neden "Sana

ye baş

mazlard

tist ajanı

ve canlı

ajandı, kıyametleri tam dokuzdf

"Ne den kendis

"Çok istiyorl vermeyi Ve sekreteri misti. Val bu kadard ġüphesiz etmek "Ne "Bütün Val'in ertesi saba babasın sı di şanda Çünkü hüzün ise heps rinde Faye

bunun annesiyle çalışmak olacağını düşünmemişti. Bu aylardır duyduğu en komik haberdi.

"Ciddiyim Val. Annenin ofisinden az önce telefon edip haber verdiler."

"Sen aklını yitirmişsin." Tırnak cilası şişesini elinden bıraktı. "Bir şaka yapıyorsun değil mi? Pekala, ha ha. ġimdi neden beni aradığını anlat bakalım?"

"Sana aramamın nedenini söyledim." Ajan ümitsizlenme-ye başladı. Her gün Faye Thayer'in ofisinden kendisini aramazlardı. Çok heyecanlanmıştı. Sunset Strip'te küçük bir artist ajanıydı. İkinci kalite korku filmlerine, hafif pornolara ve canlı üstsüz şovlara artist ve aktör sağlayan küçük bir ajandı. Val'in ajan olark o adamla anlaştığını duyunca Faye kıyametleri koparmıştı. "Val çok ciddiler. Yarın sabah saat tam dokuzda orada olmanı istiyorlar."

"Ne için?" Val koltukaltlarından ter aktığını hissetti. Neden kendisine haber vermemişlerdi de ajanını aramışlardı?

"Çok önemli bir rol için senin bir prova sahnesi okumanı istiyorlar." Ajan o gece senaryoyu alıp çalışması için Val'e vermeyi önermişti ama Thayer'lar bu öneriyi reddetmişlerdi. Ve sekreteri, Bayan Thayer'in çok meşgul olduğunu söylemişti. Val ertesi sabah saat dokuzda orada olmalıydı. Mesaj bu kadardı. İlgilenip ilgilenmediklerini sormamışlardı bile. ġüphesiz haber verme işini üstlenmişti ama şimdi Val'i ikna etmek zorunda kalacağını hiç düşünmemişti.

"Ne okuyacakmışım?"

"Bütün bildiğim, annenin yöneteceği yeni filmde bir rol." Val'in bugüne dek duyduğu en garip haberdi. Ama sonunda ertesi sabah oraya gitmeye karar verdi. Fakat o gece anne ve babasının evine telefon etmeden de duramadı. Anne ve babası dışarıda olmalıydılar. Herhalde hizmetçi de evde yoktu. Çünkü telefona hiç kimse yanıt vermedi. Evi aramak Val'e hüzün vermişti. Eskiden orada bir sürü insan vardı. ġimdi ise hepsinin yolları ayrılmıştı. O gece geç saatte eve geldiklerinde Faye de aynı hüzne kapıldı. Fakat Val bütün gece ertesi sabah okuyacağı o gizemli bölümden başka bir şey düşün-

medi. Gözüne doğru dürüst uyku bile girmedi. Sabah saat altıda kalkıp saçlarını yıkayıp kuruttu. Özenle makyaj yapıp, tırnaklarını tekrar gözden geçirdi. Onların ciddi olduklarını düşünerek siyah bir elbise giymeye karar verdi. Ama sabahın dokuzu için biraz fazla gösterişli bir giysiydi. Yakası çok açık, etekleri de fazlaca kısaydı. Fakat göğüsleri dolgun, bacakları da muntazam ve uzundu. Herhangi birisinin karşısında prova okumaya gittiği zaman da giyebileceği türden bir giysiydi. Faye Thayer uğruna bir değişiklik yapmak istemedi. Yolda stüdyoya doğru ilerlerken bunun herhangi bir prova okumasından farkı olmadığını kendi kendisine telkin ediyordu. Fakat arabasının kapısını açarken elleri titriyordu. Makyajını tazelemek ve kendisine son birkez çekidüzen vermek için o kadar çok vakit harcadı ki prova odasına girdiğinde yarım saat geç kalmıştı. Sekreter azarlarcasına onun yüzüne baktı. Val içeriye girerken Faye'in saatine göz attığını fark etti. Sonra kızının giysisinin dekoltesine göz attı. Val'in yüzüne bakıp gülümsedi. O da Val kadar sinirliydi. Ward ile birlikte bir iki adam

odanın bir köşesinde oturmuş, fısıltıyla konuşuyorlardı. Masanın üstüne saçılmış diğer artist resimlerini gözden geçiriyorlardı. Bir kere başlarını kaldırdılar. Val babasının kendisine güvence verir gibi göz kırptığını gördü. Ama onun aslında dikkatini vereceği tek kişi annesiydi. Annesi, hayatı boyunca içerleyip kızdığı bu kadın, şimdi kendisine yaşamının en büyük fırsatını veriyordu.

"Merhaba Valerie." Sesi sevgi dolu ve yumuşaktı. Fakat davranışları Valerie'nin anımsadığından daha profesyoneldi.

Sanki Val'e tek kelime söylemeden elinden geldiğince cesaret vermeye çabalıyordu. Valerie onu izledikçe daha sakinleştiğini hissetti. Valerie Tanrının belası o üç Oskar heykelciğini unutup, tüm dikkatini elindeki senaryoya vermeye zorladı. Ama şimdi birdenbire karşısına çıkan bu fırsatın kendisine çok şey ifade ettiğini hissetti. Bugüne dek eline yeteneğini sergileyebilecek büyük bir fırsat geçmemişti. Valerie rol yapabilme yeteneği olduğuna inanıyordu.

Eğer öleceğini bilse bu rolü alacaktı. Faye Thayer kızının yüzüne bakıp, onun

tüm hatlarını dikkatle inceledi. Ona iyi şanslar diledi, içinden kızının başarılı olması için dua ediyordu. "Bugün bize bir bölüm okumanı istiyoruz Val." diyerek eline senaryoyu tutuşturdu.

"Ajanım da aynı haberi verdi. Ne gibi bir rol bu?"

"Genç bir kadın..." Faye kızının canlandıracağı rolü tarif ederken Val acaba neden bu fırsatı bana tanıdılar, diye merak etti. Annesine niçin kendisini aradıklarını soracaktı ama sonra vazgeçti.

"Birkaç dakika çalışabilir miyim?" Ciddi gözlerle annesine bakıyordu. Tüm yaşantısı süresince, Faye'in güzelliğini, geçmişini, başarılarını, genç bir kızken hiç zorluk çekmeden yıldızlığa yükselmesini hep kıskanmıştı. Ve şimdi annesinin karşısında bir rol provası yapacaktı. Tüm meslek hayatındaki en garip ve önemli gelişmeydi. Annesi başıyla sorduğu soruyu

onayladı. Val artık onun yaşlanmaya başladığını fark etti. Elli bir yaşındaydı ama son birkaç yıldır çektiği acılar yüzünde iz bırakmışlardı.

Ve birdenbire Valerie hayatta her şeyden fazla bu role sahip olmayı istedi. Bu kadına yeteneğini gösterecekti. Faye'in kendisini yeteneksiz sandığına inanıyordu. Kendisini buraya çağırma fikrinin kimden çıktığını merak etti. Belki de babası, annesini buna zorlamıştı.

"Yandaki odada on dakika çalış, sonra buraya gel." Faye' in sesi sıcak, bakışları endişeliydi. Ya beceremezse korkusuyla kıvranıyordu. Val annesinin duyduğu korkuyu gözlerinden okudu. Bu, çocuklarının hiç bilip görmediği bir yönüydü. Onlar Faye'i mükemmel bir profesyonel, cesaret, yürek ve çalışma isteyen bir yönetmen olarak tanıyorlardı.

Tüm yaşantısını işine adamış bir kadın olarak biliyorlardı. Birden Val onun kim olduğunu, neler yaptığını ve ne kadar zorlu bir yönetmen olduğunu anladı. Ama ondan korkmadı. Bu rolün kendisi için biçilmiş kaftan olduğunu

düşünüyordu. Rolünü ezberlerken adeta kendisinden geçti. Rolünü hissedebiliyor, tüm benliğini ortaya koyabiliyordu.

Odaya geri döndüğünde bambaşka bir kızdı. Ward ve diğer adamlar başlarını kaldı-

rıp ona baktılar ve canlandırdığı rolü izlediler. Kız rolünü okumuyordu. Önce hırsla atıldı, sonra fırtına gibi esti ve konuşmaya başladı. Ve bu süre içinde bir kez olsun elindeki kâğıda göz atmadı. Ward'ın yüreği titredi. Kızının bu rolü almak için ne denli çalıştığını ve başarmaya uğraştığını anladı. Val ezberlediği rolü bitirdiği zaman Faye'in yanaklarından aşağıya sevinç ve gurur gözyaşlan akıyordu. İki kadm uzun süre birbirlerine baktılar, sonra Val de birdenbire ağlamaya başladı. İki kadın birbirlerine sarılıp, gülüşüp ağlaştı-lar. Ward bir kenardan onların bu halini seyrediyordu. Sonra gözlerinden yaşlar akarken Val bir yandan da gülerek anne ve babasının yüzlerine baktı. "Pekala?

Rolü aldım mı?"

"Evet, tabii!" Faye hiç vakit yitirmeden yanıt verdi. Ve Val o ünlü çığlığını koyuverince şaşkınlıktan donup kaldı.

"Yaşasmıınnnn!"

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Mayıs ayında film çekimine başladı. Hayatında hiç bu kadar zorlu çalıştığını anımsamıyordu. Annesi hem kendisi çalışıyor hem de herkesin canını çıkartana dek çalıştırıyordu. Onlardan verebileceklerinin en fazlasını istiyor, uzun ve yıpratıcı saatler çalıştırıyordu. Val'in içindeki tüm enerji ve yeteneği istiyordu. Ama kendi kızından istedikle-riyle diğer oyunculardan istediklerinin arasında hiç fark yoktu. Onun çalışma yöntemi böyleydi, bu yüzden de kaliteli eserler meydana getiriyordu. Yıllardır Val'in küçümsediği Oskarlar da bu yolla kazanılıyordu. Val artık annesini kü-

çümsemiyordu. Mesleğini çok seviyordu. Her gece eve adeta sürünerek gidiyordu. Setteki her günü gözyaşları içinde son buluyordu. Yirmi iki yaşındaydı ve hayatında hiç bu kadar çok çalışmamıştı. Ve bir daha da böyle çalışabileceğine emin değildi. Ve eğer çalışabilirse bunu kendi istediği için yapacaktı. Kimse kendisinden bu kadar çok şey

bekleyemezdi... Ya da öğretemezdi... Bunun farkındaydı Val. Mutlu, gururlu ve müteşekkirdi.

Rol arkadaşı George Waterston kendisini eve bırakmayı teklif ettiği zaman üç haftadır birlikte çalışıyorlardı. Val daha önce onu hiç Hollywood civarlarında görmemişti. Ayrıca baş kadın oyuncunun kim olduğunu duyunca adamın hiç de sevinmediğini biliyordu. George çok büyük bir yıldızın karşısında oynamak istemişti. Faye adamı kızına bir şans verme-

si için zorlukla ikna etmişti. Eğer kızı başarı gösteremezse rolü bir başkasına vermek üzere bir anlaşma yapmışlardı.

Val bütün bu gerçekleri sette dönen asıltılardan öğrenmişti. Ve şimdi adam gözlerinin içine bakarken de bu gerçeğin farkındaydı. Adamın kendisinin gerçekten düşmanı mı, dostu mu olduğunu merak ediyordu. Fakat sonunda gerçeği öğrenmeye pek hevesli olmadığını hissetti. Bunları düşünemeyecek kadar yorgundu ve birisinin kendisini evine götürmesine ihtiyacı vardı. Arabası haftalardır tamirdeydi. Bugün işe taksiyle gelmişti. Teşekkür dolu gözlerle adama baktı.

"Tabii... Teşekkürler..." Eve giderlerken yolda onunla konuşacak enerjisi bile kalmamıştı. Adresi verdikten sonra evinin kapısına geldiğinde adam onu uyandırdı. Val yolda uyuyakalmış ve dehşete düşmüştü. Tam konuşmaya başlayacağı sırada adam onun koluna dokundu. Valerie yorgunluktan bitkin halde ona baktı. "Uyuya mı kaldım?"

"Galiba, eskisi kadar çekici değilim." Kahverengi saçları, mavi gözleri ve görmüş geçirmiş bir hali vardı. Otuz beş

yaşındaydı. Ve Val yıllardır onu çok beğeniyordu. Hayatının en büyük düşlerinden birisi de böyle bir adamla aynı filmde rol yapmaktı. Herkes arkasından bu rolü annesinin sayesinde kaptığını söylüyorlardı ama Val bu sözlere aldırmıyordu. Pek yakında herkese yanıldıklarını kanıtlayacaktı. Canlandırdığı karakter John Dare gibi herkesi yenilgiye uğratacaktı. Özür dilercesine rol arkadaşının yüzüne baktı.

"Çok özür dilerim... Fakat öylesine yorgundum..."

"Faye ile çalıştığım ilk filmde ben de senin gibi yoruluyordum. Hatta bir keresinde direksiyon başında uyuyakalmışım.

Tam bir ağaca toslamak üzereyken uyandım. Filmin sonuna doğru araba bile kullanmaktan korkar olmuştum. Fakat Faye hiçbir yönetmenin yapmadığını yapıyor, insanın içinden bir şeyler çekip çıkartıyor, ruhundan bir şeyler almasını beceriyor... Ya da yüreğinden bir şeyler koparıyor... Her şey sona erdikten sonra, artık senden başka bir şey istemiyor.

Ama sen ona hâlâ bir şeyler vermek istersin." Val tıpkı adamın tarif ettiği şeyleri hissetmeye başlamıştı. Annesine 480

yeni yeni duymaya başladığı sevgi ve saygının yanında gökkuşağı gibi rengarenk başka duygular da gelişiyordu.

"Biliyorum... Hâlâ bu rolü bana verdiğine inanamıyorum." Dürüst bir bakışla karşısındaki adama baktı. "Daha önce yaptığım çalışmaların hiçbirini beğenmezdi. Ben de daha önce pek doğru dürüst işler yapmamıştım ya. Yani birtakım filmlerde roller almıştım ama bunun kadar büyük bir rol değildi." George bunları çoktan biliyordu. Haftalardır ilk kez bu kız için üzüntü duydu. Onu ilk gördüğü zaman hiç beğenmemişti. Küçük bir sokak kadınına benziyordu. îlk

günlerde Faye ile arasının çok iyi olduğunu sanmıştı, ama sonra düşüncelerinde yanıldığını anlamıştı. ġimdi görüyordu ki, zavallı çocuk korkudan neredeyse ölecekti. Faye gibi bir yönetmenle çalışmak bu kız için müthiş ürkütücüydü. Hele kendisi gibi bir yıldızla başrolü paylaşmak dehşetti. Profesyonellerin dünyasında dolaşan deneyimsiz bir kızdı. Henüz çocuk sayılırdı. Bunu daha yeni anlamıştı. Ve ilk kez kıza karşı bambaşka hisler beslemeye başladı.

"Annen beni öyle korkutuyordu ki." George, Val'in yanında kendisini çok rahat hissedip gülmeye başladı. Kız ilk gördüğü günkü kadar da bayağı değildi. Artık hiç öylesine aşırı makyajlar yapmıyordu. Basit bluzlar ve kot pantolonlar giyiyordu. Artık mini etekler, gösterişli giysiler giymenin anlamı yoktu. Sete adımını attığı günden beri Val'den çok, değişik bir karaktere sahip olan Joan Dare'in kişiliğine bürünmüştü. "Val, annen çok cins bir kadındır." George ilk kez ona adıyla hitap ediyordu. Val gülümsedi.

"Biliyorsun, sette onun annem olduğunu unutuyorum. Sette o sadece benim için bana bağıran, beni sinirden çılgına çeviren bir kadın. Bazı kez içimden onu öldürmek geliyor."

"Çok iyi." Adam onunla aynı fikirdeydi. Faye'i çok iyi tanıyordu. Kadın kızının böyle hissetmesini istiyordu. "İşte senin aynen bu hisler içinde yoğrulmanı istiyor."

Val içini çekti. Büyük geniş arabanın içi çok rahattı. Dışı beyaz, içi kırmızı deri kaplı büyük, spor bir Cadillac'tı. Val'in arabanın kapısını açıp da evine gidecek gücü yoktu. Sonra

birdenbire kendisini toparladı. Ürkerek, "İçki filan içmek ister misin? Evde ne yiyecek var bilmiyorum, ama hiçbir şey de olmayabilir. Ama istersen pizzacıya telefon eder getirtiriz" dedi.

"Pekala, bir yere gidip pizza yemeye ne dersin?" Kolundaki saate göz atıp Val'e baktı. "Bir saat sonra seni evine bırakırım. Bu gece yarınki sahneleri çalışmak istiyorum." Sonra aklına bir fikir geldi. "Sahneyi birlikte çalışmak ister misin?"

Val inanmayan gözlerle ona baktı. Bu doğru olamazdı. Birlikte oynadıkları filmde George VVaterston ile rol çalışmak mı? Herhalde düş görüyordu. Düş sona ermeden hemen bu soruya yanıt vermeliydi. "Çok sevinirim George, tabii uyuyup kalmazsam." George güldü. Adam sözüne sadıktı. Hemen bir pizza yedikten sonra Beverly Hills'de onun evine gittiler. İki saat boyunca rollerini birlikte çalıştılar. Değişik tonlamalar denediler, başka ruh hallerini canlandırdılar. Ve sonunda en beğendikleri şekilde karar kıldılar. Val'in çok sevdiği tiyatro dersleri gibiydi. Ama bu kez gerçekti. Saat tam onda George onu evine bıraktı. Ertesi gün için iyi bir uykuya ihtiyaçları vardı. George ona sıradan bir el sallamayla veda etti. Val bulutlar üstünde uçarak eve daldı. Acemi bir çaylak tarafından mıncıklanmaktan veya pezevenk kılıklı bir adamla birlikte çıkmaktan çok daha iyiydi bu. Val daha önce neden George gibi bir erkekle karşılaşmadığını merak etti.

Sonra kendi kendisine güldü. Dünyadaki kadınların yarısı onun gibi bir erkekle karşılaşmaya can atarlarken, kendisi her gün onunla birlikte çıkıyordu.

Film iyi gidiyordu. Val birkaç kez George'un evinde onunla birlikte rolüne çalıştı. Onu kendi evine davet etmek isterdi ama Val'in yaşadığı yer çok karışıktı. George ona bir an önce oradan çıkıp kendisine doğru dürüst bir ev tutmasını söylemişti. Kızla sanki bir ağabey gibi ilgileniyor, onu kendi arkadaşlarıyla tanıştırıyor, Hollywood sosyetesinin yolunu yordamını öğretiyordu. "Val, öyle bir cehennemde yaşamak çok zor olmalı." Artık ona düşüncelerini açık açık söyleyebili-482

yordu. Günde on iki saat birlikte çalışıyorlar, her gece de en az iki saat birlikte rollerini ezberliyorlardı. "Herkes senin adi olduğunu düşünecek." George bunu iyi ki anımsatmıştı. Çünkü yıllardır herkes kendisine adi birisiymiş gibi davranıyordu.

"Ondan daha iyi bir yerde yaşayacak olanağım yoktu." Ona gerçeği açıkladı. George şaşkınlıkla ona baktı. Thayer' lar Hollyvrood'un önemli kişileri arasmdaydılar. Kızlarına üç beş kuruş yardım etmemeleri garipti. Düşüncelerini açıklayınca Val başını salladı. Valerie böyle bir şey yapmazdı. "Yıllardır onlardan beş kuruş istemedim. Yani evden taşındığımdan beri istemedim."

"Sen küçük, inatçı bir keçisin değil mi?" Ona gülümsedi. Son günlerde aralarında sıcak bir bağın geliştiğini Val hissediyordu. Ona güvenmeye başlamıştı. Hem de gereğinden fazla güveniyordu. Kendi kendisine adımlarını dikkatli atmayı önerdi. Birlikte çevirdikleri film gerçek bir dünya değildi. Ve eninde sonunda bitecekti. Ama George çok sıcakkanlı, içten ve birlikte olunması kolay bir insandı. Ayrıca çok bilgiliydi. Valerie'nin çok sevdiği on dört yaşında bir oğlu vardı. George on sekiz yaşında evlenmiş ve yirmi bir yaşında boşanmıştı. İlk karısı büyük beyzbol yıldızı Tom Grieves ile evlenmişti. George oğlunu hafta sonlarında ve arada sırada çarşamba akşamları görüyordu. Birkaç kez Val'i de onlarla birlikte olması için davet etmişti. Çocuğun adı Dan idi. Ve Valerie ile çok iyi anlaşıyorlardı. George başka çocukları da olsun istemişti ama boşandığından beri hiç evlenmemişti. Ama Val'in kulağına gelen dedikodulara göre birçok ünlü yıldızla birlikte yaşamıştı. Haziran ayında ilk kez birlikte gazetelerde resimleri çıktı.

Faye bunu görünce hemen Ward'a gösterdi. "Umarım bu adamla ciddi bir ilişkiye girmez."

"Neden?" Ward bu ilişkinin çoktan geliştiğini tahmin ediyordu. Ve George'dan hoşlanırdı. Kentteki dürüst insanlardan biriydi.

Fakat Faye konuya başka bir açıdan bakıyordu. Bir filme

başladığı zaman aklında yalnız bir tek düşünce olurdu. "Bu ilişki onun çalışmalarını aksatabilir."

"Belki de aksatmaz. George ona belki bir iki şey öğretir." Faye onun duymayacağı şekilde ağzının içinden bir şeyler mırıldandı. Ve işe gitmek üzere yola koyuldular. Faye her zamanki gibi Val adına endişe duyuyordu. Ward haklıydı.

Val rolünde çok başarılıydı. Ama şimdilik ona fazla iltifat edip şımartmak istemiyordu. Birkaç hafta sonra hep birlikte Vanessa'nın mezuniyet törenine gideceklerini düşündükçe, Faye üzülüyordu. Film çekimi sırasında rol dağıtımı yaptığı artistlerle işin dışında dostluk kurmaktan hoşlanmazdı. Ama bu durumda Val ile birlikte New York'a gitmeye

mecburdu. Valerie'yi kendisinden olabildiğince uzakta tutmak istiyordu ve kızının bunu anlamasını istiyordu. Onu gün geçtikçe daha çok seviyordu. Ama şimdilik sadece onun yönetmeniydi. ģimdilik bu her şeyden önemliydi.

George, Val'in New York'a gideceğini öğrenince o da gitmek istedi. "Bir yıldır New York'a gitmedim. Dan'ı da beraberimde götürebilirim." Aralarında garip bir ilişki vardı, Her yere birlikte gidiyorlardı ama George, Valerie'ye daha elini bile sürmemişti. Val bu yüzden biraz üzgündü. Yine de dostluklarını zedelemek istemiyordu. Çünkü çok iyi dost olmuşlardı. "Danny'i de beraberimde götürebilirim. Ben genellikle Carly'le kalırım."

"Sanırım annem, ağabeyim, kız kardeşim ve eniştemle birlikte Pierre'de kalacak." Orada kalmayı Bili önermişti. Faye de onun oda ayırtmasına ses çıkartmamıştı. Yavaş yavaş birbirlerine ısınıyorlardı. Ward birkaç kez Bill'le tenis oynamıştı.

Ama George başka şeyler düşünüyordu. "Bizimle birlikte Carlyl'da kalmaya ne dersin? Faye seninle birlikte olmak istemez nasıl olsa."

Val bunu biliyordu. Babası ona durumu açıklamıştı. Geor-ge'un önerisi harikaydı.

"Yûdızlarıyla asla konuşmak istemez. Onların aklını ka-484

rıştırmaktan korktuğunu söyler. Bir seferde ancak bir kişilikle uğraşabiliyormuş. Ve şimdi onun kafasında sen yalnızca Jane Dare'sin. Valerie Thayer ya da George Waterston'u görmek bile istemeyecektir." Filmde George'un canlandırdığı kişinin ismi Sam'di. Val şimdi annesini daha iyi anlayabili-yordu. Anlayışla başını salladı. Onlarla birlikte Carlyle'da kalmak daha hoşuna gidecekti.

"Danny, benim sizinle birlikte olmamdan sıkılmayacağına emin misin?"

"Yok canım, o sana bayılıyor." Birinci sınıfla New York'a uçarlarken Danny gerçekten Val'e hayran gibiydi. Val ve Danny onu izlerlerken George birçok kişiye imza dağıttı. Sonunda ikisi biz de imza isteriz diye adamla dalga geçmeye başladılar. George yolculuk sırasında kestirirken Val, Danny ile birlikte kâğıt oynadı. George'un son filmlerinden birisini hep birlikte izlerlerken birbirlerini dirsekleriyle dürtüklediler.

New York havaalanında onları bir Limuzin bekliyordu. Araba onları doğruca Carlyl'e götürdü. George üç yataklı büyük bir daire ayırtmıştı. Odada küçük bir mutfak, bir piyano ve parka bakan kocaman bir salon vardı. Odanın otuz dördüncü katta olması Danny'i çok heyecanlandırmıştı. Oda servisine yemek ısmarladılar. Sonra Kulüp 21'e akşam yemeğine gittiler.

O gece geç saatte Danny yukarıya odasına çıktığında, Val ile George hâlâ aşağıda barda oturuyorlardı. "Pekala yavrum.

Artık bundan böyle herkes dünyanın bir ucundan diğer ucuna benimle ilişkin olduğunu söyleyecek. Bakalım bu

söylentilere dayanabilecek misin?" Val bu sözlere güldü ve dayanabileceğini söyledi. Fakat işin komik yanı hâlâ iki yakın dosttan başka bir şey değillerdi.

Cariyle barında biraz daha oturup piyanist Bobby Short' un piyanoda yarattığı harikaları dinlediler. Sonra yukarıya kendi odalarına çıktılar. Val artık tüm aile fertlerinin hepsinin New York'a geldiklerini düşündü. Ertesi sabah Vanessa telefon edip birlikte bir öğle yemeğine çıkmalarını önerdi.

Val'in yeni çevirdiği filmi duymuş, heyecandan yerinde dura-mıyordu. Bütün öyküyü bir de ikizinin ağzından duymak istiyordu. Bir gece önce Faye ve Ward ile yemek yemişlerdi ama Faye film konusunda tek kelime konuşmamıştı.

"İşte bu yüzden her şeyi senin anlatman gerekiyor."

"Pekala. George'u da öğle yemeğine getirebilir miyim?" Val onu ve oğlunu yalnız bırakıp gitmek istemiyordu. Fakat Vanessa durumu anlamadı.

"George kim?"

"George Waterston." Bunu öylesine rahat söylemişti ki, telefonun diğer ucundaki Vanessa'nm neredeyse kalbi duracaktı.

"ġaka mı ediyorsun? Orada seninle birlikte mi?"

"Evet. New York'a George ve oğluyla birlikte geldik. Ben senin mezuniyet törenini izlerken, George da New York'ta gezip tozmanın kendisine iyi geleceğini söyledi. Haa bu arada tebrikler. Hiç olmazsa ikimizden birisi eğitildi." Vanessa'

nın o anda gözünde diploma filan yoktu.

"George Waterston! Val, sana inanmıyorum." Ahizeyi eliyle kapatıp, haberi Jason'a yetiştirdi. Sonra yüksek sesle fısıldayarak sordu. "Onunla birlikte misin?"

"Hayır, sadece arkadaşız." Ama Vanessa kız kardeşinin söylediklerini tek kelimesine inanmamıştı. Telefonu kapattığı zaman bu düşüncesini Jason'a da açıkladı. Eğer adam kalkıp onun peşinden New York'a geliyorsa aralarındaki ilişki akadaşlıktan öteydi.

"Hiç belli olmaz. Siz plastik dünyadaki insanların davranışları hepten garip. Biliyorsun bu düşüncemi hiç değiştirmedim." Sonra Vanessa'ya gülümsedi. Bir hafta sonra bu evden taşınıyorlardı. SOHO'da güzel bir çatı katı bulmuşlardı. Oraya taşınmak için sabırsızlanıyorlardı. Evi Ward'a ve Fa-

ye'e göstereceklerine söz vermişlerdi. Artık Vanessa'nm yaşadığı yer hakkında yalan söylemek zorunda kalmıyorlardı. Jason'la birlikte yaşıyordu ve bunu devam ettirmeye kararlıydı. Bir gece önce günün birinde evleneceklerini duymak ümidiyle Faye kızını sorguya çekmişti. Ama onların daha ev-486

lenmeye niyetleri yoktu. Annesi babası Pierre'e döndükten sonra Vanessa ile Jason baş başa kalmışlardı. Jason onun annesini çok üzdüğünü söyleyip, Vanessa'ya kızmıştı. "Zavallı kadın, senin onurlu bir hayat sürmen için sabırsızlanıyor. Biliyorsun hiç olmazsa nişanlanabiliriz."

"Bu her şeyi mahveder."

"Sen delisin."

"Hayır değilim. Seninle birlikte olabilmek için bir kâğıt parçasına ihtiyacım yok. İkimizin de evlilikten önce yapmak istediği şeyler var." Vanessa ona tiyatro oyununu, kendi yazmak istediği romanı ve iş aramak istediğini anımsattı. Ama Jason okulunu bitirmişti ve artık yerleşik bir yaşam sürmeyi istiyordu. Vanessa'mn ise hiç acelesi yoktu. O daha çok gençti ve evlilik için önünde daha uzun yıllar vardı. ġimdi Valeri-e'nin arkadaşıyla tanışmak için acele ediyordu.

Öğle yemeği için P-J Clark'ta saat birde buluşmaya söz-leşmişlerdi. Saat tam birde Valerie, George Waterston ve oğlu Dan kapıdan içeriye girdiler. George kot pantolon, tişört ve çorapsız Gucci ayakkabılar giymişti. Danny de sıradan bir çocuğa benziyordu. Sırtında mavi bir gömlek ve haki bir pantolon vardı. Kızlarla ilgilenmeye başladığından beri giyimine dikkat eder olmuştu. Aslında Val'e abayı yakmıştı. Val'in üzerinde ise kırmızı deriden bir çingene elbisesi vardı. Ama Vanessa'mn gözü George'dan başkasını görmüyordu. Tam anlamıyla kendisinden geçmişti. Valerie

yemeğin ortasında kız kardeşiyle dalga geçti. Jason ile George sanki eskiden beri birbirlerini tanırımşçasına rahatça sohbet ediyorlardı. Jason sonra Dan ile bitip tükenmeyen bir spor konuşmasına daldı. Onlar Los Angeles'a dönmeden önce oğlanı Yankee maçına götürmeye söz verdi. Çok uyumlu bir grup oluşturmuşlardı. Vanessa ikizindeki değişikliği fark etmekte gecikmedi. Valerie çok daha ağır başlı, kendisine güvenen, eskisi

kadar gürültücü olmayan, sakin bir tip olmuştu. Huzurlu, mutlu ve doyuma ulaşmış gibiydi. Bu adama aşık olmadığını düşünmek olanaksızdı. George da ona aşıkmış gibi davranıyordu. Bir süre sonra biraz filmden söz ettiler. Valerie hâlâ o

rolü nasıl elde ettiğine inanamıyordu. Vanessa'ya annesi ile yaptığı ilk görüşmeden ne kadar korktuğunu anlattı.

"Zaten o kadından bütün yaşantım boyunca korktum." Bunu ilk kez itiraf ediyordu. Vanessa şaşkınlıkla onun yüzüne baktı. Gerçekten Val çok değişmişti. Sanki bugüne dek aradığı benliğini bulmuştu. Van yıllardır ondan ilk kez bu kadar hoşlandığını farketti.

"Ondan korkmaktan çok onu kıskandığını sanıyordum."

"Sanırım hem kıskanıp, hem de korkuyordum." Valerie içini çekti ve gülerek George'a baktı. "Çalışırken de ondan korkuyorum. Ama eskisi gibi onu küçümsemiyorum. Kazandığı her şeyi bileğinin hakkıyla elde ediyor. Bu gerçeği bugüne kadar kendime bile itiraf etmemiştim."

"Çok etkilendim." Vanessa alçak sesle kız kardeşiyle konuşuyordu. İki erkek birbirlerine baktılar. Bu iki genç kadının ikiz olduğuna inanmak çok zordu. Vanessa çok sessiz sedasız, çok bilgili ve tamamıyla başka alanlarda başarılı olmak isteyen birisiydi. Artık Los Angeles'a dönmeyi bile düşünmüyordu. Onun hayatı New York'taydı. Jason, arkadaşları ve içine girmek istediği yayın dünyası buradaydı. Artık senaryo yazmaktan bile söz etmiyordu. Onun için sadece yayınlayacağı kitabı vardı. Valerie ise ateş gibi saçları, şahane görünümüyle film dünyasının bir parçasıydı. Artık Hollywood'un en iyi köşelerinden birisinin sahibi olmak üzereydi. Eskisi gibi beş para etmeyen bölgeden kurtulmuştu.

Farkında değildi ama son aylar içinde genel görünümünde de büyük değişiklik vardı. Çığlıklar ve yeşil çamurlar hayatından tamamiyle çıkmıştı. Üzerine sinen büyük yıldız havası kolayca fark ediliyordu. Faye de bu havayı hissetmişti. Bir zamanlar aynı havayı kendisi de taşımıştı. Ya da bu havaya benzer bir şey.

Ertesi gün mezuniyet töreninde Faye usulca teker teker hepsine baktı. Anne çok gösterişli ve pahalı giysiler içinde, kulağında küçük pırlantalar ışıldayarak Bill'in kulundaydı. Vanessa kep ve cüppesiyle pek tatlı ve ciddiydi. Valerie ina-488

nılmaz güzellikteydi ve bunun farkında olmaması harikaydı. Lionel ise son iki yıldır ilk kez bu kadar mutlu görünüyordu. Faye onun hayatında bir erkeğin olup olmadığını merak ediyordu ama hiçbir zaman böyle şeyler sorup, oğluyla yüz göz olmamıştı. Elbette Ward da oğluna bunu soramazdı. Lionel artık kendi bildiği şekilde yaşayabilirdi.

Yirmi beş yaşında, kocaman bir erkekti. Ve hepsi onun eşcinsel olmasını kabullenmişlerdi. Lionel de kendilerinden birisiydi. Ama onun eşcinsel oluşunu açıkça kabullendiklerini kimse belirtmiyordu. Faye, Anne'in çocuğunu

başkalarına evlatlık verdirdiği için hâlâ kendisine kin beslediğini biliyordu... Val hâlâ annesinin başarısını kıskanıyordu... Vanessa ise kendisinden çok uzaklardaydı... Ve Lionel kendi gizli yaşantısını sürdürüyordu... Zavallı Greg aralarında değildi. Zaman zaman olduğu gibi şimdi de onu çok özlemişti. Yitirdiği oğlunun spora olan tutkusunu ve kızların peşinde koşmasını anımsıyordu. Oğlan kendisinden çok babası Ward'a yakındı ama yine de kendi oğluydu.

Faye, VVard'ın elini sıkıca tuttu, şimdi onun da Greg'i düşündüğünü biliyordu. Bu kayıp ikisine de çok acı veren bir olaydı.

Ama akşamüstü kutlamak için Plaza'ya gittiklerinde herkes gülüyordu. Faye, Edward Salonu'nda beyaz çiçeklerle donatılmış büyük bir masa ayırtmıştı. Ward ona mezuniyet armağanını uzatınca Vanessa donup kaldı. Bu konuda karı koca çok tartışmışlardı ama sonunda armağanın Jason'u da içermesine karar vermişlerdi. Bu davranışlarıyla onların birlikte yaşamlarını onayladıklarını göstermek istiyorlardı. Onlara Avrupa'ya iki bilet ve yüklü bir çek vermişlerdi. En iyi otellerde rezervasyon bile yaptırmışlardı. İkisi için unutulmaz bir gezi olmasını diliyorlardı. Faye SOHO'ya taşındıktan iki hafta sonra Jason'un da bir süre işinden ayrılabileceğini duyunca çok sevindi. Jason işinden ayrılıp, bütün zamanını yazmak istediği tiyatro eserine verecekti.

Ward onlara gülümsedi. "Çok iyi, bu sizleri bir süre sıkıntıya düşmekten kurtarır." Adamcağız hâlâ onların resmen 489

evlenmelerini istiyordu ama şimdilik ikisinin de öyle bir eğilimleri yoktu. Yani şimdilik yoktu. Ward ayrıca Val ve Geor-ge Waterston için endişeleniyordu. George o akşam üstü oğluyla gezmeye gitmişti ama Ward Valerie'nin onlarla birlikte kaldığını biliyordu. Bu ilişkinin ne safhada olduğunu pek merak ediyordu. Fakat bütün gün bu konuda ağzını açıp, tek laf etmemişti. Ayrıca Bili ve Anne vardı. Bütün bu hengamenin içinde onlar evliliklerini oldukça iyi yürütüyorlardı. Anne, Gail'i de davet etmişti ve şimdi kız bir köşede Lionel ile sohbete dalmıştı. Desinatör eğitimi gördüğüne çok seviniyordu. Bu yaz Bili Blas'ın atölyesinde çalışacaktı. Lionel de heyecanla yaptığı filmleri anlatıyordu. Herkes mutlu ve gençti. Onlara bakmak insanın içini açıyordu. Pierre'e doğru yürürlerken Ward bu düşüncesini Faye'e söyledi. Sonra birden Ward kolunu onun omuzuna sarmış ve şık bir atlı arabanın yanından geçerken yolda duran adamla bir şeyler konuşmuştu. Ardından Faye kendisini birdenbire faytonun içinde bulmuştu. Sonra Central Park'ın etrafında arabayla dolaşırlarken Ward onun elini tutmuştu. Bir iki kere de eğilip karısının dudaklarından öpmüştü. Faye de ona gülümsemişti. Birlikte uzun bir ömür geçirdikleri halde hâlâ kocasına aşıktı. "İtiraf etmeliyim ki, bizler iyi bir aileyiz." Parkta dolaşırlarken Ward bir kez daha onları düşündü. Faye de onunla aynı fikri paylaşıyordu.

Val ile konuşmamıştı ama George'un ona durumu anlatacağını sanıyordu. Çünkü adam onun çalışma metodunu

biliyordu. "Ama sen bütün hepsinden çok daha güzelsin, bebeğim."

"Oh, sevgilim." Faye kocasını öpüp gülümsedi. "ġimdi iyice eminim, sen düşündüğüm gibi çılgının birisisin."

"Evet, sana çılgıncasına aşığım." Sonra onu tekrar öptü. Uzun süre el ele tutuşup, arabanın içinde oturdular. Yan yana çok uzun ve sarp yollar katetmişlerdi ama birlikte olmaktan, birlikte yaşamaktan çok mutluydular.

KIRK İKİNCİ BOLUM

JlJ U gece yemeğe çıkmak ister misin sevgilim?" Anne, Pierre'deki odalarında yatağa uzanmış yatıyordu. Olumsuzca başını salladı. Sonunda her şey yolunda gitmişti. Anne aslında bu yolculuğa hiç çıkmak istememişti ama Bili ablasının mezuniyet törenine gitmek zorunda olduklarını söylemişti. Ayrıca bu Gail'i de görmek için iyi bir bahaneydi. Sonunda Gail'i görmek fikri Anne'i bu yolculuğa çıkmaya razı etmişti. Bili karısına bir süre New York'ta kaldıktan sonra Avrupa'ya gitmeyi önermişti. Ama Anne'in hiç keyfi yoktu. Yine çok yorgundu. İlk düşük yaptığından beri kendisini doğru dürüst hiç toplayamamıştı. Sanki sağlığını yeniden hiç kazanmayacak gibiydi. Bili onun için çok endişe ediyordu.

"Neden oda servisini arayıp burada bir şeyler yemiyo-ruz?" Anne, Gail ile Lionel'in beraber gezmeye gideceklerini biliyordu. Gail, Lionel'in arkadaşlığından büyük zevk alıyordu. Ayrıca kendisinin birçok eşcinsel arkadaşı vardı. Anne onlarla birlikte gitmek istememişti. Onların yanında Bill'in sıkılacağını düşünmüştü. Hem kendisi de sıkılırdı. Jason ve Vanessa da mezuniyetini kutlamak için bir yere gideceklerdi. Val'in ise film yıldızı vardı. Anne ve babasını da görmek istemiyordu. Günde bir kez onlarla birlikte olmak yeter de artardı bile. Ama Bili New York'ta bir geceyi otel odasında ziyan etmeyi günah sayıyordu.

"Emin misin?"

Gerçekten bu gece dışarıya çıkmak istemiyorum."

"Hasta mısın?" Karısının durumu Bill'e, Gail'in annesinin ilk hastalanmaya başladığı günleri anımsattı. Anne'in tekrar doktora görünmesi gerekiyordu.

Ama bir hafta sonra Los Angeles'a döndüklerinde Anne yine kendisine karşı koydu ve doktora gitmedi. "Benim doktora ihtiyacım yok, iyiyim." Başını kaldırıp inatla kocasının yüzüne baktı. Ama bu kez Bili onun sözünü dinlememeye karar verdi. Bazı konular kendisi için olağanüstü önem taşıyorlardı. Bu konuların en önemlisi de Anne idi. Onu asla kaybetmek istemiyordu. Hem de hiçbir zaman.

"Kendini iyi hissetmiyorsun. Aksine çok kötü bir haldesin. New York'ta benimle birlikte gezmeye bile gitmek istemedin." Oda servisine telefon edip doğruca yatağa girmiş ve uyumuştu. Ve hemen hemen her gece aynı işi yapmıştı.

Bili onun bütün gün evde uyuduğunu sanıyordu. "Eğer kendin doktordan bir randevu almazsan bunu senin adına ben yapacağım, Anne." Ve sonunda dediğini yaptı. Doktordan bir randevu aldı. Anne'i öğle yemeğine çıkartma bahanesiyle Be-verly Hills'deki doktora götürdü. Anne öfkeden çılgına döndü.

"Bana yalan söyledin." Ona ender bağırdığı anlardan birisiydi. Ama Bili aldırmıyordu. Anne asık suratla ve kızgın bakışlarla somurturken Bili onu küçük bir kız çocuğu gibi doktorun muayenehanesine soktu. Fakat doktor onda hiçbir hastalık belirtisi bulamadı. Salgı bezleri iyi çalışıyordu. Ciğerleri temizdi. Kan sayımı normaldi. Anne'in kolundan aldığı kanla bir test yaptı. O gece test sonucunu söylemek için Bill'i aradı. Doktorun söylediklerini duyan Bili şaşkınlıktan donakaldı. Önce çok şaşırdı. Sonra sevindi ve korktu. Anne yine hamileydi. Bu kez hamile olduğunu aklına dahi getirmemişti. Ve onu yeni bir felaketin eşiğine sürüklemek istemiyordu.

"Onu kendi haline bırak, ne istiyorsa onu yapsın. Vücudu neye ihtiyacı olduğunu bilir. Çok iyi dinlenmesi ve iyi beslenmesi gerek. Tabii stresten de uzak kalmalı. Bütün yapacağı birkaç ay yatması. Sonra iyileşecek göreceksin." Bili başını sallayıp, telefonu kapattı ve ona müjdeyi vermek için odaya 492

girdi. Anne televizyon seyrediyor ve Gail'e telefon etmeyi düşünüyordu. Bili sessiz bir gülümseme ile ona baktı.

"Bana kalırsa Gail'i hemen araman gerek güzelim."

"Neden?"

"Ona müjdeyi verebilmek için."

"Ne müjdesini?" Anne boş bakışlarla bakıyordu.

Bili eğilip, şefkatle onu dudaklarından öptü. "Ben mi? Kim söyledi bunu?"

"ġimdi doktor söyledi. Biraz önce aradı. Bize haber vermeden test yapmış. Gebesin."

"Gebe miyim?" Çok şaşırmıştı. Birdenbire kollarını kocasının boynuna doladı. Gözyaşlarını tutamıyordu. "Oh Bili..."

Bu kez konuşmaya bile cesaret edemiyordu. Müjdeyi Gail'e bile vermedi. Tehlikeli üç ay geçene dek hiç kimseye haber vermedi. Bu kez her şey yolunda gitti. Eylül ayında artık doktorun şüphesi kalmamıştı. Bebek ġubat ayında doğacaktı.

Tabii büyük bir olasılıkla da Sevgililer Günü'nde. O zaman evlatlık verdiği çocuk beş yaşında olacaktı ama ikisi de bundan söz etmediler. Sadece bu bebek hakkında konuştular. Bili karısının bu bebeğe ne kadar çok sahip olmak istediğini biliyordu. Bu yüzden sanki Anne yumurta üstünde yü-rüyormuş gibi ona olanca özeni gösterdi. Seyahate çıkmadı-lar. Hemen hemen evden dışarıya hiç çıkmaz oldular. Anne sürekli dinleniyordu ve Bili onu eskisinden çok daha fazla şımartıyordu.

Faye birkaç kez kızını arayıp her şeyin yolunda gittiğini umduğunu söyledi. Ama Anne telefonda bile annesiyle buz gibi bir sesle konuşuyordu. Bu olayları annesiyle bir kez daha yaşamış ve onun kendisine yaptığı baskıyı asla unutamamıştı. Annesiyle konuşmaktan nefret ediyordu. Çünkü annesi ona geçmişi anımsatıyordu. Lionel ile konuşmaktan nefret ediyordu, çünkü onunla konuştuğu zamanlar John ve ağabe-yiyle yaşadığı günleri, bebeğin doğumunu

bekledikleri günleri anımsatıyordu.

Gail onları New York'tan olabildiğince sık arıyordu. Ve Anne'in karnının ne kadar büyüdüğünü soruyordu. Anne gü-

lerek ona kocaman bir balinaya benzediğini söylüyordu. Bir gün Val küçük kız kardeşine Rodeo Drive'da rastladığında, onun karnının çok büyüdüğünü

onayladı. Aylardan Kasımdı. Val çevirdiği filmi bir ay önce bitirmişti. Teknisyenler filmi gece gündüz elden geçiriyorlardı. Faye, filmin Noel tatilinde piyasaya çıkmasını istiyordu. Herkes o günlerde çalışmak istemezdi ama filmin Oskar ödüllerine katılabilmesi için yıl sonundan önce vizyona girmesi gerekiyordu.

Anne, yolda Val'e rastladığında George Waterston'un Cadillac'ı yol kenarında park ettiğini fark etti. Adam Val'i bekliyordu. Anne onların Val'in dediği gibi hâlâ arkadaş olup olmadıklarını merak etti. Fakat gözle görülür bir gerçek vardı ki, Val eskisinden çok daha güzel ve göz kamaştırıcıydı. O geceki parti için Giorgio'dan bir elbise almaya gelmişti. Anne de tatilde giyebilmek için bir şeyler almaya gelmişti. Bili onun biraz dışarıya çıkmasının iyi olacağını düşünmüştü. Ayrıca Anne hiçbir kıyafetinin içine giremiyordu. Hamile elbiselerinin bile içine sığamıyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" Val gerçekten kardeşiyle ilgileniyor gibi içtenlikle bu soruyu sormuştu. Hepsi Anne için bebek sahibi olmanın ne önem taşıdığını ve nedenini biliyorlardı. Anne güldü, bütün rahatsızlıklarına rağmen hamilelikten çok hoşnuttu.

"Kendimi çok şişman hissediyorum."

"Ama çok güzelsin."

"Teşekkür ederim. Sen nasılsın?" Birbirlerini çok nadir arıyorlardı. Bir zamanlar aynı evde büyüdüklerine inanmak çok zordu. Ama aslında aynı evde büyümemişlerdi. Val daha yeni kendi benliğine kavuşmuştu. Anne de Bill'in evinde büyümüştü.

"Yeni bir rol teklifi aldım."

"Yoksa yine annemle mi?"

Val telaşla başını salladı. Faye ile çalışmak yaşamında asla unutamayacağı büyük bir deneyimdi, buna bütün ömrü boyunca minnettar kalacaktı ama yeni biten bir filmin ardından hemen onunla çalışmak telaşında değildi. Onunla çalı-

şan bütün artistler aynı fikirdeydiler. Hatta George bile aynı düşüncedeydi. "Onunla her üç senede bir ancak çalışılır."

demişti. Val onun sözlerine hak veriyordu.

"Hayır, bir başkasıyla." Val çalışacağı yönetmenin ve yıldızların isimlerini açıklayınca Anne çok etkilendi. "Ama daha kararımı vermedim. Birkaç seçeneğim daha var." Sonunda mesleği bir gece içinde başka boyutlara erişmişti. Beş yıllık acı çığlıklardan, yeşil çamurlardan sonra böyle bir yere erişmesi, Anne'i sevindirmişti. Ve o gece kız kardeşinin başarısını Bill'e de anlattı.

"Günün birinde tıpkı annenin olduğu gibi Hollywood'un en ünlü yıldızlarından birisi olacak." Artık buna inanmak kolaydı. Yetenekli ve güzeldi. Ayrıca üzerine başarının kokusu da sinmişti. Arabadan inerken onun önemli birisi olduğu hemen anlaşılıyordu. Eski günlerdeki gibi sabahın saat onunda daracık siyah elbiseler, üstleri payet işli uzun topuklu pabuçlar giymiyordu. Çok ilerlemişti. Anne, Val'in gözlerinin içinde ışıldayan mutluluğun da sebebinin George olduğunu düşündü.

"Sanıyorum artık arkadaşlıktan daha ileri bir ilişkileri var, sen ne dersin?" Anne rahatça koltuğa yerleşmeye çabalıyordu. Ama Bili sırtına yastıklar koyana dek rahat edemedi. Kız ona bir öpücükle teşekkür etti.

"Ben de öyle düşünüyorum. Ama bu ilişkiyi gizli tutmakla akıllılık ediyorlar. George büyük bir yıldız, gereksiz reklamlarla başının ağrımasını istemez."

Aslında aralarındaki ilişkiyi herkesten saklamışlardı. Hatta Dan'dan bile gizli tutmuşlardı. Ama sonunda ona söylemek zorundaydılar. Val artık onlarla birlikte kimsenin haberi olmaksızın Hollywood Hill'deki o etrafi duvarlar ve sık ağaçlarla çevrili muhteşem evde yaşıyordu. Daha gazeteciler bile onları yakalayamamışlardı. Ve bu ilişki tam üç aydır devam ediyordu. Val çok mutluydu. New York'tan dönüp tekrar film çalışmalarına başladıkları zaman aralarında değişik kıpırdamalar olmuştu. Birbirlerine öylesine yakındılar ki, her nefes alışı ve her duruşu anında

hissedebiliyorlardı. Her

495

gün sette sanki büyülü bir dünyanın içinde yaşar gibiydiler. Faye de onlardaki bu değişikliği fark edip çok etkilenmişti.

Onlara hiç karışmamıştı. Havayı bozmamak için olayları akışına bırakmıştı. Ağustos ayında Dan annesiyle birlikte tatile çıkınca, Val sessizce George'un evine taşınmıştı. Geri döndüğünde durumu Danny'e de açıklamışlardı. Hatta George evlilikten bile söz etmişti. Ama ikisinin de acelesi yoktu. Duygularından emin olmak için zamana ihtiyaçları vardı. Val günün birinde bunun gerçekleşeceğinden emindi, ama şimdilik ikisi de hazır değillerdi. Aslında o günün gelmesini bekliyorlardı.

"Bu evde bir yaşlı adam ve bir delikanlıyla ömrünün sonuna dek yaşayabilir misin?" O akşümüstü Val yolda Anne'e rastladığını ve karnının kocaman olduğunu anlatırken, George onu boynundan öpüp bu soruyu sordu.

"Bana göre fena bir yaşantı değil... Elbette." Yüzüne özlem dolu bir ifade verince George bile ona inandı. "Buraya taşınmadan önce yaşadığım yer kadar güzel değil ama, ne yapalım."

George kahkahalarla gülüp sevgiyle onun saçlarını karıştırdı. "O yaşlı karılarla dolu genelevden mi söz ediyorsun?

Orada yaşadığı sürece nasıl tutuklanmadığını merak ediyorum!"

"George ne biçim şeyler söylüyorsun?"

"Ama doğru." Val sonunda ailesine onunla birlikte yaşadığını söylemişti. Onların mutlu olduğunu görünce rahatlamıştı.

Artık büyümüştü ama yine de bu tip olyalar onun için hâlâ bir önem taşıyordu. Özellikle Faye ile birlikte çalıştıktan sonra. Gördüklerinden sonra annesine karşı içinde yepyeni bir saygı doğmuştu. Hayatında ilk kez annesinin de kendisine saygı duyduğunu hissetmişti. Ona yeni bir ajans

bulmakta yardım etmiş, film çekimi bittikten sonra kızıyla uzun uzun konuşmuştu.

"Val, çok yeteneklisin. Baban senin büyük bir yetenek olduğuna uzun zamandır inanıyordu. Ve bu filmde sana rol vermem için o zorladı. Ben de itiraf etmeliyim ki bütün kuş-496

şar gibiydiler. i.

için olayları

'e birlikte

işti. Geri

. Hatta Geor-

acelesi yoktu.

an vardı.

emindi, ama

gelmesini

ömrünün so-yolda Anne'e , Ge-

." Yüzüne öz-. "Buraya ama, ne

arını kanş-ediyorsun? merak ediyo-

yaşadı-

rahatlamış-

onun için hâ-

çalıştıktan

de yepyeni

de kendisi-

bulmak-

kızıyla uzun

yetenek olsana rol bütün kuş-

kulanma rağmen sen en iyilerden birisisin. Ve önünde çok uzun bir yol var." Bu sözler Valerie için büyük önem taşıyordu. Faye Thayer'in bu sözleri kendisine söylediğine inanaım-yordu.

"Biliyorsun, eskiden senden nefret ediyordum." Bir anneye söylenecek en kötü, en korkunç sözlerdi bunlar. Ama bu sözleri söylerken gözlerinde yaşlar vardı. "Seni ve o salondaki Oskar heykellerini çok kıskanıyordum."

• "Onların benim için fazla anlamı yok Val." Faye'in sesi çok yumuşaktı. Ama Valerie başını salladı. "Siz beş harika insan benim gerçek Oskarlarımsmız."

"Ben de eskiden onların hiçbir anlam taşımadıklannı söylerdim. Ama yanlış. Onlar senin ne kadar çok çalıştığını, işinde ne kadar iyi olduğunu gösteriyorlar. Anne, sen bir harikasın... Sen gerçekten en iyisin." İki kadın birbirlerine san-lıp ağladılar. Val bu sahneyi anımsadıkça hâlâ duygulanıyordu. Sonunda onunla barışmıştı. Uzun zaman almıştı ama sonunda anlaşabilmişlerdi. Val günün birinde Anne'in de annesiyle barışmasını diliyordu. Ve gözlerinin önündeki hayaletler kendisini rahat bırakana dek annesiyle barışmayacağını biliyordu. Bunu George da söyledi. Ona her şeyi anlatıyordu. Adam ona bir sevgiliden daha yakındı, onun en iyi arkadaşıydı.

"Biliyor musun senin şu enişteni çok kıskanıyorum." O gece ateşin önüne uzanınca Val'e bunları söyleyince kız şaşırdı.

"Bill'i mi? Neden? Onun sahip olduğu her şeye sen de sahipsin. Hatta daha fazlasına, aynca..." Sırıttı. "Benden başka ne isteyebilirsin ki?"

"Tabii." George ona gülümsedi. Ama gözlerinde Val'in daha önce görmediği bir özlem vardı. Sessiz bir adamdı, ama Val'in beğendiği değer yargılan, kolayca saygı duyduğu idealleri ve düzenli bir yaşantısı vardı. Bütün bunlar bir Hollywood ilahı için çok az bulunur özelliklerdi.

"Ben onun doğacak bebeğini kıskanıyorum."

"Bebeği mi?" Val onun sözlerine çok şaşırdı. Çocuk sahibi

497

olmayı bugüne dek çok az düşünmüştü. Günün birinde çocukları olsun istiyordu, ama şimdi hemen istemiyordu. Bir süre daha beklemeliydi. Mesleği şimdi kendisi için daha önemliydi. Bulunduğu noktaya gelebilmek için çok

çırpınmıştı. Ve daha ileriye gidip zirveye tırmanmaya daha yeni başlıyordu. Onu yaşında Faye'in yaptığı gibi daha geri çekilmeye hazır değildi. Faye beyazperdeden yirmi beş yaşında ayrılmıştı. Val ise daha yirmi üçündeydi. "Hemen bir bebeğimiz olmasını gerçekten istiyor musun George?" Adam da mesleğinin doruğundaydı. Bir bebek sahibi olma fikri çok çekici de olsa, ikisinin de şimdi mesleklerini feda etmeleri kolay değildi.

"Belki şimdilik değil, ama bir süre sonra isterim."

"Ne kadar sonra?" Val yüz üstü yatıp, başını ellerinin üstüne koydu. Endişe ile erkeğin yüzüne baktı.

"Önümüzdeki haftaya ne dersin?" George onunla dalga geçmeye başladı. Kızın korku dolu gözlerini görünce güldü.

"Bilmiyorum. Bir iki yıla kadar. Ama bir gün bir çocuk sahibi daha olmak istiyorum." Dan iyi bir çocuktu. Valerie de onu seviyordu.

"Buna bir diyeceğim yok."

"İyi." George mutlu olmuştu. Biraz sonra ateşin önünde Valerie'nin giysilerini soymaya başladı. Sonra denemekle ilgili bir şeyler söyleyerek sevişmeye başladı.

birinde ço-

. Bir

için daha

çok çırpm-daha yeni geri çekil-

eş yaşında

bir bebeği-

Adam da

fikri çok çe-etmeleri ko-

tt

ellerinin üs-

onunla dalga ünce güldü, çocuk sahi-Valerie de

in önünde denemekle il-

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"K

. ENDINİ nasıl hissediyorsun güzelim?" Bili kaygıyla karısına baktı. Anne güldü.

"Sen böyle olsaydın kendini nasıl hissederdin? Bok gibiyim. Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Yatınca sanki bebek beni boğacak gibi oluyor. Otursam kramplar giriyor." ġubatın dokuzuydu. Doğuma beş gün kalmıştı. Anne yakınmalarına rağmen halinden hoşnut gibiydi. Bu bebeği öylesine istiyordu ki, ne kadar şişerse şişsin, ne kadar rahatsız olursa olsun aldırmıyordu. Çocuğunu kollarının arasına alıp, onun yüzünü görmekten

başka isteği yoktu. Anne bebeğin hâlâ erkek olacağına inanıyordu. Bili de gizlice onun kız olmasını diliyordu. Çünkü kızlara daha alışık olduğunu iddia ediyordu.

"Dışarı çıkıp bir şeyler yemek ister misin?" Anne gülüp başını salladı. Hiçbir giysisinin içine sığmıyordu. Ayakkabıları bile ayağında küçülmüşlerdi. Giyebileceği üç çirkin elbisesi vardı. Artık Giorgio'dan gezmeye giderken giyebilmek için elbise almaktan vazgeçmişti. Çünkü canı evden dışarıya çıkmak istemiyordu. Karnındaki bebek onu bir yere

gidemeyecek kadar rahatsız ediyordu. Sadece evin içinde yalınayak, üzerinde en bol giysisiyle, genellikle gecelikle dolanmak istiyordu. Ve akşamları biraz çorba ve sufle yedikten sonra ancak midesi bunları kabul edebiliyordu. Evin civarında yürüyüşe çıkıyorlardı. Bu kısacık yürüyüşler bile kendisine fazla

geliyordu. İki adım attıktan sonra oflayıp puflamaya başlıyordu. Başka evlerin önündeki duvarlara oturup dinleniyordu.

Bili her seferinde eve koşup arabayı getirmek istiyordu ama Anne eve kadar yürüyebileceğini söyleyip diretiyordu.

Kızcağız öylesine kocaman ve çaresiz görünüyordu ki, Bili onun adına çok üzülüyordu. Ama Anne her şeyi olduğu gibi kabul ediyordu. Ertesi gün Bili işine gitmeden kocasına kahvaltı bile hazırladı. Sanki yepyeni bir enerjiyle doluydu.

Hatta bebek odasını tekrar temizlemekten filan söz etti. Bili böyle bir temizliğin gerekmediğini düşündü. Onu bu fikrinden ne kadar caydırmaya çabaladıysa da, Anne'in inadı tutmuştu. Elektrik süpürgesini çıkartıp bebeğin odasını süpürmeye başladı. Bili onun için çok endişe ediyordu. Öğle yemeğinden sonra eve uğrayıp onu kontrol etmek istedi.

Eve geldiğinde Anne'i sessizce yatakta yatarken buldu. Elinde Bill'in krono-metreli saati vardı. Ve sancıların sıklığını anlamaya çalışıyordu. Bu arada

doktordan öğrendiği Lamaze solumasını yapıyordu. Anne kocasına boş boş baktı. Bili hemen onun yanına koştu.

"ġimdi zamanı mı?"

Anne yumuşak ifadeyle ona gülümsedi. "Seni işinden veya Polo Louge'daki yemeğinden alıkoymadan önce emin olmak istedim."

Bili birdenbire telaşlandı.Saati karısının elinden alırken, asabiyetle ona baktı. "Bu sabah bebeğin odasını süpürmeye kalkmayacaktın

Fakat Anne neşeyle güldü. "'Biliyorsun, bu çocuğu eninde sonunda günün birinde doğuracağım." Doktor doğum tarihini dört gün sonraya belirlemişti. Bili yemeğini iptal edip, doktora telefon etti. Sonra sekreterine telefon edip, bugün öğleden sonra işe gelmeyeceğini haber verdi. Fakat ne kadar çabalarsa çabalasın Anne'i hemen hastaneye götürmeye ikna edemedi. Doktor da bir süre daha evde beklemelerini önermişti. Fakat Bill'e göre evde gereğinden fazla beklemişlerdi.

Anne ilk doğumunda bebeğin günlerce doğmadığını anımsadı. ġimdi acele etmeye gerek yoktu. Soluması sancının din-500

meşine yardımcı oluyordu. Bili ona çorba hazırlayıp, küçük bir fincanla verdi ve yatak odasında sessizce karısının yanında oturdu. Arada sırada Anne ayağa kalkıp yürüyordu. Ve saat dörtte Anne çaresizlik içinde kaşlarını çatıp, kocasına baktı. Artık ayakta duramıyordu. Sancılar yüzünden konu-şamıyordu. Hastaneye gitme zamanının geldiğini hissetmişti. Bili soyunma odasına koşup, hastane için hazırladıkları çantayı aldı. Tekrar yatak odasına döndü. Anne elbisesini giyerken suyu patlamıştı. Banyonun beyaz mermer döşemeleri su içindeydi. Sancılar çok sık gelmeye başlamışlardı. Bili panik içinde ona bakıyordu. Karısını giydirmeye çalışırken, Anne ona cesaret veriyordu. Ama sancılar artık çok sık ve şiddetli gelmeye başlamışlardı.

"Sana bu kadar fazla beklemeyelim, dedim." Bili panik içindeydi. Ya karısı bebeği burada doğurursa? Ya bebek ölürse...

"İyiyim bir şeyim yok." Anne ona gülümsedi. Kocası onun saçlarını öptü. Anne'in giysilerini giydirdi ve yalınayak arabaya taşıdı. "Çıplak ayakla gidemem." Anne gülmeye çalışırken korkunç bir sancı saplandı. Hemen Bill'e tutundu.

Bili eve koşup son günlerde Anne'in ayağından çıkartmadığı sandaletleri buldu ve Cedar Sinai Hastanesi'ne doğru arabayı tam gaz sürdü. Rolls Royce daha önce hiç ambulans niyetine kullanılmamıştı. Ama Bili çaresizlik içindeydi.

Anne her sancı gelişinde hafifçe çığlık atıp inliyordu. Ve bebeğinin başını hissettiğini söylüyordu. Karısını hastaneden içeriye taşırken, arabanın kapılarını açık bıraktı. Bir hemşire koşup arabanın kapılarını kilitledi. Anne çırpınıyor, nefes almaya çalışıyordu. Doktoru çağırdılar. Onu doğumhaneye götürecek vakitleri yoktu. Anne acil servis masasında yatarken sancıdan ağlıyordu.

"Başını hissediyorum... Oh Tanrım... Bili..." Basınç dayanılacak gibi değildi. Anne bir bowling topunun içini yırttığını hissediyor, endişeyle Bill'e bakıyordu. Her sancı saplanışında Bili korkudan taş kesiliyordu. Daha önce hiç bebek doğarken görmemişti. Gail'in doğumunda koca, doğum sırasında karısının yanında kalamıyordu. Ve adamcağız şimdi bunu

seyretmeye hazır olduğunu sanmıyordu. Anne'in böylesine acı içinde kıvrandığını görmek istemiyordu. Ama hemşire ona uyuşturucu vermek için çok geç kaldıklarını söyledi. Anne ona ilk doğumun ne kadar güç olduğunu anlatmıştı. Bili bunun da öyle olmasını istemiyordu. Anne yattığı yerden yarı oturur gibi kalktı. Hemşire Bill'e onu omuzlarından yatağa bastırmasını söyledi. Anne korkunç iniltiler içinde kıvranıyordu.

"Anne, şimdi ıkın bakalım." Hemşire sanki yıllardır Anne' in en yakın arkadaşıymış gibi konuşuyordu. "Haydi...

Elinden geldiğince ıkın." Anne'in yüzü pancar gibi kıpkırmızıydı. Bili onun çektiği acının her zerresini hissediyordu.

Anne ıkınmayı bırakıp, ağlamaya başladı.

"Çok çok acıyor... Yapamıyorum... Yapamıyorum... Tanrım... Bili... Sancılar..." Sonra yeniden ıkınmaya başladı.

Doktor steril giysilerini giyip gelmişti. Hemen eline bir alet alıp, Anne'e yardımcı oldu. Bir sonraki ıkınmada bebeğin başı zaferle dışarıya çıktı. Bebek acil servisteki masanın üstünde anne ve babasının gözleri önünde doğmuştu. Ve erkekti. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Bili ilk önce bebeğin morarmış olduğunu sandı. Sonra pembeleşip kızgın bir ağlama tutturdu. Anne bir yandan gülüyor, bir yandan da ağlıyordu. Bili hemen onun yüzünü ve ellerini öpmeye başladı. Sürekli onun harika olduğunu mırıldanıyordu. "Çok güzel bir bebek... Çok harika." Anne bundan başka söz etmiyordu. Defalarca aynı sözleri yineleyip, bir bebeğe bir Bill'e bakıyordu. Bir dakika sonra bebeği ona çok büyük gelen bir acil servis çarşafına sardılar. Oğlanı Anne'in kolları arasına verdiler. Doğurduğu ilk çocuğunun yüzünü dahi görmemişti. Bu bebeğe ise bakmaya doyamıyordu. Israrla onun Bill'e benzediğini söylüyordu. Bir süre sonra Anne'i doğum kliniğinde özel bir odaya götürdüler. Bili tekerlekli sedyenin yanında gururla yürüyordu.

Doktor şakadan ters ters bakıp, "Bir dahaki sefere lütfen vaktinde gelin de dış kapının önünde doğum yaptırmayayım"

dedi. Hepsi bu sözlere kahkahalarla güldüler. Bili çok rahat-

lamıştı. Doğum acı veren bir olaydı. Ve karısı adına çok korkmuştu. Ama şimdi Anne bebeğini kollarının arasına almış

gülüyordu. Onu bebek odasına yıkanmaya bile göndermemişti. Fakat hemşire onu ikna etti ve bebeği yıkanmaya

yolladılar. Bir süre sonra Anne'i de temizlediler. Sonra Bili, Gail'i arayıp müjdeyi verdi. Kız haberi alınca sevinçten ağlamaya başladı. Anne işleri biraz daha karıştırmak için ondan bebeğin vaftiz annesi olmasını istedi. Bili onun biraz dinlenmesini istiyordu, ama Anne çok sevinçli ve heyecanlıydı. Çok arzu ettiği bebeği sonunda doğurmuştu. Ve yıllardır özlemini çektiği

sıcaklığı şimdi içinde hissediyordu. Bebeğini geri getirmeleri için sabırsızlanıyordu. Zili çaldı.

Hemşire gülümseyerek temizlenmiş, pespembe olmuş bebeği getirdi ve onu Anne'in göğsüne koydu. Nasıl meme

emzireceğini gösterdi. Bili onları gözlerinde yaşlarla seyrediyordu. Bunun kadar güzel bir tablo görmemişti. Hayatı boyunca bu sahneyi unutmayacağını biliyordu.

O gece Anne, Valerie'yi, Jason ile Van'ı, Lionel'i ve sonunda biraz tereddüt ettikten sonra annesiyle babasını aradı.

Herkes onun adına çok sevinmişti. Bebeğe Maximillian adını vermişlerdi. Onu Max Stein diye çağıracaklardı. Faye de Anne kadar mutluydu. Küçük kızının bir çocuk sahibi olmayı ne denli arzu ettiğini biliyordu. Ertesi gün kızını görmeye geldiğinde odaya girerken biraz çekingendi. Elinde torunu Max için kocaman oyuncak bir ayı ve kızma da bir lizöz getirmişti. Lionel doğduğu zaman kendisinin hastanede giydiği lizöze benziyordu.

"Çok iyi görünüyorsun güzelim."

"Teşekkür ederim anne." Ama aralarında hiçbir köprünün kurulamayacağı büyük bir uçurum vardı. Bu tamiri imkânsız bir mesafeydi. Her şeyin Anne'in istediği şekilde hazırlanıp hazırlanmadığını kontrol için eve giden Bili, hastaneye geldiğinde ana kızın arasındaki uçurumu fark etmişti. Anne ertesi gün hastaneden eve çıkıyordu.

Sonra Max'ı odaya getirdiler. Herkes onu çok beğendi. Fa-

ye de bebeğin Bill'e benzediğini söyledi. Val ile George uğradılar, onların geldiğini gören hemşireler neredeyse yere düşüp bayılacaklardı. Peşlerinden koşup imza istediler. Ama bu kez yalnızca George'un imzasını almakla kalmadılar, Val' in de imzasını aldılar. Film gösterilmeye başladığından beri çok büyük yankılar yapmıştı. Kentin her yanında Val'in posterleri asılıydı. Artık onu tanıyorlardı. Faye hastane odasında bir köşeye çekilmiş, arkasına

yaslanmış, mutlu mutlu gü-lümsüyordu. İki kızının konuşmasını istiyordu. Val, Anne'in anlattığı bir şeylere gülüyordu. Ona çocuk sahibi olmanın nasıl bir duygu olduğunu anlatıyordu. Bili ile George da hayranlıkla küçük Max'a bakıyorlardı.

Ertesi gün Bili onları gururla eve getirdi. Max'ı odasına yerleştirdiler. Bebek mutlu ve çok usluydu. Yalnız çok süt emiyordu. Bili birkaç gün işe gitmeyip, evde karısı ve çocuğu ile kalacaktı. Hastaneden eve geldikten birkaç gün sonra Anne kocasına, "Biliyor musun, bir çocuk daha doğurmak istiyorum." dedi. Bili ona bakıp inledi. Bir çocuk sahibi daha olmak istediğine emin değildi. Karısının çektiği o korkunç sancıları henüz unutmamıştı. Anne'in sancıları belki pek kısa sürmüştü ama Bill'e göre bir asır kadar uzun gelmişti. Karısının aynı zorluğu ve acıları çekmesini istemiyordu.

"Ciddi misin?" Bili çok şaşırmıştı.

"Evet." Göğsünde yatan bebeğe mutlulukla baktı ve Bill'e gülümsedi. "Yapabilirim." Bili, yirmi yaşında bir eşe sahip olmanın bedelini böyle ödeyeceğini anladı. Sonra eğilip önce karısını, sonra da oğlunu öptü.

"Pekala, patron sensin."

Anne güldü. Gözleri artık başka türlü bakıyordu. Duyguları Anne'in düşündüğü gibi değişmemişti. Geçmişte duyduğu acı tamamiyle kaybolmamıştı. Artık bu acının ebediyen silinmeyeceğini biliyordu ama artık bir başkası vardı.

Sevebileceği bir başka çocuğu vardı. Anne diğer çocuğunun nerede olduğunu hiçbir zaman bilemeyecekti. Neye

benzediğini, ya da kimin yanında büyüdüğünü bilemeyecekti. Tabii çocuk

S George uğra-ieyse yere dü-istediler. Ama ümadılar, Val' idığından beri ıda Val'in pos-ıstane odasm-ıtlu mutlu gü-..

Val, Anne'in ahibi olmanın reorge da hay-

Max'ı odasına ralnız çok süt nsı ve çocuğu jün sonra An-oğurmak isti-ahibi daha ol-korkunç san-elki pek kısa elmişti.

Karı-rdu.

bir gün kendisini aramazsa. O tamamiyle Anne'in hayatından çıkmıştı ve geri dönmeyecekti. Anne tekrar harekete geçebilirdi. Acısı daha hafiflemişti. Artık onun Max'ı vardı... Ve Bill'i... Başka çocukları olmasa bile, diye düşündü kendi kendisine... Bu ikisine sahip olmaktan mutluydu. Onlar yeterliydi.

>aktı ve Bill'e bir eşe sahip •a eğilip önce

Drdu. Duygu-nişte duydurun ebediyen vardı. Seve-ığunun nere-benzediğini, . Tabii çocuk

505

o 3 !*" 2 °: 3. O O. O- ff 2

^ c s» a. gr 3- S «" 3 3" <&

Fr- . . ,-r- -± H: "»! sr' >-r- £-• _ J

>-" /-- EL. P I fa .« SO

M

3 • İ ^ ġ- S,

3 5 ¦" e. a

<t>

03

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

V-/ SKAR ödüllerinin dağıtılacağı akşam Anne endişeyle Bill'e dönüp, çok mu şişmanım diye sordu. Uçuk mavi ve altın rengi bir elbise giymişti. Kulağında, boynunda ve parmaklarında pırlantalı safirler parlıyordu. Bill'e göre karısı hiç bu kadar güzel olmamıştı. Eskisi kadar cılız değildi. Yüzündeki o kayıp ifade de yok olmuştu. Mutlu ve sakindi.

Üzerindeki her şey ışıl ısıldı.

"Bütün yıldızlardan daha güzelsin." Omuzlarına beyaz mink bir şal koymasına yardım edip, telaşla arabaya bindiler.

Geç kalmak istemiyorlardı. Faye ile Ward'ı almaya söz vermişlerdi. Valerie George'la birlikte ayrı gidiyordu. Lionel de onlarla orada buluşacağını söylemişti. Ödüllerin dağıtılacağı Music Center'de bir araya geldiklerinde göz kamaştırıcı bir grup olmuşlardı. Erkekler papyonlu siyah takımlar, kadınlar da mücevherlerle süslü tuvaletler giymişlerdi. Hepsi de birbirlerine benziyorlardı. Kıyafetleri değişikti ama çekicilikleri aynıydı. Valere parıltılı zümrüt yeşili bir elbise giymişti. Saçlarını topuz yapmıştı. Kulaklarında ise Anne' den ödünç aldığı zümrüt küpeler parıldıyordu. Faye de No-rell'den aldığı göz kamaştırıcı gri bir tuvalet giymişti. Harika bir gruptular. New York'ta Vanessa ayağında kot pantolonu ile töreni Jason ile birlikte televizyondan izlerken orada olabilmeyi arzu ediyordu.

"Bunun ne heyecanlı bir olay olduğunu bilemezsin Jase."

Tanıdığı insanları gördükçe gözleri sevinçle parlıyordu. Ve kamera tekrar tekrar Val'i gösteriyordu. Bu yıl Jason da Vanessa'nm heyecanını paylaşıyordu. Daha önce Oskar ödüllerinin dağılışıyla hiç ilgilenmemişti. Vanessa onun hayatına girmeden önce bunu hiç seyretmezdi. Ama şimdi bütün gece televizyonun karşısında oturmaya hazırlıklıydı. Sıkıcı planları bile seyrettiler. Özel efekt ödüllerini, hayırseverlerin ödüllerini, ses efektlerini, senaryolar ve şarkılar... Hepsini seyrettiler.

Clint Eeastwood bu bölümün sunucusuydu. Charlton Heston'un arabasının lastiği patladığı için törene geç kalmıştı. En iyi yönetmen ödülü bu yıl Faye'in bir arkadaşına verildi. George aday gösterildiği halde kazanamadı.

Ne de birlikte yaptıkları film. Ama Faye Thayer bir sonraki ödülü vermesi için sahneye davet edildi. "En İyi Kadın Oyuncu" dedi ve kimlerin akademi tarafından aday gösterildiklerini okudu. Van ve Jason bu sahneyi seyrederlerken yüzleri gerilmişti.

Sonunda kamera hepsini gösterdi. Val taş gibi sessiz oturmuş, George'un eline yapışmıştı. İkisi de nefeslerini tutmuş

bekler gibiydiler. Faye kızına baktı.

"Kazanan... Mucize filmiyle Valerie Thayer." Soho'daki çatı katındaki çığlıklar neredeyse Los Angeles'dan duyulacaktı. Vanessa ortalıkta dans ediyordu. Çığlıklar atıyor, sevinç gözyaşları döküyordu. Jason ise yatağın üstünde zıplıyordu. Bu yüzden çanağın içindeki patlamış mısır taneleri yerlere dökülmüştü. Hollyvvood'da ise Valerie de çığlıklar atıyordu. Koşarak sahneye fırlarken son anda George'a bir bakış atmıştı. Binlerce kamera Valerie ona öpücük yollarken resmini çekmişti. Sonra Val sahnede annesinin yanma çıktı. Oskar'ı ona uzatırken Faye'in gözlerinden yaşlar boşanıyor-du. Sonra birden mikrofona yanaşıp, "Bu kızın ödülü ne kadar hak ettiğini bilemezsiniz. Çünkü kentteki en zalim yönetmenle çalıştı." Sonra herkes gülerken Faye geri çekildi. Ve Val'i kucakladı. Val de annesi gibi ağlıyordu.

Herkese kendisine yaptıkları yardımlar için teşekkür etti. Ve hıçkırıklarla ağlayıp, Faye'e teşekkür etmek istedi.

"Çok uzun zaman önce bana hayat verdi, şimdi ise bana daha çoğunu..." zorlukla devam ediyordu. "Veriyor... Bana nasıl çalışacağımı öğretti... Elimden geleni yapmayı... Bana hayatımdaki en büyük fırsatı verdi... Teşekkür ederim anne." Bütün seyirciler gözyaşları içinde gülümsediler. Val elindeki heykelciği kaldırdı. "Ve baba, bana inandığın için... Lionel, Vanessa ve Anne uzun yıllar bana tahammül ettiğiniz için..." Hıçkırdı ama konuşmaya devam etmeye zorlandı... "Ve Greg... Hepimiz seni seviyoruz..." Sonra bir zafer edasıyla sahneyi terkedip kendisini George'un kollarının arasına attı. Son ödülü de seyrettikten sonra dışarıya kutlamaya gittiler. Valerie ilk fırsatta Vanessa ve Jason'a telefon etti. Herkes telefonda konuştu

ama kimin ne dediği pek anlaşılmadı. Herkes Val'e sarılıp onu kutluyor, George'u öpüyor, bağrışıyorlardı. Val'i sıkıştırıyorlardı. Onun yanında duran Anne bile neşeliydi. Daha sonra Chasen'de Lionel ve yeni arkadaşı da gruba katıldı. Adam yıllar önce George ile birlikte oynamıştı. Gruba hemen uyum sağladı. George ile hemen hemen aynı yaştaydı. Lionel ile birbirlerini uzun süredir tanıyor gibiydiler. Faye birdenbire Lionel'in bakışlarındaki mutluluğun sebebinin bu adam olduğunu anladı. John'un ölümünden beri oğlunu ilk kez bu kadar mutlu görüyordu. Ve onun adına çok sevindi. Faye aslında hepsi adına seviniyordu... Val... Anne ve bebeği... Li... Van...

Hepsi de çok iyi insanlardı. Ve o gece söylediği bir şeyle Ward'ı şaşkına çevirdi.

"Yavrum bugünlerde emekliye ayrılmaya ne dersin?"

"Yine aynı konu mu?" Ward güldü. "Sanırım bunu daha önce de konuşmuştuk. Ne zaman Oskar'ı elinden kaçırsan hep emekliye ayrılmaktan söz edersin. Bu yüzden mi ayrılmak istiyorsun güzelim?"

Faye gülüp başını salladı. Val için çok sevinmişti. Ve onu asla kıskanmıyordu. Kızı bu ödülü haketmişti.

"işin bu kadar basit olmasını ben de isterdim." Yatağın kenarına oturup boynundaki incileri çıkardı. Bunlar Ward'ın kendisine verdiği ilk hediye idi. Ve yıllar önce servetlerini yi-509

tirdikleri zaman satmaya kıyamadığı tek mücevheriydi. Bu inciler kendisi için çok değerliydiler. Ward ile birlikte geçirdikleri hayat kadar değerliydiler. Ama artık Faye'in bir değişikliğe ihtiyacı vardı. Bunu çok uzun süredir arzu ediyordu. "Sadece yapmak istediğim her şeyi yaptığımı düşünüyorum sevgilim. Yani hiç olmazsa profesyonel olarak yapmak istediğim her şeyi yaptım."

"Bu çok kötü." Ward biraz bozulmuştu. "Bu yaşta bu sözleri nasıl söyleyebilirsin?"

Faye güldü. Hâlâ öyle güzeldi ki, VVard bazen şaşırıyordu. "Elli iki yaşındayım. Elli altı film yaptım. Beş çocuğum ve bir torunum var." Faye

diğerini saymıyordu. O çocuk yabancılara verilmişti ve şimdi beş yaşını geçmişti. "Taptığım bir kocam var. Dostlarım var. Kısacası hepsi bu kadar. Artık biraz keyif etmek istiyorum. Bütün çocuklarımız iyi yolda.

Hepsi mutlu ve biz elimizden geleni yaptık. ġekerim, bu filmde "Son" yazmasıdır." Kocasına gülümsedi. Ve Ward hayatında ilk kez karısının bu konuda ciddi olduğunu hissetti.

"Emekliye ayrılınca ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum... Belki Fransa'nın güney sahillerinde bir yıl geçiririz. Gidip bir yerlerde vakit geçirmek. Çalışırken hiçbir şey yapamıyoruz." Son yıllarda beğendiği bir şey görmemişti. Belki de emekliye ayrılmak için Val'in Oskar ödülünü kazanmasını bekliyordu. O filmi bitirmenin tatlı bir tarafı vardı. Film, Val'in mesleğinde büyük bir atılım yapmasına yol açmıştı. Bu çocuğuna bıraktığı miras, güzel bir armağandı.

"Benim anılarımı yazabilirsin." VVard dalga geçiyordu.

"Onu sen yaz. Ben kendi anılarımı bile yazmak istemiyorum."

"Ama yazmalısın." Gerçekten dolu dolu bir yaşam geçirmişlerdi. Sessizce karısına baktı. Çok uzun ve heyecanlı bir gece olmuştu. Faye belki söylediklerinde ciddi değildi, ama Ward onun ciddi olduğunu sanıyordu. "Neden bunu uzun uzun düşünmüyoruz. Her şeyi oluruna bırakalım. Bakalım bir iki ay sonra yine aynı fikirde mi olacaksın. Senin istediğin her şeyi yapmaya hazırım."

Ward elli altı yaşındaydı ve Güney Fransa'da yaşamak hiç de fena bir fikir değildi. Aslında VVard'a göre bulunmaz bir fikirdi. Tıpkı eski günlerdeki gibiydi. Yine de eski günlerdeki gibi para harcayamıyorlardı. Kimse harcayamıyordu.

"Bunu biraz düşünelim."

Bu konuyu tekrar konuştuklarında Haziran ayında yola çıkmaya karar verdilere. İlk önce bir yıllığına gideceklerdi.

Uyum sağlayıp sağlayamayacaklarını anlamak için. Fransa' nın güneyinde dört aylığına bir ev kiraladılar. Paris'te altı aylığına başka bir ev. Faye yola çıkmadan önce bütün çocuklarını görmek istediğini belirtti. Lionel hakkındaki şüphelerinde yanılmamıştı. Hayatına yeni giren arkadaşı oğlu için çok değerliydi. İyi bir çift oluşturuyorlardı. Birlikte Beverly Hillis'de yaşıyorlardı. Faye onunla Oskarların dağıtıldığı akşam tanışmış ve ondan hoşlanmıştı.

Valerie yeni bir filme hazırlanmakla meşguldü. Ve Geor-ge şimdiki çevirdiği filmi bitirdikten sonra o yıl içinde evlenmekten söz ediyordu. Faye balayı için Fransa'ya gelmeleri için onlardan söz aldı. Valerie bu konuyu çok büyütmeden gizlice ilişkilerini evlilikle noktalamakta ısrar ediyordu. Ama balayı için Fransa'ya gidebilirler, hatta Dan'ı da beraberlerinde götürebilirlerdi.

Anne'e yaptığı ziyaret daha zor olmuştu. Faye küçük kızıyla konuşmakta hep zorluk çekmişti. Bir akşamüstü onu ziyarete gittiğinde kızını büyük bir mutluluk içinde Max'a bakarken buldu. Faye onun çok iyi görünmediğini farketti ve nedenini merak etti. Anne yine hamile olduğunu söyleyince, Faye çok şaşırdı.

"Ama bu çok erken değil mi?"

Anne ona gülümsedi. İnsanlar ne çabuk unutuyorlardı. "Li ile Greg'in arasında sadece on ay vardı." Faye birden gülümsedi. Doğruydu. Anne babalar çocuklarının kendilerinden daha farklı, daha mutlu, daha iyi, daha güvenli olmalarını isterlerdi. Tabii aynı zamanda her zaman çok akıllı olmalarını da. Fakat çocuklar da çoğu kez anne ve babalarının

yaptıklarını yapmak isterlerdi. Val'in oyunculuğu... Anne'in büyük aile özlemi... Diğerleri de başka yollar tutturmuşlardı ama anne ve babalarının bazı yönlerini almışlardı. Eğer yaşasaydı Greg, Ward'm genç bir kopyası olacaktı... İşte Anne geçmişi tekrarlıyordu.

"Haklısın." îki kadının bakışları bu kez çok uzun zamandır daha farklı olarak birleşti. Sanki Anne artık onun yüzüne bakıyordu. Sanki Faye gitmeden yüzleşmeleri gerekir gibi. Belki bazı şeyleri konuşmaya bir daha şansları olmayacaktı.

Kimse geleceğin neler sakladığını bilemezdi. "Anne... Ben..." Söze nasıl başlayacağını bilemiyordu. Yirmi yıl önceye dönmek gerekti... Veya beş yıl... Çok sevdiği çocuğuna bir ömür boyu ulaşamamıştı. Ve şimdi onu kaybetmek

istemiyordu. "Sana karşı birçok hatalarım oldu. Bunun ikimiz için de bir sır olmadığını biliyoruz, değil mi?"

Kollarının arasında çocuğunu tutan Anne, dürüstlükle onun yüzüne baktı. Bu kez gözlerinin içinde kin ve öfke yoktu.

"Ben de senin için hiçbir şeyi kolaylaştırmadım... Sizin nasıl insanlar olduğunuzu hiç anlamadım."

"Ben de. Benim en büyük hatam, sana ayıracak vaktimin olmamasıydı. Keşke bir yıl daha erken doğmuş olsaydın..."

Ama olayların akışını kim değiştirebilirdi? Zaten geçmişte kalmıştı. Başına gelen olaylar gibi... Haight... Hamileliği...

Yabancılara terkedilen çocuk. Gözleri tekrar birleşince Faye söylemeye karar verdi. Elini Anne'e uzattı ve Max'ı tutan elini avuçlarının içine aldı. "Anne, öbür bebek için çok üzgünüm... Hatalıydım... O zamanlar gerçekten doğru bir şey yaptığıma inanmıştım..." İki kadının da gözlerine yaşlar doldu. Max hâlâ Anne'in kucağındaydı. "Hata bendeydi."

Anne başını salladı. Yanaklarından aşağıya gözyaşları yuvarlanıyordu. "Hatanın sende olduğunu sanmıyorum... Galiba o zaman başka seçeneğim yoktu... On dört yaşındaydım..."

"Ama onun acısını asla unutamadın." Faye şimdi kızının neler hissettiğini biliyordu.

"Bunu kabullendim. O zaman yaptığın doğruydu. Bazı

hallerde insan yapabileceğinin en iyisini yapar." Bu sözlerden sonra annesini kollarının arasına alıp Max'la birlikte ikisini de kucakladı. Sanki ona 'yaptıkların için seni bağışladım' diyordu. Ama daha önemlisi kendi kendisini bağışlamıştı. Artık devam edebilirdi. Daha sonra annesini arabasına binmek için geçirirken, ona tekrar sarıldı. "Seni özleyeceğim anne" dedi.

"Ben de seni özleyeceğim." Faye bütün çocuklarını özleyecekti, ama bir süre sonra hepsinin Fransa'ya geleceklerini biliyordu. Hiçbiri çok uzun süre anneleriyle birlikte olmamışlardı. Faye onları kendi yollarına bırakmak zorundaydı.

Onlar Faye'i olduğu gibi kabul etmişlerdi. O da çocuklarını. Hepsini...

Fransa'ya giderlerken New York'a uğrayıp Vanessa ile Jason'u yeni evlerinde görmeye gittiler. İkisi de mutluydu. Jason oyun yazıyor, Van da bir yayınevinde çalışıp akşamları kitabını yazmaya çabalıyordu. Ortada evlilikten söz eden yoktu ama ikisinden, birbirlerinden başka bir yere gideceğini gösteren işaret de yoktu. Uçak Fransa'ya doğru yol alırken Faye dönüp kocasına, "Çocuklarımızın hepsi bir alem değil mi?" diye sordu.

"Sen de öylesin." Karısıyla her zaman iftihar etmişti. Tam otuz yıldır... Guadacanal'da rastlaştıkları günden beri... Eğer şimdiki bildiklerini o zaman bilseydi... Onunla ne biçim dopdolu bir yaşam sürerdi. Ward bunları ona söyleyince, karısı ona hayatlarının daha sona ermediğini anımsattı. Ward önce hostesin ikram ettiği şampanyasından bir yudum içip, sonra karısını öptü. Bir kadın onlara bakıp yanındaki adama bir şeyler fısıldadı... Otuz yıl önce hayran olduğum bir film yıldızına benziyor... Kadının yanındaki adam gülümsedi. O herkesi birisine benzetmek adetindeydi. Ward ile Faye alçak sesle sohbet etmeye devam ettiler. Fransa'da geçirecekleri yılı planlamaya başladılar. Sonra bu on yıla çıktı.

Zamanın nasıl böylesine çabuk gelip geçtiğine inanamadılar. Çocuklar gelip gidiyorlardı. Valerie George ile evlendi.

Sonunda bir kız çocukları oldu. Adını Faye koydular. Anne

513

dört çocuk daha doğurdu. Herkes ona annesi kadar tembel olup bir de ikiz doğurmasını söyleyip takılıyorlardı. Vanessa üç kitap yazdı. Jason hâlâ oyunları üzerinde çalışıyordu. Broadway'in dışındaki tiyatrolarda oynuyordu eserleri. Faye, New York'ta onun oyunlarından birisini gördüğünde çocuğun yeteneğine hayran kalmıştı. Valerie bir Oskar daha kazanmıştı. Sonunda bir Oskar da George kazandı.

Hepsi çok iyiydiler. İşlerinde başarılıydılar. On bir yıldır yurt dışında yaşıyorlardı. Altmış dört yaşında Faye, bir gece uykusunda oluverdi. Sonbaharı Cap Ferrat'da yeni aldıkları villada geçirmeye karar vermişlerdi. Bu villayı günün birinde çocuklarına bırakmayı düşünüyorlardı. Hepsinin tatil için bir araya toplanabileceği mükemmel bir evdi.

Ve şimdi o, çocuklarına, yuvasına gelmişti. Ward şaşkınlıktan donup kalmıştı. Altmış yedi yaşındaydı ve yirmi beş

yaşından beri karısı bütün hayatı olmuştu... Tam kırk iki yıl... VVard onu evine, Hollywood'a getirmişti. Onun çok sevdiği, yıldız, yönetmen, ana ve karısı olarak fethettiği Holly-wood'a. Ward her şeyini yitirdiği o korkunç yılları anımsadı. Büyük bir cesaretle Faye'in onları tekrar bir araya getirmesini, yeni bir işe girmesini, hepsine kanat germesini ve kocasının tekrar ayakta durmasını sağlamasını... Ve ondan yıllar önceyi anımsadı... Sonra da yıllar sonrasını. Birbiri ardına MGM'ye film yaptıkları günleri... Val'e verdiği fırsatı... Onsuz geçirdiği bir anı anımsamıyordu. Bu olanaksızdı.

Doğru olamazdı... Doğru olmamıştı... Ama şimdi yine de gerçekti. Artık Ward yalnızdı. Faye yoktu. Anne ile Bili onu havaalanında karşılamışlardı. Tanrıya şükür çocuklarını evde bırakmışlardı. Tabutun uçağın karnından çıkışını seyretmişlerdi. Rüzgâr Anne'in saçlarını uçuşturuyordu. Alacakaranlıkta tıpkı Faye'e benziyordu. Anne otuz bir yaşındaydı ve annesi ölmüştü... Gözlerini Ward'a kaldırdı ve onun elini tuttu. Bili ile bir gece önce konuşup karar vermişlerdi. Hiç olmazsa önermekte sakınca yoktu. Beverly Hills'deki evlerinin bahçesine bir konukevi yaptırmışlardı.

Eğer VVard gelip kendileriyle birlikte yaşarsa çok iyi olurdu. Yıllardır Hollywood'dan

514

uzaktaydılar. Anne ona bakıyordu. Bili de onları seyrediyordu.

"Haydi baba, gel eve gidelim."

Ward ilk defa çok yaşlı görünüyordu. Karısının öldüğüne inanamıyordu. Ve Anne onun dinlenmesini istiyordu.

Yapmaları gereken bir sürü iş vardı. Cenaze töreni iki gün sonra anne ve babasının evlendikleri kilisede yapılacaktı. Ve sonra Forest Lawn'a gidecekti. Ve herkes orada olacaktı kuşkusuz... Onların hayatlarına giren herkes... Faye Thayer'ın dışında herkes... Ama ailesi orada olacaktı... Ve Ward... Onsuz bir dünya düşlemek olanaksızdı. Ward bunu

düşünemiyor-du. Gözyaşları yavaşça yanaklarından aşağıya yuvarlanıyordu. O gece arabada giderlerken, Faye de arkadaki cenaze arabasındaydı... Ward her yerde onu hayal ediyordu. Gözlerini kapadığı an... Faye her yerde onunla birlikteydi, sanki hepsiyle birlikte olacaktı... Geri kalan zaman boyunca... Filmleri yaşayacaktı... Anıları... Her şeyden öteye sevdiği ailesi, her biri... Onun parçalarıydılar, tıpkı Faye onların bir parçası olduğu gibi.

BİTTİ